

Lovforslag nr. L 37

Folketinget 2015-16

OMTRYK
Ændring indsat i lovforslagets § 3, nr. 2.

Fremsat den 30. oktober 2015 af (Troels Lund Poulsen)

Forslag

til

Lov om ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om investeringsforeninger m.v., lov om værdipapirhandel m.v. og forskellige andre love¹⁾

(Gennemførelse af UCITS V-direktivet, indfasning af nyt likviditetsdækningskrav for penge- og realkreditinstitutter og hjemmel for Finanstilsynet til at indsamle og offentliggøre priser på finansielle produkter m.v.)

§ 1

I lov om finansiel virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 182 af 18. februar 2015, som ændret ved § 1 i lov nr. 268 af 25. marts 2014, § 1 i lov nr. 403 af 28. april 2014, § 1 i lov nr. 1490 af 23. december 2014, § 1 i lov nr. 308 af 28. marts 2015 om ændring af lov om finansiel virksomhed, § 1 i lov nr. 334 af 31. marts 2015 og § 2 i lov nr. 532 af 29. april 2015, foretages følgende ændringer:

1. I *fodnoten* til lovens titel ændres », og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter, EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 190, (BRRD)« til: », dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter, EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 190 (BRRD), og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/91/EU af 23. juli 2014 om ændring af direktiv 2009/65/EF om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) for så vidt angår depositarfunktioner, aflønningspolitik og sanktioner, EU-Tidende 2014, nr. L 257, side 186 (UCITS V-direktivet).«

2. I § 5, stk. 1, nr. 10, litra a, 2. pkt., ændres »virksomheder« til: »dattervirksomheder«.

3. I § 5, stk. 1, nr. 10, litra a, indsættes som 3. pkt.:

»Modervirksomheden vil i stedet være en forsikringsholdingvirksomhed, jf. nr. 13, eller en blandet forsikringsholdingvirksomhed, jf. nr. 14.«

4. I § 5, stk. 1, nr. 10, litra b, indsættes som 2. og 3. pkt.:

»En modervirksomhed som nævnt i 1. pkt. er ikke en finansiel holdingvirksomhed, hvis de finansielle dattervirksomheder i koncernen udelukkende er forsikringsvirksomheder. Modervirksomheden vil i stedet være en forsikringsholdingvirksomhed, jf. nr. 13, eller en blandet forsikringsholdingvirksomhed, jf. nr. 14.«

5. I § 9, stk. 3, 1. pkt., ændres »Økonomistyrelsen samt udenlandske kreditinstitutter og investeringsselskaber,« til: »Statens administration samt udenlandske kreditinstitutter, investeringsselskaber og administrationselskaber,«, og efter »jf. dog § 7, stk. 1, og § 8, stk. 1.« indsættes: », samt § 11, stk. 2, og § 95, stk. 2, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.«

6. I § 14, stk. 1, indsættes efter nr. 2 som nyt nummer:

»3) de ansatte i gruppe 1-forsikringsselskaber, der skal identificeres som nøglepersoner i medfør af § 71, stk. 3, opfylder kravene i § 64,«
Nr. 3-8 bliver herefter nr. 4-9.

7. I § 30, stk. 5, § 38, stk. 3, 1. pkt., ændres »basiskapital« til: »kapitalgrundlag«.

8. I § 64 indsættes som stk. 8:

¹⁾ Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/91/EU af 23. juli 2014 om ændring af direktiv 2009/65/EF om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) for så vidt angår depositarfunktioner, aflønningspolitik og sanktioner, EU-Tidende 2014, nr. L 257, side 186 (UCITS V-direktivet).

»Stk. 8. Stk. 1-5 finder tilsvarende anvendelse for ansatte i gruppe 1-forsikringselskaber, der er identificeret som nøglepersoner i medfør af § 71, stk. 3. Et gruppe 1-forsikringselskab skal underrette Finanstilsynet, hvis en nøgleperson ikke længere varetager sin stilling eller ikke længere opfylder kravene i stk. 1-3.«

9. I § 71, stk. 2, ændres »stk. 1« til: »stk. 1 og 3«

10. § 71, stk. 3, affattes således:

»Stk. 3. Et gruppe 1-forsikringselskab skal som led i selskabets virksomhedsstyring, jf. stk. 1, identificere selskabets nøglepersoner.«

11. I § 72, stk. 4, ændres »Økonomistyrelsen« til: »Statens Administration«.

12. I § 77 a, stk. 1, nr. 1, ændres »og« til: »eller«.

13. I § 77 a, stk. 4, ændres »ikke har deltaget i eller været ansvarlig for en adfærd, der har resulteret i betydelige tab for virksomheden, eller ikke har efterlevet passende krav til egnethed og hæderlighed« til: »har efterlevet passende krav til egnethed og hæderlighed, og ikke har deltaget i eller været ansvarlig for en adfærd, der har resulteret i betydelige tab for virksomheden«.

14. § 101, stk. 1, affattes således:

»Investeringsforvaltningsselskaber skal under udførelsen af deres opgaver for en dansk UCITS handle ærligt, retfærdigt, professionelt, uafhængigt og udelukkende i den pågældende UCITS' og dens investorers interesse.«

15. I § 102, stk. 4, ændres »jf. §§ 106 og 107« til: »jf. §§ 106-106 c og 107«.

16. § 106 ophæves, og i stedet indsættes:

»§ 106 Et investeringsforvaltningsselskab skal sikre, at der udpeges ét depotselskab for hver enkelt dansk UCITS, som det administrerer, i overensstemmelse med reglerne i dette kapitel.

Stk. 2. Et depotselskab skal forvalte og opbevare en dansk UCITS' finansielle aktiver særskilt for den danske UCITS' afdelinger. Depotselskabet skal kunne yde tilstrækkelig finansiell og faglig sikkerhed for reelt at kunne udøve hvervet for den danske UCITS.

Stk. 3. Depotselskabet skal under udførelsen af sine opgaver for den danske UCITS handle ærligt, retfærdigt, professionelt, uafhængigt og udelukkende i den pågældende UCITS' og dens investorers interesse.

Stk. 4. Depotselskabet må ikke udføre aktiviteter, der kan skabe interessekonflikter mellem en dansk UCITS, dens investorer, investeringsforvaltningsselskabet og depotselskabet selv, medmindre depotselskabet funktionelt og hierarkisk har adskilt udførelsen af sine depotselskabsopgaver fra de af sine øvrige aktiviteter, der kan skabe interessekonflikter, og de potentielle interessekonflikter er fyldestgørende påvist, styret, overvåget og oplyst til UCITS'ens investorer.

Stk. 5. Depotselskabet skal udføre instrukser fra investeringsforvaltningsselskabet eller investeringsforeninger, der ikke har delegeret den daglige ledelse til et investeringsforvaltningsselskab, medmindre instrukserne strider mod gældende lovgivning eller den danske UCITS' vedtægter eller fondsbestemmelser.

§ 106 a. Depotselskabet skal sikre, at

- 1) en dansk UCITS' emission og indløsning samt mortifikation af investorernes andele foretages i overensstemmelse med reglerne i lov om investeringsforeninger m.v. og vedtægterne eller fondsbestemmelserne,
- 2) beregningen af den indre værdi pr. andel sker i overensstemmelse med gældende lovgivning og den danske UCITS' vedtægter eller fondsbestemmelser,
- 3) modydelsen i forbindelse med transaktioner, som den danske UCITS indgår i, leveres til den danske UCITS inden for sædvanlige frister på det pågældende marked,
- 4) udbetaling af udbytte eller henlæggelse af overskud til forøgelse af formuen foregår i overensstemmelse med den danske UCITS' vedtægter eller fondsbestemmelser,
- 5) værdien af en dansk UCITS' beholdning af pantebreve ansættes i overensstemmelse med reglerne herom,
- 6) en dansk UCITS' køb og salg af de i bilag 5 nævnte instrumenter, sker i overensstemmelse med § 70 i lov om investeringsforeninger m.v. og
- 7) køb og salg af andre aktiver, end som nævnt i nr. 6, herunder pantebreve, foretages til priser, der ikke er mindre fordelagtige end dagsværdien.

Stk. 2. Når depotselskabet er depotselskab for en dansk UCITS, der administreres af et administrationselskab med hjemsted i et land indenfor Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, skal depotselskabet, investeringsforeningens eller SIKAV'ens bestyrelse og administrationselskabet indgå en skriftlig aftale om udveksling af de oplysninger, der er nødvendig, for at depotselskabet kan udføre sine pligter efter denne lov, lov om investeringsforeninger m.v. og regler udstedt i medfør af lovene.

Stk. 3. Når depotselskabet er depotselskab for en dansk UCITS, der er masterinstitut eller feederinstitut, jf. § 2, nr. 20 og 21, i lov om investeringsforeninger m.v., men ikke depotselskab for begge institutter i master-feeder-strukturen, skal det indgå en skriftlig aftale, efter § 4, stk. 4, nr. 1, i lov om investeringsforeninger m.v., med det andet depotselskab om udveksling af oplysninger for at sikre, at begge depotselskaber kan udføre deres pligter.

Stk. 4. Depotselskabet for en dansk UCITS, der er masterinstitut, jf. § 2, nr. 20 i lov om investeringsforeninger m.v., skal straks underrette Finanstilsynet, hvis det får kendskab til uregelmæssigheder i relation til masterinstituttet. Anses uregelmæssighederne, for at have negative konsekvenser for et feederinstitut, skal depotselskabet tillige underrette feederinstituttet, dets investeringsforvaltningsselskab eller administrationselskab og dets depotselskab.

Stk. 5. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om

- 1) depotselskabets pligter over for danske UCITS, som det er depotselskab for,

- 2) depotselskabets pligt til at underrette et feederinstitut og dets depotselskab, jf. stk. 3,
- 3) depotselskabets pligt til at underrette Finanstilsynet om forhold vedrørende danske UCITS, det er depotselskab for og
- 4) indholdet af den i stk. 2 nævnte aftale.

§ 106 b. Depotselskabet skal kontrollere den danske UCITS' pengestrømme.

Stk. 2. Depotselskabet skal føre særlig kontrol med, at alle betalinger foretaget af eller på vegne af investorerne i forbindelse med tegning af andele i den danske UCITS er modtaget og bogført på kontantkonti i den danske UCITS', i depotselskabets eller i investeringsforvaltningsselskabets navn, når disse handler på vegne af den danske UCITS, hos enheder omfattet af reglerne, der gennemfører artikel 18, stk. 1, litra a-c, i direktiv 2006/73EF af 10. august 2006 om gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/39/EF for så vidt angår de organisatoriske krav til og betingelserne for drift af investeringselskaber samt definitioner af begreber med henblik på nævnte direktiv og føres i overensstemmelse med principperne fastsat i artikel 16 i direktiv 2006/73EF af 10. august 2006 om gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/39/EF for så vidt angår de organisatoriske krav til og betingelserne for drift af investeringselskaber samt definitioner af begreber med henblik på nævnte direktiv.

Stk. 3. Oprettede kontantkonti i den danske UCITS' depotselskabs navn i henhold til stk. 2, må hverken midler fra den kontoførende enhed eller depotselskabet bogføres på sådanne konti.

§ 106 c. Den danske UCITS' aktiver skal overdrages til depotselskabet til opbevaring efter følgende regler:

- 1) For de i bilag 5 nævnte instrumenter, som kan opbevares i depot, gælder følgende:
 - a) Depotselskabet skal opbevare de i bilag 5 nævnte instrumenter, der kan registreres på en konto eller i et depot oprettet hos depotselskabet.
 - b) Depotselskabet skal opbevare fysiske instrumenter, omfattet af bilag 5, der kan udleveres til depotselskabet.
 - c) Depotselskabet sikrer under overholdelse af § 72 og regler fastsat i medfør heraf, at de opbevarede instrumenter, som er omfattet af bilag 5, registreres på konti eller i depoter, der er separate fra depotselskabets egne, og at de benyttede konti og depoter er oprettet i den danske UCITS' eller dennes investeringsforvaltningsselskabs navn, således at de til enhver tid kan identificeres som tilhørende den danske UCITS.
- 2) For andre aktiver gælder følgende:
 - a) Depotselskabet skal kontrollere, at den danske UCITS er ejer af aktiverne baseret på dokumentation fremlagt af den danske UCITS eller dennes investeringsforvaltningsselskab samt på eventuelt eksterne dokumentation.

- b) Depotselskabet skal føre et ajourført register over de aktiver, som depotselskabet har kontrolleret, jf. litra a.

Stk. 2. Depotselskabet skal regelmæssigt give den danske UCITS eller dens investeringsforvaltningsselskab en samlet oversigt over UCITS'ens aktiver.

Stk. 3. Depotselskabet eller tredjemand, som depotfunktionen er delegeret til, jf. § 106 d må ikke sælge, pantsætte eller på anden måde disponere over den danske UCITS' aktiver, uden forudgående samtykke fra UCITS'en eller dennes investeringsforvaltningsselskab. De aktiver, som opbevares i depot hos depotselskabet eller af en tredjemand, som depotfunktionen er delegeret til, må endvidere kun sælges, pantsættes eller disponeres over på anden måde, hvis

- 1) dispositionen sker for den danske UCITS' regning,
- 2) dispositionen sker efter instruktion fra investeringsforvaltningsselskabets eller den danske UCITS,
- 3) dispositionen er i den danske UCITS og i dens investors interesse,
- 4) dispositionen er dækket af en likvid sikkerhedsstillelse af høj kvalitet, som stilles over for den danske UCITS ved overdragelse af ejendomsret og
- 5) sikkerhedsstillelsens markedsværdi til enhver tid mindst udgør markedsværdien af de aktiver, som er omfattet af transaktionen med tillæg af en præmie.

§ 106 d. Depotselskabet kan ikke delegerer opgaver omfattet af § 106 a, stk. 1, og § 106 b til tredjemand.

Stk. 2. Depotselskabet kan delegerer opgaver omfattet af § 106 c, stk. 1, til tredjemand, hvis følgende betingelser er opfyldt:

- 1) Opgaverne delegeres ikke i den hensigt at unddrage sig kravene i denne lov.
- 2) Depotselskabet skal objektivt kunne begrunde delegationen.
- 3) Depotselskabet har udvist passende dygtighed, grundighed og omhu i forbindelse med udvælgelsen af tredjemand, som opgaverne er delegeret til.
- 4) Depotselskabet skal udvise passende dygtighed, grundighed og omhu i den løbende kontrol med og overvågning af tredjemands udførelse af de delegerede opgaver og derved forbundne arrangementer.

Stk. 3. Depotselskabet skal sikre, at tredjemand, i forbindelse med udførelsen af de delegerede opgaver til enhver tid opfylder følgende betingelser:

- 1) Tredjemand organisation og kompetencer skal være tilstrækkelige i forhold til arten og kompleksiteten af de aktiver, som er overdraget til opbevaring hos tredjemanden.
- 2) For så vidt angår delegation af opgaver, som er omfattet af § 106 c, stk. 1, skal tredjemand være underlagt en effektiv tilsynsmæssig regulering, herunder minimumskapitalkrav og tilsyn i den pågældende jurisdiktion, og periodisk ekstern revision for at sikre, at de i bilag 5 nævnte instrumenter er i tredjemands besiddelse, jf. dog stk. 3.
- 3) Tredjemand skal holde depotselskabets kunders aktiver adskilte fra depotselskabets og tredjemands egne ak-

tiver på en måde, så de til enhver tid kan identificeres som tilhørende den specifikke kunde hos depotselskabet.

- 4) Tredjemand skal træffe de nødvendige skridt til at sikre, at en dansk UCITS' aktiver, der opbevares i depot hos tredjemanden, i tilfælde af tredjemands insolvens ikke kan udloddes eller realiseres til fordel for tredjemands kreditorer.
- 5) Tredjemand skal overholde § 101, stk. 1, § 106, stk. 3, og § 106 c, stk. 1, 3 og 4, samt § 5, stk. 2-4, i lov om investeringsforeninger m.v.

Stk. 4. Depotselskabet kan delegere opgaver til tredjemand uanset, at kravene i stk. 2, nr. 5, litra b, ikke er opfyldt, hvis følgende betingelser er opfyldt:

- 1) Delegationen skal gælde de instrumenter, der er nævnt i bilag 5, hvor et tredjelands lovgivning kræver, at disse skal opbevares i depot hos en lokal enhed.
- 2) Delegationen går ikke videre end krævet af tredjelands lovgivning.
- 3) Ingen lokal enhed opfylder kravene for delegation i stk. 2, nr. 5, litra b.
- 4) Investorerne i den danske UCITS skal forud for deres investering i UCITS'en behørigt informeres om, at delegationen er påkrævet på grund af et tredjelands lovgivning, om omstændighederne, der retfærdiggør delegationen og om de risici, der er forbundet hermed.
- 5) Den danske UCITS eller dens investeringsforvaltningsselskab skal have pålagt depotselskabet at delegere opbevaring af de i bilag 5 nævnte instrumenter til den lokale enhed.

Stk. 5. Delegation efter undtagelsen i stk. 3 kan kun oprettholdes så længe, at alle betingelserne i stk. 3, nr. 1-3, er opfyldt.

Stk. 6. Levering af ydelser via værdipapirafviklingssystemer, der er omfattet af reglerne i kapitel 18 i lov om værdipapirhandel m.v., og levering af ydelser via tredjelands værdipapirafviklingssystemer, anses ikke som delegation af depotselskabets opgaver.

Stk. 7. Tredjemand kan videredelegere de opgaver, som tredjemand har fået delegeret af depotselskabet, jf. stk. 2 og 4, hvis videredelegationen opfylder samme krav, som gælder for depotselskabets delegation. § 107, stk. 1 og 2, finder anvendelse på de relevante parter i tilfælde af videredelegation.«

17. § 107 ophæves, og i stedet indsættes:

»§ 107. Depotselskabet er ansvarlig over for den danske UCITS og UCITS'ens investorer for tab af de i bilag 5 nævnte instrumenter, som er opbevaret i depot efter § 106 c, stk. 1, nr. 1, hvor tabet er forårsaget af depotselskabet eller tredjemand, til hvem opgaven er delegeret efter § 106 d, stk. 2, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Depotselskabet er ikke ansvarligt for tab efter stk. 1, hvis depotselskabet kan bevise, at tabet skyldes en ekstern hændelse, som depotselskabet ikke med rimelighed kunne forventes at have kontrol over, og hvis konsekvenser ville have været uundgåelige, selvom depotselskabet havde truffet alle rimelige forholdsregler.

Stk. 3. Ved tab efter stk. 1, skal depotselskabet uden unødigt ophold yde erstatning til den danske UCITS eller dennes investeringsforvaltningsselskab på vegne af UCITS'en i form af de i bilag 5 nævnte instrumenter af samme type eller et beløb svarende til værdien af disse.

Stk. 4. Depotselskabet er ansvarlig over for den danske UCITS og dennes investorer for ethvert andet tab, som disse måtte lide som følge af depotselskabets uagtsomme eller forsætlige misligholdelse af sine forpligtelser efter denne lov.

Stk. 5. Depotselskabet er ansvarlig uanset om der er sket delegation efter § 106 d.

Stk. 6. Depotselskabet kan ikke ved aftale frigøre sig for eller begrænse sit erstatningsansvar i forbindelse med tab af instrumenter omfattet af bilag 5, som er opbevaret i depot efter § 106 c, stk. 1, nr. 1. Aftaler i strid med 1. pkt. er ugyldige.

Stk. 7. Investorer i danske UCITS kan gøre krav gældende over for depotselskabet enten direkte eller indirekte gennem den danske UCITS eller dens investeringsforvaltningsselskab. Dette må dog ikke føre til dobbelt erstatning eller ulige behandling af investorerne.

§ 107 a. Depotselskabet skal efter anmodning stille alle de oplysninger til rådighed for Finanstilsynet, som depotselskabet har indhentet under udførelsen af sine opgaver, og som kan være nødvendige for Finanstilsynet som tilsynsmyndighed for en dansk UCITS og dennes investeringsforvaltningsselskab.

Stk. 2. Er investeringsforvaltningsselskabets kompetente myndigheder er forskellige fra depotselskabets, skal Finanstilsynet straks videregive de modtagne oplysninger til investeringsforvaltningsselskabets kompetente myndigheder.

§ 107 b. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler for følgende:

- 1) Betingelserne for, udførelsen af depotselskabets funktioner i § 106, stk. 5, § 106 a, stk. 1, nr. 1-3, og 5, § 106 b og § 106 c, stk. 1, herunder:
 - a) Hvilke typer af de i bilag 5 nævnte instrumenter, der er omfattet af depotselskabets opbevaringspligt, jf. § 106 c, stk. 1, nr. 1.
 - b) Betingelserne for, hvordan depotselskabet skal udføre sine opbevaringsopgaver med hensyn til de i bilag 5 nævnte instrumenter, der er registreret hos en værdipapircentral.
 - c) Betingelserne for, hvordan depotselskabet skal opbevare de i bilag 5 nævnte instrumenter, som er udstedt på navn og registreret hos en udsteder eller registrator, sikkert i overensstemmelse med § 106 c, stk. 1, nr. 1.
- 2) Depotselskabets forpligtelser i forbindelse med udvælgelse og overvågning af tredjemand ved delegation af depotselskabets opgaver, jf. § 106 d, stk. 2, nr. 3 og 4.
- 3) De krav, der stilles til tredjemands adskillelse af depositarens egne aktiver fra sine kunders aktiver, jf. § 106 d, stk. 3, nr. 3.
- 4) De skridt, som en tredjemand skal tage for at sikre, at en dansk UCITS' aktiver, der opbevares i depot hos

tredjemanden, i tilfælde af tredjemandens insolvens ikke kan udloddes eller realiseres til fordel for tredjemandens kreditorer, jf. § 106 d, stk. 3, nr. 4.

- 5) Hvornår finansielle aktiver, som depotselskabet er ansvarlig for, skal anses for at være gået tabt, jf. § 107, stk. 1.
- 6) Hvad der skal forstås ved eksterne hændelser, som depotselskabet ikke med rimelighed kunne forventes at have kontrol over, og hvis konsekvenser ville have været uundgåeligeselvom depotselskabet havde truffet alle rimelige forholdsregler, jf. § 107, stk. 3.
- 7) Betingelserne for at opfylde uafhængighedskravet i § 101, stk. 1, og § 106, stk. 3.«

18. § 124, stk. 3, 3. pkt., ophæves.

19. I § 124 indsættes som stk. 8:

»Stk. 8. Erhvervs- og vækstministeren fastsætter nærmere regler om, hvilken type kapital der kan anvendes til opfyldelse af det individuelle solvenstillæg, jf. stk. 3.«

20. Efter § 126 a indsættes:

»§ 126 b. Gruppe 1-forsikringsselskabers kapitalgrundlag består af summen af basiskapitalgrundlaget og det supplerende kapitalgrundlag. Anvendelse af det supplerende kapitalgrundlag ved opgørelsen af kapitalgrundlaget kræver Finanstilsynets godkendelse.

Stk. 2. Basiskapitalgrundlaget består af summen af det beløb, hvormed værdien af aktiver overstiger værdien af forpligtelser, fratrukket værdien af egne aktier, der ejes af gruppe 1-forsikringsselskabet, med tillæg af værdien af efterstillet gæld.

Stk. 3. Det supplerende kapitalgrundlag består af kapital, der ikke medregnes i basiskapitalgrundlaget, og som kan benyttes til dækning af tab.

Stk. 4. Europa-Kommissionen fastsætter i medfør af artikel 97 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II), hvilken kapital der kan indgå i kapitalgrundlaget. Gruppe 1-forsikringsselskaber, der ønsker at anvende anden kapital, skal ansøge om forudgående godkendelse fra Finanstilsynet.

Stk. 5. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler for gruppe 1-forsikringsselskabers opgørelse af kapitalgrundlaget.

§ 126 c. Gruppe 1-forsikringsselskabers bestyrelse og direktion skal sikre, at selskabet til enhver tid har et kapitalgrundlag, som dækker det af selskabet opgjorte solvenskapitalkrav, jf. stk. 2.

Stk. 2. Solvenskapitalkravet opgøres enten ved anvendelse af standardformlen eller ved anvendelse af en af Finanstilsynets godkendt intern model, jf. dog stk. 4.

Stk. 3. Gruppe 1-forsikringsselskaber, der anvender standardformlen, kan anvende selskabsspecifikke parametre ved opgørelsen af solvenskapitalkravet, hvis Finanstilsynet godkender dette.

Stk. 4. Afviger gruppe 1-forsikringsselskabets risikoprofil væsentligt fra de forudsætninger, der ligger til grund for standardformlen, kan Finanstilsynet kræve, at selskabet anvender en godkendt intern model til opgørelse af solvenskapitalkravet for de relevante risikomoduler.

Stk. 5. Gruppe 1-forsikringsselskabet skal opgøre solvenskapitalkravet ved udgangen af hvert kvartal og senest 20 arbejdsdage herefter indberette resultatet til Finanstilsynet. Selskabet skal ved ændringer af væsentlig betydning for det opgjorte solvenskapitalkrav foretage en ny opgørelse og senest 20 arbejdsdage herefter indberette resultatet til Finanstilsynet.

Stk. 6. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om det kapitalgrundlag, som kan anvendes til at dække solvenskapitalkravet, om opgørelsen af solvenskapitalkravet ved anvendelsen af standardformlen og om kriterierne for Finanstilsynets godkendelse og opgørelse af en intern model.

§ 126 d. Gruppe 1-forsikringsselskabers bestyrelse og direktion skal sikre, at selskabet til enhver tid har et basiskapitalgrundlag, som dækker det af selskabet opgjorte minimumskapitalkrav.

Stk. 2. Minimumskapitalkravet skal udgøre det største af beløbet i stk. 3 og det største af det for selskabet relevante beløb i stk. 5.

Stk. 3. Europa-Kommissionen fastsætter i medfør af artikel 130 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II) regler for, hvordan gruppe 1-forsikringsselskaberne skal opgøre minimumskapitalkravet. Det opgjorte minimumskapitalkrav må ikke udgøre under 25 pct. eller over 45 pct. af selskabets solvenskapitalkrav opgjort i overensstemmelse med § 126 c og inklusive ethvert kapitaltillæg, som Finanstilsynet påbyder i henhold til § 350 b. Ligger det faktisk opgjorte minimumskapitalkrav under 25 pct. af selskabets solvenskapitalkrav, vil minimumskapitalkravet blive fastsat til 25 pct. Ligger det faktisk opgjorte minimumskapitalkrav over 45 pct. af selskabets solvenskapitalkrav, vil minimumskapitalkravet blive fastsat til 45 pct.

Stk. 4. Gruppe 1-forsikringsselskaber skal indsende en bergrundelse til Finanstilsynet i forbindelse med indberetningen efter stk. 6, hvis det faktisk opgjorte minimumskapitalkrav ligger uden for grænserne i stk. 3.

Stk. 5. De nedre grænser for minimumskapitalkravet er:

- 1) 3,7 mio. euro for forsikringsselskaber, der udøver virksomhed omfattet af bilag 8.
- 2) 2,5 mio. euro for forsikringsselskaber, der udøver virksomhed inden for forsikringsklasserne 1-9 og 16-18, jf. bilag 7.
- 3) 3,7 mio. euro for forsikringsselskaber, der udøver virksomhed inden for forsikringsklasserne 10-15, jf. bilag 7.
- 4) 3,6 mio. euro for forsikringsselskaber, der udøver genforsikringsvirksomhed.
- 5) 1,2 mio. euro for captivegenforsikringsselskaber.

Stk. 6. Gruppe 1-forsikringsselskaber skal opgøre minimumskapitalkravet ved udgangen af hvert kvartal og senest

20 arbejdsdage herefter indberette resultatet til Finanstilsynet. Selskabet skal ved ændringer af væsentlig betydning for det opgjorte minimumskapitalkrav foretage en ny opgørelse og senest 20 arbejdsdage herefter indberette resultatet til Finanstilsynet.

Stk. 7. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler for det basiskapitalgrundlag, som kan anvendes til at dække minimumskapitalkravet.

§ 126 e. Gruppe 1-forsikringsselskabers bestyrelse og direktion skal sikre, at selskabet til enhver tid er i besiddelse af tilstrækkelige forsikringsmæssige hensættelser til dækning af alle forsikringsforpligtelser over for forsikringstagere og andre begunstigede efter forsikringsaftalerne. Gruppe 1-forsikringsselskabers bestyrelse og direktion skal sikre, at der ved opgørelsen af de forsikringsmæssige hensættelser anvendes en risikofri rentekurve, som fastlægges og offentliggøres af Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger (EIOPA).

Stk. 2. Finanstilsynet kan give tilladelse til, at et gruppe 1-forsikringsselskab anvender en matchtilpasning til den risikofrie rentekurve i stk. 1 på en af selskabet udvalgt portefølje af forsikringsforpligtelser.

Stk. 3. Finanstilsynet kan give tilladelse til, at et gruppe 1-forsikringsselskab anvender en volatilitetsjustering af den risikofrie rentekurve i stk. 1 for forsikringsmæssige hensættelser, hvor selskabet ikke anvender en matchtilpasning efter stk. 2.

Stk. 4. Gruppe 1-forsikringsselskaber, der anvender en matchtilpasning efter stk. 2 eller en volatilitetsjustering efter stk. 3, skal i den rapport om selskabets solvens og finansielle situation, som selskabet skal offentliggøre, jf. § 283, angive den beløbsmæssige effekt af ikke at anvende stk. 2 eller 3 på størrelsen af de forsikringsmæssige hensættelser, solvenskapitalkravet, minimumskapitalkravet samt på størrelsen af det kapitalgrundlag, der kan anvendes til at dække solvenskapitalkravet, og det basiskapitalgrundlag, der kan anvendes til at dække minimumskapitalkravet.

Stk. 5. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om opgørelsen af matchtilpasningen, jf. stk. 2, og om volatilitetsjusteringen, jf. stk. 3, samt om forudsætningerne for at opnå tilladelse efter disse bestemmelser.

Stk. 6. Erhvervs- og vækstministeren fastsætter nærmere regler om værdiansættelsen af aktiver og passiver, herunder forsikringsmæssige hensættelser, jf. stk. 1, 1. pkt., i gruppe 1-forsikringsselskaber og koncerner omfattet af § 175 b, stk. 1.

§ 126 f. Gruppe 2-forsikringsselskabers bestyrelse og direktion skal sikre, at selskabet til enhver tid er i besiddelse af tilstrækkelige forsikringsmæssige hensættelser til dækning af alle forsikringsforpligtelser over for forsikringstagere og andre begunstigede efter forsikringsaftalerne. Finanstilsynet kan kræve, at et gruppe 2-forsikringsselskab ved opgørelsen af de forsikringsmæssige hensættelser anvender den risikofrie rentekurve efter § 126 e, stk. 1.

§ 126 g. Et gruppe 1-forsikringsselskab skal foretage analyser af, hvordan ændringer i væsentlige risici påvirker det

af selskabet opgjorte kapitalgrundlag, solvenskapitalkrav og minimumskapitalkrav. Selskabet skal ved udgangen af hvert kvartal og senest 20 arbejdsdage herefter indberette resultatet til Finanstilsynet.

Stk. 2. Erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte nærmere regler om de analyser, som selskabet skal foretage efter stk. 1.«

21. To steder i § 140, stk. 2, ændres »basiskapital« til: »kapitalgrundlag«.

22. § 152, stk. 1-3, ophæves.

Stk. 4 og 5 bliver herefter stk. 1 og 2.

23. I § 152, stk. 4, der bliver stk. 1, ændres »ud over kravene i stk. 1 fastsætte et yderligere« til: »fastsætte et«.

24. I § 152, stk. 5, der bliver stk. 2, ændres »stk. 1-4« til: »stk. 1«.

25. § 153, stk. 1 og 2, ophæves.

Stk. 3 bliver herefter stk. 1.

26. I § 153, stk. 3, der bliver stk. 1, ændres »ud over kravene i stk. 1 fastsætte et yderligere« til: »fastsætte et«.

27. I § 174, stk. 1, 1. pkt., ændres »§§ 146, 147, 156 og 182« til: »§§ 146, 147 og 156«.

28. I § 181, stk. 2, 2. pkt., ændres »lov om rente ved forsinket betaling m.v.« til: »lov om renter og andre forhold ved forsinket betaling.«

29. I § 182, stk. 1, ændres »En finansiell virksomhed« til: »Et pengeinstitut, et realkreditinstitut, et fondsmæglerselskab eller et forsikringsselskab« og i stk. 2, ændres »En finansiell virksomhed« til: »Et pengeinstitut, et realkreditinstitut, et fondsmæglerselskab eller et forsikringsselskab« og »den finansielle virksomhed« til: »pengeinstituttet, realkreditinstituttet, fondsmæglerselskabet eller forsikringsselskabet«.

30. I § 224, stk. 1, nr. 1, indsættes efter »love,«: »forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II),«.

31. Efter § 274 indsættes før overskriften før § 284 i *kapitel 18*:

»Rapport om solvens og finansiell situation

§ 283. Gruppe 1-forsikringsselskaber skal årligt offentliggøre en rapport om deres solvens og finansielle situation. Derudover skal gruppe 1-forsikringsselskaberne årligt indsende en uddybende rapport til Finanstilsynet om deres solvens og finansielle situation.

Stk. 2. Den øverste modervirksomhed i en koncern omfattet af § 175 b, stk. 1, skal årligt offentliggøre en rapport om koncernens solvens og finansielle situation. Derudover skal den øverste modervirksomhed årligt indsende en uddybende

rapport om koncernens solvens og finansielle situation til Finanstilsynet.

Stk. 3. Erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte nærmere regler om de oplysninger, som rapporterne skal indeholde, og om overgangsbestemmelser om offentliggørelse og indsendelse til Finanstilsynet.«

32. I § 351 indsættes efter stk. 3 som nyt stykke:

»*Stk. 4.* Finanstilsynet kan påbyde et gruppe 1-forsikringsselskab at afsætte en ansat, der er identificeret som nøgleperson i medfør af § 71, stk. 3, inden for en af Finanstilsynet fastsat frist, hvis denne efter § 64, stk. 2 eller 3, ikke kan bestride stillingen.«

Stk. 4-8 bliver herefter stk. 5-9.

33. I § 351, *stk. 4, 1. pkt.*, der bliver *stk. 5, 1. pkt.*, indsættes efter »en direktør,«: »eller et gruppe 1-forsikringsselskab at afsætte en ansat, der er identificeret som nøgleperson i medfør af § 71, stk. 3,«, og »direktøren« ændres til: »den pågældende«.

34. I § 351, *stk. 8, 1. pkt.*, der bliver *stk. 9, 1. pkt.*, indsættes efter »direktøren«: », eller har gruppe 1-forsikringsselskabet ikke afsat en ansat, der er identificeret som nøgleperson i medfør af § 71, stk. 3,«, og i *2. pkt.* ændres »stk. 2-4« til: »stk. 2, 3 og 5«.

35. I § 352 indsættes som *stk. 2*:

»*Stk. 2.* Finanstilsynet kan for at fremme gennemsigtigheden og pris konkurrencen på det finansielle marked indsamle prisoplysninger på finansielle produkter rettet mod forbrugere fra de finansielle virksomheder og offentliggøre disse.«

36. I § 354 *e, stk. 2*, ændres »§ 71, stk. 1 og 3,« til: »§ 71, stk. 1,«.

37. I § 355, *stk. 3, 1. pkt.*, indsættes efter »en udenlandsk finansiell holdingvirksomhed,«: »og ansatte i gruppe 1-forsikringsselskaber, der er identificeret som nøglepersoner i medfør af § 71, stk. 3,«.

38. § 361, *stk. 1, nr. 34*, ophæves.

Nr. 35 bliver herefter nr. 34.

39. I § 365, *stk. 2, 3. pkt.*, ændres »basiskapital« til: »kapitalgrundlaget for gruppe 1-forsikringsselskaber og basiskapitalen for gruppe 2-forsikringsselskaber og firmapensionskasser«.

40. I § 373, *stk. 1*, udgår »og § 92«, »§ 101, stk. 1, 2 og 4,« ændres til: »§ 101,«, »§ 102, stk. 2, og 3,« ændres til: »§ 102, stk. 2, 3, 5 og 6,«, og »§§ 103-106 og« ændres til: »§§ 103-106, § 106 a, stk. 1-4, § 106 b, § 106 c, § 106 d, stk. 1-5, § 107 a og §«.

41. I § 373, *stk. 1*, ændres »§ 11, stk. 1, 3 og 4« til: »§ 11, stk. 1, 9 og 10«, »§ 126, stk. 1, 2 og 8« ændres til: »§ 126, stk. 1 og 4«, efter »§ 126 a, stk. 1-3, 5, 7 og 9,« indsættes: »§ 126 c, stk. 1-3, § 126 d, stk. 1, § 126 e, stk. 1, § 126 f, 1. pkt., § 126 g, stk. 1,«, efter »170-175 a,« indsættes: »§ 175

b, stk. 1 og 3,«, »§§ 227 og 334« ændres til: »§ 227, § 248, stk. 1, § 248 a, stk. 1 og 4, § 248 b, stk. 1, § 334«, og »og § 404, stk. 1, 2, 4 og 5,« ændres til: »§ 343 ø, stk. 1, og § 417 c, stk. 1, 2 og 4,«.

42. I § 373, *stk. 2*, indsættes efter »§ 57 a, stk. 1,«: »§ 64, stk. 8, 2. pkt.,«, »§ 77 a, stk. 1-7 og 10« ændres til: »§ 77 a, stk. 1-7«, efter »§§ 122 og 123« indsættes: », § 126 b, stk. 1, 2. pkt., og stk. 4, 2. pkt., § 126 c, stk. 5, § 126 d, stk. 4 og 6, § 126 e, stk. 4«, »§§ 158, 159 og 167« ændres til: »§ 167, stk. 1-3 og 5, § 175 b, stk. 8«, efter »§ 247 a, stk. 9 og 10,« indsættes: »§ 283, stk. 1 og 2,«, og efter »§ 354 a, stk. 1, 1.-5. pkt., og stk. 3, 1.-7. pkt.,« indsættes: »§ 417 a, stk. 4, § 417 b, stk. 5, § 417 c, stk. 3,«.

43. Efter § 417 indsættes før overskriften før § 418:

»**§ 417 a.** Et gruppe 1-forsikringsselskab, som ikke anvender en matchtilpasning til den risikofrie rentekurve efter § 126 e, stk. 2, på forsikringsforpligtelserne, kan få tilladelse fra Finanstilsynet til at anvende en justeret rentekurve opgjort efter stk. 2 i perioden fra den 1. januar 2016 til den 1. januar 2032 for forsikringsforpligtelser i henhold til aftaler, der blev indgået før den 1. januar 2016, jf. dog 3. pkt. Gruppe 1-forsikringsselskaber, der har fået tilladelse efter 1. pkt., kan ikke opnå tilladelse efter § 417 b. Et gruppe 1-forsikringsselskab kan få tilladelse fra Finanstilsynet til at anvende en justeret rentekurve for forsikringsforpligtelser i henhold til aftaler, der fornyes efter den 31. december 2015.

Stk. 2. Den justerede rentekurve opgøres for hver enkelt valuta ved udgangen af hvert år som en andel af forskellen mellem renten som fastsat efter diskonteringsrentekurven pr. 31. december 2015 og den årlige effektive rente som fastsat efter den risikofrie rentekurve, jf. § 126 e, stk. 1 og 3. Andelen opgøres som et lineært fald fra 100 pct. til 0 pct. i perioden fra den 1. januar 2016 til den 1. januar 2032.

Stk. 3. Finanstilsynet kan fastsætte et kapitaltillæg i overensstemmelse med § 350 b, såfremt Finanstilsynet vurderer, at et gruppe 1-forsikringsselskab, der anvender den justerede rentekurve, har en risikoprofil, der afviger væsentligt fra forudsætningerne, der ligger til grund for anvendelsen heraf.

Stk. 4. Gruppe 1-forsikringsselskaber, der har fået tilladelse efter stk. 1, skal i den rapport om selskabets solvens og finansielle situation, som selskabet skal offentliggøre, jf. § 283, oplyse om, at selskabet anvender en justeret rentekurve, og angive den beløbsmæssige effekt af ikke at anvende denne justerede rentekurve på størrelsen af de forsikringsmæssige hensættelser, solvenskapitalkravet, minimumskapitalkravet, basiskapitalgrundlaget, det kapitalgrundlag, der kan anvendes til at dække solvenskapitalkravet, og det basiskapitalgrundlag, der kan anvendes til at dække minimumskapitalkravet.

§ 417 b. Et gruppe 1-forsikringsselskab kan få tilladelse fra Finanstilsynet til at anvende et fradrag i de forsikringsmæssige hensættelser opgjort efter stk. 2 i perioden fra den 1. januar 2016 til den 1. januar 2032. Gruppe 1-forsikringsselskaber, der har fået tilladelse efter 1. pkt., kan ikke opnå tilladelse efter § 417 a.

Stk. 2. Fradraget opgøres som en andel, der opgøres som et lineært fald fra 100 pct. til 0 pct. i perioden fra den 1. januar 2016 til den 1. januar 2032, af forskellen mellem

- 1) de forsikringsmæssige hensættelser efter fradrag af beløb, der kan kræves tilbagebetalt i henhold til genforsikringsaftaler og aftaler med ISPV'er, og opgjort i overensstemmelse med regler udstedt i medfør af § 126 e, stk. 6, for så vidt angår gruppe 1-forsikringsselskabers værdiansættelse af aktiver og passiver, herunder forsikringsmæssige hensættelser den 1. januar 2016, og
- 2) de forsikringsmæssige hensættelser efter fradrag af beløb, der kan kræves tilbagebetalt i henhold til genforsikringsaftaler og aftaler med ISPV'er, og opgjort i overensstemmelse med bekendtgørelse om finansielle rapporter for forsikringsselskaber og tværgående pensionskasser den 31. december 2015.

Stk. 3. Fradraget opgøres en gang for hele perioden fra den 1. januar 2016 til den 1. januar 2032. Finanstilsynet kan dog påbyde eller give tilladelse til, at et gruppe 1-forsikringsselskab, hvis risikoprofil i perioden fra den 1. januar 2016 til den 1. januar 2032 ændrer sig væsentligt, opgør de forsikringsmæssige hensættelser efter stk. 2, herunder volatilitetsjusteringen, jf. § 126 e, stk. 3, hvert andet år eller oftere.

Stk. 4. Finanstilsynet kan begrænse fradraget opgjort efter stk. 2, hvis anvendelsen heraf medfører, at solvenskapitalkravet, jf. § 126 c, er mindre end det største af summen af de nedenfor i nr. 1-5 nævnte beløb og det største af det for selskabet relevante beløb i nr. 6-10:

- 1) 4 pct. af de risikovægtede poster for livsforsikringshensættelser tillagt 0,3 pct. af de risikovægtede poster for risikosummen for livsforsikringsvirksomhed i forsikringsklasserne I-IV og VI, jf. bilag 8, hvor virksomheden har en investeringsrisiko.
- 2) 1 pct. af de risikovægtede poster for livsforsikringshensættelser tillagt 0,3 pct. af de risikovægtede poster for risikosummen for livsforsikringsvirksomhed i forsikringsklasse V, jf. bilag 8, og i forsikringsklasse III, jf. bilag 8, hvor virksomheden ikke har en investeringsrisiko, og hvor det beløb, der skal dække de i forsikringsaftalen fastsatte driftsomkostninger, fastsættes for en periode på over 5 år.
- 3) 25 pct. af det seneste regnskabsårs forsikringsmæssige administrationsomkostninger tillagt 0,3 pct. af de risikovægtede poster for risikosummen for livsforsikringsvirksomhed i forsikringsklasse III, hvor virksomheden ikke har en investeringsrisiko, og hvor det beløb, der skal dække de i forsikringsaftalen fastsatte driftsomkostninger, ikke fastsættes for en periode på over 5 år.
- 4) 25 pct. af det seneste regnskabsårs forsikringsmæssige administrationsomkostninger for særskilte SP-konti.
- 5) Det største beløb i skadeforsikringsvirksomhed af
 - a) 18 pct. af de risikovægtede poster for det maksimale af bruttopræmier og bruttopræmieindtægter op til 61,3 mio. euro tillagt 16 pct. af beløb derudover og

- b) det årlige gennemsnit af 26 pct. af de risikovægtede poster for bruttoerstatningsudgifterne for beløb op til 42,9 mio. euro og 23 pct. af beløb derudover i de seneste 3 regnskabsår.

- 6) 3,7 mio. euro for forsikringsselskaber, der udøver livsforsikringsvirksomhed.
- 7) 2,5 mio. euro for forsikringsselskaber, der udøver virksomhed inden for forsikringsklasserne 1-9 og 16-18, jf. bilag 7.
- 8) 3,7 mio. euro for forsikringsselskaber, der udøver virksomhed inden for forsikringsklasserne 10-15, jf. bilag 7.
- 9) 3,6 mio. euro for forsikringsselskaber, der udøver genforsikringsvirksomhed.
- 10) 1,2 mio. euro for captivegenforsikringsselskaber.

Stk. 5. Gruppe 1-forsikringsselskaber, der har fået tilladelse efter stk. 1, skal i den rapport om selskabets solvens og finansielle situation, som selskabet skal offentliggøre, jf. § 283, oplyse om, at selskabet anvender fradraget, og angive den beløbsmæssige effekt af ikke at anvende dette fradrag på størrelsen af de forsikringsmæssige hensættelser, solvenskapitalkravet, minimumskapitalkravet, basiskapitalgrundlaget, det kapitalgrundlag, der kan anvendes til at dække solvenskapitalkravet, og det basiskapitalgrundlag, der kan anvendes til at dække minimumskapitalkravet.

Stk. 6. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler for opgørelsen af de risikovægtede poster efter stk. 4, nr. 1, 2, 3 og 5.

§ 417 c. Et gruppe 1-forsikringsselskab, der anvender den justerede rentekurve efter § 417 a eller fradraget efter § 417 b, skal straks underrette Finanstilsynet, hvis selskabet ikke ville opfylde solvenskapitalkravet opgjort efter § 126 c, såfremt selskabet ikke anvendte den justerede rentekurve eller fradraget.

Stk. 2. Senest 2 måneder efter at have konstateret, at solvenskapitalkravet ikke kan opfyldes uden anvendelse af den justerede rentekurve eller fradraget, skal gruppe 1-forsikringsselskabet indsende en redegørelse til Finanstilsynet, der angiver de planlagte foranstaltninger med henblik på at sikre opfyldelsen af solvenskapitalkravet den 1. januar 2032. Ændrer selskabet de planlagte foranstaltninger i løbet af overgangsperioden efter 1. pkt., skal selskabet straks orientere Finanstilsynet om ændringerne.

Stk. 3. Gruppe 1-forsikringsselskabet skal hvert år ved udgangen af første kvartal indsende en rapport til Finanstilsynet med angivelse af de hidtidige foranstaltninger og fremskridt med henblik på at sikre opfyldelsen af solvenskapitalkravet den 1. januar 2032.

Stk. 4. Gruppe 1-forsikringsselskabet skal den 1. januar 2032 opfylde solvenskapitalkravet, jf. § 126 c, uden at anvende den justerede rentekurve efter § 417 a eller fradraget efter § 417 b.

Stk. 5. Finanstilsynet tilbagekalder tilladelsen efter § 417 a eller § 417 b, hvis Finanstilsynet på baggrund af rapporten efter stk. 3 vurderer, at det ikke er sandsynligt, at gruppe 1-forsikringsselskabet kan opfylde solvenskapitalkravet den 1. januar 2032.

§ 417 d. Kravene i artikel 254-257 i Kommissionens delegerede forordning (EU) 2015/35 af 10. oktober 2014 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II) finder udelukkende anvendelse for investeringer i securitiseringspositioner, som blev udstedt før den 1. januar 2011, såfremt den underliggende eksponering ændres efter den 31. december 2014.««

§ 2

I lov om investeringsforeninger m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 1051 af 25. august 2015, som ændret ved § 8, nr. 1-4, i lov nr. 532 af 29. april 2015, foretages følgende ændringer:

1. I *fodnoten* til lovens titel indsættes efter »Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) (UCITS-direktivet), EU-Tidende 2009, nr. L 302, side 32 «: »dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/91/EU af 23. juli 2014 om ændring af direktiv 2009/65/EF om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) for så vidt angår depositarfunktioner, aflønningspolitik og sanktioner, EU-Tidende 2014, nr. L 257, side 186 (UCITS V-direktivet),«.
2. § 2, nr. 11, *litra b*, affattes således:
 - »b) de opgaver, der fremgår af §§ 106-107 b i lov om finansiel virksomhed henholdsvis kapitel IV, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter), som ændret ved Europa-parlamentets og Rådets direktiv nr. 2014/91/EU af 23. juli 2014 om ændring af direktiv 2009/65/EF om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) for så vidt angår depositarfunktioner, aflønningspolitik og sanktioner.«
3. § 3, *stk. 10*, ophæves.

Stk. 11 bliver herefter stk. 10.
4. I § 5 indsættes som *stk. 2-4*:
 - »Stk. 2. Der skal foreligge en skriftlig aftale om forvaltning og opbevaring af finansielle aktiver imellem den danske UCITS og depotselskabet.
 - Stk. 3. Aftaler efter stk. 2, skal indeholde en regulering af den udveksling af oplysninger, som er nødvendig for, at depotselskabet kan udføre sine opgaver i henhold til gældende regler.
 - Stk. 4. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om indholdet af aftaler efter stk. 2.«
5. § 9, *stk. 1, nr. 9*, ophæves, og i stedet indsættes:
 - »9) investeringsforeningen har en formue på mindst 300.000 euro, hvis foreningen ikke har delegeret den daglige ledelse til et investeringsforvaltningsselskab eller til et administrationsselskab. Immaterielle aktiver medregnes ikke i formuen,
 - 10) minimumsformuen skal være tegnet på den stiftende generalforsamling og indsat på en spærret konto i depotselskabet, eller der skal foreligge en ubetinget garanti afgivet af et pengeinstitut eller et forsikringsselskab om tegning af andele i investeringsforeningen for minimumsbeløbet på mindst 300.000 euro,«Nr. 10 og 11, bliver herefter nr. 11 og 12.
6. I § 15, *stk. 2, nr. 1*, ændres »gyldigt stiftet,« til: »gyldigt stiftet og«.
7. I § 15, *stk. 2, nr. 2*, ændres »afdelingen,« til: »afdelingen.«
8. § 15, *stk. 2, nr. 3 og 4* ophæves.
9. § 18, *stk. 2*, ophæves.

Stk. 3-7 bliver herefter stk. 2-6.
10. I § 19, *nr. 8*, indsættes efter »foreningens depotselskab,«: »på hvilke betingelser udskiftning af depotselskabet kan finde sted og hvordan investorerne skal beskyttes ved en sådan udskiftning,«.
11. I § 19, *nr. 13*, ændres »samt revision,« til: », revision, på hvilke betingelser udskiftning af investeringsforvaltningsselskabet eller administrationsselskabet kan finde sted, og hvordan investorerne skal beskyttes ved en sådan udskiftning,«.
12. § 20, *nr. 8*, affattes således:
 - »8) bestyrelsens valg af SIKAV's investeringsforvaltningsselskab eller administrationsselskab, på hvilke betingelser udskiftning af investeringsforvaltningsselskabet eller administrationsselskabet kan finde sted, og hvorledes investorerne skal beskyttes ved en sådan udskiftning,«
13. I § 20, *nr. 9*, indsættes efter »SIKAV's depotselskab,«: », på hvilke betingelser udskiftning af depotselskabet kan finde sted, og hvordan investorerne skal beskyttes ved en sådan udskiftning,«.
14. I § 21, *nr. 3*, indsættes efter »eventuelle binavne,«: »og bestemmelser om på hvilke betingelser udskiftning af investeringsforvaltningsselskabet eller administrationsselskabet kan finde sted, og hvordan investorerne skal beskyttes ved en sådan udskiftning,«.
15. I § 21, *nr. 9*, indsættes efter »værdipapirfondens depotselskab,«: », på hvilke betingelser udskiftning af depotselskabet kan finde sted, og hvordan investorerne skal beskyttes ved en sådan udskiftning,«.

16. § 56, stk. 3, ophæves.

17. § 109, stk. 3, ophæves.

Stk. 4-7 bliver herefter stk. 3-6.

18. § 110, stk. 2 og 3, ophæves.

Stk. 4 og 5 bliver herefter stk. 2 og 3.

19. § 112, stk. 2, 2. pkt., ophæves.

20. I § 164, stk. 6, ændres »§ 175, stk. 6, nr. 14 og 18, nævnte myndigheder« til: »§ 175, stk. 6, nr. 16-27, nævnte myndigheder og organer m.v.«.

21. I § 190, stk. 1, 1. pkt., ændres »§ 48, stk. 1, 6 og 7,« til: »§ 48, stk. 1, 3, 4, 6 og 7,«, »§ 64, stk. 1, 2, og 4,« til: »§ 64, stk. 1-4,«, og »§ 109, stk. 3 og 6,« til: »§ 109, stk. 6,«.

§ 3

I lov om værdipapirhandel m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 831 af 12. juni 2014, som ændret ved § 2 i lov nr. 1490 af 23. december 2014, § 4 i lov nr. 334 af 31. marts 2015, § 1 i lov nr. 532 af 29. april 2015 og § 5 i lov nr. 738 af 1. juni 2015, foretages følgende ændringer:

1. Efter § 84 k indsættes:

»§ 84 l. Finanstilsynet offentliggør på sin hjemmeside i de sager, der er nævnt i stk. 2, påtaler, påbud, administrative bødeforelæg og tvangsbøder meddelt i henhold til § 83, stk. 1-3, § 93, stk. 3, og § 95, afgørelser om suspension af stemmerettigheder meddelt i henhold til § 29 a samt navnet på virksomheden eller personen. Finanstilsynet offentliggør på sin hjemmeside i de sager, der er nævnt i stk. 2, politianmeldelser og navnet på virksomheden. Finanstilsynet kan ved påbud eller påtaler i de sager, der er nævnt i stk. 2, nr. 5, offentliggøre et resumé af sagen, der som minimum indeholder oplysning om overtrædelsens art og navnet på virksomheden eller personen, som påbuddet og påtalen er rettet imod. 1.-3. pkt. gælder tilsvarende for påtaler, påbud, administrative bødeforelæg, tvangsbøder og politianmeldelser truffet af Finanstilsynets bestyrelse i de i stk. 2 nævnte sager og afgørelser om suspension af stemmerettigheder meddelt i henhold til § 29 a.

Stk. 2. Offentliggørelse, jf. stk. 1, skal ske i sager om overtrædelse af

- 1) reglerne om offentliggørelse af års- og halvårsrapporter, jf. § 27, stk. 7, og regler herom udstedt i medfør af § 27, stk. 12, og § 30 samt forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/109/EF af 15. december 2004 om harmonisering af gennemsigtighedskrav i forbindelse med oplysninger om udstedere, hvis værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked,
- 2) reglerne om offentliggørelse af beretninger om betalinger til myndigheder, jf. § 27, stk. 13, og regler udstedt i medfør af § 27, stk. 14, og § 30,
- 3) reglerne om offentliggørelse, registrering og opbevaring af oplysninger, jf. § 27 a, stk. 1-3, og af regler her-

om udstedt i medfør af § 30 samt forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/109/EF af 15. december 2004 om harmonisering af gennemsigtighedskrav i forbindelse med oplysninger om udstedere, hvis værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked,

- 4) reglerne om meddelelse af større besiddelser af aktier, rettigheder til at erhverve, afhænde eller udøve stemmerettigheder og finansielle instrumenter, jf. § 29, og af regler herom udstedt i medfør af § 29, stk. 7, og § 30 samt forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/109/EF af 15. december 2004 om harmonisering af gennemsigtighedskrav i forbindelse med oplysninger om udstedere, hvis værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked,
- 5) reglerne for finansiell information i årsrapporter og delårsrapporter i §§ 183-193 i lov om finansiell virksomhed, §§ 63 og 64 i lov om investeringsforeninger m.v., regler udstedt i medfør af § 131 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. og årsregnskabsloven for udstedere af værdipapirer med hjemsted i Danmark, hvis værdipapirerne er optaget til handel på et reguleret marked her i landet, i et andet land inden for den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, samt overtrædelse af regler udstedt i medfør af § 196 i lov om finansiell virksomhed og § 76 i lov om investeringsforeninger m.v., regler udstedt i medfør af årsregnskabsloven og reglerne i Europa-Parlamentets og Rådets forordning om anvendelse af internationale regnskabsstandarder,
- 6) for finansiell information i års- og delårsrapporter fra udstedere, der har Danmark som hjemland ifølge regler fastsat i medfør af § 30, som disse regler er fastlagt i den regnskabslovgivning, de pågældende udstedere er omfattet af, jf. § 27, stk. 7, og
- 7) om udsteders oplysningsforpligtelser, hjemland og ligebehandling af og kommunikation med aktionærer og indehavere af obligationer eller andre former for omsættelige gældsinstrumenter udstedt i medfør af § 30 samt forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/109/EF af 15. december 2004 om harmonisering af gennemsigtighedskrav i forbindelse med oplysninger om udstedere, hvis værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked.

Stk. 3. Offentliggørelse efter stk. 1 skal udskydes eller ske i anonymiseret form, hvis offentliggørelsen vil medføre uforholdsmæssig stor skade for virksomheden eller personen, hvis efterforskningsmæssige hensyn taler imod offentliggørelse, hvis offentliggørelse vil true den finansielle stabilitet, eller hvis samfundsmæssige hensyn til offentliggørelse af en persons navn må vurderes ikke at være proportionale med hensynet til personen.

Stk. 4. Indbringes påtalen, påbuddet eller tvangsbøden nævnt i stk. 1, jf. stk. 2, for Erhvervsankenævnet eller domstolene, skal dette fremgå af offentliggørelsen. Status og det efterfølgende resultat af Erhvervsankenævnets eller domstolens afgørelse skal ligeledes offentliggøres på Finanstilsy-

nets hjemmeside. Er en sag som nævnt i stk. 1, jf. stk. 2, overgivet til politimæssig efterforskning, og er der faldet helt eller delvis fældende dom eller vedtaget bøde, skal henholdsvis dommen, bødevedtagelsen eller et resumé heraf offentliggøres på Finanstilsynets hjemmeside.

Stk. 5. Offentliggørelse efter stk. 1-4 skal ske hurtigst muligt, efter at virksomheden eller personen er underrettet om påtalen, påbuddet, politianmeldelsen, det administrative bødeforelæg eller tvangsbøden og skal fremgå af Finanstilsynets hjemmeside i mindst 5 år fra offentliggørelsen. Offentliggørelse, som vedrører personer, skal dog kun fremgå af Finanstilsynets hjemmeside, så længe oplysningerne anses for nødvendige i forhold til de samfundsmæssige hensyn bag offentliggørelsen.«

2. I § 87 indsættes som *stk. 9*:

»*Stk. 9.* Stk. 1-6 og 8 finder tilsvarende anvendelse i forbindelse med Finanstilsynets tilsyn med ikke finansielle modparters overholdelse af afsnit II i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 648/2012/EU af 4. juli 2012 om OTC-derivater, centrale modparter og transaktionsregistre (EMIR-forordningen).«

§ 4

I revisorloven, jf. lov nr. 468 af 17. juni 2008 om godkendte revisorer og revisionsvirksomheder, som ændret bl.a. ved § 2 i lov nr. 1232 af 18. december 2012, § 20 i lov nr. 403 af 28. april 2014 og senest ved § 10 i lov nr. 1490 af 23. december 2014, foretages følgende ændring:

1. § 21, *stk. 3, nr. 4*, affattes således:

- »4) virksomheder m.v., der er underlagt tilsyn af Finanstilsynet, som er:
- finansielle virksomheder, jf. § 5, stk. 1, nr. 1, i lov om finansiell virksomhed,
 - finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder, jf. § 5, stk. 1, nr. 10 og 13, i lov om finansiell virksomhed,
 - sparevirksomheder, jf. § 334, stk. 1, i lov om finansiell virksomhed,
 - danske UCITS, jf. § 1, stk. 2, i lov om investeringsforeninger m.v.,
 - forvaltere af alternative investeringsfonde, som er meddelt tilladelse efter § 11 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.,
 - operatører af regulerede markeder, clearingscentraler og værdipapircentraler, jf. § 7, stk. 1, i lov om værdipapirhandel m.v.,
 - firmapensionskasser, jf. § 2, stk. 1, i lov om tilsyn med firmapensionskasser,
 - betalingsinstitutter og e- pengeinstitutter, jf. § 7, stk. 1, og § 39 a, stk. 1, i lov om betalingstjenester og elektroniske penge,
 - Danmarks Skibskredit A/S,
 - Arbejdsmarkedets Tillægspension,
 - Arbejdsmarkedets Erhvervs sygdomssikring,
 - Lønmodtagernes Dyrtdisfond, og.«

§ 5

I lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, jf. lov nr. 333 af 31. marts 2015, foretages følgende ændring:

1. I § 2, *nr. 14*, ændres »§ 5, stk. 1, nr. 32,« til: »§ 5, stk. 1, nr. 35,«.

§ 6

I lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., jf. lov nr. 598 af 12. juni 2013, som ændret bl.a. ved § 4 i lov nr. 403 af 28. april 2014, § 5 i lov nr. 1490 af 23. december 2014 og senest ved § 7 i lov nr. 532 af 29. april 2015, foretages følgende ændringer:

1. I § 161 indsættes som *stk. 6*:

»*Stk. 6.* Finanstilsynet kan indhente oplysninger efter stk. 1-4 til brug for de i § 170, stk. 7, nr. 20-28, nævnte myndigheder og organer m.v.«

2. I § 190, *stk. 1*, indsættes efter »og § 149, stk. 1, 2. pkt., samt«: »artikel 2, stk. 6, 3.-5. pkt., artikel 4, stk. 3 og 5, artikel 51, stk. 1, 1. pkt., artikel 52, artikel 53, stk. 1, stk. 2, 1. pkt., og 3.-6. pkt., og stk. 3-5, artikel 54, artikel 90, stk. 2, 3. pkt., og stk. 3, artikel 91, artikel 98, stk. 6 og 7, artikel 100, stk. 2, 2. pkt. og stk. 4 og 5, artikel 103, artikel 104, stk. 4-7, artikel 106, stk. 4, artikel 107, stk. 4, artikel 109, stk. 1, i Kommissionens delegerede forordning (EU) Nr. 231/2013 af 19. december 2012 om udbygning af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/61/EU for så vidt angår undtagelser, generelle vilkår for drift, depositarer, gearing, gennemsigtighed og tilsyn, og«.

§ 7

I lov om en indskyder- og investorgarantiordning, jf. lovbekendtgørelse nr. 917 af 8. juli 2015, foretages følgende ændringer:

1. I § 3, *stk. 1*, ændres »Fonden« til: »Garantiformuen«.

2. I § 9, *stk. 3, 1. pkt.*, ændres »og og« til: »og«.

§ 8

I lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 959 af 21. august 2015, foretages følgende ændring:

1. I § 6, *stk. 8, 1. pkt.*, ændres »efter stk. 3 eller 5,« til: »efter stk. 2 eller 5,«.

§ 9

I lov nr. 308 af 28. marts 2015 om ændring af lov om finansiell virksomhed (Gennemførelse af solvens II- og omnibus II-direktivet) foretages følgende ændringer:

1. § 1, *nr. 20*, ophæves.

2. § 1, nr. 26, ophæves.
3. § 1, nr. 27, ophæves.
4. § 1, nr. 28, ophæves.
5. § 1, nr. 34, ophæves.
6. § 1, nr. 62, ophæves.
7. § 1, nr. 72, ophæves.
8. § 1, nr. 73, ophæves.
9. § 1, nr. 76, ophæves.
10. § 1, nr. 81, ophæves.
11. § 1, nr. 87, ophæves.
12. § 1, nr. 88, ophæves.
13. § 1, nr. 95, ophæves.
14. I § 3, stk. 5, ændres »§ 71, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed som affattet ved denne lovs § 1, nr. 28« til: »§ 71, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed« og »§ 64, stk. 8, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed som affattet ved denne lovs § 1, nr. 26« ændres til: »§ 64, stk. 8, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed«.
15. I § 5, stk. 1, ændres »§ 126 c i lov om finansiel virksomhed som affattet ved denne lovs § 1, nr. 34« til: »§ 126 c i lov om finansiel virksomhed«.
16. I § 7, stk. 1, ændres »§ 126 d i lov om finansiel virksomhed som affattet ved denne lovs § 1, nr. 34« til: »§ 126 d i lov om finansiel virksomhed«.
17. I § 8 ændres »§ 126 d, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed som affattet ved denne lovs § 1, nr. 34« til: »§ 126 d, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed«.

§ 10

I lov nr. 738 af 1. juni 2015 om ændring af årsregnskabsloven og forskellige andre love (Reduktion af

administrative byrder, tilpasning til de internationale regnskabsstandarder, gennemførelse af det nye regnskabsdirektiv og af ændringer til gennemsigthedsdirektivet m.v.) foretages følgende ændring:

1. § 5, nr. 4, ophæves.

§ 11

Stk. 1. Loven træder i kraft den 18. marts 2016, jf. dog stk. 2-4.

Stk. 2. § 14, stk. 1, § 64, stk. 8, § 71, stk. 2 og 3, § 124, § 126 b-g, § 174, stk. 1, 1. pkt., § 182, stk. 1 og 2, § 283, § 351, stk. 4, 5 og 9, § 352, stk. 2, § 354 e, stk. 2, § 355, stk. 3, § 365, stk. 2, § 373, stk. 1 og 2, og §§ 417 a-d i lov om finansiel virksomhed, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 6, nr. 8-10, nr. 18-20, nr. 27, nr. 29, og nr. 43 og § 84 l i lov om værdipapirhandel m.v., som affattet ved denne lovs § 3, nr. 1, samt §§ 4, 5, 7, 8, 9 og 10 træder i kraft 1. januar 2016.

Stk. 3. §§ 152 og 153, i lov om finansiel virksomhed, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 22-26, træder i kraft den 1. januar 2017

Stk. 4. Investeringsforeninger, SIKAV'er og værdipapirfonde omfattet af denne lovs § 2, skal senest ved den førstkommende ordinære generalforsamling efter den 18. marts 2016 bringe deres vedtægter i overensstemmelse med denne lov.

§ 12

Stk. 1. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2. §§ 1-3 og 5-7 og 10, kan ved kongelig anordning sættes helt eller delvist i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Stk. 3. §§ 4, 8 og 9 kan ved kongelig anordning sættes helt eller delvist i kraft for Grønland med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Indledning
2. Lovforslagets hovedpunkter
 - 2.1. Gennemførelse af UCITS V-direktivet
 - 2.1.1. Depotselskabets pligter
 - 2.1.2. Depotselskabets kontrol med en UCITS' pengestrømme
 - 2.1.3. Depotselskabets opbevaringsforpligtelser for så vidt angår finansielle instrumenter
 - 2.1.4. Depotselskabets delegation af depotselskabsopgaver
 - 2.1.5. Depotselskabets ansvar overfor den danske UCITS for tab af finansielle instrumenter opbevaret i depot
 - 2.1.6. Finanstilsynets muligheder for at fastsætte nærmere regler til udfyldelse af en række af lovens bestemmelser vedrørende depotselskabet
 - 2.1.7. Krav om minimumsformue for investeringsforeninger
 - 2.2. Opgørelse af det individuelle solvenstillæg for penge- og realkreditinstitutter
 - 2.3. Tilsyn med ikke finansielle modparter
 - 2.4. Likviditetsdækningskrav for penge- og realkreditinstitutter
 - 2.5. Offentliggørelse af sanktioner og foranstaltninger for overtrædelse af regnskabsreglerne i medfør af værdipapirhandelsloven
 - 2.6. Regler om gruppe 1-forsikringsselskabers værdiansættelse af aktiver og passiver, herunder forsikringsmæssige hensættelser
 - 2.7. Bemyndigelse af Finanstilsynet til at indsamle og offentliggøre priser på finansielle produkter
3. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige
4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.
5. Administrative konsekvenser for borgerne
6. Miljømæssige konsekvenser
7. Forholdet til EU-retten
8. Hørte myndigheder og organisationer m.v.
9. Sammenfattende skema

1. Indledning

Med lovforslaget foreslås en række forskellige ændringer af den finansielle regulering. Lovforslaget har bl.a. til formål at sikre en øget investorbekyttelse i investeringsinstitutter ved at indføre nye krav til investeringsinstitutter, der er omfattet af UCITS-direktivet.

Endvidere indeholder lovforslaget en hjemmel for Finanstilsynet til at indsamle prisoplysninger på finansielle produkter rettet mod forbrugere fra de finansielle virksomheder og offentliggøre disse med henblik på at fremme gennemsigtighed og priskonkurrence for finansielle produkter. Dermed får Finanstilsynet mulighed for eksempelvis at etablere og drive en prisportal for boliglån.

Lovforslaget har desuden til formål at sikre en hensigtsmæssig indfasning af det nye europæiske krav til finansielle institutters likviditet, kaldet Liquidity Coverage Ratio (herefter benævnt LCR), som skal sikre, at de omfattede virksomheder har en tilstrækkelig beholdning af likvide aktiver, der kan dække ubalancer mellem indgående og udgående pen-

gestrømme i stresssituationer over en kort periode. Kravet følger af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringselskaber (herefter benævnt CRR-forordningen).

Det foreslås derudover, at Finanstilsynet får adgang til bl.a. at gå på kontrolbesøg hos ikke finansielle modparter, svarende til Finanstilsynets muligheder for at føre tilsyn med øvrige virksomheder underlagt tilsyn.

Derudover foreslås det, at Finanstilsynet får adgang til bl.a. at gå på kontrolbesøg hos ikke finansielle modparter, svarende til Finanstilsynets muligheder for at føre tilsyn med øvrige virksomheder underlagt tilsyn.

Med lovforslaget foreslås det yderligere, at Finanstilsynet skal kunne fastsætte nærmere regler om den kapital, der kan anvendes til dækning af det individuelle solvenstillæg.

Derudover indeholder lovforslaget en række konsekvensrettelser som følge af implementeringen af Europa-Parlamen-

tets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (herefter benævnt Solvens II-direktivet), samt de ændringer af Solvens II-direktivet, der følger af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/89/EU af 16. november 2011, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/58/EU af 11. december 2013, (herefter benævnt QuickFix 2-direktivet), og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/51/EU af 16. april 2014, (herefter benævnt Omnibus II-direktivet).

Endelig indeholder lovforslaget en række mindre ændringer, herunder ændringer af teknisk karakter. Herunder skal det bemærkes, at lovforslaget blandt andet foretager ændringer i en række bestemmelser, som blev foreslået ændret ved henholdsvis lov nr. 532 af 29. april 2015 om ændring af lov om finansiel virksomhed og forskellige andre love og lov nr. 738 af 1. juni 2015 om ændring af årsregnskabsloven og forskellige andre love. Da lov nr. 532 og lov nr. 738 begge træder i kraft efter fremsættelsestidspunktet for nærværende lovforslag foreslås det af lovtekniske årsager at ophæve en række af disse loves bestemmelser, og samtidig nyaffatte dem med dette lovforslag.

2. Lovforslagets hovedpunkter

2.1. Gennemførelse af UCITS V-direktivet

Med lovforslaget gennemføres Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/91/EU af 23. juli 2014 om ændring af direktiv 2009/65/EF om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) for så vidt angår depositarfunktioner og sanktioner (herefter benævnt UCITS V-direktivet).

UCITS V-direktivet er et ændringsdirektiv til UCITS-direktivet, som er gennemført i dansk ret ved lov om finansiel virksomhed og i lov om investeringsforeninger m.v. Dette lovforslag foretager derfor en række ændringer i lov om finansiel virksomhed og i lov om investeringsforeninger m.v. med henblik på at opnå en EU-konform regulering for danske UCITS.

En UCITS er et kollektivt investeringsinstitut, der er undergivet et sæt regler, der er meget ensartede i hele EU, og som er beregnet til at forvalte investeringer fra offentligheden ved at placere midlerne i værdipapirer, der handles på et reguleret marked. I Danmark er en dansk UCITS en samlebetegnelse for en investeringsforening, en SIKAV eller en værdipapirfond, som alle er reguleret i lov om investeringsforeninger m.v. jf. § 2, stk. 1, nr. 4, i lov om investeringsforeninger m.v.

Som følge af UCITS V-direktivet indeholder lovforslaget ændringer i reglerne for depotselskaber.

Et depotselskab er et pengeinstitut, som overfor en UCITS har påtaget sig en forpligtelse til at opbevare aktiver, som tilhører UCITS'en, således, at ansatte og ledelse i UCITS'en ikke har rådighed over aktiverne. Depotselskabet har endvidere i medfør af § 106 i lov om finansiel virksomhed en række kontrolforpligtelser overfor UCITS'en og dens investorer, og skal f.eks. kontrollere, at UCITS'ens emissions- og indløsningspriser er korrekte, og at UCITS'en udbetaler det rette udbytte til investorerne m.v.

Med lovforslaget foreslås det bl.a. at udbygge reguleringen af, hvorledes depotselskaberne skal opbevare og kontoføre de aktiver, som de har fået overdraget fra UCITS'erne. Videre indeholder lovforslaget regler, der fastsætter betingelser for, hvornår et depotselskab kan delegerer opgaver i forbindelse med depotselskabsfunktionen til en tredjemand samt regler, som skal overholdes ved tredjemandens videre-delegation af opgaverne.

Med de nye regler for depotselskaber kommer der til at gælde ensartede regler i alle EU-medlemslandene for, hvilke pligter depotselskaberne har overfor UCITS'erne, hvordan de skal udføre disse pligter, og hvilket ansvar depotselskaberne har for fejl og tabte aktiver. Det er med til at gøre det indre marked for investeringer i UCITS mere effektivt, fordi man kan investere i UCITS i andre medlemslande uden først at skulle undersøge hvilket sikringsniveau, der findes i det pågældende medlemsland. Dette øger konkurrencen, hvilket er til gavn for den enkelte investor. Det er ligeledes en fordel for investorerne i UCITS, at de foreslåede regler generelt højner det sikkerhedsniveau, som gælder for opbevaring af en UCITS' aktiver og foreskriver en tydeligere pligt for depotselskabet til at erstatte opbevarede aktiver, som måtte gå tabt.

2.1.1. Depotselskabets pligter

2.1.1.1. Gældende ret

Efter gældende ret skal et depotselskab forvalte og opbevare en UCITS' finansielle aktiver særskilt, jf. § 106, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed.

Depotselskabet skal endvidere efter § 106, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed påse, at emissions- og indløsningspriser på andele i UCITS'en er korrekte, at der sker en udveksling mellem penge og finansielle aktiver, når UCITS'en handler, at aktiver som en UCITS har stillet til sikkerhed, tilbageleveres til UCITS'en, når den sikrede fordring indfries, at udbetaling af årets overskud udbetales som udbytte eller henlægges til formuen efter UCITS'ens vedtægter eller fondsbestemmelser, at værdien af en dansk UCITS' beholdning af pantebreve ansættes korrekt og at en dansk UCITS

køb og salg af værdipapirer sker til markedskursen, også selv om de ikke bliver købt på et reguleret marked samt, at køb og salg af andre aktiver sker til dagsværdien.

Et depotselskab for en dansk UCITS, der er masterinstitut eller feederinstitut efter § 2, nr. 20 og 21 i lov om investeringsforeninger m.v., skal, hvis det ikke er depotselskab for begge foreninger eller institutter (UCITS) i master-feederstrukturen efter § 2, nr. 22, i lov om investeringsforeninger m.v., indgå en aftale med det andet depotselskab om udveksling af oplysninger for at sikre, at begge depotselskaber kan udføre deres pligter. Et depotselskab skal straks underrette Finanstilsynet og eventuelt feederinstitutets investeringsforvaltningsselskab og depotselskab, hvis det får kendskab til uregelmæssigheder i relation til masterinstitutet.

Derudover har Finanstilsynet i medfør af § 106, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed mulighed for at udstede nærmere regler om bl.a. depotselskabets underretningspligt. Denne bemyndigelse er udnyttet til at udstede en regel om underretning i § 2 i bekendtgørelse nr. 1013 af 22. september 2014 om depotselskaber.

2.1.1.2. Erhvervs- og Vækstministeriets overvejelser

Med lovforslaget gennemføres UCITS V-direktivets regler i artikel 22 – 26 b om depotselskabets pligter overfor en UCITS. UCITS V-direktivet er et ændringsdirektiv til UCITS-direktivet, som allerede er gennemført i dansk ret. Med UCITS V-direktivet indføres flere konkrete regler for depotselskabets overordnede pligter over for en UCITS. Da UCITS-direktivet allerede er gennemført i dansk ret ved lov om finansiel virksomhed og lov om investeringsforeninger m.v. indebærer gennemførelsen af disse nye regler ændringer i form af præciseringer af de gældende regler. Disse præciserende regler er imidlertid i høj grad en lovfæstelse af Finanstilsynets praksis, som branchen i vid udstrækning allerede følger i dag. Det gælder f.eks. kravet om, at depotselskabet skal handle ærligt, retfærdigt, professionelt, uafhængigt og udelukkende i den pågældende UCITS og dens investoreres interesse under udførelsen af dets opgaver for en UCITS.

Forslaget gennemfører endvidere UCITS V-direktivets artikel 22, vedrørende regler om depotselskabets mere konkrete pligter overfor en UCITS, herunder regler om kontrol af, at en UCITS' indløsning og udstedelse af andele og af beregningen af den indre værdi pr. andel. Den foreslåede regulering indeholder stort set de samme konkrete regler, som loven gør i dag, dog med mindre ændringer for at gøre reglerne mere direktivnære.

2.1.1.3. Lovforslagets indhold

Som følge af UCITS V-direktivet foreslås der i § 106 i lov om finansiel virksomhed indført en ny regel om, at investeringsforvaltningsselskabet skal have en pligt til at sikre, at der udpeges et depotselskab for hver af de UCITS, som det administrerer.

Det foreslås endvidere med § 106, stk. 4, at depotselskabet ikke må udføre aktiviteter, der kan skabe interessekonflikter mellem en UCITS, dens investorer, investeringsforvaltningsselskabet og depotselskabet selv, medmindre depotselskabet funktionelt og hierarkisk har adskilt udførelsen af sine depotselskabsopgaver fra udførelsen af de andre aktiviteter, der potentielt kunne skabe interessekonflikter. Endvidere skal de potentielle interessekonflikter være fyldestgørende påvist, styret, overvåget og oplyst til UCITS'ens investorer.

Samtidig foreslås det med § 106, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed, at depotselskabet skal udføre investeringsforvaltningsselskabets instrukser, medmindre disse strider imod gældende lovgivning eller den danske UCITS' vedtægter eller fondsbestemmelser.

Med § 106 a i lov om finansiel virksomhed, foreslås UCITS V-direktivets artikel 22 om depotselskabets pligter indsat. Det foreslås på den baggrund, at depotselskabet skal handle ærligt, retfærdigt, professionelt, uafhængigt og udelukkende i den pågældende UCITS og dens investoreres interesse, når det udfører opgaver som depotselskab for den pågældende UCITS.

Det foreslås endvidere med § 106 a, at depotselskabet skal sikre, at en UCITS' indløsning og udstedelse af andele foretages i overensstemmelse med lovens regler og i overensstemmelse med vedtægterne eller fondsbestemmelserne. Depotselskabet skal også sikre, at beregningen af den indre værdi pr. andel sker i overensstemmelse med den gældende lovgivning, og i henhold til UCITS'ens vedtægter eller fondsbestemmelser.

Depotselskabet skal endvidere sikre, at modydelsen i forbindelse med transaktioner, som den danske UCITS indgår i, leveres til UCITS'en indenfor sædvanlige frister, at udbetaling af årets over-skud udbetales som udbytte eller henlægges til formuen efter UCITS'ens vedtægter eller fondsbestemmelser, at værdien af en dansk UCITS' beholdning af pantebreve ansættes korrekt samt, at en dansk UCITS' køb og salg af værdipapirer sker til børskursen, også selv om de ikke bliver købt over børsen og, at køb og salg af andre aktiver sker til dagsværdien.

Endvidere skal et depotselskab for en dansk UCITS, der er masterinstitut eller feederinstitut, men som ikke er depotselskab for begge foreninger eller institutter (UCITS) i master-feederstrukturen indgå en aftale med det andet depotselskab

om udveksling af oplysninger for at sikre, at begge depotselskaber kan udføre deres pligter. Et depotselskab skal straks underrette Finanstilsynet og eventuelt feederinstitutets investeringsforvaltningsselskab og depotselskab, hvis det får kendskab til uregelmæssigheder i relation til masterinstituttet, jf. § 106 a, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed.

Endelig foreslås det, at Finanstilsynet får mulighed for at fastsætte nærmere regler om depotselskabets underretningsspligt, i overensstemmelse med hvad der gælder i dag.

2.1.2. Depotselskabets kontrol med en UCITS' pengestrømme

2.1.2.1. Gældende ret

Der findes ikke i dag lovbestemmelser om depotselskabets kontrol med en UCITS' pengestrømme. Med pengestrømme menes alle betalinger til og fra en dansk UCITS. Det kan være betalingsstrømme i forbindelse med udstedelse og indløsning af andele, køb og salg af værdipapirer eller blot betalinger af gebyrer og provisioner til samarbejdspartnere.

2.1.2.2. Erhvervs- og Vækstministeriets overvejelser

UCITS V-direktivets ændringer i UCITS-direktivets artikel 22, stk. 4, indeholder regler om depot-selskabets kontrol med en UCITS' pengestrømme med det formål at sikre investorerne midler mod svig. Det følger bl.a. af UCITS V-direktivets ændringer i UCITS-direktivets artikel 22, stk. 4, at depotselskabet skal sikre, at pengestrømme overvåges behørigt, og navnlig, at alle betalinger foretaget af eller på vegne af investorer i forbindelse med tegning af andele i investeringsinstituttet er modtaget, og at alle kontanter i investeringsinstituttet er bogført på kontantkonti.

2.1.2.3. Lovforslagets indhold

Der foreslås indført en ny § 106 b, hvorefter depotselskabet skal kontrollere den danske UCITS' pengestrømme.

Det foreslås, at depotselskabet skal føre særlig kontrol med, at alle betalinger foretaget af eller på vegne af investorerne i forbindelse med tegning af andele i UCITS'en er modtaget, og at alle kontanter tilhørende UCITS'en er bogført på kontantkonti, enten i UCITS'ens navn eller i investeringsforvaltningsselskabets eller depotselskabets navn, når disse handler på vegne af UCITS'en.

Endelig foreslås det, at såfremt kontantkonti oprettes i den danske UCITS' depotselskabs navn, må hverken midler fra den kontoførende enhed eller depotselskabet bogføres på sådanne konti.

2.1.3. Depotselskabets opbevaringsforpligtelser for så vidt angår finansielle instrumenter

2.1.3.1. Gældende ret

Efter § 106 i lov om finansiel virksomhed skal et depotselskab opbevare en UCITS' finansielle aktiver særskilt for den danske UCITS' afdelinger. Med finansielle aktiver menes f.eks. værdipapirer og pengemarkedsinstrumenter, som er defineret i § 2, stk. 1, nr. 2 og 3, i lov om investeringsforeninger m.v. Det er ikke i øvrigt reguleret, hvorledes depotselskabet skal udføre denne opgave eller, hvad det i den forbindelse skal påse. Finanstilsynet har dog en fast praksis for, hvilke krav der stilles til depotselskabet i disse forhold.

2.1.3.2. Erhvervs- og Vækstministeriets overvejelser

UCITS V-direktivets ændringer i artikel 22, stk. 5, og stk. 7, i UCITS-direktivet, opstiller en række pligter for depotselskabets opbevaring af en UCITS' finansielle aktiver, f.eks. værdipapirer. Den foreslåede regulering indeholder flere konkrete regler end loven gør i dag.

Det følger således at UCITS V-direktivet, at for så vidt angår finansielle instrumenter, som kan opbevares i depot, skal depotselskabet bl.a. opbevare alle finansielle instrumenter, der kan registreres på en konto for finansielle instrumenter, som er oprettet i depotselskabets regnskabsbøger, og alle finansielle instrumenter, der fysisk kan leveres til depotselskabet.

For så vidt angår opbevaring af andre aktiver, som f.eks. fast ejendom og inventar, skal depotselskabet bl.a. kontrollere, om UCITS'en ejer disse aktiver på baggrund af oplysninger eller dokumenter, der stilles til rådighed af UCITS'en, og på baggrund af ekstern dokumentation, hvis en sådan findes.

2.1.3.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås, at indføre en ny § 106 c, hvorefter de i lov om finansiel virksomhed bilag 5 nævnte instrumenter, som tilhører den danske UCITS, og som kan opbevares i depot, skal overdrages til depotselskabet til opbevaring, hvis de kan føres på en konto eller lægges i depot, og at depotselskabets ligeledes skal opbevare fysiske finansielle instrumenter, der kan udleveres til depotselskabet. Depotselskabet skal sikre, at de opbevarede finansielle instrumenter registreres på konti eller i depoter, der er separate fra depotselskabets egne, og at de benyttede konti og depoter er oprettet i den danske UCITS eller dennes investeringsforvaltningsselskabs navn, således at de til enhver tid kan identificeres som tilhørende den danske UCITS.

For andre aktiver foreslås det, at depotselskabet skal kontrollere, at den danske UCITS er ejer af aktiverne, når de ikke kan opbevares i et depot eller på en konto.

Det foreslås, at depotselskabet med jævne mellemrum skal give den danske UCITS eller dens investeringsforvaltningsselskab en samlet oversigt over UCITS'ens aktiver.

Det foreslås endvidere med § 106 c, stk. 3, at depotselskabet ikke uden forudgående samtykke fra den danske UCITS eller dennes investeringsforvaltningsselskab må sælge, pantsætte eller på anden måde disponere over den danske UCITS' aktiver.

Endelig foreslås det med § 106 c, stk. 4, at aktiver tilhørende en dansk UCITS kan sælges, pantsættes eller disponeres over på anden måde når, transaktionen sker for UCITS'ens regning, depotselskabet udfører den danske UCITS' eller investeringsforvaltningsselskabets instruktioner vedrørende aktiverne, transaktionen er i den danske UCITS og i dens investoreres interesse, transaktionen om overdragelse af ejendomsret er dækket af en likvid sikkerhedsstillelse af høj kvalitet, som skal stilles over for UCITS'en og, når denne sikkerhedsstillelse mindst udgør markedsværdien af de aktiver, som er omfattet af transaktionen med tillæg af en præmie.

2.1.4. Depotselskabets delegation af depotselskabsopgaver

2.1.4.1. Gældende ret

Depotselskabers delegation af opgaver har hidtil været omfattet af reglerne i § 48 i lov om investeringsforeninger m.v. Det følger heraf, at investeringsforeningens bestyrelse skal godkende depotselskabets videredelegation af sine opgaver.

2.1.4.2. Erhvervs- og Vækstministeriets overvejelser

Forslaget gennemfører UCITS V-direktivets regler om depotselskabets delegation af selskabets opgaver overfor en UCITS. Den foreslåede regulering indeholder flere konkrete regler end loven gør i dag, men disse regler er i høj grad i overensstemmelse med Finanstilsynets praksis. UCITS V-direktivet fastsætter f. eks. krav om, at depotselskabet skal kunne begrunde delegationen objektivt og, at depotselskabet skal sikre, at den tredjemand, til hvem opgaver er delegeret, opfylder nærmere bestemte betingelser.

2.1.4.3. Lovforslagets indhold

Med lovforslaget foreslås der yderligere regler, der skal sikre, at finansielle aktiver, som tilhører en dansk UCITS ikke går tabt i forbindelse med en delegation af depotselskabsopgaver

Det foreslås at indsætte en ny § 106 d i lov om finansiell virksomhed, hvorefter depotselskabet som udgangspunkt ikke må delegerer opgaver til tredjemand.

Der foreslås dog en række undtagelser hertil med den foreslåede § 106 d, stk. 2, hvorefter depotselskabet må delegerer opgaver i forbindelse med udførelsen af depotfunktioner for danske UCITS, såfremt en række betingelser er opfyldt. Det drejer sig om, at opgaverne ikke må delegeres i den hensigt at unddrage sig kravene i denne lov. Depotselskabet skal endvidere objektivt kunne begrunde delegationen. Depotselskabet skal herudover have udvist passende dygtighed, grundighed og omhu i forbindelse med udvælgelsen af enhver tredjemand til hvem, opgaver er delegeret til, samt udvise dygtighed, grundighed og omhu i den løbende kontrol med og overvågning af tredjemandens løsning af de delegerede opgaver og derved forbundne arrangementer.

Det foreslås endvidere som en betingelse for delegation, at depotselskabet skal sikre, at den tredjemand, til hvem opgaver er delegeret, opfylder nærmere bestemte betingelser, herunder at tredjemandens organisation og kompetencer er tilstrækkelige i forhold til arten og kompleksiteten af de aktiver, der tilhører den danske UCITS, som er overdraget til opbevaring hos tredjemanden.

Hvis depotselskabet delegerer opgaver vedrørende opbevaring af den danske UCITS' aktiver til en tredjemand, skal tredjemanden i medfør af den foreslåede § 106 d, stk. 3, nr. 2, være underlagt en effektiv tilsynsmæssig regulering, herunder minimumskapitalkrav og overvågning i den pågældende jurisdiktion, og tredjemanden skal være underlagt periodisk ekstern revision for at sikre, at de finansielle instrumenter er i tredjemandens besiddelse. Det foreslås, at tredjemanden skal holde depotselskabets kunders aktiver adskilte fra depotselskabets og tredjemandens egne aktiver på en måde, så de til enhver tid kan identificeres som tilhørende den specifikke UCITS hos depotselskabet. Tredjemanden skal træffe alle de nødvendige skridt til at sikre, at en dansk UCITS' aktiver, der opbevares i depot hos tredjemanden, i tilfælde af tredjemandens insolvens ikke kan udloddes eller realiseres til fordel for tredjemandens kreditorer. Endeligt skal tredjemand overholde en række af pligter og forbud, som foreslås i denne lov og i lov om investeringsforeninger m.v.

Med den foreslåede § 106 d, stk. 3, kan depotselskabet delegerer til tredjemand uanset, at de ovenfor nævnte krav ikke er opfyldt, i de situationer hvor et tredjelandets lovgivning kræver, at en post af finansielle instrumenter skal opbevares i depot hos en lokal enhed, og der ikke er nogen lokal enhed, der opfylder de foreslåede krav til en tredjemand, som der delegeres opbevaringsopgaver til.

Endelig foreslås det med § 106 d, stk. 5, at tredjemand kan videredelegerer de opgaver, som er delegeret til tredjemanden under forudsætning af, at videredelegationen opfylder samme krav, som gælder for depotselskabets delegation, herunder også ansvarsbestemmelser for tab af finansielle instrumenter, som er omfattet af depotet.

2.1.5. Depotselskabets ansvar overfor den danske UCITS for tab af finansielle instrumenter opbevaret i depot

2.1.5.1. Gældende ret

Depotselskabet er i medfør af § 107 i lov om finansiel virksomhed ansvarlig overfor den danske UCITS for enhver skade, som den danske UCITS måtte lide som følge af en mangelfuld opfyldelse af depotselskabets opbevaringsforpligtelser, udvist af depotselskabet eller af den tredjemand, som depotselskabet måtte have delegeret opgaver til.

2.1.5.2. Erhvervs- og Vækstministeriets overvejelser

Det følger af UCITS V-direktivets ændringer i UCITS-direktivets artikel 24, at i tilfælde af tab af finansielle instrumenter opbevaret i depot, skal depotselskabet uden unødigt forsinkelse yde en erstatning til UCITS'en. Direktivet indeholder strengere ansvarsgrundlag end loven gør i dag, idet der foreslås indført erstatningsansvar uanset at depotselskabet har handlet culpøst. Depotselskabet skal endvidere udbetale en eventuel erstatning hurtigst muligt uden at afvente en endelig dom.

2.1.5.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås at indsætte en ny § 107 i lov om finansiel virksomhed om depotselskabets ansvar for tab af de opbevarede finansielle instrumenter. Med den foreslåede bestemmelser bliver depotselskabet ansvarlig over for den danske UCITS eller UCITS'ens investorer for tab af finansielle instrumenter opbevaret i depot, som er forårsaget af depotselskabet eller tredjemand, til hvem opgaven er delegeret.

Det foreslås endvidere, at depotselskabet i tilfælde af tab af finansielle instrumenter opbevaret i depot uden unødigt ophold skal yde en erstatning til den danske UCITS i form af finansielle instrumenter af samme type eller et beløb svarende til værdien af disse. Med tab menes, at de i depotet beroende finansielle instrumenter ikke kan tilbageleveres til den danske UCITS uanset grunden hertil.

Depotselskabet er dog ikke ansvarlig for tab af finansielle instrumenter opbevaret i depot, såfremt depotselskabet kan bevise, at tabet skyldes en ekstern hændelse, som depotselskabet ikke med rimelighed kunne forventes at have kontrol over, og hvis konsekvenser ville have været uundgåelige, også selvom depotselskabet havde truffet alle rimelige forholdsregler.

Det foreslås endvidere, at depotselskabet skal være ansvarlig over for den danske UCITS og dennes investorer for ethvert andet tab, som disse måtte lide som følge af depotselskabets uagtsomme eller forsætlige misligholdelse af sine forpligtelser efter denne lov.

Det foreslås, at depotselskabet også skal være ansvarlig for tab af finansielle instrumenter, som opbevares hos en tredjemand uanset tabets årsag, medmindre depotselskabet kan bevise at tabet skyldes en ekstern hændelse, som depotselskabet ikke med rimelighed kunne forventes at have kontrol over, og hvis konsekvenser ville have været uundgåelige, også selvom depotselskabet havde truffet alle rimelige forholdsregler. Depotselskabet skal hverken kunne frigøre sig for eller begrænse sit erstatningsansvar i forbindelse med tab af finansielle instrumenter opbevaret i depot hos tredjemand. Denne regel er ufravigelig, og det foreslås, at aftaler mellem depotselskabet og UCITS'en, der frigør depotselskabet for ansvar eller begrænser ansvaret er ugyldige, jf. det foreslåede § 107, stk. 6.

Endelig foreslås det, at investorerne kan vælge at gøre krav om erstatning gældende overfor depotselskabet direkte eller samlet gennem den danske UCITS eller dennes investeringsforvaltningsselskab.

2.1.6. Finanstilsynets muligheder for at fastsætte nærmere regler til udfyldelse af en række af lovens bestemmelser vedrørende depotselskabet

2.1.6.1. Gældende ret

Finanstilsynet har i dag hjemmel til at udstede nærmere regler til udfyldelse af flere af lovens bestemmelser vedrørende depotselskabet, jf. § 106 i lov om finansiel virksomhed. Denne hjemmel blev indsat med henblik på at sikre, at Finanstilsynet har hjemmel til at fastsætte udfyldende regler om bl.a. depotselskabets pligter. Reglerne udspringer af UCITS-direktivet, hvorefter der kan fastsættes udfyldende regler i form af direktiver, tekniske standarder og lignende. Finanstilsynet har benyttet bemyndigelsen, til at gennemføre denne udfyldende EU-regulering i dansk ret, ved bekendtgørelse nr. 1013 af 22/09/2014 om depotselskaber.

2.1.6.2. Erhvervs- og Vækstministeriets overvejelser

UCITS V-direktivet er et rammedirektiv. Direktivet sætter i den forbindelse de retlige rammer (niveau 1 regulering), der kan udfyldes ved brug af gennemførelsesbeføjelser til Kommissionen (niveau 2-regulering). I forhold til niveau 2-regulering sondres der mellem følgende typer: (i) delegerede retsakter, (ii) gennemførelsesretsakter, (iii) reguleringsmæssige tekniske standarder (RTS) og (iv) gennemførelsesmæssige tekniske standarder (GTS). RTS'er og GTS'er benævnes undertiden samlet som bindende tekniske standarder (BTS'er).

Med UCITS V-direktivet tillægges Kommissionen beføjelse til at vedtage delegerede retsakter for så vidt angår de oplysninger, der skal indgå i standardaftalen mellem depotselskabet og administrationsselskabet eller investeringssselskabet,

betingelserne for at udføre depositarfunktionerne, herunder typen af finansielle instrumenter, som bør indgå i depotselskabets opbevaringsopgaver, betingelserne for udførelsen af sine opbevaringsopgaver med hensyn til de opbevarede finansielle instrumenter og betingelserne for depotselskabets sikre opbevaring af de finansielle instrumenter, som er udstedt personligt og registreret hos en udsteder eller en registrator, samt depotselskabets forpligtelse til at udvise rettidig omhu, forpligtelsen til adskillelse, betingelserne hvorpå og de omstændigheder hvorunder finansielle instrumenter, der opbevares i depot, bør anses for at være tabt, og hvad der skal forstås ved eksterne hændelser, som depotselskabet ikke med rimelighed kan forventes at have kontrol over, og hvis konsekvenser ville have været uundgåelige, også selv om depotselskabet har truffet alle rimelige forholdsregler.

Proceduren for Kommissionens vedtagelse af niveau 2-regulering fremgår af hjemlerne i UCITS V-direktivet, som bl.a. er i artikel 26 b, 50 a, 51 og 112 a.

Det er på tidspunktet for udarbejdelsen af dette lovforslag ikke muligt at vide, hvad indholdet af Kommissionens niveau 2-regulering bliver, herunder om niveau 2-reguleringen skal gennemføres eller om den indeholder valgmuligheder eller sanktionsforpligtelser. Lovforslaget indeholder derfor bemyndigelse til Finanstilsynet til at fastsætte regler, som er nødvendige for at anvende eller gennemføre de retsakter, som vedtages af Europa-Kommissionen i medfør af UCITS V-direktivet. Bemyndigelsen omfatter således de samme forhold, som Kommissionen i medfør af UCITS V-direktivet har bemyndigelse til at udstede regler om i niveau 2-regulering. Dette med henblik på, at Finanstilsynet vil kunne gennemføre de retsakter, som Kommissionen udsteder som direktiver, samt vedtage supplerende regulering vedrørende niveau 2-regulering, som Kommissionen udsteder som forordninger.

2.1.6.3. Lovforslagets indhold

For at sikre en løbende EU-konform regulering i Danmark i overensstemmelse med de ovenfor omtale udfyldende retsakter foreslås det, at Finanstilsynet kan gennemføre disse retsakter i dansk ret ved bekendtgørelse. Det er for at sikre en EU-konform implementering af UCITS V-direktivet og tilhørende retsakter og således undgå udformning af regler, der senere måtte vise sig at være i modstrid hermed samt undgå overimplementering til skade for blandt andet investorer, UCITS og depotselskaber.

Det foreslås, at Finanstilsynet med § 107 b, vil få hjemmel til at fastsætte regler om betingelserne for udførelsen af depotselskabsopgaverne, hvilke typer finansielle instrumenter, der er omfattet af depotselskabets opbevaringspligt, betingelserne for hvordan depotselskabet skal opbevare finansielle instrumenter, som henholdsvis er registreret i en værdipapircentral eller udstedt på navn og registreret hos en registrator, depotselskabets forpligtelser i forbindelse med ud-

vælgelse og overvågning af tredjemand ved delegation af depotselskabsopgaver og de krav der stilles til tredjemands adskillelse af depotselskabets egne aktiver fra sine kunders aktiver. Bestemmelsen indeholder endvidere en bemyndigelse til, at Finanstilsynet kan fastsætte regler om de nærmere betingelser for og omstændigheder, hvorunder finansielle aktiver, som depotselskabet er ansvarlig for, skal anses for at være gået tabt, og, hvad der skal forstås ved eksterne hændelser.

2.1.7. Krav om minimumsformue for investeringsforeninger

2.1.7.1. Gældende ret

Efter gældende ret skal investeringsforeninger, samt afdelinger og andelsklasser heraf, have en formue på minimum 10 mio. kr. Dette krav gælder både ved ansøgning om tilladelse til investeringsforening og til enhver tid derefter.

Såfremt en investeringsforening, eller en afdeling heraf, ikke opfylder kravet om minimumsformue på 10 mio. kr., og minimumsformuen ikke kan tilvejebringes inden for en af Finanstilsynet fastsat frist, kan Finanstilsynet inddrage tilladelsen, jf. § 110, i lov om investeringsforeninger m.v. Andelsklasser skal afvikles af foreningen, såfremt de ikke opfylder kravet om minimumsformue senest 6 måneder efter etablering, eller såfremt en eksisterende andelsklasse ikke opfylder kravet om minimumsformue.

2.1.7.2. Erhvervs- og Vækstministeriets overvejelser

Der gælder ikke et krav om minimumsformue for SIKAV'er og værdipapirfonde i lov om investeringsforeninger m.v., som der gør for investeringsforeninger. I praksis opfyldes kravet om minimumsformue ved ansøgning om tilladelse til en ny investeringsforening, afdeling eller andelsklasse ved en bankgaranti, som typisk koster 10-20.000 kr. at få udstedt. Ved at afskaffe kravet om minimumsformue i det omfang, som det er muligt, bliver det billigere at etablere en investeringsforening, afdeling eller andelsklasse. Derudover vil det være en mindre administrativ byrdelettelse for investeringsforvaltningsselskaber og administrationselskaber, at de ikke skal indhente en garanti ved stiftelse af investeringsforeninger, som har delegeret den daglige ledelse til et investeringsforvaltningsselskab eller til et administrationselskab, samt afdelinger og andelsklasser.

Investeringsforeninger opererer i dag med en grænse for minimumsformue på 40-50 mio. kr., da en formue herunder ikke kan bære de faste omkostninger uden, at dette har væsentlig negativ betydning for nettoresultatet. Derfor forventes investorbeskyttelsen ikke forringet selvom kravet om minimumsformue afskaffes for investeringsforeninger, som har delegeret den daglige ledelse til et investeringsforvaltningsselskab eller et administrationselskab, henholdsvis nedsættes til 300.000 euro for investeringsforeninger, som ikke har

delegeret den daglige ledelse til et investeringsforvaltningsselskab eller et administrationsselskab.

En ophævelse af kravet om minimumsformue forventes ikke at medføre, at eventuelle afviklingsomkostninger i visse situationer kan blive uforholdsmæssigt høje for tilbageværende investorer. Dette skyldes, at bestyrelsen for investeringsforeninger i henhold til lov om investeringsforeninger m.v. har pligt til at varetage investorernes interesse. Bestyrelsen kan derfor ikke tillade, at investeringsforeningens formue som følge af indløsninger bliver så lille, at en efterfølgende afvikling vil medføre uforholdsmæssige omkostninger for de tilbageværende investorer.

2.1.7.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås at ophæve kravet om minimumsformue på 10 mio. kr. for investeringsforeninger, som har delegeret den daglige ledelse til et investeringsforvaltningsselskab eller til et administrationsselskab. Derudover foreslås det at ophæve kravet om minimumsformue for afdelinger og andelsklasser af investeringsforeninger, og som konsekvens heraf foreslås det ligeledes at ophæve bestemmelserne vedrørende afvikling af investeringsforeninger, afdelinger og andelsklasser på grund af manglende opfyldelse af kravet om minimumsformue.

I overensstemmelse med artikel 29 i UCITS-direktivet vil der fortsat gælde et krav om minimumsformue for investeringsforeninger, som ikke har delegeret den daglige ledelse til et investeringsforvaltningsselskab eller til et administrationsselskab, som dog nedsættes fra 10 mio. kr. til 300.000 euro. Kravet om minimumsformue skal sikre, at en investeringsforening har en tilstrækkelig startkapital, og det vil derfor alene finde anvendelse ved ansøgning om tilladelse som investeringsforening. Kravet om minimumsformue skal således ikke opfyldes efterfølgende.

2.2. Opgørelse af det individuelle solvenstillæg for penge- og realkreditinstitutter

2.2.1. Gældende ret

Pengeinstitutter og realkreditinstitutter skal opgøre deres individuelle solvensbehov, jf. § 124, stk. 1, jf. stk. 2, i lov om finansiel virksomhed. Finanstilsynet kan i medfør af § 124, stk. 3, fastsætte et højere individuelt solvenskrav i form af et tillæg til det individuelle solvensbehov, der fremgår af § 124, stk. 2. Finanstilsynet fastsætter det individuelle solvenskrav med udgangspunkt i minimumskravet på 8 pct. med tillæg for risici som ikke fuldt ud afspejles i opgørelsen af den samlede risikoeksponering. Solvenskravet fastsættes når der er uoverensstemmelse mellem det af instituttet opgjorte solvensbehov og det af Finanstilsynet fastsatte solvensbehov. Det individuelle solvenskrav er udtryk for Finanstilsynets vurdering af instituttets tilstrækkelige kapitalgrundlag.

Finanstilsynet kan endvidere med hjemmel i § 124, stk. 3, 3. pkt., i lov om finansiel virksomhed stille krav til, hvilken type kapital, der kan anvendes til dækning af dette individuelle solvenstillæg. Det fremgår af lovbemærkningerne til § 124, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed, jf. lov nr. 268 af 25. marts 2014 (lovforslag nr. L 133 af 7. februar 2014), at Finanstilsynet som udgangspunkt vil stille krav om, at det individuelle solvenstillæg skal opfyldes med egentlig kernekapital (såkaldt CET1 – Common Equity Tier 1). Det vil sige, at det individuelle solvenstillæg som udgangspunkt skal opfyldes af aktiekapital, andelskapital eller garantkapital, idet formålet med kravet er at sikre, at instituttet bedre kan fortsætte sine aktiviteter på trods af yderligere tab.

Det fremgår endvidere af lovbemærkningerne til § 124, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed, jf. lov nr. 268 af 25. marts 2014 (lovforslag nr. L 133 af 7. februar 2014), at anden ansvarlig kapital, som enten konverteres til egenkapital eller nedskrives, permanent eller midlertidigt, ved brud på solvensbehovet eller ved brud på et passende niveau af egentlig kernekapital, også vil kunne komme i betragtning. Finanstilsynet udsendte primo 2013 en vejledning til lov om finansiel virksomhed § 124, stk. 3, om krav til kapital til opfyldelse af solvensbehovet under 8+ metoden. Heri præciserer Finanstilsynet, at der ved anden ansvarlig kapital, skal forstås anden reguleringsmæssig kapital i kapitalgrundlaget end egentlig kernekapital, det vil sige kapital med karakteristika som hybrid kernekapital eller supplerende kapital. Herudover skal denne kapital have et trigger-niveau på mindst 7 pct. eller en trigger, der udløses ved brud på solvensbehovet.

2.2.2. Erhvervs- og Vækstministeriets overvejelser

Den Europæiske Banktilsynsmyndighed (herefter benævnt EBA) har den 19. december 2014 udstedt retningslinjer for fælles procedurer og metoder for tilsyns- og evalueringprocessen, herefter benævnt SREP. I retningslinjerne lægger EBA op til, at kravene til kvaliteten af den kapital, der kan bruges til at opfylde et individuelt solvenstillæg, skal harmoniseres i EU. I denne forbindelse fastsættes der rammer for, hvor stor en del af det individuelle solvenstillæg, som skal opfyldes af henholdsvis egentlig kernekapital og kernekapital.

De gældende danske regler, herunder lovbemærkningerne til § 124, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed, jf. lov nr. 268 af 25. marts 2014 (lovforslag nr. L 133 af 7. februar 2014), harmonerer ikke med EBA's nye retningslinjer, hvorfor en lovændring er nødvendig for, at de danske regler bliver EU-konforme. Retningslinjerne er udtryk for følg eller forklareregulering, som betyder at reglerne skal efterleves eller at eventuelle afvigelser skal forklares.

Det er i overensstemmelse med dansk retstradition at sikre en EU-konform gennemførelse i dansk ret under hensyn til særlige nationale forhold.

2.2.3. Lovforslagets indhold

Med forslaget til § 124, stk. 8, gives erhvervs- og vækstministeren en bemyndigelse til i en bekendtgørelse at fastsætte de nærmere regler til den kapital, der kan anvendes til dækning af det individuelle solvenstillæg, med henblik på at sikre, en løbende og smidig justering af de danske regler på baggrund af ændringer, tilpasninger m.v., som måtte følge af løbende EU-regulering.

Det er således udgangspunktet, at de nærmere regler for kapitalen, herunder krav til sammensætning m.v., vil blive udformet i overensstemmelse med EBA's nye retningslinjer således, at der sikres EU-konform lovgivning.

2.3. Tilsyn med ikke finansielle modparter

2.3.1. Gældende ret

Krav til ikke finansielle modparter om indberetning, clearing og risikostyring i forbindelse med handel med OTC-derivater er indeholdt i afsnit II i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 648/2012/EU af 4. juli 2012 om OTC-derivater, centrale modparter og transaktionsregistre (herefter benævnt EMIR-forordningen). Ved en ikke finansiell modpart forstås en enhed, der hverken er omfattet af forordningens definition af en central modpart (CCP) eller en finansiell modpart. Ved et OTC-derivat menes et afledt finansielt instrument, der ikke handles på en børs eller et tilsvarende reguleret marked.

EMIR-forordningen forpligter ikke finansielle modparter til at indberette alle OTC-derivathandler til et transaktionsregister. Endvidere forpligter forordningen ikke finansielle modparter til at clear alle standardiserede OTC-derivathandler, når værdien af modpartens handler overskrider en i henhold til forordningen fastsat grænseværdi. OTC-derivathandler, der ikke cleares via centrale modparter, skal underlægges en vis risikostyring, jf. artikel 11 i EMIR-forordningen. Denne risikostyring omfatter rettidig bekræftelse af handlens vilkår, anvendelse af forretningsgange, der skal mindske risikoen samt daglig værdiansættelse efter markedsværdimetoden. Derudover skal ikke finansielle modparter, der overskrider den i henhold til forordningen fastsatte grænseværdi, stille sikkerhed for handler, der på grund af manglende standardisering, ikke er egnet til clearing. Koncerninterne handler kan i visse tilfælde undtages fra clearingforpligtelsen og pligten til at stille sikkerhed.

EMIR-forordningen forpligter imidlertid medlemslandene til at fastlægge sanktioner for overtrædelse af reglerne i forord-

ningens afsnit II, samt at sørge for at træffe de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at sanktionerne kan gennemføres.

I § 83, stk. 1, 3. pkt., i den gældende lov om værdipapirhandel m.v. er Finanstilsynet udpeget som kompetent myndighed til at påse overholdelsen af dele af EMIR-forordningen, herunder til at føre tilsyn med at ikke finansielle modparter overholder de ovenfor beskrevne pligter, der følger af forordningens afsnit II.

I medfør af EMIR-forordningens artikel 81, stk. 3, litra h, kan Finanstilsynet i dag hente oplysninger via transaktionsregistre, til brug for tilsynet med de ikke finansielle modparter. Ikke finansielle virksomheder, der overskrider den i henhold til EMIR-forordningen fastsatte grænseværdi, vil desuden være forpligtet til at indberette oplysninger herom til Finanstilsynet. De omfattede ikke finansielle virksomheder har mulighed for at anmode andre, eksempelvis deres pengeinstitut, om at foretage indberetningen for dem. Ligeledes er ikke finansielle virksomheder, der ønsker at anvende forordningens undtagelser for koncerninterne handler forpligtet til at give Finanstilsynet meddelelse herom og i visse tilfælde, afvente en positiv afgørelse fra Finanstilsynet, før undtagelsen kan anvendes.

Finanstilsynet har ikke i dag hjemmel til at anvende de kontrolbeføjelser, der er oplyst i § 87 i lov om værdipapirhandel m.v., i forbindelse med tilsyn med at ikke finansielle modparter overholder deres forpligtelser efter afsnit II i EMIR-forordningen. Dette indebærer, at Finanstilsynet hverken har hjemmel til at foretage kontrolbesøg hos ikke finansielle modparter uden retskendelse eller pålægge bestyrelsen i en ikke finansiell virksomhed at give Finanstilsynet de oplysninger, der er nødvendige for at føre tilsyn med at virksomheden overholder dens forpligtelser i medfør af afsnit II i EMIR-forordningen.

2.3.2. Erhvervs- og Vækstministeriets overvejelser

Det fremgår ikke direkte af EMIR-forordningen, hvilke tilsynsbeføjelser den kompetente myndighed for tilsynet med ikke finansielle modparter skal tillægges. EMIR-forordningen forpligter imidlertid medlemslandene til at fastlægge sanktioner for overtrædelse af reglerne i forordningens afsnit II, samt at sørge for at træffe de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at sanktionerne kan gennemføres.

Det er Erhvervs- og Vækstministeriets opfattelse, at for at opfylde dette krav, må Finanstilsynet, som kompetent myndighed, tillægges tilsynsbeføjelser over for ikke finansielle modparter svarende til Finanstilsynets øvrige tilsynsbeføjelser, herunder muligheden for stedlige kontrolbesøg, der udgør en grundlæggende tilsynsbeføjelse i Finanstilsynets øvrige tilsynsvirksomhed.

Erhvervs- og Vækstministeriet har overvejet om det ønskede formål kan nås gennem mindre indgribende beføjelser som eksempelvis skrivebordsundersøgelser, dvs. en undersøgelse på baggrund af en skriftlig indkaldelse af materiale uden kontrolbesøg. Erfaringerne fra det finansielle område viser imidlertid, at skrivebordsundersøgelser i sig selv sjældent vil give Finanstilsynet en tilstrækkelig god indsigt i de tilsynsbelagte virksomheders aktiviteter. Dette gælder særligt, hvor Finanstilsynet skal påse overholdelse af regler på et så komplekst område som handel med OTC-derivater. Erhvervs- og Vækstministeriet vurderer, at tilsynet med, at ikke finansielle modparter ikke overskrider de i EMIR-forordningen fastsatte grænseværdier for clearing af OTC-derivathandler, og tilsynet med, at ikke finansielle modparter opfylder forordningens krav til risikostyring og udveksling af sikkerhedsstilling, mest effektivt føres gennem en kombination af skrivebordsundersøgelser og kontrolbesøg. Dertil kommer, at kontrolbesøg muliggør en direkte dialog med de tilsynsbelagte virksomheder, hvilket sikrer, at der bedre tages højde for den enkelte virksomheds specifikke forhold.

2.3.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås, at Finanstilsynet får adgang til at anvende de kontrolbeføjelser, der er opført i § 87 i lov om værdipapirhandel m.v., i forbindelse med tilsynets kontrol med ikke finansielle modparter overholdelse af deres forpligtelser efter afsnit II i EMIR-forordningen. Finanstilsynet vil herefter

eksempelvis kunne gå på kontrolbesøg hos ikke finansielle modparter, svarende til Finanstilsynets øvrige tilsynsvirksomhed og vil endvidere kunne pålægge bestyrelsen i en ikke finansielle virksomhed at give Finanstilsynet de oplysninger, der er nødvendige for at føre tilsyn med at virksomheden overholder dens forpligtelser i medfør af afsnit II i EMIR-forordningen. Kontrolbesøg skal foretages på grundlag af varsling og indkaldelse af hensyn til at sikre, at de relevante personer er til stede under besøget. Kontrolbesøg kan dog undtagelsesvist udføres på baggrund af et kort varsel, hvis et længere varsel ville medføre, at formålet med besøget forspildes.

2.4. Likviditetsdækningskrav for penge- og realkreditinstitutter

2.4.1. Gældende ret

Efter § 152 i lov om finansielle virksomheder skal et pengeinstitut have en forsvarlig likviditet. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler herom, jf. § 152, stk. 5, i lov om finansielle virksomheder, ligesom Finanstilsynet kan fastsætte et specifikt likviditetskrav for et pengeinstitut eller en gruppe af pengeinstitutter med lignende risikoprofiler, såfremt det konkret vurderes nødvendigt for, at instituttet, eller gruppen af institutter, kan opfylde kravet om en forsvarlig likviditet jf. § 152, stk. 4, i lov om finansielle virksomheder.

Realkreditinstitutter er ikke omfattet af samme likviditetskrav som gælder for pengeinstitutter. For realkreditinstitutter gælder i stedet regler for institutternes anbringelse af midler, hvorefter realkreditinstitutter mindst skal have anbragt midler i specifikke midler, der svarer til 60 pct. af kravet til realkreditinstituttets basiskapital med tillæg af midler i serier med tilbagebetalingspligt, der ikke medtages i basiskapitalen, jf. § 153, stk. 1-2, i lov om finansielle virksomheder.

2.4.2. Erhvervs- og Vækstministeriets overvejelser

Med CRR-forordningen indføres et nyt likviditetsdækningskrav, LCR, der skal sikre, at de omfattede virksomheder har en tilstrækkelig beholdning af likvide aktiver, der kan dække ubalancer mellem indgående og udgående pengestrømme i stresssituationer over en kort periode.

Efter CRR-forordningen, skal institutterne fra den 1. januar 2018 fuldt ud leve op til det nye likviditetsdækningskrav, og indtil da indføres det efter CRR-forordningen, så institutterne skal leve op til 60 % af kravet i 2015, 70 % fra den 1. januar 2016 og 80 % fra den 1. januar 2017.

CRR-forordningen fastlægger en indfasningsperiode for anvendelsen af LCR, men giver samtidig medlemsstaterne mulighed for i indfasningsperioden at opretholde eller indføre nationale bestemmelser på området for likviditetskrav.

Idet LCR langsomt indføres, kan kravet umiddelbart være lettere at opfylde end de danske krav om likviditet i henholdsvis penge- og realkreditinstitutter. Med henblik på at sikre, at likviditetsniveauet for danske penge- og realkreditinstitutter ikke falder i forbindelse med indfasningen af det forordningsbestemte likviditetsdækningskrav foreslås det derfor med lovforslaget, at opretholde de danske krav til likviditetsniveauet i penge- og realkreditinstitutter indtil 1. januar 2017, hvorefter institutterne vil skulle opfylde 80 % af det forordningsbestemte LCR-krav i overensstemmelse med CRR-forordningen. De systemisk vigtige finansielle institutter skal opfylde LCR fuldt ud pr. 1. oktober 2015. Dette krav følger af bekendtgørelse nr. 1143 af 29. september 2015 om et likviditetsdækningskrav for systemisk vigtige finansielle institutter og for globalt systemisk vigtige finansielle institutter, udstedt med hjemmel i § 314 i lov om finansielle virksomheder.

Indfasningen af det nye likviditetsdækningskrav, og den deraf følgende udfasning af de eksisterende danske krav, er baseret på en politisk aftale af 10. oktober 2013 indgået mellem den daværende regering bestående af Socialdemokraterne, Det Radikale Venstre og Socialistisk Folkeparti, samt herudover Venstre, Dansk Folkeparti, Liberal Alliance og Det Konservative Folkeparti om regulering af systemisk vigtige finansielle institutter (herefter benævnt SIFI) samt krav til alle banker og realkreditinstitutter om mere og bedre kapital og højere likviditet.

2.4.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås at ophæve § 152, stk. 1-3, og § 153, stk. 1 og 2, i lov om finansiel virksomhed, vedrørende de danske krav til likviditetsniveauet i penge- og realkreditinstitutter. Endvidere foreslås det, at ophævelsen først skal træde i kraft den 1. januar 2017, således at de danske likviditetskrav er gældende sideløbende med det europæiske likviditetsdækningskrav indtil udgangen af 2016. Danske penge- og realkreditinstitutter vil dermed i en periode som udgangspunkt skulle opfylde to likviditetskrav, henholdsvis et nationalt og et europæisk. Ved at bibeholde de nationale krav til likviditeten vurderes det, at likviditetsniveauet for danske penge- og realkreditinstitutter ikke falder i forbindelse med indfasningen af det nye europæiske forordningsbestemte likviditetsdækningskrav, hvor kravet i starten kun delvist skal opfyldes.

Den foreslåede ophævelse af de gældende danske likviditetskrav for danske pengeinstitutter og kravet om anbringelsen af midler for realkreditinstitutter, indebærer ikke ændringer af Finanstilsynets mulighed for at fastsætte specifikke krav til likviditet i et institut eller en gruppe af institutter, der deler en lignende risikoprofil.

Lovforslaget suppleres på bekendtgørelsesniveau med en mulighed for at institutterne efter ansøgning til Finanstilsynet kan undtages fra de danske krav til henholdsvis likviditet og placering i indfasningsperioden, hvis de forpligter sig til at opfylde kravet om LCR fuldt ud, samt med et krav til systemisk vigtige institutter om at disse skal opfylde LCR fuldt ud fra den 1. oktober 2015. Dette krav følger af bekendtgørelse nr. 1143 af 29. september 2015 om et likviditetsdækningskrav for systemisk vigtige finansielle institutter og for globalt systemisk vigtige finansielle institutter, udstedt med hjemmel i § 314 i lov om finansiel virksomhed.

2.5. Offentliggørelse af sanktioner og foranstaltninger for overtrædelse af regnskabsreglerne i medfør af værdipapirhandelsloven

2.5.1. Gældende ret

§ 84 c i lov om værdipapirhandel m.v. indeholder en pligt for Finanstilsynet og virksomheder under tilsyn til at offentliggøre reaktioner givet til en virksomhed i sager af principiel karakter og sager, der har videregående betydelige følger og en pligt for Finanstilsynet til at offentliggøre beslutninger om at overgive sager til politimæssig efterforskning. I henhold til § 84 c er det kun reaktioner og beslutninger vedtaget af Finanstilsynets bestyrelse og reaktioner og beslutninger givet efter delegation fra Finanstilsynets bestyrelse, som skal offentliggøres. Bestemmelsen giver ikke mulighed for offentliggørelse af reaktioner og beslutninger givet til fysiske personer.

§ 84 d i lov om værdipapirhandel m.v. indeholder en mulighed for Finanstilsynet til at offentliggøre navnet på en virksomhed eller en fysisk person, som meddeles en påtale for overtrædelse af specifikke bestemmelser i loven eller regler fastsat i medfør heraf, hvis det skønnes at være af interesse for investorerne, f.eks. til brug for vurdering af kursdannelsen i en aktie, at kende navnet på virksomheden eller den fysiske person. Offentliggørelse kan bl.a. ske ved en udsteders overtrædelse af en oplysningsforpligtelse, f.eks. kravet om at offentliggøre års- eller halvårsrapporter, eller en aktionærs overtrædelse af flagningsreglerne for større besiddelser af aktier.

Persondataloven regulerer behandling af personoplysninger, som foretages af offentlige myndigheder og private, når behandlingen helt eller delvist foretages ved hjælp af elektronisk databehandling. Den omfatter ligeledes ikke-elektronisk behandling af personoplysninger, der er eller vil blive indeholdt i et register, jf. § 1, stk. 1, i persondataloven. Persondatalovens regler gælder endvidere for anden ikke-elektronisk systematisk behandling af personoplysninger, som udføres for private, og som omfatter oplysninger om persons private eller økonomiske forhold eller i øvrigt oplysninger om personlige forhold, som med rimelighed kan forlanges unddraget offentligheden, jf. § 1, stk. 2, i persondataloven. Af bemærkningerne til § 2, stk. 1, i persondataloven, jf. lov nr. 429 af 31. maj 2000 (lovforslag nr. L 147 af 9. december 1999), fremgår det, at bestemmelsen indebærer, at persondataloven finder anvendelse, hvis regler om behandling af personoplysninger i anden lovgivning giver den registrerede en dårligere retsstilling. Det fremgår imidlertid også, at dette ikke gælder, hvis den dårligere retsstilling har været tilsigtet og i øvrigt ikke strider mod Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (herefter benævnt databeskyttelsesdirektivet). Persondataloven er ikke fraveget i forhold til de gældende regler om offentliggørelse efter § 84 c i lov om værdipapirhandel m.v.

2.5.2. Erhvervs- og Vækstministeriets overvejelser

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/50/EU af 22. oktober 2013 om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/109/EF om harmonisering af gennemsigtighedskrav i forbindelse med oplysninger om udstedere, hvis værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/71/EF om det prospekt, der skal offentliggøres, når værdipapirer udbydes til offentligheden eller optages til handel, og Kommissionens direktiv 2007/14/EF om gennemførelsesbestemmelser til visse bestemmelser i gennemsigtighedsdirektivet, (herefter benævnt gennemsigtighedsdirektivet), indeholder i artikel 29 regler om offentliggørelse af beslutninger om sanktioner og foranstaltninger, som pålægges for overtrædelse af direktivet.

Et af formålene med gennemsigtighedsdirektivet er at sikre en styrkelse og indbyrdes tilnærmelse af medlemslandenes lovgivning vedrørende sanktioner og foranstaltninger for overtrædelse af vigtige bestemmelser i direktivet. Hermed øges de nationale sanktioners og foranstaltningers effektivitet og præventive virkning ved at indføre krav om, at der skal kunne ske offentliggørelse af gennemførte sanktioner og foranstaltninger ikke kun vedrørende juridiske personer, men også om fysiske personer, som er ansvarlige for overtrædelse af nærmere angivne bestemmelser. Kontrollen af børsnoterede virksomheders årsrapporter sker med henblik på en vurdering af, om virksomhedernes årsrapporter opfylder artikel 4 og 5 i gennemsigtighedsdirektivet. Artikel 4 og 5 henviser i deres indhold til regnskabsdirektiverne, som er gennemført i national lovgivning.

Idet artikel 29 i gennemsigtighedsdirektivet kræver offentliggørelse af alle sanktioner og foranstaltninger for overtrædelser af bestemmelser, der implementerer direktivet kræver det en ændring af værdipapirhandelsloven, hvorefter, alle påtaler, påbud, administrative bødeforelæg og tvangsbøder for overtrædelse af regnskabsreglerne offentliggøres.

Artikel 29 i gennemsigtighedsdirektivet blev oprindeligt gennemført i dansk ret, ved indførelsen af § 84 l i lov om værdipapirhandel m.v. med lov nr. 738 af 1. juni 2015 om ændring af årsregnskabsloven og forskellige andre love. § 84 l som affattet ved lov nr. 738 af 1. juni 2015 træder i kraft den 26. november 2015, som er efter fremsættelsestidspunktet for nærværende lovforslag. Af lovtekniske årsager, foreslås § 84 l i lov om værdipapirhandel m.v., som affattet ved lov nr. 738 af 1. juni 2015 ophævet med dette lovforslag, jf. § 10, nr. 1 og samtidig nyaffattet, jf. § 3, nr. 1.

Forslaget om offentliggørelse af sanktioner og foranstaltninger er endvidere udarbejdet med baggrund i de anbefalinger, som fremgår af Justitsministeriets betænkning nr. 1516/2010 om offentlige myndigheders offentliggørelse af kontrolresultater, afgørelser m.v. I betænkningen anbefales det, at der inden indførelse af ordninger med systematisk offentliggørelse af oplysning om kontrolresultater, afgørelser m.v. på internettet i ikke-anonymiseret form, foretages en vurdering af det konkrete behov for offentliggørelse, om offentliggørelse kan forventes konkret at være særligt indgribende for personen, om der er tungtvejende samfundsmæssige hensyn bag offentliggørelsesordningen, om offentliggørelse strider mod persondataloven og de almindelige regler om tavshedspligt, og om der af retssikkerhedsmæssige grunde er opstillet administrative regler for forvaltningsmyndighedens behandling af de enkelte sager. Betænkningen indeholder en liste med overvejelser, der bør gennemgås i forbindelse med udarbejdelse af regler om offentliggørelse af reaktioner. Disse overvejelser er gennemgået i forbindelse med udarbejdelsen af lovforslaget.

Fra disse overvejelser skal særligt fremhæves, at oplysninger om, at fysiske personer har overtrådt strafsanktioneret lovgivning og modtaget f.eks. påbud og påtaler, vil kunne være oplysninger om andre rent private forhold i henhold til § 8 i persondataloven, og offentliggørelse, som forudsat i artikel 29, findes ikke i alle tilfælde at kunne ske inden for persondatalovens rammer. Den foreslåede bestemmelse om offentliggørelse af sanktioner og foranstaltninger indebærer således i forhold til spørgsmålet om, hvorvidt offentliggørelse kan ske, en fravigelse af persondatalovens regler. Persondatalovens regler finder i øvrigt anvendelse, herunder eksempelvis regler om behandlingssikkerhed, indsigt m.v. Der henvises i den forbindelse også til betragtning 27 i præambelen til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/50/EU af 22. oktober 2013, hvoraf det fremgår, at Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 af 18. december 2000 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i fællesskabsinstitutionerne og -organerne og om fri udveksling af sådanne oplysninger i alle enkeltheder finder anvendelse på behandlingen af personoplysninger i forbindelse med gennemsigtighedsdirektivet.

Det er muligt at fravige persondatalovens regler ved lov under forudsætning af, at det ikke strider mod databeskyttelsesdirektivet. Af artikel 8, stk. 5, i databeskyttelsesdirektivet følger, at behandling af oplysninger om lovovertrædelser, straffedomme eller sikkerhedsforanstaltninger kun må foretages under kontrol af en offentlig myndighed. Der er ikke i artikel 8, stk. 5, fastsat materielle behandlingskriterier for, hvornår der kan ske behandling af oplysninger om strafbare forhold. Dette spørgsmål må derfor skulle vurderes efter artikel 7 i databeskyttelsesdirektivet, hvorefter behandling af personoplysninger kan finde sted, hvis behandlingen er nødvendig af hensyn til udførelsen af en opgave i samfundets interesse eller henhørende under offentlig myndighedsudøvelse, som den registeransvarlige eller en tredjemand, til hvem oplysningerne videregives, har fået pålagt.

Det er vurderingen, at den foreslåede fravigelse af persondataloven er nødvendig for at gennemføre artikel 29 i gennemsigtighedsdirektivet, og at den foreslåede ændring af § 84 l i lov om værdipapirhandel m.v. ligger indenfor rammerne af databeskyttelsesdirektivet. Der er i den forbindelse lagt vægt på, at det fremgår af betragtning 39 i præambelen til gennemsigtighedsdirektivet, at direktivet er i overensstemmelse med databeskyttelsesdirektivet. Der er endvidere lagt vægt på, at persondatalovens regler, som anført i de specielle bemærkninger til § 84 l i lov om værdipapirhandel m.v., i øvrigt finder anvendelse, herunder eksempelvis reglerne om behandlingssikkerhed, indsigt m.v., hvorfor reglerne er omfattet af de specifikke garantier, som databeskyttelsesdirektivet sætter. Endelig er der lagt vægt på, at det med § 84 l, stk. 3,

foreslås, at offentliggørelse under visse omstændigheder skal udskydes eller ske i anonymiseret form.

Det skal i øvrigt bemærkes, at indførelsen af ordningen er et krav fra EU. Det er herunder et krav, at der sker offentliggørelse af identiteten af den person, som modtager reaktionen. Det er på baggrund heraf vurderet, at Danmarks forpligtelser over for EU udgør en tilstrækkelig tungtvejende grund til at offentliggøre. For så vidt angår samspillet med persondatalovens regelsæt, henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger.

2.5.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås med indsættelsen af § 84 l i lov om værdipapirhandel m.v., at Finanstilsynet på sin hjemmeside skal offentliggøre påtaler, påbud, administrative bødeforelæg, tvangsbøder og afgørelser om suspension af stemmerettigheder givet til både juridiske og fysiske personer, som er ansvarlige for overtrædelse af § 27, stk. 7, om offentliggørelse af års- og halvårsrapporter, § 27, stk. 13, om offentliggørelse af beretninger om betalinger til myndigheder, § 27 a, stk. 1-3, om offentliggørelse, registrering og opbevaring af oplysninger, § 29 om meddelelse af større besiddelser af aktier, rettigheder til at erhverve, afhænde eller udøve stemmerettigheder og finansielle instrumenter, samt regler udstedt i medfør af § 27, stk. 12 og 14, § 29, stk. 7, og § 30 eller forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/109/EF af 15. december 2004 om harmonisering af gennemsigtighedskrav i forbindelse med oplysninger om udstedere, hvis værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked, herefter benævnt gennemsigtighedsdirektivet. Det fremgår endvidere, at Finanstilsynet på sin hjemmeside skal offentliggøre politianmeldelser af juridiske personer, som er ansvarlige for overtrædelse af de nævnte regler.

Endvidere foreslås det, med § 84 l, stk. 1, at Finanstilsynet i nogle tilfælde, vil kunne offentliggøre et resumé af sagen, der som minimum indeholder oplysning om overtrædelsens art og identiteten på virksomheden eller personen, som påbuddet eller påtalen er rettet imod.

Ved offentliggørelsen indføres der en pligt for Finanstilsynet til, såfremt afgørelsen m.v. indbringes for Erhvervsankenævnet eller domstolene, at offentliggøre status samt det efterfølgende resultat af anken. I de tilfælde, hvor en sag er overgivet til politimæssig efterforskning, og der er faldet helt eller delvis fældende dom eller vedtaget bøde, skal Finanstilsynet offentliggøre resultatet.

I tilfælde hvor en offentliggørelse med navns nævnelse vil medføre uforholdsmæssig stor skade for virksomheden, efterforskningsmæssige hensyn taler imod offentliggørelse, eller offentliggørelse vil true den finansielle stabilitet, skal Finanstilsynet kunne udskyde offentliggørelsen eller offentliggøre i anonymiseret form. Dette gælder også, hvis der er tale

om fysiske personer. Desuden skal offentliggørelse med navns nævnelse af fysiske personer udskydes eller anonymiseres, hvis de samfundsmæssige hensyn til offentliggørelse med navns nævnelse vurderes ikke at være proportionale i forhold til hensynet til personen.

Som noget nyt i forhold til den foreslåede affattelse af § 84 l i lov om værdipapirhandel m.v., som affattet ved lov nr. 738 af 1. juni 2015, indføres endvidere et krav om offentliggørelse af påtaler, påbud, administrative bødeforelæg og tvangsbøder i sager om kontrol af finansielle oplysninger efter § 83, stk. 2 og 3, i lov om værdipapirhandel m.v. For så vidt angår sager vedrørende virksomheder omfattet af årsregnskabsloven, træder Erhvervsstyrelsen i Finanstilsynets sted, jf. § 83, stk. 2, 4. pkt., i lov om værdipapirhandel m.v.

2.6. Regler om gruppe 1-forsikringssselskabers værdiansættelse af aktiver og passiver, herunder forsikringsmæssige hensættelser

2.6.1. Gældende ret

Finanstilsynet har i dag hjemmel til at fastsætte nærmere regler om for årsrapporten, herunder regler om indregning og måling af aktiver, forpligtelser, indtægter og omkostninger, opstilling af resultatopgørelse og balance samt krav til noter og ledelsesberetning. i medfør af § 196, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed.

Denne bemyndigelse er udnyttet ved bekendtgørelse nr. 112 af 7. februar 2013 om finansielle rapporter for forsikrings-selskaber og tværgående pensionskasser, som indeholder regler om værdiansættelse af aktiver og passiver, herunder forsikringsmæssige hensættelser, i forbindelse med udarbejdelsen af årsrapporten. Det fremgår af bekendtgørelsens §§ 40-86, at værdierne skal opgøres ud fra markedsværdiprincipper.

Forsikrings-selskaberne udarbejder derfor i dag i årsrapporten en opgørelse af forsikrings-selskabernes aktiver og passiver, herunder forsikringsmæssige hensættelser, og der opstilles en balance mellem selskabernes aktiver og passiver.

Selskaberne skal desuden ved opgørelsen af det individuelle solvensbehov i medfør af § 126, stk. 8, i lov om finansiel virksomhed tage højde for overgangsregler i bilag 5 til bekendtgørelse nr. 1313 af 8. december 2014 om solvens og driftsplaner for forsikrings-selskaber for beregning af den tilstrækkelige basiskapital samt opgørelsen af hensættelserne til forsikringsforpligtelser.

Værdien af hensættelserne til forsikringsforpligtelserne opgøres i overensstemmelse med reglerne i bekendtgørelse nr. 112 af 7. februar 2013 om finansielle rapporter for forsikrings-selskaber og tværgående pensionskasser, og selskaber-

ne foretager en række justeringer af basiskapitalen i overensstemmelse med de overgangsregler, der fremgår af bilag 5 til bekendtgørelse nr. 1313 af 8. december 2014 om solvens og driftsplaner for forsikringsselskaber.

2.6.2. Erhvervs- og Vækstministeriets overvejelser

Solvens II-direktivet, som ændret ved Omnibus II-direktivet fastlægger specifikke regler for forsikringsselskabernes værdiansættelse af deres aktiver og passiver, herunder forsikringsmæssige hensættelser, jf. artikel 75-85. Ifølge direktivet skal værdien af de forsikringsmæssige hensættelser afspejle det beløb, som et andet forsikringsselskab kan forventes at få behov for med henblik på at overtage og honorere de underliggende forsikringsforpligtelser.

Ifølge Solvens II-direktivet er det nødvendigt at beregne den forventede nutidsværdi af forsikringsforpligtelser på grundlag af aktuelle og troværdige oplysninger og realistiske antagelser under hensyn til finansielle garantier og optioner indeholdt i forsikrings- og genforsikringsaftaler for at afgive en økonomisk værdiansættelse af forsikringsforpligtelser.

I Kommissionens delegerede forordning (EU) 2015/35 af 10. oktober 2014 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (herafter benævnt solvens II-forordningen), præciseres de metoder og antagelser, der skal benyttes i forbindelse med forsikringsselskabers værdiansættelse af aktiver og passiver, herunder af forsikringsmæssige hensættelser.

Med lov nr. 308 af 28. marts 2015 om ændring af lov om finansiel virksomhed, blev der indsat en ny § 126 e om opgørelsen af de forsikringsmæssige hensættelser for gruppe 1-forsikringsselskaber og en ny § 283 hvoraf det følger, at gruppe 1-forsikringsselskaber, jf. § 5, stk. 1, nr. 24, i lov om finansiel virksomhed, og koncerner omfattet af § 175 b årligt skal offentliggøre en rapport om deres solvens og finansielle situation. Samtidig blev erhvervs- og vækstministeren med § 283, stk. 3, bemyndiget til at fastsætte nærmere regler om disse rapporter om solvens og finansielle situation, herunder om værdiansættelse af aktiver og passiver, herunder forsikringsmæssige hensættelser, samt regler om de oplysninger, rapporterne skal indeholde og fristerne for offentliggørelse og indsendelse til Finanstilsynet.

Det skal imidlertid bemærkes, at kravet til værdiansættelsen af aktiver og passiver, herunder forsikringsmæssige hensættelser, ikke udelukkende er knyttet til de rapporter, som virksomhederne skal udarbejde i medfør af § 283, hvorfor der er behov for at justere den med lov nr. 308 af 28. marts 2015 om ændring af lov om finansiel virksomhed, indsatte § 283, stk. 3. Det fremgår af Solvens II-direktivets artikel 76, stk. 1, at et forsikringsselskab til enhver tid skal være i besiddelse af tilstrækkelige forsikringsmæssige hensættelser til

dækning af alle forsikringsforpligtelser over for forsikringstagere og andre begunstigede efter forsikringsaftalerne. Dette bør blive præciseret i § 126 e, i lov om finansiel virksomhed, som blev indsat ved lov nr. 308 af 28. marts 2015.

Lov nr. 308 af 28. marts 2015 træder i kraft 1. januar 2016, som er efter fremsættelsestidspunktet for nærværende lovforslag, hvorfor der af lovtekniske årsager er behov for at ophæve henholdsvis § 126 e og § 283, i lov om finansiel virksomhed som affattet ved lov nr. 308 af 28. marts 2015, og med nærværende lovforslag foretage en nyaffattelse af bestemmelserne. Der henvises i øvrigt til lovforslagets bemærkninger til § 1, nr. 20 og nr. 31.

2.6.3. Forslagets indhold

Det foreslås at præcisere i § 126 e, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at bestyrelsen og direktionen i et gruppe 1-forsikringsselskab skal sikre, at selskabet til enhver tid er i besiddelse af tilstrækkelige forsikringsmæssige hensættelser, til dækning af alle forsikringsforpligtelser over for forsikringstagere og andre begunstigede efter forsikringsaftalerne. Erhvervs- og vækstministeren bemyndiges i den sammenhæng til at fastsætte nærmere regler om værdiansættelsen af aktiver og passiver, i medfør af den foreslåede § 126 e, stk. 6.

Det foreslås endvidere, at der indsættes en ny § 283 i lov om finansiel virksomhed, hvorefter gruppe 1-forsikringsselskaber årligt skal offentliggøre en rapport om selskabets solvens og finansielle situation samt indsende en uddybende rapport om samme forhold til Finanstilsynet.

Med bestemmelsen bemyndiges erhvervs- og vækstministeren samtidig til at fastsætte nærmere regler om de oplysninger rapporterne skal indeholde, og overgangsbestemmelser om offentliggørelse og indsendelse til Finanstilsynet.

Det skal bemærkes, at i forhold til lov nr. 308 af 28. marts 2015, hvormed § 283 oprindeligt blev indsat, består ændringen i, at erhvervs- og vækstministerens bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler om værdiansættelsen af aktiver og passiver, herunder forsikringsmæssige hensættelser, for gruppe 1-forsikringsselskaber og koncerner, som oprindeligt blev indsat med § 283, stk. 3, flyttes til § 126 e, stk. 6. Flytningen af bemyndigelsen skal understrege, at værdiansættelsen af aktiver og passiver, herunder forsikringsmæssige hensættelser, i gruppe 1-forsikringsselskaber og koncerner, ikke udelukkende er knyttet til de rapporter, som virksomhederne skal udarbejde i medfør af § 283. Endvidere foreslås det, at præcisere bemyndigelsen, så det klart fremgår, at erhvervs- og vækstministeren udelukkende kan fastsætte regler om offentliggørelse og indsendelse af rapporterne i en overgangsperiode. Denne præcisering har til formål at sikre et tydeligere samspil med Solvens II-forordningen, hvor fristerne er udtømmende reguleret.

Bemyndigelsen vil blive anvendt til at udstede en bekendtgørelse om værdiansættelse af aktiver og passiver, herunder forsikringsmæssige hensættelser. Tilgangen ift. værdiansættelse efter den kommende bekendtgørelse vil blive, at aktiverne svarer til summen af de forsikringsmæssige hensættelser og kapitalgrundlaget. Gruppe 1-forsikringsselskaberne og koncernerne vil derfor i overensstemmelse med den kommende bekendtgørelse, skulle opstille en solvensbalance mellem selskabets aktiver og passiver, herunder de forsikringsmæssige hensættelser samt den kapital, der anvendes til at dække det af virksomheden opgjorte solvenskapitalkrav og minimumskapitalkrav.

Virksomhederne skal fortsat opstille en balance i årsrapporten i medfør af reglerne i bekendtgørelse nr. 112 af 7. februar 2013 om finansielle rapporter for forsikringsselskaber og tværgående pensionskasser. Solvensbalancen og balancen i årsrapporten vil i vidt omfang blive fastlagt ud fra de samme overordnede principper, men der kan på baggrund af de særlige regler for opgørelsen af solvensbalancen være visse forskelle.

Gruppe 2-forsikringsselskaberne bliver ikke omfattet af de nye værdiansættelsesprincipper og skal som hidtil anvende værdiansættelsesprincipperne i bekendtgørelse om finansielle rapporter for forsikringsselskaber og tværgående pensionskasser.

Værdiansættelsesprincipperne for henholdsvis gruppe 1- og gruppe 2-forsikringsselskaber vil løbende blive ændret som følge af udviklingen af de internationale regnskabsstandarder.

2.7. Bemyndigelse af Finanstilsynet til at indsamle og offentliggøre priser på finansielle produkter

2.7.1. Gældende ret

Finanstilsynet påser overholdelsen af lov om finansiel virksomhed og reglerne udstedt i medfør af loven med henblik på at sikre den finansielle stabilitet og tilliden til de finansielle markeder. Finanstilsynet har ligeledes hjemmel til i § 352 at foretage undersøgelser, der er egnede til at fremme gennemsigtigheden på det finansielle marked samt at offentliggøre resultaterne af disse. Finansielle virksomheder, der er omfattet af en sådan undersøgelse, skal i overensstemmelse med gældende praksis gøres bekendt med resultaterne før en eventuel offentliggørelse og kan kræve, at der ikke sker offentliggørelse af de tekniske beregninger og metoder m.v., der har karakter af forretningshemmeligheder.

Finanstilsynet har derimod ikke hjemmel til at indsamle og offentliggøre konkrete priser på finansielle produkter.

2.7.2. Erhvervs- og Vækstministeriets overvejelser

I forbindelse med en politisk aftale af 6. februar 2014 indgået mellem den daværende regering bestående af Socialdemokraterne, Det Radikale Venstre og herudover Venstre, Socialistisk Folkeparti og Det Konservative Folkeparti om regulering af refinansieringsrisiko i forbindelse med rentetilpasningslån ydet med pant i fast ejendom, er det aftalt, at regeringen skal øge prisgennemsigtigheden for boliglån. Det skal konkret ske ved, at der etableres en offentlig hjemmeside, der løbende viser, hvad de faktiske årlige omkostninger inklusive gebyrer m.v. er på boliglån med pant i fast ejendom ydet af realkreditinstitutterne, og af pengeinstitutter i form af prioritetslån.

Det er på baggrund af den politiske aftale og efterfølgende branchedrøftelser besluttet, at prisportalen skal etableres af Finanstilsynet, der skal have ansvaret for løbende at indsamle oplysningerne og stille dem til rådighed for offentligheden. Imidlertid har Finanstilsynet ikke i dag den fornødne hjemmel hertil.

2.7.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås, at lov om finansiel virksomhed ændres, så Finanstilsynet med § 352 tillige får hjemmel til at indsamle og offentliggøre priser på finansielle produkter. Dermed får Finanstilsynet mulighed for at etablere og drive en prisportal for boliglån med henblik på at fremme gennemsigtigheden og priskonkurrencen på dette marked. Finanstilsynet får dermed hjemmel til at offentliggøre specifikke priser på finansielle produkter, herunder også eksempelvis den rente, som man yder lån til i det enkelte institut også selv om det indebærer, at offentligheden og dermed også konkurrenter får adgang til oplysninger som ikke i dag er offentligt tilgængelige, men som man ønsker offentlighed om, for at styrke konkurrencen på markedet.

Der er endnu ikke truffet beslutning om den konkrete udformning af en prisportal for boliglån. Dette vil blive fastlagt af erhvervs- og vækstministeren på baggrund af input fra en arbejdsgruppe i regi af Finanstilsynet med deltagelse af Finansrådet, Forbrugerrådet Tænk, Realkreditforeningen, Realkreditrådet og Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen.

Den foreslåede hjemmel vil fremadrettet også kunne anvendes, hvis det besluttes at etablere andre prisportaler. Det forudsættes, at yderligere prisportaler alene vil blive oprettet i enkeltstående tilfælde, hvis der viser sig at være et aktuelt behov herfor, og der findes relevante kriterier for sammenligning af produkterne eksempelvis sammenlignelig risikoprofil på produktet. Det er endvidere forventningen, at i forbindelse med udviklingen af eventuelle andre prisportaler vil interessenter blive inddraget, for at sikre dækkende og retvisende prisportaler, samt for at sikre, at de administrative byrder for erhvervsvirksomhederne minimeres.

3. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige

Lovforslaget indebærer et vist merarbejde for Finanstilsynet med at føre tilsyn med, at depotselskaberne overholder de nye bestemmelser om depotselskabernes forskellige pligter over for de UCITS, som de er depotselskaber for, om delegation af opgaver til tredjemand, ansvar og om oplysningsforpligtelser. Disse øgede tilsynsaktiviteter skønnes dog at være af mindre omfang, og vurderes ikke at medføre behov for øgede ressourcer til Finanstilsynet.

Der vil være visse administrative konsekvenser for Finanstilsynet i forbindelse med håndteringen af det nye europæiske likviditetsdækningskrav, Liquidity Coverage Ratio (LCR), på grund af nye indberetningsskabeloner, udarbejdelse af datakontroller, løbende indsamling, strukturering og analyse af data samt overvågning af de enkelte institutters opfyldelse af LCR. Vurderingen af behovet for ændringer i ressourcetilførslen til Finanstilsynet som følge af disse opgaver er foretaget i forbindelse med vedtagelsen af lov nr. 268 af 25. marts 2014 om ændring af lov om finansiel virksomhed og forskellige andre love.

Endelig vil der være visse administrative konsekvenser for Finanstilsynet i forbindelse med tilsynets kontrol med ikke finansielle modparters overholdelse af deres forpligtelser efter afsnit II i EMIR-forordningen, hvorefter Finanstilsynet vil kunne gå på kontrolbesøg hos ikke finansielle modparter, svarende til Finanstilsynets øvrige tilsynsvirksomhed. Vurderingen af behovet for ændringer i ressourcetilførslen til Finanstilsynet som følge af disse opgaver er foretaget i forbindelse med vedtagelsen af lov nr. 1287 af 19. december 2012.

Lovforslaget vil ikke medføre økonomiske eller administrative konsekvenser for regioner og kommuner.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

4.1. Administrative konsekvenser for erhvervslivet

Med lovforslagets gennemførelse af UCITS V-direktivet stilles der øgede krav til depotselskabernes udførelse af depotselskabsopgaverne overfor de danske UCITS. Med direktivet er Kommissionen blevet bemyndiget til at fastsætte nærmere regler om disse øgede krav. I medfør af lovforslaget, er Finanstilsynet bemyndiget til at gennemføre disse kommende EU-regler på bekendtgørelsesniveau. Det forventes, at de kommende regler fra Kommissionen vil indebære, at depotselskaberne skal udarbejde [nye] forretningsgange for de nye og mere detaljerede beskrevne pligter, ligesom de skal kunne dokumentere, at de har overholdt lovens bestemmelser. Det skønnes, at denne del vil medføre økonomiske og administrative byrder for depotselskaberne, men omfanget er endnu ukendt. Dette vil imidlertid blive kvanti-

ficeret i forbindelse med udarbejdelsen af eventuelle nye regler.

Forslaget til ændring af § 182, stk. 1 og 2, i lov om finansiel virksomhed, hvorved investeringsforvaltningsselskaber undtages fra kravet om tilladelse til koncerninterne eksponeringer indebærer en administrativ lettelse for selskaber med tilladelse som investeringsforvaltningsselskab. Lovforslaget medfører således, at investeringsforvaltningsselskaber ikke skal udarbejde ansøgninger om tilladelse til koncerninterne eksponeringer. Endvidere skal investeringsforvaltningsselskaberne ikke længere overvåge om tilladelsens rammer overholdes, ligesom investeringsforvaltningsselskaberne ikke skal udarbejde ansøgninger om udvidelse af en given tilladelse, hvis de forhold, der ligger til grund for tilladelsen, ændrer sig. Det skønnes, at denne del af lovforslaget vil medføre en administrativ lettelse på ca. 20.000 kr. per investeringsforvaltningsselskab årligt.

Ophævelse af koncernreglen på aflønningsområdet, hvorefter virksomheder omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber (herefter benævnt CRD IV-direktivet) skal sikre, at aflønningsreglerne udbredes til virksomheder indenfor koncernen på moderselskabs- og datterselskabsniveau, vil medføre en lettelse for de 108 penge- og realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I, der er omfattet af bestemmelsen. Ophævelsen medfører, at de omfattede virksomheder ikke længere er forpligtet til at påse moder- og datterselskabers overholdelse af aflønningsreglerne i lov om finansiel virksomhed. Det er ikke muligt at anslå omfanget af lettelsen, der vil afhænge af den enkelte virksomheds organisation, herunder antal virksomheder i koncernen. Der er tale om en midlertidig lettelse, da reglen forventes at blive afløst af en anden koncernregel på aflønningsområdet, jf. de specielle bemærkninger til § 1, nr. 9.

4.2. Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet i form af øvrige efterlevelseskonsekvenser (ØEK)

Forslaget vedrørende afskaffelse af kravet om minimumsformue i en investeringsforening på mindst 10 mio. kr. i hver afdeling som betingelse for at opnå tilladelse som investeringsforening forventes at medføre en økonomisk og administrativ lettelse for nye investeringsforeninger og for oprettelse af afdelinger i eksisterende foreninger.

I praksis opfyldes kravet om minimumsformue for investeringsforeninger i dag ved en bankgaranti, som typisk koster 10-25.000 kr. at få udstedt. Ved at afskaffe kapitalkravet for investeringsforeninger, som har delegeret den daglige ledelse til et investeringsforvaltningsselskab eller til et administrationsselskab, samt afdelinger og andelsklasser, bliver det billigere at etablere disse, fordi de ikke længere skal stille en garanti for formuekravets opfyldelse.

For så vidt angår investeringsforeninger, som ikke har delegeret den daglige ledelse til et investeringsforvaltningsselskab eller til et administrationselskab, sættes kravet til minimumsformue ned fra 10 mio. kr. til 300.000 euro. Som følge deraf må det forventes, at det som en afledt effekt ligeledes bliver billigere at få udstedt en bankgaranti.

Det skønnes derfor, at ovenstående del af lovforslaget vil medføre besparelser for investeringsforeningerne på ca. 2.500.000 kr.

Med lovforslaget foreslås det endvidere at ophæve § 124, stk. 3., 3. pkt., i lov om finansiel virksomhed. Forslaget skal ses i sammenhæng med lovforslagets § 1, nr. 19, hvormed det foreslås, at indsætte en bemyndigelse til at erhvervs- og vækstministeren i en bekendtgørelse kan fastsætte de nærmere regler til den kapital, der kan anvendes til opfyldelse af institutternes individuelle solvenstillæg, med henblik på bl.a. at gennemføre den nye SREP retningslinje fra EBA, som har til hensigt at opnå harmonisering af kravene for kreditinstitutter til kvaliteten af den kapital, der kan bruges til at opfylde det individuelle solvenstillæg (søjle II krav).

Som det fremgår af de specielle bemærkninger til lovforslagets § 1, nr. 19, vil den kommende bekendtgørelse kunne medføre såvel en lempelse for nogle institutter som en stramning for andre institutter i forhold til de nuværende regler. Effekten for det enkelte institut vil afhænge af instituttets kapitalstruktur. Det kan derfor ikke udelukkes, at enkelte institutter vil skulle tilpasse deres kapitalstruktur, herunder deres langsigtede kapitalplanlægning, som følge af forslaget, ligesom der kan være omkostninger forbundet hermed. Disse konsekvenser søges imidlertid minimeret ved en overgangsordning på 6 år til at tilpasse kapitalstrukturen, jf. de specielle bemærkninger til lovforslagets § 1, nr. 19. De øvrige efterlevelseseffekter vil blive kvantificeret i forbindelse med udarbejdelsen og høringen af den kommende bekendtgørelse.

Med lovforslaget bibeholdes de nationale danske krav til likviditetsniveauet i penge- og realkreditinstitutter, herunder tilhørende rapporteringskrav, til og med udgangen af 2016 sideløbende med indførelsen af det europæiske likviditetsdækningskrav, Liquidity Coverage Ration (LCR). Denne midlertidige opretholdelse af de danske krav på området ventes ikke at medføre nævneværdige administrative konsekvenser, da der er tale om videreførelse af en eksisterende rapporteringsforpligtelse, der således alene skal vedligeholdes i en kortere periode.

Det vurderes, at de øvrige efterlevelseseffekter ved at bibeholde de danske likviditetskrav vil være meget begrænsede. Dette følger særligt af, at de omfattede institutter i forvejen skal overholde kravet om LCR og at de likvide aktiver, som indgår i LCR også kan indgå i opgørelsen af de

danske likviditetskrav i medfør af den gældende § 152, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed.

Finanstilsynet har vurderet, at det ikke lader sig gøre at foretage en egentlig kvantificering af de erhvervsøkonomiske konsekvenser af forslaget om at bibeholde de nationale danske krav til likviditetsniveauet til og med udgangen af 2016.

Indfasningen af kravet om LCR følger af CRR-forordningen og Kommissionens delegerede forordning (EU) 2015/61 af 10. oktober 2014 om supplerende regler til forordning (EU) nr. 575/2013 for så vidt angår likviditetsdækningskrav for kreditinstitutter. Det vurderes, at de omfattede virksomheder vil have mindre omkostninger ved omstillingen til kravet om LCR, mens omkostningen ved overholdelsen af selve kravet kan variere fra institut til institut. Da de erhvervsøkonomiske konsekvenser forbundet hermed følger af forordning foretages der ikke kvantificering af disse.

Som konsekvens af lovforslagets § 3, nr. 2, der giver Finanstilsynet adgang til at anvende kontrolbesøg og andre tilsynsbeføjelser i forbindelse med kontrol med at ikke finansielle modparter overholder reglerne i EMIR-forordningen, vil ikke finansielle modparter skulle afsætte ressourcer til at bistå Finanstilsynet i forbindelse med kontrolbesøg. Ved skønnet over de årlige erhvervsøkonomiske konsekvenser forbundet hermed anslås det at ca. 20 større eller komplekse ikke finansielle virksomheder og ca. 2000 små ikke finansielle virksomheder omfattes. For større eller komplekse ikke finansielle virksomheder forventes de administrative konsekvenser i forbindelse hermed maksimalt at udgøre 16 timer hvert fjerde år, svarende til en skønnet udgift for erhvervslivet på 40.000 kr. årligt på samfundsplan. For små ikke finansielle virksomheder forventes de administrative konsekvenser maksimalt at udgøre 8 timer hvert 20. år, svarende til en skønnet udgift for erhvervslivet på 400.000 kr. årligt på samfundsplan. Øvrige erhvervsomkostninger følger direkte af forordningen og vil ikke indgå i byrdevurderingen af dette lovforslag

Forslaget, hvorved der foretages en ændring af revisorlovens angivelse af hvilke virksomheder, der vurderes at være af særlig interesse for offentligheden, forventes at være byrde-neutral. Den ændring af revisorloven som rulles tilbage med dette lovforslag har således kun været i kraft siden 1. januar 2015, og retsstillingen for de omfattede virksomheder for regnskabsåret 2015 vil med dette lovforslag blive den samme, som den var før 1. januar 2015.

Som konsekvens af forslaget, der giver Finanstilsynet adgang til at drive en prisportal for boliglån, vil realkredit- og pengeinstitutter, der udbyder boliglån fremadrettet skulle beregne et vægtet gennemsnit af renten på de lån, det enkelte institut har ydet og på baggrund heraf beregne og indberette lånenes ÅOP (årlig omkostninger i procent). Indberet-

ningen skal ske hvert kvartal. Indberetningerne vil foregå via Finanstilsynets og Nationalbankens indberetningssystem Fiona. Da den endelige model for prisportalen ikke er fastlagt, er omfanget af de økonomiske konsekvenser for erhvervslivet ukendte.

Lovforslaget har været sendt til Erhvervsstyrelsens Team Effektiv Regulering (herefter benævnt TER) med henblik på en vurdering af, om der skal foretages en ex-ante måling af lovforslagets administrative konsekvenser. Det er TERs vurdering, lovforslaget samlet medfører administrative byrder, som dog ikke overstiger 4 mio. kr.

5. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget har ikke administrative konsekvenser for borgerne.

6. Miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget har ikke konsekvenser for miljøet.

7. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget gennemfører blandt andet dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/91/EU om ændring af direktiv 2009/65/EF om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) for så vidt angår depositarfunktioner, aflønningspolitik og sanktioner, EU-Tidende 2014, nr. L 257, side 186 (UCITS V-direktivet). Direktivet indeholder ændringer til direktiv 2009/65/EF om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter), som er gennemført i lov om investeringsforeninger m.v. samt for så vidt angår en række bestemmelser om investeringsforvaltningsselskaber og depotselskaber i lov om finansiel virksomhed. Foruden ved dette lovforslag gennemføres UCITS V-direktivet på bekendtgørelsesniveau.

Med lovforslaget foretages en direktivnær implementering af UCITS V-direktivet, der med de nedenfor beskrevne undtagelser ikke går videre, end direktivet foreskriver.

Den del af lovforslaget, hvormed der ændres i § 5, stk. 1, nr. 10, litra a og b, i lov om finansiel virksomhed, bidrager til gennemførelsen af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/78/EF af 27. oktober 1998 om supplerende tilsyn med forsikrings- og genforsikrings-selskaber i en forsikrings- eller genforsikringsgruppe (forsikringsgruppedirektivet) med senere ændringer. Det bemærkes, at direktivet pr. 1. januar 2016 ophæves, da det er indarbejdet i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (solvens II) (omarbejdning).

Indførelsen af § 126 e, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed, hvorved det foreslås at erhvervs- og vækstministeren bemyndiges til at fastsætte nærmere regler om værdiansættelse af aktiver og passiver, herunder forsikringsmæssige hensættelser, skal ses i sammenhæng med ændringen af § 283, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed, hvor ministerens bemyndiges til at fastsætte regler om værdiansættelse i forhold til de rapporter om solvens og finansiel situation, som virksomhederne skal udarbejde. Der er tale om en direktivnær implementering af Solvens II-direktivet.

Ændringen af § 365 i lov om finansiel virksomhed, der indeholder regler for størrelsen af den andel af Finanstilsynets afgifter, som forsikringsselskaber og firmapensionskasser skal betale, er en konsekvensrettelse, hvormed, der tages højde for, at der med lov nr. 308 af 28. marts 2015 om ændring af lov om finansiel virksomhed indføres nye kapitalbe- greber, som følge af gennemførelsen af Solvens II-direktivet, for gruppe 1-forsikringsselskaber.

Indførelsen af § 417 d i lov om finansiel virksomhed, hvorved der indføres overgangsregler for kravene til forsikrings-selskabers investeringer securitiseringspositioner er udtryk for en direktivnær implementering af en overgangsbestem- melse i Solvens II-direktivet.

Udfasningen af de danske likviditetskrav til penge- og real- kreditinstitutter er ikke direkte en implementering af EU-ret. Med indfasningen af kravet om LCR er der givet medlems- staterne valgfrihed i forhold til opretholdelsen af nationale likviditetskrav til og med 1. januar 2018, jf. artikel 412, stk. 5, jf. artikel 460 i CRR-forordningen. Fra den 1. januar 2018 er det ikke længere tilladt at have nationale likviditetskrav til kreditinstitutter.

Indførelsen af § 84 l i lov om værdipapirhandel m.v., hvor- ved det foreslås at indføre et krav om offentliggørelse af på- taler, påbud, administrative bødeforelæg og tvangsbøder i sager om kontrol af finansielle oplysninger efter § 83, stk. 2 og 3, i lov om værdipapirhandel m.v., sker med henblik på at sikre en direktivnær implementering af artikel 29 i direk- tiv 2013/50/EU for så vidt angår sager om kontrol af børsno- terede virksomheders årsrapporter og delårsrapporter. Artike- len er gennemført i dansk ret for så vidt angår øvrige sager omfattet af artiklens anvendelsesområde. Udover offentlig- gørelse af påtaler, påbud, administrative bødeforelæg og tvangsbøder, skal der efter den gældende § 84 l i lov om værdipapirhandel m.v. også foretages offentliggørelse af poli- tianmeldelser. Pligten til offentliggørelse af politianmelde- ser følger ikke af artikel 29 i direktiv 2013/50, og den af for- slaget følgende udbredelse af reglerne i § 84 l i lov om vær- dipapirhandel til også at gælde sager om kontrol af finan- sielle oplysninger efter § 83, stk. 2 og 3, i samme lov, udgør derfor i princippet en overimplementering af artikel 29 i di- rektiv 2013/50/EU. Det vil imidlertid sikre, at der gælder ensartede regler for offentliggørelse.

Hvis EU-Kommissionen udsteder gennemførelsesregler i en forordning, vil reglerne deri gælde umiddelbart og skal derfor som udgangspunkt ikke gennemføres i dansk ret. Lovforslaget indeholder derfor bemyndigelser til at fastsætte nærmere regler, hvis det bliver nødvendigt at tilpasse den danske lovgivning til sådanne regler.

8. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

Udkast til lovforslag har været sendt i høring i perioden fra den 27. august 2015 til den 24. september 2015 og fra den 7. september 2015 til 5. oktober 2015 hos følgende myndigheder og organisationer m.v.:

Advokatrådet, Andelskassen, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, Arbejdsmarkedets Erhvervsvalg domssikring (AES), Arbejdsmarkedets Tillægspension (ATP), Arbejdsskadestyrelsen, Børsmæglerforeningen, CorpNordic Denmark A/S, Danish Venture Capital and Private Equity Association, Danmarks Nationalbank, Danmarks Rederiforening, Danmarks Skibskredit A/S, Dansk Aktionærforening, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Byggeri, Danske Advokater, Danske Forsikringsfunktionærers Landsforening, Dansk Ejendomsmæglerforening, Danske Maritime, Danske Regioner, Dansk Erhverv, Dansk Forening for International Motorkøretøjsforsikring (DFIM), Dansk Industri, Dansk Investor Relations Forening – DIRF, Dansk Metal, Dansk Pantebrevsforening, Dansk Kredit Råd, Den Danske Aktuarforening, Den Danske Finansanalytikerforening, Den danske Fondsmæglerforening, Ejendomsforeningen, FDIH – Foreningen for Distance- og Internethandel, FDFA – Foreningen af Danske Forsikringsmæglere og ForsikringsAgenturer,

Finansforbundet, Finanshuset i Fredensborg A/S, Finansiell Stabilitet A/S, Finans og Leasing, Finansrådet – Danske Pengeinstitutters Forening, Finansektorens Arbejdsgiverforening, Forbrugerombudsmanden, Forbrugerrådet, Foreningen af Forretningsførere for Udenlandske Forsikrings-selskaber, Foreningen af Interne Revisorer, Foreningen af J. A. K. Pengeinstitutter, FOREX, Forsikring & Pension, Forsikringsmæglerforeningen, Frivilligrådet, FSR – danske revisorer, Funktionærernes og Tjenestemændenes Fællesråd (FTF), Garantifonden for indskydere og investorer, Garban-Intercapital Scandinavia, GXG Markets A/S, Horesta, Håndværksrådet, Indsamlingsorganisationernes Brancheorganisation (ISOBRO), Investeringsfondsbranchen, ISACA Denmark Chapter, IT-branchen, Kommune-Kredit, KL, Kuratorforeningen, KøbmandStandens OplysningsBureau, Landbrug & Fødevarer, Landsforeningen for Bæredygtigt Landbrug, Landsforeningen af forsvarsadvokater, Landsorganisationen i Danmark (LO), Lokale Pengeinstitutter, Lønmodtagernes Dyrtidsfond (LD), NASDAQ OMX Copenhagen A/S, Nets, Parcelhusejernes Landsforening, PostDanmarks Juridiske afdeling, Realkreditforeningen, Realkreditrådet, Regionale Bankers Forening, Regnskabsrådet, Revisornævnet, Revisortilsynet, Rigsrevisionen, Skibs- og Bådebyggeriets Arbejdsgiverforening, Statsadvokaten for Særlig Økonomisk og International Kriminalitet, Telekommunikationsindustrien i Danmark, VP Securities A/S, Western Union, Færøernes Hjemmestyre via Rigsombudsmanden på Færøerne, Grønlands Selvstyre via Rigsombudsmanden i Grønland.

9. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindreudgifter	Negative konsekvenser/merudgifter
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Ingen
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Forslaget vedrørende afskaffelse af kravet om minimumsformue i en investeringsforening på mindst 10 mio. kr. i hver afdeling forventes at medføre en økonomisk lettelse for nye investeringsforeninger og for oprettelse af afdelinger i eksisterende foreninger.	Forslaget om øgede krav til depotselskabernes udførelse af opgaver overfor de danske UCITS indebærer økonomiske konsekvenser for depotselskaber.
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Forslaget om at investeringsforvaltnings-selskaber undtages fra kravet om tilladelse til koncerninterne eksponeringer indebærer en lettelse af de administrative byrder for selskaber med tilladelse som investeringsforvaltningsselskab. Forslaget vedrørende afskaffelse af kravet om minimumsformue i en investeringsforening på mindst 10 mio. kr. i hver afdeling forventes at medføre en administrativ lettelse for nye investeringsforeninger og	Forslaget om øgede krav til depotselskabernes udførelse af opgaver overfor de danske UCITS indebærer administrative konsekvenser for depotselskaber.

	for oprettelse af afdelinger i eksisterende foreninger.	
Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	<p>Lovforslaget gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/91/EU af 23. juli 2014 om ændring af direktiv 2009/65/EF om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) for så vidt angår depositarfunktioner, aflønningspolitik og sanktioner, EU-Tidende 2014, nr. L 257, side 186 (UCITS V-direktivet).</p> <p>Den del af lovforslaget, hvormed der ændres i § 5, stk. 1, nr. 10, litra a og b, i lov om finansiel virksomhed, bidrager til gennemførelsen af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/78/EF af 27. oktober 1998 om supplerende tilsyn med forsikrings- og genforsikrings-selskaber i en forsikrings- eller genforsikringsgruppe (forsikringsgruppedirektivet) med senere ændringer.</p> <p>Endvidere gennemføres dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II).</p> <p>Med lovforslaget opnås endvidere en højere grad af harmonisering af den danske implementering af henholdsvis Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) (UCITS direktivet) og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/61/EU af 8. juni 2011 om forvaltere af alternative investeringsfonde og om ændring af direktiv 2003/41/EF og 2009/65/EF samt forordning (EF) nr. 1060/2009 og (EU) nr. 1095/2010.</p> <p>Derudover foreslås det med forslaget i en periode at bibeholde gældende danske likviditets- og anbringelseskrav for henholdsvis penge- og realkreditinstitutter under indfasningen af det nye LCR-krav. Dette forslag er i overensstemmelse med artikel 412, stk. 5, jf. artikel 460, i CRR-forordningen, hvorefter medlemsstaterne kan opretholde eller nationale bestemmelser på området for likviditetskrav, før de bindende minimumsstandarder for krav til likviditetsstyring er præciseret og indført fuldt ud i Unionen.</p> <p>Ændringen af § 84 i lov om værdipapirhandel m.v., sker med henblik på at sikre en direktivnær implementering af artikel 29 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/50/EU af 22. oktober 2013 om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/109/EF om harmonisering af gennemsigtighedskrav i forbindelse med oplysninger om udstedere, hvis værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/71/EF om det prospekt, der skal offentliggøres, når værdipapirer udbydes til offentligheden eller optages til handel, og Kommissionens direktiv 2007/14/EF om gennemførelsesbestemmelser til visse bestemmelser i direktiv 2004/109/EF, for så vidt angår sager om kontrol af børsnoterede virksomheders årsrapporter og delårsrapporter.</p>	

Det foreslås, at fodnoten til lovens titel ændres som konsekvens af, at der med lovforslaget foreslås gennemført dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/91/EU af 23. juli 2014 om ændring af direktiv 2009/65/EF om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) for så vidt angår depositarfunktioner, aflønningspolitik og sanktioner (UCITS V-direktivet).

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 2 og 3 (§ 5, stk. 1, nr. 10, litra a, 2. og 3. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Til nr. 1 (fodnoten i lov om finansiel virksomhed)

Finansiell holdingvirksomhed er defineret i § 5, stk. 1, nr. 10, i lov om finansiell virksomhed. Definitionen omfatter begreberne pengeinstituttholdingvirksomhed, jf. § 5, stk. 1, nr. 11, realkredittholdingvirksomhed, jf. § 5, stk. 1, nr. 12, fondsmæglertholdingvirksomhed, jf. § 5, stk. 1, nr. 15, og investeringsforvaltningsholdingvirksomhed, jf. § 5, stk. 1, nr. 16. Begreberne forsikringsholdingvirksomhed, jf. § 5, stk. 1, nr. 13, og blandet forsikringsholdingvirksomhed, jf. § 5, stk. 1, nr. 14, er ikke omfattet af begrebet finansiell holdingvirksomhed.

Begreberne forsikringsholdingvirksomhed og blandet forsikringsholdingvirksomhed blev indført som nye begreber i lov om finansiell virksomhed med lov nr. 1613 af 26. december 2013 blev forsikringsholdingvirksomhed og blandet forsikringsholdingvirksomhed indført som nye begreber i lov om finansiell virksomhed. Formålet hermed var at præcisere, i hvilket omfang disse holdingvirksomheder er underlagt Finanstilsynets tilsyn og er omfattet af reglerne i lov om finansiell virksomhed, samt at præcisere gennemførelsen af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/78/EF af 27. oktober 1998 om supplerende tilsyn med forsikrings- og genforsikringselskaber i en forsikrings- eller genforsikringsgruppe (forsikringsgruppedirektivet) med senere ændringer.

Der blev samtidig med indførelsen af de nye begreber foretaget en række konsekvensændringer i flere bestemmelser i lov om finansiell virksomhed, herunder i definitionen af en finansiell holdingvirksomhed i § 5, stk. 1, nr. 10, litra a. I definitionen af en finansiell holdingvirksomhed i § 5, stk. 1, nr. 10, litra a blev det i 2. pkt. præciseret, at såfremt de finansielle virksomheder i holdingvirksomhedens koncern udelukkende er forsikringselskaber, vil holdingvirksomheden ikke være en finansiell holdingvirksomhed. Holdingvirksomheden vil i stedet enten være en forsikringsholdingvirksomhed eller en blandet forsikringsholdingvirksomhed alt afhængig af de øvrige virksomheder i koncernen, jf. bemærkningerne til § 5, stk. 1, nr. 13 og 14, i lov om finansiell virksomhed, jf. lov nr. 1613 af 26. december 2013 (lovforslag nr. L 46 af 31. oktober 2013).

Med den her foreslåede ændring i § 5, stk. 1, nr. 10, litra a, 2. pkt., præciseres det, at der ved finansielle virksomheder i § 5, stk. 1, nr. 10, litra a, 2. pkt., forstås finansielle dattervirksomheder. Selv om der inden for en koncern er en eller flere associerede, finansielle virksomheder, som ikke er forsikringselskaber, bliver en holdingvirksomhed ikke omfattet af definitionen på en finansiell holdingvirksomhed i § 5, stk. 1, nr. 10, litra a, hvis der i holdingvirksomhedens koncern herudover udelukkende er finansielle dattervirksomheder, som er forsikringselskaber.

Samtidig foreslås det i 3. pkt., præciseret, at i de tilfælde vil holdingvirksomheden i stedet enten blive omfattet af definitionen af en forsikringsholdingvirksomhed eller af definitionen af en blandet forsikringsholdingvirksomhed, jf. § 5, stk.

1, nr. 13 eller 14, alt afhængig af de øvrige virksomheder i koncernen.

Forslaget bidrager således til gennemførelsen af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/78/EF af 27. oktober 1998 om supplerende tilsyn med forsikrings- og genforsikringselskaber i en forsikrings- eller genforsikringsgruppe (forsikringsgruppedirektivet) med senere ændringer, således at lovændringen som blev gennemført i 2013 præciseres yderligere, i forhold til hvilken definition holdingvirksomheder med forsikringselskaber som dattervirksomheder er omfattet af. Det bemærkes, at direktivet pr. 1. januar 2016 ophæves, da det er indarbejdet i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II) (omarbejdning).

Til nr. 4 (§ 5, stk. 1, nr. 10, litra b, 2. og 3. pkt., i lov om finansiell virksomhed)

Finansiell holdingvirksomhed er defineret i § 5, stk. 1, nr. 10, i lov om finansiell virksomhed. Definitionen omfatter begreberne pengeinstituttholdingvirksomhed, jf. § 5, stk. 1, nr. 11, realkredittholdingvirksomhed, jf. § 5, stk. 1, nr. 12, fondsmæglertholdingvirksomhed, jf. § 5, stk. 1, nr. 15, og investeringsforvaltningsholdingvirksomhed, jf. § 5, stk. 1, nr. 16. Begreberne forsikringsholdingvirksomhed, jf. § 5, stk. 1, nr. 13, og blandet forsikringsholdingvirksomhed, jf. § 5, stk. 1, nr. 14, er ikke omfattet af begrebet finansiell holdingvirksomhed.

Begreberne forsikringsholdingvirksomhed og blandet forsikringsholdingvirksomhed blev indført som nye begreber i lov om finansiell virksomhed med lov nr. 1613 af 26. december 2013 blev forsikringsholdingvirksomhed og blandet forsikringsholdingvirksomhed indført som nye begreber i lov om finansiell virksomhed. Formålet hermed var at præcisere, i hvilket omfang disse holdingvirksomheder er underlagt Finanstilsynets tilsyn og er omfattet af reglerne i lov om finansiell virksomhed, samt at præcisere gennemførelsen af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/78/EF af 27. oktober 1998 om supplerende tilsyn med forsikrings- og genforsikringselskaber i en forsikrings- eller genforsikringsgruppe (forsikringsgruppedirektivet) med senere ændringer.

Der blev samtidig med indførelsen af de nye begreber foretaget en række konsekvensændringer i flere bestemmelser i lov om finansiell virksomhed, herunder i definitionen af en finansiell holdingvirksomhed i § 5, stk. 1, nr. 10, litra a. I definitionen i § 5, stk. 1, nr. 10, litra a blev det præciseret i 2. pkt., at såfremt de finansielle virksomheder i holdingvirksomhedens koncern udelukkende er forsikringselskaber, vil holdingvirksomheden ikke længere være en finansiell holdingvirksomhed efter definitionen i § 5, stk. 1, nr. 10, litra a. Holdingvirksomheden vil i stedet enten være en forsikringsholdingvirksomhed eller en blandet forsikringsholdingvirksomhed.

somhed alt afhængig af de øvrige virksomheder i koncernen, jf. bemærkningerne til § 5, stk. 1, nr. 13 og 14, i lov om finansiel virksomhed, jf. lov nr. 1613 af 26. december 2013 (lovforslag nr. L 46 af 31. oktober 2013).

Med den her foreslåede ændring af i § 5, stk. 1, nr. 10, litra b, 2. pkt., præciseres det, at en holdingvirksomhed ikke vil blive omfattet af definitionen af en finansiel holdingvirksomhed i § 5, stk. 1, nr. 10, litra b, , hvis de finansielle datervirksomheder i koncernen udelukkende er forsikringsvirksomheder.

Samtidig præciseres det i 3. pkt., at i de tilfælde vil holdingvirksomheden i stedet enten blive omfattet af definitionen af en forsikringsholdingvirksomhed eller af definitionen af en blandet forsikringsholdingvirksomhed, jf. § 5, stk. 1, nr. 13 eller 14, alt afhængig af de øvrige virksomheder i koncernen, og vil dermed være underlagt de regler i lov om finansiel virksomhed, der er gældende for denne type holdingvirksomhed.

Forslaget bidrager således til gennemførelsen af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/78/EF af 27. oktober 1998 om supplerende tilsyn med forsikrings- og genforsikrings-selskaber i en forsikrings- eller genforsikringsgruppe (forsikringsgruppedirektivet) med senere ændringer, således at lovændringen som blev gennemført i 2013 præciseres yderligere, i forhold til hvilken definition holdingvirksomheder med forsikrings-selskaber er omfattet af. Det bemærkes, at direktivet pr. 1. januar 2016 ophæves, da det er indarbejdet i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (solvens II) (omarbejdning).

Til nr. 5 (§ 9, stk. 3, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Det fremgår af den gældende § 9, stk. 3, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed, at værdipapirhandlere, Danmarks Nationalbank, Økonomistyrelsen samt udenlandske kreditinstitutter og investerings-selskaber, der opfylder betingelserne i § 1, stk. 3, og §§ 30, 31 eller 33, i lov om finansiel virksomhed har eneret til at udføre de i bilag 4, afsnit A, til lov om finansiel virksomhed nævnte aktiviteter med de i bilag 5 til lov om finansiel virksomhed nævnte instrumenter (værdipapirer) og med de i § 2, stk. 2, i lov om værdipapirhandel m.v. nævnte værdipapirer på erhvervmæssigt grundlag for tredjemand, jf. dog § 7, stk. 1, og § 8, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed. Det er således alene de virksomheder og institutioner, som er oplyst i bestemmelsen, der har eneret til at udføre aktiviteter som værdipapirhandler i henhold til bilag 4, afsnit A.

Det følger af § 30, stk. 1 og 3, og § 31, stk. 1 og 3, i lov om finansiel virksomhed, at et administrationsselskab, som har tilladelse i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og

administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) (herefter UCITS-direktivet) i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, kan udføre de i bilag 4, afsnit A, nr. 4, 5 og 9, til lov om finansiel virksomhed nævnte aktiviteter, såfremt disse er omfattet af administrationsselskabets tilladelse i hjemlandet.

Endvidere følger det af § 11, stk. 2, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., at forvaltere af alternative investeringsfonde kan få tilladelse til at udføre de aktiviteter, der følger af lovens bilag 1, nr. 3. Nogle af disse aktiviteter svarer til dem, der fremgår af bilag 4, afsnit A, nr. 1, 4, 5 og 9, til lov om finansiel virksomhed med de instrumenter, der fremgår af bilag 5 til lov om finansiel virksomhed.

Det følger samtidig af § 95, stk. 2, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., at forvaltere med registreret hjemsted i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, tillige kan udføre aktiviteter svarende til dem, der fremgår af bilag 4, afsnit A, nr. 1, 4, 5 og 9, til lov om finansiel virksomhed, såfremt disse er omfattet af forvalterens tilladelse i hjemlandet.

Det foreslås for det første, at ændre henvisningen til Økonomistyrelsen i § 9, stk. 3, 1. pkt. til Statens Administration. Der er tale om en konsekvensændring henset til, at Statens Administration i begyndelsen af 2011 overtog en del af Økonomistyrelsens statslige finansforvaltningsopgaver, og Økonomistyrelsen senere samme år blev nedlagt.

Med lovforslaget foreslås det endvidere, at § 9, stk. 3, 1. pkt., ændres således, at det præciseres, at udenlandske administrationsselskaber også har ret til at udføre aktiviteter omfattet af bilag 4, afsnit A, nr. 4, 5 og 9, til lov om finansiel virksomhed med de i bilag 5 til lov om finansiel virksomhed nævnte instrumenter på erhvervmæssigt grundlag for tredjemand, i overensstemmelse med § 30, stk. 1 og 3, og § 31, stk. 1 og 3, i lov om finansiel virksomhed.

Endelig foreslås det, at der indsættes en henvisning til § 11, stk. 2, og § 95, stk. 2, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde, m.v., i § 9, stk. 3, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed, med henblik på at præcisere, at forvaltere af alternative investeringsfonde, herunder udenlandske forvaltere, tillige kan få tilladelse til at udøve nogle af de i bilag 4, afsnit A, til lov om finansiel virksomhed, nævnte aktiviteter med de i bilag 5 til lov om finansiel virksomhed nævnte instrumenter på erhvervmæssigt grundlag for tredjemand, da disse er svarende til de i bilag 1, nr. 3, til lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. nævnte aktiviteter.

Der er tale om en ændring af § 9, stk. 3, 1. pkt., som skal sikre, at reguleringen af eneretten til at udføre de i bilag 4, afsnit A, nr. 1, 4, 5 og 9, nævnte aktiviteter er i overensstemmelse med §§ 30 og 31 i lov om finansiel virksomhed og med reguleringen af de aktiviteter, som forvaltere af alternative investeringsfonde, herunder udenlandske forvaltere, kan få tilladelse til at udføre i henhold til lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.

Der er ikke i øvrigt tilsigtet nogen materiel ændring af bestemmelsen eller af den øvrige regulering af de aktiviteter, som administrationselskaber og forvaltere af alternative investeringsfonde, herunder udenlandske forvaltere, kan udøve i Danmark.

Til nr. 6 (§ 14, stk. 1, nr. 3, i lov om finansiel virksomhed)

Med lov nr. 308 af 28. marts 2015 om ændring af lov om finansiel virksomhed, indsættes et nyt § 14, stk. 1, nr. 3, jf. lovens § 1, nr. 20, hvori der er en henvisning til § 71, stk. 4, som tillige indsættes med lov nr. 308 af 28. marts 2015, jf. lovens § 1, nr. 28. Denne henvisning skal rettelig være til § 71, stk. 3, jf. lovforslagets § 1, nr. 10.

Da lov nr. 308 af 28. marts 2015 træder i kraft den 1. januar 2016, som er efter fremsættelsestidspunktet for dette lovforslag, foreslås det af lovtekniske årsager at ophæve bestemmelsen som affattet ved lov nr. 308 af 28. marts 2015, jf. § 9, nr. 1, og samtidig nyaffatte bestemmelsen med dette lovforslag.

Efter den foreslåede indsættelse af § 14, stk. 1, nr. 3, gælder et krav om, at udover gruppe 1-forsikringsselskabets bestyrelses- og direktionsmedlemmer skal også ansatte, der vil blive identificeret som nøglepersoner i medfør af § 71, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 10, opfylde kravene til egnethed og hæderlighed i § 64 i lov om finansiel virksomhed, før Finanstilsynet kan give tilladelse. Forslaget skal ses i sammenhæng med lovforslagets § 1, nr. 8, der foreslår at udvide den personkreds, der er omfattet af § 64 til at omfatte ansatte i gruppe 1-forsikringsselskaber, der er identificeret som nøglepersoner i medfør af § 71, stk. 3. Det foreslåede § 14, stk. 1, nr. 3, er således en konsekvens af ændringen af § 64, jf. dette lovforslags § 1, nr. 8 med tilhørende bemærkninger. Gruppe 1-forsikringsselskabets pligt til at identificere nøglepersoner følger af lovforslagets § 1, nr. 10, hvorved der foreslås indsat et nyt § 71, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed, hvorefter et gruppe 1-forsikringsselskab skal identificere selskabets nøglepersoner.

Til nr. 7 (§ 30, stk. 5 og § 38, stk. 3, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Med lov nr. 268 af 25. marts 2014 om ændring af lov om finansiel virksomhed og forskellige andre love, blev der fore-

taget en generel begrebsændring i lov om finansiel virksomhed for pengeinstitutter, realkreditinstitutter, investeringsforvaltningsselskaber, fondsmæglerselskaber og finansielle holdingvirksomheder, hvorefter begrebet basiskapital blev erstattet af ordet kapitalgrundlag. Dette skete med henblik på at sikre, at lov om finansiel virksomhed fremadrettet anvender den samme kapitalterminologi som Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringselskaber (herefter benævnt CRR-forordningen).

Denne begrebsændring gennemføres nu også i § 30, stk. 5 og § 38, stk. 1, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed, med henblik på at ensrette kapitalterminologien.

Til nr. 8 (§ 64, stk. 8, i lov om finansiel virksomhed)

Med lov nr. 308 af 28. marts 2015 om ændring af lov om finansiel virksomhed, indsættes et nyt § 64, stk. 8, jf. lovens § 1, nr. 26, hvori der er en henvisning til § 71, stk. 4, som tillige indsættes med lov nr. 308 af 28. marts 2015, jf. lovens § 1, nr. 28. Denne henvisning skal rettelig være til § 71, stk. 3, jf. lovforslagets § 1, nr. 10.

Da lov nr. 308 af 28. marts 2015 træder i kraft den 1. januar 2016, som er efter fremsættelsestidspunktet for dette lovforslag, foreslås det af lovtekniske årsager at ophæve bestemmelsen som affattet ved lov nr. 308 af 28. marts 2015, jf. § 9, nr. 2, og samtidig nyaffatte bestemmelsen med dette lovforslag.

Med den foreslåede indsættelse af § 64, stk. 8, gennemføres Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II) artikel 42 og 43.

Stk. 1-3 i den gældende § 64 i lov om finansiel virksomhed, stiller krav til finansielle virksomheders bestyrelses- og direktionsmedlemmers (ledelsesmedlemmers) egnethed og hæderlighed. Ifølge § 64, stk. 1-3, skal et ledelsesmedlem til enhver tid have tilstrækkelig viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne bestride stillingen eller hvervet. Derudover skal et ledelsesmedlem til enhver tid have et tilstrækkeligt godt omdømme og udvise den fornødne hæderlighed, integritet og uafhængighed for at kunne varetage stillingen eller hvervet. Et ledelsesmedlem må ikke være pålagt strafansvar for overtrædelse af straffeloven eller den finansielle lovgivning, hvis overtrædelsen indebærer risiko for, at stillingen eller hvervet ikke kan varetages på forsvarlig vis. Et ledelsesmedlem må heller ikke have indgivet begæring om eller være under rekonstruktionsbehandling, konkurs eller gældssanering. Endvidere må et ledelsesmedlem ikke på grund af sin økonomiske situation eller via et selskab, som den pågældende ejer, deltager i driften af eller har en væsentlig indflydelse på, påføre eller have påført den finansielle virksomhed tab eller risiko for tab. Endelig må et ledel-

sesmedlem ikke have udvist en adfærd, der giver grundlag for at antage, at den pågældende ikke kan varetage stillingen eller hvervet på forsvarlig vis.

Finanstilsynet forestår en individuel egnetheds- og hæderlighedsvurdering, også kaldet fit & proper-vurdering, af ledelsesmedlemmet i henhold til § 64, stk. 1-3, ved den pågældendes indtræden i ledelsen af den finansielle virksomhed.

Ved vurderingen af, om et ledelsesmedlem lever op til kravene om hæderlighed og godt omdømme, skal Finanstilsynet lægge vægt på hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor, jf. § 64, stk. 4.

Et ledelsesmedlem skal løbende leve op til kravene om egnethed og hæderlighed og har pligt til at orientere Finanstilsynet om forhold omfattet af § 64, stk. 1 og 3, ved indtræden i ledelsen og i forbindelse med ændringer i den pågældendes forhold omfattet af § 64, stk. 2 og 3, jf. § 64, stk. 5. Det betyder, at hvis et ledelsesmedlem eksempelvis bliver dømt for overtrædelse af straffeloven, den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning, da har ledelsesmedlemmet pligt til selv at orientere Finanstilsynet herom. Ledelsesmedlemmet skal i den forbindelse selv vurdere, om den idømte straf giver anledning til, at der er risiko for, at ledelsesmedlemmet ikke kan varetage sin stilling på betryggende vis fremadrettet. På baggrund af ledelsesmedlemmets underretning til Finanstilsynet foretager Finanstilsynet en vurdering af, om domfældelsen giver anledning til at antage, at den pågældende ikke længere vil kunne varetage sit hverv på betryggende vis.

Solvens II-direktivet stiller krav om, at alle nøglepersoner i et gruppe 1-forsikringssselskab, herunder personer der reelt driver selskabet, til enhver tid skal opfylde kravene til egnethed og hæderlighed.

Som følge heraf foreslås det at udvide den personkreds, som skal egnetheds- og hæderlighedsvurderes i henhold til § 64, til også at omfatte nøglepersoner i gruppe 1-forsikringssselskaber, og ikke som hidtil alene bestyrelsesmedlemmer og direktionsmedlemmer som er registreret i Erhvervsstyrelsen, jf. den foreslåede bestemmelses 1. pkt.

Det foreslåede stk. 8 berører ikke kravene til selskabernes bestyrelses- og direktionsmedlemmer, der som hidtil er omfattet af § 64, stk. 1-5.

Formålet med bestemmelsen er at sikre, at gruppe 1-forsikringssselskaber sørger for, at selskabets nøglepersoner til enhver tid har tilstrækkelig viden, faglige kompetencer og erfaring til at kunne varetage deres stillinger, og at disse personer i øvrigt opfylder kravene om tilstrækkeligt godt omdømme, hæderlighed, integritet og uafhængighed.

Ved en nøgleperson forstås en ansat i et gruppe 1-forsikringssselskab, som er identificeret som nøgleperson i medfør af § 71, stk. 3, i lov om finansiell virksomhed, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 27. Det foreslåede nye § 71, stk. 3, medfører, at et gruppe 1-forsikringssselskab skal identificere selskabets nøglepersoner. Som nøglepersoner anses dels medarbejdere, der i det daglige udgør en del af den faktiske ledelse af selskabet, og dels medarbejdere der varetager nøglefunktioner i selskabet.

Forpligtelsen til at identificere nøglepersonerne påhviler gruppe 1-forsikringssselskabet. Der henvises til bemærkningerne til det foreslåede nye § 71, stk. 3, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 10, for nærmere information om hvilke ansatte, som skal identificeres som nøglepersoner.

Egnetheds- og hæderlighedsvurderingen vil blive foretaget af Finanstilsynet og vil ske med udgangspunkt i de krav, som stilles til de opgaver, som nøglepersonen skal udføre, og det område eller den funktion, som nøglepersonen er ansvarlig for.

Derudover opstilles der ikke generelle kriterier for, hvilke teoretiske og praktiske krav en nøgleperson skal opfylde. Dette vil altid afhænge af, hvilken stilling nøglepersonen skal varetage og hvilken type af gruppe 1-forsikringssselskab, der er tale om. I praksis vil Finanstilsynet foretage en vurdering af, om den pågældende har praktisk erfaring med det relevante område, herunder særligt om vedkommende i øvrigt har haft ansættelse inden for forsikringsområdet, og hvilken viden og erfaring, den pågældende har opnået på baggrund heraf.

Det ligger i egnetheds- og hæderlighedskravene, at den pågældende nøgleperson skal kunne varetage sin stilling på forsvarlig vis. Ved vurderingen af, om en nøgleperson på samme tid kan være ansvarlig for flere nøglefunktioner, skal gruppe 1-forsikringssselskabets art, størrelse, organisation og kompleksitet samt det tidsforbrug, som må antages at være forbundet med stillingen, inddrages. Derudover skal det sikres, at nøglepersonen ikke som den ansvarlige for en nøglefunktion er involveret i udførelsen af opgaver, som denne som den ansvarlige for en anden nøglefunktion skal kontrollere.

Ansatte, der identificeres som nøglepersoner, får pligt til at meddele Finanstilsynet oplysninger om forhold vedrørende egnethed og hæderlighed i forbindelse med, at de pågældende identificeres som nøglepersoner, jf. den foreslåede bestemmelses henvisning til § 64, stk. 5, hvorved nøglepersoner omfattes af den heraf følgende oplysningspligt.

Pligten til at meddele Finanstilsynet sådanne oplysninger gælder også, hvis en ansat, som er identificeret som nøgleperson i kraft af en stilling i et gruppe 1-forsikringssselskab,

fremover skal varetage en anden stilling, som også indebærer, at den pågældende skal identificeres som nøgleperson, idet der i den forbindelse skal foretages en fornyet egnetheds- og hæderlighedsvurdering.

Den foreslåede bestemmelse 2. pkt. indebærer, at det påhviler gruppe 1-forsikringsselskabet, at underrette Finanstilsynet, hvis en ansat, der har været identificeret som nøgleperson i medfør af § 71, stk. 3, ikke længere varetager sin stilling som nøgleperson, eksempelvis som følge af at den pågældende ikke længere opfylder kravene i § 64, stk. 1-3. Dette gennemfører Solvens II-direktivets artikel 42, stk. 2, 1. led og stk. 3, hvorefter et gruppe 1-forsikringsselskab har pligt til at underrette Finanstilsynet om enhver ændring i kredsen af nøglepersoner, herunder ændringer som følge af at en nøgleperson ikke længere lever op til egnetheds- og hæderlighedskravene.

Finanstilsynet vil således som udgangspunkt modtage underretning om ændring i kredsen af nøglepersoner identificeret i medfør af § 71, stk. 3, når en ansat, der identificeres som ny nøgleperson, i den forbindelse anmoder Finanstilsynet om at blive egnetheds- og hæderlighedsvurderet i henhold til § 64, stk. 1-3, jf. stk. 5. Da der kan forekomme situationer, hvor eksempelvis en stilling, som hidtil har været varetaget af en nøgleperson, bortfalder eller ikke længere udgør en stilling, som medfører, at den ansatte, som fremover skal varetage stillingen, skal identificeres som nøgleperson i medfør af § 71, stk. 3, indeholder § 64, stk. 8, 2. pkt., en selvstændig pligt for gruppe 1-forsikringsselskabet til løbende at underrette Finanstilsynet om ændringer i kredsen af nøglepersoner identificeret i medfør af § 71, stk. 3, herunder en pligt til at underrette Finanstilsynet, såfremt en ansat, der er identificeret som nøgleperson, ikke længere lever op til kravene i § 64, stk. 1-3. Underretningen vil kunne foretages i forbindelse med, at der anmodes om egnetheds- og hæderlighedsvurdering af den ansatte, der fremover skal varetage stillingen.

Et gruppe 1-forsikringsselskabs manglende underretning til Finanstilsynet i henhold til det foreslåede § 64, stk. 8, 2. pkt., vil kunne straffes med bøde efter § 373, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed jf. dette lovforslags § 1, nr. 42. For så vidt angår ansatte i gruppe 1-forsikringsselskaber, der er identificeret som nøglepersoner i medfør af § 71, stk. 3, gælder, at manglende oplysning om forhold omfattet af § 64, stk. 3, nr. 1 og 2, kan straffes med bøde eller fængsel indtil fire måneder, jf. henvisningen til oplysningsforpligtelsen i § 64, stk. 5, i den nugældende § 373, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed.

På grund af gruppe 2-forsikringsselskabernes mere begrænsede størrelse og kompleksitet finder kravet om egnetheds- og hæderlighedsvurdering af nøglepersoner ikke anvendelse for disse forsikringsselskaber.

Om retsstillingen for medarbejdere, der varetager en stilling som nøgleperson i et gruppe 1-forsikringsselskab ved lovens ikrafttræden den 1. januar 2016 henvises til lovforslagets § 3, stk. 5, og de hertil hørende specielle bemærkninger. Finanstilsynet har efter § 351, stk. 4, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 33, mulighed for at påbyde et gruppe 1-forsikringsselskab at afsætte en nøgleperson omfattet af det foreslåede § 64, stk. 8.

Hvis en nøgleperson ikke længere opfylder kravene til egnethed og hæderlighed, og Finanstilsynet giver gruppe 1-forsikringsselskabet påbud om at afsætte den pågældende nøgleperson, skal der samtidig ske en vurdering af, om de lovovertrædelser eller den adfærd, der førte til afsættelsen, også medfører, at der skal foretages en fornyet vurdering af, om selskabets direktion eller bestyrelse opfylder kravene til egnethed og hæderlighed, og om selskabet i givet fald også skal påbydes at afsætte direktionen eller dele heraf. Såfremt nøglepersonen var ansat af bestyrelsen, skal der ske en vurdering af, om påbuddet giver anledning til, at Finanstilsynet skal påbyde et eller flere medlemmer af bestyrelsen at nedlægge sit/deres hverv.

Kommissionen vedtager delegerede retsakter vedrørende egnetheds- og hæderlighedskravene, jf. artikel 50 i Solvens II-direktivet, som ændret ved Omnibus II-direktivet, ligesom EIOPA forventes at udstede retningslinjer herom på niveau 3. Delegerede retsakter er en del af niveau 2-reguleringen, der bliver udstedt som forordninger.

Til nr. 9 (§ 71, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af det gældende § 71, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at finansielle virksomheder, finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder skal have effektive former for virksomhedsstyring. Dette krav omfatter bl.a. en klar organisatorisk struktur med en veldefineret, gennemskelig og konsekvent ansvarsfordeling samt fyldestgørende interne kontrolprocedurer. Kravene til effektiv virksomhedsstyring er udmøntet i § 71, stk. 1, nr. 1-10.

Derudover indeholder det gældende stk. 2, hjemmel til, at Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om de foranstaltninger, som finansielle virksomheder, finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder skal træffe for at have effektive former for virksomhedsstyring efter § 71, stk. 1. Hjemmelsbestemmelsen er udnyttet ved bl.a. udstedelse af bekendtgørelser om ledelse og styring af pengeinstitutter m.fl. og om ledelse og styring af forsikringsselskaber og tværgående pensionskasser.

Det gældende § 71, stk. 3, indeholder krav til pengeinstitutters, realkreditinstitutters og fondsmæglerselskaber I's efterlevelse af aflønningsbestemmelserne i lov om finansiel virksomhed og regler udstedt i medfør heraf på koncernniveau.

§ 71, stk. 3, foreslås med dette lovforslag ophævet og nyaffattet, jf. det foreslåede § 1, nr. 10.

Med lov nr. 308 af 28. marts 2015 om ændring af lov om finansiel virksomhed, blev der indsat et nyt § 71, stk. 4, jf. lovens § 1, nr. 28. På den baggrund blev det præciseret i § 71, stk. 2, at Finanstilsynets hjemmel også omfatter fastsættelse af regler i medfør af § 71, stk. 3 og 4, idet begge stykker blot indebærer en mere specifik udmøntning af kravet om effektiv virksomhedsstyring, og således også begge henviser til stk. 1, jf. lovens § 1, nr. 27. Henvisningen til § 71, stk. 3 og 4, skal dog retteligt alene være en henvisning til § 71, stk. 3, jf. dette lovforslags § 1, nr. 10.

Da lov nr. 308 af 28. marts 2015 træder i kraft den 1. januar 2016, som er efter fremsættelsestidspunktet for dette lovforslag, foreslås det derfor af lovtekniske grunde, at ophæve ændringen af § 71, stk. 2, som affattet ved § 1, nr. 27, i lov nr. 308 af 28. marts 2015, jf. lovforslagets § 9, nr. 3, og samtidig nyaffatte ændringen af § 71, stk. 2, med dette lovforslag.

Til nr. 10 (§ 71, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed)

Ifølge det gældende § 71, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed, skal pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I sikre, at aflønningsbestemmelserne i lov om finansiel virksomhed og regler udstedt i medfør heraf efterleves på koncernniveau, herunder på moder- og datterselskabsniveau. Bestemmelsen blev indsat med lov nr. 268 af 25. marts 2014, om ændring af lov om finansiel virksomhed og forskellige andre love, som gennemfører bl.a. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber (herefter benævnt CRD IV-direktivet). § 71, stk. 3 gennemfører artikel 92, stk. 1, i CRD IV-direktivet, som indeholder et krav om, at institutter omfattet af CRD IV-direktivet skal sikre, at aflønningsreglerne i direktivet udbredes til institutter på moderselskabs- og datterselskabsniveau inden for koncernen, herunder i off shore finanscentre.

Efterfølgende har det vist sig, at der på europæisk plan er opstået tvivl om, hvordan denne artikel skal forstås i samspil med CRD IV-direktivets artikel 109. Artikel 109 indeholder et krav om, at institutter omfattet af direktivet skal sikre, at alle bestemmelser om ledelse og indretning af virksomheden fra direktivet, herunder eksempelvis krav om nedsættelse af nomineringsudvalg og loft over bestyrelsesposter, skal udstrækkes til både institutter omfattet af direktivet og datterselskaber, der ikke selvstændigt er omfattet af direktivet. Spørgsmålet har været drøftet med Den Europæiske Banktilsynsmyndighed (EBA) og Kommissionen og disse drøftelser pågår fortsat.

På baggrund heraf er det usikkert, om artikel 92, stk. 1, er gennemført korrekt, og det foreslås derfor at ophæve § 71, stk. 3, således at den nærmere regulering vedrørende aflønning i koncernforhold må afvente endeligt stillingtagen til problemet fra EBA's side.

Samtidig foreslås det at nyaffatte § 71, stk. 3, hvilket skal ses i sammenhæng med lov nr. 308 af 28. marts 2015 om ændring af lov om finansiel virksomhed, hvormed der blev indsat et nyt stk. 4 i § 71. Ændringen i lov nr. 308 af 28. marts 2015 af § 71, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed træder i kraft den 1. januar 2016, som er efter fremsættelsestidspunktet for dette lovforslag. Det foreslås derfor af lovtekniske årsager, at ophæve bestemmelsen, som den er affattet ved lov nr. 308 af 28. marts 2015 § 1, nr. 28, jf. dette lovforslags § 9, nr. 4, og samtidig nyaffatte bestemmelsen.

Med det foreslåede § 71, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed, får et gruppe 1-forsikringsselskab som led i selskabets virksomhedsstyring, jf. § 71, stk. 1, pligt til at identificere de ansatte, der i kraft af deres stillinger er nøglepersoner i selskabet. Forslaget skal ses i sammenhæng med den foreslåede ændring af § 64, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 8, der gennemfører Solvens II-direktivets artikel 42 og 43, som stiller krav om egnetheds- og hæderlighedsvurdering af et gruppe 1-forsikringsselskabs nøglepersoner.

De personer, som vil skulle identificeres som nøglepersoner, vil for det første være de af gruppe 1-forsikringsselskabets ansatte, der i det daglige er en del af den faktiske ledelse af selskabet. Dette vil omfatte bl.a. direktionsmedlemmer, der de facto udgør en del af den daglige ledelse, men som ikke er registreret som direktører i Erhvervsstyrelsen, eksempelvis en skadesforsikringsdirektør med ansvar for antagelse af forsikringer, herunder fastsættelse af præmier og særlige vilkår (direktør for underwriting). Det vil være op til det enkelte gruppe 1-forsikringsselskab at identificere og udpege de ansatte, der udgør den faktiske ledelse af selskabet. Hvilke ledende medarbejdere, som vil skulle anses for nøglepersoner, vil afhænge af selskabets organisation og forretningsmodel.

Dernæst vil ansatte, der er ansvarlige for en nøglefunktion i gruppe 1-forsikringsselskabet, skulle identificeres som nøglepersoner. Som nøglefunktioner anses funktioner, der er vigtige og afgørende for gruppe 1-forsikringsselskabets drift. Det følger af Solvens II-direktivet, at et gruppe 1-forsikringsselskabs organisation, udover en bestyrelse og en direktion, skal omfatte en risikostyringsfunktion, en compliancefunktion, en aktuarfunktion og en intern auditfunktion. Disse funktioner anses i henhold til direktivet altid for nøglefunktioner, der er afgørende for selskabets drift. De overordnede krav til funktionerne er beskrevet i Solvens II-direktivets artikel 44, 46, 47 og 48.

Et gruppe 1-forsikringssselskab er i henhold til artikel 44 forpligtet til at indføre effektive risikostyringsystemer. Risikostyringsfunktionens overordnede ansvar er at have det samlede overblik over selskabets risici og solvens. Et gruppe 1-forsikringssselskab skal derudover, jf. artikel 46, have et effektivt internt kontrolsystem i form af blandt andet en compliancefunktion, som skal påse selskabets overholdelse af lovgivningen, herunder vurdere potentielle konsekvenser af lovændringer og identificere og vurdere compliancerisici. Endvidere er et gruppe 1-forsikringssselskab, jf. artikel 47, forpligtet til at have en effektiv intern auditfunktion, hvis hovedopgave er at vurdere, om de øvrige dele af virksomhedsstyringen er hensigtsmæssige. Endelig skal et gruppe 1-forsikringssselskab, jf. artikel 48, have en effektiv aktuarfunktion, som har det overordnede ansvar for selskabets forsikringsmæssige hensættelser.

Derudover vil også andre funktioner i et gruppe 1-forsikringssselskab kunne anses for nøglefunktioner, og den ansvarlige for en sådan funktion vil være at anse for en nøgleperson. Det vil være op til det enkelte gruppe 1-forsikringssselskab at identificere eventuelle andre nøglefunktioner og udpege den ansvarlige for funktionen som nøgleperson. Funktioner, som er afgørende for selskabets virksomhed og organisation, vil blive anset for nøglefunktioner. Hvilke andre funktioner, som udover selskabets risikostyringsfunktion, compliancefunktion, aktuarfunktion og interne auditfunktion, vil skulle anses for nøglefunktioner, vil således afhænge af selskabets forretningsmodel.

Risikostyringsfunktionen, compliancefunktionen, aktuarfunktionen og den interne auditfunktion og de opgaver, som de ansvarlige for disse funktioner skal udføre, vil blive reguleret ved en ændring af bekendtgørelse nr. 1575 af 15. december 2010 om ledelse og styring af forsikringssselskaber og tværgående pensionskasser (ledelsesbekendtgørelsen) med hjemmel i § 71, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed.

Kommissionen vedtager delegerede retsakter vedrørende kravene til de enkelte funktioner, jf. artikel 50 i Solvens II-direktivet, som ændret ved Omnibus II-direktivet. Derudover forventes EIOPA at udstede retningslinjer på niveau 3 om selskabernes organisering, herunder nøglefunktionerne.

Hvis den ansvarlige for risikostyringsfunktionen, compliancefunktionen eller aktuarfunktionen har andre opgaver, end hvad der følger af den funktion, som den pågældende er ansvarlig for, skal gruppe 1-forsikringssselskabet sikre, at mulige interessekonflikter mellem opgaver knyttet til funktionen og øvrige opgaver håndteres betryggende. Et medlem af selskabets direktion vil således efter en konkret vurdering på baggrund af blandt andet selskabets størrelse og kompleksitet kunne varetage én af de anførte stillinger, hvis organiseringen af funktionen tilsikrer, at der ikke opstår interessekonflikter, som medfører, at vedkommende ikke vil kunne

varetage sin opgave på forsvarlig vis, eller der på anden måde foretages betryggende kompenserende foranstaltninger.

For så vidt angår den interne auditfunktion skal denne være objektiv og uafhængig af gruppe 1-forsikringssselskabets daglige ledelse og de funktioner og aktiviteter, som revideres. Kravene til den ansvarliges uafhængighed i den interne auditfunktion bliver reguleret i de delegerede retsakter. De opgaver, som den interne auditfunktion skal varetage, kan udføres af den interne revision, i de tilfælde, hvor selskabet har en sådan, og den interne revision har de rette kompetencer og ressourcer til udførelsen af opgaverne i den interne auditfunktion. Intern revisions opgaver er i dag reguleret i bekendtgørelse nr. 1392 af 15. december 2014 om revisionens gennemførelse i finansielle virksomheder m.v. samt finansielle koncerner, hvorefter den af intern revision udførte revision skal omfatte virksomhedens administrative og regnskabsmæssige praksis på alle væsentlige og risikofyldte områder i virksomheden, herunder forretningsgange og interne kontrolprocedurer. Der forventes at være en høj grad af overlap mellem den interne auditfunktions opgaver og de opgaver, som intern revision varetager.

I relation til reglerne om udpegning af væsentlige risikotagere medfører det forhold, at en ansat i et gruppe 1-forsikringssselskab er udpeget som væsentlig risikotager, ikke nødvendigvis, at den pågældende skal identificeres som nøgleperson i medfør af § 71, stk. 3. Vurderingen af om en ansat skal udpeges som væsentlig risikotager og dermed er omfattet af aflønningsreglerne i lov om finansiel virksomhed, er en særskilt proces, som ikke er forbundet med kravet om, at nøglepersoner skal egnetheds- og hæderlighedsvurderes.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at et gruppe 1-forsikringssselskab ved lovens ikrafttræden og herefter løbende skal identificere selskabets nøglepersoner. Ved ændringer i gruppe 1-forsikringssselskabets forhold, herunder for eksempel organisationsændringer eller fratredelser, skal selskabet således vurdere, om dette giver anledning til ændringer i vurderingen af, hvem der skal identificeres som nøglepersoner.

For så vidt angår underretning om selskabets nøglepersoner til Finanstilsynet henvises til det foreslåede § 64, stk. 8, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 8, med tilhørende bemærkninger.

Et gruppe 1-forsikringssselskabs manglende identifikation af selskabets nøglepersoner vil kunne straffes med bøde i henhold til § 373, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed.

Til nr. 11 (§ 72, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed)

Det fremgår af den gældende § 72, stk. 2, nr. 1-4 at en finansiel virksomhed, der har tilladelse til at drive virksomhed

som værdipapirhandler, skal opfylde en række betingelser, herunder bl.a. kunne påvise interessekonflikter, som kan skade kundernes interesser.

Det følger endvidere af § 72, stk. 4, at betingelserne i § 72, stk. 2, nr. 2-4, finder tilsvarende anvendelse på Danmarks Nationalbank og Økonomistyrelsen med de fornødne tilpasninger.

Det foreslås, at ændre henvisningen til Økonomistyrelsen i § 72, stk. 4, til Statens Administration.

Der er tale om en konsekvensændring henset til, at Statens Administration i begyndelsen af 2011 overtog en del af Økonomistyrelsens statslige finansforvaltningsopgaver, og Økonomistyrelsen senere samme år blev nedlagt.

Der er således ikke tilsigtet nogen materiel ændring af bestemmelsen.

Til nr. 12 (§ 77 a, stk. 1, nr. 1, i lov om finansiel virksomhed)

I medfør af § 77 a, stk. 1, 1. pkt. skal en finansiel virksomhed, finansiel holdingvirksomhed og forsikringsholdingvirksomhed sikre sig, at ved aflønning af bestyrelsen, direktionen og andre ansatte, hvis aktiviteter har væsentlig indflydelse på virksomhedens risikoprofil, må de variable lønde til et medlem af bestyrelsen eller direktionen højst udgøre 50 pct. af henholdsvis honoraret og den faste grundløn inklusive pension.

Det foreslås at ændre ”og” til ”eller”, så det fremgår præcist, at vurderingen, af om loftet på 50 % af honoraret eller den faste grundløn i variabel løn er overholdt, skal ske på baggrund af enten bestyrelsesmedlemmets honorar eller direktørens faste grundløn inklusive pension. Denne formulering er valgt, da bestyrelsesmedlemmer oftest oppebærer et honorar, hvorimod direktører modtager en fast grundløn inklusive pension.

Til nr. 13 (§ 77 a, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed)

Den foreslåede ændring af § 77 a, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed, er udelukkende af redaktionel karakter og har til hensigt at gøre stykket mere læsevenligt, da den gældende formulering af stykket er egnet til at skabe fortolknings-
tvivl.

Forslaget indebærer ingen materielle ændringer og gennemfører alene en ændret opbygning af stykket, hvorved det tydeliggøres, at det er en betingelse for udbetaling af den efter § 77 a, stk. 1, nr. 5, i lov om finansiel virksomhed, udskudte

variable løndel, at den pågældende modtager bl.a. har efterlevet passende krav til egnethed og hæderlighed.

Til nr. 14 (§ 101, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Med ændringen af § 101, stk. 1, gennemføres UCITS V-direktivets ændringer i artikel 25, stk. 2, i UCITS-direktivet.

§ 101, stk. 1, er en god skik bestemmelse, der foreskriver, hvorledes et investeringsforvaltningsselskab skal løse sine opgaver for den eller de UCITS, som det forvalter. Efter den gældende bestemmelse skal investeringsforvaltningsselskaber ved administration af UCITS handle uafhængigt og udelukkende i den pågældende UCITS og dens investorers interesse. Denne affattelse er i overensstemmelse med den hidtil gældende ordlyd i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) (UCITS-direktivet).

Det foreslås, at man i overensstemmelse med den ændrede direktivbestemmelse yderligere stiller krav om, at investeringsforvaltningsselskabet skal handle ærligt, retfærdigt og professionelt i forhold til den eller de UCITS, som det forvalter. Ændringen indebærer altså, at der i forhold til de gældende krav til investeringsforvaltningsselskabet vil blive stillet yderligere og højere krav i den foreslåede bestemmelse.

I begrebet ærligt ligger f.eks., at investeringsforvaltningsselskabet ikke må afkræve den danske UCITS højere priser for finansielle instrumenter end de priser de er handlet til plus sædvanlige handelsomkostninger.

I begrebet retfærdigt ligger f. eks., at hvis investeringsforvaltningsselskabet har indkøbt det samme værdipapir til flere forskellige UCITS og til forskellige priser, så må det ikke forfordere en UCITS på bekostning af en anden ved fordelingen af værdipapirerne.

I begrebet professionelt ligger f. eks., at investeringsforvaltningsselskabet skal levere tjenesteydelser til de administrerede UCITS, som lever op til det professionelle niveau i branchen.

I begrebet uafhængigt ligger f. eks., at investeringsforvaltningsselskabet ikke må foretage dispositioner, der sigter på at øge indtjeningen hos investeringsforvaltningsselskabets ejere på bekostning af indtjeningen i de administrerede UCITS

Et investeringsforvaltningsselskab er et selvstændigt aktieselskab med en direktion og bestyrelse, der har en alminde-

lig selskabsretlig pligt til at handle i selskabets egne aktionærers interesser. Samtidigt er investeringsforvaltningsselskabet den daglige ledelse i en eller flere UCITS, og det er i denne egenskab underkastet instruktionsbeføjelser fra investeringsforeningens eller SIKAV's bestyrelse og generalforsamling. Der er en risiko for, at investeringsforvaltningsselskabet kan komme ud i en interessekonflikt, hvor varetagelsen af hensynet til dets egne aktionærers interesser kan være i modstrid med varetagelsen af foreningernes interesser.

Sådan interessekonflikter kan opstå i forbindelse med delegation af opgaver til selskaber i den koncern, som investeringsforvaltningsselskabet er en del af. Som eksempler på handlinger, der ikke ville være i overensstemmelse med bestemmelsen kan nævnes, at investeringsforvaltningsselskabet træffer investeringsbeslutninger eller udnytter stemmerettigheder til gavn for samhandelspartnere i stedet for at vurdere, hvad der er bedst for den pågældende UCITS.

Et investeringsforvaltningsselskab kan administrere flere forskellige UCITS. Der kan derfor også forekomme situationer, hvor der opstår interessekonflikter mellem disse UCITS indbyrdes.

Som eksempler på handlinger, der vil være i strid med kravene i den foreslåede bestemmelse, kan nævnes, at et investeringsforvaltningsselskab ikke tildeler værdipapirer købt til forskellige UCITS eller fordele opnået hos en samhandelspartner efter objektive kriterier og i stedet tilgodeser visse UCITS eller sig selv.

Sådan interessekonflikter mellem investeringsforvaltningsselskabets ejere og de forvaltede UCITS skal altid løses ved, at investeringsforvaltningsselskabet handler uafhængigt og i de forvaltede UCITS' interesse. Det betyder, at investeringsforvaltningsselskabets ejeres interesser skal vige i tilfælde af en interessekonflikt med de forvaltede UCITS' interesser.

Til nr. 15 (§ 102, stk. 4, lov om finansiel virksomhed)

Det følger af den gældende § 102, stk. 4, at investeringsforvaltningsselskabets og depotselskabets forpligtelser efter de gældende §§ 106 og 107, ikke berøres af, at opgaver er delegeret til tredjemand.

Det foreslås, at ændre henvisningen til §§ 106-107, i § 102, stk. 4, til §§ 106-106 c og § 107, som en konsekvens af gennemførelsen af UCITS V-direktivet, hvorefter der indføres regler om depotselskabets pligter i de foreslåede §§106 a, 106 b og 106 c.

Ændringen skal således ses i sammenhæng med lovforslagets § 1, nr. 16 og 17.

Til nr. 16 (§§ 106-106 d i lov om finansiel virksomhed)

Til § 106

Den gældende § 106 opstiller en forpligtelse for depotselskabet, der udfører opgaver for en dansk UCITS. Med lovforslaget foreslås det, at § 106 ophæves og samtidig nyaffattes således, at bestemmelsen handler om depotselskabets overordnede pligter i forhold til en UCITS. Bestemmelserne i den gældende § 106 om depotselskabets enkelte pligter foreslås derudover flyttet til en ny § 106 a.

Med ændringen af § 106 gennemføres UCITS V-direktivets ændringer i artikel 22, stk. 1 og 2 og artikel 25, stk. 2, 2. led, i UCITS-direktivet. Det foreslås i stk. 1, at et investeringsforvaltningsselskab skal sikre, at der udpeges et depotselskab for hver enkelt UCITS, som forvaltes af investeringsforvaltningsselskabet. Det udpegede depotselskab skal således være depotselskab for samtlige afdelinger i den danske UCITS. Det vil således ikke være muligt for afdelinger i samme UCITS at vælge forskellige depotselskaber

Bestemmelsen varetager hensynet til investorbekyttelse ved at sikre, at alle danske UCITS har et depotselskab, som skal udføre visse kontroller, samt opbevare UCITS'ernes værdipapirer m.v. og likvide aktiver, jf. de øvrige foreslåede regler i §§106 a-106 d.

Bestemmelsen betyder ikke, at investeringsforvaltningsselskabet skal udpege eller indgå en aftale med et depotselskab på en investeringsforenings eller SIKAV's vegne. Bestemmelsen fastslår alene, at det er en forpligtelse for investeringsforvaltningsselskabet som led i forvaltningen af disse to typer UCITS at sikre, at de til enhver tid har en gyldig aftale med et depotselskab. Det er investeringsforeningens eller SIKAV's bestyrelse, der har kompetencen til at udvælge og indgå en aftale med et depotselskab. For så vidt angår værdipapirfonde, er det investeringsforvaltningsselskabet, der har kompetencen til at udvælge og indgå en aftale med et depotselskab, fordi værdipapirfonde ikke har en bestyrelse.

Det skal bemærkes, at bestemmelsen er straffelagt i henhold til § 373. Herudover kan investeringsforvaltningsselskabet ifalde ansvar over for tredjemand, hvis selskabet forsømmer denne pligt.

Med *stk. 2* foreslås det, at depotselskabet skal forvalte og opbevare finansielle aktiver, som tilhører en afdeling af en dansk UCITS særskilt. Det betyder, at en afdelings finansielle aktiver ikke må opbevares i samledepoter sammen med depotselskabets øvrige finansielle aktiver, men skal føres på individuelle konti og depoter for hver enkelt afdeling af den danske UCITS. Imidlertid er bestemmelsen ikke til hinder for, at en afdelings udenlandske finansielle aktiver

opbevares i et samledepot i et udenlandsk kreditinstitut, som depotselskabet har delegeret opbevaringen til. Af hensyn til den danske UCITS' mulighed for at udtage afdelingens finansielle aktiver uden at de indgår i depotselskabets konkursbo i tilfælde af depotselskabets konkurs, må dette samledepot dog kun indeholde aktiver, som tilhører depotselskabets kunder. Der må ikke indgå finansielle aktiver, som tilhører depotselskabet.

Hvis et depotselskab har overladt opbevaringen af finansielle aktiver, som tilhører en afdeling af en dansk UCITS, til et udenlandsk kreditinstitut, skal investeringsforeningens bestyrelse, SIKAV'ens bestyrelse eller værdipapirfondens investeringsforvaltningsselskab både være underrettet herom og have samtykket heri, jf. for så vidt angår investeringsforeninger, § 48 i lov om investeringsforeninger m.v.

Depotselskabet forestår til- og afgang af værdipapirer og likvide midler i overensstemmelse med den danske UCITS's instrukser således, at midlerne aldrig kommer den danske UCITS's ledelse i hænde. Dernæst supplerer depotselskabet det offentlige tilsyn ved løbende at påse, at de i den foreslåede § 106 a, stk. 1, nr. 1-8, nævnte bestemmelser overholdes. Et sådant indseende med de løbende transaktioner kan ikke realistisk opnås på anden vis. Finanstilsynet kan f. eks. ikke kontrollere alle de beregninger, der lægger til grund for den indre værdi, dels fordi det er et stort antal beregninger, som kun kan foretages i specialiserede IT-systemer, dels fordi det vil kræve, at de danske UCITS ville skulle indberette hele beregningsgrundlaget til Finanstilsynet, hvilket vil være en stor byrde. Ligeledes kan Finanstilsynet ikke kontrollere at modydelsen i forbindelse med transaktioner, som den danske UCITS indgår i, leveres til den danske UCITS til sædvanlige frister, fordi det ville forsinke handler, hvis Finanstilsynet først skal godkende hver enkelt transaktion.

Depotselskabet skal yde tilstrækkelig finansiell og faglig sikkerhed for reelt at kunne udøve hvervet som depositar og til at kunne opfylde de forpligtelser, der følger af bestridelsen af dette hverv. Det betyder bl.a. at depotselskabets egenkapital skal være af en betryggende størrelse i forhold til de deponerede aktiver og depotselskabet skal have de fornødne faglige kvalifikationer. Depotselskabet skal for eksempel kunne afvikle den danske UCITS' handelsvolumen og kunne håndtere en dansk UCITS anvendelse af afledte finansielle instrumenter som omfattet af bilag 5 til lov om finansiell virksomhed og værdipapirudlån, hvis den danske UCITS gør brug af sådanne. Kan depotselskabet ikke det, må den danske UCITS enten afholde sig fra at anvende afledte finansielle instrumenter som omfattet af bilag 5 og værdipapirudlån eller skifte depotselskab.

Det skal bemærkes, at bilag 5 til lov om finansiell virksomhed rummer flere finansielle instrumenter end en dansk UCITS må investere i. En dansk UCITS må alene investere i finansielle instrumenter omfattet af bilag 5 til lov om finan-

siell virksomhed, hvis det finansielle instrument tillige er omfattet af definitionen i § 2, stk. 1, nr. 1-3, i lov om investeringsforeninger m.v. Lov om investeringsforeninger m.v. opstiller således regler for, hvad en UCITS må investere i, hvor lov om finansiell virksomhed opstiller regler for, hvordan disse skal opbevares.

Stk. 2, er en uændret videreførelse af den gældende § 106, stk. 1.

Med *stk. 3* foreslås det, at depotselskabet under udførelsen af dets opgaver for danske UCITS skal handle ærligt, retfærdigt, professionelt, uafhængigt og udelukkende i den pågældende UCITS og dens investorers interesse.

Bestemmelsen svarer til den foreslåede § 101, stk. 1, der stiller de samme krav til, hvorledes et investeringsforvaltningsselskab skal handle overfor en UCITS. Bestemmelsen er ny i forhold til depotselskaber, og gennemfører UCITS V-direktivets ændringer i artikel 25, stk. 2, 2. pkt., i UCITS-direktivet. Det foreslås bl.a. at depotselskabet skal handle ærligt, retfærdigt, professionelt, uafhængigt og i den pågældende UCITS' og dennes investorers interesse. Formålet hermed er at sikre, at de danske UCITS' deponerede midler opbevares sikkert, og at varetagelsen af disse UCITS' interesser sættes meget højt også i forhold til depotselskabets interesse i den højst mulige indtjening.

At depotselskabet skal handle ærligt indebærer f.eks., at depotselskabet ikke må påføre de danske UCITS, hvis midler de har i forvaring, unødige udgifter, tab eller risici, på baggrund af et ønske om at forøge depotselskabets indtægter. At depotselskabet skal handle retfærdigt indebærer f.eks., at depotselskabet i varetagelsen af sine pligter ikke må tilsidesætte nogle UCITS' interesser til fordel for andres eller egne interesser. At depotselskabet skal handle professionelt og uafhængigt indebærer f.eks., at depotselskabet ikke må medvirke til at fremme eventuelle koncernselskabers eller samhandelspartneres interesser på bekostning af de danske UCITS's interesser.

Med *stk. 4* foreslås det, at depotselskabet ikke må udføre aktiviteter, der kan skabe interessekonflikter mellem en UCITS, dens investorer, investeringsforvaltningsselskabet og depotselskabet selv, medmindre depotselskabet funktionelt og hierarkisk har adskilt udførelsen af sine depotselskabsopgaver fra udførelsen af de andre aktiviteter, der potentielt kunne skabe interessekonflikter, og de potentielle interessekonflikter er fyldestgørende påvist, styret, overvåget og oplyst til UCITS'ens investorer. Det betyder f.eks., at en bank kan være depotselskab for en UCITS samtidigt med at, banken sælger værdipapirer til den pågældende UCITS, såfremt depotselskabsfunktionen ligger i en afdeling i banken, der er uafhængig af den afdeling i banken, der handler med værdipapirer.

Den foreslåede bestemmelse pålægger depotselskabet en loyalitetsforpligtelse over for UCITS'en og dennes investorer. Det vil f.eks. være i strid med bestemmelsen, hvis depotselskabet for at pleje egne interesser køber eller sælger finansielle aktiver af eller til UCITS'en. Det vil ligeledes være i strid med loyalitetsforpligtelsen, hvis depotselskabet altid eller ofte udfører sine opgaver for én UCITS før opgaverne for alle de andre UCITS, som anvender det samme depotselskab. Depotselskabet må heller ikke fremme andre kunders interesser på bekostning af UCITS'ens interesser.

Endvidere skal UCITS'ens investorer efter bestemmelsen have oplysninger om de potentielle interessekonflikter. Det kan f. eks. ske ved at UCITS'en oplyser herom i dennes prospekt eller på dens hjemmeside.

Med forslaget til *stk. 5* gennemføres UCITS V-direktivets ændringer i artikel 25, *stk. 2, 2. pkt.*, i UCITS-direktivet.

Det fremgår af det foreslåede *stk. 5*, at depotselskabet skal udføre investeringsforvaltningsselskabets instrukser, medmindre disse strider imod gældende lovgivning eller den danske UCITS' vedtægter eller fondsbestemmelser. Det samme gælder for instrukser fra en investeringsforening, der ikke har overladt den daglige forvaltning til et investeringsforvaltningsselskab. Det vil sædvanligvis være instruktioner om køb og salg af værdipapirer, betaling af regninger eller udbetaling af lønninger, som depotselskabet bliver instrueret om at udføre.

Til § 106 a

Depotselskabets pligter er i dag indeholdt i § 106 i lov om finansiel virksomhed. I medfør af gennemførelsen af UCITS V-direktivet, foreslås indført mere detaljerede forpligtelser for depotselskabet, hvorfor der foreslås indført en ny §§ 106-106 d.

Den foreslåede § 106 a, viderefører i høj grad depotselskabets pligter efter den gældende § 106, *stk. 2*, med de ændringer, som UCITS V-direktivet foretager i artikel 22, *stk. 3*, i UCITS-direktivet.

Bestemmelsen foreslås indført, for at sikre en direktivnær implementering af UCITS V-direktivets ændringer i UCITS-direktivet. Der er imidlertid ikke tiltænkt nogen materiel ændring af tidspunktet for kontrollens udførelse.

Depotselskabets pligt i *stk. 1, nr. 1*, til at sikre, at en UCITS' indløsning og udstedelse af andele foretages i overensstemmelse med lovens regler og vedtægternes eller fondsbestemmelsernes bestemmelser, indebærer bl.a., at depotselskabet i forbindelse med en UCITS' eller afdelings ophør skal sikre, at Finanstilsynets godkendelse foreligger, før andelene ind-

løses, samt at investorerne behandles ens i forbindelse med indløsningen.

Det fremgår af det foreslåede *stk. 1, nr. 2*, at depotselskabet skal sikre, at beregningen af den indre værdi pr. andel sker i overensstemmelse med gældende lovgivning, UCITS'ens vedtægter eller fondsbestemmelser. Denne kontrol kan ske ved, at depotselskabet udfører stikprøver, hvor depotselskabet med mellemrum udfører kontrolberegninger. Depotselskabet skal bruge depotselskabets egen opgørelse af UCITS'ens formue til disse kontrolberegninger. Det kan også ske ved at depotselskabet nøje kontrollerer foreningens eller investeringsforvaltningsselskabets forretningsgange og procedurer for beregning af indre værdi, priser for indløsning og udstedelser.

Det fremgår af det foreslåede *stk. 1, nr. 3*, at depotselskabet skal sikre, at modydelsen i forbindelse med transaktioner, som den danske UCITS indgår i, leveres til UCITS'en indenfor sædvanlige frister på det pågældende marked. På de fleste markeder vil udvekslingen af ydelser skulle ske samtidigt, men der kan være markeder for aktiver for, hvilke dette ikke er muligt.

Hidtil har reglen været, at betaling for købte finansielle instrumenter kun måtte finde sted mod levering af instrumenterne – det såkaldte "delivery versus payment"-princip. Den nye formulering om kravet til udveksling af ydelser er indført, fordi det er det samme ord, som bruges i UCITS V direktivet. Der er ikke tiltænkt nogen materiel ændring af tidspunktet for udvekslingen.

Specielt vedrørende nr. 3 bemærkes, at en UCITS' køb og salg af værdipapirer skal foregå som kontanthandel, da danske UCITS som hovedregel ikke må investere for lånte midler, jf. § 68, *stk. 1*, i lov om investeringsforeninger. Det forudsættes, at de sædvanlige kutymer inden for branchen følges.

I forbindelse med de danske UCITS' brug af afledte finansielle instrumenter som omfattet af bilag 5 til lov om finansiel virksomhed, skal depotselskabet sørge for, at danske UCITS, der indgår aftaler om instrumenter som omfattet af bilag 5 til lov om finansiel virksomhed, modtager de aftalte modydelser, samtidig med at den danske UCITS leverer sin ydelse.

Det skal bemærkes, at en dansk UCITS kun må investere i finansielle instrumenter omfattet af bilag 5 til lov om finansiel virksomhed, hvis det finansielle instrument tillige er omfattet af definitionen i § 2, *stk. 1, nr. 1-3*, i lov om investeringsforeninger m.v. Lov om investeringsforeninger opstiller således regler for, hvad en UCITS må investere i, hvor lov om finansiel virksomhed opstiller regler for, hvordan disse skal opbevares.

Det fremgår af det foreslåede *stk. 1, nr. 4*, at depotselskabet skal sikre, at udbetaling af udbytte eller henlæggelse af overskud til forøgelse af formuen foregår i overensstemmelse med den danske UCITS' vedtægter eller fondsbestemmelser. Det vil f.eks. sige, at depotselskabet skal sikre, at dele af en UCITS' indtægter, der efter vedtægternes bestemmelser og bestyrelsens beslutning, skal udloddes, bliver udloddet. Hvis afdelingen er akkumulerende skal depotselskabet ligeledes sikre, at udbyttet henlægges til formuen. Depotselskabet skal gribe ind, hvis en akkumulerende afdeling ønsker at udlodde udbytte til medlemmerne.

Vedrørende værdiansættelsen af en UCITS' pantebreve fastslår *stk. 1, nr. 5*, at det skal ske i overensstemmelse med de herfor fastsatte bestemmelser. Foruden reglerne i lov om investeringsforeninger m.v. tænkes der hermed på de regler, der er indeholdt i bekendtgørelse nr. 1043 af 5. november 2009 om finansielle rapporter for investeringsforeninger og specialforeninger m.v. (regnskabsbekendtgørelsen), som Finanstilsynet har udstedt i medfør af lov om investeringsforeninger og specialforeninger. Dette er for at sikre at en UCITS pantebreve ansættes til realistiske markedsværdier, således at de indgår i den indre værdiberegning med en markedsværdi.

I *stk. 1, nr. 6*, foreslås det, hvorledes både børnoterede værdipapirer, afledte finansielle instrumenter omfattet af bilag 5, skal omsættes, jf. § 70 i lov om investeringsforeninger m.v. For at sikre, at køb og salg sker til markedspriser, skal børnoterede værdipapirer handles på et reguleret marked, medmindre der kan opnås samme eller mere fordelagtige priser andetsteds. Ved vurderingen af, om en pris må anses for mere fordelagtig end den, der kunne opnås på det regulerede marked, må der også tages hensyn til, om størrelsen af den post værdipapirer, der ønskes købt eller afhændet, i givet fald ville kunne påvirke værdipapirernes kursfastsættelse.

Det skal bemærkes, at bilag 5, til lov om finansiell virksomhed, rummer flere finansielle instrumenter end en dansk UCITS må investere i. En dansk UCITS må alene investere i finansielle instrumenter omfattet af bilag 5, hvis det finansielle instrument tillige er omfattet af definitionen i § 2, stk. 1, nr. 1-3, i lov om investeringsforeninger m.v.

I *stk. 1, nr. 7*, foreslås det, at andre aktiver, end de nævnte i nr. 6, herunder pantebreve, skal omsættes til priser, der ikke er mindre end dagsværdien af det pågældende aktiv. Ved køb og salg af andre værdier, herunder pantebreve, skal handlen foretages til priser, der ikke er mindre fordelagtige end dagsværdien. Dagsværdien er det beløb, hvormed et aktiv kan udveksles eller en forpligtelse kan udlignes ved transaktioner mellem hinanden uafhængige parter.

Stk. 2 er en uændret videreførelse af den gældende § 106, stk. 3. For at et depotselskab kan udføre sine pligter, er det nødvendigt at det får en række oplysninger fra den danske UCITS. Det foreslås derfor, at depotselskabet skal indgå en skriftlig aftale med administrationsselskabet og investeringsforeningens eller SIKAV'ens bestyrelse om den informationsudveksling, der er nødvendig for, at depotselskabet kan udføre sine pligter efter lov om finansiell virksomhed, lov om investeringsforeninger m. v. og regler udstedt i medfør heraf, når det er depotselskab for en investeringsforening eller en SIKAV, hvis bestyrelse har delegeret den daglige ledelse til et administrationsselskab med hjemsted i en medlemsstat i Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået samarbejdsaftale med på det finansielle område. Forslaget er en gennemførelse af UCITS- direktivets artikel 33, stk. 5. Forslaget skal sikre, at depotselskabet kan udføre sine pligter.

Med *stk. 3* foreslås det, at et depotselskab for en dansk UCITS, der er masterinstitut eller feederinstitut, jf. § 2, nr. 20 og 21, i lov om investeringsforeninger m.v., men ikke er depotselskab for begge danske UCITS eller institutter (UCITS) i master-feeder-strukturen som nævnt i § 4, stk. 4, nr. 2, i lov om investeringsforeninger m.v., skal indgå en aftale med det andet depotselskab om udveksling af oplysninger for at sikre, at begge depotselskaber kan udføre deres pligter. Den foreslåede aftale m.v. fremgår af § 4 i lov om investeringsforeninger m.v., og er en integreret del af master-feeder-strukturen, det vil sige, at en dansk UCITS (feederinstitut) kan få tilladelse til at investere mere end 20 pct. med henblik på at investere mindst 85 pct. af sin formue i en anden dansk UCITS (masterinstitut).

Lovforslaget skal sikre, at depotselskabet har rådighed over de oplysninger, der er nødvendige for, at det kan udføre sine pligter. I Kommissionens direktiv 2010/42/EU af 1. juli 2010 om gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF for så vidt angår visse bestemmelser om fusioner af fonde, master-feeder-strukturer og anmeldelsesprocedure er der fastsat bestemmelser om indholdet af aftalen med henblik på at sikre en ensartet investorbeskyttelse i hele Unionen. Direktivets bestemmelser er gennemført dels i lov om investeringsforeninger m.v., og dels i bekendtgørelse nr. 681 af 17. juni 2014 om fusion og spaltning af danske UCITS og i bekendtgørelse nr. 756 af 17. juni 2014 om master-feeder-strukturer m.v. Parterne kan selv fastsætte yderligere i deres aftaler, men medlemslandene kan ikke i deres lovgivning fastsætte yderligere krav. Der er tale om juridisk bindende aftaler, hvori parterne skal fastsætte bestemmelser om hvilket lands lovgivning, der finder anvendelse, hvis masterinstituttet og feederinstituttet har hjemsted i to forskellige medlemsstater.

Det foreslås i *stk. 4*, at depotselskabet for en dansk UCITS, der er masterinstitut, straks skal underrette Finanstilsynet, hvis det får kendskab til uregelmæssigheder i relation til ma-

sterinstituttet. Sådanne uregelmæssigheder kunne f. eks. være forkerte værdiansættelser af masterinstituttets finansielle aktiver. Hvis uregelmæssighederne må anses for at have negative konsekvenser for et feederinstitut, skal depotselskabet tillige underrette feederinstituttet, dets investeringsforvaltningsselskab eller administrationsselskab og dets depotselskab. Depotselskabet får hermed en særlig pligt til at gøre opmærksom på uregelmæssigheder, både således at Finanstilsynet får kendskab til forholdene, men også således at det eller de feederinstitutter, der er afhængige af masterinstituttets investeringer kan varetage interesserne for feederinstituttet og dets investorer.

Ifølge det foreslåede *stk. 5, nr. 1*, kan Finanstilsynet fastsætte nærmere regler om depotselskabets pligter over for danske UCITS i almindelighed. Dette er en sammenlægning af den gældende § 106, stk. 6, nr. 1 og 2. Ifølge bestemmelsen. Det gælder også over for en dansk UCITS, der har delegeret den daglige ledelse til et administrationsselskab med hjemsted i en medlemsstat i Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået samarbejdsaftale på den finansielle område, samt om indholdet af den i stk. 3 nævnte aftale, jf. § 106 d.

Den foreslåede *stk. 5, nr. 2*, giver Finanstilsynet mulighed for at fastsætte nærmere regler om depotselskabets underretningsspligt, når det bliver opmærksomt på uregelmæssigheder i et masterinstitut, over for et feederinstitut og dets depotselskab samt Finanstilsynet.

Den foreslåede *stk. 5, nr. 3*, giver Finanstilsynet mulighed for at fastsætte nærmere regler om at depotselskabet skal underrette Finanstilsynet om de uregelmæssigheder, som depotselskabet måtte finde i forbindelse med udførelsen af sine kontrolforpligtelser efter § 106 a, stk. 1.

Den foreslåede *stk. 5, nr. 4*, giver Finanstilsynet mulighed for at fastsætte nærmere regler om indholdet af aftalen mellem depotselskaberne for henholdsvis masterinstituttet og feederinstituttet.

Det er Kommissionen, der er kompetent til at udstede nærmere regler om disse forhold. Det vil ske i et gennemførelsesdirektiv. De regler, som Finanstilsynet kan fastsætte efter stk. 5, vil i givet fald svare til de krav, som gennemførelsesdirektivet fastsætter.

I Kommissionens direktiv 2010/43/EU af 1. juli 2010 om gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF for så vidt angår organisatoriske krav, interessekonflikter, god forretningsskik, risikostyring og indholdet af aftalen mellem en depositar og et administrationsselskab er der fastsat regler om de særlige aspekter ved standardaftalen mellem en depositar og et administrationsselskab med henvisning til artikel 33, stk. 5, i UCITS-direktivet. Direktivets

bestemmelser herom er gennemført i bekendtgørelse nr. 1013 af 22. september 2014 om depotselskaber. Det fremgår heraf, at aftalen skal indeholde aspekterne ved de procedurer, som parterne skal følge, udveksling af oplysninger og krav om fortrolighed, og forebyggelse af hvidvaskning af penge og bekæmpelse af finansiering af terrorisme, parternes delegation af opgaver samt eventuelle ændringer og opsigelse af aftalen. Endvidere skal aftalen indeholde bestemmelser om lovvalg, elektronisk dataoverførsel og aftalens rækkevidde. De regler, Finanstilsynet kan fastsætte, vil svare til de krav, som gennemførelsesdirektivet fastsætter.

Til § 106 b

Det foreslås, at indsætte en ny § 106 b, i loven vedrørende depotselskabets kontrolforpligtelser. Den foreslåede § 106 b gennemfører UCITS V-direktivets ændringer i artikel 22, stk. 4, i UCITS-direktivet.

Med det foreslåede *stk. 1* skal depotselskabet kontrollere den danske UCITS' pengestrømme. Det vil sige, at alle betalinger til og fra en dansk UCITS skal ske gennem depotselskabet. Det kan være betalingsstrømme i forbindelse med udstedelse og indløsning af andele, køb og salg af værdipapirer eller blot betalinger af gebyrer og provisioner til samarbejdspartnere.

Med det foreslåede *stk. 2* skal depotselskabet føre særlig kontrol med, at alle betalinger foretaget af eller på vegne af investorerne i forbindelse med tegning af andele i UCITS'en er modtaget, og at alle kontanter tilhørende UCITS'en er bogført på kontantkonti, enten i UCITS'ens navn, i investeringsforvaltningsselskabets navn eller i depotselskabets navn, når disse handler på vegne af den danske UCITS, hos enheder omfattet af reglerne, der gennemfører artikel 18, stk. 1, litra a-c, i direktiv 2006/73/EF af 10. august 2006 om gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/39/EF for så vidt angår de organisatoriske krav til og betingelserne for drift af investeringsselskaber samt definitioner af begreber med henblik på nævnte direktiv og føres i overensstemmelse med principperne fastsat i artikel 16 i direktiv 2006/73/EF af 10. august 2006 om gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/39/EF for så vidt angår de organisatoriske krav til og betingelserne for drift af investeringsselskaber samt definitioner af begreber med henblik på nævnte direktiv.

Stk. 2 er en gennemførelse af UCITS V-direktivets ændringer i artikel 22, stk. 4, litra b og c, hvoraf det følger, at depositaren sikrer, at investeringsinstituttets pengestrømme overvåges behørigt, og navnlig, at alle betalinger foretaget af eller på vegne af investorer i forbindelse med tegning af andele i investeringsinstituttet er modtaget, og at alle kontanter i investeringsinstituttet er bogført på kontantkonti, der er oprettet hos en af de enheder, som er omhandlet i artikel 18, stk. 1, litra a-c, i Kommissionens direktiv 2006/73/EF af 10.

august 2006, om gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/39/EF for så vidt angår de organisatoriske krav til og betingelserne for drift af investeringsselskaber samt definitioner af begreber med henblik på nævnte direktiv. Det vil sige hos konti oprettet hos en centralbank, hos et kreditinstitut, der har opnået tilladelse i henhold til direktiv 2000/12/EF af 20. marts 2000 om adgang til at optage og udøve virksomhed som kreditinstitut, hos en bank der har tilladelse i et tredjeland og hos en godkendt pengemarkedsfond.

Det følger endvidere af UCITS V-direktivets ændringer i artikel 22, stk. 4, litra c, at alle kontanter i investeringsinstituttet er bogført på kontantkonti, der føres i overensstemmelse med principperne fastsat i artikel 16 om beskyttelse af kundens finansielle instrumenter og midler. i direktiv 2006/73/EF af 10. august 2006, om gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/39/EF for så vidt angår de organisatoriske krav til og betingelserne for drift af investeringsselskaber samt definitioner af begreber med henblik på nævnte direktiv.

Med det foreslåede *stk. 3*, bestemmes, at såfremt kontantkonti oprettes i den danske UCITS' depotselskabs navn i henhold til *stk. 2*, må hverken midler fra den kontoførende enhed eller depotselskabet bogføres på sådanne konti. Dette skyldes, at der kun må stå kontanter tilhørende den pågældende UCITS på kontoen, fordi det giver UCITS'en mulighed for at udtage midlerne som separatist i tilfælde af UCITS'ens depotselskabs konkurs.

Til § 106 c

Den foreslåede § 106 c om depotselskabets opbevaringspligter gennemfører UCITS V-direktivets ændringer i artikel 22, stk. 5, og stk. 7, i UCITS-direktivet.

Det foreslåede *stk. 1*, omhandler depotselskabets opbevaringspligter. Alle finansielle aktiver, som tilhører den danske UCITS, skal overdrages til depotselskabet til opbevaring, hvis de kan føres på en konto eller lægges i depot.

Med *stk. 1, nr. 1*, foreslås regler, der gælder for de i bilag 5 til lov om finansiel virksomhed nævnte instrumenter, som kan opbevares i depot. Det skal i den forbindelse bemærkes, at en dansk UCITS kun kan investere i finansielle instrumenter omfattet af bilag 5 til lov om finansiel virksomhed, hvis det finansielle instrument tillige er omfattet af § 2, stk. 1, nr. 1-3 i lov om investeringsforeninger m.v. Bestemmelsen gennemfører artikel 22, stk. 5, litra a, i UCITS-direktivet, som den er affattet i UCITS V-direktivet. Bestemmelsen skal fortolkes bredt og omfatter således også f.eks. afledte finansielle instrumenter, som alene kan registreres og finansielle aktiver, som kan opbevares fysisk hos depotselskabet.

Det fremgår af det foreslåede *stk. 1, nr. 1, litra a*, at depotselskabet skal opbevare alle instrumenter, som er omfattet af bilag 5 til lov om finansiel virksomhed og som kan opbevares i depot, enten på en konto, hvis de kan registreres på en konto, eller i et depot oprettet hos depotselskabet. Sådanne instrumenter vil typisk være aktier, obligationer eller andre gældsbreve.

Efter det foreslåede *stk. 1, nr. 1, litra b*, skal depotselskabet ligeledes opbevare fysiske instrumenter, som omfattet af bilag 5 til lov om finansiel virksomhed, der kan udleveres til depotselskabet. Depotselskabet skal således forestå til- og afgang af de fysiske instrumenter, herunder værdipapirer og likvide midler i overensstemmelse med UCITS'ens eller investeringsforvaltningsselskabets instrukser således, at midlerne aldrig kommer UCITS'ens ledelse i hænde.

Efter det foreslåede *stk. 1, nr. 1, litra c*, skal depotselskabet sikre, at de opbevarede instrumenter, som er omfattet af bilag 5 til lov om finansiel virksomhed, registreres på konti eller i depoter, der er separate fra depotselskabets egne, og at de benyttede konti og depoter er oprettet i den danske UCITS eller dennes investeringsforvaltningsselskabs navn, således at de til enhver tid kan identificeres som tilhørende den danske UCITS. Dette gælder for alle instrumenter, som er omfattet af bilag 5, hvad enten instrumenterne er elektroniske eller fysiske. Med henblik på at sikre UCITS'ens ejendomsret til de deponerede instrumenter skal registreringerne herudover overholde reglerne i § 72 i lov om finansiel virksomhed om sikring af kundernes ejendomsret og regler fastsat i henhold til denne bestemmelse. At depotselskabet skal opbevare en UCITS' finansielle aktiver særskilt betyder, at en UCITS' værdipapirer som hovedregel ikke må opbevares i samledepoter, men skal føres på individuelle konti og depoter for UCITS'en. Imidlertid er bestemmelsen ikke til hinder for, at en UCITS' udenlandske værdipapirer opbevares i et samledepot i et udenlandsk kreditinstitut. I så fald skal den danske UCITS' ledelse være underrettet herom og have samtykket heri i depotaftalen, jf. § 72.

Det skal bemærkes, at en dansk UCITS alene må investere i finansielle instrumenter omfattet af bilag 5 til lov om finansiel virksomhed, hvis det finansielle instrument tillige er omfattet af definitionen i § 2, stk. 1, nr. 1-3, i lov om investeringsforeninger m.v. Lov om investeringsforeninger opstiller således regler for hvad en UCITS må investere i, hvor lov om finansiel virksomhed opstiller regler for hvordan disse skal opbevares.

§ 106 c, *stk. 1, nr. 2*, omhandler andre aktiver, som ikke kan føres i depot, som f.eks. visse aftaler om derivater og fast ejendom. For disse andre aktiver som tilhører den danske UCITS, og som ikke kan opbevares i et depot eller på en konto, skal depotselskabet efter det foreslåede *stk. 1, nr. 2, litra a*, kontrollere, at den danske UCITS er ejer af aktiverne. De aktiver, som ikke kan opbevares i et depot eller registre-

res på en konto, vil typisk være fysiske aktiver som f.eks. fast ejendom.

I henhold til det foreslåede *stk. 1, nr. 2, litra b*, skal depotselskabet basere vurderingen af ejerskab på dokumentation fremlagt af den danske UCITS eller af dennes investeringsforvaltningsselskab samt på eventuelt eksisterende ekstern dokumentation, f.eks. et skøde til en fast ejendom.

I henhold til det foreslåede *stk. 1, nr. 2, litra c*, skal depotselskabet føre register over de aktiver, som depotselskabet har kontrolleret, at den danske UCITS er ejer af. Depotselskabet skal løbende sikre, at registeret er ajourført. Det er en forudsætning for, at depotselskabet kan opfylde sine forpligtelser til at kontrollere den danske UCITS' ejerskab af aktiver, som ikke kan opbevares i depot eller på konti, at investeringsforvaltningsselskabet løbende forsyner depotselskabet med alle de relevante oplysninger om aktiverne, som depotselskabet har brug for.

Det er Kommissionen, der er kompetent til at udstede nærmere regler om, hvilke aktiver, der skal anses for at være aktiver, der ikke kan føres i depot. Med forslaget til § 107 b, bemyndiges Finanstilsynet til på den baggrund, at fastsætte nærmere regler med henblik på gennemførelse af Kommissionens kommende regler. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne under den foreslåede § 107 b, jf. § 1, nr. 17.

Med det foreslåede *stk. 2* bestemmes det, at depotselskabet regelmæssigt skal give den danske UCITS eller dens investeringsforvaltningsselskab en samlet oversigt over UCITS'ens finansielle aktiver. Det er op til parterne af aftale hvor ofte sådanne oversigter skal gives. Normalt er der i eller i tilknytning til depotselskabsaftalen indgået aftaler, der nøje regulerer, hvilke informationer, der skal udveksles mellem UCITS'en og depotselskabet, herunder også depotselskabets rapportering om finansielle aktiver, som tilhører UCITS'en, på konti og i depoter hos depotselskabet.

Med det foreslåede *stk. 3* må depotselskabet ikke uden forudgående samtykke fra den danske UCITS eller dennes investeringsforvaltningsselskab sælge, pantsætte eller på anden måde disponere over den danske UCITS' finansielle aktiver. Det betyder, at depotselskabet ikke kan benytte UCITS'ens finansielle aktiver til f.eks. værdipapirudlån eller repoforretninger uden samtykke fra bestyrelsen for en investeringsforening eller for en SIKAV eller for investeringsforvaltningsselskabet, hvis der er tale om finansielle aktiver tilhørende en værdipapirfond. Depotselskabet må således ikke på egen hånd sælge, pantsætte eller på anden måde disponere over den danske UCITS' finansielle aktiver, uden forudgående tilladelse først.

Derudover må aktiver tilhørende en dansk UCITS endvidere kan sælges, pantsættes eller disponeres over på anden måde når betingelserne i nr. 1-5 er opfyldt.

Betingelsen i *nr. 1* er, at transaktionen skal ske for UCITS'ens regning. Det vil sige, at gevinst eller tab skal komme UCITS'en og dermed dens investorer til gode.

Nr. 2 bestemmer, at depotselskabet skal udføre den danske UCITS' eller investeringsforvaltningsselskabets instruktioner vedrørende de finansielle aktiver.

Det betyder, at depotselskabet ikke må disponere over de finansielle aktiver uden instruktion fra den danske UCITS.

Betingelsen i *nr. 3* er, at transaktionen skal være i den danske UCITS og i dens investorers interesse. Det betyder f.eks., at en depotbank ikke må skaffe sig af med nogle dårlige værdipapirer ved at sælge dem til UCITS'en, og at de aftalevilkår, der gælder for en transaktion, ikke må være usædvanlige gunstige for en anden part, som derved beriges på UCITS'ens bekostning.

Betingelserne i nr. 1-3 betyder tilsammen, at en bestyrelse for en dansk UCITS ikke kan give depotselskabet tilladelse til at benytte UCITS'ens finansielle aktiver til f.eks. værdipapirudlån for depotbankens regning. Betingelsen om, at depotbanken skal handle efter instruktion kan være opfyldt, men transaktionen vil ikke være i UCITS'en eller dens investorers interesse, når de ikke får del i det økonomiske udbytte, som deres finansielle aktiver har været benyttet til at tjene ind.

Efter den foreslåede *nr. 4* er det endvidere en betingelse, at transaktionen om overdragelse af ejendomsret skal være dækket af en likvid sikkerhedsstillelse af høj kvalitet, som skal stilles over for UCITS'en. En sådan likvid sikkerhedsstillelse kan f. eks. være kontanter eller statsobligationer. Hvis der er tale om overdragelse af begrænsede rettigheder, som f.eks. værdipapirudlån eller om midlertidig overdragelse af en ejendomsret – en aftale om salg og genkøb, skal modparten stille sikkerhed overfor den danske UCITS. Efter nr. 5 skal denne sikkerhed justeres i takt med markedets bevægelser i aftaleperioden, og den skal til enhver tid indeholde en vis overdækning. Overdækningen skal sikre, at den danske UCITS i tilfælde af misligholdelse kan realisere sikkerheden hurtigt uden at lide tab. Sikkerheden skal være af høj kvalitet. Det betyder i praksis, at sikkerheden almindeligvis skal stilles i kontanter eller i statsobligationer eller andre obligationer med en høj kreditrating.

Ved overdragelse af ejendomsret skal den danske UCITS' finansielle aktiver ligeledes være sikret. Det kan ske ved, at depotbanken sørger for, at UCITS'ens finansielle aktiver

kun udleveres mod samtidig modtagelse af købesummen eller, at afviklingen af en handel sker gennem en afviklingscentral, der garanterer for afviklingen.

Til § 106 d

Det foreslås, at indsætte en ny § 106 d i loven om depotselskabets delegation af selskabets opgaver.

Den foreslåede § 106 d gennemfører UCITS V-direktivets ændringer i artikel 22 a, i UCITS-direktivet.

Efter det foreslåede *stk. 1* må depotselskabet ikke delegerer opgaver omfattet af de foreslåede §§ 106 a, *stk. 1*, og § 106 b til tredjemand.

Depotselskabet må således ikke delegerer opgaver i forbindelse med udførelsen af depotfunktioner for danske UCITS, som ikke vedrører kontrolfunktionerne. Der er dog en grænse for omfanget af den mængde af funktioner, der må delegeres. Der må ikke delegeres så mange funktioner, at man ikke længere kan anse depotselskabet som den, der rent faktisk varetager depotfunktionerne. Den situation kan anses for at være til stede, hvis hovedparten af opbevaringsfunktionerne eller hovedparten af kontrolfunktionerne er delegeret til andre.

I det foreslåede *stk. 2*, bestemmes det, at opgaver omfattet af den foreslåede § 106 c, *stk. 1*, kan delegeres, såfremt en række betingelser er opfyldt.

Som en betingelse må opgaverne ikke delegeres i den hensigt at unddrage sig kravene i lov om finansiel virksomhed, hvilket følger af det foreslåede *stk. 2, nr. 1*. Det betyder f.eks. at opgaverne ikke må delegeres til en tredjemand, som ikke udfører dem i overensstemmelse med kravene i denne lov.

Efter det foreslåede *stk. 2, nr. 2*, skal depotselskabet endvidere objektivt kunne begrunde delegationen. Det kan f. eks være, at depotselskabet overlader opbevaringen af fjernøstlige aktier og obligationer til en bank i Fjernøsten, fordi denne bank i modsætning til depotbanken selv er tilknyttet de fjernøstlige depot- og afviklingscentraler.

Depotselskabet skal herudover have udvist passende dygtighed, grundighed og omhu i forbindelse med udvælgelsen af enhver tredjemand til hvem, opgaver er delegeret til, jf. det foreslåede *stk. 2, nr. 3*.

Kravene om, at depotselskabet skal have udvist passende dygtighed, grundighed og omhu i forbindelse med udvælgelse af tredjemand til hvem, opgaver er delegeret, og den løbende kontrol med og overvågning af tredjemands løsning

af de delegerede opgaver betyder, at kravene til depotselskabets udvælgelsesproces og kontrolproces skal sættes højt. Hvis en dansk UCITS senere lider tab, og det kan sandsynliggøres, at disse tab er opstået i forbindelse med at depotselskabet har delegeret opgaver, vil dette tale for, at depotselskabet ikke har udvist passende dygtighed, grundighed og omhu i forbindelse med udvælgelse af tredjemand eller den løbende kontrol med tredjemands løsning af de delegerede opgaver.

Det betyder, at depotbanken, før den delegerer en opgave til en tredjemand, skal foretage en undersøgelse af den pågældende tredjemand med henblik på at depotbanken opnår sikkerhed for, at tredjemanden er i stand til at udføre de pågældende opgaver forsvarligt og i overensstemmelse med de krav, der stiles i loven.

Efter det foreslåede *stk. 2, nr. 4*, skal depotbanken udvise passende dygtighed, grundighed og omhu i den løbende kontrol med og overvågning af tredjemands løsning af de delegerede opgaver og derved forbundne arrangementer. Depotbanken kan således ikke forlade sig på den indledende undersøgelse af tredjemanden. Den skal løbende kontrollere, at tredjemanden udfører de uddelegerede opgaver korrekt.

I henhold til det foreslåede *stk. 3*, skal depotselskabet derudover sikre, at tredjemand i forbindelse med udførelsen af de delegerede opgaver til enhver tid opfylder nærmere bestemte betingelser.

Som en betingelse følger det af det foreslåede *stk. 3, nr. 1*, at depotselskabet bl.a. skal sikre, at tredjemands organisation og kompetencer er tilstrækkelige i forhold til arten og kompleksiteten af de finansielle aktiver, der tilhører den danske UCITS, som er overdraget til opbevaring hos tredjemanden. Det vil i praksis sige, at tredjemanden skal have erfaring med opbevaring af de pågældende instrumenter og skal have vist, at han kan opbevare dem betryggende.

Endvidere er det en betingelse, at hvis depotselskabet delegerer opgaver omfattet af det foreslåede § 106 c, *stk. 1*, til en tredjemand, skal tredjemanden være underlagt en effektiv tilsynsmæssig regulering, herunder minimumskapitalkrav og overvågning i den pågældende jurisdiktion, og tredjemanden skal være underlagt periodisk ekstern revision for at sikre, at de i bilag 5 nævnte instrumenter er i tredjemands besiddelse, jf. det foreslåede *stk. 3, nr. 2*. Det betyder, at tredjemands eksterne revisor skal revidere, de depoter og konti, der er forbundet med de uddelegerede opgaver, med henblik på at sikre at de finansielle instrumenter og kontanter tilhørende en dansk UCITS, som tredjemanden opbevarer, også er til stede.

Efter det foreslåede *stk. 3, nr. 3*, er det endvidere en betingelse, at tredjemanden holder depotselskabets kunders fi-

nansielle aktiver adskilte fra depotselskabets og tredjemandens egne aktiver på en måde, så de til enhver tid kan identificeres som tilhørende den specifikke kunde hos depotselskabet. Kravet om adskillelse anses ikke for opfyldt, hvis depotselskabets kunders finansielle aktiver opbevares i samme depot som depotselskabets eller tredjemandens egne finansielle aktiver. De finansielle aktiver skal til enhver tid opbevares på separate depoter, som kan føres tilbage til den enkelte danske UCITS, som er kunde hos depotselskabet. Hensigten hermed er, at sikre, at de finansielle aktiver ikke risikerer, at indgå i tredjemandens eller depotbankens konkursbo.

Tredjemanden skal efter det foreslåede *stk. 3, nr. 4*, træffe alle de nødvendige skridt til at sikre, at en dansk UCITS' finansielle aktiver, der opbevares i depot hos tredjemanden, i tilfælde af tredjemandens insolvens ikke kan udloddes eller realiseres til fordel for tredjemandens kreditorer. Bestemmelsen skal sikre, at den danske UCITS' finansielle aktiver får separatiststilling, hvis tredjemanden går konkurs. Såfremt tredjemanden ikke har truffet tilstrækkelige skridt til at sikre den danske UCITS' aktiver er depotselskabet ansvarlig for finansielle aktiver, som tabes til tredjemandens konkursbo, jf. § 107, stk. 1.

Endeligt skal tredjemand i henhold til det foreslåede *stk. 3, nr. 5*, overholde § 101, stk. 1, § 106, stk. 3 og § 106 c, stk. 1, 3 og 4 i lov om finansiel virksomhed samt de foreslåede § 5, stk. 2 og 3, i lov om investeringsforeninger m.v. Det vil sige at også tredjemanden skal handle ærligt, retfærdigt, professionelt, uafhængigt og udelukkende i den pågældende UCITS' og dens investorers interesse under udførelsen af tredjemandens opgaver for den danske UCITS. Tredjemanden skal ligeledes overholde de samme krav, som de, der stilles til depotbanken, vedrørende opbevaring af og transaktioner med aktiverne

UCITS V-direktivet giver EU-Kommissionen hjemmel til at fastsætte nærmere regler i en gennemførelsesretsakt om, hvorledes kravene til rettidig omhu efter *stk. 2, nr. 3 og 4*, skal opfyldes. Kommissionen kan også fastsætte regler om gennemførelsen af de krav, der stilles til tredjemandens adskillelse af kunders aktiver fra depotselskabets og tredjemandens egne aktiver efter *stk. 3, nr. 3*. Ligeledes kan Kommissionen også fastsætte regler om de skridt, som tredjemanden skal foretage sig for at sikre at UCITS'ens aktiver, der opbevares i depot hos tredjemanden, i tilfælde af tredjemandens insolvens ikke kan udloddes eller realiseres til fordel for tredjemandens kreditorer efter *stk. 3, nr. 5*.

Med henblik på at kunne gennemføre disse regler i dansk ret, foreslås det derfor i den foreslåede § 107 b, nr. 2, at Finanstilsynet får hjemmel til at fastsætte nærmere regler om depotselskabets forpligtelser i forbindelse med udvælgelse og overvågning af tredjemand ved delegation af depotselskabsopgaver og i § 107 b, nr. 3, om kravene til tredjeman-

dens adskillelse af kunders aktiver fra depotselskabets og tredjemandens egne aktiver. Såfremt EU-Kommissionen vælger at fastsætte reglerne i en forordning, som er direkte gældende i medlemslandene, kan der blive behov for, at fastsætte supplerende nationale regler, eller justere i de gældende, med henblik på at sikre, at forordningen kan finde anvendelse.

Med det foreslåede *stk. 4*, bestemmes, at depotselskabet kan delegere opgaver til tredjemand uanset, at kravene i det foreslåede, *stk. 2, nr. 5*, litra b, ikke er opfyldt, hvis en række betingelser er opfyldt. Det vil typisk sige at betingelsen er at tredjelandets lovgivning stiller krav om at finansielle instrumenter udstedt i det pågældende tredjeland skal opbevares i en bank med hjemsted i tredjelandet og at tredjelandets lovgivning om drift og tilsyn med banker ikke opfylder kravene i denne lov.

For det første skal delegationen gælde de i bilag 5 til lov om finansiel virksomhed nævnte instrumenter, som er omfattet af et tredjelandets lovgivning, der kræver, at disse skal opbevares i depot hos en lokal enhed, jf. det foreslåede *stk. 4, nr. 1*.

Hvis det er tilfældet, må der efter det foreslåede *stk. 4, nr. 2*, ikke delegeres funktioner i videre omfang end krævet, som følge af tredjelandets lovgivning.

Efter det foreslåede *stk. 4, nr. 3*, er det ligeledes en betingelse for delegation efter *stk. 3*, at der heller ikke må være nogen lokal enhed, der opfylder kravene i det foreslåede *stk. 3, nr. 2*, for delegation, som depotbanken ville kunne have valgt at overlade opgaverne til.

Efter det foreslåede *stk. 4, nr. 4*, skal investorerne i den danske UCITS tillige forud for deres investering i UCITS' en behørigt informeres om, at delegationen er påkrævet på grund af regler i tredjelandet og om omstændighederne, der retfærdiggør delegationen. Formålet hermed er at gøre det klart for investorerne i den pågældende UCITS, at en del af deres formue opbevares under forhold, der kan være mindre sikre end opbevaringen ellers skal være efter denne lov.

Endeligt skal den danske UCITS eller dens investeringsforvaltningsselskab have pålagt depotselskabet at delegere opbevaring af sådanne instrumenter, som er omfattet af bilag 5 til lov om finansiel virksomhed, til den lokale enhed, jf. det foreslåede *stk. 4, nr. 5*. Dermed har depotbanken en positiv tilkendegivelse fra den danske UCITS eller dens investeringsforvaltningsselskab, om at den ønsker at investere i de pågældende aktiver uanset at opbevaringen kan være mindre sikker.

Med det foreslåede *stk. 5* bestemmes det, at delegation efter det foreslåede *stk. 4* kun kan opretholdes så længe, de pågældende instrumenter nævnt i bilag 5 til lov om finansiel virksomhed er omfattet af et tredjelands lovgivning, der kræver, at disse skal opbevares i depot hos en lokal enhed, og at delegationen af funktionerne er krævet som følge af tredjelands lovgivning, og så længe der ikke er nogen lokal enhed, der opfylder kravene for delegation i det foreslåede *stk. 3, nr. 2*. Hvis en af disse betingelser ændrer sig, kan delegation efter det foreslåede *stk. 4* ikke længere opretholdes.

I det foreslåede *stk. 6* bestemmes, at levering af ydelser via værdipapirafviklingssystemer, der er omfattet af reglerne i lov om værdipapirhandel m.v., kapitel 18. Det betyder, at der ikke skal indgås en aftale om delegation med værdipapirafviklingssystemet, før depotbanken kan overdrage en UCITS' kontanter eller finansielle instrumenter til værdipapirafviklingssystemet med henblik på afvikling af indgåede handler.

Efter det foreslåede *stk. 7* kan tredjemand videredelegere de opgaver, som er delegeret til tredjemand efter det foreslåede *stk. 2 og 4* under forudsætning af, at videredelegationen opfylder samme krav, som gælder for depotselskabets delegation. Den foreslåede § 107, *stk. 1 og 2*, om ansvar for tab af de i bilag 5 til lov om finansiel virksomhed nævnte instrumenter, som er omfattet af depotet, finder anvendelse på de relevante parter i tilfælde af videredelegation. Relevante parter kan i denne sammenhæng være tredjemand, eller den som tredjemand videredelegerer opgaverne til.

Til nr. 17 (§§ 107-107 b i lov om finansiel virksomhed)

Til § 107

Det foreslås, at indsætte en ny § 107 i lov om finansiel virksomhed om depotselskabets ansvar for tab af de i bilag 5 nævnte instrumenter, som opbevares i depot for en UCITS. Det skal bemærkes, at en dansk UCITS alene må investere i finansielle instrumenter omfattet af bilag 5, hvis det finansielle instrument tillige er omfattet af definitionen i § 2, *stk. 1, nr. 1-3*, i lov om investeringsforeninger m.v. Lov om investeringsforeninger opstiller således regler for hvad en UCITS må investere i, hvor lov om finansiel virksomhed opstiller regler for hvordan disse skal opbevares. Med tab menes, at de i depotet beroende finansielle instrumenter ikke kan tilbageleveres til den danske UCITS uanset grunden hertil.

Den foreslåede § 107 gennemfører UCITS V-direktivets ændringer i artikel 24, i UCITS-direktivet.

Med det foreslåede *stk. 1* bestemmes, at depotselskabet er ansvarlig for tab af de i bilag 5 til lov om finansiel virksomhed nævnte instrumenter, som bliver opbevaret i depot efter reglerne i det foreslåede § 106 c, *stk. 1, nr. 1*, hvis tabet er

forårsaget af depotselskabet eller tredjemand, til hvem opgaven er delegeret. Såvel den danske UCITS som UCITS'ens investorer kan således gøre krav om erstatning gældende. Instrumenterne anses for at være tabte, hvis depotbanken uanset grunden ikke er i stand til at levere instrumenterne tilbage til den danske UCITS.

I det foreslåede *stk. 3* bestemmes, at depotselskabet i tilfælde af tab af de i bilag 5 til lov om finansiel virksomhed nævnte instrumenter opbevaret i depot, uden unødigt ophold skal yde en erstatning til den danske UCITS eller dennes investeringsforvaltningsselskab på vegne af UCITS'en, i form af de i bilag 5 til lov om finansiel virksomhed nævnte instrumenter af samme type eller et beløb svarende til værdien af disse. Dermed er depotbanken, hvis en sådan situation indtræffer, forpligtet til at fremskaffe andre instrumenter, som er mage til eller som er af samme type som de instrumenter der er gået tabt, som den kan overdrage til den danske UCITS. Depotbanken kan også vælge at udbetale et beløb, der svarer til værdien af de instrumenter, der er gået tabt. Det kan f. eks. være hvis det ikke er muligt at fremskaffe de pågældende instrumenter. Erstatningen skal gives så hurtigt som muligt, fordi lovgivningen om danske UCITS bl.a. skal sikre, at investeringer i danske UCITS skal være likvide. Når erstatningen ydes til investeringsforvaltningsselskabet på vegne af UCITS'en skal dette straks videregive erstatningen til UCITS'en, som var ejer af de i bilag 5 nævnte instrumenter, som er gået tabt. Udbetalingen af erstatningen skal ske hurtigst muligt, og skal således ikke afvente, at der er faldet en endelig dom i en evt. retssag mellem parterne om erstatning.

I det foreslåede *stk. 2* bestemmes, at depotselskabet ikke er ansvarlig for tab efter det foreslåede *stk. 1*, såfremt dette kan bevise, at tabet skyldes en ekstern hændelse, som depotselskabet ikke med rimelighed kunne forventes at have kontrol over, og hvis konsekvenser ville have været uundgåelige, også selvom depotselskabet havde truffet alle rimelige forholdsregler. Det betyder, at depotselskabets ansvar for tab af de i bilag 5 nævnte instrumenter i depot efter *stk. 1* er et objektivi ansvar, i overensstemmelse med direktivet. UCITS'en skal således ikke bevise, at depotselskabet har begået fejl. Den eneste mulighed depotselskabet har for at undgå at ifalde ansvar, er at depotselskabet kan bevise, at tabet skyldes en hændelse udenfor depotselskabet, som dette ikke med rimelighed kan forventes at have kontrol over, og hvis konsekvenser er uundgåelige, også selv om depotselskabet har truffet sine forholdsregler. Depotselskabet skal uden unødigt ophold yde erstatning ved tab af instrumenter, også selv om depotselskabet mener, at det har truffet alle de forholdsregler, som de skal for at slippe for det objektive ansvar. Såfremt depotselskabet senere får medhold i denne antagelse, må det tilbagesøge den ydede erstatning fra den danske UCITS.

Efter det foreslåede *stk. 4* er depotselskabet endvidere ansvarlig over for den danske UCITS og dennes investorer for ethvert andet tab, som disse måtte lide som følge af depotselskabets uagtsomme eller forsætlige misligholdelse af sine forpligtelser efter lov om finansiel virksomhed. Det vil sige, at depotselskabets ansvar for andre tab er lempeligere end for tab af de i bilag 5 til lov om finansiel virksomhed nævnte instrumenter opbevaret i depot, idet der er tale om et culpaansvar. Her kan der f.eks. være tale om tab som følge af mangelfuld kontrol og registrering af UCITS'ens ejendomsret til en ejendom, hvori UCITS'en har kontorer. Bestemmelsen indeholder heller ikke noget krav om, at depotselskabet skal udbetale erstatningen uden unødigt ophold. Depotselskabet kan derfor afvente en endelig afgørelse på, hvorvidt det er erstatningspligtigt for tab efter *stk. 4* eller ej.

Det fremgår af det foreslåede *stk. 5*, at depotselskabets ansvar ikke påvirkes af en eventuel delegation omfattet af den foreslåede § 106 d. Det vil sige, at depotselskabet også er ansvarlig for tab af de i bilag 5 til lov om finansiel virksomhed nævnte instrumenter, som opbevares hos en tredjemand, uanset tabets årsag, medmindre depotselskabet kan bevise, at betingelserne i *stk. 3* er til stede.

Efter det foreslåede *stk. 6* kan depotselskabet hverken frigøre sig for eller begrænse sit erstatningsansvar i forbindelse med tab af instrumenter omfattet af bilag 5 til lov om finansiel virksomhed, som er opbevaret i depot hos tredjemand efter reglerne om delegation i den foreslåede § 106 c. Denne regel er ufravigelig og aftaler mellem depotselskabet og UCITS'en, der frigør depotselskabet for ansvar eller begrænser ansvaret, er ugyldige. Det vil f.eks. også være tilfældet, hvis UCITS'en som kunde har skrevet under på, at bankens almindelige forretningsbetingelser finder anvendelse. De ansvarsfraskrivelser og -begrænsninger, som findes i de almindelige forretningsbetingelser, vil være ugyldige.

Med *stk. 7* foreslås det, at investorerne kan vælge at gøre krav om erstatning gældende overfor depotselskabet direkte. Investorerne kan også vælge at gøre deres krav gældende samlet gennem den danske UCITS eller dennes investeringsforvaltningsselskab. Denne valgfrihed, med hensyn til hvordan man vil gøre krav gældende, skyldes et ønske om, at erstatningen skal ud til den enkelte investor så hurtigt som muligt, så den tid, hvor en investor står med en illikvid investering, begrænses mest mulig. Denne valgfrihed må dog ikke føre til, at en investor får erstatning både ved et krav rettet direkte mod depotselskabet og gennem et krav, som UCITS'en har rettet mod depotselskabet.

Til § 107 a

Det foreslås, at indsætte en ny § 107 a i loven om depotselskabets pligt til at stille oplysninger til rådighed for Finanstilsynet og, om Finanstilsynets pligt til at videregive disse oplysninger til myndighederne i de andre medlemslande.

Den foreslåede § 107 a gennemfører UCITS V-direktivets ændringer i artikel 26 a i UCITS-direktivet. Det fremgår af den foreslåede § 107 a, at et depotselskab efter anmodning skal stille alle de oplysninger til rådighed for Finanstilsynet, som depotselskabet har indhentet under udførelse af sine opgaver, og som kan være nødvendige for UCITS'ens og dennes investeringsforvaltningsselskabs kompetente myndighed.

Såfremt en dansk UCITS forvaltes af et administrations-selskab beliggende i et andet medlemsland vil administrations-selskabets kompetente myndigheder være udenlandske myndigheder. De vil dermed ofte være forskellige fra depotselskabets kompetente myndigheder, som er Finanstilsynet, hvis depotbanken dansk eller udenlandske myndigheder, hvis depotbanken er etableret i Danmark som en filial af en udenlandsk bank. Administrations-selskabets kompetente myndigheder kan således være forskellige fra depotselskabets kompetente myndigheder. I sådanne tilfælde skal Finanstilsynet straks videregive de modtagne oplysninger til administrations-selskabets kompetente myndigheder, hvis de er relevante for tilsynet med administrations-selskabet. En sådan videregivelse vil ske i medfør af § 354, *stk. 6*, nr. 21. Administrations-selskabets kompetente myndigheder, vil herefter være undergivet den i § 354, *stk. 1*, omhandlede tavshedspligt, jf. § 354, *stk. 8*.

Depotselskabet skal stille disse oplysninger til rådighed for Finanstilsynet for at muliggøre det bedst mulige tilsyn med såvel den danske UCITS som dens investeringsforvaltningsselskab.

Til § 107 b

Det foreslås, at indsætte en ny § 107 litra b i loven som giver Finanstilsynet hjemmel til at fastsætte nærmere regler til udfyldelse af en række af lovens bestemmelser vedrørende depotselskabet.

Med den foreslåede § 107 b gennemføres UCITS V-direktivets ændringer i artikel 26 b i UCITS-direktivet. UCITS direktivets artikel 26, litra b, giver EU-Kommissionen hjemmel til at fastsætte nærmere regler i en gennemførelsesretsakt om betingelserne for udøvelse af depotselskabsfunktionerne. Med henblik på at kunne gennemføre disse regler i dansk ret foreslås det derfor i § 107 b, at Finanstilsynet får hjemmel til at fastsætte nærmere regler om betingelserne for udøvelse af depotselskabsfunktionerne. Såfremt EU-Kommissionen vælger at fastsætte reglerne i en forordning, som er direkte gældende i medlemslandene, kan der blive behov for, at fastsætte supplerende nationale regler, eller justere i de gældende, med henblik på at sikre, at forordningen kan finde anvendelse.

UCITS V-direktivet giver EU-Kommissionen hjemmel til at fastsætte nærmere regler i en gennemførelsesretsakt om, hvornår begivenheder er eksterne begivenheder, som depotselskabet ikke er ansvarlig for, og om betingelserne for og omstændighederne hvorunder finansielle instrumenter, der opbevares i depot, skal anses for at være tabt, samt hvilke aktiver, der skal anses for at være aktiver, der ikke er egnede til at lægge i depot. Med henblik på at kunne gennemføre disse regler i dansk ret foreslås det derfor i § 107 b, at Finanstilsynet får hjemmel til at fastsætte nærmere regler om, hvornår der er tale om eksterne hændelser, som depotselskabet ikke med rimelighed kunne forventes at have kontrol over, og hvis konsekvenser ville have været uundgåelige, også selvom depotselskabet havde truffet alle rimelige forholdsregler. Såfremt EU-Kommissionen vælger at fastsætte reglerne i en forordning, som er direkte gældende i medlemslandene, kan der blive behov for, at fastsætte supplerende nationale regler, eller justere i de gældende, med henblik på at sikre, at forordningen kan finde anvendelse.

Efter den foreslåede § 107 b kan Finanstilsynet fastsætte nærmere regler til udfyldelse af en række af lovens bestemmelser vedrørende depotselskabet. Finanstilsynet kan således efter det foreslåede nr. 1 fastsætte regler om betingelserne for udførelsen af depotselskabsfunktionerne. Det drejer sig om de kontroller, som depotselskabet skal udføre efter den foreslåede § 106 a, stk. 1, nr. 1-3 og 5 og § 106 b samt om, hvilke typer af de i bilag 5 til lov om finansiel virksomhed nævnte instrumenter, der er omfattet af depotselskabets opbevaringspligt, jf. den foreslåede § 106 c, stk.1. Efter den foreslåede nr. 1, litr a-c kan finanstilsynet fastsætte betingelser for, hvilke typer af de i bilag 5 nævnte instrumenter, der er omfattet af depotselskabets opbevaringspligt, hvordan depotselskabet skal opbevare de i bilag 5 til lov om finansiel virksomhed nævnte instrumenter, som henholdsvis er registreret i en værdipapircentral eller udstedt på navn og registreret hos en registrator.

Efter det foreslåede nr. 2, kan Finanstilsynet fastsætte nærmere regler om depotselskabets forpligtelser i forbindelse med udvælgelse og overvågning af tredjemand ved delegation af depotselskabsopgaver, jf. den foreslåede § 106 d, stk. 2, nr. 3 og 4.

Efter det foreslåede nr. 3, kan Finanstilsynet fastsætte nærmere regler om de krav der stilles til tredjemands adskillelse af depotselskabets egne aktiver fra sine kunders aktiver, jf. den foreslåede § 106 d, stk. 2, nr. 5, litra c.

Efter det foreslåede nr. 4, kan Finanstilsynet fastsætte nærmere regler om de skridt, som tredjemanden skal tage for at sikre, at en dansk UCITS' aktiver, der opbevares i depot hos tredjemanden, i tilfælde af tredjemandens insolvens ikke kan udloddes eller realiseres til fordel for tredjemandens kreditorer, jf. den foreslåede § 106 d, stk. 2, nr. 5, litra d.

Bestemmelsen indeholder i nr. 5 endvidere en bemyndigelse til, at Finanstilsynet kan fastsætte regler om de nærmere betingelser for hvornår finansielle aktiver, som depotselskabet er ansvarlig for, skal anses for at være gået tabt, jf. den foreslåede § 107, stk. 2.

Efter det foreslåede nr. 6, kan Finanstilsynet fastsætte nærmere regler om hvad der skal forstås ved eksterne hændelser, som depotselskabet ikke med rimelighed kunne forventes at have kontrol over, og hvis konsekvenser ville have været uundgåelige, selvom depotselskabet havde truffet alle rimelige forholdsregler, jf. den foreslåede § 107, stk. 3.

Endelig kan Finanstilsynet efter nr. 7, fast nærmere regler for betingelserne for at opfylde uafhængighedskravet i § 101, stk. 1, og i § 106, stk.3.

Til nr. 18 (§ 124, stk. 3, 3. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Pengeinstitutter og realkreditinstitutter skal i dag opgøre deres individuelle solvensbehov, jf. § 124, stk. 1, jf. stk. 2, i lov om finansiel virksomhed. Finanstilsynet kan i medfør af § 124, stk. 3, fastsætte et højere individuelt solvenskrav i form af et tillæg til det individuelle solvensbehov, der fremgår af § 124, stk. 2. Finanstilsynet fastsætter det individuelle solvenskrav med udgangspunkt i minimumskravet på 8 pct. med tillæg for risici som ikke fuldt ud afspejles i opgørelsen af den samlede risikoeksponering. Solvenskravet fastsættes når der er uoverensstemmelse mellem det af instituttet opgjorte solvensbehov og det af Finanstilsynet fastsatte solvensbehov. Det individuelle solvenskrav er udtryk for Finanstilsynets vurdering af instituttets tilstrækkelige kapitalgrundlag.

Finanstilsynet kan endvidere med hjemmel i § 124, stk. 3, 3. pkt., i lov om finansiel virksomhed stille krav til, hvilken type kapital, der kan anvendes til dækning af dette individuelle solvenstillæg. Det fremgår af lovbemærkningerne til § 124, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed, jf. lov nr. 268 af 25. marts 2014 (lovforslag nr. L 133 af 7. februar 2014), at Finanstilsynet som udgangspunkt vil stille krav om, at det individuelle solvenstillæg skal opfyldes med egentlig kernekapital (såkaldt CET1 – Common Equity Tier 1). Det vil sige, at det individuelle solvenstillæg som udgangspunkt skal opfyldes af aktiekapital, andelskapital eller garantkapital, idet formålet med kravet er at sikre, at instituttet bedre kan fortsætte sine aktiviteter på trods af yderligere tab.

Det følger endvidere af lovbemærkningerne til den gældende § 124, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed, jf. lov nr. 268 af 25. marts 2014 (lovforslag nr. L 133 af 7. februar 2014), at Finanstilsynet som udgangspunkt vil stille krav om, at det individuelle solvenstillæg skal opfyldes med egentlig kernekapital (såkaldt CET1 – Common Equity Tier 1). Det vil sige, at det individuelle solvenstillæg som ud-

gangspunkt skal opfyldes af aktiekapital, andelskapital eller garantkapital, idet formålet med kravet er at sikre, at instituttet bedre kan fortsætte sine aktiviteter på trods af yderligere tab.

De gældende danske regler, harmonerer imidlertid ikke med EBA's nye retningslinjer for fælles procedurer og metoder for tilsyns- og evalueringsprocessen, (SREP). Med EBA's retningslinjer er det hensigten, at der skal ske en harmonisering på tværs af EU, herunder en harmonisering af kravene for kreditinstitutter til kvaliteten af den kapital, der kan bruges til at opfylde det individuelle solvenstillæg (søjle II krav), således at fordelingen på egentlig kernekapital, hybrid kernekapital og supplerende kapital forholdsmæssigt stemmer overens med kravene til kapitalen til dækning af institutternes kapitalgrundlagskrav (søjle I-krav).

Retningslinjer fra EBA er udtryk for følg eller forklar-regulering, som betyder at reglerne skal efterleves eller at eventuelle afvigelser skal forklares. Det er i overensstemmelse med dansk retstradition at sikre en EU-konform gennemførelse i dansk ret under hensyn til særlige nationale forhold.

På den baggrund foreslås det med lovforslagets § 1, nr. 19, at erhvervs- og vækstministeren bemyndiges til at fastsætte nærmere regler om opfyldelse af det individuelle solvenstillæg i en bekendtgørelse, med henblik på at sikre, at de danske regler bliver EU-konforme, og mere smidigt kan ændres i takt med eventuelle ændringer af EU-reguleringen.

Som konsekvens af lovforslagets § 1, nr. 19, foreslås det at ophæve § 124, stk. 3, 3. pkt., som vedrører Finanstilsynets hjemmel til at fastsætte kravene til den type kapital, der kan anvendes til opfyldelse af det individuelle solvenstillæg. Ændringen skal således ses i sammenhæng med lovforslagets § 1, nr. 19, hvorfor der henvises til bemærkningerne hertil.

Til nr. 19 (§ 124, stk. 8, i lov om finansiel virksomhed)

Pengeinstitutter og realkreditinstitutter skal i dag opgøre deres individuelle solvensbehov, jf. § 124, stk. 1, jf. stk. 2, i lov om finansiel virksomhed. Finanstilsynet kan i medfør af § 124, stk. 3, fastsætte et højere individuelt solvenskrav i form af et tillæg til det individuelle solvensbehov, der fremgår af § 124, stk. 2. Finanstilsynet fastsætter det individuelle solvenskrav med udgangspunkt i minimumskravet på 8 pct. med tillæg for risici som ikke fuldt ud afspejles i opgørelsen af den samlede risiko-eksponering. Solvenskravet fastsættes når der er uoverensstemmelse mellem det af instituttet opgjorte solvensbehov og det af Finanstilsynet fastsatte solvensbehov. Det individuelle solvenskrav er udtryk for Finanstilsynets vurdering af instituttets tilstrækkelige kapitalgrundlag.

Finanstilsynet kan i dag med hjemmel i § 124, stk. 3, 3. pkt., i lov om finansiel virksomhed stille krav til, hvilken type kapital, der kan anvendes til dækning af dette individuelle solvenstillæg. Det fremgår af lovbemærkningerne til § 124, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed, jf. lov nr. 268 af 25. marts 2014 (lovforslag nr. L 133 af 7. februar 2014), at Finanstilsynet som udgangspunkt vil stille krav om, at det individuelle solvenstillæg skal opfyldes med egentlig kernekapital (såkaldt CET1 – Common Equity Tier 1). Det vil sige, at det individuelle solvenstillæg som udgangspunkt skal opfyldes af aktiekapital, andelskapital eller garantkapital, idet formålet med kravet er at sikre, at instituttet bedre kan fortsætte sine aktiviteter på trods af yderligere tab.

Med forslaget bemyndiges erhvervs- og vækstministeren til i en bekendtgørelse at fastsætte de nærmere regler om den kapital, der kan anvendes til opfyldelse af institutternes individuelle solvenstillæg, jf. § 124, stk. 3.

Baggrunden for ændringen er EBA's nye retningslinjer for fælles procedurer og metoder for tilsyns- og evalueringsprocessen, (SREP), som har til hensigt at opnå harmonisering af kravene til kvaliteten af den kapital, der kan bruges til at opfylde det individuelle solvenstillæg (søjle II krav) for kreditinstitutter.

Retningslinjer fra EBA er udtryk for følg eller forklar-regulering, som betyder at reglerne skal efterleves eller at eventuelle afvigelser skal forklares. Det er i overensstemmelse med dansk retstradition at sikre en EU-konform gennemførelse i dansk ret under hensyn til særlige nationale forhold.

Med henblik på at sikre at de danske regler løbende og smidigt kan justeres på baggrund af eventuelle ændringer, tilpasninger m.v., som måtte følge af løbende EU-regulering, foreslås det, at erhvervs- og vækstministeren i en bekendtgørelse kan fastsætte nærmere regler om den kapital, der kan anvendes til dækning af det individuelle solvenstillæg.

Bekendtgørelsen, der udnytter hjemmelen i den foreslåede § 124, stk. 8, vil således afspejle EBA's retningslinjers indhold, således at de danske regler herved bliver EU-konforme. Bemyndigelsen vil ligeledes kunne udnyttes fremover med henblik på tilpasning til eventuelle fremtidige ændringer i retningslinjen eller anden regulering fra EU.

Det fremgår af pkt. 348 i EBA's nye retningslinjer for fælles procedurer og metoder for tilsyns- og evalueringsprocessen, (SREP), at tilsynsmyndighederne bør fastsætte et krav til sammensætningen af kapitalkvaliteten til dækning af det individuelle solvenstillæg ud fra følgende anvisning:

- Minimum 56 pct. dækkes af egentlig kernekapital.

- Minimum 75 pct. dækkes af egentlig kernekapital eller hybrid kernekapital.
- De resterende 25 pct. kan dækkes af supplerende kapital eller kernekapital eller egentlig kernekapital.

De risikotyper, der er omfattet af SREP retningslinjens krav til kapitalens sammensætning er kreditrisici, markedsrisici, operationelle risici, kreditkoncentrationsrisici, IRRB samt modelfejl.

Ved udarbejdelsen af reglerne, vil der, i overensstemmelse med hidtidig praksis, blive lagt vægt på, at der stilles ensartede krav til dækning af samtlige risici, som et solvenstillæg dækker.

Det bemærkes, at det følger af EBA's nye retningslinjer for fælles procedurer og metoder for tilsyns- og evalueringsprocessen (SREP), at en del af kapitalen skal være egentlig kernekapital, hvilket er et strengere krav end de gældende danske regler i medfør af § 124 i lov om finansiel virksomhed og lovbemærkningerne hertil, jf. lov nr. 268 af 25. marts 2014 (lovforslag nr. L 133 af 7. februar 2014), som endvidere er gengivet ovenfor. Efter de gældende danske regler kan institutterne undlade at anvende egentlig kernekapital til opfyldelse af det individuelle solvenstillæg, hvis instituttet i stedet har tilstrækkelig anden regulatorisk kapital med en tilstrækkelig høj trigger, jf. de almindelige bemærkninger afsnit. 2.2.1. Ved kapital med tilstrækkelig høj trigger forstås, kapital som enten konverteres til egenkapital eller nedskrives, permanent eller midlertidigt, ved brud på solvensbehovet eller ved brud på et passende niveau af egentlig kernekapital.

Samtidig stiller EBA's nye retningslinjer for fælles procedurer og metoder for tilsyns- og evalueringsprocessen, (SREP) ikke krav om, at anden regulatorisk kapital skal være med høj trigger. Dermed kan f.eks. hybrid kernekapital og/eller supplerende kapital med lavere eller ingen trigger anvendes - inden for de rammer, der er opstillet i retningslinjen. Dette er lempeligere end de gældende danske regler.

Harmoniseringen vil således for nogle institutter være en lempelse og for andre en stramning, afhængigt af det enkelte instituts kapitalstruktur. Da nogle institutter vil blive påvirket negativt som følge af indførelsen af EBA's nye retningslinjer, forventes det, at erhvervs- og vækstministerens bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler om den kapital, der kan anvendes til opfyldelse af institutternes individuelle solvenstillæg, vil blive udnyttet til, at der i en bekendtgørelse vil blive givet mulighed for en 6-årig overgangsordning, således at institutter, der i dag har udstedt anden regulatorisk kapital med høj trigger i 6 år efter bekendtgørelsens ikrafttrædelse får mulighed for fortsat at anvende denne høj-trigger kapital til dækning af kravet om 56 pct. egentlig kernekapital og 75 pct. kernekapital.

EBA's nye retningslinjer for fælles procedurer og metoder for tilsyns- og evalueringsprocessen, (SREP) indeholder ikke overgangsregler. En overgangsperiode på 6 år i Danmark vurderes imidlertid at være tilsynsmæssig forsvarlig, idet kapital med høj trigger betragtes som værende tabsabsorberende i en going concern situation. Såfremt harmoniseringen med EBAs SREP retningslinje sker med en overgangsperiode på 6 år, tilgodeses institutternes muligheder for planlægning af kapitalindfrielse og -udstedelser inden for rammerne af CRR-forordningen.

Overgangsreglerne vil kun finde anvendelse for de institutter, der før 31. december 2015 har udstedt kapital med en trigger, forudsat instrumenterne opfylder de hidtil gældende krav til anden ansvarlig kapital, jf. afsnit 2.2 i de almindelige bemærkninger. Herved tages hensyn til de institutter, der allerede før lovens og bekendtgørelsens ikrafttræden har indrettet sig på at anvende kapitalinstrumenter med højt trigger-niveau.

Såfremt der måtte ske løbende ændringer eller justeringer i den fælles EU-retlige regulering fra EBAs side på området, er udgangspunktet, at bekendtgørelsen vil blive ændret i takt hermed.

Bekendtgørelsen forventes at træde i kraft samtidig med lovens ikrafttræden, hvilket er den 1. januar 2016.

Til nr. 20 (§§ 126 b-126 g i lov om finansiel virksomhed)

Med lov nr. 308 af 28. marts 2015 om ændring af lov om finansiel virksomhed indsættes §§ 126 b-126 g, jf. lovens § 1, nr. 34, som led i gennemførelsen af Solvens II-direktivet. Med dette lovforslag foretages ændringer i den med lov nr. 308 af 28. marts 2015 foreslåede affattelse af § 126 e og f, som beskrives nedenfor.

Da lov nr. 308 af 28. marts 2015 træder i kraft den 1. januar 2016, som er efter fremsættelsestidspunktet for dette lovforslag, foreslås det af lovtekniske årsager at ophæve bestemmelserne som affattet ved lov nr. 308 af 28. marts 2015, jf. § 9, nr. 5, og samtidig nyaffatte bestemmelserne med dette lovforslag.

Til § 126 b

Med den foreslåede § 126 b indføres kapitalbegreberne: Kapitalgrundlag, basiskapitalgrundlag og supplerende kapitalgrundlag, i forhold til gruppe 1-forsikringsselskaber. Bestemmelsen gennemfører Solvens II-direktivets artikel 87-89, hvormed kapitalen opdeles i tre klasser efter nærmere fastsatte kriterier. Klasserne afspejler kapitalens kvalitet, hvor klasse 1-kapital er af højeste kvalitet. Det er hensigtsmæssigt at have en opdeling i klasser og visse begrænsninger i forhold til den kapital, der kan anvendes til at dække

henholdsvis solvenskapitalkravet og minimumskapitalkravet for at forhindre, at virksomheder bliver kapitaliseret med kapital af forholdsvis lav kvalitet. Ved klassificeringen af kapitalen bliver det muligt at fastsætte rammer for kvaliteten af det kapitalgrundlag, der kan anvendes til at dække solvenskapitalkravet, og det basiskapitalgrundlag der kan anvendes til at dække minimumskapitalkravet.

Det fremgår af *stk. 1*, at kapitalgrundlaget er summen af basiskapitalgrundlaget, jf. *stk. 2*, og det supplerende kapitalgrundlag, jf. *stk. 3*.

Det fremgår endvidere, at anvendelsen af det supplerende kapitalgrundlag kræver Finanstilsynets godkendelse. Kommissionen vedtag reguleringsmæssige tekniske standarder udarbejdet af EIOPA vedrørende kriterierne for tilsynsmyndighedernes godkendelse af supplerende kapitalgrundlag, jf. artikel 92, *stk. 1* og *2*, i Solvens II-direktivet, som ændret ved Omnibus II-direktivet. Reguleringsmæssige tekniske standarder er en del af niveau 2-reguleringen, der bliver udstedt som forordninger.

Der henvises til bemærkningerne til lov nr. 308 af 28. marts 2015, § 3, *stk. 1*, nr. 1, hvoraf det fremgår, at Finanstilsynet fra 1. april 2014 kan forhåndsgodkende et selskabs anvendelse af det supplerende kapitalgrundlag. Dette skal sikre en smidig indfasning af de nye regler.

Det fremgår af *stk. 2*, at basiskapitalgrundlaget består af summen af det beløb, hvormed værdien af aktiver overstiger værdien af forpligtelser. Beløbet opgøres efter regler udstedt i medfør af § 126 e, *stk. 6*, om værdiansættelse af aktiver og passiver, herunder forsikringsmæssige hensættelser. Beløbet, hvormed værdien af aktiver overstiger værdien af forpligtelser, fratrækkes værdien af egne aktier, der ejes af forsikringsselskabet og tillægges værdien af efterstillet gæld, der i tilfælde af låntagers konkurs træder tilbage i forhold til øvrige kreditorer, men ikke for egenkapital.

Det fremgår af det foreslåede *stk. 3*, at det supplerende kapitalgrundlag består af kapital, der ikke medregnes i basiskapitalgrundlaget, og som kan benyttes til dækning af tab. Det kan blandt andet omfatte ikke-indbetalt aktiekapital eller garantikapital, remburser, garantier samt andre retligt bindende tilsagn modtaget af forsikringsselskabet, forudsat at de ikke er en del af basiskapitalgrundlaget.

Ved gensidige forsikringsselskaber med variable bidrag kan det supplerende kapitalgrundlag også omfatte fremtidige fordringer, som selskabet kan have på sine medlemmer i form af krav om ekstrabidrag inden for de følgende 12 måneder.

Det fremgår af det foreslåede *stk. 4*, at Finanstilsynet skal godkende kapital, som selskaberne ønsker at anvende, hvis kapitalen ikke fremgår af Formålet med Kommissionens liste og Finanstilsynets godkendelse er at sikre, at den kapital, der medregnes i kapitalgrundlaget, er af en passende kvalitet, og dermed er egnet til at dække solvenskapitalkravet. Dette skal medvirke til at forhindre, at forsikringsselskaber bliver kapitaliseret med kapital af forholdsvis lav kvalitet.

Finanstilsynet vil i sin godkendelse af kapital, der ikke fremgår af Kommissionens liste, tage en række faktorer i betragtning. Finanstilsynet vil blandt andet vurdere, om kapitalen kan dække tab og dermed bidrage til et forsikringsselskabs fortsatte drift (going concern).

Med det foreslåede *stk. 5* bemyndiges Finanstilsynet til at fastsætte nærmere regler for gruppe 1-forsikringsselskabers opgørelse af kapitalgrundlaget. Dette skal bidrage til gennemførelsen af artikel 90 og 91 i Solvens II-direktivet. Bemyndigelsen forventes udnyttet til at udstede en bekendtgørelse, der indeholder regler om kapitalgrundlaget, basiskapitalgrundlaget og det supplerende kapitalgrundlag. Det forventes, at bekendtgørelsen desuden vil indeholde regler om det kapitalgrundlag, som kan anvendes til at dække henholdsvis solvenskapitalkravet og minimumskapitalkravet i §§ 126 c og 126 d. Bekendtgørelsen forventes desuden at indeholde nærmere regler om kapitalgrundlagselementerne og Finanstilsynets godkendelse af det supplerende kapitalgrundlag.

Der henvises til bemærkningerne til § 126 c, *stk. 6*, og § 126 d, *stk. 7*, for nærmere information om det forventede indhold af bekendtgørelsen.

Til § 126 c

Det foreslås, at der indsættes en ny bestemmelse, der regulerer gruppe 1-forsikringsselskabernes opgørelse af solvenskapitalkravet. Bestemmelsen gennemfører artikel 100-102 og 119 i Solvens II-direktivet.

Solvenskapitalkravet skal opgøres på grundlag af selskabets risikoprofil og skal afspejle virksomhedens risici i højere grad end solvenskravet efter § 126 i den gældende lov om finansiel virksomhed. Indførelsen af solvenskapitalkravet vil give Finanstilsynet mulighed for at gribe ind på et tidligere tidspunkt, hvor kapitalgrundlaget ikke kan dække virksomhedens reelle risici, som afspejlet i solvenskapitalkravet. Solvenskapitalkravet kan opgøres ved at anvende enten standardformlen eller en af Finanstilsynet godkendt intern model.

Det fremgår af det foreslåede *stk. 1*, at bestyrelsen og direktionen skal sikre, at gruppe 1-forsikringsselskabet har et kapitalgrundlag, som dækker det af selskabet opgjorte solven-

skapitalkrav. Solvenskapitalkravet skal sætte forsikrings-selskabet i stand til at dække betydelige tab og give forsikringstagerne og de begunstigede en betryggende sikkerhed for, at forfaldne betalinger vil blive effektueret.

Den måde hvorpå solvenskapitalkravet opgøres, enten ved anvendelse af standardformlen, jf. § 5, stk. 1, nr. 48, eller ved anvendelse af en af Finanstilsynet godkendt intern model, afspejler den risiko gruppe 1-forsikrings-selskabet har påtaget sig, samt den risiko selskabet forventer at påtage sig de kommende 12 måneder. For den eksisterende virksomhed som gruppe 1-forsikrings-selskabet udøver, afspejler solvenskapitalkravet alene uventede tab, da de forventede tab antages at være indeholdt i selskabets prissætning. For den virksomhed gruppe 1-forsikrings-selskabet forventes at udøve over de kommende 12 måneder afspejler solvenskapitalkravet derimod både forventede og uventede tab.

Det fremgår af præambelen til Solvens II-direktivet, at for at fremme god risikostyring skal solvenskapitalkravet fastlægges som den økonomiske kapital, som forsikrings-selskabet skal råde over for at sikre, at der højst forekommer en konkurssituation hvert 200. tilfælde. Dette svarer til, at forsikrings-selskabet med en sandsynlighed på mindst 99,5 pct. kan opfylde forpligtelserne over for forsikringstagerne og de begunstigede i de følgende 12 måneder, kaldet VaR 99,5 pct. på 12 måneders sigt. Denne økonomiske kapital opgøres på grundlag af forsikrings-selskabets risikoprofil under hensyntagen til virkningerne af eventuelle risikobegrænsende teknikker, såsom genforsikring og finansielle afdækningsinstrumenter, samt diversifikationseffekter. En diversifikationseffekt kan beskrives som en effekt, der opstår, når forskellige investeringer i en portefølje ikke udvikler sig i samme retning.

Et tab på en investering kan blive modsvaret af gevinster på andre investeringer, og dermed bliver udsvingene på den samlede portefølje mindre end summen af risiciene i de enkelte investeringer.

Diversifikationseffekten kan optimeres ved at sprede investeringerne i porteføljen, da det reducerer betydningen af, at en enkelt investering eventuelt falder markant.

Det fremgår af det foreslåede *stk. 2*, at solvenskapitalkravet skal opgøres enten ved at anvende standardformlen, jf. § 5, stk. 1, nr. 48, eller ved at anvende en godkendt intern model. De overordnede rammer for standardformlen fremgår af Solvens II-direktivets artikel 103-109, som ændret ved Omnibus II-direktivet, der vil blive gennemført på bekendtgørelsesniveau, jf. bemyndigelsen hertil i *stk. 6*.

Selve standardformlen bliver fastlagt af Kommissionen på niveau 2. Kommissionen fastsætter således delegerede retsakter, der præciserer den matematiske udformning af standardformlen, og de metoder, antagelser og standardparame-

tre, der skal benyttes ved opgørelsen af de forskellige risikomoduler og undermoduler i solvenskapitalkravet, samt vedtager bindende tekniske standarder udarbejdet af EIOPA som supplement hertil, jf. artikel 111 i Solvens II-direktivet, som ændret ved Omnibus II-direktivet.

Selskabet har også mulighed for at anvende en af Finanstilsynet godkendt intern model, som selskabet selv udvikler, til at opgøre solvenskapitalkravet. De overordnede rammer for interne modeller fremgår af Solvens II-direktivets artikel 112, 113 og 115-126, som ændret ved Omnibus II-direktivet, der vil blive gennemført på bekendtgørelsesniveau, jf. bemyndigelsen hertil i *stk. 6*. For at opnå godkendelse skal den interne model opfylde en række betingelser, der dels vil fremgå på bekendtgørelsesniveau dels i nærmere regler fastsat af Kommissionen på niveau 2. Kommissionen fastsætter således delegerede retsakter, der præciserer vedrørende interne modeller, samt vedtager gennemførelsesmæssige tekniske standarder udarbejdet af EIOPA som supplement hertil, jf. artikel 114 i Solvens II-direktivet, som ændret ved Omnibus II-direktivet. Delegerede retsakter og gennemførelsesmæssige tekniske standarder bliver udstedt som forordninger.

Solvenskapitalkravet opgøres ud fra den forudsætning, at selskabet fortsat vil udøve virksomhed, altså på going concernbasis.

Det foreslås i *stk. 3*, at et gruppe 1-forsikrings-selskab har mulighed for at anvende selskabsspecifikke parametre ved opgørelsen af solvenskapitalkravet, og dermed justere nogle af de parametre, der anvendes i standardformlen. Dette skal sikre, at standardformlen i et vist omfang kan tilpasses selskabernes specifikke forhold. Anvendelsen af selskabsspecifikke parametre skal godkendes af Finanstilsynet. Kommissionen fastsætter på niveau 2 nærmere regler for tilsynsmyndighedernes godkendelse. Niveau 2-reguleringen bliver gennemført som forordninger.

Med *stk. 4*, får Finanstilsynet mulighed for at kræve, at selskaberne anvender en godkendt intern model til opgørelse af solvenskapitalkravet for de risikomoduler, hvor selskabets risikoprofil afviger væsentligt fra standardformlen. Bestemmelsen gennemfører artikel 110 i Solvens II-direktivet.

Med risikomoduler forstås eksempelvis markedsrisici, modpartsrisici og forsikringsrisici for henholdsvis skadesforsikring og livsforsikring.

Ved vurdering af, om selskabets risikoprofil afviger væsentligt fra standardformlen, vil Finanstilsynet vurdere, om det er sandsynligt, at selskabet på baggrund af afvigelserne kan opretholde en effektiv virksomhedsstyring i overensstemmelse med § 71 i lov om finansiel virksomhed.

Denne mulighed tænkes anvendt, hvis opgørelsen af solvenskapitalkravet ved at anvende standardformlen ikke giver et retvisende billede, og hvis Finanstilsynet på den baggrund vurderer, at en anvendelse af standardformlen er uhensigtsmæssig. Finanstilsynet kan således kræve, at selskabet udarbejder en intern model i overensstemmelse med de kriterier, der vil blive fastlagt i henhold til § 126 c, stk. 6.

I perioden indtil virksomheden har rettet op på forholdet eller udarbejdet den interne model for de relevante risikomodeler, kan Finanstilsynet fastsætte et kapitaltillæg som beskrevet i den foreslåede § 350 b.

Det fremgår af det foreslåede *stk. 5*, at gruppe 1-forsikrings-selskabet skal foretage kvartalsvis opgørelse og indberetning af solvenskapitalkrav. Kravet sikrer, at Finanstilsynet kan føre et effektivt og risikobaseret tilsyn baseret på de indberettede oplysninger. Gruppe 1-forsikrings-selskabet skal desuden løbende overvåge markedet og de forudsætninger, der ligger bag opgørelsen af solvenskapitalkravet, og solvenskapitalkravet skal opgøres og senest 20 arbejdsdage herefter indberettes til Finanstilsynet, hvis selskabet finder, at der er sket ændringer af væsentlig betydning for opgørelsen.

For at vurdere om der er sket ændringer af væsentlig betydning, skal gruppe 1-forsikrings-selskabet løbende vurdere forudsætningerne og metoden, der ligger til grund for opgørelsen af solvenskapitalkravet. Selskabet skal eksempelvis vurdere om negative udviklinger i markedet eller ændringer i selskabets strategi, forretningsområde, forsikringsmæssige betingelser eller andre forhold har betydning for opgørelsen.

Opgørelsen skal foretages ved udgangen af hvert kvartal, og resultatet skal indberettes senest 20 arbejdsdage efter den sidste dag i kvartalet.

Det foreslås i *stk. 6*, at Finanstilsynet bemyndiges til at fastsætte nærmere regler om det kapitalgrundlag, der kan anvendes til at dække solvenskapitalkravet, om opgørelse af solvenskapitalkravet ved anvendelse af standardformlen og om kriterierne for Finanstilsynets godkendelse og opgørelse af en intern model. Bemyndigelsen forventes benyttet til at udstede tre nye bekendtgørelser: Én der indeholder regler for kapitalgrundlaget, som kan anvendes til at dække solvenskapitalkravet, én om anvendelsen af standardformlen og én om anvendelsen af en fuld eller partiel intern model.

Det forventes, at der i bekendtgørelsen om kapitalgrundlaget, som forventes udstedt med hjemmel i § 126 c, stk. 6, § 126 b, stk. 5, og § 126 d, stk. 7, introduceres en opdeling af kapitalgrundlagselementerne i tre klasser. Opdelingen sker blandt andet på baggrund af, at ikke al kapital effektivt kan dække tab og dermed bidrage til et forsikrings-selskabs fortsatte drift (going concern). Der er derfor behov for, at kapitalen klassificeres i overensstemmelse med nærmere fastsatte kvalitetskriterier. Indregningen af kapital i de enkelte

klasser sker efter nærmere fastsatte kriterier, der vil fremgå af bekendtgørelsen. Bestemmelserne i bekendtgørelsen skal bidrage til at artiklerne 93-96 og 98 i Solvens II-direktivet gennemføres.

I forhold til behandlingen af særlige bonushensættelser sker der ved gennemførelsen af Solvens II-direktivet en ændring. Særlige bonushensættelser af type B i livsforsikrings-selskaber kan under den nuværende regulering i bekendtgørelse nr. 1112 af 9. oktober 2014 om opgørelse af basiskapital for forsikrings-selskaber og kapitalgrundlag for visse fondsmæglerselskaber indregnes som en del af kernekapitalen og anses som en del af de forsikringsmæssige hensættelser. Dette har blandt andet den konsekvens, at de er en del af de samlede forpligtelser, for hvilke der skal registreres aktiver, jf. § 167 i lov om finansiel virksomhed. Der er således i dag mulighed for at opbygge en ekstra overdækning i registeret over aktiver som følge af, at der skal registreres aktiver til fordel for særlige bonushensættelser.

Med Solvens II-direktivet anses særlige bonushensættelser som kapital, der kan klassificeres som kapital af højeste kvalitet, hvis kriterierne herfor er opfyldt. Kapital under de nye solvensregler kan, i modsætning til i dag, ikke samtidig anses som forpligtelser. Det betyder, at der ikke længere registreres aktiver til fordel for de særlige bonushensættelser. I stedet vil forsikringstagerne være beskyttet via det nye risikobaserede solvenskapitalkrav.

Kommissionen vedtager delegerede retsakter for at præcisere kvaliteten af kapitalgrundlaget til opfyldelse af solvenskapitalkravet, jf. artikel 99 i Solvens II-direktivet, som ændret ved Omnibus II-direktivet. Delegerede retsakter bliver vedtaget som forordninger.

Der henvises til bemærkningerne til § 126 b, stk. 5, og § 126 d, stk. 7, for nærmere information om det forventede indhold af bekendtgørelsen.

Bekendtgørelsen om opgørelse af solvenskapitalkravet ved anvendelse af standardformlen forventes at fastsætte de nærmere regler for anvendelsen af standardformlen. Standardformlen opdeler forsikrings-selskabets risici i risikokategorier. De enkelte risikokategorier i solvenskapitalkravet er opgjort således, at selskabet har mulighed for med en sandsynlighed på mindst 99,5 pct. at opfylde forpligtelserne over for forsikringstagerne og de begunstigede i de følgende 12 måneder, også kaldet VaR 99,5 pct. på 12 måneders sigt.

Risiciene i hver enkelt risikokategori vurderes, hvorefter de lægges sammen. Ved sammenlægningen tages der højde for diversifikationseffekterne. En diversifikationseffekt kan beskrives som en effekt, der opstår, når forskellige risici i en portefølje ikke udvikler sig i samme retning. Et tab på en investering kan blive modsvaret af gevinster på andre investere-

ringer, og dermed bliver udsvingene på den samlede portefølje mindre end summen af risiciene i de enkelte investeringer. Diversifikationseffekterne er udtrykt ved brug af korrelationskoefficienter, det vil sige kvantitative mål for afhængighed mellem risiciene. Sammenlægnings af risikokategorierne ved brug af korrelationskoefficienterne resulterer i et samlet solvenskapitalkrav, der også opfylder VaR 99,5 pct. på 12 måneders sigt.

Hvis forsikringsselskabets risikoprofil afspejles bedre ved anvendelsen af selskabsspecifikke parametre tillades dette for udvalgte risikokategorier, som dækker forsikringsrisici, under den forudsætning, at sådanne parametre er opgjort ved brug af relevante, præcise og fyldestgørende data. Selskabets specifikke parametre skal godkendes af Finanstilsynet, men er ikke underlagt samme godkendelsesprocedure som en intern model.

For at afspejle små og mindre komplekse forsikringsselskabers særlige situation er der mulighed for, at anvende forenklede metoder til opgørelse af solvenskapitalkravet ved anvendelse af standardformlen.

Bekendtgørelsen om opgørelse af solvenskapitalkravet ved anvendelse af en fuld eller partiel intern model forventes at indeholde en række bestemmelser om opgørelse og godkendelse af interne modeller. En godkendelse fra Finanstilsynet kræver, at selskabets systemer til identificering, måling, overvågning, styring og rapportering af risici er tilfredsstillende. Mere specifikt skal den interne model i tilstrækkelig grad anvendes i selskabet, opfyldte statistiske kvalitets- og kalibreringsstandarder til sikring af, at solvenskapitalkravet opgøres på et givent beskyttelsesniveau samt forklare årsagerne og kilderne til overskud og tab. Desuden skal den interne model og dens output løbende valideres, og modellen skal dokumenteres, således at en tredjepart kan forstå den.

Til § 126 d

Det foreslås, at der indsættes en ny bestemmelse, der regulerer gruppe 1-forsikringsselskabernes opgørelse af minimumskapitalkravet. Bestemmelsen gennemfører artikel 128 og 129 i Solvens II-direktivet, som ændret ved Omnibus II-direktivet.

Af det foreslåede *stk. 1* fremgår, at gruppe 1-forsikringsselskaber til enhver tid skal have et basiskapitalgrundlag til at dække minimumskapitalkravet.

Der er større krav til kvaliteten af det basiskapitalgrundlag, der skal dække minimumskapitalkravet, end til det kapitalgrundlag, der skal dække solvenskapitalkravet, jf. herom den med lovforslaget foreslåede § 126 c.

Minimumskapitalkravet sikrer et minimumsniveau, som basiskapitalgrundlaget mindst skal opfylde. Såfremt basiskapitalgrundlaget ikke dækker minimumskapitalkravet, vil forsikringstagerne og de begunstigede være udsat for en høj risiko for ikke at blive fyldestgjort, hvis forsikringsselskabet tillades at fortsætte sin virksomhed.

Solvens II-direktivet fastsætter de overordnede rammer for opgørelsen af minimumskapitalkravet. Det fremgår heraf, at minimumskapitalkravet opgøres som en simpel funktion af selskabets forsikringsmæssige hensættelser, bruttopræmier og risikosummer. Hver af disse størrelser ganges med en faktor for at finde det samlede minimumskapitalkrav. Faktoren er fastsat således, at selskabet har mulighed for med en sandsynlighed på mindst 85 pct. at opfylde sine forpligtelser over for forsikringstagerne og de begunstigede i de følgende 12 måneder, kaldet VaR 85 pct. på 12 måneders sigt.

Kommissionen vedtager delegerede retsakter, hvori det præciseres, hvordan minimumskapitalkravet opgøres, jf. artikel 130 i Solvens II-direktivet, som ændret ved Omnibus II-direktivet. De delegerede retsakter bliver gennemført som forordninger.

Det fremgår af det foreslåede *stk. 2*, at minimumskapitalkravet skal udgøre det største af henholdsvis beløbet for det opgjorte minimumskapitalkrav, jf. *stk. 3*, og det største af det for selskabet relevante beløb for den nedre grænse for minimumskapitalkravet, jf. *stk. 5*. Minimumskapitalkravet fastsættes således ved, at selskabet foretager en opgørelse i overensstemmelse med regler fastsat af Kommissionen i medfør af artikel 130 i Solvens II-direktivet, jf. herom nedenfor under bemærkningerne til *stk. 3*, og sammenligner denne, med den nedre grænse for minimumskapitalkravet, der gælder for det pågældende selskab. Hvilken nedre grænse, der gælder for det konkrete forsikringsselskab, afhænger af, hvilken virksomhed forsikringsselskabet udøver, jf. nedenfor under bemærkningerne til *stk. 5*.

Det fremgår af det foreslåede *stk. 3*, at Europa-Kommissionen i medfør af artikel 130 i Solvens II-direktivet fastsætter regler for, hvordan gruppe 1-forsikringsselskaberne skal opgøre minimumskapitalkravet. Endvidere fastsættes der et minimum og et maksimum for minimumskapitalkravet opgjort ud fra størrelsen af solvenskapitalkravet. I de tilfælde, hvor selskabet er påbudt et kapitaltillæg, jf. den foreslåede § 350 b, medregnes dette i solvenskapitalkravet til denne opgørelse.

Formlen for det opgjorte minimumskapitalkrav forventes at være fastsat således, at minimumskapitalkravet i de fleste tilfælde vil ligge indenfor 25 pct. og 45 pct. af solvenskapitalkravet inklusive kapitaltillæg. Ligger det faktisk opgjorte minimumskapitalkrav uden for disse grænser, vil minimumskapitalkravet blive fastsat til enten 25 pct. eller 45 pct., afhængig af om det faktisk opgjorte minimumskapital-

krav ligger under 25 pct. eller over 45 pct. Såfremt det faktisk opgjorte minimumskapitalkrav eksempelvis ligger på 48 pct., vil det blive fastsat til 45 pct., og omvendt vil minimumskapitalkravet blive fastsat til 25 pct., hvis det faktisk opgjorte minimumskapitalkrav eksempelvis ligger på 21 pct.

Af det foreslåede *stk. 4* fremgår, at såfremt det faktisk opgjorte minimumskapitalkrav afviger fra de fastsatte grænser i *stk. 3*, skal baggrunden herfor begrundes nærmere overfor Finanstilsynet. Dette skal medføre en øget forståelse af det pågældende forsikringsselskabs særlige risikoprofil med henblik på at føre et effektivt tilsyn med selskabet.

Af det foreslåede *stk. 5* fremgår de nedre grænser for minimumskapitalkravet fastsat efter den virksomhed, som forsikringsselskabet udøver. Det fremgår af Solvens II-direktivets artikel 300, at beløb opgjort i euro bliver revideret hvert femte år med start fra direktivets ikrafttræden den 1. januar 2016. Medlemslandene skal gennemføre de reviderede beløb senest 12 måneder efter offentliggørelse i Den Europæiske Unions Tidende. Efter gældende praksis sker gennemførelsen af de reviderede beløb via ændringslove til lov om finansiel virksomhed.

Nr. 1 angiver den nedre grænse for minimumskapitalkravet til gruppe 1-forsikringsselskaber, der har tilladelse til at drive livsforsikringsvirksomhed omfattet af bilag 8 til lov om finansiel virksomhed. Minimumskapitalkravet for disse udgør 3,7 mio. euro. Sammen med bestemmelsens *stk. 1* indebærer det, at selskaber, der udøver virksomhed inden for forsikringsklasserne i bilag 8, som minimum skal være i besiddelse af et basiskapitalgrundlag i overensstemmelse med § 126 b og regler udstedt i medfør heraf på 3,7 mio. euro.

Forsikringsklasserne i bilag 8 omfatter almindelig livsforsikring, ægteskabs- og fødselsforsikring, forsikringer der er tilknyttet investeringsfonde, langvarig sygeforsikring, tontine virksomhed og kapitaliseringsvirksomhed

Nr. 2 angiver den nedre grænse for minimumskapitalkravet til gruppe 1-forsikringsselskaber, der har tilladelse til at drive virksomhed inden for forsikringsklasserne 1-9 og 16-18 omfattet af bilag 7 til lov om finansiel virksomhed. Minimumskapitalkravet for disse udgør 2,5 mio. euro. Sammen med bestemmelsens *stk. 1* indebærer det, at selskaber, der udøver virksomhed inden for forsikringsklasserne 1-9 og 16-18 i bilag 7, som minimum skal være i besiddelse af et basiskapitalgrundlag i overensstemmelse med § 126 b og regler udstedt i medfør heraf på 2,5 mio. euro.

Forsikringsklasserne 1-9 og 16-18 omfatter ulykker, sygdom, kaskoforsikring for landkøretøjer (bortset fra jernbaners rullende materiel), kaskoforsikring for jernbanekøretøjer, kaskoforsikring for luftfartøjer, kaskoforsikring for fartøjer til sejlads på have, indsøer og floder, godstransport

(herunder varer, bagage og alt andet gods), brand og naturkræfter, andre skader på ejendom, diverse økonomiske tab, retshjælpsforsikring og assistance.

Nr. 3 angiver den nedre grænse for minimumskapitalkravet til gruppe 1-forsikringsselskaber, der har tilladelse til at drive virksomhed inden for forsikringsklasserne 10-15 omfattet af bilag 7 til lov om finansiel virksomhed. Minimumskapitalkravet for disse udgør 3,7 mio. euro. Sammen med bestemmelsens *stk. 1* indebærer det, at selskaber, der udøver virksomhed inden for forsikringsklasserne 10-15 i bilag 7, som minimum skal være i besiddelse af et basiskapitalgrundlag i overensstemmelse med § 126 b og regler udstedt i medfør heraf på 3,7 mio. euro.

Forsikringsklasse 10-15 omfatter ansvarsforsikring for motordrevne landkøretøjer, ansvarsforsikring for luftfartøjer, ansvarsforsikring for fartøjer til sejlads på have, indsøer og floder, almindelig ansvarsforsikring, kredit og kaution.

Nr. 4 angiver den nedre grænse for minimumskapitalkravet til gruppe 1-forsikringsselskaber, der udøver genforsikringsvirksomhed. Minimumskapitalkravet for disse udgør 3,6 mio. euro.

Et forsikringsselskab, der udøver genforsikringsvirksomhed, overtager forsikringsmæssige risici fra et andet forsikringsselskab mod en præmie.

Sammen med bestemmelsens *stk. 1* indebærer *nr. 4*, at selskaber, der udøver genforsikringsvirksomhed, som minimum skal være i besiddelse af et basiskapitalgrundlag i overensstemmelse med § 126 b og regler udstedt i medfør heraf på 3,6 mio. euro.

Nr. 5 indeholder minimumskapitalkravet til gruppe 1-forsikringsselskaber, der udøver virksomhed som captivegenforsikringsselskab. Minimumskapitalkravet for disse udgør 1,2 mio. euro.

Et captivegenforsikringsselskab er i § 5, *stk. 1*, *nr. 23*, i den gældende lov om finansiel virksomhed defineret som et forsikringsselskab, hvis virksomhed er begrænset til at genforsikre forsikringsrisici i den koncern, som selskabet er en del af, når koncernen ikke indeholder andre forsikringsselskaber.

Sammen med bestemmelsens *stk. 1* indebærer *nr. 5*, at selskaber, der udøver virksomhed som captivegenforsikringsselskab, som minimum skal være i besiddelse af et basiskapitalgrundlag i overensstemmelse med § 126 b og regler udstedt i medfør heraf på 1,2 mio. euro.

Af det foreslåede *stk. 6* fremgår, at gruppe 1-forsikringsselskaberne skal foretage kvartalsvis opgørelse og indberetning

af minimumskapitalkravet. Den kvartalsvise opgørelse og indberetning giver såvel forsikringsselskaberne som Finanstilsynet mulighed for at følge minimumskapitalkravet og en eventuel udvikling heri tæt. Ved ændringer af væsentlig betydning for det opgjorte minimumskapitalkrav, skal gruppe 1-forsikringsselskabet opgøre minimumskapitalkravet på ny og senest 20 arbejdsdage herefter indberette resultatet til Finanstilsynet. For at vurdere om der er sket ændringer af væsentlig betydning, skal gruppe 1-forsikringsselskabet løbende vurdere forudsætningerne og metoden, der ligger til grund for opgørelsen af minimumskapitalkravet. Selskabet skal eksempelvis vurdere om negative udviklinger i markedet eller ændringer i selskabets strategi, forretningsområde, forsikringsmæssige betingelser eller andre forhold har betydning for opgørelsen.

Opgørelsen skal foretages ved udgangen af hvert kvartal, og resultatet skal indberettes senest 20 arbejdsdage efter den sidste dag i kvartalet.

Det fremgår af det foreslåede *stk. 7*, at Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om det basiskapitalgrundlag, som kan anvendes til at dække minimumskapitalkravet.

Det forventes, at der i bekendtgørelsen om kapitalgrundlaget, som forventes udstedt med hjemmel i *stk. 7, § 126 b, stk. 5, og § 126 c, stk. 6*, introduceres en opdeling af kapitalgrundlagselementerne i tre klasser. Det basiskapitalgrundlag, der skal dække minimumskapitalkravet, kan ikke indeholde kapital, som medregnes i det supplerende kapitalgrundlag. Ligeledes er der krav om en højere kvalitet af den kapital, der kan indgå i basiskapitalgrundlaget. Dette skal ses i sammenhæng med hensynet til beskyttelsen af forsikringstagerne.

Kommissionen vedtager delegerede retsakter for at præcisere kvaliteten af kapitalgrundlaget til opfyldelse af solvenskapitalkravet, jf. artikel 99 i Solvens II-direktivet, som ændret ved Omnibus II-direktivet. De delegerede retsakter bliver vedtaget som forordninger.

Der henvises til bemærkningerne til § 126 b, stk. 5, og § 126 c, stk. 6, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 33, for nærmere information om det forventede indhold af bekendtgørelsen.

Til § 126 e

Med lovforslaget foreslås det som noget nyt ift. indsættelsen af § 126 e i lov nr. 308, at indsætte et nyt *1. pkt. i § 126 e, stk. 1*, hvorefter bestemmelsen fremadrettet vil indeholde et krav om, at bestyrelsen og direktionen i et gruppe 1-forsikringsselskab skal sikre, at selskabet til enhver tid er i besiddelse af tilstrækkelige forsikringsmæssige hensættelser til

dækning af alle forsikringsforpligtelser over for forsikringstagerne og andre begunstigede efter forsikringsaftalerne.

Bestemmelsen gennemfører i øvrigt artikel 77 a-77 d i Solvens II-direktivet, som ændret ved Omnibus II-direktivet. Bestemmelsen medfører, at alle forsikringsselskaber i EU skal anvende den samme rentekurve til at diskontere deres forpligtelser med. I dag fastlægges rentekurven nationalt, og der vil derfor ske en ændring i forhold til den måde, selskaberne opgør deres hensættelser på.

Det er som udgangspunkt ikke relevant for gruppe 2-forsikringsselskaber at anvende denne rentekurve, da gruppe 2-forsikringsselskabernes forpligtelser har kort løbetid, og værdiansættelsen af forpligtelserne derfor ikke kræver anvendelse af en rentekurve.

Det fremgår endvidere af det foreslåede *stk. 1*, at gruppe 1-forsikringsselskaber ved opgørelsen af de forsikringsmæssige hensættelser skal anvende en risikofri rentekurve, der fastlægges og offentliggøres af EIOPA. På tidspunktet for lovforslagets fremsættelse er EIOPA i gang med at fastsætte den nærmere opgørelse af den risikofrie rentekurve og processerne for offentliggørelse. Fastlæggelsen af en rentekurve på europæisk plan skal medvirke til at sikre en ensartet opgørelse og undgå kunstige udsving i de forsikringsmæssige hensættelser og i det kapitalgrundlag, som kan anvendes til at dække solvenskapitalkravet. Herudover skal rentekurven skabe incitament til god risikostyring.

Den risikofrie rentekurve fastlægges under hensyntagen til relevante finansielle instrumenters løbetid og til hvor dybt, likvidt og gennemsigtigt markedet er. Rentekurven vil blive fastlagt og offentliggjort for hver relevant valuta mindst hvert kvartal.

Det fremgår af det foreslåede *stk. 2*, at Finanstilsynet kan give tilladelse til at et gruppe 1-forsikringsselskab anvender en matchtilpasning til den risikofrie rentekurve på en af selskabets udvalgte portefølje af forsikringsforpligtelser.

Dette indebærer en mulighed for, at et forsikringsselskab kan opnå en tilpasning af (eksempelvis et tillæg til) den rentekurve, som selskaberne diskonterer deres forpligtelser med. Eksemplet med et tillæg til rentekurven vil indebære en højere diskonteringsrente, hvilket nedbringer selskabets forpligtelser og reducerer behovet for hensættelser. Selskabet skal udvælge porteføljen af forsikringsforpligtelser, så værdien af forsikringsselskabets fremtidige forpligtelser over for forsikringstagerne i tilstrækkelig grad kan fastsættes og modsvares af specifikke aktiver som forsikringsselskaberne ejer, herunder statsobligationer m.v.

Gruppe 1-forsikringsselskaber, der ønsker at anvende en matchtilpasning, skal have tilladelse fra Finanstilsynet til at anvende denne.

Finanstilsynet bemyndiges ved denne bestemmelses stk. 5 til at fastsætte nærmere regler om blandt andet opgørelsen af matchtilpasningen og forudsætningerne for at opnå tilladelse til anvendelse af matchtilpasningen.

Det fremgår af det foreslåede *stk. 3*, at gruppe 1-forsikringsselskaber kan foretage en volatilitetsjustering af den risikofrie rentekurve i stk. 1, for forsikringsmæssige hensættelser, hvor gruppe 1-forsikringsselskabet ikke anvender en matchtilpasning.

Volatilitetsjusteringen skal sikre, at nutidsværdien af de forsikringsmæssige hensættelser, der er de samlede beløb, et forsikringsselskab har afsat til brug for afvikling af forpligtelserne på de forsikringspolicer, som selskabet har udstedt, opgøres under hensyntagen til de investeringer, som selskabet har foretaget, og at forsikringsselskabet ikke kommer i en situation, hvor pludselige udsving på de finansielle markeder fører til uhensigtsmæssige frasalge af visse aktiver som følge af en uhensigtsmæssig opgørelse af nutidsværdien.

For at opgøre volatilitetsjusteringen tages der udgangspunkt i de forskellige landes valutaer. For hver valuta opgøres volatilitetsjusteringen som spændet mellem den rentesats, der kunne tjenes på aktiver indeholdt i en referenceportefølje for den pågældende valuta, og satserne for den risikofrie rentekurve, der ligger til grund for den pågældende valuta.

EIOPA fastlægger og offentliggør for hvert relevant nationalt forsikringsmarked, en volatilitetsjustering af den relevante risikofrie rentekurve. Volatilitetsjusteringen vil blive fastlagt og offentliggjort for hver relevant valuta mindst hvert kvartal.

Gruppe 1-forsikringsselskaber, der ønsker at anvende en volatilitetsjustering, skal have tilladelse fra Finanstilsynet til at anvende denne.

Finanstilsynet bemyndiges ved denne bestemmelses stk. 5 til at fastsætte nærmere regler om blandt andet opgørelsen af volatilitetsjusteringen og forudsætningerne for at opnå tilladelse anvendelse af volatilitetsjusteringen.

Med det foreslåede *stk. 4*, stilles der krav om, at forsikringsselskaberne offentliggør den beløbsmæssige effekt på størrelsen af de forsikringsmæssige hensættelser, solvenskapitalkravet, mini-mumskapitalkravet og på størrelsen af det basiskapitalgrundlag, som kan anvendes til at dække minimumskapitalkravet samt det kapitalgrundlag, som kan anvendes til at dække solvenskapitalkravet af ikke at anvende

en matchtilpasning efter stk. 2 eller en volatilitetsjustering efter stk. 3.

Offentliggørelsen skal medvirke til at skabe gennemsigtighed i forhold til den beløbsmæssige effekt af ikke at anvende matchtilpasningen eller volatilitetsjusteringen, så det fremgår, hvordan tallene ville se ud, hvis selskabet ikke anvendte en matchtilpasning eller volatilitetsjustering. Offentliggørelsen skal foretages via rapporten om solvens og finansiell situation, som forsikringsselskaberne skal offentliggøre i medfør af reglerne fastsat efter § 283, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 55.

Med det foreslåede *stk. 5*, bemyndiges Finanstilsynet til at fastsætte nærmere regler om opgørelsen af matchtilpasningen eller volatilitetsjusteringen, samt forudsætningerne for at opnå godkendelse til at anvende en matchtilpasning eller en volatilitetsjustering. Bemyndigelsen skal anvendes til at gennemføre de mere tekniske dele af artikel 77 b-77 d i Omnibus II-direktivet.

Bemyndigelsen forventes at blive anvendt til at udstede en bekendtgørelse om opgørelsen af matchtilpasningen eller volatilitetsjusteringen, samt forudsætningerne for at opnå godkendelse til at anvende en matchtilpasning eller en volatilitetsjustering.

Med lovforslaget foreslås det endeligt som noget nyt ift. indsættelsen af § 126 e i lov nr. 308, at indsætte et nyt *stk. 6* i § 126 e, der bemyndiger erhvervs- og vækstministeren til at fastsætte nærmere regler om værdiansættelsen af aktiver og passiver, herunder af forsikringsmæssige hensættelser i gruppe 1-forsikringsselskaber og koncerner omfattet af § 175 b, stk. 1.

Det skal bemærkes, at med § 1, nr. 62, i lov nr. 308 af 28. marts 2015 om ændring af lov om finansiell virksomhed blev der indsat en bemyndigelse til erhvervs- og vækstministeren med § 283, stk. 3, til at fastsætte nærmere regler om rapporter om solvens og finansiell situation, herunder om værdiansættelse af aktiver og passiver, herunder forsikringsmæssige hensættelser.

Med den foreslåede indsættelse af § 126 e, stk. 6, foreslås denne bemyndigelse i § 283, stk. 3, som foreslået ved lov nr. 308 af 28. marts 2015, flyttet fra § 283, stk. 3, jf. lovforslagets § 1, nr. 31. Flytningen har til formål at understrege, at værdiansættelsen af aktiver og passiver, herunder af forsikringsmæssige hensættelser, ikke udelukkende er knyttet til de rapporter, som virksomhederne skal udarbejde i medfør af § 283. Gruppe 1-forsikringsselskaber skal således værdiansætte de forsikringsmæssige hensættelser, jf. § 126 e, stk. 1, i overensstemmelse med de regler, der udstedes i medfør af det foreslåede § 126 e, stk. 6.

Bekendtgørelsen forventes at fastlægge de værdiansættelsesprincipper, som gruppe 1-forsikringsselskaberne skal anvende ved opgørelsen af deres aktiver og passiver, herunder forsikringsmæssige hensættelser. Værdiansættelsesprincipperne bygger på, at aktiver og passiver, herunder forsikringsmæssige hensættelser, værdiansættes til markedsværdi. Specielt for forsikringsmæssige hensættelser gælder det, at værdien af hensættelserne skal afspejle det beløb, forsikringsselskabet reelt skulle betale, hvis de på opgørelsestidspunktet skulle overdrage deres kontraktsretlige rettigheder og forpligtelser til et andet forsikringsselskab. Værdien af de forsikringsmæssige hensættelser afspejler således det beløb, som et andet forsikringsselskab kan forventes at få behov for, hvis de skal overtage og honorere de underliggende forsikringsforpligtelser. Værdiansættelsen vil danne udgangspunktet for selskabernes opgørelse af deres solvenskapitalkrav. Bestemmelserne i bekendtgørelsen skal bidrage til at artiklerne 75, 76, stk. 2-5, 77 og 78-85 i Solvens II-direktivet gennemføres.

Reglerne i bekendtgørelsen skal supplere reglerne i solvens II-forordningen, der præciserer de metoder og antagelser, der skal benyttes i forbindelse med værdiansættelsen af aktiver og passiver, herunder forsikringsmæssige hensættelser.

Til § 126 f

For så vidt angår § 126 f foreslås det at indsætte et nyt *1. pkt.* ift. den med lov nr. 308 af 28. marts 2015 foreslåede affattelse af § 126 f. Det foreslås dermed, at udvide bestemmelsen, som den blev indsat ved lov nr. 308 af 28. marts 2015, der fastlægger, at Finanstilsynet kan kræve, at et gruppe 2-forsikringsselskab ved opgørelsen af de forsikringsmæssige hensættelser anvender den risikofri rentekurve, som gruppe 1-forsikringsselskaberne er forpligtet til at anvende ved opgørelsen af de forsikringsmæssige hensættelser.

Udvidelsen indebærer, at bestemmelsen fremadrettet tillige vil indeholde et krav om, at bestyrelsen og direktionen i et gruppe 2-forsikringsselskab skal sikre, at selskabet til enhver tid er i besiddelse af tilstrækkelige forsikringsmæssige hensættelser til dækning af alle forsikringsforpligtelser over for forsikringstagere og andre begunstigede efter forsikringsaftalerne. Gruppe 2-forsikringsselskaber skal værdiansætte de forsikringsmæssige hensættelser i overensstemmelse med bekendtgørelse nr. 112 af 7. februar 2013 om finansielle rapporter for forsikringsselskaber og tværgående pensionskasser.

Det fremgår endvidere af *stk. 1*, at Finanstilsynet har mulighed for at kræve, at gruppe 2-forsikringsselskaber anvender den samme risikofrie rentekurve til at værdiansætte sine forpligtelser, som gruppe 1-forsikringsselskaberne skal anvende efter § 126 e, *stk. 1*. Baggrunden herfor er, at det ikke kan udelukkes, at løbetiden på gruppe 2-forsikringsselska-

bernes forpligtelser nødvendiggør anvendelsen af en rentekurve ved værdiansættelsen af forpligtelserne, det kan eksempelvis være tilfældet, hvis selskabet udbyder arbejdsskadeforsikringer, hvor skaderne har en lang afviklingstid, fra de anmeldes, til de afsluttes.

På nuværende tidspunkt forventes det ikke at være relevant for de selskaber, der ved lovens ikrafttræden er gruppe 2-forsikringsselskaber, at anvende denne rentekurve, da det forventes, at disse selskabers forpligtelser har kort løbetid, og værdiansættelsen af forpligtelserne derfor ikke nødvendiggør diskontering ved værdiansættelse af forpligtelserne.

Det skal bemærkes, at bestemmelsen er straffelagt i henhold til § 373, *stk. 1*. Der henvises til bemærkningerne til lovfor-slaget § 1, nr. 41.

Til § 126 g

Det fremgår af *stk. 1*, at et gruppe 1-forsikringsselskab kvartalsvis skal foretage analyser af, hvordan ændringer i væsentlige risici påvirker det af selskabet opgjorte kapitalgrundlag, solvenskapitalkrav og minimumskapitalkrav. Analyserne har til formål at sikre en effektiv risikostyring i selskabet og indberetningen har til formål at sikre, at Finanstilsynet kan føre et lige så effektivt tilsyn med forsikringsselskaberne, som tilsynet gør i dag. I dag modtager Finanstilsynet kvartalsvise indberetninger af det individuelle solvensbehov og analyser af, hvordan ændringer i forskellige risici påvirker selskabernes økonomiske stilling. Indberetningerne bevirker, at tilsynet løbende kan følge med i selskabernes økonomiske situation og således kan træffe de nødvendige foranstaltninger, såfremt tilsynet vurderer, at selskabets økonomiske stilling er forringet og forsikringstagernes interesser dermed er udsat for en risiko for ikke at blive fyldestgjort.

Bestemmelsen har således til formål at sikre, at selskaberne løbende foretager analyser af de væsentlige risici og påvirkningen på henholdsvis kapitalgrundlaget, solvenskapitalkravet og minimumskapitalkravet og at sikre, at Finanstilsynet ligesom i dag kan vurdere selskabernes økonomiske stilling.

Det fremgår endvidere, at selskabet ved udgangen af hvert kvartal og senest 20 arbejdsdage herefter skal indberette resultatet af analyserne til Finanstilsynet.

Det fremgår af det foreslåede *stk. 2*, at erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte nærmere regler om analyserne efter *stk. 1*. Bemyndigelsen vil blive anvendt til at fastsætte nærmere regler om den tekniske del af analyserne. Det forventes at fremgå af bekendtgørelsen, at selskaberne skal beskrive, hvorledes forskellige ændringer i væsentlige risici påvirker deres kapitalgrundlag, solvenskapitalkrav og minimumska-

pitalkrav. Væsentlige risici er blandt andet renterisiko, aktiekursrisiko og levetidsrisiko.

Til nr. 21 (§ 140, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed)

Med lov nr. 268 af 25. marts 2014 om ændring af lov om finansiel virksomhed og forskellige andre love, blev der foretaget en generel begrebsændring i lov om finansiel virksomhed for pengeinstitutter, realkreditinstitutter, investeringsforvaltningsselskaber, fondsmæglerselskaber og finansielle holdingvirksomheder, hvorefter begrebet basiskapital blev erstattet af ordet kapitalgrundlag. Dette skete med henblik på at sikre, at lov om finansiel virksomhed fremadrettet anvender den samme kapitalterminologi som CRR-forordningen.

Denne begrebsændring gennemføres nu også i § 140, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, med henblik på at ensrette kapitalterminologien.

Til nr. 22 (§ 152, stk. 1-3, i lov om finansiel virksomhed)

I medfør af § 152, stk. 1, skal et pengeinstitut have en forsvarelig likviditet. Likviditeten skal mindst udgøre 15 pct. af gældsforpligtelser, som det påhviler pengeinstituttet at betale på anfordring. Likviditeten skal endvidere mindst udgøre 10 pct. af pengeinstituttets samlede gælds- og garantiforpligtelse. I § 152, stk. 2, defineres, hvilke aktiver, som kan medregnes til et pengeinstituts likvide beholdning. § 152, stk. 3, behandler tilfældet, hvor et pengeinstitut ikke har tilstrækkelig likviditet.

Med lovforslaget foreslås det at § 152, stk. 1-3, ophæves pr. 1. januar 2017, jf. lovforslagets § 9, stk. 4.

Baggrunden for forslaget er, at det efter indfasningen af det nye europæiske likviditetsdækningskrav, LCR, ikke længere er tilladt for medlemsstaterne at opretholde nationale bestemmelser om likviditetskrav, jf. artikel 412, stk. 5, i CRR-forordningen. Dette medfører, at de danske likviditetskrav i § 152 i lov om finansiel virksomhed skal ophæves inden 1. januar 2018, da LCR skal være 100 % indfaset fra den 1. januar 2018, jf. artikel 460, stk. 2, i CRR-forordningen.

I medfør af den politiske aftale af 10. oktober 2013 om regulering af systemisk vigtige finansielle institutter, Bankpakke 6, er det bestemt, at de danske likviditetskrav skal fungere som et minimumskrav for danske pengeinstitutter til og med 2016. I forbindelse med indfasningen af kravet om LCR betyder dette, at de danske likviditetskrav i § 152 i lov om finansiel virksomhed udfases helt når penge- og realkreditinstitutterne skal opfylde 80 pct. af kravet om LCR, jf. artikel 460, stk. 2, litra c, i CRR-forordningen, i 2017.

For yderligere om forslaget henvises til de almindelige bemærkninger afsnit 2.4.

Til nr. 23 og 24 (§ 152, stk. 4 og 5, der bliver stk. 1 og 2, i lov om finansiel virksomhed)

I medfør af § 152, stk. 4, kan Finanstilsynet fastsætte specifikke likviditetskrav for et eller flere pengeinstitutter. Bestemmelsen i § 152, stk. 5, giver Finanstilsynet hjemmel til, at fastsætte nærmere regler omkring § 152, stk. 1-4.

De foreslåede ændringer af § 152, stk. 4 og 5, som bliver til stk. 1 og 2, er en konsekvensændring, som følge af ophævelsen af § 152, stk. 1-3, jf. § 1, nr. 24. Der er ikke med forslagene tiltænkt nogen materiel ændring af bestemmelserne. I medfør af artikel 412, stk. 5, i CRR-forordningen, er der givet medlemsstaterne mulighed for at opretholde nationale bestemmelser på området for likviditetskrav indtil den 1. januar 2018.

For yderligere om forslaget henvises til de almindelige bemærkninger afsnit 2.4.

Til nr. 25 (§ 153, stk. 1 og 2, i lov om finansiel virksomhed)

I medfør af § 153, stk. 1, skal realkreditinstitutter mindst have anbragt midler i nærmere definerede midler, der svarer til 60 pct. af kravet til realkreditinstituttets basiskapital. Finanstilsynet kan i medfør af § 153, stk. 2, i særlige tilfælde fravige fra grænsen på 60 pct., nævnt i § 153, stk. 1.

Det foreslås at ophæve § 153, stk. 1 og 2, pr. 1. januar 2017, jf. lovforslagets § 9, stk. 4.

Baggrunden for forslaget er, at det efter indfasningen af det nye europæiske likviditetsdækningskrav, LCR, ikke længere vil være tilladt at medlemsstaterne opretholder nationale bestemmelser om likviditetskrav, jf. artikel 412, stk. 5, i CRR-forordningen. Dette medfører, at det danske krav til realkreditinstitutterne om anbringelse af midler i § 153 i lov om finansiel virksomhed skal ophæves inden 1. januar 2018, da LCR skal være 100 % indfaset fra den 1. januar 2018, jf. artikel 460, stk. 2, i CRR-forordningen.

I medfør af den politiske aftale af 10. oktober 2013 om regulering af systemisk vigtige finansielle institutter, Bankpakke 6, er det bestemt, at kravet om anbringelse af midler for realkreditinstitutterne skal fungere som et minimumskrav for danske realkreditinstitutter til og med 2016. I forbindelse med indfasningen af kravet om LCR betyder dette, at det danske anbringelseskrav for realkreditinstitutter i § 153 i lov om finansiel virksomhed udfases når penge- og realkreditinstitutterne skal opfylde 80 pct. af kravet om LCR, jf. artikel 460, stk. 2, litra c, i CRR-forordningen, i 2017.

For yderligere om forslaget henvises til de almindelige bemærkninger afsnit 2.4.

Til nr. 26 (§ 153, stk. 3, der bliver stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

I medfør af § 153, stk. 3, kan Finanstilsynet fastsætte specifikke likviditetskrav for et eller flere realkreditinstitutter.

Den foreslåede ændring af § 153, stk. 3, der bliver til stk. 1, er en konsekvensændring, som følge af de foreslåede ændringer i § 153, stk. 1-2, i lov om finansiel virksomhed, jf. lovforslagets § 1, nr. 25. Der er ikke med forslaget tiltænkt nogen materiel ændring af bestemmelsen. I medfør af artikel 412, stk. 5, i CRR-forordningen, er der givet medlemsstaterne mulighed for at opretholde nationale bestemmelser på området for likviditetskrav indtil den 1. januar 2018.

For yderligere om forslaget henvises til de almindelige bemærkninger afsnit 2.4

Til nr. 27 (§ 174, stk. 1, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Det fremgår af den gældende § 174, stk. 1, 1. pkt., at i koncerner, hvor den øverste modervirksomhed i Danmark er en investeringsforvaltningsholdingvirksomhed eller et investeringsforvaltningsselskab, finder § 126 a, stk. 1, 7 og 8, §§ 146, 147, 156 og 182 i lov om finansiel virksomhed samt artikel 395 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringselskaber anvendelse på koncernen.

Med den foreslåede ændring af § 174, stk. 1, 1. pkt., udgår henvisningen til § 182 i lov om finansiel virksomhed. Forslaget skal ses i sammenhæng med lovforslaget § 1, nr. 29, om ændring af § 182, stk. 1 og 2, i lov om finansiel virksomhed, hvorefter kravet om tilladelse til koncerninterne eksponeringer i § 182 fremadrettet alene finder anvendelse på pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber og forsikringsselskaber.

Kravene til koncerner, hvor den øverste modervirksomhed i Danmark er en investeringsforvaltningsholdingvirksomhed eller et investeringsforvaltningsselskab, der ikke har en dattervirksomhed, som er et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I, i § 126 a, stk. 1, 7 og 8, §§ 146, 147, 156 og 182 i lov om finansiel virksomhed, skal svare til de regler, der gælder for investeringsforvaltningsselskaber. Da § 182, stk. 1 og 2, ikke længere vil finde anvendelse for investeringsforvaltningsselskaber i medfør af den foreslåede ændring i lovforslagets § 1, nr. 29, foreslås det således at fjerne henvisningen til § 182 i § 174, i lov om finansiel virksomhed.

Til nr. 28 (§ 181, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed)

Den foreslåede ændring er alene en konsekvensrettelse som følge af lov nr. 1244 af 18. december 2012, hvor lov om rente ved forsinket betaling m.v. ændrede titel til lov om renter og andre forhold ved forsinket betaling (renteloven).

Der er ikke tiltænkt nogen materiel ændring af bestemmelsen.

Til nr. 29 (§ 182, stk. 1 og 2, i lov om finansiel virksomhed)

Det fremgår af den gældende § 182, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at en finansiel virksomhed ikke må have eksponeringer mod andre virksomheder inden for samme koncern bortset fra eksponeringer mod dattervirksomheder uden tilladelse fra Finanstilsynet. Af § 182, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, fremgår at en finansiel virksomhed i øvrigt ikke må have en eksponering mod virksomheder eller personer, som direkte eller indirekte har en afgørende indflydelse på den finansielle virksomhed, eller som er domineret af virksomheder eller personer med en sådan indflydelse.

Det foreslås, at § 182, stk. 1 og 2, i lov om finansiel virksomhed ændres således, at bestemmelserne ikke længere finder anvendelse for investeringsforvaltningsselskaber. Bestemmelserne vil herefter kun finde anvendelse for pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber og forsikringsselskaber.

Kravet om, at investeringsforvaltningsselskaber skal have tilladelse til koncerninterne eksponeringer stammer oprindeligt fra lov om banker og sparekasser m.v., idet man ønskede at begrænse de systemiske risici i form af eksponeringer mellem koncerninterne selskaber. Bestemmelsen blev delvist videreført i forbindelse med sammenskrivningen af tilsynslovene i lov om finansiel virksomhed i 2003, og bestemmelsens omfang blev samtidigt udvidet til at omfatte alle finansielle virksomheder i lov om finansiel virksomhed, herunder investeringsforvaltningsselskaber.

Hensynet til systemiske risici kan ikke overføres direkte til investeringsforvaltningsselskaber, idet selskabernes hovedaktivitet er administration af UCITS (investeringsforeninger, SIKAV'er og værdipapirfonde) og alternative investeringsfonde. Det vurderes, at ændringen ikke vil medføre en forøget risiko for tab for investorerne i de administrerede UCITS og alternative investeringsfonde, idet midlerne i de administrerede UCITS og alternative investeringsfonde ikke opbevares af investeringsforvaltningsselskabet, ligesom en UCITS eller en alternativ investeringsfond til enhver tid har mulighed for at skifte til et andet investeringsforvaltningsselskab, også i tilfælde af at investeringsforvaltningsselskabet skulle gå konkurs. Investeringsforvaltningsselskabers transaktioner med koncernforbundne selskaber vil forsat væ-

re underlagt kravene i bekendtgørelse nr. 904 af 1. september 2004 om koncerninterne transaktioner, herunder bl.a. kravet om at koncerninterne transaktioner skal ske på markedsbaserede vilkår eller omkostningsdækkende basis, jf. bekendtgørelsens § 4.

Forslaget medfører ensartning af retsstillingen for investeringsforvaltningsselskaber, der også har tilladelse som forvalter af alternative investeringsfonde, jf. § 10 a i lov om finansiel virksomhed, i forhold til selskaber, der alene har tilladelse i henhold til lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.

Med forslaget opnås der således en højere grad af harmonisering af den danske implementering af henholdsvis Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) (UCITS direktivet) og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/61/EU af 8. juni 2011 om forvaltere af alternative investeringsfonde og om ændring af direktiv 2003/41/EF og 2009/65/EF samt forordning (EF) nr. 1060/2009 og (EU) nr. 1095/2010.

Til nr. 30 (§ 224, stk. 1, nr. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Den gældende § 224, stk. 1, nr. 1, omhandler de situationer, hvor Finanstilsynet kan inddrage en tilladelse til at drive finansiel virksomhed som følge af at virksomheden gør sig skyldig i grove eller gentagne overtrædelser af lov om finansiel virksomhed, lov om værdipapirhandel m.v. eller lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v. eller regler udstedt i medfør af disse love.

Solvens II-direktivet, som ændret ved Omnibus II-direktivet, indeholder en række bemyndigelser, hvorefter Kommissionen kan udstede delegerede retsakter, reguleringsmæssige tekniske standarder og gennemførelsesmæssige tekniske standarder. Disse retsakter og tekniske standarder er eller bliver udstedt som forordninger, som er direkte gældende i dansk lovgivning.

Den foreslåede ændring gennemfører dele af artikel 144 i Solvens II-direktivet og indebærer, at Finanstilsynet har mulighed for at inddrage tilladelsen, hvis et forsikringsselskab gør sig skyldig i grove eller gentagne overtrædelser af forordninger udstedt i medfør af solvens II-direktivet, som ændret ved Omnibus II-direktivet.

Til nr. 31 (§ 283, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed)

Med lov nr. 308 af 28. marts 2015 om ændring af lov om finansiel virksomhed indsættes en ny § 283 i lov om finansiel virksomhed jf. lovens § 1, nr. 62. Da lov nr. 308 af 28. marts 2015 træder i kraft den 1. januar 2016, som er efter fremsæt-

telsestidspunktet for dette lovforslag, foreslås det af lovtekniske årsager at ophæve bestemmelsen, som affattet ved lov nr. 308 af 28. marts 2015, jf. § 9, nr. 6, og samtidig nyaffatte bestemmelsen med dette lovforslag, med henblik på at foretage en justering af § 283, stk. 3, som omtales nedenfor.

Det foreslås, at der indsættes en ny bestemmelse, hvorefter gruppe 1-forsikringsselskaber årligt skal offentliggøre en rapport om selskabets solvens og finansielle situation samt indsende en uddybende rapport om samme forhold til Finanstilsynet. Desuden skal den øverste modervirksomhed i en koncern omfattet af § 175 b, stk. 1, som affattet ved lov nr. 308 af 28. marts 2015, § 1, nr. 52, efter forslaget offentliggøre en rapport om koncernens solvens og finansielle situation og indsende en uddybende rapport på koncernniveau om samme forhold til Finanstilsynet. Bestemmelsen gennemfører artikel 51, 53-55, 75-77, 78-85 og 256 i Solvens II-direktivet, som ændret ved Omnibus II-direktivet.

Det foreslåede § 283, *stk. 1*, fastslår, at gruppe 1-forsikringsselskaber årligt skal offentliggøre en rapport om selskabets solvens og finansielle situation samt indsende en uddybende rapport om samme forhold til Finanstilsynet.

Ved at stille krav om at selskaberne offentliggør en rapport om deres solvens og finansielle situation efter stk. 1, øges gennemsigtigheden over for offentligheden. Den rapport, som selskaberne skal offentliggøre, skal indeholde en række oplysninger, der gør det muligt for offentligheden at få indblik i selskabets situation.

Udover den rapport som skal offentliggøres, stilles der krav om, at gruppe 1-forsikringsselskaber indsender en uddybende rapport til Finanstilsynet. Formålet med denne rapport er, at give tilsynet relevante og pålidelige oplysninger om selskabets solvensmæssige situation. Rapporten skal give et retvisende billede af selskabet.

Det foreslåede *stk. 2* fastslår, at den øverste modervirksomhed i en koncern omfattet af § 175 b, stk. 1, som affattet ved lov nr. 308 af 28. marts 2015, § 1, nr. 52, årligt skal offentliggøre en rapport om koncernens solvens og finansielle situation og indsende en uddybende rapport på koncernniveau om samme forhold til Finanstilsynet. Bestemmelsen gennemfører artikel 51, 53-55, 75-77, 78-85 og 256 i Solvens II-direktivet, som ændret ved Omnibus II-direktivet.

Ved at stille krav om at der offentliggøres en rapport om solvens og finansiel situation på koncernniveau efter stk. 2, øges gennemsigtigheden over for offentligheden. Den rapport, der skal offentliggøres, skal indeholde en række oplysninger, der gør det muligt for offentligheden at få indblik i koncernens situation. Udover den rapport som skal offentliggøres, stilles der krav om, at den øverste modervirksomhed i en koncern indsender en uddybende rapport til Finans-

tilsynet. Formålet med denne rapport er, at give tilsynet relevante og pålidelige oplysninger om koncernens solvensmæssige situation. Rapporten skal give et retvisende billede af selskabet eller koncernen.

De nærmere krav til, hvilke oplysninger selskaberne skal offentliggøre, efter henholdsvis stk. 1 og 2 vil fremgå af en bekendtgørelse, som udstedes med hjemmel i det foreslåede stk. 3.

Med *stk. 3*, bemyndiges erhvervs- og vækstministeren til at fastsætte nærmere regler om hvilke oplysninger rapporterne om solvens og finansiel situation skal indeholde, og om overgangsbestemmelser om offentliggørelse og indsendelse til Finanstilsynet.

I lov nr. 308 af 28. marts 2015, var § 283, stk. 3, affattet således, at ministeren tillige ville kunne fastsætte regler om værdiansættelse. Denne bemyndigelse foreslås med nærværende lovforslag flyttet til § 126 e, stk. 6, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 20, med henblik på at understrege, at værdiansættelsen af aktiver og passiver, herunder forsikringsmæssige hensættelser, ikke udelukkende er knyttet til de rapporter, som virksomhederne skal udarbejde i medfør af § 283.

Endvidere fremgår det af den foreslåede affattelse af stk. 3, at erhvervs- og vækstministeren udelukkende kan fastsætte regler om offentliggørelse og indsendelse af rapporterne i en overgangsperiode, da regler om frister for offentliggørelse og indsendelse af rapporter er udtømmende reguleret af Kommissionens delegerede forordning (EU) 2015/35 af 10. oktober 2014 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II).

Ministerens bemyndigelse efter § 283, stk. 3, som ændret ved lov nr. 308 af 28. marts 2015, er blevet anvendt til at udstede bekendtgørelse nr. 681 af 22. maj 2015 om rapporter om solvens og finansiel situation for gruppe 1-forsikrings-selskaber og koncerner, som træder i kraft 1. januar 2016, samtidig med lov nr. 308 af 28. marts 2015. Bekendtgørelsen indeholder de nærmere krav til opbygningen og indholdet af den rapport om solvens og finansiel situation som gruppe 1-forsikringsselskaberne skal offentliggøre, herunder hvornår selskaberne kan undlade at offentliggøre oplysninger. Desuden indeholder bekendtgørelsen regler om, i hvilke tilfælde selskaberne skal opdatere den offentliggjorte information i tidsrummet mellem den årlige offentliggørelse af rapporten, og der fastsættes et princip om, at selskaberne frivilligt kan offentliggøre yderligere information.

Bekendtgørelsen indeholder endvidere overgangsbestemmelser om fristerne for offentliggørelse og fristerne for indsendelse til Finanstilsynet.

Det skal i den forbindelse bemærkes, at det i Kommissionens delegerede forordning (EU) 2015/35 af 10. oktober 2014 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (solvens II) præciseres hvilke oplysninger, der skal offentliggøres og fristerne for den årlige offentliggørelse af oplysningerne. Endvidere udsteder Kommissionen gennemførelsesmæssige tekniske standarder udarbejdet af Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger (EIO-PA) vedrørende procedurerne, formaterne og modellerne, jf. artikel 56 i Solvens II-direktivet, som ændret ved Omnibus II-direktivet.

Til nr. 32 (§ 351, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed)

Med lov nr. 308 af 28. marts 2015 om ændring af lov om finansiel virksomhed, indsættes et nyt § 351, stk. 4, jf. lovens § 1, nr. 72, hvori der er en henvisning til § 71, stk. 4, som tillige indsættes med lov nr. 308 af 28. marts 2015, jf. lovens § 1, nr. 28. Denne henvisning skal retteligt være til § 71, stk. 3, jf. lovforslagets § 1, nr. 10.

Da lov nr. 308 af 28. marts 2015 træder i kraft den 1. januar 2016, som er efter fremsættelsestidspunktet for dette lovforslag, foreslås det af lovtekniske årsager at ophæve § 351, stk. 4, som affattet ved lov nr. 308 af 28. marts 2015, jf. lovforslagets § 9, nr. 7, og samtidig nyaffatte bestemmelsen med dette lovforslag.

Med forslaget indsættes et nyt *stk. 4*, som giver Finanstilsynet mulighed for at påbyde et gruppe 1-forsikringsselskab at afsætte en ansat, der er identificeret som nøgleperson i medfør af § 71, stk. 3, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 10, hvis den pågældende ikke kan leve op til kravene i § 64, stk. 2 eller 3. Bestemmelsen indsættes på baggrund af lovforslagets ændring af § 64, stk. 8, jf. lovforslagets § 1, nr. 8, der udvider anvendelsesområdet for egnetheds- og hæderlighedsreglerne til også at omfatte ansatte i gruppe 1-forsikringsselskaber, der er identificeret som nøglepersoner i medfør af § 71, stk. 3 og er en konsekvens af, at nøglepersonerne alene kan afsættes af gruppe 1-forsikringsselskabet selv. Se i øvrigt bemærkningerne til §§ 1, nr. 8 og 10, vedrørende § 64, stk. 8, og § 71, stk. 3.

Med det foreslåede nye stk. 4 sikres det, at det er den samme reaktionsmulighed og procedure, der anvendes ved afsættelse af en nøgleperson, som hvis Finanstilsynet påbyder en finansiel virksomhed at afsætte en direktør.

Til nr. 33 (§ 351, stk. 5, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Med lov nr. 308 af 28. marts 2015 om ændring af lov om finansiel virksomhed, indsættes der med lovens § 1, nr. 73, en

henvisning i § 351, stk. 5, 1. pkt., til § 71, stk. 4, som tillige indsættes med lov nr. 308 af 28. marts 2015, jf. lovens § 1, nr. 28. Denne henvisning skal rettelig være til § 71, stk. 3, jf. lovforslagets § 1, nr. 10.

Da lov nr. 308 af 28. marts 2015 træder i kraft den 1. januar 2016, som er efter fremsættelsestidspunktet for dette lovforslag, foreslås det af lovtekniske årsager at ophæve ændringen af § 351, stk. 5, 1. pkt., som affattet ved lov nr. 308 af 28. marts 2015, jf. lovforslagets § 9, nr. 8, og samtidig nyaffatte ændringen med dette lovforslag.

Efter den gældende § 351, stk. 4, har Finanstilsynet alene mulighed for at påbyde en finansiel virksomhed at afsætte direktører og at påbyde bestyrelsesmedlemmer at nedlægge deres hverv i forbindelse med, at der rejses tiltale mod de pågældende i en straffesag. Den foreslåede ændring af § 351, stk. 4, 1. pkt., der bliver *stk. 5, 1. pkt.*, indebærer en udvidelse af den gældende bestemmelse, idet Finanstilsynet med forslaget gives mulighed for herudover at påbyde et gruppe 1-forsikringsselskab at afsætte en nøgleperson i medfør af § 71, stk. 3, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 10, når der er rejst tiltale mod den pågældende i en straffesag, indtil straffesagen er afgjort, hvis domfældelse vil indebære, at den pågældende ikke opfylder kravene i § 64, stk. 3, nr. 1. Ændringen skal ses i sammenhæng med, at egnetheds- og hæderlighedsreglerne i § 64, stk. 8, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 8, foreslås udvidet til at omfatte ansatte i gruppe 1-forsikringsselskaber, der er identificeret som nøglepersoner i medfør af § 71, stk. 3.

Til nr. 34 (§ 351, stk. 9, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Med lov nr. 308 af 28. marts 2015 om ændring af lov om finansiel virksomhed, indsættes der med lovens § 1, nr. 76, en henvisning i § 351, stk. 9, 1. pkt., til § 71, stk. 4, som tillige indsættes med lov nr. 308 af 28. marts 2015, jf. lovens § 1, nr. 28. Denne henvisning skal rettelig være til § 71, stk. 3, jf. lovforslagets § 1, nr. 10.

Da lov nr. 308 af 28. marts 2015 træder i kraft den 1. januar 2016, som er efter fremsættelsestidspunktet for dette lovforslag, foreslås det af lovtekniske årsager at ophæve ændringen af § 351, stk. 9, 1. pkt., som affattet ved lov nr. 308 af 28. marts 2015, jf. lovforslagets § 9, nr. 9, og samtidig nyaffatte ændringen med dette lovforslag.

Forslaget indebærer en konsekvensrettelse af § 351, *stk. 8, 1. pkt.*, der bliver *stk. 9, 1. pkt.*, som følge af indsættelsen af et nyt stk. 4 i § 351, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 32, hvorefter Finanstilsynet fremover kan påbyde et gruppe 1-forsikringsselskab at afsætte ansatte, der er identificeret som nøglepersoner i medfør af § 71, stk. 3, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 10.

Såfremt den pågældende nøgleperson ikke afsættes inden for den fastsatte frist, kan Finanstilsynet inddrage selskabets tilladelse, jf. lov om finansiel virksomhed § 224, stk. 1, nr. 2, i den gældende lov om finansiel virksomhed.

Forslaget indeholder derudover en konsekvensrettelse af henvisningen i 2. pkt., som følge af, at det nugældende stk. 4 med lovforslaget bliver stk. 5.

Til nr. 35 (§ 352, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed)

Med den gældende § 352 har Finanstilsynet hjemmel til at foretage undersøgelser, der er egnede til at fremme gennemsigtigheden på det finansielle marked samt at offentliggøre resultaterne af disse.

Med indførelsen af § 352, stk. 2, vil Finanstilsynet få hjemmel til at indsamle prisoplysninger på finansielle produkter rettet mod forbrugere fra de finansielle virksomheder og offentliggøre disse, med henblik på at øge gennemsigtigheden og priskonkurrencen på det finansielle marked.

Bestemmelsen giver Finanstilsynet hjemmel til løbende at indsamle prisoplysninger fra de finansielle virksomheder og stille dem til rådighed for offentligheden.

Finanstilsynet vil dermed få mulighed for at oprette og drive en prisportal, sådan som det blev aftalt i forbindelse med den politiske aftale om håndtering af refinansieringsrisiko af 6. februar 2014.

Selve specifikationerne for hvilke priser og andre oplysninger om omkostninger, der skal vises i en kommende prisportal for boliglån, og hvilke priser penge- og realkreditinstitutterne derfor skal indberette, vil blive fastlagt af erhvervs- og vækstministeren på baggrund af input fra en arbejdsgruppe i regi af Finanstilsynet med deltagelse af Finansrådet, Forbrugerrådet Tænk, Realkreditforeningen, Realkreditrådet og Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen.

Den foreslåede bestemmelse vil også fremadrettet kunne anvendes, hvis det besluttes at etablere andre prisportaler. Det forudsættes, at yderligere prisportaler alene vil blive oprettet i enkeltstående tilfælde, hvis der viser sig at være et aktuelt behov herfor, og der findes relevante kriterier for sammenligning af produkterne eksempelvis sammenlignelig risikoprofil på produktet. Det er endvidere forventningen, at i forbindelse med udviklingen af eventuelle andre prisportaler vil interessenter blive inddraget, for at sikre dækkende og retvisende prisportaler, samt for at sikre, at de administrative byrder for erhvervsvirksomhederne minimeres.

Til nr. 36 (§ 354 e, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed)

§ 354 e indeholder regler om offentliggørelse af sager om påtaler, påbud eller tvangsbøder meddelt i henhold til § 344, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed. Kravet om offentliggørelse efter § 354 e, stk. 1, er begrænset til sager om overtrædelse af de i § 354 e, stk. 2, nævnte bestemmelser.

Med den foreslåede ændring af § 354 e, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, udgår henvisningen til § 71, stk. 3, af bestemmelsen. Dette skyldes, at § 71, stk. 3, med dette lovforslag ophæves, jf. lovforslagets § 1, nr. 10.

Til nr. 37 (§ 355, stk. 3,1, pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Med lov nr. 308 af 28. marts 2015 om ændring af lov om finansiel virksomhed, indsættes der med lovens § 1, nr. 81, en henvisning i § 355, stk. 3, 1. pkt., til § 71, stk. 4, som tillige indsættes med lov nr. 308 af 28. marts 2015, jf. lovens § 1, nr. 28. Denne henvisning skal rettelig være til § 71, stk. 3, jf. lovforslagets § 1, nr. 10.

Da lov nr. 308 af 28. marts 2015 træder i kraft den 1. januar 2016, som er efter fremsættelsestidspunktet for dette lovforslag, foreslås det af lovtekniske årsager at ophæve ændringen af § 355, stk. 3, 1. pkt., som affattet ved lov nr. 308 af 28. marts 2015, jf. lovforslagets § 9, nr. 10, og samtidig nyaffatte ændringen med dette lovforslag.

§ 355 i lov om finansiel virksomhed fastlægger partsbegrebet. Partsstatus indebærer blandt andet adgang til efter forvaltningsloven at få udleveret fortrolige oplysninger i den del af en sag, som vedrører den pågældende part, samt mulighed for at indbringe Finanstilsynets afgørelse for Erhvervsankenævnet.

Efter den gældende lov om finansiel virksomhed anses som part i forhold til Finanstilsynet den finansielle virksomhed, den finansielle holdingvirksomhed, forsikringsholdingvirksomheden, den udenlandske finansielle virksomhed eller den udenlandske finansielle holdingvirksomhed, som Finanstilsynets afgørelse retter sig mod. Der er efter gældende ret tale om afgørelser truffet i henhold til lov om finansiel virksomhed eller regler udstedt i medfør heraf, afgørelser truffet i henhold til CRR-forordningen og forordninger og regler udstedt i medfør heraf og afgørelser truffet i henhold til forordninger udstedt i medfør af CRD IV-direktivet.

Som udgangspunkt er det alene den finansielle virksomhed, den finansielle holdingvirksomhed, forsikringsholdingvirksomheden, den udenlandske finansielle virksomhed eller den udenlandske finansielle holdingvirksomhed, der er part i sager i forhold til Finanstilsynet. Bestemmelsens stk. 2-4 og stk. 6 indebærer fravigelser fra dette udgangspunkt.

Med den foreslåede ændring af § 355, stk. 3,1. pkt., får ansatte i gruppe 1-forsikringssselskaber, der er identificeret som nøglepersoner i medfør af lovens § 71, stk. 3, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 10, partsstatus i sin egen sag, hvis Finanstilsynets afgørelse retter sig direkte mod den pågældende nøgleperson. Ændringen er en konsekvens af at disse nøglepersoner med lovforslaget fremadrettet også omfattes af § 64, stk. 1-5, jf. § 1, nr. 8, og indebærer, at nøglepersonerne i relation til adgangen til partsstatus ligestilles med bl.a. bestyrelses- og direktionsmedlemmer.

Partsstatus indebærer bl.a. adgang til efter forvaltningsloven at få fortrolige oplysninger i den del af en sag, som vedrører den pågældende, samt mulighed for at indbringe Finanstilsynets afgørelse for Erhvervsankenævnet.

Til nr. 38 (§ 361, stk. 1, nr. 34 i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af den gældende bestemmelse i § 361, stk. 1, nr. 34, at udenlandske forvaltere af henholdsvis udenlandske forvaltere af europæiske kvalificerede venturekapitalfonde og udenlandske forvaltere af sociale iværksætterfonde, der markedsfører deres fonde her i Danmark, skal betale afgift herfor. Afgiften betales årligt og udgør i 2004-niveau 2.000 kr. pr. fond plus 2.000 kr. pr. afdeling i fonden.

Det foreslås, at § 361, stk. 1, nr. 34, ophæves, så udenlandske forvaltere af europæiske kvalificerede venturekapitalfonde (EuVECA) og udenlandske forvaltere af sociale iværksætterfonde (EuSEF) ikke skal betale afgift for markedsføring af henholdsvis udenlandske forvaltere af europæiske kvalificerede venturekapitalfonde og udenlandske forvaltere af sociale iværksætterfonde i Danmark.

Forslaget skal ses i sammenhæng med Europa-Parlamentets og Rådets Forordning (EU) nr. 345/2013 af 17. april 2013 om europæiske venturekapitalfonde (herefter benævnt EuVECA-forordningen), hvor det fremgår af artikel 16, stk. 2, at værtslandet ikke må pålægge en forvalter af en udenlandske forvaltere af europæiske kvalificerede venturekapitalfonde yderligere krav eller administrative byrder i forbindelse med markedsføringen af en udenlandske forvaltere af europæiske kvalificerede venturekapitalfonde i et andet EU-land. De krav, som en forvalter af en udenlandske forvaltere af europæiske kvalificerede venturekapitalfonde, der ønskes markedsført i andre EU-lande, skal opfylde, fremgår af EuVECA-forordningens artikel 14.

En tilsvarende bestemmelse gælder for forvaltere af udenlandske forvaltere af sociale iværksætterfonde efter artikel 17, stk. 2, i EuSEF-forordningen. Kravene til en forvalter af en udenlandske forvaltere af sociale iværksætterfonde, der ønskes markedsført i andre EU-lande, fremgår af EuSEF-forordningens artikel 15.

Finanstilsynet har konstateret, at de afgifter, som Finanstilsynet opkræver i medfør af § 361, stk. 1, nr. 34, i lov om finansiel virksomhed, kan anses som yderligere krav i forbindelse med markedsføringen af henholdsvis EuVECA'er og EuSEF'er. For at sikre, at den danske lovgivning er i overensstemmelse med henholdsvis EuVECA-forordningen og EuSEF-forordningen, foreslås bestemmelsen derfor ophævet.

Til nr. 39 (§ 365, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed)

Den gældende § 365, stk. 2, indeholder regler for størrelsen af den andel af Finanstilsynets afgifter, som forsikringsselskaber og firmapensionskasser skal betale.

Bestemmelsen foreslås ændret således, at gruppe 1-forsikringsselskaberne fremadrettet ikke skal opgøre deres basiskapital, men i stedet opgøre deres kapitalgrundlag.

Der er tale om en sproglig konsekvensændring som følge af de nye kapitalbegreber for gruppe 1-forsikringsselskaber, som pr. 1. januar 2016 bliver indført med lov nr. 308 af 28. marts 2015 om ændring af lov om finansiel virksomhed. Der er således ikke tiltænkt nogen materiel ændring.

Til nr. 40 (§ 373, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

§ 373, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, fastsætter hvilke overtrædelser af lovens bestemmelser, der straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning. Straf efter stk. 1 forudsætter, at der er begået en overtrædelse af én af de bestemmelser, som er nævnt i bestemmelsen.

Det følger af § 27 i straffeloven, at strafansvar for en juridisk person forudsætter, at der inden for dens virksomhed er begået en overtrædelse, der kan tilregnes en eller flere til den juridiske person knyttede personer eller den juridiske person som sådan.

I de tilfælde, hvor de strafbelagte bestemmelser omhandler pligter eller forbud for virksomheden er de mulige ansvarssubjekter for straf ved overtrædelse af bestemmelserne virksomheden, jf. § 373, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed, og/eller en eller flere personer med tilknytning til virksomheden, oftest ledelsen. Der vil således kunne rejses tiltale mod virksomheden alene eller mod både virksomheden og en eller flere personer med tilknytning til virksomheden, og endelig vil der også kunne rejses tiltale mod en eller flere personer med tilknytning til virksomheden alene. Udgangspunktet er tiltale mod virksomheden for overtrædelsen, men dette kan kombineres med tiltale mod en eller flere personer med tilknytning til virksomheden, hvis en eller nogle af disse personer, har medvirket forsætligt eller groft uagtsomt til overtrædelsen, og denne ikke er af underordnet karakter.

Der skal som udgangspunkt ikke rejses tiltale mod underordnede ansatte.

Med lovforslaget foreslås det blandt andet at berigtige en fejl i § 373, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, hvorefter overtrædelse af § 92 i lov om finansiel virksomhed, kan straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning. § 92 i lov om finansiel virksomhed er ophævet ved lov nr. 403 af 28. april 2014 og henvisning til denne paragraf skal derfor også udgå af § 373, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed.

Nedenfor anføres bemærkninger vedrørende de enkelte ændringer:

§ 101 i lov om finansiel virksomhed:

Som konsekvens af, at der i UCITS V-direktivet indsættes en artikel 99 a, litra n, i UCITS-direktivet, som bestemmer, at medlemsstaterne skal sikre, at der er sanktionsmuligheder for de nationale bestemmelser til gennemførelse af direktivets bestemmelser om forebyggelse, identificering og behandling af interessekonflikter, foreslås det at ændre henvisningen til § 101, stk. 1, 2 og 4 til § 101, og dermed også at strafbelægge § 101, stk. 3.

Det medfører, at overtrædelse af hele § 101, stk. 1-4, skal kunne straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning. Dette medfører for så vidt angår § 101, stk. 3, at medlemmer af bestyrelsen i et investeringsforvaltningsselskab kan straffes med bøde eller fængsel, hvis de ikke sørger for, at virksomheden har de politikker til forebyggelse, identificering og behandling af interessekonflikter, der er nævnt i § 101, stk. 3, nr. 1-4. Investeringsforvaltningsselskaber skal have disse politikker til forebyggelse identificering og behandling af interessekonflikter på tidspunktet for lovens ikrafttræden. Kravet om at investeringsforvaltningsselskaber skal have sådanne politikker gælder også efter den nugældende lovgivning.

§ 102, stk. 2, 3, 5 og 6, i lov om finansiel virksomhed:

Som konsekvens af, at der i UCITS V-direktivet indsættes en artikel 99 a, litra m, i UCITS-direktivet, som bestemmer, at medlemsstaterne skal sikre, at der er sanktionsmuligheder for de nationale bestemmelser til gennemførelse af direktivets bestemmelser om krav vedrørende investeringsforvaltningsselskabets delegation til tredjemand, foreslås det at ændre henvisningen til § 102, stk. 2, 3, til § 102, stk. 2, 3, 5 og 6 til § 101, og dermed at strafbelægge § 102, stk. 5 og 6.

Overtrædelse af § 102, stk. 5 og 6, skal kunne straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf

er forskyldt efter den øvrige lovgivning. Dette medfører for så vidt angår § 102, stk. 5, at medlemmer af bestyrelsen i et investeringsforvaltningsselskab kan straffes med bøde eller fængsel, hvis de ikke sørger for, at udførelsen af de opgaver, som selskabet har delegeret til tredjemand, bliver overvåget. For så vidt angår § 102, stk. 6, betyder det, at medlemmer af bestyrelsen i et investeringsforvaltningsselskab kan straffes med bøde eller fængsel, hvis de delegerer så mange opgaver ud af selskabet, at det bliver et tomt selskab for så vidt angår selskabets administration af UCITS. Det vil afhænge af en konkret bedømmelse hvor mange opgaver der skal varetages af investeringsforvaltningsselskabet selv, for at man kan sige, at der ikke er tale om et tomt selskab, men der ligger i kravet, at den danske UCITS ikke reelt må blive frovaltet af et andet selskab end dens investeringsforvaltningsselskab.

§§ 103-106, i lov om finansiel virksomhed:

Det skal bemærkes, at der ikke tilsigtes nogen ændringer i henvisningen i § 373, stk. 1 til § 103-106, men at der alene er tale om en tilpasning af bestemmelsens opbygning.

§ 106 a, stk. 1-4, i lov om finansiel virksomhed:

Som følge af UCITS V-direktivets ændringer i artikel 22, stk. 3, i UCITS-direktivet om depotselskabets enkelte pligter overfor de UCITS, som selskabet er depotselskab for, foreslås det at strafbelægge depotselskabets undladelse af at opfylde de pligter, som er angivet i § 106 a, stk. 1-4. For så vidt angår indholdet af disse pligter, henvises til bemærkningerne til § 106 a, jf. § 1, nr. 16.

Overtrædelse af § 106 a, stk. 1-4, vil kunne straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Strafssubjektet for bestemmelserne er depotselskabet, jf. lov om finansiel virksomhed § 373, stk. 5, hvorefter der kan pålægges selskaber m.v. strafansvar efter reglerne i straffelovens kapitel 5. Medlemmer af depotselskabets bestyrelse og direktion eller andre personer tilknyttet depotselskabet vil dog også kunne ifalde straf, hvis de ikke sikrer, at selskabet udfører de pågældende funktioner samt undlader at gennemføre løbende kontrol heraf. Hvis bestyrelse, direktion eller andre har handlet forsætligt kan forholdet være omfattet af straffeloven. Hvorvidt en overtrædelse af den foreslåede bestemmelse i § 106 a skal henføres under en straffebestemmelse i lov om finansiel virksomhed eller en bestemmelse i straffeloven vil blandt andet afhænge af, hvor alvorlig situationen er for depotselskabet og i hvor høj grad bestyrelse og direktion eller andre har været med til at træffe de beslutninger eller udføre de handlinger, som har ført til, at depotselskabet ikke har opfyldt sine pligter.

§ 106 b i lov om finansiel virksomhed:

Som følge af UCITS V-direktivets ændringer i artikel 22, stk. 4, i UCITS-direktivet om depotselskabets kontrolforpligtelser overfor de UCITS, som selskabet er depotselskab for, foreslås det at strafbelægge depotselskabets undladelse af at opfylde de pligter, som er angivet i § 106 b. For så vidt angår indholdet af disse kontrolforpligtelser, henvises til bemærkningerne til § 106 b, jf. § 1, nr. 16.

Overtrædelse af § 106 b, skal kunne straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Strafssubjektet for bestemmelserne er depotselskabet, jf. lov om finansiel virksomhed § 373, stk. 5, hvorefter der kan pålægges selskaber m.v. strafansvar efter reglerne i straffelovens kapitel 5. Medlemmer af depotselskabets bestyrelse og direktion eller andre personer tilknyttet depotselskabet vil dog også kunne ifalde straf, hvis de ikke sikrer, at selskabet udfører de pågældende funktioner samt undlader at gennemføre løbende kontrol heraf. Hvis bestyrelse, direktion eller andre har handlet forsætligt kan forholdet være omfattet af straffeloven. Hvorvidt en overtrædelse af den foreslåede bestemmelse i § 106 b skal henføres under en straffebestemmelse i lov om finansiel virksomhed eller en bestemmelse i straffeloven vil blandt andet afhænge af, hvor alvorlig situationen er for depotselskabet og af i hvor høj grad bestyrelse og direktion eller andre har været med til at træffe de beslutninger eller udføre de handlinger, som har ført til, at depotselskabet ikke har opfyldt sine kontrolforpligtelser.

§ 106 c i lov om finansiel virksomhed:

Som følge af UCITS V-direktivets ændringer i artikel 22, stk. 5, i UCITS-direktivet om depotselskabets opbevaringspligter overfor de UCITS, som selskabet er depotselskab for, foreslås det at strafbelægge depotselskabets undladelse af at opfylde de pligter, som er angivet i § 106 c. For så vidt angår indholdet af disse pligter, henvises til bemærkningerne til § 106 c, jf. § 1, nr. 16.

Overtrædelse af § 106 c skal kunne straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Strafssubjektet for bestemmelserne er depotselskabet, jf. lov om finansiel virksomhed § 373, stk. 5, hvorefter der kan pålægges selskaber m.v. strafansvar efter reglerne i straffelovens kapitel 5. Medlemmer af depotselskabets bestyrelse og direktion eller andre personer tilknyttet depotselskabet vil dog også kunne ifalde straf, hvis de ikke sikrer, at selskabet udfører de pågældende funktioner samt undlader at gennemføre løbende kontrol heraf. Hvis bestyrelse, direktion eller andre har handlet forsætligt kan forholdet være omfattet af straffeloven. Hvorvidt en overtrædelse af den foreslåede bestemmelse i § 106 c skal henføres under en straffebestemmelse i lov om finansiel virksomhed eller en bestemmelse i

straffeloven vil blandt andet afhænge af, hvor alvorlig situationen er for depotselskabet og af i hvor høj grad bestyrelse og direktion eller andre har været med til at træffe de beslutninger eller udføre de handlinger, som har ført til, at depotselskabet ikke har opfyldt sine opbevaringspligter.

§ 106 d, stk. 1-5, i lov om finansiel virksomhed:

Som følge af UCITS V-direktivets tilføjelse af artikel 22 a, til UCITS-direktivet om krav vedrørende depotselskabets delegation til tredjemand af selskabets opgaver overfor de UCITS, som selskabet er depotselskab for, foreslås det at strafbelægge depotselskabets overtrædelser af de krav eller undladelse af at opfylde de krav, som er angivet i § 106 d, stk. 1-5. For så vidt angår indholdet af disse krav, henvises til bemærkningerne til § 106 d, jf. § 1, nr. 16.

Overtrædelse af § 106 d, stk. 1-5, skal kunne straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Strafs subjektet for bestemmelserne er depotselskabet, jf. lov om finansiel virksomhed § 373, stk. 5, hvorefter der kan pålægges selskaber m.v. strafansvar efter reglerne i straffelovens kapitel 5. Medlemmer af depotselskabets bestyrelse og direktion eller andre personer tilknyttet depotselskabet vil dog også kunne ifalde straf, hvis de ikke sikrer, at selskabet udfører de pågældende funktioner samt undlader at gennemføre løbende kontrol heraf. Hvis bestyrelse, direktion eller andre har handlet forsætligt kan forholdet være omfattet af straffeloven. Hvorvidt en overtrædelse af den foreslåede bestemmelse i § 106 d skal henføres under en straffebestemmelse i lov om finansiel virksomhed eller en bestemmelse i straffeloven, vil blandt andet afhænge af, hvor alvorlig situationen er for depotselskabet og af i hvor høj grad bestyrelse og direktion eller andre har været med til at træffe de beslutninger eller udføre de handlinger, som har ført til, at depotselskabet ikke har opfyldt bestemmelsens krav vedrørende delegation af depotselskabsfunktioner.

§ 107 a i lov om finansiel virksomhed:

Som følge af UCITS V-direktivets tilføjelse af artikel 26 a, til UCITS-direktivet om krav vedrørende depotselskabets pligt til at stille oplysninger til rådighed for Finanstilsynet om de UCITS, som selskabet er depotselskab for, foreslås det at strafbelægge depotselskabets undladelse af at opfylde dette krav, som er angivet i § 107 a. For så vidt angår nærmere om oplysningspligten, henvises til bemærkningerne til § 107 a, jf. § 1, nr. 16.

Overtrædelse af § 107 a skal kunne straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Strafs subjektet for bestemmelserne er depotselskabet, jf. lov om finansiel virksomhed § 373, stk. 5, hvorefter der kan pålægges selskaber m.v. strafansvar efter reglerne i straffelovens kapitel 5. Medlemmer af depotselskabets bestyrelse og direktion eller andre personer tilknyttet depotselskabet vil dog også kunne ifalde straf, hvis de ikke sikrer, at selskabet, hvis Finanstilsynet anmoder derom, giver de pågældende oplysninger. Hvis bestyrelse, direktion eller andre har handlet forsætligt kan forholdet være omfattet af straffeloven.

Hvorvidt en overtrædelse af den foreslåede bestemmelse i § 107 a skal henføres under en straffebestemmelse i lov om finansiel virksomhed eller en bestemmelse i straffeloven, vil blandt andet afhænge af, hvor alvorlig situationen er for depotselskabet og af i hvor høj grad bestyrelse og direktion eller andre har været med til at træffe de beslutninger eller udføre de handlinger, som har ført til, at depotselskabet ikke har opfyldt bestemmelsens krav vedrørende afgivelse af oplysninger om de UCITS, som selskabet er depotselskab for.

Til nr. 41 (§ 373, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Den gældende § 373, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, fastsætter hvilke overtrædelser af lovens bestemmelser, der straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning. Straf efter stk. 1 forudsætter, at der er begået en overtrædelse af én af de bestemmelser, som er nævnt i bestemmelsen.

Det følger af § 27 i straffeloven, at strafansvar for en juridisk person forudsætter, at der inden for dens virksomhed er begået en overtrædelse, der kan tilregnes en eller flere til den juridiske person knyttede personer eller den juridiske person som sådan.

I de tilfælde, hvor de strafbelagte bestemmelser omhandler pligter eller forbud for virksomheden er de mulige ansvarssubjekter for straf ved overtrædelse af bestemmelserne virksomheden, jf. § 373, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed, og/eller en eller flere personer med tilknytning til virksomheden, oftest ledelsen. Der vil således kunne rejses tiltale mod virksomheden alene eller mod både virksomheden og en eller flere personer med tilknytning til virksomheden, og endelig vil der også kunne rejses tiltale mod en eller flere personer med tilknytning til virksomheden alene. Udgangspunktet er tiltale mod virksomheden for overtrædelsen, men dette kan kombineres med tiltale mod en eller flere personer med tilknytning til virksomheden, hvis en eller nogle af disse personer, har medvirket forsætligt eller groft uagtsomt til overtrædelsen, og denne ikke er af underordnet karakter. Der skal som udgangspunkt ikke rejses tiltale mod underordnede ansatte.

For så vidt angår de oplistede bestemmelser i lovforslagets ændringer til § 373, stk. 1, skal det bemærkes, at en stor del

heraf, blev indsat med lov nr. 308 af 28. marts 2015, jf. lovens § 1, nr. 87. Da lov nr. 308 af 28. marts 2015 træder i kraft 1. januar 2016, som er efter fremsættelsestidspunktet for dette lovforslag, foreslås det af lovtekniske årsager at opheve ændringen af § 373, stk. 1, som affattet ved § 1, nr. 87, i lov nr. 308 af 28. marts 2015, jf. § 9, nr. 11, og samtidig nyaffatte ændringen af bestemmelsen med dette lovforslag.

Det skal i den sammenhæng bemærkes, at den forskel der er mellem ændringen af § 373, stk. 1, som affattet i lov nr. 308 af 28. marts 2015, i forhold til den foreslåede ændring med dette lovforslag, er alene, at der med dette lovforslag indsættes en henvisning til henholdsvis § 126 e og § 126 f, 1. pkt., som herefter strafbelægges.

For så vidt angår de øvrige bestemmelser, der oplystes i ændringen til § 373, stk. 1, henvises der til bemærkningerne til § 1, nr. 87, i lov nr. 308 af 28. marts 2015 om ændring af lov om finansiel virksomhed, jf. lovforslag nr. L 114 af 21. januar 2015.

§ 126 e, i lov om finansiel virksomhed

For så vidt angår den med lovforslaget foreslåede henvisning til § 126 e, stk. 1, skal det bemærkes, at det med nærværende lovforslag foreslås at bestyrelsen og direktionen i et gruppe 1-forsikringsselskab skal sikre, at der ved opgørelsen af de forsikringsmæssige hensættelser anvendes en risikofri rentekurve, som fastlægges og offentliggøres af Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger (EIOPA), til også at indeholde et krav om, at bestyrelsen og direktionen i et gruppe 1-forsikringsselskab skal sikre, at selskabet til enhver tid er i besiddelse af tilstrækkelige forsikringsmæssige hensættelser til dækning af alle forsikringsforpligtelser over for forsikringstagere og andre begunstigede efter forsikringsaftalerne.

Da § 126 e, stk. 1, foreslås strafbelagt, medfører det, at det kan straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning, såfremt bestyrelsen og direktionen ikke sikrer at gruppe 1-forsikringsselskabet til enhver tid er i besiddelse af tilstrækkelige forsikringsmæssige hensættelser til dækning af alle forsikringsforpligtelser over for forsikringstagere og andre begunstigede efter forsikringsaftalerne. Strafsubjektet i bestemmelsen er således bestyrelsen og direktionen. Gruppe 1-forsikringsselskabet er ikke strafsubjekt i dette tilfælde, da det ikke vil være hensigtsmæssigt at pålægge et i forvejen nødlidende selskab en bøde. En ekstra finansiel byrde vil blot forværre selskabets økonomi, hvilket ikke vil være til gavn for forsikringstagerne. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 126 e, jf. § 1, nr. 20.

§ 126 f, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed

Som følge af, at § 126 f udvides, jf. dette lovforslags § 1, nr. 20, foreslås § 373, stk. 1, ændret.

Det foreslås på den baggrund at overtrædelse af § 126 f, 1. pkt., skal kunne straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Det er af afgørende betydning, at gruppe 2-forsikringsselskaberne til enhver tid er i besiddelse af tilstrækkelige forsikringsmæssige hensættelser til dækning af alle forsikringsforpligtelser over for forsikringstagere og andre begunstigede efter forsikringsaftalerne.

Strafsubjektet i bestemmelsen er bestyrelsen og direktionen. Dette medfører, at medlemmer af bestyrelsen og direktionen i gruppe 2-forsikringsselskaber kan straffes med bøde eller fængsel, hvis de ikke sikrer, at gruppe 2-forsikringsselskabet til enhver tid er i besiddelse af tilstrækkelige forsikringsmæssige hensættelser til dækning af alle forsikringsforpligtelser over for forsikringstagere og andre begunstigede efter forsikringsaftalerne.

Gruppe 2-forsikringsselskabet er ikke strafsubjekt i dette tilfælde, da det ikke vil være hensigtsmæssigt at pålægge et i forvejen nødlidende selskab en bøde. En ekstra finansiel byrde vil blot forværre selskabets økonomi, hvilket ikke vil være til gavn for forsikringstagerne. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 126 f, jf. § 1, nr. 20.

Til nr. 42 (§ 373, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed)

Overtrædelse af de i § 373, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, anførte bestemmelser kan straffes med bøde.

For så vidt angår de oplyste bestemmelser i lovforslagets ændringer i § 373, stk. 2, skal det bemærkes, at en stor del heraf, blev indsat med lov nr. 308 af 28. marts 2015, jf. lovens § 1, nr. 88. Da lov nr. 308 af 28. marts 2015 træder i kraft 1. januar 2016, som er efter fremsættelsestidspunktet for dette lovforslag, foreslås det af lovtekniske årsager at opheve ændringen af § 373, stk. 2, som affattet ved § 1, nr. 88, i lov nr. 308 af 28. marts 2015, jf. § 9, nr. 12, og samtidig nyaffatte ændringen af bestemmelsen med dette lovforslag.

Det skal i den sammenhæng bemærkes, at den forskel der er mellem ændringen af § 373, stk. 2, som affattet i lov nr. 308 af 28. marts 2015, i forhold til den foreslåede ændring med dette lovforslag, er alene, at der med dette lovforslag berigtiges en fejl i § 373, stk. 2, hvorefter overtrædelse af § 77 a, stk. 10, kan straffes med bøde. Denne henvisning blev indsat med § 1, nr. 60, i lov nr. 1556 af 21. december 2010 om ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme, lov om værdipapirhandel m.v., møntloven og

forskellige andre love. § 77 a, stk. 10, er imidlertid en undtagelsesbestemmelse til reglerne i § 77 a, stk. 1-7, og egner sig således ikke til at være straffebelagt. Fejlen korrigeres hermed.

Den foreslåede ændring medfører, at overtrædelse af § 77 a, stk. 10, ikke længere kan straffes med bøde.

For så vidt angår de øvrige bestemmelser, der oplystes i ændringen til § 373, stk. 2, henvises der til bemærkningerne til § 1, nr. 88, i lov nr. 308 af 28. marts 2015 om ændring af lov om finansiel virksomhed, jf. lovforslag nr. L 114 af 21. januar 2015.

Til nr. 43 (§§ 417 a-417 d i lov om finansiel virksomhed)

Med lov nr. 308 af 28. marts 2015 om ændring af lov om finansiel virksomhed, indsættes en ny §§ 417 a-417 c, jf. lovens § 1, nr. 95. Da lov nr. 308 af 28. marts 2015 træder i kraft den 1. januar 2016, som er efter fremsættelsestidspunktet for dette lovforslag, foreslås det af lovtekniske årsager at ophæve bestemmelserne, som affattet ved lov nr. 308 af 28. marts 2015, jf. § 9, nr. 13, og samtidig nyaffatte bestemmelserne med dette lovforslag, med henblik på at indsætte en ny § 417 d.

Der er således ikke tilsigtet nogen materiel ændring af §§ 417 a-417 c, som de blev indsat ved lov nr. 308 af 28. marts 2015 om ændring af lov om finansiel virksomhed.

Til § 417 a

Den foreslåede bestemmelse vedrører overgangsforanstaltninger for den risikofrie rentekurve og gennemfører dele af artikel 308 b, stk. 17, og artikel 308 c i Solvens II-direktivet, som ændret ved Omnibus II-direktivet.

Bestemmelsen har til hensigt at lette overgangen fra kostprisbaseret værdiansættelse til markedskonsistent værdiansættelse i forsikringssselskaberne i de lande, der på nuværende tidspunkt ikke anvender markedskonsistent værdiansættelse og som ellers ville have udfordringer med at skifte over til solvens II-reguleringen. Lettelsen består i en justering af den risikofrie rentekurve efter § 126 e. Gruppe 1-forsikringssselskaberne får mulighed for at ansøge om justering af den risikofrie rentekurve over en 16-årig periode. I Danmark beregnes den årlige justering af den risikofrie rentekurve ved at måle forskellen mellem den danske diskonteringsrentekurve pr. 31. december 2015 og den til enhver tid gældende risikofrie rentekurve primo året. Herefter indregnes justeringen med den relevante andel. Andelen opgøres som et årligt lineært fald fra 100 pct. til 0 pct. i perioden fra den 1. januar 2016 til den 1. januar 2032.

I Danmark anvendes allerede i dag en markedskonsistent værdiansættelse i forsikringssselskaberne. Anvendelse af overgangsforanstaltningen for danske selskaber vil derfor medføre, at selskaberne, der allerede nu anvender markedskonsistent værdiansættelse, vil overgå til en mindre markedskonsistent værdiansættelse i seksten år, for så derefter at komme tilbage til markedskonsistent værdiansættelse. Det er ikke Finanstilsynets forventning, at danske forsikringssselskaber generelt vil få godkendt anvendelse af overgangsforanstaltningen, da selskaberne herved i en periode vil overgå til en mindre markedskonsistent værdiansættelse, hvilket kan give udfordringer i forhold til blandt andet selskabernes risikostyring. Finanstilsynet kan dog ikke udelukke, at enkelte forsikringssselskaber med kapitalmæssige udfordringer kan få godkendt anvendelse af overgangsforanstaltningen under en række betingelser, der skal sikre at beskyttelsen af forsikringstageres interesser ikke bringes i fare ved anvendelse af overgangsforanstaltningen.

Det fremgår af *stk. 1*, at Finanstilsynet kan tillade gruppe 1-forsikringssselskaber at anvende en justeret rentekurve opgjort efter *stk. 2* i en sekstenårig periode, der starter den 1. januar 2016 og slutter den 1. januar 2032. Justeringen foretages i forhold til den risikofrie rentekurve i § 126 e, stk. 1, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 20, eventuelt justeret med en volatilitetsjustering efter § 126 e, stk. 3.

Ønsker et gruppe 1-forsikringssselskab at gøre brug af den justerede rentekurve, jf. *stk. 2*, skal selskabet have tilladelse hertil inden den 1. januar 2016. Tilladelsen gælder for hele den sekstenårige periode og et selskab, der anvender denne overgangsforanstaltning, kan derfor ikke vælge at overgå til den risikofrie rentekurve i § 126 e, stk. 1, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 20, før den 1. januar 2032.

Der vil blive lagt vægt på en række faktorer, når Finanstilsynet skal vurdere, om et forsikringssselskab kan få godkendt anvendelsen af overgangsforanstaltningen. Finanstilsynet vil blandt andet lægge vægt på baggrunden for de kapitalmæssige udfordringer, og hvordan udfordringerne er relateret til overgangen til solvens II, samt hvorvidt anvendelse af overgangsforanstaltningen kan bidrage til at afhjælpe de kapitalmæssige udfordringer. Desuden skal forsikringssselskabet dokumentere, at det kan foretage effektiv risikomåling og risikostyring ved anvendelse af overgangsforanstaltningen, og at forsikringssselskabet kan opnå bedst muligt afkast til gavn for forsikringstagerne, når der tages højde for omkostningerne ved at afdække den yderligere risiko ved at anvende overgangsforanstaltningen.

Forsikringssselskaber, der anvender overgangsforanstaltningen, vil være underlagt Finanstilsynets skærpede tilsyn.

Det følger endvidere af *stk. 1*, at gruppe 1-forsikringssselskaber, der anvender en matchtilpasning efter § 126 e, stk. 2,

som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 20, og gruppe 1-forsikringsselskaber, der anvender fradraget efter § 417 b, ikke samtidig kan anvende den justerede rentekurve opgjort efter § 417 a, stk. 2. Desuden fremgår, at den justerede rentekurve som udgangspunkt kun kan anvendes for forsikringsforpligtelser i henhold til aftaler, der blev indgået før den 1. januar 2016. Et gruppe 1-forsikringsselskab kan dog få tilladelse til, at anvende den justerede rentekurve for forsikringsforpligtelser i henhold til aftaler, der fornyes efter den 31. december 2015.

Det foreslåede *stk. 2* fastsætter, hvordan justeringen skal opgøres. For hver valuta, som et selskab har forpligtelser i, opgøres tilpasningen som en andel af forskellen mellem den effektive rente baseret på den gældende diskonteringsrentekurve pr. 31. december 2015, og den årlige effektive rente, som fastsat efter den risikofrie rentekurve, jf. § 126 e, stk. 1 og stk. 3, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 33. Hvor et selskab anvender en volatilitetsjustering vil denne indgå i den risikofrie rentekurve. Andelen opgøres som et lineært fald fra 100 pct. i det år, der begynder den 1. januar 2016, til 0 pct. den 1. januar 2032. Den opgjorte tilpasning tillægges den risikofrie rentekurve, jf. § 126 e, stk. 1 og 3, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 33, for alle løbetider.

Det foreslåede *stk. 3* fastslår, at Finanstilsynet kan fastsætte et kapitaltillæg for et forsikringsselskab, der anvender justeringen efter *stk. 2*, såfremt Finanstilsynet vurderer, at selskabet har en risikoprofil, der afviger væsentligt fra antagelserne, der ligger til grund for anvendelsen heraf. Kapitaltillægget vil blive opgjort i overensstemmelse med § 350 b, som affattet ved lov nr. 308 af 28. marts 2015, § 1, nr. 71.

Det foreslåede *stk. 4* fastsætter, at gruppe 1-forsikringsselskaber, der har fået tilladelse efter *stk. 1*, som en del af deres rapport om solvens og finansiell situation, jf. § 283, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 31, skal offentliggøre, at de anvender overgangsforanstaltningen, samt den beløbsmæssige effekt heraf på de forsikringsmæssige hensættelser, solvenskapitalkravet, minimumskapitalkravet, basiskapitalgrundlaget og på størrelsen af det kapitalgrundlag, der kan anvendes til at dække solvenskapitalkravet og på størrelsen af det basiskapitalgrundlag, der kan anvendes til at dække minimumskapitalkravet.

Offentliggørelsen skal medvirke til at skabe gennemsigtighed i forhold til den beløbsmæssige effekt af overgangsforanstaltningen.

Til § 417 b

Den foreslåede bestemmelse vedrører overgangsforanstaltninger for de forsikringsmæssige hensættelser og gennemfører dele af artikel 308 b, stk. 17, og artikel 308 d i Solvens II-direktivet, som ændret ved Omnibus II-direktivet.

Bestemmelsen har til hensigt at lette overgangen fra kostprisbaseret værdiansættelse til markedskonsistent værdiansættelse i forsikringsselskaberne i de lande, der på nuværende tidspunkt ikke anvender markedskonsistent værdiansættelse og som ellers ville have udfordringer med at skifte over til solvens II-reguleringen.

Lettelsen af overgangen består i en justering af de forsikringsmæssige hensættelser, der opgøres i overensstemmelse med reglerne fastsat i den bekendtgørelse som Finanstilsynet efter § 126 e, stk. 6, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 20, bemyndiges til at udstede. Justeringen sker i forhold til de værdiansættelsesprincipper, som selskaberne skal anvende før den 1. januar 2016, hvor dette lovforslag træder i kraft. Værdiansættelsesprincipperne, der anvendes før den 1. januar 2016 vil i vidt omfang blive fastlagt ud fra de samme overordnede principper, som der beskrives i reglerne i den bekendtgørelse, som Finanstilsynet er bemyndiget til at udstede i medfør af § 126 e, stk. 6, men en række særlige hensyn bevirker, at der vil være visse forskelle.

Selskaberne får mulighed for at ansøge om justering af de forsikringsmæssige hensættelser over en 16-årig periode. I Danmark beregnes den årlige justering af hensættelserne ved at måle forskellen mellem de forsikringsmæssige hensættelser pr. den 31. december 2015 og den 1. januar 2016. Herefter indregnes justeringen med den relevante andel. Andelen opgøres som et lineært fald fra 100 pct. til 0 pct. i perioden fra den 1. januar 2016 til den 1. januar 2032.

I Danmark anvendes allerede i dag en markedskonsistent værdiansættelse i forsikringsselskaberne. Anvendelse af overgangsforanstaltningen for danske selskaber vil derfor medføre, at selskaberne, der allerede nu anvender markedskonsistent værdiansættelse, vil overgå til en mindre markedskonsistent værdiansættelse i seksten år, for så derefter at komme tilbage til markedskonsistent værdiansættelse. Det er ikke Finanstilsynets forventning, at danske forsikringsselskaber generelt vil få godkendt anvendelse af overgangsforanstaltningen. Finanstilsynet kan dog ikke udelukke, at enkelte forsikringsselskaber med kapitalmæssige udfordringer kan få godkendt anvendelse af overgangsforanstaltningen under en række betingelser, der skal sikre at beskyttelsen af forsikringstagernes interesser ikke bringes i fare ved anvendelse af overgangsforanstaltningen.

Det fremgår af det foreslåede *stk. 1*, at Finanstilsynet kan tillade gruppe 1-forsikringsselskaber at anvende et fradrag opgjort efter *stk. 2* i de forsikringsmæssige hensættelser i en sekstenårig periode, der starter den 1. januar 2016 og slutter den 1. januar 2032.

Fradraget kan anvendes særskilt ned på enkelte homogene risikogrupper. Finanstilsynet vil i vurderingen af, om risikogruppen er homogen lægge vægt på reglerne fastsat i medfør

af § 20, stk. 3, og § 21, stk. 6, der på tidspunktet for lovforslagets fremsættelse findes i bekendtgørelse nr. 358 af 6. april 2010 om kontributionsprincippet.

Ønsker et gruppe 1-forsikrings-selskab, at gøre brug af fradraget, jf. stk. 2, skal selskabet have tilladelse hertil inden den 1. januar 2016. Tilladelsen gælder for hele den seksten-årige periode og et selskab, der anvender fradraget, kan derfor ikke vælge at overgå til at opgøre de forsikringsmæssige hensættelser uden at anvende fradraget før den 1. januar 2032.

Det fremgår yderligere af forslaget, at gruppe 1-forsikrings-selskaber ikke kan få tilladelse fra Finanstilsynet til at anvende den justerede rentekurve efter § 417 a, når selskabet har fået tilladelse til at anvende fradraget opgjort efter stk. 2. Det fremgår ovenfor, at formålet med overgangsforanstaltningerne er at lette overgangen fra kostprisbaseret værdiansættelse til markedskonsistent værdiansættelse. I de medlemslande, der i dag anvender kostprisbaseret værdiansættelse, kan forskellige nationalt bestemte lovgivningsmæssige forhold betyde, at det er mere hensigtsmæssigt at ansøge om tilladelse til anvendelsen af den justerede rentekurve end om anvendelsen af fradraget eller omvendt. Det er dog ikke hensigten, at anvendelsen af overgangsforanstaltningerne skal anvendes som et redskab til en generel nedsættelse af de forsikringsmæssige hensættelser, hvorfor det ikke er muligt at anvende både en justeret rentekurve og et fradrag.

Det foreslåede *stk. 2* fastsætter, hvordan fradraget skal opgøres. Fradraget opgøres som en andel af forskellen mellem beløbene angivet i stykkets nr. 1 og nr. 2.

Beløbet i *nr. 1*, er de forsikringsmæssige hensættelser efter fradrag af beløb, der kan kræves tilbagebetalt i henhold til genforsikringsaftaler og aftaler med ISPV'er, og opgjort i overensstemmelse med regler udstedt i medfør af § 283, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 31, om gruppe 1-forsikrings-selskabers værdiansættelse af aktiver og passiver, herunder forsikringsmæssige hensættelser pr. 1. januar 2016.

Anvender gruppe 1-forsikrings-selskabet en volatilitetsjustering, som omhandlet i § 126 e, stk. 3, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 20, skal de forsikringsmæssige hensættelser den 1. januar 2016 opgøres i overensstemmelse med denne tilpasning.

Beløbet i *nr. 2* er de forsikringsmæssige hensættelser efter fradrag af beløb, der kan kræves tilbagebetalt i henhold til genforsikringsaftaler og aftaler med ISPV'er, og opgjort i overensstemmelse med bekendtgørelse om finansielle rapporter for forsikrings-selskaber og tværgående pensionskasser pr. 31. december 2015.

Andelen opgøres som et lineært fald fra 100 pct. i det år, der begynder den 1. januar 2016, til 0 pct. den 1. januar 2032.

Det følger af det foreslåede *stk. 3, 1. pkt.*, at udgangspunktet er, at fradraget i de forsikringsmæssige hensættelser opgjort efter stk. 2, kun opgøres en gang for hele perioden. Efter det foreslåede *stk. 3, 2. pkt.*, kan Finanstilsynet dog påbyde eller give tilladelse til, at et gruppe 1-forsikrings-selskab, hvis risikoprofil har ændret sig væsentligt på et tidspunkt i overgangsperioden, der løber fra 1. januar 2016 til 1. januar 2032, opgør de forsikringsmæssige hensættelser, der er nævnt i stk. 2, hvert andet år eller oftere.

Bestemmelsen skal medvirke til at sikre, at selskaber, der i den 16-årige overgangsperiode ændrer deres risikoprofil, får mulighed for eller påbydes at opgøre de forsikringsmæssige hensættelser, der ligger til grund for opgørelsen af fradraget. Hermed vil fradraget ændre sig i takt med selskabets risikoprofil og således i højere grad afspejle selskabets situation og dermed sikre en smidig overgang til de nye regler for opgørelsen af forsikringsmæssige hensættelser.

Det fremgår af det foreslåede *stk. 4*, at Finanstilsynet har mulighed for, at begrænse fradraget, hvis et gruppe 1-forsikrings-selskabs solvenskapitalkrav, jf. § 126 c, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 20, bliver mindre end det største af summen af de i nr. 1-5 nævnte beløb og det største af det for selskabet relevante beløb i nr. 6-10. Det fremkomne beløb svarer til det gældende kapitalkrav for forsikrings-selskaber. Det betyder, at hvis selskaber, der anvender fradraget herved får et solvenskapitalkrav, der er mindre end det kapitalkrav selskaberne skulle opfylde inden lovens ikrafttræden, har Finanstilsynet mulighed for at begrænse fradraget.

I følge *stk. 4* skal selskabet således opgøre summen af nummer 1-5 og sammenligne resultatet heraf med det for selskabet relevante beløb i nummer 6-10, og det største af de to fremkomne beløb vil dermed afspejle det beløb, der skal sammenlignes med solvenskapitalkravet i vurderingen af, om fradraget skal nedsættes. Beløbene i nummer 1-10 stammer fra en række EU-direktiver, der ophæves ved ikrafttrædelsen af Solvens II-direktivet.

Beløbet efter det foreslåede *nr. 1* og 2 udgør 1) 4 pct. af de risikovægtede poster for livsforsikrings-hensættelser tillagt 0,3 pct. af de risikovægtede poster for risikosummen for livsforsikrings-virksomhed i forsikringsklasserne I-IV og VI, jf. bilag 8, hvor virksomheden har en investeringsrisiko og 2) 1 pct. af de risikovægtede poster for livsforsikrings-hensættelser og 0,3 pct. af de risikovægtede poster for risikosummen for livsforsikrings-virksomhed i forsikringsklasse V, jf. bilag 8, og i forsikringsklasse III, jf. bilag 8, hvor virksomheden ikke har en investeringsrisiko, og hvor det beløb,

der skal dække de i forsikringsaftalen fastsatte driftsomkostninger, fastsættes for en periode på over 5 år.

De risikovægtede poster forventes at blive nærmere beskrevet i en bekendtgørelse herom, som Finanstilsynet efter denne bestemmelses stk. 6 bliver bemyndiget til at udstede. For nærmere information herom henvises til bemærkningerne hertil.

Livsforsikringshensættelser, der omtales i nr. 1, opgøres i overensstemmelse med bekendtgørelse nr. 112 af 7. februar 2013 om finansielle rapporter for forsikringsselskaber og tværgående pensionskasser den 31. december 2015.

Beløbet efter det foreslåede *nr. 3* udgør 25 pct. af det seneste regnskabsårs forsikringsmæssige administrationsomkostninger tillagt 0,3 pct. af de risikovægtede poster for risikosummen for livsforsikringsvirksomhed i forsikringsklasse III, hvor virksomheden ikke har en investeringsrisiko, og hvor det beløb, der skal dække de i forsikringsaftalen fastsatte driftsomkostninger, ikke fastsættes for en periode på over 5 år.

Ved de forsikringsmæssige administrationsomkostninger forstås de omkostninger, der er forbundet med at erhverve og administrere et forsikringsselskabs forsikringsbestand, herunder den dertil svarende andel af personaleomkostninger, provisioner, markedsføringsomkostninger, husleje, udgifter til kontorartikler og kontorhold samt afskrivning af driftsmidler.

Beløbet efter det foreslåede *nr. 4*, udgør 25 pct. af det seneste regnskabsårs forsikringsmæssige administrationsomkostninger for særskilte SP-konti.

Forsikringsselskaber har i henhold til § 29, stk. 4, i lov om finansiell virksomhed mulighed for at modtage særskilte SP-konti. Nr. 4 fastsætter kravet til kapitalens størrelse for denne kapitaltype. SP-konti er en forkortelse for Særlig Pensionsopsparring, og disse er reguleret i lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension (ATP-loven), jf. lovbekendtgørelse nr. 1110 af 10. oktober 2014.

Beløbet efter det foreslåede *nr. 5* udgør det største beløb i skadeforsikringsvirksomhed af a) 18 pct. af de risikovægtede poster for det maksimale af bruttopræmier og bruttopræmieindtægter op til 61,3 mio. euro tillagt 16 pct. af beløb derudover, og b) det årlige gennemsnit af 26 pct. af de risikovægtede poster for bruttoerstatningsudgifterne for beløb op til 42,9 mio. euro og 23 pct. af beløb derudover i de seneste 3 regnskabsår.

Bruttopræmier skal forstås i overensstemmelse med bekendtgørelse om finansielle rapporter for forsikringsselska-

ber og tværgående pensionskasser den 31. december 2015, bekendtgørelse nr.112 af 7. februar 2013. Bruttopræmieindtægten er den periodiserede andel af præmien for den relevante periode, det vil sige inklusive ændring i præmiehensættelser.

§ 417 b, stk. 4, nr. 5, litra b, skal sikre, at selskaberne ikke ved at sætte præmierne for lavt kan mindske kravet til kapitalens størrelse. Opgørelsen efter litra a tager nemlig ikke højde for, at selskaberne ved at sætte en lavere præmie end den, der er udtryk for forsikringsrisikoen, kan få et lavere krav end tilsigtet. Kravet efter litra b udtrykker den historiske risiko, som selskabet har påtaget sig.

Nr. 6 angiver kravet til minimumsbasiskapitalen til gruppe 2-forsikringsselskaber, der har tilladelse til at drive livsforsikringsvirksomhed omfattet af bilag 8 til lov om finansiell virksomhed. Kravet til minimumsbasiskapitalen for disse udgør 3,7 mio. euro.

Forsikringsklasserne i bilag 8 omfatter almindelig livsforsikring, ægteskabs- og fødselsforsikring, forsikringer der er tilknyttet investeringsfonde, langvarig sygeforsikring, tontine virksomhed og kapitaliseringsvirksomhed.

Nr. 7 angiver kravet til minimumsbasiskapitalen til gruppe 2-forsikringsselskaber, der har tilladelse til at drive virksomhed inden for forsikringsklasserne 1-9 og 16-18 omfattet af bilag 7 til lov om finansiell virksomhed. Minimumskapitalkravet for disse udgør 2,5 mio. euro.

Forsikringsklasse 1-9 og 16-18 omfatter ulykker, sygdom, kaskoforsikring for landkøretøjer (bortset fra jernbaners rullende materiel), kaskoforsikring for jernbanekøretøjer, kaskoforsikring for luftfartøjer, kaskoforsikring for fartøjer til sejlads på have, indsøer og floder, godstransport (herunder varer, bagage og alt andet gods), brand og naturkræfter, andre skader på ejendom, diverse økonomiske tab, retshjælp-forsikring og assistance.

Nr. 8 angiver kravet til minimumsbasiskapitalen til gruppe 2-forsikringsselskaber, der har tilladelse til at drive virksomhed inden for forsikringsklasserne 10-15 omfattet af bilag 7 til lov om finansiell virksomhed. Kravet til minimumsbasiskapitalen for disse udgør 3,7 mio. euro.

Forsikringsklasse 10-15 omfatter ansvarsforsikring for motordrevne landkøretøjer, ansvarsforsikring for luftfartøjer, ansvarsforsikring for fartøjer til sejlads på have, indsøer og floder, almindelig ansvarsforsikring, kredit og kaution.

Nr. 9 angiver kravet til minimumsbasiskapitalen til gruppe 2-forsikringsselskaber, der udøver genforsikringsvirksom-

hed. Kravet til minimumsbasiskapitalen for disse udgør 3,6 mio. euro.

Et forsikringselskab, der udøver genforsikringsvirksomhed, overtager forsikringsmæssige risici fra et andet forsikringselskab mod en præmie.

Nr. 10 angiver kravet til minimumsbasiskapitalen til gruppe 2-forsikringselskaber, der udøver virksomhed som captivegenforsikringselskab. Kravet til minimumsbasiskapitalen for disse udgør 1,2 mio. euro.

Et captivegenforsikringselskab er i § 5, stk. 1, nr. 23, i den gældende lov om finansiel virksomhed defineret som et forsikringselskab, hvis virksomhed er begrænset til at genforsikre forsikringsrisici i den concern, som selskabet er en del af, når concernen ikke indeholder andre forsikringselskaber.

Det foreslåede *stk. 5* fastsætter, at gruppe 1-forsikringselskaber, der har fået tilladelse efter *stk. 1*, som en del af deres rapport om solvens og finansiel situation, jf. § 283 som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 31, skal offentliggøre, at de anvender overgangsforanstaltningen, samt angive den beløbsmæssige effekt heraf på størrelsen af de forsikringsmæssige hensættelser, solvenskapitalkravet, minimumskapitalkravet, basiskapitalgrundlaget og på størrelsen af det kapitalgrundlag, der kan anvendes til at dække solvenskapitalkravet samt på størrelsen af det basiskapitalgrundlag, der kan anvendes til at dække minimumskapitalkravet.

Offentliggørelsen skal medvirke til at skabe gennemsigtighed i forhold til den beløbsmæssige effekt af overgangsforanstaltningen.

Det foreslåede *stk. 6* bemyndiger Finanstilsynet til at fastsætte nærmere regler for opgørelsen af de risikovægtede poster efter *stk. 4*. Bemyndigelsen er indsat med det formål at sikre klare regler for, hvorledes de risikovægtede poster i medfør af *stk. 4*, nr. 1, 2, 3 og 5, skal opgøres. Reglerne om opgørelsen af de risikovægtede poster fremgår i dag af regler fastsat af Finanstilsynet i bekendtgørelse nr. 1313 af 8. december 2014 om solvens og driftsplaner for forsikringselskaber og kan med indsættelsen af denne bemyndigelse videreføres i en ny bekendtgørelse, der udelukkende regulerer denne opgørelse.

Til § 417 c

Den foreslåede bestemmelse vedrører opfyldelsen af solvenskapitalkravet samt udarbejdelsen af en redegørelse og gennemfører dele af artikel 308 b, stk. 17, og artikel 308 e i Solvens II-direktivet, som ændret ved Omnibus II-direktivet.

Efter det foreslåede *stk. 1* skal forsikringselskaber, der anvender en justeret rentekurve efter § 417 a, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 84, eller fradraget efter § 417 b, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 84, straks underrette Finanstilsynet, hvis selskabet ikke ville opfylde solvenskapitalkravet, jf. § 126 c, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 20, såfremt selskabet ikke anvendte den justerede rentekurve eller fradraget.

Informationen om, at et selskab ikke ville opfylde solvenskapitalkravet, såfremt selskabet ikke anvendte en af overgangsforanstaltningerne, er væsentlig for at Finanstilsynet kan føre et effektivt tilsyn med selskabets solvensmæssige situation.

Det fremgår af det foreslåede *stk. 2*, at forsikringselskabet senest to måneder efter at have konstateret, at solvenskapitalkravet ikke kan opfyldes uden anvendelse af den justerede rentekurve eller fradraget, skal indsende en redegørelse til Finanstilsynet, der angiver de planlagte foranstaltninger med henblik på at sikre opfyldelsen af solvenskapitalkravet den 1. januar 2032. Dette kan for eksempel være foranstaltninger, der reducerer selskabets risikoprofil. Forsikringselskabet kan ændre i de planlagte foranstaltninger i løbet af overgangsperioden, og skal derefter indsende en ny redegørelse til Finanstilsynet.

Efter det foreslåede *stk. 3* skal forsikringselskabet hvert år indsende en rapport til Finanstilsynet med angivelse af de hidtidige foranstaltninger og fremskridt med henblik på at sikre opfyldelsen af solvenskapitalkravet pr. 1. januar 2032. Rapporten skal indsendes senest ved udgangen af første kvartal.

Det fremgår af det foreslåede *stk. 4*, at forsikringselskabet den 1. januar 2032 skal opfylde solvenskapitalkravet, jf. § 126 c, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 20, uden at anvende den justerede rentekurve eller fradraget.

Efter det foreslåede *stk. 5* tilbagekalder Finanstilsynet tilladelsen til anvendelse af den justerede rentekurve eller fradraget, hvis Finanstilsynet på baggrund af rapporten efter *stk. 3* vurderer, at det ikke er sandsynligt, at selskabet kan opfylde solvenskapitalkravet den 1. januar 2032.

Til § 417 d

For så vidt angår den foreslåede § 417 d, som foreslås indsat med dette lovforslag, er der tale om en ny overgangsbestemmelse. Bestemmelsen gennemfører Solvens II-direktivets artikel 308 b, stk. 11.

Bestemmelsen medfører, at kravene i artikel 254-257 i solvens II-forordningen udelukkende finder anvendelse for investeringer i securitiseringspositioner, som blev udstedt før

den 1. januar 2011, såfremt den underliggende eksponering ændres efter den 31. december 2014.

Begrebet securitiseringsposition er defineret i artikel 1, stk. 1, nr. 19, i solvens II-forordningen, der henviser til definitionen i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringselskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (herefter benævnt CRR-forordningen). Det fremgår heraf, at en securitiseringsposition er en eksponering mod en securitisering.

En securitisering er en transaktion eller ordning, hvorved kreditrisikoen ved en eksponering eller en pulje af eksponeringer opdeles i trancher. En tranche er et ved aftale fastlagt segment af kreditrisikoen ved en eksponering eller ved en række eksponeringer, hvor en position i segmentet medfører risiko for et større eller mindre kredittab end en position af samme størrelse i hvert af de andre sådanne segmenter, idet der ikke tages hensyn til den kreditrisikoafdækning, som tredjemand direkte giver indehavere af positioner i segmentet eller i andre segmenter, jf. artikel 1, stk. 1, nr. 23, i solvens II-forordningen, der henviser til definitionen i artikel 4, stk. 1, nr. 67, i CRR-forordningen. En tranche er karakteriseret ved at betalingerne i forbindelse med transaktionen eller ordningen afhænger af udviklingen i eksponeringen eller puljen af eksponeringer og rangordenen af trancher afgør fordelingen af tabene i transaktionens eller ordningens levetid, jf. artikel 4, stk. 1, nr. 61, i CRR-forordningen.

Bestemmelsen sikrer, at investeringer i securitiseringspositioner foretaget før den 1. januar 2011 ikke er omfattet af de krav, der stilles i forordningen, medmindre der foretages ændringer i den underliggende eksponering efter den 1. januar 2014.

Til § 2

Til nr. 1 (fodnoten i lov om investeringsforeninger m.v.)

Det foreslås, at fodnoten til lov om investeringsforeninger m.v. ændres som konsekvens af, at det med lovforslaget foreslås at gennemføre dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/91/EU af 23. juli 2014 om ændring af direktiv 2009/65/EF om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) for så vidt angår depositarfunktioner, aflønningspolitik og sanktioner (UCITS V-direktivet).

Til nr. 2 (§ 2, nr. 11, litra b, i lov om investeringsforeninger m.v.)

Efter den nugældende § 2, nr. 11, litra b, skal et depotselskab varetage de opgaver, der fremgår af §§ 106 og 107 i

lov om finansiel virksomhed henholdsvis kapitel IV og V, afdeling 3 i UCITS IV-direktivet. Med UCITS V-direktivet nyaffattes §§ 106 og 107 i lov om finansiel virksomhed og depotselskabets opgaver fremgår nu af §§ 106-107 b i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslås, at § 2, nr. 11, litra b, ændres således at der henvises til lov om finansiel virksomhed §§ 106-107 b, samt at henvisningen til UCITS-direktivet rettes til i overensstemmelse med ændringerne i UCITS V-direktivet.

Der er alene tale om konsekvensrettelser, som har til formål at ændre henvisningen til de ændrede pligter, der påhviler depotselskabet efter forslaget § 1, nr. 16-17.

Til nr. 3 (§ 3, stk. 10, i lov om investeringsforeninger m.v.)

Efter den gældende § 3, stk. 10, i lov om investeringsforeninger m.v. skal en investeringsforening have en formue på mindst 10 mio. kr. i hver afdeling. Det fremgår ikke af loven i dag, at der for SIKAV'er og værdipapirfonde, som er to typer af UCITS, gælder et lignende krav om minimumsformue.

Med lovforslaget foreslås det at ligestille investeringsforeninger, som har delegeret den daglige ledelse til et investeringsforvaltningsselskab eller et administrationsselskab, med SIKAV'er og værdipapirfonde, hvorfor det foreslås, at ophæve kravet i § 3, stk. 10, om en minimumsformue på 10 mio. kr. for afdelinger i investeringsforeninger.

Til nr. 4 (§ 5 i lov om investeringsforeninger m.v.)

Der er ikke i dag i loven et krav om, at en dansk UCITS skal indgå en skriftlig aftale med det udpegede depotselskab. Med forslaget gennemføres UCITS V-direktivets ændringer i artikel 22, stk. 2, i UCITS-direktivet, hvorefter den danske UCITS skal indgå en skriftlig aftale med det udpegede depotselskab.

Med det foreslåede stk. 2 bestemmes, at der skal foreligge en skriftlig aftale om forvaltning og opbevaring af finansielle aktiver imellem den danske UCITS depotselskabet. Imellem den danske UCITS og dens udpegede depotselskab. Er den danske UCITS en investeringsforening eller en SIKAV, er det bestyrelsen, der skal træffe beslutning om udvælgelsen af og indgå aftale med et depotselskab. Såfremt den danske UCITS er en værdipapirfond, der ikke er en selvstændig juridisk person, og som derfor ikke har egen ledelse, vil det være investeringsforvaltningsselskabet, der skal indgå en aftale med et depotselskab, da værdipapirfonde alene kan etableres og administreres af investeringsforvaltningsselskaber, jf. § 8, stk. 1, i lov om investeringsforeninger m.v. I praksis har depotselskabsaftalerne altid været skriftlige. Med den foreslåede bestemmelse lovfæstes denne praksis.

I det foreslåede *stk. 3* bestemmes, at depotselskabsaftalen skal regulere den udveksling af information, som er nødvendig for, at depotselskabet kan udføre sine opgaver i henhold til §§ 106-106 d i lov om finansiel virksomhed. Depotselskabet skal for eksempel kunne håndtere en dansk UCITS anvendelse af afledte finansielle instrumenter, hvis den danske UCITS gør brug af sådanne, og depotselskabet skal derfor løbende have information om hvilke afledte finansielle instrumenter den danske UCITS anvender. Aftalen skal dermed indeholde de konkrete pligter, som depotselskabet påtager sig at udføre i forbindelse med aftalen om at være depotselskab. Aftalen skal indeholde bestemmelser om udveksling af alle de oplysninger, som er nødvendige for, at depotselskabet er i stand til at udføre kontroller samt opbevare UCITS'ens værdipapirer og andre likvide aktiver.

Det foreslås i *stk. 4*, at Finanstilsynet bemyndiges til at fastsætte nærmere regler om aftalens indhold. Baggrunden for denne bestemmelse er, at EU-Kommissionen med hjemmel i UCITS-direktivets artikel 26 b, litra a, kan fastsætte nærmere regler om aftalens indhold i en gennemførelsesretsakt. Finanstilsynet vil derfor benytte bemyndigelsen til at fastsætte regler, som er nødvendige for at gennemføre de regler, som EU-Kommissionen vedtager. Finanstilsynet agter ikke at fastsætte regler, som indeholder yderligere krav end de, som EU-Kommissionen fastsætter. Det er ikke muligt at redegøre nærmere for indholdet af disse regler, der vil blive fastsat, fordi EU-Kommissionen endnu ikke har udstedt gennemførelsesretsakter. Såfremt EU-Kommissionen vælger at fastsætte reglerne i en forordning, som er direkte gældende i medlemslandene, kan der blive behov for, at fastsætte supplerende nationale regler, eller justere i de gældende, med henblik på at sikre, at forordningen kan finde anvendelse.

Til nr. 5 (§ 9, stk. 1, nr. 9, i lov om investeringsforeninger m.v.)

Efter den gældende § 9, stk. 1, nr. 9, tillader Finanstilsynet en investeringsforening at udøve virksomhed, hvis formuen i de enkelte afdelinger, der mindst skal udgøre 10 mio. kr. for hver afdeling, er tegnet på den stiftende generalforsamling og indsat på en spærret konto i et depotselskab, eller der foreligger en ubetinget garanti afgivet af et pengeinstitut eller et forsikringsselskab om tegning af andele i hver afdeling for minimumsbeløbet på mindst 10 mio. kr.

Med lovforslaget foreslås en ændring af § 3, stk. 10, jf. forslagens § 2, nr. 3, således, at kravet om en minimumsformue på 10 mio. kr. for afdelinger i investeringsforeninger, der søger om tilladelse, ophæves.

Den foreslåede bestemmelse har til formål at fastsætte, at en investeringsforening, der ikke har delegeret den daglige ledelse til et investeringsforvaltningsselskab eller til et administrationselskab, skal have en formue på mindst 300.000 euro.

I overensstemmelse med artikel 29 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter), som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/91/EU, foreslås det med nærværende lovforslag, at ændre § 9, stk. 1, nr. 9, således at der alene gælder et krav om minimumsformue på 300.000 euro for investeringsforeninger, som ikke har delegeret den daglige ledelse til et investeringsforvaltningsselskab eller til et administrationselskab. Det foreslås derudover med lovforslaget, at formuekravet alene skal være opfyldt i forbindelse med tilladelse som investeringsforening, og at det således ikke skal opfyldes løbende efterfølgende.

Det skal bemærkes, at i henhold til § 50 i lov om investeringsforeninger m.v. har bestyrelsen i en investeringsforening pligt til at varetage investorernes interesse ved at sikre, at foreningens formueforhold til enhver tid er forsvarlig i forhold til afdelingens og foreningens drift. Dette krav vil forsat være gældende og medfører for eksempel, at bestyrelsen ikke kan tillade, at formuen i en afdeling bliver så lille, at en efterfølgende afvikling vil medføre uforholdsmæssige omkostninger for de tilbageværende investorer.

Til nr. 6 og 7 (§ 15, stk. 2, nr. 1 og 2, i lov om investeringsforeninger m.v.)

Med forslaget til ændring af § 15, stk. 2, nr. 1 og 2, i lov om investeringsforeninger m.v. er der alene tale om en konsekvensrettelse af, at § 15, stk. 2, nr. 3 og 4 ophæves med lovforslagets § 2, nr. 8.

Til nr. 8 (§ 15, stk. 2, nr. 3 og 4, i lov om investeringsforeninger m.v.)

Efter den gældende § 15, stk. 2, nr. 3 og 4, giver Finanstilsynet tilladelse til nye afdelinger i investeringsforeninger, når afdelingen har en formue på mindst 10 mio. kr., og afdelingens minimumsformue enten er tegnet og indsat på en spærret konto i et depotselskab, eller der foreligger en ubetinget garanti afgivet af et pengeinstitut eller et forsikringsselskab om tegning af andele for mindst 10 mio. kr. i afdelingen.

Det foreslås at ophæve § 15, stk. 2, nr. 3 og 4. Dette er en konsekvens af, at det med lovforslagets § 2, nr. 5 foreslås, at der alene gælder et krav om minimumsformue for investeringsforeninger, som ikke har delegeret den daglige ledelse til et investeringsforvaltningsselskab eller til et administrationselskab, og disses afdelinger.

Til nr. 9 (§ 18, stk. 2, i lov om investeringsforeninger m.v.)

Efter den gældende § 18, stk. 2, skal en andelsklasse i en investeringsforening have en formue på mindst 10 mio. kr.

Formuen skal senest 6 måneder efter etablering enten være tegnet og indsat på en spærret konto i et depotselskab, eller der skal foreligge en ubetinget garanti fra et pengeinstitut eller et forsikringselskab om tegning af andele for mindst 10 mio. kr.

Den foreslåede ophævelse af bestemmelsen er en konsekvens af, at kravet om minimumsformue i § 9, stk. 1, nr. 9, foreslås ændret med lovforslagets § 2, nr. 5, således at der stilles krav om, at investeringsforeninger har en formue på mindst 300.000 euro, medmindre investeringsforeningen har delegeret den daglige ledelse til et investeringsforvaltningsselskab eller til et administrationsselskab.

Til nr. 10 (§ 19, nr. 8, i lov om investeringsforeninger m.v.)

Efter den gældende § 19, nr. 8, skal en investeringsforenings vedtægter indeholde bestemmelse om, hvorvidt det er foreningens generalforsamling eller bestyrelse, der vælger og træffer beslutning om udskiftning af foreningens depotselskab.

Den foreslåede ændring gennemfører UCITS V-direktivets ændringer i artikel 26, stk. 1, i UCITS-direktivet vedrørende udskiftning af depotselskabet for investeringsforeninger. Med den foreslåede ændring tilføjes et krav til investeringsforeningers vedtægter om, at de skal indeholde betingelser for udskiftning af et depotselskab, og regler om hvorledes investorerne beskyttes ved en sådan udskiftning.

De foreslåede bestemmelser i vedtægterne om betingelserne for udskiftning af investeringsforeningens depotselskab behøver ikke at være detaljerede. Der vil typisk være tale om, at vedtægterne bestemmer, at depotselskabet kan udskiftes, hvis bestyrelsen finder, at det vil være til gavn for investeringsforeningen, og hvis den træffer beslutning herom.

Vedtægternes bestemmelse om, hvorledes investorerne skal beskyttes ved en sådan udskiftning kan gå ud på, at investeringsforeningens aktiver skal overdrages direkte fra det gamle depotselskab til foreningens nye depotselskab. Det er kutyme i branchen, at det gamle depotselskab aktivt medvirker til at løse de problemer, der måtte opstå i forbindelse med overdragelsen af de deponerede værdipapirer og likvider til det nye depotselskab.

Til nr. 11 (§ 19, nr. 13, i lov om investeringsforeninger m.v.)

Den gældende § 19, nr. 13, indeholder et krav om, at investeringsforeningers vedtægter skal indeholde bestemmelser om foreningens bestyrelse, direktion eller mulighed for delegation af opgaver i forbindelse med den daglige ledelse til et investeringsforvaltningsselskab eller et administrationsselskab samt revision.

Den foreslåede § 19, nr. 13, gennemfører UCITS V-direktivets ændringer i artikel 26, stk. 1, i UCITS-direktivet vedrørende udskiftning af investeringsforvaltningsselskabet for investeringsforeninger.

Med den foreslåede ændring af § 19, nr. 13, tilføjes et krav til investeringsforeningers vedtægter om, at de skal indeholde betingelserne for udskiftning af investeringsforvaltningsselskabet, og om hvorledes investorerne beskyttes ved en sådan udskiftning.

Bestemmelser i vedtægterne om betingelserne for udskiftning af investeringsforeningens investeringsforvaltningsselskab behøver ikke at være detaljerede. Der vil typisk være tale om, at vedtægterne bestemmer, om det er bestyrelsen eller direktionen, der kan delegerer den daglige ledelse til et investeringsforvaltningsselskab og, at ledelsen kan trække delegationen tilbage og give den til et nyt investeringsforvaltningsselskab, hvis bestyrelsen eller i givet fald direktionen finder, at det vil være til gavn for foreningen, og hvis den træffer beslutning herom.

Vedtægternes bestemmelse om, hvorledes investorerne skal beskyttes ved en sådan udskiftning kan gå ud på, at investeringsforeningens aktiviteter skal overdrages direkte fra det gamle investeringsforvaltningsselskab til foreningens nye investeringsforvaltningsselskab.

Til nr. 12 (§ 20, nr. 8, i lov om investeringsforeninger m.v.)

Den gældende § 20, nr. 8, indeholder alene et krav om, at SIKAV's vedtægter skal indeholde bestemmelser om bestyrelsens valg af investeringsforvaltningsselskab eller administrationsselskab og udskiftning heraf. SIKAV'er er en type UCITS.

Med den foreslåede ændring af § 20, nr. 8, indføres et krav om, at en SIKAV's vedtægter skal indeholde betingelserne for udskiftning af investeringsforvaltningsselskabet eller administrationsselskabet, og hvorledes investorerne beskyttes ved en sådan udskiftning.

Det skal fremgå af SIKAV's vedtægter, at det er bestyrelsen, der vælger SIKAV's investeringsforvaltningsselskab. Det er således ikke muligt at sætte investeringsforvaltningsselskabets navn ind i vedtægterne eller at fastsætte, at det er generalforsamlingen, der vælger investeringsforvaltningsselskabet eller administrationsselskabet. Da der består et over- og underordningsforhold mellem bestyrelsen og investeringsforvaltningsselskabet eller administrationsselskabet, skal en bestyrelse kunne afsætte selskabet, hvis bestyrelsen ikke er tilfreds med det. Det skal fremgå af vedtægterne på hvilke betingelser bestyrelsen kan udskifte investeringsforvaltningsselskabet eller administrationsselskabet, og hvorledes investorerne beskyttes ved en udskiftning.

Den foreslåede § 20, nr. 8, gennemfører UCITS V-direktivets ændringer i artikel 26, stk. 1, i UCITS-direktivet vedrørende udskiftning af investeringsforvaltningsselskabet for SIKAV'er.

Bestemmelser i vedtægterne om betingelserne for udskiftning af SIKAV'ens investeringsforvaltningsselskab eller administrationsselskab behøver ikke at være detaljerede. Der vil typisk være tale om, at vedtægterne bestemmer, at bestyrelsen kan opsigte aftalen med SIKAV'ens investeringsforvaltningsselskab og vælge et nyt investeringsforvaltningsselskab, hvis bestyrelsen finder, at det vil være til gavn for SIKAV'en, og hvis den træffer beslutning herom.

Vedtægternes bestemmelse om, hvorledes investorerne skal beskyttes ved en sådan udskiftning kan gå ud på, at SIKAV'ens aktiviteter skal overdrages direkte fra det gamle investeringsforvaltningsselskab til foreningens nye investeringsforvaltningsselskab.

Til nr. 13 (§ 20, nr. 9, i lov om investeringsforeninger m.v.)

Den gældende § 20, nr. 9, indeholder alene et krav om, at en SIKAV's vedtægter skal angive, om det er SIKAV'ens generalforsamling eller bestyrelse, der vælger og kan udskifte depotselskabet. SIKAV'er er en type UCITS.

Den foreslåede § 20, nr. 9, gennemfører UCITS V-direktivets ændringer i artikel 26, stk. 1, i UCITS-direktivet vedrørende udskiftning af depotselskabet for SIKAV'er.

Med den foreslåede ændring af § 20, nr. 9, indføres et krav om, at en SIKAV's vedtægter skal indeholde betingelserne for udskiftning af depotselskabet, og om hvorledes investorerne beskyttes ved en sådan udskiftning.

Det skal fremgå af vedtægterne, om det er generalforsamlingen eller bestyrelsen, der vælger depotselskabet. Hvis navnet på SIKAV'ens depotselskab fremgår af vedtægterne, kan det kun udskiftes efter reglerne om vedtægtsændringer. Det skal fremgå af vedtægterne på hvilke betingelser bestyrelsen kan udskifte depotselskabet, og hvorledes investorerne beskyttes ved en udskiftning.

Bestemmelser i vedtægterne om betingelserne for udskiftning af SIKAV'ens depotselskab behøver ikke at være detaljerede. Der vil typisk være tale om, at vedtægterne bestemmer, at depotselskabet kan udskiftes, hvis bestyrelsen finder, at det vil være til gavn for SIKAV'en, og hvis den træffer beslutning herom. Vedtægternes bestemmelse om, hvorledes investorerne skal beskyttes ved en sådan udskiftning kan gå ud på, at SIKAV'ens aktiver skal overdrages direkte fra det gamle depotselskab til SIKAV'ens nye depotselskab. Det er kutyme i branchen, at det gamle depotselskab aktivt medvir-

ker til at løse de problemer, der måtte opstå i forbindelse med overdragelsen af de deponerede værdipapirer og likvider til det nye depotselskab.

Til nr. 14 (§ 21, nr. 3, i lov om investeringsforeninger m.v.)

Den gældende § 21, nr. 3, indeholder alene et krav om, at en værdipapirfonds vedtægter skal indeholde bestemmelser om investeringsforvaltningsselskabets eller administrationsselskabets navn og eventuelle binavne.

Den foreslåede ændring af § 21, nr. 3, gennemfører UCITS V-direktivets ændringer i artikel 26, stk. 1, i UCITS-direktivet vedrørende udskiftning af investeringsforvaltningsselskabet for værdipapirfonde.

Med den foreslåede ændring indføres et krav i § 21, nr. 3, om, at en værdipapirfonds fondsbestemmelser skal indeholde betingelser for udskiftning af investeringsforvaltningsselskabet eller administrationsselskabet, og hvorledes investorerne beskyttes ved en sådan udskiftning, udover at skulle indeholde bestemmelser om investeringsforvaltningsselskabets eller administrationsselskabets navn og eventuelle binavne.

Normalt vil det ikke være muligt at udskifte en værdipapirfonds investeringsforvaltningsselskab eller administrationsselskab, fordi fonden er oprettet af investeringsforvaltningsselskabet eller administrationsselskab og er en del af selskabet. Der kan dog forekomme tilfælde, hvor man som led i en reorganisering eller rekonstruktion ønsker at overflytte en værdipapirfond til et andet investeringsforvaltningsselskab eller administrationsselskab.

Fondsbestemmelser om betingelserne for udskiftning af en værdipapirfonds investeringsforvaltningsselskab eller administrationsselskab behøver ikke at være detaljerede. Der vil typisk være tale om, at vedtægterne bestemmer, at bestyrelsen for investeringsforvaltningsselskabet eller administrationsselskabet kan overdrage værdipapirfonden til et andet investeringsforvaltningsselskab eller administrationsselskab, hvis bestyrelsen finder, at det vil være til gavn for værdipapirfonden, investeringsforvaltningsselskabet eller administrationsselskabet, og hvis den træffer beslutning herom.

Vedtægternes bestemmelse om, hvorledes investorerne skal beskyttes ved en sådan udskiftning kan gå ud på, at fondens aktiviteter skal overdrages direkte fra det gamle investeringsforvaltningsselskab eller administrationsselskab til fondens nye investeringsforvaltningsselskab eller administrationsselskab.

Til nr. 15 (§ 21, nr. 9, i lov om investeringsforeninger)

Den gældende § 21, nr. 9, indeholder alene et krav om, at en værdipapirfonds fondsbestemmelser skal indeholde bestemmelser om valg og udskiftning af depotselskabet.

Med den foreslåede ændring indføres et krav i § 21, nr. 9, om, at en værdipapirfonds fondsbestemmelser tillige skal indeholde betingelser for udskiftning af depotselskabet, og om hvorledes investorerne beskyttes ved en sådan udskiftning.

Fondsbestemmelser om betingelserne for udskiftning af værdipapirfondens depotselskab behøver ikke at være detaljerede. Der vil typisk være tale om, at fondsbestemmelserne bestemmer, at depotselskabet kan udskiftes, hvis investeringsforvaltningsselskabet finder, at det vil være til gavn for fonden, og hvis det træffer beslutning herom.

Den foreslåede § 21, nr. 9, gennemfører UCITS V-direktivets ændringer i artikel 26, stk. 1, i UCITS-direktivet vedrørende udskiftning af depotselskabet for værdipapirfonde.

En værdipapirfonds fondsbestemmelser skal angive, hvorledes investorerne skal beskyttes ved en sådan udskiftning kan gå ud på, at fondens aktiver skal overdrages direkte fra det gamle depotselskab til fondens nye depotselskab. Det er kulturen i branchen, at det gamle depotselskab aktivt medvirker til at løse de problemer, der måtte opstå i forbindelse med overdragelsen af de deponerede værdipapirer og likvider til det nye depotselskab.

Til nr. 16 (§ 56, stk. 3, i lov om investeringsforeninger)

Efter den gældende § 56, stk. 3, skal et medlem af en investeringsforenings bestyrelse eller direktion eller den eksterne revisor straks meddele Finanstilsynet om en formodning om, at en afdeling ikke opfylder formuekravene i den nugældende § 3, stk. 10.

Bestemmelsen foreslås ophævet som følge af, at kravet om minimumsformue for afdelinger af investeringsforeninger i § 3, stk. 10, foreslås ophævet, jf. lovforslagets § 2, nr. 3.

Til nr. 17 (§ 109, stk. 3, i lov om investeringsforeninger)

Opfylder en ny andelsklasse i en investeringsforening ikke kravet om minimumsformue, senest 6 måneder efter at bestyrelsen har truffet beslutning om etablering skal foreningen efter den gældende § 109, stk. 3, afvikle andelsklassen, ved at tvangsopløse samtlige andele, som er udstedt af andelsklassen, uden forudgående generalforsamlingsbeslutning. Opfylder en eksisterende andelsklasse i en investeringsforening ikke kravet om minimumsformue, og har den ikke tilvejebragt den foreskrevne formue inden for en af Finanstilsynet fastsat frist, skal foreningen ligeledes afvikle andelsklassen ved at tvangsopløse samtlige andele, som er udstedt af andelsklassen, uden forudgående generalforsam-

lingsbeslutning. Ved tvangsindløsning skal investorerne dog have tilbud om at få overført deres andele til en anden andelsklasse.

Den foreslåede ophævelse af § 109, stk. 3, er en konsekvens af, at det foreslås, at kravet om minimumsformue i § 9, stk. 1, nr. 9, alene skal finde anvendelse ved tilladelse til investeringsforeninger, som ikke har delegeret den daglige ledelse til et investeringsforvaltningsselskab eller til et administrations-selskab, og ikke disses andelsklasser.

Til nr. 18 (§ 110, stk. 2 og 3, i lov om investeringsforeninger m.v.)

Efter den gældende § 110, stk. 2, kan Finanstilsynet inddrage en investeringsforenings tilladelse, hvis ikke alle foreningens afdelinger opfylder kravet om minimumsformue og afdelingen ikke har tilvejebragt minimumsformuen inden for en frist fastsat af Finanstilsynet.

Efter den gældende § 110, stk. 3, kan Finanstilsynet inddrage en investeringsforenings afdelings tilladelse, hvis ikke afdelingen opfylder kravet om minimumsformue og afdelingen ikke har tilvejebragt minimumsformuen inden for en frist fastsat af Finanstilsynet.

Som en konsekvens af, at det med lovforslaget foreslås at ændre kravet om minimumsformue, jf. lovforslagets § 2, nr. 5, således at det alene finder anvendelse, når investeringsforeninger, som ikke har delegeret den daglige ledelse til et investeringsforvaltningsselskab eller til et administrations-selskab, søger om tilladelse som investeringsforening, ophæves § 110, stk. 2 og 3.

Til nr. 19 (§ 112, stk. 2, 2. pkt., i lov om investeringsforeninger m.v.)

Efter den gældende § 112, stk. 2, 2. pkt., skal generalforsamlingens beslutning om afvikling angive, om afvikling skal ske ved likvidation eller ved forenklet afvikling. En afdeling kan ikke træffe beslutning om forenklet afvikling, hvis kravet om minimumsformue i § 9, stk. 1, nr. 9, ikke er opfyldt.

Som en konsekvens af, at kravet om minimumsformue i § 9, stk. 1, nr. 9, foreslås ophævet for afdelinger og andelsklasser af investeringsforeninger, foreslås det tillige, at ophæve § 112, stk. 2, 2. pkt., i lov om investeringsforeninger m.v.

Til nr. 20 (§ 164, stk. 6, i lov om investeringsforeninger m.v.)

Efter den gældende § 164, stk. 6, i lov om investeringsforeninger m.v. kan Finanstilsynet indhente oplysninger til brug for videregivelse til de i § 175, stk. 6, nr. 14 og 18,

nævnte myndigheder. Finanstilsynet kan således efter § 164, stk. 1-4, indhente oplysninger til brug for videregivelse til finansielle myndigheder i andre medlemsstater og i tredjelande.

Undtagelsen til tavshedspligten i § 175, stk. 6, blev imidlertid ændret og udvidet med lov nr. 268 af 25. marts 2014 om ændring af lov om finansiel virksomhed og forskellige andre love, uden der skete en justering af § 164, stk. 6.

Som en konsekvens heraf foreslås det, at ændre bestemmelsen i § 164, stk. 6. Det foreslås derfor, at Finanstilsynet kan indhente oplysninger til brug for de i § 175, stk. 6, nr. 16-28, nævnte myndigheder og organer, svarende til de myndigheder og organer beliggende i andre medlemsstater og tredjelande, der under visse forudsætninger kan videregives oplysninger til efter § 175, stk. 6.

Den foreslåede bestemmelse svarer i øvrigt til en lignende bestemmelse i lov om finansiel virksomhed § 347, stk. 6, om Finanstilsynets mulighed for, at indhente oplysninger til brug for videregivelse til myndigheder og organer i andre lande.

Til nr. 21 (§ 190, stk. 1, i lov om investeringsforeninger m.v.)

§ 190, stk. 1, i lov om investeringsforeninger m.v. fastsætter hvilke overtrædelser af lovens bestemmelser, der straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning. Straf efter stk. 1 forudsætter, at der er begået en overtrædelse af én af de bestemmelser, som er nævnt i bestemmelsen.

Lov om investeringsforeninger m.v. indeholder ikke mulighed for at pålægge en juridisk person strafansvar for en overtrædelse, der kan tilregnes den juridiske person. Det skyldes at hensynet bag de fleste af de regler, der kan strafesanktioneres, er at beskytte investorerne og deres investeringer. En overtrædelse af disse regler bringer altså investorerne formue i fare. Hvis man idømmer den danske UCITS en bøde for overtrædelse af sådanne investorbeskyttelsesregler, bliver det investorerne, som skal betale bøden for, at deres formue har været bragt i fare. Det er ikke fundet rimeligt. Derfor er der alene mulighed for at straffe medlemmer af en UCITS' bestyrelse eller direktion eller andre med tilknytning til en dansk UCITS, hvis en eller nogle af disse personer har medvirket forsætligt eller groft uagtsomt til overtrædelsen. Der skal som udgangspunkt ikke rejses tiltale mod underordnede ansatte for overtrædelse af bestemmelser i loven.

Som følge af de øvrige foreslåede ændringer i lov om investeringsforeninger m.v. foreslås en række ændringer i bestemmelsen, som gennemgås nærmere nedenfor.

§ 48, stk. 3 og 4, i lov om investeringsforeninger m.v.:

Som konsekvens af, at der i UCITS V-direktivet indføres en ny artikel 99 a, litra m, i UCITS-direktivet, som bestemmer, at medlemsstaterne skal sikre, at der er sanktionsmuligheder for de nationale bestemmelser til gennemførelse af direktivets bestemmelser om krav vedrørende delegation til tredjemand fra en investeringsforening, som ikke har overladt den daglige administration til et investeringsforvaltningsselskab (selvforvaltende forening), foreslås det at ændre § 48, stk. 1, 6 og 7 til § 48, stk. 1, 3, 4, 6 og 7 og dermed som noget nyt at strafbelægge § 48, stk. 3 og 4.

I § 48, stk. 3, bestemmes, at bestyrelsen kun kan indgå aftaler om porteføljepleje med en virksomhed, der opfylder bestemmelserne i § 64, stk. 1, og som ikke er depotselskab for foreningen, eller er et andet selskab, hvis interesser kan være i strid med den pågældende forenings eller investorenes interesser.

Med lovforslaget kan overtrædelse af § 48, stk. 3, straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Strafsubjektet for bestemmelsen er investeringsforeningens bestyrelse, fordi bestyrelsen skal indgå eller godkende alle delegationsaftaler på foreningens vegne.

Strafniveauet vil afhænge af, hvor alvorlig overtrædelsen er og af, om investorerne interesser er blevet tilsidesat på bekostning af det selskabs interesser, som der ulovligt er delegeret til. Hvis bestyrelse, direktion eller andre har handlet forsætligt kan forholdet være omfattet af straffeloven. Hvis forholdet er så alvorligt, at det kan være omfattet af straffeloven, vil der også kunne idømmes fængselsstraf efter nærværende bestemmelse. Hvis forholdet er mindre alvorligt kan der normalt blive tale om bødestraf.

I § 48, stk. 4, bestemmes, at bestyrelsen skal sikre, at alle de indgåede aftaler om delegation af opgaver skal medføre en mere effektiv drift af foreningen, samt at de overholder de krav, lovgivningen stiller til delegation af opgaver.

Med lovforslaget kan overtrædelse af § 48, stk. 4, straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Strafsubjektet for bestemmelsen er investeringsforeningens bestyrelse dels, fordi bestyrelsen skal indgå eller godkende alle delegationsaftaler på foreningens vegne, dels fordi bestyrelsen har det endelige ansvar for foreningens drift.

Strafniveauet vil afhænge af, hvor alvorlig overtrædelsen er og af om investorerne har en billig og effektiv drift er blevet tilsidesat på bekostning af det selskabs interesser, som der er delegeret til. Hvis bestyrelse, direktion eller andre har handlet forsætligt kan forholdet være omfattet af straffeloven. Hvis forholdet er så alvorligt, at det kan være omfattet af straffeloven, vil der også kunne idømmes fængselsstraf efter nærværende bestemmelse. Hvis forholdet er mindre alvorligt kan der normalt blive tale om bødestraf.

§ 64, stk. 3, i lov om investeringsforeninger m.v.:

Som konsekvens af, at der i UCITS V-direktivet indføres en ny artikel 99 a, foreslås det som noget nyt at strafbelægge overtrædelse af § 64, stk. 3.

Det følger af § 64, stk. 3, at en investeringsforenings delegation af opgaver ikke må forhindre et effektivt tilsyn med foreningen og ikke må forhindre foreningens administration i at virke eller forhindre foreningen i at blive administreret i investorerne interesse.

Med lovforslaget kan overtrædelse af § 64, stk. 3, straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Strafsubjektet for bestemmelsen er investeringsforeningens bestyrelse dels, fordi bestyrelsen skal indgå eller godkende alle delegationsaftaler på foreningens vegne, dels fordi bestyrelsen har det endelige ansvar for foreningens drift.

Strafniveauet vil afhænge af, hvor alvorlig overtrædelsen er og af, om hensynet til en effektiv drift af foreningen er blevet tilsidesat på bekostning af det selskabs interesser, som der er delegeret til, samt, om formålet har været at hindre et effektivt tilsyn med foreningen. Hvis bestyrelse, direktion eller andre har handlet forsætligt kan forholdet være omfattet af straffeloven. Hvis forholdet er så alvorligt, at det kan være omfattet af straffeloven, vil der også kunne idømmes fængselsstraf efter nærværende bestemmelse. Hvis forholdet er mindre alvorligt kan der normalt blive tale om bødestraf.

§ 109, stk. 6, i lov om investeringsforeninger m.v.:

Det følger i dag af § 190, stk. 1, 1. pkt. i lov om investeringsforeninger m.v., at overtrædelse af § 109, stk. 3 og stk. 6, straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Det foreslås at det fremadrettet alene vil være overtrædelse af § 109, stk. 6, der vil være strafbelagt, idet § 109, stk. 3, i lov om investeringsforeninger m.v. med lovforslagets § 2, nr. 17, foreslås ophævet.

Der er således alene tale om en konsekvensrettelse.

Til § 3

Til nr. 1 (§ 84 l i lov om værdipapirhandel m.v.)

Det foreslås at indføre § 84 l i lov om værdipapirhandel m.v., der regulerer Finanstilsynets offentliggørelse af specifikke overtrædelser af loven og regler fastsat i medfør af loven. Den foreslåede bestemmelse gennemfører artikel 29 som affattet ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/50/EU af 22. oktober 2013 om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/109/EF om harmonisering af gennemsigthedskrav i forbindelse med oplysninger om udstedere, hvis værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/71/EF om det prospekt, der skal offentliggøres, når værdipapirer udbydes til offentligheden eller optages til handel, og Kommissionens direktiv 2007/14/EF om gennemførelsesbestemmelser til visse bestemmelser i gennemsigthedsdirektivet (herefter benævnt gennemsigthedsdirektivet).

Det skal bemærkes, at bestemmelsen oprindeligt blev indsat ved § 5, nr. 4, i lov nr. 738 af 1. juni 2015 om ændring af årsregnskabsloven og forskellige andre love. Ændringen i lov nr. 738 af 1. juni 2015 træder i kraft 26. november 2015. Da dette er efter fremsættelsestidspunktet for nærværende lovforslag foreslås det af lovtekniske årsager, at ophæve § 84 l, som den blev indsat i lov nr. 738 af 1. juni 2015, jf. lovforslagets § 10, nr. 1, og nyaffatte bestemmelsen. Med nærværende lovforslag sker der alene få ændringer ift. affattelsen af bestemmelsen i lov nr. 738 af 1. juni 2015, i form af et nyt 3. pkt., i § 84 l, stk. 1, og indsættelsen af et nyt nummer 5 og 6.

Formålet med indførelsen af § 84 l er at sikre en styrkelse og indbyrdes tilnærmelse af medlemslandenes lovgivning vedrørende sanktioner og foranstaltninger for overtrædelse af vigtige bestemmelser i gennemsigthedsdirektivet, herunder at øge de nationale sanktioner og foranstaltningers effektivitet og præventive virkning ved bl.a. at indføre krav om, at der skal ske offentliggørelse af sanktioner og foranstaltninger vedrørende både juridiske og fysiske personer, der er ansvarlige for overtrædelsen af de i forslaget til § 84 l, stk. 2, nævnte bestemmelser.

Den foreslåede § 84 l, stk. 1, fastsætter, at Finanstilsynet i de i stk. 2 nævnte sager skal offentliggøre påbuddet, påtalen, politianmeldelsen, det administrative bødeforelæg eller tvangsbøden samt navnet på den virksomhed eller den fysiske person, som meddeles sanktionen eller foranstaltningen for overtrædelse af loven eller bestemmelser fastsat i medfør heraf. Offentliggørelsen skal ske på Finanstilsynets hjemmeside.

Det foreslåede stk. 1 gennemfører artikel 29, stk. 1, i gennemsigtighedsdirektivet, således som bestemmelsen er affattet ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/50/EU af 22. oktober 2013 om ændring af gennemsigtighedsdirektivet. Ifølge artikel 29 skal der ske offentliggørelse af alle beslutninger om sanktioner og foranstaltninger, som pålægges for overtrædelse af direktivet. Finanstilsynets almindelige offentliggørelse af afgørelser m.v., jf. bl.a. § 84 c i lov om værdipapirhandel m.v., afventer i dag ikke en eventuel indbringelse for Erhvervsankenævnet eller domstolene, og ud fra lighedsbetragtninger findes det ikke hensigtsmæssigt med lovforslagets offentliggørelsesbestemmelse at fravige dette.

Finanstilsynet kan endvidere i medfør af det foreslåede § 84 l, stk. 1, 3. pkt. vælge, ved påbud og påtaler i sager om overtrædelse af regnskabsreglerne at offentliggøre et resumé af sagen. Et sådan resumé skal i henhold til den foreslåede bestemmelse i overensstemmelse med artikel 29 i gennemsigtighedsdirektivet som minimum indeholde oplysninger om overtrædelsen, herunder en beskrivelse af de overtrådte bestemmelser, og en angivelse af den virksomhed eller person, som påbuddet eller påtalen er rettet imod. Idet der er tale om sager om forståelse af regnskabslovgivningen er det vigtigt, at offentliggørelsen indeholder tilstrækkelige oplysninger til brugerne om sagen og reglernes anvendelse. Det vil derfor altid bero på en konkret vurdering, om udformningen af et resumé i tilstrækkelig grad sikrer forståelighed for brugerne. Offentliggørelse i form af et resumé giver desuden mulighed for, at der kan ske offentliggørelse af oplysninger om overtrædelsen samtidig med, at der foretages en vurdering af reglernes anvendelse. Resuméet giver endvidere mulighed for at udelade oplysninger om en virksomheds fortrolige driftsmæssige og økonomiske forhold, som ellers fremgår af afgørelsen.

Det bemærkes, at oplysninger om at fysiske personer har overtrådt strafsanktioneret lovgivning, herunder modtaget påbud og påtaler m.v., vil kunne være oplysninger om andre rent private forhold i henhold til persondatalovens § 8, og offentliggørelse, som forudsat i artikel 29 i gennemsigtighedsdirektivet, således som bestemmelsen er affattet ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/50/EU af 22. oktober 2013 om ændring af gennemsigtighedsdirektivet, findes ikke i alle tilfælde at kunne ske inden for persondatalovens rammer. Den foreslåede bestemmelse indebærer således i forhold til spørgsmålet om, hvorvidt offentliggørelse kan ske, en fravigelse af persondatalovens regler. Persondatalovens regler finder i øvrigt anvendelse, herunder eksempelvis regler om behandlingssikkerhed, indsigt m.v. Der henvises i den forbindelse også til betragtning 27 i præambulen til gennemsigtighedsdirektivet, således som denne er affattet ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/50/EU af 22. oktober 2013 om ændring af gennemsigtighedsdirektivet, hvoraf det bl.a. fremgår, at Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om

beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 af 18. december 2000 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i fællesskabsinstitutionerne og -organerne og om fri udveksling af sådanne oplysninger i alle enkeltheder finder anvendelse på behandlingen af personoplysninger i forbindelse med gennemsigtighedsdirektivet.

Efter § 84 l, stk. 2, nr. 1, skal offentliggørelse efter stk. 1 for det første ske i sager om overtrædelse af reglerne om offentliggørelse af års- og halvårsrapporter efter § 27, stk. 7, og regler herom udstedt i medfør af § 27, stk. 12, og § 30 i lov om værdipapirhandel m.v. samt forordninger udstedt i medfør af gennemsigtighedsdirektivet. Det kan eksempelvis være, hvis en udsteder undlader at offentliggøre en års- eller halvårsrapport inden for de tidsfrister på henholdsvis 4 måneder og 3 måneder, der gælder for offentliggørelse af disse rapporter efter § 27, stk. 7. Virksomheder, der kan overtræde regler udstedt i medfør af § 27, stk. 12, er virksomheder, der har hjemsted i et land uden for Den Europæiske Union, der overtræder regnskabsregler, som er fastsat af Finanstilsynet, jf. § 27, stk. 2.

Efter stk. 2, nr. 2, skal der ske offentliggørelse af beslutninger om sanktioner og foranstaltninger i forbindelse med overtrædelse af § 27, stk. 13, og bestemmelser fastsat i medfør af § 27, stk. 14, og § 30. Finanstilsynet skal dermed på sin hjemmeside offentliggøre samtlige påtaler, påbud, politianmeldelser, administrative bødeforelæg og tvangsbøder vedrørende en fysisk eller juridisk persons overtrædelse af regler om beretninger om betalinger til myndigheder. Overtrædelser kan f.eks. være manglende, for sen eller mangelfuld offentliggørelse af en beretning om betalinger til myndigheder.

Efter stk. 2, nr. 3, skal der endvidere ske offentliggørelse ved overtrædelse af reglerne om offentliggørelse, registrering og opbevaring af oplysninger efter § 27 a, stk. 1-3, i lov om værdipapirhandel m.v., og regler herom udstedt i medfør af § 30 i lov om værdipapirhandel m.v. samt forordninger udstedt i medfør af gennemsigtighedsdirektivet. Det kan eksempelvis være, hvis en udsteder ikke offentliggør oplysninger på en måde, som sikrer, at de i videst muligt omfang når ud til offentligheden i hele Den Europæiske Union og lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område. Et andet eksempel kan være, at en udsteder undlader at indsende offentliggjorte oplysninger til Finanstilsynet.

Efter stk. 2, nr. 4, skal der ske offentliggørelse i sager om overtrædelse af reglerne om meddelelse af større besiddelser af aktier, rettigheder til at erhverve, afhænde eller udøve stemmerettigheder og finansielle instrumenter efter § 29 i lov om værdipapirhandel m.v., og af regler herom udstedt i medfør af § 29, stk. 7, og § 30 i lov om værdipapirhandel

m.v. samt forordninger udstedt i medfør af gennemsigtighedsdirektivet. Det kan eksempelvis være, hvis en storaktionær undlader at give meddelelse om aktiebesiddelser eller giver for sen eller mangelfuld meddelelse om besiddelser af aktier m.v. til en udsteder.

Med *stk. 2, nr. 5*, i lov om værdipapirhandel m.v. foreslås det, at for udstedere af værdipapirer med hjemsted i Danmark skal overtrædelse af reglerne for finansiel information i årsrapporter og delårsrapporter i årsregnskabsloven, §§ 183-193 i lov om finansiel virksomhed, §§ 63 og 64 i lov om investeringsforeninger m.v., og regler udstedt i medfør § 131 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., hvis værdipapirerne er optaget til handel på et reguleret marked her i landet, i et andet land inden for den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, offentliggøres.

Det foreslås endvidere, at overtrædelse af regler udstedt i medfør af årsregnskabsloven, § 196 i lov om finansiel virksomhed, samt § 76 i lov om investeringsforeninger m.v. og i øvrigt overtrædelse af bestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1606/2002 af 19. juli 2002 om anvendelse af internationale regnskabsstandarder skal offentliggøres.

For så vidt angår sager vedrørende virksomheder omfattet af årsregnskabsloven, træder Erhvervsstyrelsen i Finanstilsynets sted, jf. § 83, stk. 2, 4. pkt., i lov om værdipapirhandel m.v. Baggrunden herfor er, at kravene til indholdet i og offentliggørelse af børsnoterede virksomheders finansielle oplysninger fremgår af artikel 4 og 5 i gennemsigtighedsdirektivet. Idet artikel 29 i gennemsigtighedsdirektivet kræver offentliggørelse af alle sanktioner og foranstaltninger for overtrædelser af bestemmelser, der implementerer direktivet, skal alle påtaler, påbud, administrative bødeforelæg og tvangsbøder for overtrædelse af regnskabsreglerne tillige offentliggøres. Offentliggørelsen omfatter kontrol efter § 83, stk. 2 og 3, i lov om værdipapirhandel m.v., og omfatter således ikke alene afgørelser vedrørende rent finansielle forhold, men også afgørelser vedrørende overtrædelse af krav til ikke finansielle oplysninger, der indgår i årsrapporten, herunder f.eks. krav til virksomhedernes redegørelse for god selskabsledelse eller for samfundsansvar (CSR).

For påtaler og påbud som udstedes af Finanstilsynet til en finansiel virksomhed m.v. for overtrædelse af regnskabslovgivningen, kan bekendtgørelse nr. 1567 af 23. december 2014 om finansielle virksomheders m.v. pligt til at offentliggøre Finanstilsynets vurdering af virksomheden m.v. endvidere finde anvendelse. Bekendtgørelsen kan blive relevant, hvis Finanstilsynet finder, at en påtale eller et påbud til den finansielle virksomhed m.v. er af betydning for virksomhedens kunder, indskydere, øvrige kreditorer eller de finansielle markeder, hvorpå udsteders værdipapirer handles m.v. I et sådan tilfælde skal den finansielle virksomhed offentliggøre

Finanstilsynets redegørelse om påtalen på virksomhedens hjemmeside. Hvis påtaler og påbud udstedt af Finanstilsynet ikke vurderes af betydning for virksomhedens kunder, indskydere, øvrige kreditorer eller de finansielle markeder, hvorpå udsteders værdipapirer handles, vil offentliggørelse af påtalen eller påbuddet alene ske på Finanstilsynets hjemmeside.

Med *stk. 2, nr. 6*, foreslås det, at overtrædelse af reglerne for finansiel information i års- og delårsrapporter fra udstedere, der har Danmark som hjemland ifølge regler fastsat i medfør af § 30, som disse regler er fastlagt i den regnskabslovgivning, de pågældende udstedere er omfattet af, skal offentliggøres.

De nævnte regler i *stk. 2, nr. 5 og 6*, er de regler, der i henhold til § 83, stk. 2 og 3, i lov om værdipapirhandel m.v. er genstand for Finanstilsynets kontrol af de omfattede virksomheders årsrapporter og halvårsrapporter, jf. § 83, stk. 2 og 3. I sager vedrørende virksomheder omfattet af årsregnskabsloven, træder Erhvervsstyrelsen i Finanstilsynets sted, jf. § 83, stk. 2, 4. pkt., i lov om værdipapirhandel m.v. Erhvervsstyrelsens kontrol efter § 83, stk. 2 og 3, i lov om værdipapirhandel m.v., omfatter ikke alene kontrol af rent finansielle forhold, men også afgørelser vedrørende overtrædelse af krav til ikke finansielle oplysninger, der indgår i årsrapporten, herunder f.eks. krav til virksomhedernes redegørelse for god selskabsledelse eller for samfundsansvar (CSR).

Efter *stk. 2, nr. 7*, skal der ske offentliggørelse af sager om overtrædelse af reglerne om udsteders oplysningsforpligtelser, hjemland og ligebehandling af og kommunikation med aktionærer og indehavere af obligationer eller andre former for omsættelige gældsinstrumenter udstedt i medfør af § 30 i lov om værdipapirhandel m.v. og forordninger udstedt i medfør af gennemsigtighedsdirektivet. Det kan eksempelvis være, hvis en udsteder af aktier undlader at offentliggøre det samlede antal stemmerettigheder og den samlede kapital i selskabet ved udgangen af en måned, i hvilken der er sket en stigning eller et fald som følge af en kapitalforhøjelse eller kapitalnedsættelse.

§ 84 l, *stk. 3*, fastsætter, at offentliggørelse efter stk. 1 skal udskydes eller ske i anonymiseret form, hvis offentliggørelse med navns nævnelse vil medføre uforholdsmæssig stor skade for virksomheden eller den fysiske person, efterforskningsmæssige hensyn taler imod offentliggørelse, eller offentliggørelse vil true den finansielle stabilitet. Dette gælder ligeledes i tilfælde, hvor der er tale om offentliggørelse vedrørende en fysisk person, hvis de samfundsmæssige hensyn til offentliggørelse med navns nævnelse må vurderes ikke at være proportionale i forhold til hensynet til personen.

Ved uforholdsmæssig stor skade menes der de tilfælde, hvor virksomhedens fortsatte drift vil blive truet, eller meget væsentlige interesser krænkes. Det forhold at offentliggørelse af en virksomheds navn vil kunne medføre fald i kursen på en virksomheds aktier, tab af kunder, eller at offentliggørelse vil kunne bane vej for et erstatningskrav mod virksomheden eller den fysiske person, vil ikke i sig selv være nok til, at offentliggørelse skal ske i anonymiseret form.

Efterforskningsmæssige hensyn kan endvidere tale imod offentliggørelse. Det vil sige, at offentliggørelse skal udskydes eller ske i anonymiseret form, hvis offentliggørelse vil kunne skade en efterfølgende strafferetlig efterforskning. Ved tvivl vil spørgsmålet om offentliggørelse blive forelagt den relevante politimyndighed. Finder politimyndigheden, at der er forhold, som taler mod offentliggørelse, vil Finanstilsynet normalt lægge dette til grund. Udskydes offentliggørelsen vil udskydelsen være til der ikke længere er hensyn, der kan begrunde udskydelsen.

Endelig skal offentliggørelse udskydes eller ske i anonymiseret form i tilfælde af, at offentliggørelse vil medføre en trussel mod den nationale finansielle stabilitet.

Såfremt der er tale om offentliggørelse af navnet på en fysisk person, skal der ligeledes ske offentliggørelse i anonymiseret form, hvis offentliggørelse af navnet på en fysisk person i det konkrete tilfælde må vurderes ikke at være proportionalt i forhold til hensynet til personen. Dette kan eksempelvis være tilfældet, hvor en offentliggørelse med navns nævnelser må vurderes ikke at ville have en tilstrækkelig præventiv effekt i forhold til det indgreb, som offentliggørelsen vil være i vedkommendes personlige integritet.

Hvis der er tale om et tilfælde, hvor der efter bestemmelsen skal ske offentliggørelse i anonymiseret form, men offentliggørelse ikke kan ske i anonymiseret form, fordi der ikke kan ske en effektiv anonymisering, vil offentliggørelsen ikke skulle foretages efter denne bestemmelse. Det er for eksempel tilfældet, hvis beskrivelsen af de konkrete forhold i sagen gør, at det vil være muligt entydigt at identificere den virksomhed eller fysiske person afgørelsen er rettet imod, uanset at denne ikke er nævnt ved navn. Det kunne f.eks. være tilfældet, hvis der f.eks. udelukkende findes én virksomhed, som har aktiviteter med skovning af primærskove, som er forpligtet til årligt at offentliggøre en beretning om betalinger til myndigheder efter forslaget til § 27, stk. 13, i lov om værdipapirhandel m.v.

§ 84 l, stk. 3, gennemfører artikel 29, stk. 1, litra a-c, i gennemsigtighedsdirektivet, således som bestemmelsen er affattet ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/50/EU af 22. oktober 2013 om ændring af gennemsigtighedsdirektivet.

§ 84 l, stk. 4, 1. pkt., fastsætter, at hvis en afgørelse omfattet af bestemmelsen, dvs. et påbud eller en påtale for overtrædelse af de i stk. 2 nævnte forhold, samt tvangsbøder indbringes for Erhvervsankenævnet eller domstolene, jf. § 88 i lov om værdipapirhandel m.v., skal dette fremgå af offentliggørelsen. Status samt det efterfølgende resultat skal ligeledes offentliggøres på Finanstilsynets hjemmeside hurtigst muligt. Status kan f.eks. være, at parten efterfølgende trækker sin klage tilbage, eller at sagen afvises, hvorimod status quo ikke skal offentliggøres.

Finanstilsynet offentliggør i dag efter § 84 c i lov om værdipapirhandel m.v. bl.a. domme over juridiske personer i sager, der har været overgivet til politimæssig efterforskning, samt status om anke og resultatet heraf. Med forslaget skal Finanstilsynet tillige offentliggøre status samt det efterfølgende resultat af anken, hvis et påbud, en påtale eller en tvangsbøde for overtrædelse i de i stk. 2 nævnte forhold indbringes for Erhvervsankenævnet eller domstolene.

Stk. 4, 1. pkt., gennemfører artikel 29, stk. 2, i gennemsigtighedsdirektivet, således som bestemmelsen er affattet ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/50/EU af 22. oktober 2013 om ændring af gennemsigtighedsdirektivet.

På tilsvarende måde skal Finanstilsynet efter det foreslåede stk. 4, 2. pkt., i de tilfælde, hvor en sag er overgivet til politimæssig efterforskning, og der er faldet helt eller delvis fældende dom eller vedtaget bøde, offentliggøre dommen, bødevedtagelsen eller et resumé heraf på tilsynets hjemmeside hurtigst muligt.

Den foreslåede § 84 l, stk. 5, 1. pkt., fastsætter, at offentliggørelse i henhold til stk. 1-4 skal ske hurtigst muligt efter, at den fysiske eller juridiske person er underrettet om sanktionen eller foranstaltningen, og offentliggørelsen skal fremgå af Finanstilsynets hjemmeside i mindst 5 år fra offentliggørelsen.

Hurtigst muligt i § 84, stk. 5, 1. pkt., skal ikke fortolkes i overensstemmelse med § 27, stk. 1, og § 29, stk. 1, i lov om værdipapirhandel m.v., som omhandler udsteders oplysningsforpligtelser.

§ 5 i persondataloven indeholder en række grundlæggende principper, der gælder for alle behandlinger af personoplysninger, herunder fastsætter bestemmelsen bl.a., at indsamlede oplysninger ikke må opbevares på en måde, der giver mulighed for at identificere den registrerede i et længere tidsrum end det, der er nødvendigt af hensyn til de formål, hvortil oplysningerne behandles. På den baggrund foreslås det i *stk. 5, 2. pkt.*, at offentliggjorte oplysninger, som vedrører fysiske personer, kun skal fremgå af Finanstilsynets hjemmeside, så længe oplysningerne anses for nødvendige i forhold til de samfundsmæssige hensyn bag offentliggørel-

sen. Vurderingen skal foretages ud fra, at de samfundsmæssige hensyn bag offentliggørelsen er at sikre en styrkelse og indbyrdes tilnærmelse af medlemslandenes lovgivning vedrørende sanktioner for overtrædelse af vigtige bestemmelser i gennemsigtighedsdirektivet, herunder øge de nationale sanktioners og foranstaltningers effektivitet og præventive virkning. I denne vurdering bør blandt andet men ikke alene indgå en vurdering af vigtigheden af information til markedet om de pågældende overtrædelser og den præventive effekt ved offentliggørelse af den fysiske persons navn overfor hensynet til den fysiske persons private forhold.

Til nr. 2 (§ 87, stk. 9, i lov om værdipapirhandel m.v.)

Afsnit II i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 648/2012/EU af 4. juli 2012 om OTC-derivater, centrale modparter og transaktionsregistre (herefter benævnt EMIR-forordningen) pålægger såkaldte ikke finansielle modparter forpligtelser i forbindelse med handel med OTC-derivater. Ved en ikke finansiell modpart skal i henhold til forordningens artikel 2, stk. 1, nr. 9, forstås en enhed, der hverken er omfattet af definitionen af en central modpart (CCP) i forordningens artikel 2, stk. 1, nr. 1 eller definitionen af en finansiell modpart i forordningens artikel 2, stk. 1, nr. 8. Et OTC-derivat er et afledt finansielt instrument, der ikke handles på en børs eller et tilsvarende reguleret marked jf. EMIR-forordningens artikel 2, stk. 1, nr. 7.

Ikke finansielle modparter kan have interesse i at handle OTC-derivater eksempelvis som led i afdækning af vedkommendes forretningsrisici. EMIR-forordningens artikel 9, stk. 1, forpligter ikke finansielle modparter til at indberette oplysninger om indgåede -derivathandler til såkaldte transaktionsregistre, der opretholder et centralt register over alle indgåede derivattransaktioner til brug for myndighedernes generelle markedsovervågning. OTC-derivater kan anvendes til såvel spekulative som kommercielle formål. Ikke finansielle modparter er i det omfang deres spekulative aktiviteter overskrider den grænseværdi, der er fastsat i medfør af artikel 10, stk. 3, i EMIR-forordningen, endvidere forpligtet til at klare alle OTC-derivathandler jf. forordningens artikel 10, stk. 1, eller udveksle sikkerhedsstillelse og foretage anden risikostyring jf. forordningens artikel 11.

I medfør af den gældende § 83, stk. 1, 3. pkt., i lov om værdipapirhandel m.v. er Finanstilsynet udpeget som kompetent myndighed til at påse overholdelsen af EMIR-forordningen bortset fra forordningens afsnit VI og VII. Heri ligger en forpligtelse for Finanstilsynet til at påse, at ikke finansielle modparter overholder forordningens afsnit II. Finanstilsynet har imidlertid ikke hjemmel til at anvende de kontrolbeføjelser, der er oplyst i § 87 i lov om værdipapirhandel m.v., i forbindelse med tilsyn med at ikke finansielle modparter overholder deres forpligtelser efter afsnit II i EMIR-forordningen. Dette indebærer, at Finanstilsynet hverken har hjemmel til at foretage kontrolbesøg hos ikke finansielle modparter uden retskendelse eller pålægge bestyrelsen i en ikke fi-

nansiell virksomhed at give Finanstilsynet de oplysninger, der er nødvendige for at føre tilsyn med at virksomheden overholder dens forpligtelser i medfør af afsnit II i EMIR-forordningen. Dog kan Finanstilsynet i medfør af EMIR-forordningens artikel 81, stk. 3, litra h, hente oplysninger via transaktionsregistre, til brug for tilsynet med de ikke finansielle modparter, og ikke finansielle virksomheder, der overskrider den i henhold til EMIR-forordningen fastsatte grænseværdi, er desuden forpligtet til at indberette oplysninger herom til Finanstilsynet i henhold til forordningens artikel 10, stk. 1, litra a.

Det fremgår ikke direkte af EMIR-forordningen hvilke tilsynsbeføjelser, den kompetente myndighed skal tillægges. Forordningens artikel 9, stk. 1, forpligter imidlertid medlemsstaterne til at træffe de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at sanktionssystemet for finansielle modparter og ikke finansielle modparter, der er indført i medfør af forordningens artikel 9, stk. 1, kan håndhæves. Det vurderes, at Finanstilsynet for at opfylde dette krav nødvendigvis må tillægges tilsynsbeføjelser over for ikke finansielle modparter svarende til Finanstilsynets øvrige tilsynsbeføjelser.

Derfor foreslås indsat en bestemmelse i § 87, stk. 9, der giver Finanstilsynet adgang til at anvende de kontrolbeføjelser, der er oplyst i lovens § 87, stk. 1-6 og 8, i forbindelse med tilsynet med ikke finansielle modparter overholdelse af deres forpligtelser efter afsnit II i EMIR-forordningen.

Finanstilsynet vil som følge heraf eksempelvis kunne gå på kontrolbesøg hos ikke finansielle modparter, svarende til Finanstilsynets øvrige tilsynsvirksomhed og vil endvidere kunne pålægge bestyrelsen i en ikke finansiell virksomhed at give Finanstilsynet de oplysninger, der er nødvendige for at føre tilsyn med at virksomheden overholder dens forpligtelser i medfør af afsnit II i EMIR-forordningen.

Finanstilsynets tilsynsbeføjelser overfor ikke finansielle modparter forventes tilrettelagt i overensstemmelse med Finanstilsynets nuværende praksis for finansielle virksomheder. På den baggrund vil kontrolbesøg således almindeligvis blive afholdt på grundlag af varsel og indkaldelse, men vil undtagelsesvist også kunne finde sted med kort varsel eller uvarslet, hvis virksomhedens forhold eller markedsforsholdene tilsiger det. Tilrettelæggelsen af kontrolbesøg vil ske ud fra en risikobaseret tilgang. Heri ligger, at Finanstilsynet har fokus på de større og risikofyldte virksomheder, hvor risikoen for overtrædelser eller konsekvenserne heraf er størst. I øvrigt forventes tilsynet tilpasset niveauet i de øvrige medlemsstater.

Når Finanstilsynet skønner det nødvendigt at få adgang til ikke finansielle modparter uden retskendelse, skal dette ske i overensstemmelse med retssikkerhedslovens regler.

Til § 4

Til nr. 1 (§ 21, stk. 3, nr. 4, i revisorloven)

§ 21, stk. 3, i revisorloven, angiver hvilke virksomheder, der vurderes at være af særlig interesse for offentligheden. Der gælder en række skærpede krav for revisionen af virksomhederne omfattet af lovens § 21, stk. 3, herunder krav om yderligere oplysninger om uafhængighed i revisionsprotokollen, jf. § 21, stk. 1, forbud mod at yde regnskabsmæssig assistance, jf. § 24, stk. 4, rotationspligt for revisor, jf. § 25, offentliggørelse af gennemsigthedsrapport, jf. § 27, samt hyppigere kvalitetskontrol fra Revisortilsynet, jf. § 29, stk. 3.

§ 21, stk. 3, omfatter bl.a. virksomheder og foreninger, der er omfattet af kapital- eller formuekrav i henhold til lovgivningen for finansielle virksomheder eller foreninger, samt ATP koncernen, jf. det nugældende § 21, stk. 3, nr. 4.

Det foreslås at ændre bestemmelsen så Arbejdsmarkedets Erhvervssygdomssikring og Lønmodtagernes Dyrtidsfond omfattes sammen med Arbejdsmarkedets Tillægspension, mens de datterselskaber til Arbejdsmarkedets Tillægspension, som ikke er omfattet af kapital- eller formuekrav i henhold til lovgivningen for finansielle virksomheder, ikke omfattes af bestemmelserne. For i øvrigt at skabe større klarhed om hvilke virksomhedstyper, der er omfattet via § 21, stk. 3, nr. 4, er det valgt at nyaffatte bestemmelsen, så den nu udtrykkeligt oplister de virksomhedstyper, der er omfattet.

Bestemmelsen blev ved den seneste ændring, jf. § 10 i lov nr. 1490 af 23. december 2014, formuleret således, at Arbejdsmarkedets Erhvervssygdomssikring og Lønmodtagernes Dyrtidsfond, der hidtil havde været omfattet, ved en fejl udgik af bestemmelsen, ligesom alle Arbejdsmarkedets Tillægspensions datterselskaber blev omfattet af bestemmelsen, hvilket heller ikke var tilsigtet. Dette rettes der op på med den foreslåede ændring af bestemmelsen.

Til § 5

Til nr. 1 (§ 2, nr. 14, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder)

Med § 2, nr. 14, defineres hvad der i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder skal forstås ved et fondsmæglerselskab I. Dette begreb er allerede i dag defineret i lov om finansiel virksomhed, hvorfor der henvises til definitionen heri.

Den gældende § 2, nr. 14, henviser imidlertid til § 5, stk. 1, nr. 32, i lov om finansiel virksomhed. Dette foreslås ændret, således at henvisningen bliver til § 5, stk. 1, nr. 35, i lov om finansiel virksomhed.

Der er alene tale om en konsekvensændring som følge af, at lov om finansiel virksomhed § 5, stk. 1, nr. 32, med lov nr. 308 af 28. marts 2015 om ændring af lov om finansiel virksomhed, bliver til § 5, stk. 1, nr. 35, pr. 1. januar 2016. Ændringen foreslås således alene med henblik på at sikre den korrekte henvisning til definitionen af et fondsmæglerselskab I.

Til § 6

Til nr. 1 (§ 161, stk. 5, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

Finanstilsynet kan efter § 161, stk. 1, nr. 1-4, i lov om forvaltere af alternative m.v. investeringsfonde indhente oplysninger til brug for tilsynet med forvaltere af alternative investeringsfonde. Efter § 170, stk. 7, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., kan Finanstilsynet videregive oplysninger omfattet af Finanstilsynets tavshedspligt til en udtømmende opremsning af myndigheder, organer m.v., herunder også en række myndigheder og organer i andre medlemslande eller tredjelande, under forudsætning af, at betingelserne for videregivelse i § 170 iagttages

Det foreslås at indsætte et nyt stk. 6 i § 161 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. Bestemmelsen giver Finanstilsynet mulighed for at indhente oplysninger efter § 161, stk. 1-4, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. til brug for videregivelse til de i § 170, stk. 7, nr. 20-28, nævnte myndigheder og organer.

Den foreslåede bestemmelse giver mulighed for samarbejde mellem de forskellige nationale tilsynsmyndigheder omkring udveksling af oplysninger om de forvaltere, som er under tilsyn i Danmark. Da direktiv 2011/61/EU af 8. juni 2011 om forvaltere af alternative investeringsfonde (herefter benævnt FAIF-direktivet) giver forvaltere af alternative investeringsfonde mulighed for at udøve deres virksomhed grænseoverskridende i Europa, foreslås det derfor, at der også er mulighed for, at Finanstilsynet kan indhente oplysninger fra de danske forvaltere af alternative investeringsfonde til brug for videregivelse til de i § 170, stk. 6, nr. 20-28 nævnte myndigheder og organer.

Den foreslåede bestemmelse svarer i øvrigt til § 347, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed, om Finanstilsynets mulighed for, at indhente oplysninger til brug for videregivelse til myndigheder og organer i andre lande.

Til nr. 2 (§ 190, stk. 1, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

§ 190, stk. 1, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. fastsætter hvilke overtrædelser af lovens bestemmelser, der straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder,

medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning. Bestemmelsen er subsidiær i forhold til straffelovens regler, hvorfor bestemmelsen får særlig betydning ved overtrædelser, der ikke er strafsanktioneret i øvrigt. Endvidere får bestemmelsen selvstændig betydning, såfremt overtrædelsen er sket ved uagtsomhed, der ikke straffes efter straffeloven, medmindre det er særskilt anført, jf. straffelovens § 19.

Med den foreslåede lovændring indføres straf for overtrædelse af de anførte bestemmelser i Kommissionens delegerede forordning (EU) nr. 231/2013 af 19. december 2012 om udbygning af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/61/EU for så vidt angår undtagelser, generelle vilkår for drift, depositarer, gearing, gennemsigtighed og tilsyn.

Straf efter stk. 1 forudsætter, at der er begået en overtrædelse af en af de bestemmelser, som er nævnt i stk. 1. Det følger af § 190, stk. 6, jf. § 27 i straffeloven, at strafansvar for en juridisk person forudsætter, at der inden for dens virksomhed er begået en overtrædelse, der kan tilregnes en eller flere til den juridiske person knyttede personer eller den juridiske person som sådan.

I de tilfælde, hvor de strafbelagte bestemmelser omhandler pligter eller forbud for virksomheden, er de mulige ansvarssubjekter for straf ved overtrædelse af bestemmelserne virksomheden, jf. § 190, stk. 6, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., og/eller en eller flere personer med tilknytning til virksomheden, hvilket oftest vil være ledelsen. Der vil således kunne rejses tiltale mod virksomheden alene eller mod både virksomheden og en eller flere personer med tilknytning til virksomheden, ligesom der vil kunne rejses tiltale mod en eller flere personer med tilknytning til virksomheden alene. Udgangspunktet er tiltale mod virksomheden for overtrædelsen, men dette kan kombineres med tiltale mod en eller flere personer med tilknytning til virksomheden, hvis en eller nogle af disse personer har medvirket forsætligt eller groft uagtsomt til overtrædelsen, og overtrædelsen ikke er af underordnet karakter.

Nedenfor anføres bemærkninger vedrørende de enkelte ændringer i forslaget til ændringer i § 190, stk. 1, hvormed der indsættes henvisninger til en række artikler i Kommissionens delegerede forordning (EU) nr. 231/2013 af 19. december 2012 om udbygning af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/61/EU for så vidt angår undtagelser, generelle vilkår for drift, depositarer, gearing, gennemsigtighed og tilsyn.

Artikel 2, stk. 6, 3.-5. pkt., indeholder regler om at forvalteren skal fastsætte en tærskelberegnings dato i forhold til beregningen af den tærskelværdi som følger af § 6 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. og skal anvende denne dato på en konsekvent måde. Såfremt der sker

ændringer i denne dato, skal dette begrundes overfor den kompetente myndighed, som i Danmark er Finanstilsynet. Forvalteren skal endvidere tage hensyn til tidspunktet for og hyppigheden af værdiansættelsen af de forvaltede aktiver. Ansvarssubjekterne for overtrædelse af artikel 2, stk. 6, 3.-5. pkt., er forvalteren og medlemmer af den pågældende forvalters bestyrelse og direktion, og den strafbetingende faktor er at undlade at fastsætte en tærskelberegningsdato, og ikke at tage hensyn til tidspunktet for og hyppigheden af værdiansættelsen af de forvaltede aktiver. Det foreslås, at overtrædelse af artikel 2, stk. 6, 3.-5. pkt., som udgangspunkt bør medføre bødestraf, men ved gentagende overtrædelser, eller forsætlig overtrædelse, vil der efter bestemmelsen være mulighed for fængselstraf.

Artikel 4, stk. 3 og 5, indeholder regler om, at såfremt forvalteren midlertidigt overtræder tærskelværdien efter § 6 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., skal forvalteren underrette Finanstilsynet herom. Forvalteren skal efter 3 måneder genberegne værdien af de forvaltede aktiver og skal kunne godtgøre overfor den kompetente myndighed, som i Danmark er Finanstilsynet, at overtrædelsen af tærskelværdien var af midlertidig karakter og, at det således ikke er nødvendigt for forvalteren at indgive en ansøgning om tilladelse som forvalter af alternative investeringsfonde efter § 11 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. Ansvarssubjekterne for overtrædelse af artikel 4, stk. 3 og 5, er forvalteren og medlemmer af den pågældende forvalters bestyrelse og direktion, og den strafbetingende faktor er manglende underretning til Finanstilsynet samt manglende genberegning efter 3 måneder. Det foreslås, at overtrædelse af artikel 4, stk. 3 og 5, som udgangspunkt bør medføre bødestraf, men ved gentagende overtrædelser, eller forsætlig overtrædelse, vil der efter bestemmelsen være mulighed for fængselstraf.

Artikel 51, stk. 1, 1. pkt., indeholder regler om, at forvaltere af alternative investeringsfonde kun må påtage sig eksponering for kreditrisiko ved securitisation, hvis det engagementsleverende kreditinstitut, det organiserende kreditinstitut eller den oprindelige långiver udtrykkeligt har meddelt forvalteren, at vedkommende fortsat bibeholder en væsentlig nettokapitalandel på mere end 5 pct. Ansvarssubjekterne for overtrædelse af artikel 51, stk. 1, 1. pkt., er forvalteren og medlemmer af den pågældende forvalters bestyrelse og direktion, og den strafbetingende handling er at påtage sig eksponering for kreditrisikoen ved en securitisation uden at forvalteren udtrykkeligt er blevet meddelt af det engagementsleverende kreditinstitut, det organiserende kreditinstitut eller den oprindelige långiver, at denne beholder minimum 5 pct. Det foreslås, at overtrædelse af artikel 51, stk. 1, 1. pkt., som udgangspunkt bør medføre bødestraf, men ved gentagende overtrædelser, eller forsætlig overtrædelse, vil der efter bestemmelsen være mulighed for fængselstraf.

Artikel 52 indeholder regler om de kvalitative krav der gælder for forvalteren, før forvalteren påtager sig eksponering for kreditrisikoen ved en securitisation på vegne af en eller flere alternative investeringsfonde. Ansvarssubjekterne for overtrædelse af artikel 52 er forvalteren og medlemmer af den pågældende forvalters bestyrelse og direktion, og den strafbetingende faktor er, at forvalteren undlader at sikre sig, at det organiserende og engagementsleverende kreditinstitut opfylder betingelserne i artikel 52, litra a-g, før forvalteren påtager sig eksponering for kreditrisikoen ved en securitisation på vegne af en eller flere alternative investeringsfonde. Det foreslås, at overtrædelse af artikel 52 som udgangspunkt bør medføre bødestraf, men ved gentagende overtrædelser, eller forsætlig overtrædelse, vil der efter bestemmelsen være mulighed for fængselstraf.

Artikel 53, stk. 1, stk. 2, 1. pkt. og 3-6 pkt., og stk. 3-5 indeholder regler om kvalitative krav vedrørende forvaltere, som er eksponeret for securitisationer på vegne af en alternativ investeringsfond. Ansvarssubjekterne for overtrædelse af artikel 53, stk. 1, stk. 2, 1. pkt. og 3-6 pkt., og stk. 3-5, er forvalteren og medlemmer af den pågældende forvalters bestyrelse og direktion, og den strafbetingende faktor er manglende overholdelse af de krav, som gælder for forvalteren, når forvalteren eksponeres for kreditrisikoen for en securitisation på vegne af en eller flere alternative investeringsfonde, som forvalteren forvalter. Det foreslås, at overtrædelse af artikel 53, stk. 1, stk. 2, 1. pkt. og 3-6 pkt., og stk. 3-5, som udgangspunkt bør medføre bødestraf, men ved gentagende overtrædelser, eller forsætlig overtrædelse, vil der efter bestemmelsen være mulighed for fængselstraf.

Artikel 54 indeholder regler om korrigerende foranstaltninger ved eksponering overfor securitisationer, som forvalteren skal træffe ved eksponering for securitisationer. Ansvarssubjekterne for overtrædelse af artikel 54 er forvalteren og medlemmer af den pågældende forvalters bestyrelse og direktion, og den strafbetingende faktor er manglende korrigerende foranstaltninger, som opfylder kravene i artikel 54. Det foreslås, at overtrædelse af artikel 54 som udgangspunkt bør medføre bødestraf, men ved gentagende overtrædelser, eller forsætlig overtrædelse, vil der efter bestemmelsen være mulighed for fængselstraf.

Artikel 90, stk. 2, 3. pkt. og stk. 3, indeholder regler om kontrol af ejendomsret og registrering i forbindelse med opbevaringsopgaven. Ansvarssubjekterne for overtrædelse af artikel 90, stk. 2, 3. pkt., og stk. 3, er forvalteren og medlemmer af den pågældende forvalters bestyrelse og direktion samt den alternative investeringsfondes depositar. Den strafbetingende faktor er for forvalteren og medlemmer af den pågældende forvalters bestyrelse og direktion, manglende sikring af at depositaren får certifikater og anden dokumentation, hver gang der er et salg eller køb af aktiver eller en corporate action, der fører til udstedelsen af finansielle instrumenter, og mindst en gang om året samt manglende sik-

ring og manglende fremsendelse af instrukser og relevante oplysninger i forbindelse med den alternative investeringsfonds aktiver, til depositaren. For depositaren er den strafbetingende faktor en manglende sikring af, at forvalteren har og gennemfører passende procedurer til at kontrollere, at de aktiver, der er erhvervet af den forvaltede alternative investeringsfond, er behørigt registreret. Det foreslås, at overtrædelse af artikel 90, stk. 2, 3. pkt. og stk. 3, som udgangspunkt bør medføre bødestraf, men ved gentagende overtrædelser, eller forsætlig overtrædelse, vil der efter bestemmelsen være mulighed for fængselstraf.

Artikel 91 indeholder regler om hvilke oplysninger forvalteren skal sørge for at en eventuelt primebroker skal stille til rådighed for den alternative investeringsfonds depositar. Ansvarssubjekterne for overtrædelse af artikel 91, er forvalteren og medlemmer af den pågældende forvalters bestyrelse og direktion og den strafbetingende faktor er hvis forvalteren undlader at sørge for at prime brokern, jf. § 3, stk. 1, nr. 36, stiller en erklæring, som fremgår af artikel 91, til rådighed for depositaren senest ved afslutning af den bankdag, der følger bankdagen, som erklæringen vedrører. Det foreslås, at overtrædelse af artikel 91 som udgangspunkt bør medføre bødestraf, men ved gentagende overtrædelser, eller forsætlig overtrædelse, vil der efter bestemmelsen være mulighed for fængselstraf.

Artikel 98, stk. 6 og 7, indeholder regler om at en depositar skal udarbejde beredskabsplan for hvert marked hvor depositaren har delegeret opbevaringsfunktionen til tredjemand og at en depositar skal træffe foranstaltninger, herunder opheve aftalen med tredjemand såfremt tredjemand ikke opfylder kravene. Ansvarssubjekterne for overtrædelse af artikel 98, stk. 6 og 7, er den alternative investeringsfonds depositar og den strafbetingende faktor er, at depositaren ikke har udarbejdet beredskabsplanen og at depositaren ikke træffer foranstaltninger, såfremt tredjemand ikke opfylder kravene. Det foreslås, at overtrædelse af artikel 98, stk. 6 og 7, som udgangspunkt bør medføre bødestraf, men ved gentagende overtrædelser, eller forsætlig overtrædelse, vil der efter bestemmelsen være mulighed for fængselstraf.

Artikel 100, stk. 2, 2. pkt. og stk. 4 og 5, indeholder regler om depositarens og forvalterens pligter når der er tale om tab af finansielle instrumenter opbevaret i et depot. Ansvarssubjekterne for overtrædelse af artikel 100, stk. 2, 2. pkt., er forvalteren og medlemmer af den pågældende forvalters bestyrelse og direktion. Ansvarssubjekterne for overtrædelse af artikel 100, stk. 4 og 5, er den alternative investeringsfonds depositar. Den strafbetingende faktor er, at forvalteren eller depositaren undlader at leve op til sine forpligtelser i forbindelse med konstatering af tab af et finansielt instrument. Det foreslås, at overtrædelse af artikel 100, stk. 2, 2. pkt., og stk. 4 og 5, som udgangspunkt bør medføre bødestraf, men ved gentagende overtrædelser, eller forsætlig

overtrædelse, vil der efter bestemmelsen være mulighed for fængselstraf.

Artikel 103 indeholder regler om oplysninger i den alternative investeringsfonds årsrapport samt fremlæggelsen af oplysningerne. Ansvarssubjekterne for overtrædelse af artikel 103 er den alternative investeringsfonds forvalter og medlemmer af den pågældende forvalters bestyrelse og direktion og den strafbetingende faktor er, hvis forvalteren undlader at fremlægge oplysninger i årsrapporten på en måde, der giver væsentlige og sammenlignelige og klare oplysninger og hvis ikke årsrapporten indeholder oplysninger, som investorerne har brug for i forbindelse med de bestemte alternative investeringsfondes struktur. Det foreslås, at overtrædelse af artikel 103 som udgangspunkt bør medføre bødestraf, men ved gentagende overtrædelser, eller forsætlig overtrædelse, vil der efter bestemmelsen være mulighed for fængselstraf.

Artikel 104, stk. 4-7, indeholder regler om indhold og format af balance eller formueopgørelsen og af opgørelsen over indtægter og udgifter. Ansvarssubjekterne for overtrædelse af artikel 103 er den alternative investeringsfonds forvalter og medlemmer af den pågældende forvalters bestyrelse og direktion og den strafbetingende faktor er, hvis forvalteren ikke lever op til de krav, der følger af stk. 4-7, omkring oplysninger og præsentation af oplysningerne. Det foreslås, at overtrædelse af artikel 104, stk. 4-7, som udgangspunkt bør medføre bødestraf, men ved gentagende overtrædelser, eller forsætlig overtrædelse, vil der efter bestemmelsen være mulighed for fængselstraf.

Artikel 106, stk. 4, indeholder regler om, at væsentlige ændringer i de oplysninger, som er givet til investorerne før investering i den alternative investeringsfond, jf. artikel 23 i FAIF-direktivet, som gennemført i dansk ret ved § 62 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., samt konsekvensen heraf, skal oplyses i den alternative investeringsfonds årsregnskab. De væsentlige ændringer samt konsekvensen heraf skal oplyses i den alternative investeringsfonds årsregnskab også selv om dette ikke følger af gældende regnskabsregler og standarder. Ansvarssubjekterne for overtrædelse af artikel 106, stk. 4, er den alternative investeringsfonds forvalter og medlemmer af den pågældende forvalters bestyrelse og direktion og den strafbetingende faktor er at undlade at beskrive væsentlige ændringer og de forventede konsekvenser for fonden og investorerne. Det foreslås, at overtrædelse af artikel 106, stk. 4, som udgangspunkt bør medføre bødestraf, men ved gentagende overtrædelser, eller forsætlig overtrædelse, vil der efter bestemmelsen være mulighed for fængselstraf.

Artikel 107, stk. 4, indeholder regler om, at forvalteren skal oplyse i den alternative investeringsfonds årsrapport omkring de finansielle og ikke-finansielle kriterier for forvalterens aflønningspolitik og praksis for de relevante medarbejderkategorier. Endvidere indeholder bestemmelsen regler

om, at forvalteren som minimum skal give de oplysninger, der er nødvendige for at forstå den alternative investeringsfonds risikoprofil og de foranstaltninger forvalteren træffer for at undgå eller styre interessekonflikter. Ansvarssubjekterne for overtrædelse af artikel 107, stk. 4, er den alternative investeringsfonds forvalter og medlemmer af den pågældende forvalters bestyrelse og direktion. Den strafbetingende faktor er at undlade at give de oplysninger, som fremgår af artikel 107, stk. 4. Det foreslås, at overtrædelse af artikel 107, stk. 4, som udgangspunkt bør medføre bødestraf, men ved gentagende overtrædelser, eller forsætlig overtrædelse, vil der efter bestemmelsen være mulighed for fængselstraf.

Artikel 109, stk. 1, indeholder regler om, at oplysninger, jf. artikel 23, stk. 5, i FAIF-direktivet, som gennemført ved § 65 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., skal præsenteres på en klar og forståelig måde. De oplysninger, der jf. § 65 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., skal stilles til rådighed for den alternative investeringsfonds investorer, er oplysninger omkring det maksimale gearingsniveau, mulighed for genanvendelse af sikkerhedsstillelse eller anden garanti, der er ydet i henhold til gearingsaftalen samt det samlede beløb, der er gearet for i fonden.. Ansvarssubjekterne for overtrædelse af artikel 109, stk. 1, er den alternative investeringsfonds forvalter og medlemmer af den pågældende forvalters bestyrelse og direktion. Den strafbetingende faktor er undladelse af, at præsentere de oplysninger, som fremgår af § 65 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. på en klar og forståelig måde. Det foreslås, at overtrædelse af artikel 109, stk. 1, som udgangspunkt bør medføre bødestraf, men ved gentagende overtrædelser, eller forsætlig overtrædelse, vil der efter bestemmelsen være mulighed for fængselstraf.

Til § 7

Til nr. 1 (§ 3, stk. 1, i lov om en indskyder- og investorgarantiordning)

§ 3, stk. 1, oplister hvilke institutter der skal være tilsluttet og yde bidrag til Garantifonden for indskydere og investorer, som i loven er benævnt Fonden.

Det foreslås at ændre ordet Fonden til Garantiformuen.

Forslaget er en lovteknisk ændring, som følge af at Garantifonden for indskydere og investorer (Fonden) blev nedlagt ved lov nr. 334 af 31. marts 2015 og erstattet af en Garantiformue. Der er således ikke tilsigtet nogen materiel ændring.

Til nr. 2 (§ 9, stk. 3, 1. pkt., i lov om en indskyder- og investorgarantiordning)

Den gældende § 9 omhandler Garantiformuens dækningsområde. Det fremgår af § 9, stk. 3, 1. pkt., at Garantiformu-

en dækker indskud, som i henhold til lov har et socialt formål, og er knyttet til særlige begivenheder i livet, indtil et beløb svarende til 150.000 euro pr. indskyder.

I dette 1. pkt., har der imidlertid indsneget sig en fejl, i det der står ”og og er knyttet til særlige begivenheder i livet”.

Med forslaget fjernes det ene ”og”. Der er således alene tale om en korrektion af teksten.

Til § 8

Til nr. 1 (§ 6, stk. 8, 1. pkt., i lov om realkreditlån og real- kreditobligationer m.v.)

Den gældende § 6, stk. 8, i lov om realkreditlån og real- kreditobligationer m.v. handler om rentefastsættelse for forlæn- gede obligationer.

I forbindelse med en ændring af bestemmelsen i medfør af lov nr. 532 af 29. april 2015 om ændring af lov om værdipa- pirhandel m.v., lov om finansiel virksomhed, lov om kredit- aftaler, lov om finansielle rådgivere, lov om pantebrevssel- skaber, lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v. og forskellige andre love blev der ved en fejl indsat en hen- visning til stk. 3 eller 5, hvilket rettelig skulle have været en henvisning til stk. 2 eller 5. På den baggrund foreslås § 6, stk. 8, 1. pkt. ændret.

Den foreslåede ændring medfører ikke materielle ændringer.

Til § 9

Til nr. 1 (§ 1, nr. 20, i lov om ændring af lov om finansiel virksomhed)

Med lov nr. 308 af 28. marts 2015 om ændring af lov om fi- nansiel virksomhed, indsættes et nyt § 14, stk. 1, nr. 3, jf. lo- vens § 1, nr. 20, hvori der er en henvisning til § 71, stk. 4, som tillige indsættes med lov nr. 308 af 28. marts 2015, jf. lovens § 1, nr. 28. Denne henvisning skal rettelig være til § 71, stk. 3, jf. lovforslagets § 1, nr. 10.

Da lov nr. 308 af 28. marts 2015 træder i kraft den 1. januar 2016, som er efter fremsættelsestidspunktet for dette lovfor- slag, foreslås det af lovtekniske årsager at ophæve bestem- melsen som affattet ved lov nr. 308 af 28. marts 2015, og samtidig nyaffatte bestemmelsen med dette lovforslag, jf. § 1, nr. 6. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovfor- slagets § 1, nr. 6.

Til nr. 2 (§ 1, nr. 26, i lov om ændring af lov om finansiel virksomhed)

Med lov nr. 308 af 28. marts 2015 om ændring af lov om fi- nansiel virksomhed, indsættes et nyt § 64, stk. 8, jf. lovens § 1, nr. 26, hvori der er en henvisning til § 71, stk. 4, som tilli- ge indsættes med lov nr. 308 af 28. marts 2015, jf. lovens § 1, nr. 28. Denne henvisning skal rettelig være til § 71, stk. 3, jf. lovforslagets § 1, nr. 10.

Da lov nr. 308 af 28. marts 2015 træder i kraft den 1. januar 2016, som er efter fremsættelsestidspunktet for dette lovfor- slag, foreslås det af lovtekniske årsager at ophæve bestem- melsen som affattet ved lov nr. 308 af 28. marts 2015, jf. § 9, nr. 2, og samtidig nyaffatte bestemmelsen med dette lov- forslag, jf. § 1, nr. 8. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 8.

Til nr. 3 (§ 1, nr. 27, i lov om ændring af lov om finansiel virksomhed)

Med lov nr. 308 af 28. marts 2015 om ændring af lov om fi- nansiel virksomhed, blev der indsat et nyt § 71, stk. 4, jf. lo- vens § 1, nr. 28. På den baggrund blev det præciseret i § 71, stk. 2, at Finanstilsynets hjemmel også omfatter fastsættelse af regler i medfør af § 71, stk. 3 og 4, idet begge stykker blot indebærer en mere specifik udmøntning af kravet om effektiv virksomhedsstyring, og således også begge henviser til stk. 1, jf. lovens § 1, nr. 27. Henvisningen til § 71, stk. 3 og 4, skal dog rettelig alene være en henvisning til § 71, stk. 3, jf. dette lovforslags § 1, nr. 10.

Da lov nr. 308 af 28. marts 2015 træder i kraft den 1. januar 2016, som er efter fremsættelsestidspunktet for dette lovfor- slag, foreslås det derfor af lovtekniske grunde, at ophæve ændringen af § 71, stk. 2, som affattet ved § 1, nr. 27, i lov nr. 308 af 28. marts 2015, og samtidig nyaffatte ændringen af § 71, stk. 2, med dette lovforslag, jf. § 1, nr. 9. Der henvi- ses i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 9

Til nr. 4 (§ 1, nr. 28, i lov om ændring af lov om finansiel virksomhed)

Med lov nr. 308 af 28. marts 2015 om ændring af lov om fi- nansiel virksomhed, blev der indsat et nyt § 71, stk. 4, jf. lo- vens § 1, nr. 28. Med dette lovforslag ophæves det gældende § 71, stk. 3, jf. § 1, nr. 10.

Da lov nr. 308 af 28. marts 2015 træder i kraft den 1. januar 2016, som er efter fremsættelsestidspunktet for dette lovfor- slag, foreslås det af lovtekniske årsager at ophæve § 1, nr. 28, i lov nr. 308 af 28. marts 2015, og nyaffatte bestemmel- sen, jf. § 1, nr. 10. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 10.

Til nr. 5 (§ 1, nr. 34, i lov om ændring af lov om finansiel virksomhed)

Med lov nr. 308 af 28. marts 2015 om ændring af lov om finansiel virksomhed indsættes §§ 126 b-126 g, jf. lovens § 1, nr. 34, som led i gennemførelsen af Solvens II-direktivet. Med dette lovforslag foretages ændringer i den med lov nr. 308 af 28. marts 2015 foreslåede affattelse af § 126 e og f.

Da lov nr. 308 af 28. marts 2015 træder i kraft den 1. januar 2016, som er efter fremsættelsestidspunktet for dette lovforslag, foreslås det af lovtekniske årsager at ophæve bestemmelserne som affattet ved lov nr. 308 af 28. marts 2015. Samtidig nyaffattes bestemmelserne med dette lovforslag, jf. § 1, nr. 20.

Til nr. 6 (§ 1, nr. 62, i lov om ændring af lov om finansiel virksomhed)

Med lov nr. 308 af 28. marts 2015 om ændring af lov om finansiel virksomhed indsættes en ny § 283 i lov om finansiel virksomhed jf. lovens § 1, nr. 62. Da lov nr. 308 af 28. marts 2015 træder i kraft den 1. januar 2016, som er efter fremsættelsestidspunktet for dette lovforslag, foreslås det af lovtekniske årsager at ophæve bestemmelsen, som affattet ved lov nr. 308 af 28. marts 2015, og samtidig nyaffatte bestemmelsen med dette lovforslag, med henblik på at foretage en justering af § 283, stk. 3, jf. § 1, nr. 31. Der henvises til bemærkningerne til § 1, nr. 31.

Til nr. 7 (§ 1, nr. 72, i lov om ændring af lov om finansiel virksomhed)

Med lov nr. 308 af 28. marts 2015 om ændring af lov om finansiel virksomhed, indsættes et nyt § 351, stk. 4, jf. lovens § 1, nr. 72, hvori der er en henvisning til § 71, stk. 4, som tillige indsættes med lov nr. 308 af 28. marts 2015, jf. lovens § 1, nr. 28. Denne henvisning skal rettelig være til § 71, stk. 3, jf. lovforslagets § 1, nr. 10.

Da lov nr. 308 af 28. marts 2015 træder i kraft den 1. januar 2016, som er efter fremsættelsestidspunktet for dette lovforslag, foreslås det af lovtekniske årsager at ophæve § 351, stk. 4, som affattet ved lov nr. 308 af 28. marts 2015. Samtidig nyaffattes bestemmelsen med dette lovforslag, jf. § 1, nr. 32.

Til nr. 8 (§ 1, nr. 73, i lov om ændring af lov om finansiel virksomhed)

Med lov nr. 308 af 28. marts 2015 om ændring af lov om finansiel virksomhed, indsættes der med lovens § 1, nr. 73, en henvisning i § 351, stk. 5, 1. pkt., til § 71, stk. 4, som tillige indsættes med lov nr. 308 af 28. marts 2015, jf. lovens § 1, nr. 28. Denne henvisning skal rettelig være til § 71, stk. 3, jf. lovforslagets § 1, nr. 10.

Da lov nr. 308 af 28. marts 2015 træder i kraft den 1. januar 2016, som er efter fremsættelsestidspunktet for dette lovforslag,

foreslås det af lovtekniske årsager at ophæve ændringen af § 351, stk. 5, 1. pkt., som affattet ved lov nr. 308 af 28. marts 2015. Samtidig nyaffattes ændringen med dette lovforslag, jf. § 1, nr. 33.

Til nr. 9 (§ 1, nr. 76, i lov om ændring af lov om finansiel virksomhed)

Med lov nr. 308 af 28. marts 2015 om ændring af lov om finansiel virksomhed, indsættes der med lovens § 1, nr. 76, en henvisning i § 351, stk. 9, 1. pkt., til § 71, stk. 4, som tillige indsættes med lov nr. 308 af 28. marts 2015, jf. lovens § 1, nr. 28. Denne henvisning skal rettelig være til § 71, stk. 3, jf. lovforslagets § 1, nr. 10.

Da lov nr. 308 af 28. marts 2015 træder i kraft den 1. januar 2016, som er efter fremsættelsestidspunktet for dette lovforslag, foreslås det af lovtekniske årsager at ophæve ændringen af § 351, stk. 9, 1. pkt., som affattet ved lov nr. 308 af 28. marts 2015. Samtidig nyaffattes ændringen med dette lovforslag, jf. § 1 nr. 34.

Til nr. 10 (§ 1, nr. 81, i lov om ændring af lov om finansiel virksomhed)

Med lov nr. 308 af 28. marts 2015 om ændring af lov om finansiel virksomhed, indsættes der med lovens § 1, nr. 81, en henvisning i § 355, stk. 3, 1. pkt., til § 71, stk. 4, som tillige indsættes med lov nr. 308 af 28. marts 2015, jf. lovens § 1, nr. 28. Denne henvisning skal rettelig være til § 71, stk. 3, jf. lovforslagets § 1, nr. 10.

Da lov nr. 308 af 28. marts 2015 træder i kraft den 1. januar 2016, som er efter fremsættelsestidspunktet for dette lovforslag, foreslås det af lovtekniske årsager at ophæve ændringen af § 355, stk. 3, 1. pkt., som affattet ved lov nr. 308 af 28. marts 2015. Samtidig nyaffattes ændringen med dette lovforslag, jf. § 1, nr. 37.

Til nr. 11 (§ 1, nr. 87, i lov om ændring af lov om finansiel virksomhed)

For så vidt angår de oplyste bestemmelser i lovforslagets ændringer til § 373, stk. 1, skal det bemærkes, at en stor del heraf, blev indsat med lov nr. 308 af 28. marts 2015, jf. lovens § 1, nr. 87. Da lov nr. 308 af 28. marts 2015 træder i kraft 1. januar 2016, som er efter fremsættelsestidspunktet for dette lovforslag, foreslås det af lovtekniske årsager at ophæve ændringen af § 373, stk. 1, som affattet ved § 1, nr. 87, i lov nr. 308 af 28. marts 2015. Samtidig nyaffattes ændringen af bestemmelsen med dette lovforslag, jf. § 1, nr. 41. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 41.

Til nr. 12 (§ 1, nr. 88, i lov om ændring af lov om finansiel virksomhed)

Med lov nr. 308 af 28. marts 2015 om ændring af lov om finansiel virksomhed, foretages ændringer i § 373, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, jf. lovens § 1, nr. 88. Med dette lovforslag foretages tillige ændringer i § 373, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed. Da lov nr. 308 af 28. marts 2015 træder i kraft 1. januar 2016, som er efter fremsættelsestidspunktet for dette lovforslag, foreslås det derfor af lovtekniske årsager at ophæve ændringen af § 373, stk. 2, som affattet ved § 1, nr. 88, i lov nr. 308 af 28. marts 2015, jf. § 9, nr. 12, og samtidig nyaffatte ændringen af bestemmelsen med dette lovforslag, jf. § 1, nr. 42. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 42.

Til nr. 13 (§ 1, nr. 95, i lov om ændring af lov om finansiel virksomhed)

Med lov nr. 308 af 28. marts 2015 om ændring af lov om finansiel virksomhed, indsættes en ny §§ 417 a-417 c, jf. lovens § 1, nr. 95. Da lov nr. 308 af 28. marts 2015 træder i kraft den 1. januar 2016, som er efter fremsættelsestidspunktet for dette lovforslag, foreslås det af lovtekniske årsager at ophæve bestemmelserne, som affattet ved lov nr. 308 af 28. marts 2015, og samtidig nyaffatte bestemmelserne med dette lovforslag, med henblik på at indsætte en ny § 417 d, jf. § 1, nr. 43.

Til nr. 14 (§ 3, stk. 5, i lov om ændring af lov om finansiel virksomhed)

§ 3, stk. 5, i lov nr. 308 af 28. marts 2015 indeholder overgangsbestemmelser for blandt andet §§ 64, stk. 8 og § 71, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed, som er affattet ved § 1, nr. 28 og 26, i lov nr. 308 af 28. marts 2015.

De foreslåede ændringer i § 3, stk. 5, i lov nr. 308 af 28. marts 2015 om ændring af lov om finansiel virksomhed er konsekvensændringer som følge af, at lovens § 1, nr. 26 og 28, ophæves med dette lovforslag af lovtekniske grunde, jf. § 9, nr. 2 og 4.

Endvidere ophæves og nyaffattes § 71, stk. 3, med dette lovforslag, jf. § 1, nr. 10, hvorefter henvisningen i § 3, stk. 5, til § 71, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed, rettelig skal være til § 71, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 1, nr. 8 og 10.

Til nr. 15 (§ 5, stk. 1, i lov om ændring af lov om finansiel virksomhed)

§ 5, stk. 1, i lov nr. 308 af 28. marts 2015 indeholder overgangsbestemmelser for blandt andet § 126 c i lov om finansiel virksomhed, som er affattet ved § 1, nr. 34, i lov nr. 308 af 28. marts 2015.

Den foreslåede ændring af § 5, stk. 1, i lov nr. 308 af 28. marts 2015 er en konsekvensændring som følge af, at § 1, nr. 34, ophæves med dette lovforslag af lovtekniske grunde, jf. § 9, nr. 5, og at § 126 c nyaffattes, jf. § 1, nr. 20.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 1, nr. 20 og § 9, nr. 5.

Til nr. 16 (§ 7, stk. 1, i lov om ændring af lov om finansiel virksomhed)

§ 7 i lov nr. 308 af 28. marts 2015 indeholder overgangsbestemmelser for blandt andet § 126 d i lov om finansiel virksomhed, som er affattet ved § 1, nr. 34, i lov nr. 308 af 28. marts 2015.

Den foreslåede ændring af § 7, stk. 1, i lov nr. 308 af 28. marts 2015 er en konsekvensændring som følge af, at § 1, nr. 34, ophæves af lovtekniske grunde, jf. § 9, nr. 5 og at § 126 d nyaffattes, jf. § 1, nr. 20.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 1, nr. 20 og § 9, nr. 5.

Til nr. 17 (§ 8 i lov om ændring af lov om finansiel virksomhed)

§ 8 i lov nr. 308 af 28. marts 2015 indeholder overgangsbestemmelser for blandt andet § 126 d i lov om finansiel virksomhed, som er affattet ved § 1, nr. 34, i lov nr. 308 af 28. marts 2015.

Den foreslåede ændring af § 8 i lov nr. 308 af 28. marts 2015 er en konsekvensændring som følge af, at § 1, nr. 34, ophæves af lovtekniske grunde, jf. § 9, nr. 5 og at § 126 d nyaffattes, jf. § 1 nr. 20.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 1, nr. 20 og § 9, nr. 5.

Til § 10

Til nr. 1 (§ 5, nr. 4, i lov om ændring af årsregnskabsloven og forskellige andre love)

Med lov nr. 738 af 1. juni 2015 om ændring af årsregnskabsloven og forskellige andre love, indsættes § 84 l i lov om værdipapirhandel m.v., jf. lovens § 5, nr. 4.

Da ændringen af § 84 l, i medfør af lov nr. 738 af 1. juni 2015 træder i kraft den 26. november 2015, som er efter fremsættelsestidspunktet for dette lovforslag, foreslås det af lovtekniske årsager at ophæve lovens § 5, nr. 4. Samtidig

nyaffattes § 84 l i lov om værdipapirhandel m.v., jf. § 3, nr. 1.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 3, nr. 1.

Til § 11

Med *stk. 1* foreslås det, at loven træder i kraft 18. marts 2016, jf. dog *stk. 2-4*. Det følger af UCITS V-direktivets artikel 2, at direktivets regler skal være gennemført i national ret senest den 18. marts 2016, og da store dele af lovforslagets §§ 1 og 2 hidrører fra gennemførelsen af dette direktiv, er denne dato valgt som udgangspunktet for lovens ikrafttræden.

Med *stk. 2* foreslås det, at ændringerne i § 14, *stk. 1*, § 64, *stk. 8*, § 71, *stk. 2* og 3, § 124, § 126 b-g, § 174, *stk. 1*, 1. pkt., § 182, *stk. 1* og 2, § 283, § 351, *stk. 4*, 5 og 9, § 352, *stk. 2*, § 354 e, *stk. 2*, § 355, *stk. 3*, § 365, *stk. 2*, § 373, *stk. 1* og 2, og §§ 417 a-d i lov om finansiel virksomhed, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 6, nr. 8-10, nr. 18-20, nr. 27, nr. 29, og nr. 43 og § 84 l i lov om værdipapirhandel m.v., som affattet ved denne lovs § 3, nr. 1, samt §§ 4, 5, 7, 8, 9 og 10 træder i kraft 1. januar 2016.

Med de foreslåede ændringer af § 124 i lov om finansiel virksomhed, får erhvervs- og vækstministeren hjemmel til at fastsætte nærmere regler om, hvilken type kapital, der kan anvendes til opfyldelse af det individuelle solvenstillæg. Det forventes, at bekendtgørelsen vil indeholde en overgangsordning på 6 år, således at institutter, der før 31. december 2015 har udstedt anden regulatorisk kapital med høj trigger, i overgangsperioden får mulighed for fortsat at anvende denne høj-trigger kapital til dækning af kravet om 56 pct. egentlig kernekapital. Overgangsordningen er nærmere omtalt i bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 19. Henset til forventningen om en overgangsperiode med skæringsdato den 31. december 2015, vurderes det hensigtsmæssigt, at der pr. 1. januar 2016 er mulighed for at fastsætte regler om den fremadrettede regulering af forholdet.

De foreslåede ændringer af §§ 126 b-g, herunder navnlig ændringerne i § 126 e, *stk. 1*, 1. pkt. og *stk. 6*, § 126 f, 1. pkt., og de foreslåede ændringer i § 283, *stk. 3*, § 373, *stk. 1* og §§ 417 a-d i lov om finansiel virksomhed, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 20, nr. 31, nr. 41, og nr. 43 skal ses i sammenhæng med de ændringer i lov om finansiel virksomhed, som blev vedtaget med lov nr. 308 af 28. marts 2015 om ændring af lov om finansiel virksomhed. Lov nr. 308 af 28. marts 2015 om ændring af lov om finansiel virksomhed træder i kraft 1. januar 2016, hvorfor det foreslås, at de omtalte ændringer i nærværende lovforslag, tillige træder i kraft 1. januar 2016.

Det foreslås endvidere, at de foreslåede ændringer i § 84 l i lov om værdipapirhandel m.v., som affattet ved lovforslagets § 3, nr. 1, træder i kraft den 1. januar 2016. Disse ændringer i lov om værdipapirhandel i lov om værdipapirhandel m.v. gennemfører direktiv 2013/50/EU. Gennemførelsesfristen for direktivet er i artikel 4, *stk. 1*, angivet som inden for et tidsrum på 24 måneder efter datoen på dets ikrafttræden. Efter artikel 6 træder direktivet i kraft på tyvendagedagen efter offentliggørelsen i Den Europæiske Unions Tidende. Offentliggørelsen fandt sted den 6. november 2013, og gennemførelsesfristen var derfor den 26. november 2015. På den baggrund foreslås det at ændringerne træder i kraft den 1. januar 2016. Ændringerne finder således anvendelse på påbud eller påtaler, der afgives efter denne dato.

Derudover foreslås det, at de foreslåede ændringer i § 21, *stk. 3*, nr. 4, i revisorloven, som affattet ved lovforslagets § 4, nr. 1, træder i kraft den 1. januar 2016. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 4, nr. 1.

Som anført under de specielle bemærkninger til lovforslagets § 5, nr. 1, er der tale om en konsekvensændring af § 2, nr. 14, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, som følge af, at lov om finansiel virksomhed § 5, *stk. 1*, nr. 32, med lov nr. 308 af 28. marts 2015 om ændring af lov om finansiel virksomhed, bliver til § 5, *stk. 1*, nr. 35, pr. 1. januar 2016. Med henblik på at sikre, at henvisningen i § 2, nr. 14, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, retteligt bliver til lov om finansiel virksomhed § 5, *stk. 1*, nr. 35, pr. 1. januar 2016, foreslås det, at den foreslåede ændring træder i kraft den 1. januar 2016, samtidig med lov nr. 308 af 28. marts 2015 om ændring af lov om finansiel virksomhed.

Som anført under de specielle bemærkninger til § 7 om ændringer i lov om en indskyder- og investorgarantiordning er der tale om en lovteknisk ændring, som følge af, at Garantifonden for indskydere og investorer (Fonden) blev nedlagt med lov nr. 334 af 31. marts 2015, og blev erstattet af en garantiformue. Lov nr. 334 af 31. marts 2015 trådte i kraft 1. juni 2015. På den baggrund foreslås det, at den foreslåede ændring træder i kraft den 1. januar 2016.

Som anført under de specielle bemærkninger til § 8, nr. 1, om ændring af lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v., er der tale om en lovteknisk ændring. Ændringen udspringer af, at der med lov nr. 532 af 29. april 2015 i § 6, *stk. 7*, der med loven blev til § 6, *stk. 8*, blev foretaget en fejlagtig ændring af en henvisning til *stk. 3*, som skulle have været til *stk. 2*. Lov nr. 532 af 29. april 2015 trådte i kraft den 3. juli 2015. På den baggrund foreslås det, at den foreslåede ændring træder i kraft den 1. januar 2016.

Som anført under de specielle bemærkninger til § 9, om ændring af lov nr. 308 af 28. marts 2015 om ændring af lov om

finansiell virksomhed, foretages der en række ophævelser og lovtekniske justeringer, som følge af, at der med nærværende lovforslag, foretages ændringer i de samme bestemmelser, som blev ændret med lov nr. 308 af 28. marts 2015. Ændringerne i lov nr. 308 af 28. marts 2015 udspringer af, at loven træder i kraft 1. januar 2016, som er efter fremsættelsestidspunktet for nærværende lovforslag, hvorfor det af lovtekniske årsager er nødvendigt at ophæve bestemmelserne og samtidig nyaffatte dem. Det foreslås at disse ophævelser træder i kraft 1. januar 2016, samtidig med nyaffattelserne. Der henvises i øvrigt til de specielle bemærkninger under § 9

Som anført under de specielle bemærkninger til § 10 foreslås en ændring af § 84 l, i lov om værdipapirhandel m.v. § 84 l, i lov om værdipapirhandel m.v. blev indført med lov nr. 738 af 1. juni 2015, som træder i kraft den 26. november 2015, som er efter fremsættelsestidspunktet for dette lovforslag. Det foreslås derfor af lovtekniske årsager at nyaffatte § 84 l, jf. § 3, nr. 1, og at denne ændring træder i kraft 1. januar 2016.

Med *stk. 3* foreslås det, at de foreslåede ophævelser af § 152, stk. 1-3, og § 153, stk. 1 og 2, i lov om finansiell virksomhed, samt ændringerne af § 152, stk. 4 og 5, og § 153, stk. 3, i lov om finansiell virksomhed, som affattet ved lovforslagets § 1, nr. 22-26, træder i kraft den 1. januar 2017, i overensstemmelse med den politiske aftale af 10. oktober 2013 om regulering af systemisk vigtige finansielle institutter, Bankpakke 6, som ligger til grund for ændringen. Der henvises i øvrigt til de specielle bemærkninger til § 1, nr. 22-26.

Med *stk. 4*, bestemmes, at investeringsforeninger, SIKAV'er og værdipapirfonde omfattet af lov om investeringsforeninger m.v. senest ved den førstkommande ordinære generalforsamling efter den 18. marts 2016, skal bringe deres vedtægter i overensstemmelse med kravene i loven. Efter lovforslagets § 2, nr. 8, skal en investeringsforenings vedtægter indeholde bestemmelse om betingelser for udskiftning af depotsekskab og regler om, hvordan investorerne beskyttes ved en sådan udskiftning. En tilsvarende bestemmelse gælder for SIKAV'er og værdipapirfonde i henhold til lovforslagets § 2, nr. 11 og 13. Efter lovforslagets § 2, nr. 9, skal betingelserne for udskiftning af investeringsforvaltningsselskabet, og hvordan investorerne beskyttes ved en sådan udskiftning fremgå af investeringsforeningens vedtægter. De ordinære

generalforsamlinger afholdes normalt i april, hvorfor det vil være uhensigtsmæssigt, hvis der vil skulle afholdes ekstraordinære generalforsamlinger for at ændre vedtægterne umiddelbart før den ordinære generalforsamling. Med *stk. 4*, bestemmes, derfor, at investeringsforeninger, SIKAV'er og værdipapirfonde senest ved den førstkommande ordinære generalforsamling efter lovens ikrafttræden skal bringe deres vedtægter i overensstemmelse med kravene i loven.

Til § 12

Det foreslåede § 8 angiver lovforslagets territoriale gyldighedsområde. Forslaget følger territorialbestemmelserne for de love, der foreslås ændret med lovforslaget.

Med de modifikationer der følger af bestemmelsens *stk. 2* og *3*, foreslås det i *stk. 1*, at loven ikke skal gælde for Færøerne og Grønland.

Med *stk. 2* foreslås det, at lovens §§ 1-3 vedrørende ændringer i lov om finansiell virksomhed, lov om investeringsforeninger m.v. og lov om værdipapirhandel m.v. og lovens §§ 5-7 vedrørende ændringer i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., og lov om en indskyder- og investorgarantiordning samt lovens § 10 vedrørende ændring i lov nr. 738 af 1. juni 2015 om ændring af årsregnskabsloven og forskellige andre love ved kongelig anordning kan sættes helt eller delvist i kraft for Færøerne og Grønland med de afvigelser, som de færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Det skal i den forbindelse bemærkes, at der heri ligger, at bestemmelser vedrørende forsikringsvirksomhed ikke kan sættes i kraft ved kongelig anordning for Færøerne, da forsikringsområdet er et færøsk særanliggende.

Med *stk. 3* foreslås det, at lovens § 4 vedrørende ændringer i revisorloven og lovens § 8 vedrørende ændringer i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v. samt lovens § 9 vedrørende ændringer i lov nr. 308 af 28. marts 2015 om ændring af lov om finansiell virksomhed ved kongelig anordning kan sættes helt eller delvist i kraft for Grønland med de afvigelser, som de grønlandske forhold tilsiger.

Lovforslaget sammenholdt med gældende ret

*Gældende formulering**Lovforslaget*

§ 1

Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører Rådets første direktiv 73/239/EØF af 24. juli 1973 (1. skadeforsikringsdirektiv), EF-Tidende 1973, nr. L 228, side 3, Rådets direktiv 76/580/EØF af 29. juni 1976 (ændring af 1. skadeforsikringsdirektiv), EF-Tidende 1976, nr. L 189, side 13, dele af Rådets fjerde direktiv 78/660/EØF af 25. juli 1978 (4. selskabsdirektiv), EF-Tidende 1978, nr. L 222, side 11, dele af Rådets syvende direktiv 83/349/EØF af 13. juni 1983 (7. selskabsdirektiv), EF-Tidende 1983, nr. L 193, side 1, dele af Rådets ottende direktiv 84/253/EØF af 10. april 1984 (8. selskabsdirektiv), EF-Tidende 1984, nr. L 126, side 20, Rådets direktiv 84/641/EØF af 10. december 1984 (ændring af 1. skadeforsikringsdirektiv), EF-Tidende 1985, nr. L 339, side 21, Rådets direktiv 86/635/EØF af 8. december 1986 (bankregnskabsdirektivet), EF-Tidende 1987, nr. L 372, side 1, Rådets andet direktiv 88/357/EØF af 22. juni 1988 (2. skadeforsikringsdirektiv), EF-Tidende 1988, nr. L 172, side 1, Rådets direktiv 89/117/EØF af 13. februar 1989 (offentliggørelse af årsregnskabsdokumenter for filialer fra ikke-medlemslande), EF-Tidende 1989, nr. L 44, side 40, dele af Rådets direktiv 90/618/EØF af 8. november 1990 (ændring af 1. og 2. skadeforsikringsdirektiv), EF-Tidende 1990, nr. L 330, side 44, Rådets direktiv 91/674/EØF af 19. december 1991 (forsikringsregnskabsdirektivet), EF-Tidende 1991, nr. L 374, side 7, Rådets direktiv 92/49/EØF af 18. juni 1992 (3. skadeforsikringsdirektiv), EF-Tidende 1992, nr. L 228, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/26/EF af 29. juni 1995 (BCCI-direktivet), EF-Tidende 1995, nr. L 168, side 7, Rådets direktiv 98/49/EF af 29. juni 1998, EF-Tidende 1998, nr. L 209, side 46, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/78/EF af 27. oktober 1998 (forsikringsgruppedirektivet), EF-Tidende 1998, nr. L 330, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv

I lov om finansiel virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 182 af 18. februar 2015, som ændret bl.a. ved § 1 i lov nr. 268 af 25. marts 2014, § 1 i lov nr. 403 af 28. april 2014, § 1 i lov nr. 1490 af 23. december 2014, § 1 i lov nr. 308 af 28. marts 2015 om ændring af lov om finansiel virksomhed, § 1 i lov nr. 334 af 31. marts 2015 og senest ved § 2 i lov nr. 532 af 29. april 2015, foretages følgende ændringer:

2000/26/EF af 16. maj 2000 (4. motorkøretøjsforsikringsdirektiv), EF-Tidende 2000, nr. L 181, side 65, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/64/EF af 7. november 2000 (udveksling af oplysninger), EF-Tidende 2000, nr. L 290, side 27, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/17/EF af 19. marts 2001 (likvidationsdirektivet for forsikring), EF-Tidende 2001, nr. L 110, side 28, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF af 4. april 2001 (likvidationsdirektivet for kreditinstitutter), EF-Tidende 2001, nr. L 125, side 15, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/13/EF af 5. marts 2002 (solvens 1-direktivet), EF-Tidende 2002, nr. L 77, side 17, og direktiverne 79/267, 90/619, 92/96 og 2002/12, der nu er sammenskrevet i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/83/EF af 5. november 2002 (livsforsikringsdirektivet), EF-Tidende 2002, nr. L 345, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/87/EF af 16. december 2002 (konglomeratdirektivet), EF-Tidende 2003, nr. L 35, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/92/EF af 9. december 2002 (direktiv om forsikringsformidling), EF-Tidende 2003, nr. L 9, side 3, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/39/EF af 21. april 2004 om markeder for finansielle instrumenter, om ændring af Rådets direktiv 85/611/EØF og 93/6/EØF samt Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/12/EF og om ophævelse af Rådets direktiv 93/22/EØF (MiFID), EU-Tidende 2004, nr. L 145, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/14/EF af 11. maj 2005 (5. motorkøretøjsforsikringsdirektiv), EU-Tidende 2005, nr. L 149, side 14, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/68/EF af 16. november 2005 om genforsikringsvirksomhed og om ændring af Rådets direktiv 73/239/EØF og 92/49/EØF samt direktiv 98/78/EF og 2002/83/EF (genforsikringsdirektivet), EU-Tidende 2005, nr. L 323, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/31/EF af 5. april 2006 om ændring af direktiv 2004/39/EF om markeder for finansielle instrumenter, for så vidt angår visse frister (udsættelsesdirektivet), EU-Tidende 2006, nr. L 114, side 60, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/44/EF af 5. september 2007 om ændring af Rådets direktiv

92/49/EØF og direktiv 2002/83/EF, 2004/39/EF, 2005/68/EF og 2006/48/EF, hvad angår procedurerreglerne og kriterierne for tilsynsmæssig vurdering af erhvervelser og forøgelse af kapitalandele i den finansielle sektor (kapitalandelsdirektivet), EU-Tidende 2007, nr. L 247, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/64/EF af 13. november 2007 om betalingstjenester i det indre marked og om ændring af direktiv 97/7/EF, 2002/65/EF, 2005/60/EF og 2006/48/EF og om ophævelse af direktiv 97/5/EF (betalingstjenestedirektivet), EU-Tidende 2007, nr. L 319, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) (UCITS-direktivet), EU-Tidende 2009, nr. L 302, side 32, Kommissionens direktiv 2010/43/EU af 1. juli 2010 om gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF, for så vidt angår organisatoriske krav, interessekonflikter, god forretningsskik, risikostyring og indholdet af aftalen mellem en depositar og et administrationsselskab, EU-Tidende 2010, nr. L 176, side 42, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/61/EU af 8. juni 2011 om forvaltere af alternative investeringsfonde og om ændring af direktiv 2003/41/EF og 2009/65/EF samt forordning (EF) nr. 1060/2009 og (EU) nr. 1095/2010, EU-Tidende 2011, nr. L 174, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/89/EU af 16. november 2011 om ændring af direktiv 98/78/EF, 2002/87/EF, 2006/48/EF og 2009/138/EF for så vidt angår det supplerende tilsyn med finansielle enheder i et finansielt konglomerat, EU-Tidende 2011, nr. L 329, side 113, og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013, EU-Tidende 2013, nr. L 176, side 338 (CRD IV). I loven er der endvidere medtaget visse bestemmelser fra Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1092/2010 af 24. november 2010 om makrotilsyn på EU-plan med det finansielle system og om oprettelse af et europæisk udvalg for systemiske risici, EU-Tidende 2010, nr. L 331, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den

Europæiske Banktilsynsmyndighed), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/78/EF, EU-Tidende 2010, nr. L 331, side 12, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1094/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/79/EF, EU-Tidende 2010, nr. L 331, side 48, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1095/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/77/EF, EU-Tidende 2010, nr. L 331, side 84, Kommissionens forordning (EU) nr. 584/2010 af 1. juli 2010 om gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF for så vidt angår form og indhold af standardmodellen til anmeldelsesskrivelse og erklæring om investeringsinstituttet, brug af elektronisk kommunikation mellem kompetente myndigheder i forbindelse med anmeldelser og procedurer ved kontroller og undersøgelser på stedet samt udveksling af oplysninger mellem kompetente myndigheder, EU-Tidende 2010, nr. L 176, side 16, Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 346/2013/EU af 17. april 2013 om europæiske sociale iværksætterfonde, EU-Tidende 2013, nr. L 115, side 18, Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 345/2013/EU af 17. april 2013 om europæiske venturekapitalfonde, EU-Tidende 2013, nr. L 115, side 1, og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013, EU-Tidende 2013, nr. L 176, side 1 (CRR). Ifølge artikel 288 i EUF-traktaten gælder en forordning umiddelbart i hver medlemsstat. Gengivelsen af disse bestemmelser i loven er således udelukkende begrundet i praktiske hensyn og berører ikke forordningernes umiddelbare gyldighed i Danmark.

1. I fodnoten til lovens titel ændres », og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter, EU-

Tidende 2014, nr. L 173, side 190, (BRRD)« til: »dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter, EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 190, (BRRD), og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/91/EU af 23. juli 2014 om ændring af direktiv 2009/65/EF om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) for så vidt angår depositarfunktioner, aflønningspolitik og sanktioner, EU-Tidende 2014, nr. L 257, side 186 (UCITS V-direktivet).«

§ 5. ---

1)-9)---

10) Finansiell holdingvirksomhed:

- a) En modervirksomhed, der ikke er en finansiell virksomhed, i en koncern, hvor mindst én af dattervirksomhederne i koncernen er en finansiell virksomhed, og hvor mindst 40 pct. af den samlede balancesum for koncernen og modervirksomhedens associerede virksomheder vedrører den finansielle sektor, jf. dog 2. pkt. og stk. 7. En modervirksomhed er ikke en finansiell holdingvirksomhed, hvis de finansielle virksomheder i koncernen udelukkende er forsikringsvirksomheder.
- b) En modervirksomhed, hvis virksomhed udelukkende eller hovedsagelig består i at eje kapitalandele i dattervirksomheder, der er finansielle virksomheder eller finansieringsinstitutter, og hvor mindst én dattervirksomhed er en finansiell virksomhed.

11)-42)---

Stk. 2-8. ---

§ 9. ---

Stk. 2. ---

Stk. 3. Værdipapirhandlere, Danmarks Nationalbank, Økonomistyrelsen samt udenlandske kreditinstitutter og investeringsselskaber, der opfylder betingelserne i § 1, stk. 3, og §§ 30, 31 eller 33, har eneret til at udføre de i bilag 4, afsnit A, nævnte aktiviteter med de i bilag 5 nævnte instrumenter (værdipapirer) og med de i lov om værdi-

2. I § 5, stk. 1, nr. 10, litra a, 2. pkt., ændres

»virksomheder« til: »dattervirksomheder«.

3. I § 5, stk. 1, nr. 10, litra a, indsættes som 3.

pkt.: »Modervirksomheden vil i stedet være en forsikringsholdingvirksomhed, jf. nr. 13, eller en blandet forsikringsholdingvirksomhed, jf. nr. 14.«

4. I § 5, stk. 1, nr. 10, litra b, indsættes som 2. og 3. pkt.:

»En modervirksomhed som nævnt i 1. pkt. er ikke en finansiell holdingvirksomhed, hvis de finansielle dattervirksomheder i koncernen udelukkende er forsikringsvirksomheder. Modervirksomheden vil i stedet være en forsikringsholdingvirksomhed, jf. nr. 13, eller en blandet forsikringsholdingvirksomhed, jf. nr. 14.«

5. I § 9, stk. 3, 1. pkt., ændres »Økonomistyrelsen samt udenlandske kreditinstitutter og investeringsselskaber,« til: »Statens administration samt udenlandske kreditinstitutter, investeringsselskaber og administrationselskaber,« og efter »jf. dog § 7, stk. 1, og § 8, stk. 1« indsættes: »samt § 11,

papirhandel m.v. § 2, stk. 2, nævnte værdipapirer på erhvervsmæssigt grundlag for tredjemand, jf. dog § 7, stk. 1, og § 8, stk. 1. Værdipapirhandlere samt udenlandske kreditinstitutter og investeringselskaber, der er omfattet af § 1, stk. 3, og opfylder betingelserne i §§ 30, 31 eller 33, har endvidere eneret til at formidle og udføre valuta-spotforretninger i investeringsøjemed med henblik på, at investorerne opnår fortjeneste ved kursændring på valuta på erhvervsmæssigt grundlag for tredjemand.

Stk. 4-10 ---

§ 14. Finanstilsynet giver tilladelse, når

1)-2) ---

3)-8) ---

Stk. 2-6. ---

§ 30. ---

Stk. 2-4. ---

Stk. 5. Er virksomheden et kreditinstitut, skal Finanstilsynet endvidere indhente oplysninger om størrelsen af virksomhedens basiskapital og solvensnøgletal og oplysninger om en eventuel garantiordning i hjemlandet omfattende filialens indskydere eller investorer.

Stk. 6-11. ---

§ 38. ---

Stk. 2. ---

Stk. 3. Etableres filialen i et land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, og er virksomheden et pengeinstitut, realkreditinstitut, fondsmæglerselskab eller investeringsforvaltningsselskab, sender Finanstilsynet endvidere oplysninger om investor- og indskydergarantiordningen samt for pengeinstitutter og realkreditinstitutter oplysninger om virksomhedens basiskapital. For investeringsforvaltningsselskaber og fondsmæglerselskaber meddeler Finanstilsynet værtslandets tilsynsmyndigheder ændringer i oplysningerne om investor- og indskydergarantiordningen.

stk. 2, og § 95, stk. 2, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.«

6. I § 14, stk. 1, indsættes efter nr. 2 som nyt nummer:

»3) de ansatte i gruppe 1-forsikringsselskaber, der skal identificeres som nøglepersoner i medfør af § 71, stk. 3, opfylder kravene i § 64,«.

Nr. 3-8 bliver herefter nr. 4-9

7. I § 30, stk. 5, § 38, stk. 3, 1. pkt., og to steder i § 140, stk. 2, ændres »basiskapital« til: »kapitalgrundlag«.

Stk. 4-8. ---

§ 140. ---

Stk. 2. I serier med tilbagebetalingspligt, der er åbnet før den 1. januar 1973, kan seriereservefonde i realkreditinstitutter i serier, hvor der ikke er tilbagebetalingspligt til låntagerne, samt den del af seriereservefondene i serier med tilbagebetalingspligt, jf. § 25 i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v., som ikke kan komme til udbetaling, og som ikke medgår til dækning af kravet til seriens basiskapital, medregnes ved opfyldelsen af kravet til basiskapital for realkreditinstitutter i øvrigt.

§ 64. ---

Stk. 2-7. ---

§ 71. ---

Stk. 2. En finansiel virksomhed, der har tilladelse til at drive virksomhed som værdipapirhandler, skal

- 1) have passende regler og procedurer for transaktioner med de i bilag 5 nævnte instrumenter, som omfatter virksomhedens ledelse og ansatte,
- 2) kunne påvise interessekonflikter, som kan skade kundernes interesser, både mellem værdipapirhandlerens kunder indbyrdes og mellem kunderne og værdipapirhandleren og begrænse disse interessekonflikter mest muligt, samt, hvor der er risiko for, at kundernes interesse skades, i det konkrete tilfælde informere kunden om interessekonflikternes generelle indhold, inden der indgås aftale med kunden,
- 3) sikre kundernes ejendomsret til deres midler og de i bilag 5 nævnte instrumenter,

8. I § 64 indsættes som *stk. 8*:

»*Stk. 8.* Stk. 1-5 finder tilsvarende anvendelse for ansatte i gruppe 1-forsikringsselskaber, der er identificeret som nøglepersoner i medfør af § 71, stk. 3. Et gruppe 1-forsikringsselskab skal underrette Finanstilsynet, hvis en nøgleperson ikke længere varetager sin stilling eller ikke længere opfylder kravene i stk. 1-3.«

9. I § 71, *stk. 2*, ændres »stk. 1« til: »stk. 1 og 3«

- 4) beskytte kundernes rettigheder og må ikke uden udtrykkeligt samtykke disponere over deres midler og instrumenter og
- 5) føre og opbevare fyldestgørende lister over alle udførte tjenesteydelser og transaktioner i mindst 5 år efter, at tjenesteydelsen er udført, henholdsvis transaktionen er gennemført.

Stk. 3. En finansiell virksomhed, der har tilladelse til at drive virksomhed som værdipapirhandler, kan opbevare kunders instrumenter, jf. bilag 5, i samme depot (samledepot), hvis den finansielle virksomhed har informeret den enkelte kunde om retsvirkningerne heraf og kunden har givet samtykke hertil. Finanstilsynet kan i særlige tilfælde give tilladelse til, at kunders og en finansiell virksomheds egne instrumenter opbevares i samme depot. En finansiell virksomhed skal føre et register, hvoraf de enkelte kunders ejerforhold til de registrerede instrumenter klart fremgår. Finanstilsynet kan fratage en finansiell virksomhed, der har tilladelse til at drive virksomhed som værdipapirhandler, retten til at føre et samledepot.

Stk. 4-6. ---

§ 72. ---

Stk. 2-3. ---

Stk. 4. Stk. 2, nr. 2-4, finder tilsvarende anvendelse på Danmarks Nationalbank og Økonomistyrelsen med de fornødne tilpasninger.

Stk. 5-6. ---

§ 77 a. Ved finansielle virksomheders, finansielle holdingvirksomheders og forsikringsholdingvirksomheders aflønning af bestyrelsen, direktionen og andre ansatte, hvis aktiviteter har væsentlig indflydelse på virksomhedens risikoprofil, skal virksomheden sikre sig, at følgende er opfyldt:

- 1) De variable løndelev til et medlem af bestyrelsen eller direktionen må højst udgøre 50 pct. af henholdsvis honoraret og den faste grundløn inklusive pension, jf. dog § 77 b, stk. 1.

2)-7)---

Stk. 2-3. ---

10. § 71, *stk. 3*, affattes således:

»*Stk. 3.* Et gruppe 1-forsikringselskab skal som led i selskabets virksomhedsstyring, jf. *stk. 1*, identificere selskabets nøglepersoner.«

11. I § 72, *stk. 4*, ændres »Økonomistyrelsen« til: »Statens Administration«.

12. I § 77 a, *stk. 1, nr. 1*, ændres »og« til »eller«.

Stk. 4. Den finansielle virksomhed, den finansielle holdingvirksomhed eller forsikringsholdingvirksomheden skal sikre sig, at udbetaling af den efter stk. 1, nr. 5, udskudte variable løndel til bestyrelsen, direktionen og andre ansatte, hvis aktiviteter har væsentlig indflydelse på virksomhedens risikoprofil, er betinget af, at de kriterier, der har dannet grundlag for beregningen af den variable løndel, fortsat er opfyldt på udbetalingstidspunktet, betinget af, at den pågældende ikke har deltaget i eller været ansvarlig for en adfærd, der har resulteret i betydelige tab for virksomheden, eller ikke har efterlevet passende krav til egnethed og hæderlighed, samt betinget af, at virksomhedens økonomiske situation ikke er væsentligt forringet i forhold til tidspunktet for beregningen af den variable løndel.

Stk. 5-10. ---

§ 101. Investeringsforvaltningsselskaber skal ved administration af UCITS handle uafhængigt og udelukkende i den pågældende UCITS' interesse.

Stk. 2-5. ---

§ 102. ---

Stk. 2-3. ---

Stk. 4. Investeringsforvaltningsselskabets og depotselskabets forpligtelser, jf. §§ 106 og 107, berøres ikke af, at bestyrelsen har delegeret opgaver til tredjemand.

Stk. 5-6. ---

§ 106. Et depotselskab skal forvalte og opbevare en dansk UCITS' finansielle aktiver (formuen) særskilt for den danske UCITS' afdelinger. Depotselskabet skal kunne yde tilstrækkelig finansiell og faglig sikkerhed for reelt at kunne udøve hvervet for den danske UCITS.

Stk. 2. Depotselskabet skal påse, at

- 1) en dansk UCITS' emission og indløsning samt mortifikation af medlemmernes andele foretages i overensstemmelse med reglerne i lov om investeringsforeninger m.v. og vedtægterne eller fondsbestemmelserne,
- 2) finansielle instrumenter, jf. § 2, nr. 1, i lov om investeringsforeninger m.v., der sælges

13. I § 77 a, *stk. 4*, ændres »ikke har deltaget i eller været ansvarlig for en adfærd, der har resulteret i betydelige tab for virksomheden, eller ikke har efterlevet passende krav til egnethed og hæderlighed« til: »har efterlevet passende krav til egnethed og hæderlighed, og ikke har deltaget i eller været ansvarlig for en adfærd, der har resulteret i betydelige tab for virksomheden«.

14. § 101, *stk. 1*, affattes således:

»Investeringsforvaltningsselskaber skal under udførelsen af deres opgaver for en dansk UCITS handle ærligt, retfærdigt, professionelt, uafhængigt og udelukkende i den pågældende UCITS og dens investorers interesse.«

15. I § 102, *stk. 4*, ændres »jf. §§ 106 og 107« til: »jf. §§ 106-106 c og 107«.

16. § 106 ophæves, og i stedet indsættes:

»§ 106. Et investeringsforvaltningsselskab skal sikre, at der udpeges ét depotselskab for hver enkelt dansk UCITS, som det administrerer, i overensstemmelse med reglerne i dette kapitel.

Stk. 2. Et depotselskab skal forvalte og opbevare en dansk UCITS' finansielle aktiver særskilt for den danske UCITS' afdelinger. Depotselskabet skal kunne yde tilstrækkelig finansiell og faglig sikkerhed for reelt at kunne udøve hvervet for den danske UCITS.

Stk. 3. Depotselskabet skal under udførelsen af sine opgaver for den danske UCITS handle ærligt,

for den danske UCITS' regning, kun udleveres mod, at salgssummen (modydelsen) indbetales til depotselskabet,

- 3) betaling for finansielle instrumenter, jf. § 2, nr. 1, i lov om investeringsforeninger m.v., der købes for den danske UCITS' regning, kun finder sted mod levering af de finansielle instrumenter til depotselskabet,
- 4) aktiver tilhørende den danske UCITS, som er stillet til sikkerhed for disses forpligtelser, tilbageleveres til depotselskabet, når den sikrede fordring er indfriet,
- 5) udbetaling af udbytte eller henlæggelse af overskud til forøgelse af formuen foregår i overensstemmelse med den danske UCITS' vedtægter eller fondsbestemmelser,
- 6) værdien af en dansk UCITS' beholdning af pantebreve ansættes i overensstemmelse med reglerne herom,
- 7) en dansk UCITS' køb og salg af finansielle instrumenter, jf. § 2, nr. 1, i lov om investeringsforeninger m.v., sker i overensstemmelse med § 70 i lov om investeringsforeninger m.v. og
- 8) køb og salg af andre aktiver, herunder pantebreve, foretages til priser, der ikke er mindre fordelagtige end dagsværdien.

Stk. 3. Når depotselskabet er depotselskab for en dansk UCITS, der administreres af et administrationsselskab med hjemsted i et land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale på det finansielle område, skal depotselskabet, investeringsforeningens eller SIKAV'ens bestyrelse og administrationsselskabet indgå en skriftlig aftale om den informationsudveksling, der er nødvendig, for at depotselskabet kan udføre sine pligter efter denne lov, lov om investeringsforeninger m.v. og regler udstedt i medfør af lovene.

Stk. 4. Såfremt depotselskabet er depotselskab for en dansk UCITS, der er masterinstitut eller feederinstitut, men ikke depotselskab for begge enheder eller institutter (UCITS) i master-feederstrukturen, skal det, jf. § 5, stk. 4, nr. 2, i lov om investeringsforeninger m.v., indgå en aftale med det andet depotselskab om udveksling af oplys-

retfærdigt, professionelt, uafhængigt og udelukkende i den pågældende UCITS og dens investorerers interesse.

Stk. 4. Depotselskabet må ikke udføre aktiviteter, der kan skabe interessekonflikter mellem en dansk UCITS, dens investorer, investeringsforvaltningsselskabet og depotselskabet selv, medmindre depotselskabet funktionelt og hierarkisk har adskilt udførelsen af sine depotselskabsopgaver fra de af sine øvrige aktiviteter, der kan skabe interessekonflikter, og de potentielle interessekonflikter er fyldestgørende påvist, styret, overvåget og oplyst til UCITS' ens investorer.

Stk. 5. Depotselskabet skal udføre instrukser fra investeringsforvaltningsselskabets eller investeringsforeningens, der ikke har delegeret den daglige ledelse til et investeringsforvaltningsselskab, medmindre instrukserne strider mod gældende lovgivning eller den danske UCITS' vedtægter eller fondsbestemmelser.«

ninger for at sikre, at begge depotselskaber kan udføre deres pligter.

Stk. 5. Depotselskabet for en dansk UCITS, der er masterinstitut, skal straks underrette Finanstilsynet, hvis det får kendskab til uregelmæssigheder i relation til masterinstituttet. Hvis uregelmæssighederne, jf. 1. pkt., må anses for at have negative konsekvenser for et feederinstitut, skal depotselskabet tillige underrette dette eller dets investeringsforvaltningsselskab eller administratonselskab og dets depotselskab.

Stk. 6. Finanstilsynet kan udstede nærmere regler om

- 1) depotselskabets pligter over for danske UCITS, det er depotselskab for,
- 2) depotselskabets pligter over for en dansk UCITS, der administreres af et administratonselskab med hjemsted i et land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område,
- 3) depotselskabets pligt til at underrette et feederinstitut og dets depotselskab, jf. stk. 5,
- 4) depotselskabets pligt til at underrette Finanstilsynet om forhold vedrørende danske UCITS, det er depotselskab for, og om
- 5) indholdet af den i stk. 3 nævnte aftale.

§ 106 a. Depotselskabet skal sikre, at

- 1) en dansk UCITS' emission og indløsning samt mortifikation af investorernes andele foretages i overensstemmelse med reglerne i lov om investeringsforeninger m.v. og vedtægterne eller fondsbestemmelserne,
- 2) beregningen af den indre værdi pr. andel sker i overensstemmelse med gældende lovgivning og den danske UCITS' vedtægter eller fondsbestemmelser,
- 3) modydelsen i forbindelse med transaktioner, som den danske UCITS indgår i, leveres til den danske UCITS inden for sædvanlige frister på det pågældende marked,
- 4) udbetaling af udbytte eller henlæggelse af overskud til forøgelse af formuen foregår i overensstemmelse med den danske UCITS' vedtægter eller fondsbestemmelser,

- 5) værdien af en dansk UCITS' beholdning af pantebreve ansættes i overensstemmelse med reglerne herom,
- 6) en dansk UCITS' køb og salg af de i bilag 5 nævnte instrumenter, sker i overensstemmelse med § 70 i lov om investeringsforeninger m.v. og
- 7) køb og salg af andre aktiver, end som nævnt i nr. 6, herunder pantebreve, foretages til priser, der ikke er mindre fordelagtige end dagsværdien.

Stk. 2. Når depotselskabet er depotselskab for en dansk UCITS, der administreres af et administrationselskab med hjemsted i et land indenfor Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, skal depotselskabet, investeringsforeningens eller SIKAV'ens bestyrelse og administrationselskabet indgå en skriftlig aftale om udveksling af de oplysninger, der er nødvendig, for at depotselskabet kan udføre sine pligter efter denne lov, lov om investeringsforeninger m.v. og regler udstedt i medfør af lovene.

Stk. 3. Når depotselskabet er depotselskab for en dansk UCITS, der er masterinstitut eller feederinstitut, jf. § 2, nr. 20 og 21, i lov om investeringsforeninger m.v., men ikke depotselskab for begge institutter i master-feeder-strukturen, skal det indgå en skriftelig aftale, efter § 4, stk. 4, nr. 1, i lov om investeringsforeninger m.v., med det andet depotselskab om udveksling af oplysninger for at sikre, at begge depotselskaber kan udføre deres pligter.

Stk. 4. Depotselskabet for en dansk UCITS, der er masterinstitut, jf. § 2, nr. 20 i lov om investeringsforeninger m.v., skal straks underrette Finanstilsynet, hvis det får kendskab til uregelmæssigheder i relation til masterinstituttet. Anses uregelmæssighederne, for at have negative konsekvenser for et feederinstitut, skal depotselskabet tillige underrette feederinstituttet, dets investeringsforvaltningsselskab eller administrationselskab og dets depotselskab.

Stk. 5. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om:

- 1) depotselskabets pligter over for danske UCITS, som det er depotselskab for,

- 2) depotselskabets pligt til at underrette et feederinstitut og dets depotselskab, jf. stk. 3,
- 3) depotselskabets pligt til at underrette Finanstilsynet om forhold vedrørende danske UCITS, det er depotselskab for og
- 4) indholdet af den i stk. 2 nævnte aftale.

§ 106 b. Depotselskabet skal kontrollere den danske UCITS' pengestrømme.

Stk. 2. Depotselskabet skal føre særlig kontrol med, at alle betalinger foretaget af eller på vegne af investorerne i forbindelse med tegning af andele i den danske UCITS er modtaget og bogført på kontantkonti i den danske UCITS', i depotselskabets eller i investeringsforvaltningsselskabets navn, når disse handler på vegne af den danske UCITS, hos enheder omfattet af reglerne, der gennemfører artikel 18, stk. 1, litra a-c, i direktiv 2006/73EF af 10. august 2006 om gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/39/EF for så vidt angår de organisatoriske krav til og betingelserne for drift af investerings-selskaber samt definitioner af begreber med henblik på nævnte direktiv og føres i overensstemmelse med principperne fastsat i artikel 16 i direktiv 2006/73EF af 10. august 2006 om gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/39/EF for så vidt angår de organisatoriske krav til og betingelserne for drift af investerings-selskaber samt definitioner af begreber med henblik på nævnte direktiv.

Stk. 3. Oprettets kontantkonti i den danske UCITS' depotselskabs navn i henhold til stk. 2, må hverken midler fra den kontoførende enhed eller depotselskabet bogføres på sådanne konti.

§ 106 c. Den danske UCITS' aktiver, skal overdrages til depotselskabet til opbevaring efter følgende regler:

- 1) For de i bilag 5 nævnte instrumenter, som kan opbevares i depot, gælder følgende:
 - a) Depotselskabet skal opbevare de i bilag 5 nævnte instrumenter, der kan registreres på en konto eller i et depot oprettet hos depotselskabet.

- b) Depotselskabet skal opbevare fysiske instrumenter, omfattet af bilag 5, der kan udleveres til depotselskabet.
 - c) Depotselskabet sikrer under overholdelse af § 72 og regler fastsat i medfør heraf, at de opbevarede instrumenter, som er omfattet af bilag 5, registreres på konti eller i depoter, der er separate fra depotselskabets egne, og at de benyttede konti og depoter er oprettet i den danske UCITS' eller dennes investeringsforvaltningsselskabs navn, således at de til enhver tid kan identificeres som tilhørende den danske UCITS.
- 2) For andre aktiver gælder følgende:
- a) Depotselskabet skal kontrollere, at den danske UCITS er ejer af aktiverne.
 - b) baseret på dokumentation fremlagt af den danske UCITS eller dennes investeringsforvaltningsselskab samt på eventuelt eksisterende ekstern dokumentation.
 - c) Depotselskabet skal føre et ajourført register over de aktiver, som depotselskabet har kontrolleret, jf. litra a.

Stk. 2. Depotselskabet skal regelmæssigt give den danske UCITS eller dens investeringsforvaltningsselskab en samlet oversigt over UCITS'ens aktiver.

Stk. 3. Depotselskabet eller tredjemand, som depotfunktionen er delegeret til, jf. § 106 d må ikke sælge, pantsætte eller på anden måde disponere over den danske UCITS' aktiver, uden forudgående samtykke fra UCITS'en eller dennes investeringsforvaltningsselskab.

Stk. 4. De aktiver, som opbevares i depot hos depotselskabet eller af en tredjemand, som depotfunktionen er delegeret til, må endvidere kun sælges, pantsættes eller disponeres over på anden måde, hvis:

- 1) dispositionen sker for den danske UCITS' regning,
- 2) dispositionen sker efter instruktion fra investeringsforvaltningsselskabets eller den danske UCITS' instruktioner,
- 3) dispositionen er i den danske UCITS og i dens investorers interesse,
- 4) dispositionen er dækket af en likvid sikkerhedsstillelse af høj kvalitet, som stilles over

- for den danske UCITS ved overdragelse af ejendomsret og
- 5) sikkerhedsstillelsens markedsværdi til enhver tid mindst udgør markedsværdien af de aktiver, som er omfattet af transaktionen med tillæg af en præmie.

§ 106 d. Depotselskabet kan ikke delegere opgaver omfattet af § 106 a, stk. 1, og § 106 b til tredjemand.

Stk. 2. Depotselskaber kan delegere opgaver omfattet af § 106 c, stk. 1, til tredjemand, hvis følgende betingelser er opfyldt:

- 1) Opgaverne delegeres ikke i den hensigt at unddrage sig kravene i denne lov.
- 2) Depotselskabet skal objektivt kunne begrunde delegationen.
- 3) Depotselskabet har udvist passende dygtighed, grundighed og omhu i forbindelse med udvælgelsen af tredjemand, som opgaverne er delegeret til.
- 4) Depotselskabet skal udvise passende dygtighed, grundighed og omhu i den løbende kontrol med og overvågning af tredjemands udførelse af de delegerede opgaver og derved forbundne arrangementer.

Stk. 3. Depotselskabet skal sikre, at tredjemand, i forbindelse med udførelsen af de delegerede opgaver til enhver tid opfylder følgende betingelser:

- 1) Tredjemand organisation og kompetencer skal være tilstrækkelige i forhold til arten og kompleksiteten af de aktiver, som er overdraget til opbevaring hos tredjemanden.
- 2) For så vidt angår delegation af opgaver, som er omfattet af § 106 c, stk. 1, skal tredjemand være underlagt en effektiv tilsynsmæssig regulering, herunder minimumskapitalkrav og tilsyn i den pågældende jurisdiktion, og periodisk ekstern revision for at sikre, at de i bilag 5 nævnte instrumenter er i tredjemandens besiddelse, jf. dog stk. 3.
- 3) Tredjemand skal holde depotselskabets kunders aktiver adskilte fra depotselskabets og tredjemandens egne aktiver på en måde, så de til enhver tid kan identificeres som tilhørende den specifikke kunde hos depotselskabet.

- 4) Tredjemand skal træffe de nødvendige skridt til at sikre, at en dansk UCITS' aktiver, der opbevares i depot hos tredjemanden, i tilfælde af tredjemands insolvens ikke kan udloddes eller realiseres til fordel for tredjemands kreditorer.
- 5) Tredjemand skal overholde § 101, stk. 1, § 106, stk. 3, og § 106 c, stk. 1, 3 og 4, samt § 5, stk. 2-4, i lov om investeringsforeninger m.v.

Stk. 4. Depotselskabet kan delegere opgaver til tredjemand uanset, at kravene i stk. 2, nr. 5, litra b, ikke er opfyldt, hvis følgende betingelser er opfyldt:

- 1) Delegationen skal gælde de nævnte instrumenter, der er nævnt i bilag 5, hvor et tredjelandets lovgivning kræver, at disse skal opbevares i depot hos en lokal enhed.
- 2) Delegationen går ikke videre end krævet af tredjelandets lovgivning,
- 3) Ingen lokal enhed opfylder kravene for delegationen i stk. 2, nr. 5, litra b.
- 4) Investorerne i den danske UCITS skal forud for deres investering i UCITS'en behørigt informeres om, at delegationen er påkrævet på grund af et tredjelandets lovgivning, om omstændighederne, der retfærdiggør delegationen og om de risici, der er forbundet hermed.
- 5) Den danske UCITS eller dens investeringsforvaltningsselskab skal have pålagt depotselskabet at delegere opbevaring af de i bilag 5 nævnte instrumenter til den lokale enhed.

Stk. 5. Delegation efter undtagelsen i stk. 3 kan kun opretholdes så længe, at alle betingelserne i stk. 3, nr. 1-3, er opfyldt.

Stk. 6. Levering af ydelser via værdipapirafviklingssystemer, der er omfattet af reglerne i kapitel 18 i lov om værdipapirhandel m.v., og levering af ydelser via tredjelandes værdipapirafviklingssystemer, anses ikke som delegation af depotselskabets opgaver. *Stk. 7.* Tredjemand kan videredelegere de opgaver, som tredjemand har fået delegeret af depotselskabet, jf. stk. 2 og 4, hvis videredelegationen opfylder samme krav, som gælder for depotselskabets delegation. § 107, stk. 1 og 2, finder anvendelse på de relevante parter i tilfælde af videredelegation.«

§ 107. Depotselskabet er over for den danske UCITS ansvarligt for enhver skade, som den danske UCITS måtte lide som følge af manglende eller mangelfuld opfyldelse af selskabets forpligtelser. Depotselskabet er ansvarligt, selv om depotselskabet overlader opbevaring af den danske UCITS' formue eller en del heraf til en anden depotfører. Depotselskabet kan ikke ved aftale fraskrive sig dette ansvar.

17. § 107 ophæves, og i stedet indsættes:

»§ 107. Depotselskabet er ansvarlig over for den danske UCITS og UCITS'ens investorer for tab af de i bilag 5 nævnte instrumenter, som er opbevaret i depot efter § 106 c, stk. 1, nr. 1, hvor tabet er forårsaget af depotselskabet eller tredjemand, til hvem opgaven er delegeret efter § 106 d, stk. 2, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Depotselskabet er ikke ansvarligt for tab efter stk. 1, hvis depotselskabet kan bevise, at tabet skyldes en ekstern hændelse, som depotselskabet ikke med rimelighed kunne forventes at have kontrol over, og hvis konsekvenser ville have været uundgåelige, selvom depotselskabet havde truffet alle rimelige forholdsregler.

Stk. 3. Ved tab efter stk. 1, skal depotselskabet uden unødigt ophold yde erstatning til den danske UCITS eller dennes investeringsforvaltningsselskab på vegne af UCITS'en i form af de i bilag 5 nævnte instrumenter af samme type eller et beløb svarende til værdien af disse.

Stk. 4. Depotselskabet er ansvarlig over for den danske UCITS og dennes investorer for ethvert andet tab, som disse måtte lide som følge af depotselskabets uagtsomme eller forsætlige misligholdelse af sine forpligtelser efter denne lov.

Stk. 5. Depotselskabet er ansvarlig uanset om der er sket delegation efter § 106 d.

Stk. 6. Depotselskabet kan ikke ved aftale frigøre sig for eller begrænse sit erstatningsansvar i forbindelse med tab af instrumenter omfattet af bilag 5, som er opbevaret i depot efter § 106 c, stk. 1, nr. 1. Aftaler i strid med 1. pkt. er ugyldige.

Stk. 7. Investorer i danske UCITS kan gøre krav gældende overfor depotselskabet enten direkte eller indirekte gennem den danske UCITS eller dens investeringsforvaltningsselskab. Dette må dog ikke føre til dobbelt erstatning eller ulige behandling af investorerne.«

§ 107 a. Depotselskabet skal efter anmodning stille alle de oplysninger til rådighed for Finanstilsynet, som depotselskabet har indhentet under udførelsen af sine opgaver, og som kan være nødvendige for Finanstilsynet som tilsynsmyndighed

for en dansk UCITS og dennes investeringsforvaltningsselskab.

Stk. 2. Er investeringsforvaltningsselskabets kompetente myndigheder er forskellige fra depot-selskabets, skal Finanstilsynet straks videregive de modtagne oplysninger til investeringsforvaltningsselskabets kompetente myndigheder.

§ 107 b. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler for følgende:

- 1) Betingelserne for udførelsen af depotselskabsfunktionerne i § 106, stk. 5, § 106 a, stk. 1, nr. 1-3, og 5, § 106 b og § 106 c, stk. 1, herunder:
 - a) Hvilke typer af de i bilag 5 nævnte instrumenter, der er omfattet af depotselskabets opbevaringspligt, jf. § 106 c, stk. 1, nr. 1.
 - b) Betingelserne for hvordan depotselskabet skal udføre sine opbevaringsopgaver med hensyn til de i bilag 5 nævnte instrumenter, der er registreret hos en værdipapircentral.
 - c) Betingelserne for hvordan depotselskabet skal opbevare de i bilag 5 nævnte instrumenter, som er udstedt på navn og registreret hos en udsteder eller registrator, sikkert i overensstemmelse med § 106 c, stk. 1, nr. 1.
- 2) Depotselskabets forpligtelser i forbindelse med udvælgelse og overvågning af tredjemand ved delegation af depotselskabsopgaver, jf. § 106 d, stk. 3, nr. 3.
- 3) De krav, der stilles til tredjemands adskillelse af depositarens egne aktiver fra sine kunders aktiver jf. § 106 d, stk. 2, nr. 5, litra c.
- 4) De skridt, som en tredjemand skal tage for at sikre, at en dansk UCITS' aktiver, der opbevares i depot hos tredjemanden, i tilfælde af tredjemandens insolvens ikke kan udloddes eller realiseres til fordel for tredjemandens kreditorer, jf. § 106 d, stk. 3, nr. 4.
- 5) Hvornår finansielle aktiver, som depotselskabet er ansvarlig for, skal anses for at være gået tabt, jf. § 107, stk. 1.
- 6) Hvad der skal forstås ved eksterne hændelser, som depotselskabet ikke med rimelighed kunne forventes at have kontrol over,

og hvis konsekvenser ville have været uundgåelige selvom depotselskabet havde truffet alle rimelige forholdsregler, jf. § 107, stk. 3.

- 7) Betingelserne for at opfylde uafhængighedskravet i § 101, stk. 1, og § 106, stk. 3.«

§ 124. ---

Stk. 2. ---

Stk. 3. Finanstilsynet kan individuelt fastsætte et højere krav til kapitalgrundlaget i form af et tillæg til kapitalgrundlagskravet, der fremgår af artikel 92, stk. 1, litra c, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber. Dette individuelle solvenskrav er udtryk for Finanstilsynets vurdering af instituttets tilstrækkelige kapitalgrundlag i procent af den samlede risikoeksponering. Finanstilsynet kan endvidere stille krav til, hvilken type kapital der kan anvendes til opfyldelse af det individuelle solvenskrav.

Stk. 4-7. ---

§ 126 a ---

18. § 124, stk. 3, 3. pkt., ophæves.

19. I § 124 indsættes som *stk. 8*:

»*Stk. 8.* Erhvervs- og vækstministeren fastsætter nærmere regler om, hvilken type kapital, der kan anvendes til opfyldelse af det individuelle solvensstillæg, jf. stk. 3.«

20. Efter § 126 a indsættes:

»§ 126 b. Gruppe 1-forsikringsselskabers kapitalgrundlag består af summen af basiskapitalgrundlaget og det supplerende kapitalgrundlag. Anvendelse af det supplerende kapitalgrundlag ved opgørelsen af kapitalgrundlaget kræver Finanstilsynets godkendelse.

Stk. 2. Basiskapitalgrundlaget består af summen af det beløb, hvormed værdien af aktiver overstiger værdien af forpligtelser, fratrukket værdien af egne aktier, der ejes af gruppe 1-forsikringsselskabet, med tillæg af værdien af efterstillet gæld.

Stk. 3. Det supplerende kapitalgrundlag består af kapital, der ikke medregnes i basiskapitalgrundlaget, og som kan benyttes til dækning af tab.

Stk. 4. Europa-Kommissionen fastsætter i medfør af artikel 97 i Europa-Parlamentets og Rådets

direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II), hvilken kapital der kan indgå i kapitalgrundlaget. Gruppe 1-forsikringsselskaber, der ønsker at anvende anden kapital, skal ansøge om forudgående godkendelse fra Finanstilsynet.

Stk. 5. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler for gruppe 1-forsikringsselskabers opgørelse af kapitalgrundlaget.

§ 126 c. Gruppe 1-forsikringsselskabers bestyrelse og direktion skal sikre, at selskabet til enhver tid har et kapitalgrundlag, som dækker det af selskabet opgjorte solvenskapitalkrav, jf. stk. 2.

Stk. 2. Solvenskapitalkravet opgøres enten ved anvendelse af standardformlen eller ved anvendelse af en af Finanstilsynet godkendt intern model, jf. dog stk. 4.

Stk. 3. Gruppe 1-forsikringsselskaber, der anvender standardformlen, kan anvende selskabsspecifikke parametre ved opgørelsen af solvenskapitalkravet, hvis Finanstilsynet godkender dette.

Stk. 4. Afviger gruppe 1-forsikringsselskabets risikoprofil væsentligt fra de forudsætninger, der ligger til grund for standardformlen, kan Finanstilsynet kræve, at selskabet anvender en godkendt intern model til opgørelse af solvenskapitalkravet for de relevante risikomoduler.

Stk. 5. Gruppe 1-forsikringsselskabet skal opgøre solvenskapitalkravet ved udgangen af hvert kvartal og senest 20 arbejdsdage herefter indberette resultatet til Finanstilsynet. Selskabet skal ved ændringer af væsentlig betydning for det opgjorte solvenskapitalkrav foretage en ny opgørelse og senest 20 arbejdsdage herefter indberette resultatet til Finanstilsynet.

Stk. 6. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om det kapitalgrundlag, som kan anvendes til at dække solvenskapitalkravet, om opgørelsen af solvenskapitalkravet ved anvendelsen af standardformlen og om kriterierne for Finanstilsynets godkendelse og opgørelse af en intern model.

§ 126 d. Gruppe 1-forsikringsselskabers bestyrelse og direktion skal sikre, at selskabet til enhver tid har et basiskapitalgrundlag, som dækker det af selskabet opgjorte minimumskapitalkrav.

Stk. 2. Minimumskapitalkravet skal udgøre det største af beløbet i stk. 3 og det største af det for selskabet relevante beløb i stk. 5.

Stk. 3. Europa-Kommissionen fastsætter i medfør af artikel 130 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II) regler for, hvordan gruppe 1-forsikringsselskaberne skal opgøre minimumskapitalkravet. Det opgjorte minimumskapitalkrav må ikke udgøre under 25 pct. eller over 45 pct. af selskabets solvenskapitalkrav opgjort i overensstemmelse med § 126 c og inklusive ethvert kapitaltillæg, som Finanstilsynet påbyder i henhold til § 350 b. Ligger det faktisk opgjorte minimumskapitalkrav under 25 pct. af selskabets solvenskapitalkrav, vil minimumskapitalkravet blive fastsat til 25 pct. Ligger det faktisk opgjorte minimumskapitalkrav over 45 pct. af selskabets solvenskapitalkrav, vil minimumskapitalkravet blive fastsat til 45 pct.

Stk. 4. Gruppe 1-forsikringsselskaber skal indsende en begrundelse til Finanstilsynet i forbindelse med indberetningen efter stk. 6, hvis det faktisk opgjorte minimumskapitalkrav ligger uden for grænserne i stk. 3.

Stk. 5. De nedre grænser for minimumskapitalkravet er:

- 1) 3,7 mio. euro for forsikringsselskaber, der udøver virksomhed omfattet af bilag 8.
- 2) 2,5 mio. euro for forsikringsselskaber, der udøver virksomhed inden for forsikringsklasserne 1-9 og 16-18, jf. bilag 7.
- 3) 3,7 mio. euro for forsikringsselskaber, der udøver virksomhed inden for forsikringsklasserne 10-15, jf. bilag 7.
- 4) 3,6 mio. euro for forsikringsselskaber, der udøver genforsikringsvirksomhed.
- 5) 1,2 mio. euro for captivegenforsikringsselskaber.

Stk. 6. Gruppe 1-forsikringsselskaber skal opgøre minimumskapitalkravet ved udgangen af hvert kvartal og senest 20 arbejdsdage herefter indbe-

rette resultatet til Finanstilsynet. Selskabet skal ved ændringer af væsentlig betydning for det opgjorte minimumskapitalkrav foretage en ny opgørelse og senest 20 arbejdsdage herefter indberette resultatet til Finanstilsynet.

Stk. 7. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler for det basiskapitalgrundlag, som kan anvendes til at dække minimumskapitalkravet.

§ 126 e. Gruppe 1-forsikringsselskabers bestyrelse og direktion skal sikre, at selskabet til enhver tid er i besiddelse af tilstrækkelige forsikringsmæssige hensættelser til dækning af alle forsikringsforpligtelser over for forsikringstagere og andre begunstigede efter forsikringsaftalerne. Gruppe 1-forsikringsselskabers bestyrelse og direktion skal sikre, at der ved opgørelsen af de forsikringsmæssige hensættelser anvendes en risikofri rentekurve, som fastlægges og offentliggøres af Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger (EIOPA).

Stk. 2. Finanstilsynet kan give tilladelse til, at et gruppe 1-forsikringsselskab anvender en matchtilpasning til den risikofrie rentekurve i stk. 1 på en af selskabet udvalgt portefølje af forsikringsforpligtelser.

Stk. 3. Finanstilsynet kan give tilladelse til, at et gruppe 1-forsikringsselskab anvender en volatilitetsjustering af den risikofrie rentekurve i stk. 1 for forsikringsmæssige hensættelser, hvor selskabet ikke anvender en matchtilpasning efter stk. 2.

Stk. 4. Gruppe 1-forsikringsselskaber, der anvender en matchtilpasning efter stk. 2 eller en volatilitetsjustering efter stk. 3, skal i den rapport om selskabets solvens og finansielle situation, som selskabet skal offentliggøre, jf. § 283, angive den beløbsmæssige effekt af ikke at anvende stk. 2 eller 3 på størrelsen af de forsikringsmæssige hensættelser, solvenskapitalkravet, minimumskapitalkravet samt på størrelsen af det kapitalgrundlag, der kan anvendes til at dække solvenskapitalkravet, og det basiskapitalgrundlag, der kan anvendes til at dække minimumskapitalkravet.

Stk. 5. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om opgørelsen af matchtilpasningen, jf. stk. 2, og om volatilitetsjusteringen, jf. stk. 3, samt om

forudsætningerne for at opnå tilladelse efter disse bestemmelser.

Stk. 6. Erhvervs- og vækstministeren fastsætter nærmere regler om værdiansættelsen af aktiver og passiver, herunder forsikringsmæssige hensættelser, jf. stk. 1, 1. pkt., i gruppe 1-forsikringsselskaber og koncerner omfattet af § 175 b, stk. 1.

§ 126 f. Gruppe 2-forsikringsselskabers bestyrelse og direktion skal sikre, at selskabet til enhver tid er i besiddelse af tilstrækkelige forsikringsmæssige hensættelser til dækning af alle forsikringsforpligtelser over for forsikringstagere og andre begunstigede efter forsikringsaftalerne. Finanstilsynet kan kræve, at et gruppe 2-forsikringsselskab ved opgørelsen af de forsikringsmæssige hensættelser anvender den risikofrie rentekurve efter § 126 e, stk. 1.

§ 126 g. Et gruppe 1-forsikringsselskab skal foretage analyser af, hvordan ændringer i væsentlige risici påvirker det af selskabet opgjorte kapitalgrundlag, solvenskapitalkrav og minimumskapitalkrav. Selskabet skal ved udgangen af hvert kvartal og senest 20 arbejdsdage herefter indberette resultatet til Finanstilsynet.

Stk. 2. Erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte nærmere regler om de analyser, som selskabet skal foretage efter stk. 1.«

§ 140. ---

Stk. 2. I serier med tilbagebetalingspligt, der er åbnet før den 1. januar 1973, kan seriereservefonde i realkreditinstitutter i serier, hvor der ikke er tilbagebetalingspligt til låntagerne, samt den del af seriereservefondene i serier med tilbagebetalingspligt, jf. § 25 i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v., som ikke kan komme til udbetaling, og som ikke medgår til dækning af kravet til seriens basiskapital, medregnes ved opfyldelsen af kravet til basiskapital for realkreditinstitutter i øvrigt.

§ 152. Et pengeinstitut skal have en forsvarlig likviditet, jf. stk. 2. Likviditeten skal mindst udgøre

21. To steder i § 140, stk. 2, ændres »basiskapital« til: »kapitalgrundlag«.

22. § 152, stk. 1-3, ophæves.

Stk. 4 og 5 bliver herefter stk. 1 og 2.

- 1) 15 pct. af de gældsforpligtelser, som det uanset mulige udbetalingsforbehold påhviler pengeinstituttet at betale på anfordring eller med kortere varsel end en måned, og
- 2) 10 pct. af pengeinstituttets samlede gælds- og garantiforpligtelser fraregnet efterstillede kapitalindskud, der kan medregnes ved opgørelsen af basiskapitalen.

Stk. 2. Til likviditeten kan følgende medregnes:

- 1) Kassebeholdning.
- 2) Fuldt ud sikre og likvide anfordringstilgodehavender hos kreditinstitutter og forsikrings-selskaber.
- 3) Beholdning af sikre, let sælgelige, ubelånte værdipapirer og kreditmidler.

Stk. 3. Er kravene i stk. 1 ikke opfyldt, og bliver forholdet ikke bragt i orden senest 8 dage efter, at pengeinstituttet ikke opfylder kravene, skal pengeinstituttet omgående indberette dette til Finanstilsynet. Finanstilsynet fastsætter en frist for opfyldelse af kravene.

Stk. 4. Finanstilsynet kan ud over kravene i stk. 1 fastsætte et yderligere specifikt likviditetskrav for et pengeinstitut eller en gruppe af pengeinstitutter med lignende risikoprofiler, der tager højde for specielle likviditetsrisici i pengeinstituttet eller grupper af pengeinstitutter og for systemiske likviditetsrisici.

Stk. 5. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om de i stk. 1-4 nævnte forhold.

§ 153. Et realkreditinstitut skal mindst have anbragt midler i nedenstående aktiver, der svarer til 60 pct. af kravet til realkreditinstituttets basiskapital med tillæg af midler i serier med tilbagebetalingspligt, der ikke medtages i basiskapitalen:

- 1) Indskud i centralbanker i zone A.
- 2) Obligationer og gældsbreve udstedt af eller garanteret af regeringer eller regionale myndigheder i zone A.
- 3) Realkreditobligationer samt andre obligationer udstedt af et kreditinstitut i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, som frembyder tilsvarende sikkerhed.
- 4) Obligationer optaget til handel på et reguleret marked udstedt af internationale organi-

23. I § 152, *stk. 4*, der bliver *stk. 1*, ændres »ud over kravene i stk. 1 fastsætte et yderligere« til: »fastsætte et«.

24. I § 152, *stk. 5*, der bliver *stk. 2*, ændres »stk. 1-4« til: »stk. 1«.

25. § 153, *stk. 1* og *2*, ophæves.
Stk. 3 bliver herefter *stk. 1*.

sationer, der som medlem har mindst et af medlemslandene i Den Europæiske Union.

Stk. 2. Finanstilsynet kan i særlige tilfælde tillade, at grænsen som nævnt i stk. 1 fraviges, hvis realkreditinstituttet er koncernforbundet med et andet realkreditinstitut.

Stk. 3. Finanstilsynet kan ud over kravene i stk. 1 fastsætte et yderligere specifikt likviditetskrav for et realkreditinstitut eller en gruppe af realkreditinstitutter med lignende risikoprofiler, der tager højde for specielle likviditetsrisici i realkreditinstituttet eller grupper af realkreditinstitutter og for systemiske likviditetsrisici.

§ 174. I koncerner, hvor den øverste modervirksomhed i Danmark er en investeringsforvaltningsholdingvirksomhed eller et investeringsforvaltningsselskab, finder § 126 a, stk. 1, 7 og 8, §§ 146, 147, 156 og 182 samt artikel 395 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber anvendelse på koncernen. 1. pkt. finder kun anvendelse for investeringsforvaltningsholdingvirksomheder, der ikke har en dattervirksomhed, som er et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I. Modervirksomheden påser overholdelsen af disse bestemmelser. Ved opgørelsen af koncernens basiskapital, jf. § 128, fratages kapital, der er indbetalt af virksomheder i koncernen, der ikke indgår i den konsoliderede opgørelse for koncernen.

Stk. 2-3. ---

§ 181. ---

Stk. 2. Koncerninterne transaktioner foretaget i strid med de i medfør af stk. 1 fastsatte regler skal ophæves, således at ydelserne om muligt tilbageleveres, herunder at eventuel sikkerhedsstillelse ophører. Udbetalinger fra den finansielle virksomhed, der er foretaget i forbindelse med koncerninterne transaktioner i strid med de i medfør af stk. 1 fastsatte regler, skal tilbageføres tillige med en årlig rente af beløbet svarende til den rente, der er fastsat efter § 5, stk. 1 og 2, i lov om rente ved forsinket betaling m.v.

26. I § 153, stk. 3, der bliver stk. 1, ændres »ud over kravene i stk. 1 fastsætte et yderligere« til: »fastsætte et«.

27. I § 174, stk. 1, 1. pkt., ændres »§§ 146, 147, 156 og 182« til: »§§ 146, 147 og 156«.

28. I § 181, stk. 2, 2. pkt., ændres »lov om rente ved forsinket betaling m.v.« til: »lov om renter og andre forhold ved forsinket betaling.«

§ 182. En finansiel virksomhed må ikke uden tilladelse fra Finanstilsynet have eksponeringer mod andre virksomheder inden for samme koncern bortset fra eksponeringer mod dattervirksomheder.

Stk. 2. En finansiel virksomhed må i øvrigt ikke have en eksponering mod virksomheder eller personer, som direkte eller indirekte har en afgørende indflydelse på den finansielle virksomhed, eller som er domineret af virksomheder eller personer med en sådan indflydelse.

§ 224. Finanstilsynet kan endvidere inddrage tilladelsen til at drive virksomhed som pengeinstitut, realkreditinstitut, fondsmæglerselskab, investeringsforvaltningsselskab og forsikringsselskab,

1) hvis den finansielle virksomhed gør sig skyldig i grove eller gentagne overtrædelser af denne lov, lov om værdipapirhandel m.v. eller lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v., regler udstedt i medfør af disse love, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber, forordninger og regler udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber eller forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber,

2)-4) ---

Stk. 2-6. ---

29. I § 182, stk. 1, ændres »En finansiel virksomhed« til: »Et pengeinstitut, et realkreditinstitut, et fondsmæglerselskab eller et forsikringsselskab« og i stk. 2, ændres »En finansiel virksomhed« til: »Et pengeinstitut, et realkreditinstitut, et fondsmæglerselskab eller et forsikringsselskab« og »den finansielle virksomhed« til: »pengeinstituttet, realkreditinstituttet, fondsmæglerselskabet eller forsikringsselskabet.

30. I § 224, stk. 1, nr. 1, indsættes efter »love,«: »forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II),«.

31. Efter § 274 indsættes før overskriften før § 284 i *kapitel 18*:

»Rapport om solvens og finansiel situation

§ 283. Gruppe 1-forsikringsselskaber skal årligt offentliggøre en rapport om deres solvens og finansielle situation. Derudover skal gruppe 1-forsikringsselskaberne årligt indsende en uddybende rapport til Finanstilsynet om deres solvens og finansielle situation.

§ 351. ---*Stk. 2-3. ---*

Stk. 4. Finanstilsynet kan påbyde en finansiel virksomhed at afsætte en direktør, når der er rejst tiltale mod direktøren i en straffesag om overtrædelse af straffeloven eller den finansielle lovgivning, indtil straffesagen er afgjort, hvis domfældelse vil indebære, at vedkommende ikke opfylder kravene i § 64, stk. 3, nr. 1. Finanstilsynet fastsætter en frist for efterlevelse af påbuddet. Finanstilsynet kan under samme betingelser som i 1. pkt. påbyde et medlem af bestyrelsen i en finansiel virksomhed at nedlægge sit hverv. Finanstilsynet fastsætter en frist for efterlevelse af påbuddet.

Stk. 5. Varigheden af påbud meddelt efter stk. 2 på baggrund af § 64, stk. 2 eller stk. 3, nr. 2, 3 eller 4, eller efter stk. 3 på baggrund af § 313, stk. 1, skal fremgå af påbuddet.

Stk. 6. Påbud meddelt i henhold til stk. 1-4 kan af den finansielle virksomhed og af den person, som påbuddet vedrører, forlanges indbragt for domstolene. Anmodning herom skal indgives til Finanstilsynet, inden 4 uger efter at påbuddet er meddelt den pågældende. Anmodningen har ikke opsættende virkning for påbuddet, men retten kan ved kendelse bestemme, at den pågældende direktør eller det pågældende bestyrelsesmedlem under sagens behandling kan opretholde sit hverv eller sin stilling. Finanstilsynet indbringer sagen for domstolene inden 4 uger efter modtagelse af anmodning herom. Sagen anlægges i den borgerlige retsplejes former.

Stk. 2. Den øverste modervirksomhed i en koncern omfattet af § 175 b, stk. 1, skal årligt offentliggøre en rapport om koncernens solvens og finansielle situation. Derudover skal den øverste modervirksomhed årligt indsende en uddybende rapport om koncernens solvens og finansielle situation til Finanstilsynet.

Stk. 3. Erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte nærmere regler om de oplysninger, som rapporter skal indeholde, og om overgangsbestemmelser om offentliggørelse og indsendelse til Finanstilsynet.«

32. I § 351 indsættes efter stk. 3 som nyt stykke:

»*Stk. 4.* Finanstilsynet kan påbyde et gruppe 1-forsikringsselskab at afsætte en ansat, der er identificeret som nøgleperson i medfør af § 71, stk. 3, inden for en af Finanstilsynet fastsat frist, hvis denne efter § 64, stk. 2 eller 3, ikke kan bestride stillingen.«

Stk. 4-8 bliver herefter stk. 5-9.

33. I § 351, *stk. 4, 1. pkt.*, der bliver *stk. 5, 1. pkt.*, indsættes efter »en direktør,«: »eller et gruppe 1-forsikringsselskab at afsætte en ansat, der er identificeret som nøgleperson i medfør af § 71, stk. 3,«, og »direktøren« ændres til: »den pågældende«.

34. I § 351, *stk. 8, 1. pkt.*, der bliver *stk. 9, 1. pkt.*, indsættes efter »direktøren«: », eller har gruppe 1-forsikringsselskabet ikke afsat en ansat, der er identificeret som nøgleperson i medfør af § 71, stk. 3,«, og i *2. pkt.* ændres »stk. 2-4« til: »stk. 2, 3 og 5«.

Stk. 7. Finanstilsynet kan af egen drift eller efter ansøgning tilbagekalde et påbud meddelt efter stk. 2 og 3, og stk. 4, 3. pkt. Afslår Finanstilsynet en ansøgning om tilbagekaldelse, kan ansøgeren forlange afslaget indbragt for domstolene. Anmodning herom skal indgives til Finanstilsynet, inden 4 uger efter at afslaget er meddelt den pågældende. Anmodning om domstolsprøvelse kan dog kun fremsættes, hvis påbuddet ikke er tidsbegrænset og der er forløbet mindst 5 år fra datoen for udstedelsen af påbuddet, eller mindst 2 år efter at Finanstilsynets afslag på tilbagekaldelse er stadfæstet ved dom.

Stk. 8. Har den finansielle virksomhed ikke afsat direktøren inden for den fastsatte frist, kan Finanstilsynet inddrage virksomhedens tilladelse, jf. § 224, stk. 1, nr. 2. Finanstilsynet kan endvidere inddrage virksomhedens tilladelse, jf. § 224, stk. 1, nr. 2, hvis et bestyrelsesmedlem ikke efterkommer et påbud meddelt i medfør af stk. 2-4.

§ 354 e. ---

Stk. 2. Offentliggørelse, jf. stk. 1, skal ske i sager om overtrædelse af § 7, stk. 1, § 61, stk. 1, § 61 b, § 61 c, § 64, stk. 1-3, § 64 a, § 71, stk. 1 og 3, § 71 a, stk. 1, § 125 b, stk. 1-4 og 6, § 125 d, § 125 e, stk. 1, jf. § 125 b, stk. 1-4 og 6, § 313, stk. 1, og artikel 28 og 51, jf. artikel 52, 63 og 92, stk. 1, artikel 99, stk. 1, artikel 101, stk. 1 og 2, artikel 394, stk. 1, artikel 395, artikel 405, stk. 1, artikel 412, stk. 1, artikel 415, stk. 1 og 2, artikel 430, stk. 1, 1. afsnit, 1. pkt., og 2. afsnit, artikel 431, stk. 1-3, artikel 435 og artikel 451, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber.

Stk. 3-5. ---

§ 355. –

Stk. 2. ---

35. I § 352 indsættes som *stk. 2*:

»*Stk. 2.* Finanstilsynet kan for at fremme gennemsigtigheden og priskonkurrencen på det finansielle marked indsamle prisoplysninger på finansielle produkter rettet mod forbrugere fra de finansielle virksomheder og offentliggøre disse.«

36. I § 354 e, *stk. 2*, ændres »§ 71, stk. 1 og 3,« til: »§ 71, stk. 1,«.

Stk. 3. Som part anses i øvrigt et bestyrelsesmedlem, en ansvarshavende aktuar, en revisor, en direktør eller andre ledende medarbejdere i en finansiel virksomhed, en finansiel holdingvirksomhed, en forsikringsholdingvirksomhed, en udenlandsk finansiel virksomhed eller en udenlandsk finansiel holdingvirksomhed, hvis Finanstilsynets afgørelse er rettet direkte mod den pågældende. Det samme gælder for en likvidator, en administrator af en livsforsikringsbestand og en administrator i et administrationsbo for særligt dækkede obligationer.

Stk. 4-6. ---

§ 361. ---

1)-33) ---

34) Udenlandske forvaltere af europæiske sociale iværksætterfonde eller udenlandske forvaltere af europæiske kvalificerede venturekapitalfonde, som er meddelt tilladelse til at markedsføre europæiske sociale iværksætterfonde eller europæiske kvalificerede venturekapitalfonde i Danmark, betaler 2.000 kr. pr. sådan fond plus 2.000 kr. pr. afdeling i fonden.

35) ---

Stk. 2. ---

§ 365. ---

Stk. 2. Afgiften opdeles i to lige store dele. Den ene del af afgiften fordeles i forhold til den enkelte virksomheds andel af de af stk. 1 omfattede virksomheders samlede bruttopræmier og medlemsbidrag. Den anden del af afgiften fordeles i forhold til den enkelte virksomheds andel af de af stk. 1 omfattede virksomheders samlede balance reduceret med basiskapital. Der pålægges altid en minimumsafgift på 2.000 kr.

§ 373. Overtrædelse af § 7, stk. 1 og 3-6, § 8, stk. 1 og 3-6, § 9, stk. 1-3 og 5-7, § 10, stk. 1, 2, 5 og 6, § 11, stk. 1, 3 og 4, § 16 a, stk. 2, § 16 b, stk. 2, § 24, stk. 1, 2. pkt., § 25, 2. pkt., §§ 27 og 28, § 31, stk. 7, 8 og 10, § 33, stk. 1, § 36, § 38, stk. 1 og 6, og stk. 7, 1. pkt., § 39, stk. 1, 3 og 4, §§ 40 og 44-46, § 49, stk. 1 og 2, § 52, § 53, stk. 1 og 2, § 61, stk. 1, §§ 61 b og 61 c, § 63, stk. 1, 2 og 4, § 64, stk. 5, jf. stk. 3, nr. 1 og 2, § 64 a, §

37. I § 355, *stk. 3, 1. pkt.*, indsættes efter »en udenlandsk finansiel holdingvirksomhed,«: »og ansatte i gruppe 1-forsikringsselskaber, der er identificeret som nøglepersoner i medfør af § 71, stk. 3,«.

38. § 361, *stk. 1, nr. 34*, ophæves.

Nr. 35 bliver herefter nr. 34.

39. I § 365, *stk. 2, 3. pkt.*, ændres »basiskapital« til: »kapitalgrundlaget for gruppe 1-forsikringsselskaber og basiskapitalen for gruppe 2-forsikringsselskaber og firmapensionskasser«.

40. I § 373, *stk. 1*, udgår »og § 92«, »§ 101, stk. 1, 2 og 4,« ændres til: »§ 101,«, »§ 102, stk. 2, og 3,« ændres til: »§ 102, stk. 2, 3, 5 og 6,«, og »§§ 103-106 og« ændres til: »§§ 103-106, § 106 a, stk. 1-4, § 106 b, § 106 c, § 106 d, stk. 1-5, § 107 a og §«.

41. I § 373, *stk. 1*, ændres »§ 11, stk. 1, 3 og 4« til: »§ 11, stk. 1, 9 og 10«, »§ 126, stk. 1, 2 og 8« ændres til: »§ 126, stk. 1 og 4«, efter »§ 126 a,

65, stk. 1, § 66, § 67, stk. 1, § 74, stk. 1 og 3, §§ 75, 76, 78 og 92, § 101, stk. 1, 2 og 4, § 102, stk. 2, og 3, §§ 103-106 og 117, § 118, stk. 5, § 119, § 120, stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, § 124, stk. 1, 2 og 5, § 125, stk. 1-6, § 125 b, stk. 1-4 og 6, § 125 c, stk. 1, § 125 d, § 125 e, stk. 1, jf. § 125 b, stk. 1-4 og 6, § 125 e, stk. 1, jf. § 125 c, stk. 1, § 126, stk. 1, 2 og 8, § 126 a, stk. 1-3, 5, 7 og 9, § 146, stk. 1, § 147, stk. 1, § 149, stk. 1 og 3, §§ 150 og 151, § 152, stk. 1-4, § 153, stk. 1 og 3, §§ 154, 156 og 170-175 a, § 182, stk. 1 og 2, § 194, § 195, stk. 1-3, §§ 200 og 201, § 202, stk. 1 og 3, § 203, stk. 1, § 204, stk. 1, § 226, stk. 1 og 2, §§ 227 og 334, § 343 a, stk. 1, § 343 f, stk. 3, § 343 j, § 343 v, stk. 1, og § 404, stk. 1, 2, 4 og 5, samt artikel 11, artikel 26, stk. 2, artikel 31, stk. 1, litra h, artikel 73, stk. 1, artikel 92, stk. 1, artikel 93, stk. 1-5, artikel 97, stk. 1, artikel 394, stk. 1, artikel 395 og 398 og artikel 500, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber, straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Stk. 2. Overtrædelse af § 16 c, § 16 d, stk. 1, § 16 f, stk. 1-3, § 54, stk. 2, § 57, stk. 1, § 57 a, stk. 1, § 70, stk. 1-5, § 71, stk. 1 og 3, § 71 a, stk. 1, § 72, stk. 1 og 2, og stk. 3, 3. pkt., § 73, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2, § 75 a, stk. 1, § 77, stk. 1-6 og 10, § 77 a, stk. 1-7 og 10, §§ 77 b og 77 c, § 77 d, stk. 1-3, § 79 a, stk. 1, nr. 1, § 80, stk. 1, stk. 2, 1. pkt., og stk. 3, 7 og 8, § 80 a, § 80 b, stk. 1-3 og 5, og § 80 c, stk. 1 og 2, § 108, stk. 1-6, § 121, stk. 1, §§ 122 og 123, § 152 a, stk. 1, 1. pkt., § 152 b, stk. 4-7, § 152 c, stk. 1, § 152 d, stk. 1, § 152 e, stk. 1, § 152 g, stk. 1, 1. og 3. pkt., stk. 2 og stk. 4, 1. pkt., § 152 j, stk. 1, 2. pkt., eller stk. 2, § 152 k, stk. 1, 2 eller 5, § 152 m, stk. 1, §§ 158, 159 og 167, § 183, stk. 1, 1. pkt., og stk. 5, § 184, stk. 1, § 185, stk. 1 og 2, og stk. 3, 1. pkt., §§ 186 og 187, § 188, stk. 1, stk. 2, 1. pkt., og stk. 3, 2. pkt., §§ 189 og 190, § 191, stk. 1-3, § 192, 1. pkt., § 193, 1. pkt., § 198, stk. 1, § 199, stk. 2 og 6, § 247 a, stk. 9 og 10, § 312, § 343 t, stk. 1, § 347 b, stk. 3 og 6, § 354 a, stk. 1, 1.-5. pkt., og stk. 3, 1.-7. pkt., samt artikel 4 i Rådets forordning om anvendelse af internationale regnskabsstandarder og artikel 4, stk. 1, i Europa-Parlamen-

stk. 1-3, 5, 7 og 9,« indsættes: »§ 126 c, stk. 1-3, § 126 d, stk. 1, § 126 e, stk. 1, § 126 f, 1. pkt., § 126 g, stk. 1,«, efter »170-175 a,« indsættes: »§ 175 b, stk. 1 og 3,«, »§§ 227 og 334« ændres til: »§ 227, § 248, stk. 1, § 248 a, stk. 1 og 4, § 248 b, stk. 1, § 334«, og »og § 404, stk. 1, 2, 4 og 5,« ændres til: »§ 343 ø, stk. 1, og § 417 c, stk. 1, 2 og 4,«.

42. I § 373, *stk. 2*, indsættes efter »§ 57 a, stk. 1,«: »§ 64, stk. 8, 2. pkt.,«, »§ 77 a, stk. 1-7 og 10« ændres til: »§ 77 a, stk. 1-7«, efter »§§ 122 og 123« indsættes: », § 126 b, stk. 1, 2. pkt., og stk. 4, 2. pkt., § 126 c, stk. 5, § 126 d, stk. 4 og 6, § 126 e, stk. 4«, »§§ 158, 159 og 167« ændres til: »§ 167, stk. 1-3 og 5, § 175 b, stk. 8«, efter »§ 247 a, stk. 9 og 10,« indsættes: »§ 283, stk. 1 og 2,«, og efter »§ 354 a, stk. 1, 1.-5. pkt., og stk. 3, 1.-7. pkt.,« indsættes: »§ 417 a, stk. 4, § 417 b, stk. 5, § 417 c, stk. 3,«.

tets og Rådets forordning om kreditvurderingsbureauer samt artikel 28, artikel 41, stk. 1, litra b, artikel 49, stk. 1, litra c, artikel 51, jf. artikel 52, artikel 54, stk. 5, litra a og c, artikel 63, artikel 73, stk. 6, artikel 76, stk. 2, artikel 77, artikel 99, stk. 1, artikel 101, stk. 1 og 2, artikel 113, stk. 7, 1. afsnit, artikel 129, stk. 3 og 7, artikel 221, stk. 1 og 2, artikel 256, stk. 7, 1. afsnit, artikel 259, stk. 1, litra b og e, artikel 262, stk. 2, 2. afsnit, artikel 263, stk. 2, 1. afsnit, artikel 393, artikel 394, stk. 2, artikel 405, stk. 1, artikel 412, stk. 1 og 2, artikel 415, stk. 1 og 2, artikel 430, stk. 1, 1. afsnit, 1. pkt., og 2. afsnit, artikel 431, stk. 1, jf. artikel 435 og 436, artikel 437, stk. 1, artikel 438 og 439, artikel 440, stk. 1, artikel 441, stk. 1, artikel 442 og 444-450, artikel 451, stk. 1, artikel 431, stk. 3, artikel 433, 1.-3. afsnit, artikel 434, 1. afsnit, 2. og 3. pkt., og afsnit 2, 2. pkt., artikel 471, stk. 1, artikel 492, stk. 2-4, artikel 499, stk. 1, og artikel 501, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringselskaber, straffes med bøde. På samme måde straffes overtrædelse af meddelelsespligten i § 152 a, stk. 2, 1. pkt.

Stk. 4-10. ---

43. Efter § 417 indsættes før overskriften før § 418:

»§ **417 a.** Et gruppe 1-forsikringsselskab, som ikke anvender en matchtilpasning til den risikofrie rentekurve efter § 126 e, stk. 2, på forsikringsforpligtelserne, kan få tilladelse fra Finanstilsynet til at anvende en justeret rentekurve opgjort efter stk. 2 i perioden fra den 1. januar 2016 til den 1. januar 2032 for forsikringsforpligtelser i henhold til aftaler, der blev indgået før den 1. januar 2016, jf. dog 3. pkt. Gruppe 1-forsikringsselskaber, der har fået tilladelse efter 1. pkt., kan ikke opnå tilladelse efter § 417 b. Et gruppe 1-forsikringsselskab kan få tilladelse fra Finanstilsynet til at anvende en justeret rentekurve for forsikringsforpligtelser i henhold til aftaler, der fornyes efter den 31. december 2015.

Stk. 2. Den justerede rentekurve opgøres for hver enkelt valuta ved udgangen af hvert år som en andel af forskellen mellem renten som fastsat

efter diskonteringsrentekurven pr. 31. december 2015 og den årlige effektive rente som fastsat efter den risikofrie rentekurve, jf. § 126 e, stk. 1 og 3. Andelen opgøres som et lineært fald fra 100 pct. til 0 pct. i perioden fra den 1. januar 2016 til den 1. januar 2032.

Stk. 3. Finanstilsynet kan fastsætte et kapitaltillæg i overensstemmelse med § 350 b, såfremt Finanstilsynet vurderer, at et gruppe 1-forsikrings-selskab, der anvender den justerede rentekurve, har en risikoprofil, der afviger væsentligt fra forudsætningerne, der ligger til grund for anvendelsen heraf.

Stk. 4. Gruppe 1-forsikringsselskaber, der har fået tilladelse efter stk. 1, skal i den rapport om selskabets solvens og finansielle situation, som selskabet skal offentliggøre, jf. § 283, oplyse om, at selskabet anvender en justeret rentekurve, og angive den beløbsmæssige effekt af ikke at anvende denne justerede rentekurve på størrelsen af de forsikringsmæssige hensættelser, solvenskapitalkravet, minimumskapitalkravet, basiskapitalgrundlaget, det kapitalgrundlag, der kan anvendes til at dække solvenskapitalkravet, og det basiskapitalgrundlag, der kan anvendes til at dække minimumskapitalkravet.

§ 417 b. Et gruppe 1-forsikringsselskab kan få tilladelse fra Finanstilsynet til at anvende et fradrag i de forsikringsmæssige hensættelser opgjort efter stk. 2 i perioden fra den 1. januar 2016 til den 1. januar 2032. Gruppe 1-forsikringsselskaber, der har fået tilladelse efter 1. pkt., kan ikke opnå tilladelse efter § 417 a.

Stk. 2. Fradraget opgøres som en andel, der opgøres som et lineært fald fra 100 pct. til 0 pct. i perioden fra den 1. januar 2016 til den 1. januar 2032, af forskellen mellem

- 1) de forsikringsmæssige hensættelser efter fradrag af beløb, der kan kræves tilbagebetalt i henhold til genforsikringsaftaler og aftaler med ISPV'er, og opgjort i overensstemmelse med regler udstedt i medfør af § 126 e, stk. 6, for så vidt angår gruppe 1-forsikringsselskabers værdiansættelse af aktiver og passiver, herunder forsikringsmæssige hensættelser den 1. januar 2016, og

- 2) de forsikringsmæssige hensættelser efter fradrag af beløb, der kan kræves tilbagebetalt i henhold til genforsikringsaftaler og aftaler med ISPV'er, og opgjort i overensstemmelse med bekendtgørelse om finansielle rapporter for forsikringsselskaber og tværgående pensionskasser den 31. december 2015.

Stk. 3. Fradraget opgøres en gang for hele perioden fra den 1. januar 2016 til den 1. januar 2032. Finanstilsynet kan dog påbyde eller give tilladelse til, at et gruppe 1-forsikringsselskab, hvis risiko-profil i perioden fra den 1. januar 2016 til den 1. januar 2032 ændrer sig væsentligt, opgør de forsikringsmæssige hensættelser efter stk. 2, herunder volatilitetsjusteringen, jf. § 126 e, stk. 3, hvert andet år eller oftere.

Stk. 4. Finanstilsynet kan begrænse fradraget opgjort efter stk. 2, hvis anvendelsen heraf medfører, at solvenskapitalkravet, jf. § 126 c, er mindre end det største af summen af de nedenfor i nr. 1-5 nævnte beløb og det største af det for selskabets relevante beløb i nr. 6-10:

- 1) 4 pct. af de risikovægtede poster for livsforsikringshensættelser tillagt 0,3 pct. af de risikovægtede poster for risikosummen for livsforsikringsvirksomhed i forsikringsklasserne I-IV og VI, jf. bilag 8, hvor virksomheden har en investeringsrisiko.
- 2) 1 pct. af de risikovægtede poster for livsforsikringshensættelser tillagt 0,3 pct. af de risikovægtede poster for risikosummen for livsforsikringsvirksomhed i forsikringsklasse V, jf. bilag 8, og i forsikringsklasse III, jf. bilag 8, hvor virksomheden ikke har en investeringsrisiko, og hvor det beløb, der skal dække de i forsikringsaftalen fastsatte driftsomkostninger, fastsættes for en periode på over 5 år.
- 3) 25 pct. af det seneste regnskabsårs forsikringsmæssige administrationsomkostninger tillagt 0,3 pct. af de risikovægtede poster for risikosummen for livsforsikringsvirksomhed i forsikringsklasse III, hvor virksomheden ikke har en investeringsrisiko, og hvor det beløb, der skal dække de i forsikringsaftalen fastsatte driftsomkostninger, ikke fastsættes for en periode på over 5 år.

- 4) 25 pct. af det seneste regnskabsårs forsikringsmæssige administrationsomkostninger for særskilte SP-konti.
- 5) Det største beløb i skadeforsikringsvirksomhed af
 - a) 18 pct. af de risikovægtede poster for det maksimale af bruttopræmier og bruttopræmieindtægter op til 61,3 mio. euro tillagt 16 pct. af beløb derudover og
 - b) det årlige gennemsnit af 26 pct. af de risikovægtede poster for bruttoerstatningsudgifterne for beløb op til 42,9 mio. euro og 23 pct. af beløb derudover i de seneste 3 regnskabsår.
- 6) 3,7 mio. euro for forsikringsselskaber, der udøver livsforsikringsvirksomhed.
- 7) 2,5 mio. euro for forsikringsselskaber, der udøver virksomhed inden for forsikringsklasserne 1-9 og 16-18, jf. bilag 7.
- 8) 3,7 mio. euro for forsikringsselskaber, der udøver virksomhed inden for forsikringsklasserne 10-15, jf. bilag 7.
- 9) 3,6 mio. euro for forsikringsselskaber, der udøver genforsikringsvirksomhed.
- 10) 1,2 mio. euro for captivegenforsikringsselskaber.

Stk. 5. Gruppe 1-forsikringsselskaber, der har fået tilladelse efter stk. 1, skal i den rapport om selskabets solvens og finansielle situation, som selskabet skal offentliggøre, jf. § 283, oplyse om, at selskabet anvender fradraget, og angive den beløbsmæssige effekt af ikke at anvende dette fradrag på størrelsen af de forsikringsmæssige hensættelser, solvenskapitalkravet, minimumskapitalkravet, basiskapitalgrundlaget, det kapitalgrundlag, der kan anvendes til at dække solvenskapitalkravet, og det basiskapitalgrundlag, der kan anvendes til at dække minimumskapitalkravet.

Stk. 6. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler for opgørelsen af de risikovægtede poster efter stk. 4, nr. 1, 2, 3 og 5.

§ 417 c. Et gruppe 1-forsikringsselskab, der anvender den justerede rentekurve efter § 417 a eller fradraget efter § 417 b, skal straks underrette Finanstilsynet, hvis selskabet ikke ville opfylde solvenskapitalkravet opgjort efter § 126 c, såfremt

selskabet ikke anvendte den justerede rentekurve eller fradraget.

Stk. 2. Senest 2 måneder efter at have konstateret, at solvenskapitalkravet ikke kan opfyldes uden anvendelse af den justerede rentekurve eller fradraget, skal gruppe 1-forsikrings-selskabet indsende en redegørelse til Finanstilsynet, der angiver de planlagte foranstaltninger med henblik på at sikre opfyldelsen af solvenskapitalkravet den 1. januar 2032. Ændrer selskabet de planlagte foranstaltninger i løbet af overgangsperioden efter 1. pkt., skal selskabet straks orientere Finanstilsynet om ændringerne.

Stk. 3. Gruppe 1-forsikrings-selskabet skal hvert år ved udgangen af første kvartal indsende en rapport til Finanstilsynet med angivelse af de hidtidige foranstaltninger og fremskridt med henblik på at sikre opfyldelsen af solvenskapitalkravet den 1. januar 2032.

Stk. 4. Gruppe 1-forsikrings-selskabet skal den 1. januar 2032 opfylde solvenskapitalkravet, jf. § 126 c, uden at anvende den justerede rentekurve efter § 417 a eller fradraget efter § 417 b.

Stk. 5. Finanstilsynet tilbagekalder tilladelsen efter § 417 a eller § 417 b, hvis Finanstilsynet på baggrund af rapporten efter stk. 3 vurderer, at det ikke er sandsynligt, at gruppe 1-forsikrings-selskabet kan opfylde solvenskapitalkravet den 1. januar 2032.

§ 417 d. Kravene i artikel 254-257 i Kommissionens delegerede forordning (EU) 2015/35 af 10. oktober 2014 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II) finder udelukkende anvendelse for investeringer i securitiseringspositioner, som blev udstedt før den 1. januar 2011, såfremt den underliggende eksponering ændres efter den 31. december 2014.«

§ 2

I lov om investeringsforeninger m.v., jf. lovbeholdtgørelse nr. 1051 af 25. august 2015, som ændret ved § 8, nr. 1-4, i lov nr. 532 af 29. april 2015, foretages følgende ændringer:

Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) (UCITS-direktivet), EU-Tidende 2009, nr. L 302, side 32, Kommissionens direktiv 2007/16/EF af 19. marts 2007 om gennemførelse af Rådets direktiv 85/611/EØF om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) med hensyn til afklaring af bestemte definitioner, EU-Tidende 2007, nr. L 79, side 11, Kommissionens direktiv 2010/43/EU af 1. juli 2010 om gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF for så vidt angår organisatoriske krav, interessekonflikter, god forretningsskik, risikostyring og indholdet af aftalen mellem en depositar og et administrationselskab, EU-Tidende 2010, nr. L 176, side 42-61, og Kommissionens direktiv 2010/44/EU af 1. juli 2010 om gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF for så vidt angår visse bestemmelser om fusioner af fonde, master-feeder-strukturer og anmeldelsesprocedure, EU-Tidende 2010, nr. L 176, side 28-41. Loven gengiver dele af Kommissionens forordning (EU) nr. 583/2010 af 1. juli 2010 om gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF for så vidt angår central investorinformation og de betingelser, der skal opfyldes, når central investorinformation eller prospektet udleveres på et andet varigt medium end papir eller via et websted, EU-Tidende 2010, nr. L 176, side 1-15, og Kommissionens forordning (EU) nr. 584/2010 af 1. juli 2010 om gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF for så vidt angår form og indhold af standardmodellen til anmeldelseskrielse og erklæring om investeringsinstituttet, brug af elektronisk kommunikation mellem kompetente myndigheder i forbindelse med anmeldelser og procedurer ved kontroller og undersøgelser på stedet samt udveksling af oplysninger mellem kompetente myndigheder, EU-Tidende 2010, nr. L 176, side 16-27. Ifølge artikel 288 i EUF-Traktaten gælder en forordning umiddelbart i hver medlemsstat. Gengivelsen af disse bestemmelser i

1. I *fodnoten* til lovens titel indsættes efter »Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) (UCITS-direktivet), EU-Tidende 2009, nr. L 302, side 32, «: »dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/91/EU af 23. juli 2014 om ændring af direktiv 2009/65/EF om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) for så vidt angår depositarfunktioner, aflønningspolitik og sanktioner, EU-Tidende 2014, nr. L 257, side 186 (UCITS V-direktivet),«

loven er således udelukkende begrundet i praktiske hensyn og berører ikke forordningernes umiddelbare gyldighed i Danmark.

§ 2. ---

1)-10) ---

11) ---

- a) samtlige en UCITS' finansielle aktiver og
- b) de opgaver, der fremgår af §§ 106 og 107 i lov om finansiell virksomhed henholdsvis kapitel IV og V, afdeling 3, i direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) (UCITS-direktivet).

12)-24)---

§ 3. ---

Stk. 2-9. ---

Stk. 10. En investeringsforening, der søger tilladelse efter stk. 1, skal have en formue på mindst 10 mio. kr. i hver afdeling. Immaterielle aktiver medregnes ikke i formuen.

Stk. 11. ---

§ 5. ---

§ 9. Finanstilsynet tillader en investeringsforening at udøve virksomhed, hvis

2. § 2, nr. 11, litra b, affattes således:

»b) de opgaver der fremgår af §§ 106-107 b i lov om finansiell virksomhed henholdsvis kapitel IV, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter), som ændret ved Europa-parlamentets og Rådets direktiv nr. 2014/91/EU af 23. juli 2014 om ændring af direktiv 2009/65/EF om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) for så vidt angår depositarfunktioner, aflønningspolitik og sanktioner.«

3. § 3, stk. 10, ophæves.

Stk. 11 bliver herefter stk. 10.

4. I § 5 indsættes som *stk. 2-4*:

»*Stk. 2.* Der skal foreligge en skriftlig aftale om forvaltning og opbevaring af finansielle aktiver imellem den danske UCITS og depotselskabet.

Stk. 3. Aftaler efter stk. 2, skal indeholde en regulering af den udveksling af oplysninger, som er nødvendig for at depotselskabet kan udføre sine opgaver i henhold til gældende regler.

Stk. 4. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler for om indholdet af aftaler efter stk. 2.«

1)-8) ---

9) formuen i de enkelte afdelinger, der mindst skal udgøre 10 mio. kr. for hver afdeling, er tegnet på den stiftende generalforsamling og indsat på en spærret konto i depotselskabet eller der foreligger en ubetinget garanti afgivet af et pengeinstitut eller et forsikringsselskab om tegning af andele i hver afdeling for minimumsbeløbet på mindst 10 mio. kr.,

10)-11) ---

Stk. 2-3. ---

§ 15. ---

Stk. 2. Finanstilsynet giver tilladelse til nye afdelinger i investeringsforeninger, når

- 1) afdelingen er gyldigt stiftet,
- 2) Finanstilsynet har godkendt vedtægtsbestemmelserne vedrørende afdelingen,
- 3) afdelingen har en formue på mindst 10 mio. kr. og
- 4) afdelingens minimumsformue enten er tegnet og indsat på en spærret konto i depotselskabet eller der foreligger en ubetinget garanti afgivet af et pengeinstitut eller et forsikringsselskab om tegning af andele for mindst 10 mio. kr. i afdelingen.

Stk. 3. ---

§ 18. ---

Stk. 2. En andelsklasse i en investeringsforening skal have en formue på mindst 10 mio. kr. Andelsklassens formue skal, senest 6 måneder efter at bestyrelsen har truffet beslutning om etablering, enten være tegnet og indsat på en spærret konto i depotselskabet, eller der skal foreligge en ubetinget garanti fra et pengeinstitut eller et forsikringsselskab om tegning af andele for mindst 10 mio. kr.

Stk. 3-7. ---

5. § 9, stk. 1, nr. 9, ophæves, og i stedet indsættes:

»9) investeringsforeningen har en formue på mindst 300.000 euro, hvis foreningen ikke har delegeret den daglige ledelse til et investeringsforvaltningsselskab eller til et administrationselskab. Immaterielle aktiver medregnes ikke i formuen,

10) minimumsformuen skal være tegnet på den stiftende generalforsamling og indsat på en spærret konto i depotselskabet, eller der skal foreligge en ubetinget garanti afgivet af et pengeinstitut eller et forsikringsselskab om tegning af andele i investeringsforeningen for minimumsbeløbet på mindst 300.000 euro,«.

Nr. 10 og 11, bliver herefter nr. 11 og 12.

6. I § 15, stk. 2, nr. 1, ændres »gyldigt stiftet,« til: »gyldigt stiftet og«.

7. I § 15, stk. 2, nr. 2, ændres »afdelingen,« til: »afdelingen.«

8. § 15, stk. 2, nr. 3 og 4 ophæves.

9. § 18, stk. 2, ophæves.

Stk. 3-7 bliver herefter stk. 2-6.

§ 19. Investeringsforeningers vedtægter skal indeholde bestemmelser om

1)-7) ---

8) hvorvidt det er generalforsamlingen eller bestyrelsen, der vælger og træffer beslutning om udskiftning af foreningens depotselskab,

9)-12) ---

13) bestyrelse, direktion eller mulighed for delegation af opgaver i forbindelse med den daglige ledelse til et investeringsforvaltningsselskab eller et administrationselskab samt revision,

§ 20. Vedtægter for SIKAV'er skal indeholde bestemmelser om

1)-7) ---

8) bestyrelsens valg af SIKAV'ens investeringsforvaltningsselskab eller administrationselskab og udskiftning heraf,

9) hvorvidt det er generalforsamlingen eller bestyrelsen, der vælger og træffer beslutning om udskiftning af SIKAV'ens depotselskab,

10)-29) ---

Stk. 2. ---

§ 21. Fondsbestemmelser for værdipapirfonde skal indeholde bestemmelser om

1)-2) ---

3) investeringsforvaltningsselskabets eller administrationselskabets navn og eventuelle binavne,

4)-8) ---

9) valg og udskiftning af værdipapirfondens depotselskab,

10)-24) ---

10. I § 19, nr. 8, indsættes efter »foreningens depotselskab,«: »på hvilke betingelser udskiftning af depotselskabet kan finde sted og hvordan investorerne skal beskyttes ved en sådan udskiftning,«.

11. I § 19, nr. 13, ændres »samt revision,«: til », revision, på hvilke betingelser udskiftning af investeringsforvaltningsselskabet eller administrationselskabet kan finde sted, og hvordan investorerne skal beskyttes ved en sådan udskiftning,«.

12. § 20, nr. 8, affattes således:

»8) bestyrelsens valg af SIKAV'ens investeringsforvaltningsselskab eller administrationselskab på hvilke betingelser udskiftning af investeringsforvaltningsselskabet eller administrationselskabet kan finde sted, og hvorledes investorerne skal beskyttes ved en sådan udskiftning,«.

13. I § 20, nr. 9, indsættes efter »SIKAV'ens depotselskab,«: », på hvilke betingelser udskiftning af depotselskabet kan finde sted, og hvordan investorerne skal beskyttes ved en sådan udskiftning,«.

14. I § 21, nr. 3, indsættes efter »eventuelle binavne,«: »og bestemmelser om på hvilke betingelser udskiftning af investeringsforvaltningsselskabet eller administrationselskabet kan finde sted, og hvordan investorerne skal beskyttes ved en sådan udskiftning,«.

15. I § 21, nr. 9, indsættes efter »værdipapirfondens depotselskab,«: », på hvilke betingelser udskiftning af depotselskabet kan finde sted, og hvordan investorerne skal beskyttes ved en sådan udskiftning,«.

§ 56. ---

Stk. 2. ---

Stk. 3. Hvis et medlem af en investeringsforenings bestyrelse eller direktion eller den eksterne revision må formode, at en afdeling ikke opfylder formuekravene i § 3, stk. 10, skal den pågældende straks meddele det til Finanstilsynet.

§ 109. ---

Stk. 2. ---

Stk. 3. Opfylder en ny andelsklasse i en investeringsforening ikke kravet om minimumsformue, senest 6 måneder efter at bestyrelsen har truffet beslutning om etablering, skal foreningen afvikle andelsklassen ved at tvangsindløse samtlige andele, som er udstedt af andelsklassen, uden forudgående generalforsamlingsbeslutning. Opfylder en eksisterende andelsklasse i en investeringsforening ikke kravet om minimumsformue, og har den ikke tilvejebragt den foreskrevne formue inden for en af Finanstilsynet fastsat frist, skal foreningen ligeledes afvikle andelsklassen ved at tvangsindløse samtlige andele, som er udstedt af andelsklassen, uden forudgående generalforsamlingsbeslutning. Ved tvangsindløsning skal investorerne dog have tilbud om at få overført deres andele til en anden andelsklasse.

Stk. 4-7. ---

§ 110. ---

Stk. 2. Finanstilsynet kan inddrage en investeringsforenings tilladelse, hvis ikke alle foreningens afdelinger opfylder kravet om minimumsformue og afdelingerne ikke har tilvejebragt minimumsformuen inden for en frist fastsat af Finanstilsynet.

Stk. 3. Finanstilsynet kan inddrage en investeringsforenings afdelings tilladelse, hvis ikke afdelingen opfylder kravet om minimumsformue og afdelingen ikke har tilvejebragt minimumsformuen inden for en frist fastsat af Finanstilsynet.

Stk. 4-5. ---

§ 112. ---

16. § 56, *stk. 3*, ophæves.

17. § 109, *stk. 3*, ophæves.

Stk. 4-7 bliver herefter stk. 3-6.

18. § 110, *stk. 2 og 3*, ophæves.

Stk. 4 og 5 bliver herefter stk. 2 og 3.

Stk. 2. Generalforsamlingens beslutning om afvikling i henhold til stk. 1 skal angive, om afvikling skal ske ved likvidation eller ved forenklet afvikling. En afdeling kan ikke træffe beslutning om forenklet afvikling, hvis kravet om minimumsformue ikke er opfyldt.

Stk. 3-7. ---

§ 164. ---

Stk. 2-5. ---

Stk. 6. Finanstilsynet kan indhente oplysninger efter stk. 1-4 til brug for de i § 175, stk. 6, nr. 14 og 18, nævnte myndigheder.

§ 190. Overtrædelse af § 3, stk. 1-9, § 4, stk. 1-4, § 5, § 9, stk. 3, § 10, stk. 3, § 11, stk. 3, § 12, stk. 4 og 5, § 18, stk. 3 og 5, § 28, stk. 1 og 3, § 37, stk. 1, 1. pkt., § 47, stk. 1-3, § 48, stk. 1, 6 og 7, § 49, § 50, stk. 1 og 2, § 51, stk. 1-6, § 52, stk. 1-6, § 53, stk. 1-5, § 54, stk. 1, 1. pkt., og stk. 3, § 55, § 56, stk. 2, § 57, stk. 5, jf. stk. 3, nr. 1 og 2, § 58, stk. 1, nr. 1, § 62, stk. 1 og 2, § 64, stk. 1, 2 og 4, § 65, § 66, stk. 1, § 67, stk. 1, § 68, stk. 1, § 69, § 73, stk. 1, § 74, stk. 1-4, § 75, stk. 1, §§ 76-78, § 82, stk. 1, 1. pkt., § 83, stk. 1, § 84, stk. 1 og 2, og stk. 3, 1. pkt., § 85, § 86, stk. 1 og 2, § 87, stk. 1, stk. 2, 1. pkt., og stk. 3, 2. pkt., §§ 88-90, § 91, 1. pkt., § 92, 1. pkt., § 93, § 94, stk. 1 og 5, § 97, stk. 1, 1. pkt., § 98, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2 og 4, §§ 99 og 100, § 102, stk. 1, 3 og 4, § 103, stk. 1, § 104, stk. 1, § 105, stk. 1, §§ 107 og 108, § 109, stk. 3 og 6, § 114, stk. 1, 5 og 6, § 116, stk. 2, § 132, stk. 1, §§ 139-141, § 142, stk. 1, 2 og 4, § 143, § 144, stk. 1 og stk. 2, 2. pkt., §§ 145, 147 og 148, § 149, stk. 1, 4 og 5, § 150, § 151, stk. 1 og 3, §§ 152, 154 og 156, § 157, stk. 1-3, § 159, stk. 2, 1. pkt., og § 160, stk. 1, straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning. Overtrædelse af §§ 38 og 46, § 51, stk. 1, nr. 5, § 52, stk. 1, nr. 6, § 59, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2, § 60, stk. 1, stk. 2, 1. pkt., og stk. 3, 1. og 2. pkt., § 61, stk. 1, stk. 2, 1. pkt., stk. 3, 1. og 2. pkt., og stk. 4 og 6, § 63, stk. 1 og 2, § 63 a, stk. 1, § 166, stk. 3, § 176, stk. 1, 1.-5. pkt., stk. 3, 1.-7. pkt., og stk. 5, og § 199, stk. 1, straffes med bøde.

19. § 112, stk. 2, 2. pkt., ophæves.

20. I § 164, stk. 6, ændres »§ 175, stk. 6, nr. 14 og 18, nævnte myndigheder« til: »§ 175, stk. 6, nr. 16-27, nævnte myndigheder og organer m.v.«.

21. I § 190, stk. 1, 1. pkt., ændres »§ 48, stk. 1, 6 og 7,« til: »§ 48, stk. 1, 3, 4, 6 og 7,«, »§ 64, stk. 1, 2, og 4,« til: »§ 64, stk. 1-4,« og »§ 109, stk. 3 og 6,« til: »§ 109, stk. 6,«.

Stk. 2-6. ---

§ 3

I lov om værdipapirhandel m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 831 af 12. juni 2014, som ændret ved § 2 i lov nr. 1490 af 23. december 2014, § 4 i lov nr. 334 af 31. marts 2015, § 1 i lov nr. 532 af 29. april 2015 og § 5 i lov nr. 738 af 1. juni 2015, foretages følgende ændringer:

1. Efter § 84 k indsættes:

»§ 84 l. Finanstilsynet offentliggør på sin hjemmeside i de sager, der er nævnt i stk. 2, påtaler, påbud, administrative bødeforelæg og tvangsbøder meddelt i henhold til § 83, stk. 1-3, § 93, stk. 3, og § 95, afgørelser om suspension af stemmerettigheder meddelt i henhold til § 29 a samt navnet på virksomheden eller personen. Finanstilsynet offentliggør på sin hjemmeside i de sager, der er nævnt i stk. 2, politianmeldelser og navnet på virksomheden. Finanstilsynet kan ved påbud eller påtaler i de sager, der er nævnt i stk. 2, nr. 5, offentliggøre et resumé af sagen, der som minimum indeholder oplysning om overtrædelsens art og navnet på virksomheden eller personen, som påbuddet og påtalen er rettet imod. 1.-3. pkt. gælder tilsvarende for påtaler, påbud, administrative bødeforelæg, tvangsbøder og politianmeldelser truffet af Finanstilsynets bestyrelse i de i stk. 2 nævnte sager og afgørelser om suspension af stemmerettigheder meddelt i henhold til § 29 a.

Stk. 2. Offentliggørelse, jf. stk. 1, skal ske i sager om overtrædelse af

- 1) reglerne om offentliggørelse af års- og halvårsrapporter, jf. § 27, stk. 7, og regler herom udstedt i medfør af § 27, stk. 12, og § 30 samt forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/109/EF af 15. december 2004 om harmonisering af gennemsigtighedskrav i forbindelse med oplysninger om udstedere, hvis værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked,
- 2) reglerne om offentliggørelse af beretninger om betalinger til myndigheder, jf. § 27, stk.

- 13, og regler udstedt i medfør af § 27, stk. 14, og § 30,
- 3) reglerne om offentliggørelse, registrering og opbevaring af oplysninger, jf. § 27 a, stk. 1-3, og af regler herom udstedt i medfør af § 30 samt forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/109/EF af 15. december 2004 om harmonisering af gennemsigtighedskrav i forbindelse med oplysninger om udstedere, hvis værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked,
 - 4) reglerne om meddelelse af større besiddelser af aktier, rettigheder til at erhverve, afhænde eller udøve stemmerettigheder og finansielle instrumenter, jf. § 29, og af regler herom udstedt i medfør af § 29, stk. 7, og § 30 samt forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/109/EF af 15. december 2004 om harmonisering af gennemsigtighedskrav i forbindelse med oplysninger om udstedere, hvis værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked,
 - 5) reglerne for finansiell information i årsrapporter og delårsrapporter i §§ 183-193 i lov om finansiell virksomhed, §§ 63 og 64 i lov om investeringsforeninger m.v., regler udstedt i medfør af § 131 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. og årsregnskabsloven for udstedere af værdipapirer med hjemsted i Danmark, hvis værdipapirerne er optaget til handel på et reguleret marked her i landet, i et andet land inden for den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, samt overtrædelse af regler udstedt i medfør af § 196 i lov om finansiell virksomhed og § 76 i lov om investeringsforeninger m.v., regler udstedt i medfør af årsregnskabsloven og reglerne i Europa-Parlamentets og Rådets forordning om anvendelse af internationale regnskabsstandarder,
 - 6) for finansiell information i års- og delårsrapporter fra udstedere, der har Danmark som hjemland ifølge regler fastsat i medfør af § 30, som disse regler er fastlagt i den regnskabslovgivning, de pågældende udstedere er omfattet af, jf. § 27, stk. 7, og

- 7) om udstederes oplysningsforpligtelser, hjemland og ligebehandling af og kommunikation med aktionærer og indehavere af obligationer eller andre former for omsættelige gældsinstrumenter udstedt i medfør af § 30 samt forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/109/EF af 15. december 2004 om harmonisering af gennemsigtskrav i forbindelse med oplysninger om udstedere, hvis værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked.

Stk. 3. Offentliggørelse efter stk. 1 skal udskydes eller ske i anonymiseret form, hvis offentliggørelsen vil medføre uforholdsmæssig stor skade for virksomheden eller personen, hvis efterforskningsmæssige hensyn taler imod offentliggørelse, hvis offentliggørelse vil true den finansielle stabilitet, eller hvis samfundsmæssige hensyn til offentliggørelse af en persons navn må vurderes ikke at være proportionale med hensynet til personen.

Stk. 4. Indbringes påtalen, påbuddet eller tvangsbøden nævnt i stk. 1, jf. stk. 2, for Erhvervsankenævnet eller domstolene, skal dette fremgå af offentliggørelsen. Status og det efterfølgende resultat af Erhvervsankenævnets eller domstolens afgørelse skal ligeledes offentliggøres på Finanstilsynets hjemmeside. Er en sag som nævnt i stk. 1, jf. stk. 2, overgivet til politimæssig efterforskning, og er der faldet helt eller delvis fældende dom eller vedtaget bøde, skal henholdsvis dommen, bødevedtagelsen eller et resumé heraf offentliggøres på Finanstilsynets hjemmeside.

Stk. 5. Offentliggørelse efter stk. 1-4 skal ske, hurtigst muligt efter at virksomheden eller personen er underrettet om påtalen, påbuddet, politianmeldelsen, det administrative bødeforelæg eller tvangsbøden, og skal fremgå af Finanstilsynets hjemmeside i mindst 5 år fra offentliggørelsen. Offentliggørelse, som vedrører personer, skal dog kun fremgå af Finanstilsynets hjemmeside, så længe oplysningerne anses for nødvendige i forhold til de samfundsmæssige hensyn bag offentliggørelsen.«

§ 87. ---

Stk. 2-8. ---

2. I § 87 indsættes som *stk. 9*:

»Stk. 9. Stk. 1-6 og 8 finder tilsvarende anvendelse i forbindelse med Finanstilsynets tilsyn med ikke finansielle modparter overholdelse af afsnit II i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 648/2012/EU af 4. juli 2012 om OTC-derivater, centrale modparter og transaktionsregistre (EMIR-forordningen).«

§ 4

I revisorloven, jf. lov nr. 468 af 17. juni 2008 om godkendte revisorer og revisionsvirksomheder, som ændret bl.a. ved § 2 i lov nr. 1232 af 18. december 2012, § 20 i lov nr. 403 af 28. april 2014 og senest ved § 10 i lov nr. 1490 af 23. december 2014, foretages følgende ændring:

§ 21. ---

Stk. 2. ---

Stk. 3. Følgende virksomheder er omfattet af stk. 1, indtil de ikke længere opfylder kriterierne:

1)-3) ---

4) virksomheder, der er underlagt tilsyn af Finanstilsynet, bortset fra virksomheder, der er omfattet af lov om forsikringsformidling, og virksomheder, der er omfattet af kapitel 20 a (investeringsrådgivere) i lov om finansiel virksomhed, og

5) ---

1. § 21, stk. 3, nr. 4, affattes således:

»4) virksomheder m.v., der er underlagt tilsyn af Finanstilsynet, som er:

- a) finansielle virksomheder, jf. § 5, stk. 1, nr. 1, i lov om finansiel virksomhed
- b) finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder, jf. § 5, stk. 1, nr. 10 og 13, i lov om finansiel virksomhed,
- c) sparevirksomheder, jf. § 334, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed,
- d) danske UCITS, jf. § 1, stk. 2, i lov om investeringsforeninger m.v.,
- e) forvaltere af alternative investeringsfonde, som er meddelt tilladelse efter § 11 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.,
- f) operatører af regulerede markeder, clearingcentraler og værdipapircentraler, jf. § 7, stk. 1, i lov om værdipapirhandel m.v.,

- g) firmapensionskasser, jf. § 2, stk. 1, i lov om tilsyn med firmapensionskasser,
- h) betalingsinstitutter og e-pengeinstitutter, jf. § 7, stk. 1, og § 39 a, stk. 1, i lov om betalingstjenester og elektroniske penge,
- i) Danmarks Skibskredit A/S,
- j) Arbejdsmarkedets Tillægspension,
- k) Arbejdsmarkedets Erhvervssygdomssikring,
- l) Lønmodtagernes Dyrtidsfond, og

§ 5

I lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, jf. lov nr. 333 af 31. marts 2015, foretages følgende ændring:

§ 2. I denne lov forstås ved:

1)-13) ---

14) Fondsmæglerselskab I: Virksomheder omfattet af definitionen i § 5, stk. 1, nr. 32, i lov om finansiel virksomhed.

15)-21) ---

1. I § 2, nr. 14, ændres »§ 5, stk. 1, nr. 32,« til: »§ 5, stk. 1, nr. 35,«.

§ 6

I lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., jf. lov nr. 598 af 12. juni 2013, som ændret bl.a. ved § 4 i lov nr. 403 af 28. april 2014, § 5 i lov nr. 1490 af 23. december 2014 og senest ved § 7 i lov nr. 532 af 29. april 2015, foretages følgende ændringer:

§ 161. ---

Stk. 2-5. ---

1. I § 161 indsættes som stk. 6:

»Stk. 6. Finanstilsynet kan indhente oplysninger efter stk. 1-4 til brug for de i § 170, stk. 7, nr. 20-28 nævnte myndigheder og organer m.v.«

§ 190. Overtrædelse af § 4, stk. 2, 1. pkt., § 5, stk. 1-3, stk. 4, 1. pkt., og stk. 5, § 6, stk. 1, § 8, stk. 1 og 4, § 9, stk. 1-3, § 10, stk. 1, § 11, stk. 1, § 13, stk. 3, § 15, stk. 1, § 16, stk. 1, stk. 2, 1. pkt., stk. 4, 1. og 3. pkt., og stk. 5 og 7, § 18, stk. 1 og 2, § 19, § 23, stk. 1-5, § 24, stk. 1-6, § 25, stk. 1-3, § 27, stk. 1 og 2, §§ 29 og 30, § 31, stk. 3 og 4, § 32, stk. 1, § 33, § 34, stk. 1, § 36, stk. 1 og 2, §§ 38-41, § 42, stk. 2, §§ 43, 45 og 50-53, §

2. I § 190, stk. 1, indsættes efter »og § 149, stk. 1, 2. pkt., samt«: »artikel 2, stk. 6, 3.-5. pkt., artikel 4, stk. 3 og 5, artikel 51, stk. 1, 1. pkt., artikel 52, artikel 53, stk. 1, stk. 2, 1. pkt., og 3.-6. pkt. og stk. 3-5, artikel 54, artikel 90, stk. 2, 3. pkt., og stk. 3, artikel 91, artikel 98, stk. 6 og 7, artikel 100, stk. 2, 2. pkt. og stk. 4 og 5, artikel 103, artikel 104, stk. 4-7, artikel 106, stk. 4, artikel 107, stk. 4, artikel 109, stk. 1, i Kommissionens dele-

54, stk. 1, 4 og 5, § 59, § 61, stk. 1-5, § 62, stk. 1 og 2, §§ 64 og 65, § 67, stk. 1-5, § 68, stk. 1-3, §§ 72-74, § 75, stk. 1, § 77, § 79, stk. 1, § 81, § 86, stk. 1, § 88, stk. 1, § 93, stk. 1, § 95, § 96, stk. 1, §§ 98 og 99, § 101, stk. 1, § 106, stk. 1, § 108, stk. 1, § 109, nr. 2, 2. pkt., § 111, § 118, stk. 1 og 4, § 121, stk. 1-3, § 123, stk. 1, § 127, § 128, stk. 1 og 10, § 129, stk. 1, § 134, stk. 6, 1. og 2. pkt., § 135, stk. 1, § 136, stk. 4, § 137, stk. 4, § 138, § 139, stk. 2, 1. pkt., § 141, stk. 1-5, § 146, stk. 1, 2. pkt., og § 149, stk. 1, 2. pkt., straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning.

Stk. 2-9. ---

§ 3. Følgende institutter skal være tilsluttet og yde bidrag til Fonden:

1)-5) ---

Stk. 2. ---

§ 9. ---

Stk. 2. ---

Stk. 3. Garantiformuen dækker indskud, som i henhold til lov har et socialt formål, og og er knyttet til særlige begivenheder i livet, indtil et beløb svarende til 150.000 euro pr. indskyder. Indskuddet dækkes i indtil 6 måneder fra indsættelsen af beløbet.

Stk. 4-7. ---

§ 6. ---

Stk. 2-7. ---

Stk. 8. Renten på obligationer, der er fast forrentet, og som har en løbetid i intervallet fra 12 til og med 24 måneder ved refinansieringen af lånet og

gerede forordning (EU) Nr. 231/2013 af 19. december 2012 om udbygning af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/61/EU for så vidt angår undtagelser, generelle vilkår for drift, depositarer, gearing, gennemsigtighed og tilsyn, og«.

§ 7

I lov om en indskyder- og investorgarantiordning, jf. lovbekendtgørelse nr. 917 af 8. juli 2015, foretages følgende ændringer:

1. I § 3, *stk. 1*, ændres »Fonden« til: »Garantiformuen«.

2. I § 9, *stk. 3, 1. pkt.*, ændres »og og« til: »og«.

§ 8

I lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 959 af 21. august 2015, foretages følgende ændringer:

1. I § 6, *stk. 8, 1. pkt.*, ændres »efter stk. 3 eller 5,« til: »efter stk. 2 eller 5,«.

er forlænget efter stk. 3 eller 5, fastsættes til den effektive rente på en tilsvarende obligation med samme restløbetid 11-14 måneder tidligere tillagt 5 procentpoint. Renten på obligationer, der er fast forrentet, og som har en løbetid på over 24 måneder ved refinansieringen af lånet og er forlænget efter stk. 5, fastsættes til den effektive rente på en obligation med 11-14 måneders restløbetid fastsat 11-14 måneder tidligere tillagt 5 procentpoint. Renten fastsættes, første gang løbetiden på obligationerne forlænges. Ved yderligere forlængelser af løbetiden i medfør af stk. 5 finder renten fastsat i medfør af 1. eller 2. pkt. fortsat anvendelse.

Stk. 9-13. ---

§ 9

I lov nr. 308 af 28. marts 2015 om ændring af lov om finansiel virksomhed (Gennemførelse af solvens II- og omnibus II-direktivet) foretages følgende ændringer:

20. I § 14, stk. 1, indsættes efter nr. 2 som nyt nummer:

»3) de ansatte i gruppe 1-forsikringsselskaber, der skal identificeres som nøglepersoner i medfør af § 71, stk. 4, opfylder kravene i § 64,«.

Nr. 3-8 bliver herefter nr. 4-9.

26. I § 64 indsættes som *stk. 8*:

»Stk. 8. Stk. 1-5 finder tilsvarende anvendelse for ansatte i gruppe 1-forsikringsselskaber, der er identificeret som nøglepersoner i medfør af § 71, stk. 4. Et gruppe 1-forsikringsselskab skal underrette Finanstilsynet, hvis en nøgleperson ikke længere varetager sin stilling eller ikke længere opfylder kravene i stk. 1-3.«

27. I § 71, stk. 2, ændres »stk. 1« til: »stk. 1, 3 og 4«.

28. I § 71 indsættes som *stk. 4*:

»Stk. 4. Et gruppe 1-forsikringsselskab skal som led i selskabets virksomhedsstyring, jf. stk. 1, identificere selskabets nøglepersoner.«

1. § 1, nr. 20, ophæves.

2. § 1, nr. 26, ophæves.

3. § 1, nr. 27, ophæves.

4. § 1, nr. 28, ophæves.

34. Efter § 126 a indsættes:

»§ 126 b. Gruppe 1-forsikringsselskabers kapitalgrundlag består af summen af basiskapitalgrundlaget og det supplerende kapitalgrundlag. Anvendelse af det supplerende kapitalgrundlag ved opgørelsen af kapitalgrundlaget kræver Finanstilsynets godkendelse.

Stk. 2. Basiskapitalgrundlaget består af summen af det beløb, hvormed værdien af aktiver overstiger værdien af forpligtelser, fratrukket værdien af egne aktier, der ejes af gruppe 1-forsikringsselskabet, med tillæg af værdien af efterstillet gæld.

Stk. 3. Det supplerende kapitalgrundlag består af kapital, der ikke medregnes i basiskapitalgrundlaget, og som kan benyttes til dækning af tab.

Stk. 4. Europa-Kommissionen fastsætter i medfør af artikel 97 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II), hvilken kapital der kan indgå i kapitalgrundlaget. Gruppe 1-forsikringsselskaber, der ønsker at anvende anden kapital, skal ansøge om forudgående godkendelse fra Finanstilsynet.

Stk. 5. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler for gruppe 1-forsikringsselskabers opgørelse af kapitalgrundlaget.

§ 126 c. Gruppe 1-forsikringsselskabers bestyrelse og direktion skal sikre, at selskabet til enhver tid har et kapitalgrundlag, som dækker det af selskabet opgjorte solvenskapitalkrav, jf. stk. 2.

Stk. 2. Solvenskapitalkravet opgøres enten ved anvendelse af standardformlen eller ved anvendelse af en af Finanstilsynet godkendt intern model, jf. dog stk. 4.

Stk. 3. Gruppe 1-forsikringsselskaber, der anvender standardformlen, kan anvende selskabsspecifikke parametre ved opgørelsen af solvenskapitalkravet, såfremt Finanstilsynet godkender dette.

Stk. 4. Afviger gruppe 1-forsikringsselskabets risikoprofil væsentligt fra de forudsætninger, der ligger til grund for standardformlen, kan Finanstilsynet kræve, at selskabet anvender en godkendt

5. § 1, nr. 34, ophæves.

intern model til opgørelse af solvenskapitalkravet for de relevante risikomoduler.

Stk. 5. Gruppe 1-forsikringsselskabet skal opgøre solvenskapitalkravet ved udgangen af hvert kvartal og senest 20 arbejdsdage herefter indberette resultatet til Finanstilsynet. Selskabet skal ved ændringer af væsentlig betydning for det opgjorte solvenskapitalkrav foretage en ny opgørelse og senest 20 arbejdsdage herefter indberette resultatet til Finanstilsynet.

Stk. 6. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om det kapitalgrundlag, som kan anvendes til at dække solvenskapitalkravet, om opgørelsen af solvenskapitalkravet ved anvendelsen af standardformlen og om kriterierne for Finanstilsynets godkendelse og opgørelse af en intern model.

§ 126 d. Gruppe 1-forsikringsselskabers bestyrelse og direktion skal sikre, at selskabet til enhver tid har et basiskapitalgrundlag, som dækker det af selskabet opgjorte minimumskapitalkrav.

Stk. 2. Minimumskapitalkravet skal udgøre det største af beløbet i stk. 3 og det største af det for selskabet relevante beløb i stk. 5.

Stk. 3. Europa-Kommissionen fastsætter i medfør af artikel 130 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II) regler for, hvordan gruppe 1-forsikringsselskaberne skal opgøre minimumskapitalkravet. Det opgjorte minimumskapitalkrav må ikke udgøre under 25 pct. eller over 45 pct. af selskabets solvenskapitalkrav opgjort i overensstemmelse med § 126 c og inklusive ethvert kapitaltillæg, som Finanstilsynet påbyder i henhold til § 350 b. Ligger det faktisk opgjorte minimumskapitalkrav under 25 pct. af selskabets solvenskapitalkrav, vil minimumskapitalkravet blive fastsat til 25 pct. Ligger det faktisk opgjorte minimumskapitalkrav over 45 pct. af selskabets solvenskapitalkrav, vil minimumskapitalkravet blive fastsat til 45 pct.

Stk. 4. Gruppe 1-forsikringsselskaber skal indsende en begrundelse til Finanstilsynet i forbindelse med indberetningen efter stk. 6, hvis det faktisk opgjorte minimumskapitalkrav ligger uden for grænserne i stk. 3.

Stk. 5. De nedre grænser for minimumskapitalkravet er:

- 1) 3,7 mio. euro for forsikringsselskaber, der udøver virksomhed omfattet af bilag 8.
- 2) 2,5 mio. euro for forsikringsselskaber, der udøver virksomhed inden for forsikringsklasserne 1-9 og 16-18, jf. bilag 7.
- 3) 3,7 mio. euro for forsikringsselskaber, der udøver virksomhed inden for forsikringsklasserne 10-15, jf. bilag 7.
- 4) 3,6 mio. euro for forsikringsselskaber, der udøver genforsikringsvirksomhed.
- 5) 1,2 mio. euro for captivegenforsikringsselskaber.

Stk. 6. Gruppe 1-forsikringsselskaber skal opgøre minimumskapitalkravet ved udgangen af hvert kvartal og senest 20 arbejdsdage herefter indberette resultatet til Finanstilsynet. Selskabet skal ved ændringer af væsentlig betydning for det opgjorte minimumskapitalkrav foretage en ny opgørelse og senest 20 arbejdsdage herefter indberette resultatet til Finanstilsynet.

Stk. 7. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler for det basiskapitalgrundlag, som kan anvendes til at dække minimumskapitalkravet.

§ 126 e. Gruppe 1-forsikringsselskabers bestyrelse og direktion skal sikre, at der ved opgørelsen af de forsikringsmæssige hensættelser anvendes en risikofri rentekurve, som fastlægges og offentliggøres af Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger (EIOPA).

Stk. 2. Finanstilsynet kan give tilladelse til, at et gruppe 1-forsikringsselskab anvender en matchtilpasning til den risikofrie rentekurve i stk. 1 på en af selskabet udvalgt portefølje af forsikringsforpligtelser.

Stk. 3. Finanstilsynet kan give tilladelse til, at et gruppe 1-forsikringsselskab anvender en volatilitetsjustering af den risikofrie rentekurve i stk. 1 for forsikringsmæssige hensættelser, hvor selskabet ikke anvender en matchtilpasning efter stk. 2.

Stk. 4. Gruppe 1-forsikringsselskaber, der anvender en matchtilpasning efter stk. 2 eller en volatilitetsjustering efter stk. 3, skal i den rapport om selskabets solvens og finansielle situation,

som selskabet skal offentliggøre, jf. § 283, angive den beløbsmæssige effekt af ikke at anvende stk. 2 eller 3 på størrelsen af de forsikringsmæssige hensættelser, solvenskapitalkravet, minimumskapitalkravet samt på størrelsen af det kapitalgrundlag, der kan anvendes til at dække solvenskapitalkravet, og det basiskapitalgrundlag, der kan anvendes til at dække minimumskapitalkravet.

Stk. 5. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om opgørelsen af matchtilpasningen, jf. stk. 2, og om volatilitetsjusteringen, jf. stk. 3, samt om forudsætningerne for at opnå tilladelse efter disse bestemmelser.

§ 126 f. Finanstilsynet kan kræve, at et gruppe 2-forsikringsselskab ved opgørelsen af de forsikringsmæssige hensættelser anvender den risikofrie rentekurve efter § 126 e, stk. 1.

§ 126 g. Et gruppe 1-forsikringsselskab skal foretage analyser af, hvordan ændringer i væsentlige risici påvirker det af selskabet opgjorte kapitalgrundlag, solvenskapitalkrav og minimumskapitalkrav. Selskabet skal ved udgangen af hvert kvartal og senest 20 arbejdsdage herefter indberette resultatet til Finanstilsynet.

Stk. 2. Erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte nærmere regler om de analyser, selskabet skal foretage efter stk. 1.«

62. Efter § 258 indsættes før overskriften før § 284 i *kapitel 18*:

»*Rapport om solvens og finansiell situation*

§ 283. Gruppe 1-forsikringsselskaber skal årligt offentliggøre en rapport om deres solvens og finansielle situation. Derudover skal gruppe 1-forsikringsselskaberne årligt indsende en uddybende rapport til Finanstilsynet om deres solvens og finansielle situation.

Stk. 2. Den øverste modervirksomhed i en koncern omfattet af § 175 b, stk. 1, skal årligt offentliggøre en rapport om koncernens solvens og finansielle situation. Derudover skal den øverste modervirksomhed årligt indsende en uddybende rapport om koncernens solvens og finansielle situation til Finanstilsynet.

Stk. 3. Erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte nærmere regler om rapporterne, herunder

6. § 1, nr. 62, ophæves.

om værdiansættelse af aktiver og passiver, herunder forsikringsmæssige hensættelser, samt regler om de oplysninger, rapporterne skal indeholde, og fristerne for offentliggørelse og indsendelse til Finanstilsynet.«

72. I § 351 indsættes efter stk. 3 som nyt stykke:

»Stk. 4. Finanstilsynet kan påbyde et gruppe 1-forsikringsselskab at afsætte en ansat, der er identificeret som nøgleperson i medfør af § 71, stk. 4, inden for en af Finanstilsynet fastsat frist, hvis denne efter § 64, stk. 2 eller 3, ikke kan bestride stillingen.«

Stk. 4-8 bliver herefter stk. 5-9.

73. I § 351, stk. 4, 1. pkt., der bliver stk. 5, 1. pkt., indsættes efter »en direktør,«: »eller et gruppe 1-forsikringsselskab at afsætte en ansat, der er identificeret som nøgleperson i medfør af § 71, stk. 4,« og »direktøren« ændres til: »den pågældende«.

76. I § 351, stk. 8, 1. pkt., der bliver stk. 9, 1. pkt., indsættes efter »direktøren«: », eller har gruppe 1-forsikringsselskabet ikke afsat en ansat, der er identificeret som nøgleperson i medfør af § 71, stk. 4,«, og i 2. pkt. ændres »stk. 2-4« til: »stk. 2, 3 og 5«.

81. I § 355, stk. 3, 1. pkt., indsættes efter »en udenlandsk finansiel holdingvirksomhed,«: »og ansatte i gruppe 1-forsikringsselskaber, der er identificeret som nøglepersoner i medfør af § 71, stk. 4,«.

87. I § 373, stk. 1, ændres »§ 11, stk. 1, 3 og 4« til: »§ 11, stk. 1, 9 og 10«, »§ 126, stk. 1, 2 og 8« ændres til: »§ 126, stk. 1 og 4«, efter »§ 126 a, stk. 1-3, 5, 7 og 9,« indsættes: »§ 126 c, stk. 1-3, § 126 d, stk. 1, § 126 e, stk. 1, § 126 g, stk. 1,«, efter »170-175 a,« indsættes: »§ 175 b, stk. 1 og 3,«, »§§ 227 og 334« ændres til: »§ 227, § 248, stk. 1, § 248 a, stk. 1 og 4, § 248 b, stk. 1, § 334«, og »og § 404, stk. 1, 2, 4 og 5,« ændres til: »§ 343 ø, stk. 1, og § 417 c, stk. 1, 2 og 4,«.

88. I § 373, stk. 2, indsættes efter »§ 57 a, stk. 1,«: »§ 64, stk. 8, 2. pkt.,«, »§ 71, stk. 1 og 3«

7. § 1, nr. 72, ophæves.

8. § 1, nr. 73, ophæves.

9. § 1, nr. 76, ophæves.

10. § 1, nr. 81, ophæves.

11. § 1, nr. 87, ophæves.

12. § 1, nr. 88, ophæves.

ændres til: »§ 71, stk. 1, 3 og 4«, efter »§§ 122 og 123« indsættes: », § 126 b, stk. 1, 2. pkt., og stk. 4, 2. pkt., § 126 c, stk. 5, § 126 d, stk. 4 og 6, § 126 e, stk. 4«, »§§ 158, 159 og 167« ændres til: »§ 167, stk. 1-3 og 5, § 175 b, stk. 8«, efter »§ 247 a, stk. 9 og 10,« indsættes: »§ 283, stk. 1 og 2,«, og efter »§ 354 a, stk. 1, 1.-5. pkt., og stk. 3, 1.-7. pkt.,« indsættes: »§ 417 a, stk. 4, § 417 b, stk. 5, § 417 c, stk. 3,«.

95. Efter § 417 indsættes før overskriften før § 418:

»§ **417 a.** Et gruppe 1-forsikringsselskab, som ikke anvender en matchtilpasning til den risikofrie rentekurve efter § 126 e, stk. 2, på forsikringsforpligtelserne, kan få tilladelse fra Finanstilsynet til at anvende en justeret rentekurve opgjort efter stk. 2 i perioden fra den 1. januar 2016 til den 1. januar 2032 for forsikringsforpligtelser i henhold til aftaler, der blev indgået før den 1. januar 2016, jf. dog 3. pkt. Gruppe 1-forsikringsselskaber, der har fået tilladelse efter 1. pkt., kan ikke opnå tilladelse efter § 417 b. Et gruppe 1-forsikringsselskab kan få tilladelse fra Finanstilsynet til at anvende en justeret rentekurve for forsikringsforpligtelser i henhold til aftaler, der fornyes efter den 31. december 2015.

Stk. 2. Den justerede rentekurve opgøres for hver enkelt valuta ved udgangen af hvert år som en andel af forskellen mellem renten som fastsat efter diskonteringsrentekurven pr. 31. december 2015 og den årlige effektive rente som fastsat efter den risikofrie rentekurve, jf. § 126 e, stk. 1 og 3. Andelen opgøres som et lineært fald fra 100 pct. til 0 pct. i perioden fra den 1. januar 2016 til den 1. januar 2032.

Stk. 3. Finanstilsynet kan fastsætte et kapitaltillæg i overensstemmelse med § 350 b, såfremt Finanstilsynet vurderer, at et gruppe 1-forsikringsselskab, der anvender den justerede rentekurve, har en risikoprofil, der afviger væsentligt fra forudsætningerne, der ligger til grund for anvendelsen heraf.

Stk. 4. Gruppe 1-forsikringsselskaber, der har fået tilladelse efter stk. 1, skal i den rapport om selskabets solvens og finansielle situation, som selskabet skal offentliggøre, jf. § 283, oplyse om,

13. § 1, nr. 95, ophæves.

at selskabet anvender en justeret rentekurve, og angive den beløbsmæssige effekt af ikke at anvende denne justerede rentekurve på størrelsen af de forsikringsmæssige hensættelser, solvenskapitalkravet, minimumskapitalkravet, basiskapitalgrundlaget, det kapitalgrundlag, der kan anvendes til at dække solvenskapitalkravet, og det basiskapitalgrundlag, der kan anvendes til at dække minimumskapitalkravet.

§ 417 b. Et gruppe 1-forsikringsselskab kan få tilladelse fra Finanstilsynet til at anvende et fradrag i de forsikringsmæssige hensættelser opgjort efter stk. 2 i perioden fra den 1. januar 2016 til den 1. januar 2032. Gruppe 1-forsikringsselskaber, der har fået tilladelse efter 1. pkt., kan ikke opnå tilladelse efter § 417 a.

Stk. 2. Fradraget opgøres som en andel, der opgøres som et lineært fald fra 100 pct. til 0 pct. i perioden fra den 1. januar 2016 til den 1. januar 2032, af forskellen mellem

- 1) de forsikringsmæssige hensættelser efter fradrag af beløb, der kan kræves tilbagebetalt i henhold til genforsikringsaftaler og aftaler med ISPV'er, og opgjort i overensstemmelse med regler udstedt i medfør af § 283, stk. 3, for så vidt angår gruppe 1-forsikringsselskabers værdiansættelse af aktiver og passiver, herunder forsikringsmæssige hensættelser den 1. januar 2016, og
- 2) de forsikringsmæssige hensættelser efter fradrag af beløb, der kan kræves tilbagebetalt i henhold til genforsikringsaftaler og aftaler med ISPV'er, og opgjort i overensstemmelse med bekendtgørelse om finansielle rapporter for forsikringsselskaber og tværgående pensionskasser den 31. december 2015.

Stk. 3. Fradraget opgøres en gang for hele perioden fra den 1. januar 2016 til den 1. januar 2032. Finanstilsynet kan påbyde eller give tilladelse til, at et gruppe 1-forsikringsselskab, hvis risikoprofil i perioden fra den 1. januar 2016 til den 1. januar 2032 ændrer sig væsentligt, opgør de forsikringsmæssige hensættelser efter stk. 2, herunder volatilitetsjusteringen, jf. § 126 e, stk. 3, hvert andet år eller oftere.

Stk. 4. Finanstilsynet kan begrænse fradraget opgjort efter stk. 2, hvis anvendelsen heraf med-

fører, at solvenskapitalkravet, jf. § 126 c, er mindre end det største af summen af de nedenfor i nr. 1-5 nævnte beløb og det største af det for selskabet relevante beløb i nr. 6-10:

- 1) 4 pct. af de risikovægtede poster for livsforsikringshensættelser tillagt 0,3 pct. af de risikovægtede poster for risikosummen for livsforsikringsvirksomhed i forsikringsklasserne I-IV og VI, jf. bilag 8, hvor virksomheden har en investeringsrisiko.
- 2) 1 pct. af de risikovægtede poster for livsforsikringshensættelser tillagt 0,3 pct. af de risikovægtede poster for risikosummen for livsforsikringsvirksomhed i forsikringsklasse V, jf. bilag 8, og i forsikringsklasse III, jf. bilag 8, hvor virksomheden ikke har en investeringsrisiko, og hvor det beløb, der skal dække de i forsikringsaftalen fastsatte driftsomkostninger, fastsættes for en periode på over 5 år.
- 3) 25 pct. af det seneste regnskabsårs forsikringsmæssige administrationsomkostninger tillagt 0,3 pct. af de risikovægtede poster for risikosummen for livsforsikringsvirksomhed i forsikringsklasse III, hvor virksomheden ikke har en investeringsrisiko, og hvor det beløb, der skal dække de i forsikringsaftalen fastsatte driftsomkostninger, ikke fastsættes for en periode på over 5 år.
- 4) 25 pct. af det seneste regnskabsårs forsikringsmæssige administrationsomkostninger for særskilte SP-konti.
- 5) Det største beløb i skadeforsikringsvirksomhed af
 - a) 18 pct. af de risikovægtede poster for det maksimale af bruttopræmier og bruttopræmieindtægter op til 61,3 mio. euro tillagt 16 pct. af beløb derudover og
 - b) det årlige gennemsnit af 26 pct. af de risikovægtede poster for bruttoerstatningsudgifterne for beløb op til 42,9 mio. euro og 23 pct. af beløb derudover i de seneste 3 regnskabsår.
- 6) 3,7 mio. euro for forsikringsselskaber, der udøver livsforsikringsvirksomhed.
- 7) 2,5 mio. euro for forsikringsselskaber, der udøver virksomhed inden for forsikringsklasserne 1-9 og 16-18, jf. bilag 7.

- 8) 3,7 mio. euro for forsikringsselskaber, der udøver virksomhed inden for forsikringsklasserne 10-15, jf. bilag 7.
- 9) 3,6 mio. euro for forsikringsselskaber, der udøver genforsikringsvirksomhed.
- 10) 1,2 mio. euro for captivegenforsikringsselskaber.

Stk. 5. Gruppe 1-forsikringsselskaber, der har fået tilladelse efter stk. 1, skal i den rapport om selskabets solvens og finansielle situation, som selskabet skal offentliggøre, jf. § 283, oplyse om, at selskabet anvender fradraget, og angive den beløbsmæssige effekt af ikke at anvende dette fradrag på størrelsen af de forsikringsmæssige hensættelser, solvenskapitalkravet, minimumskapitalkravet, basiskapitalgrundlaget, det kapitalgrundlag, der kan anvendes til at dække solvenskapitalkravet, og det basiskapitalgrundlag, der kan anvendes til at dække minimumskapitalkravet.

Stk. 6. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler for opgørelsen af de risikovægtede poster efter stk. 4, nr. 1, 2, 3 og 5.

§ 417 c. Et gruppe 1-forsikringsselskab, der anvender den justerede rentekurve efter § 417 a eller fradraget efter § 417 b, skal straks underrette Finanstilsynet, hvis selskabet ikke ville opfylde solvenskapitalkravet opgjort efter § 126 c, såfremt selskabet ikke anvendte den justerede rentekurve eller fradraget.

Stk. 2. Senest 2 måneder efter at have konstateret, at solvenskapitalkravet ikke kan opfyldes uden anvendelse af den justerede rentekurve eller fradraget, skal gruppe 1-forsikringsselskabet indsende en redegørelse til Finanstilsynet, der angiver de planlagte foranstaltninger med henblik på at sikre opfyldelsen af solvenskapitalkravet den 1. januar 2032. Ændrer selskabet de planlagte foranstaltninger i løbet af overgangsperioden efter 1. pkt., skal selskabet straks orientere Finanstilsynet om ændringerne.

Stk. 3. Gruppe 1-forsikringsselskabet skal hvert år ved udgangen af første kvartal indsende en rapport til Finanstilsynet med angivelse af de hidtidige foranstaltninger og fremskridt med henblik på at sikre opfyldelsen af solvenskapitalkravet den 1. januar 2032.

Stk. 4. Gruppe 1-forsikringsselskabet skal den 1. januar 2032 opfylde solvenskapitalkravet, jf. § 126 c, uden at anvende den justerede rentekurve efter § 417 a eller fradraget efter § 417 b.

Stk. 5. Finanstilsynet tilbagekalder tilladelsen efter § 417 a eller § 417 b, hvis Finanstilsynet på baggrund af rapporten efter stk. 3 vurderer, at det ikke er sandsynligt, at selskabet kan opfylde solvenskapitalkravet den 1. januar 2032.«

§ 3. ---

Stk. 2-4. ---

Stk. 5. For ansatte, der på tidspunktet for lovens ikrafttræden, jf. § 2, stk. 1, varetager en stilling i et gruppe 1-forsikringsselskab, som indebærer, at den ansatte skal identificeres som nøgleperson i medfør af § 71, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed som affattet ved denne lovs § 1, nr. 28, finder § 64, stk. 8, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed som affattet ved denne lovs § 1, nr. 26, alene anvendelse på forhold, der opstår efter lovens ikrafttræden.

§ 5. Et gruppe 1-forsikringsselskab, som den 31. december 2015 opfylder solvenskravet i den på dette tidspunkt gældende lov om finansiel virksomhed, og som den 31. december 2016 ikke er i besiddelse af et kapitalgrundlag til dækning af solvenskapitalkravet efter § 126 c i lov om finansiel virksomhed som affattet ved denne lovs § 1, nr. 34, skal træffe de nødvendige foranstaltninger til inden den 31. december 2017 at opfylde solvenskapitalkravet.

Stk. 2-4. ---

§ 7. Et gruppe 1-forsikringsselskab, som den 31. december 2015 opfylder minimumskapitalkravet i den på dette tidspunkt gældende lov om finansiel virksomhed, skal senest den 31. december 2016 være i besiddelse af et basiskapitalgrundlag til dækning af minimumskapitalkravet efter § 126 d i lov om finansiel virksomhed som affattet ved denne lovs § 1, nr. 34.

Stk. 2-3. ---

§ 8. Indtil den 31. december 2017 skal gruppe 1-forsikringsselskaber, der anvender en af Finans-

14. I § 3, *stk. 5*, ændres »§ 71, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed som affattet ved denne lovs § 1, nr. 28« til: »§ 71, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed« og »§ 64, stk. 8, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed som affattet ved denne lovs § 1, nr. 26« ændres til: »§ 64, stk. 8, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed «.

15. I § 5, *stk. 1*, ændres »§ 126 c i lov om finansiel virksomhed som affattet ved denne lovs § 1, nr. 34« til: »§ 126 c i lov om finansiel virksomhed«.

16. I § 7, *stk. 1*, ændres »§ 126 d i lov om finansiel virksomhed som affattet ved denne lovs § 1, nr. 34« til: »§ 126 d i lov om finansiel virksomhed«.

17. I § 8 ændres »§ 126 d, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed som affattet ved denne lovs § 1,

tilsynet godkendt intern model ved opgørelsen af solvenskapitalkravet, anvende solvenskapitalkravet som opgjort efter standardformlen i forhold til procentsatserne, der følger af § 126 d, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed som affattet ved denne lovs § 1, nr. 34.

nr. 34« til: »§ 126 d, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed«.

§ 10

I lov nr. 738 af 1. juni 2015 om ændring af årsregnskabsloven og forskellige andre love (Reduktion af administrative byrder, tilpasning til de internationale regnskabsstandarder, gennemførelse af det nye regnskabsdirektiv og af ændringer til gennemsigthedsdirektivet m.v.) foretages følgende ændring:

1. § 5, nr. 4, ophæves.

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV 2014/91/EU**af 23. juli 2014****om ændring af direktiv 2009/65/EF om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) for så vidt angår depositarfunktioner, aflønningspolitik og sanktioner****(EØS-relevant tekst)**

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 53, stk. 1,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Den Europæiske Centralbank¹⁾efter den almindelige lovgivningsprocedure²⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF³⁾ bør ændres for at tage hensyn til udviklingen på markedet og de hidtil indhøstede erfaringer blandt markedsdeltagere og tilsynsmyndigheder og navnlig for at tage højde for forskelle i de nationale bestemmelser om depositarers opgaver og ansvar, aflønningspolitik og sanktioner.

(2) For at tage højde for den potentielt skadelige effekt, som dårligt udformede aflønningsstrukturer kan have på forsvarlig styring af risici og på kontrol med enkeltpersoners risikovillige adfærd, bør administrationsselskaber for institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) pålægges en udtrykkelig forpligtelse til at etablere og opretholde aflønningspolitikker og -praksisser, som er i overensstemmelse med forsvarlig og effektiv risikostyring for de personalekategorier, hvis professionelle aktiviteter har væsentlig indflydelse på risikoprofilen i de investeringsinstitutter, som de forvalter. Disse medarbejderkategorier bør omfatte enhver medarbejder og anden ansat på fonds- eller delfondsplan, som er beslutningstagere, fondsforvaltere og personer, der træffer reelle investeringsbeslutninger, personer, der har beføjelse til at udøve indflydelse på de pågældende medarbejdere eller ansatte, herunder investeringsrådgivere og -analytikere, den øverste ledelse og enhver medarbejder, hvis samlede løn ligger inden for samme lønramme som den øverste ledelse og beslutningstagere. Disse bestemmelser bør også finde anvendelse på investeringsselskaber, der ikke har udpeget et administrationsselskab, som er godkendt i henhold til direktiv 2009/65/EF. Disse aflønningspolitikker og -praksisser bør i rimeligt omfang finde anvendelse på enhver tredjemand, der træffer investeringsbeslutninger, som berører investeringsinstitutternes risikoprofil på grund af funktioner, der er blevet delegeret i overensstemmelse med artikel 13 i direktiv 2009/65/EF.

(3) Såfremt investeringsinstitutters administrationsselskaber og investeringsselskaber anvender alle principperne for aflønningspolitikker, bør de kunne anvende disse politikker på forskellige måder alt efter de-

res størrelse, størrelsen af de investeringsinstitutter, som de forvalter, deres interne organisation og arten, omfanget og kompleksiteten af deres aktiviteter.

(4) Mens nogle foranstaltninger skal træffes af ledelsesorganet, bør det, når administrationsselskabet eller investeringsselskabet i henhold til national ret har etableret forskellige funktioner med specifikke opgaver, sikres, at kravene til »ledelsesorganet« eller »ledelsesorganet i sin egenskab af tilsynsførende« også eller i stedet for finder anvendelse på disse organer såsom generalforsamlingen.

(5) Ved anvendelsen af de principper for en forsvarlig aflønningspolitik og -praksis, som fastsættes ved dette direktiv, bør medlemsstaterne tage hensyn til principperne fastsat i Kommissionens henstilling 2009/384/EF af⁴⁾, arbejdet i Rådet for Finansiell Stabilitet og G20-forpligtelserne til at mindske risikoen i sektoren for finansielle tjenesteydelser.

(6) Garanteret variabel aflønning bør være en ekstraordinær foranstaltning, idet det ikke er i overensstemmelse med sund risikostyring eller princippet om, at aflønningen skal være afstemt efter resultaterne, og bør være begrænset til det første ansættelsesår.

(7) Principperne for en forsvarlig aflønningspolitik bør også gælde for betalinger, som investeringsinstitutter foretager til administrationsselskaber eller investeringsselskaber.

(8) Kommissionen opfordres til at analysere, hvilke udgifter og omkostninger der er almindelige for investeringsprodukter til private i medlemsstaterne, og om der er behov for yderligere harmonisering af disse udgifter og omkostninger, og forelægge sine resultater for Europa-Parlamentet og Rådet.

(9) Med henblik på at harmonisere tilsynsmetoderne ved vurderingen af aflønningspolitikker og -praksisser bør den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed) (»ESMA«), oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1095/2010⁵⁾, sikre, at der findes retningslinjer for forsvarlige aflønningspolitikker og -praksisser i sektoren for porteføljeforvaltning. Den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed) (»EBA«), oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010⁶⁾, bør bistå ESMA ved udarbejdelsen af sådanne retningslinjer. For at forhindre omgåelse af bestemmelserne om aflønning bør de pågældende retningslinjer også indeholde yderligere vejledning om de personer, som aflønningspolitikkerne og -praksisserne finder anvendelse på, og om tilpasningen af aflønningsprincipperne til administrationsselskabets og investeringsselskabets størrelse og størrelsen af de investeringsinstitutter, som det administrerer, deres interne organisation og arten, omfanget og kompleksiteten af deres aktiviteter. ESMA's retningslinjer om aflønningspolitikker og -praksisser bør om nødvendigt så vidt muligt tilnærmes til de fonde, som er reguleret i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/61/EU⁷⁾.

(10) Bestemmelserne om aflønning bør ikke berøre den uforbeholdne udøvelse af de grundlæggende rettigheder i overensstemmelse med traktaten om Den Europæiske Union (TEU) og traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF) samt Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (charteret), de generelle principper i den nationale aftaleret og arbejdsret, den gældende lovgivning om aktionærers rettigheder og deltagelse, de generelle ansvarsområder for det pågældende selskabs administrative organer og tilsynsorganer og heller ikke, hvor det er relevant, af arbejdsmarkedets parter ret til at indgå og håndhæve kollektive overenskomster i overensstemmelse med nationale love og national praksis.

(11) For at sikre, at de relevante lovgivningsmæssige krav i de forskellige medlemsstater er harmoniseret i nødvendigt omfang, bør der vedtages supplerende bestemmelser, der fastsætter depositarers opgaver og pligter, om hvilke juridiske enheder der kan udpeges som depositarer, og til præcisering af depositarers ansvar i tilfælde af, at investeringsinstitutters aktiver går tabt under opbevaringen i depot, eller at deposi-

tarerne ikke har udført deres tilsynsopgaver på tilfredsstillende vis. Hvis opgaverne ikke udføres på tilfredsstillende vis, kan det medføre tab af aktiverne og også tab af værdierne af aktiverne, hvis f.eks. en depositar undlader at følge op på investeringer, der ikke er i overensstemmelse med fondsbestemmelserne.

(12) Det er nødvendigt at præcisere, at et investeringsinstitut bør udpege en enkelt depositar, der har overordnet tilsyn med investeringsinstitutts aktiver. Et krav om, at der er en enkelt depositar, bør sikre, at depositaren har et overblik over alle investeringsinstitutts aktiver, og at både fondsforvalterne og investorerne har et enkelt sted at henvende sig, hvis der opstår problemer i tilknytning til opbevaringen af aktiverne eller udøvelsen af tilsynsforpligtelserne. Opbevaring af aktiver omfatter opbevaring i depot og, hvis aktiverne er af en sådan art, at de ikke kan opbevares i depot, kontrol af ejendomsretten til disse aktiver samt registrering af dem.

(13) Ved udøvelsen af sine opgaver bør en depositar handle ærligt, retfærdigt, professionelt og uafhængigt og i investeringsinstitutts og investeringsinstitutts investorers interesse.

(14) For at sikre en harmoniseret tilgang til depositarers udøvelse af deres opgaver i alle medlemsstater, uanset hvilken juridisk form investeringsinstitutionen har, er det nødvendigt at indføre en fælles liste over overvågningsopgaver, der skal varetages af depositarer i forbindelse med investeringsinstitutioner i selskabsform (investeringselskaber) og investeringsinstitutioner i form af aftalebaserede fonde.

(15) Depositaren bør have ansvaret for behørig overvågning af investeringsinstitutts pengestrømme og navnlig for at sikre, at investorkapital og kontanter tilhørende investeringsinstitutionen bogføres korrekt på konti, der er åbnet i investeringsinstitutts navn eller i det administrationselskabs navn, der handler på vegne af investeringsinstitutionen, eller i den depositars navn, der handler på vegne af investeringsinstitutionen, hos en af de enheder, der er omhandlet i artikel 18, stk. 1, litra a), b) eller c), i Kommissionens direktiv 2006/73/EF⁸⁾. Der bør derfor vedtages detaljerede bestemmelser om overvågning af pengestrømme for at sikre, at investorbekyttelsen er effektiv og konsistent. Når det sikres, at investorkapital bogføres på kontantkonti, bør depositaren tage højde for principperne fastsat i artikel 16 i nævnte direktiv.

(16) For at forebygge svigagtige pengeoverførsler bør der ikke åbnes en kontantkonto i tilknytning til investeringsinstitutts transaktioner uden depositarens vidende.

(17) Aktiver, der opbevares i depot for et investeringsinstitut, bør holdes adskilt fra depositarens egne aktiver og bør til enhver tid være identificeret som tilhørende det pågældende investeringsinstitut. Et sådant krav bør give investorerne et ekstra beskyttelselement, i tilfælde af depositarens misligholdelse.

(18) Ud over den eksisterende forpligtelse til at opbevare aktiver, der tilhører et investeringsinstitut, sikkert, bør der sondres mellem aktiver, der kan opbevares i depot, og aktiver, der ikke kan, og for hvilke der i stedet gælder et krav om registrering og kontrol af ejendomsret. Den gruppe aktiver, der kan opbevares i depot, bør klart uddifferentieres, da forpligtelsen til at erstatte aktiver, der er gået tabt, kun gælder for denne specifikke kategori af aktiver.

(19) De aktiver, der opbevares i depot af depositaren, bør ikke genanvendes af depositaren eller af en tredjemand, som har fået delegeret depotfunktionen for egen regning. Visse betingelser bør gælde for genanvendelse af aktiver for investeringsinstitutts regning.

(20) Det er nødvendigt at fastsætte, på hvilke betingelser depositarens opbevaringsopgaver kan delegeres til tredjemand. Såvel delegering som videredelegering bør være objektivt begrundet og underlagt strenge egnethedskrav til den tredjemand, der betros denne delegerede funktion, og strenge egnethedskrav til den passende dygtighed, omhu og grundighed, hvormed depositaren bør udvælge, udpege og føre tilsyn med

denne tredjemand. Med henblik på at opnå ensartede markedsvilkår og et ensartet højt investorbekyttelsesniveau bør sådanne krav være i overensstemmelse med dem, der er fastsat i direktiv 2011/61/EU. Der bør indføres bestemmelser for at sikre, at tredjeparter, som opbevaringsopgaver er delegeret til, har de fornødne midler til at udføre deres opgaver, og at de afgrænser investeringsinstituttets aktiver.

(21) Når en værdipapircentral (CSD) som defineret i artikel 2, stk. 1, nr. 1), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 909/2014⁹⁾, eller en tredjelandsværdipapircentral leverer følgende tjenester: drift af et værdipapirafviklingssystem og mindst enten første registrering af værdipapirer i et posteringsystem gennem indledende kreditering eller tilvejebringelse og forvaltning af værdipapirkonti på øverste niveau som omhandlet i afsnit A i bilaget til nævnte forordning, bør denne værdipapircentrals levering af disse tjenester vedrørende investeringsinstituttets værdipapirer, som oprindeligt er registreret i et posteringsystem gennem denne værdipapircentrals indledende kreditering, ikke anses for at være delegering af opbevaringsfunktioner. Det bør dog anses for at være delegering af opbevaringsfunktioner at overdrage opbevaringen af investeringsinstituttets værdipapirer til enhver CSD eller til enhver tredjelands CSD.

(22) En tredjemand, til hvem opbevaring af aktiver delegeres, bør være i stand til at føre en samlekonto i form af en fælles, separat konto for flere investeringsinstitutter.

(23) Hvis opbevaringen i depot delegeres til tredjemand, er det også nødvendigt at sikre, at tredjemanden er omfattet af særlige krav vedrørende effektive tilsynsregler og løbende tilsyn. Desuden bør der for at sikre, at de finansielle instrumenter er i den tredjemands besiddelse, til hvem opbevaringen er delegeret, gennemføres periodiske eksterne revisioner.

(24) For at sikre konsekvent høj investorbekyttelse bør bestemmelser om adfærd og om forvaltning af interessekonflikter vedtages og gælde i alle situationer, herunder i tilfælde, hvor opbevaringsopgaverne er blevet delegeret. Disse bestemmelser bør navnlig sikre, at der er en klar adskillelse af opgaver og funktioner mellem depositaren, investeringsinstituttet og administrationsselskabet eller investeringsselskabet.

(25) For at sikre et højt investorbekyttelsesniveau samt tilsynsregler og løbende kontrol på tilstrækkeligt højt niveau er det nødvendigt at udarbejde en udtømmende liste over enheder, der kan fungere som depositarer. Disse enheder bør være begrænset til nationale centralbanker, kreditinstitutter og andre juridiske enheder, som i henhold til medlemsstaternes ret er bemyndiget til at udøve depositaraktiviteter i henhold til dette direktiv, og som er undergivet krav om tilsyn og tilstrækkeligt kapitalgrundlag, ikke mindre end de krav, der er beregnet afhængigt af den valgte fremgangsmåde i overensstemmelse med artikel 315 eller 317 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013¹⁰⁾, skal i alle tilfælde have en egenkapital på ikke under startkapitalen i henhold til artikel 28, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU¹¹⁾ og skal have deres hjemsted eller en filial i investeringsinstituttets hjemland.

(26) Det er nødvendigt at definere og præcisere det ansvar, der påhviler depositaren for investeringsinstituttet i tilfælde af, at et finansielt instrument, som opbevares af denne, går tabt. Hvis et finansielt instrument, som opbevares i depot, går tabt, bør depositaren være pligtig til at yde en erstatning til investeringsinstituttet i form af et finansielt instrument af samme type eller det tilsvarende beløb. Der bør ikke findes nogen fritagelse for ansvar i tilfælde af, at aktiver går tabt, undtagen hvis depositaren kan godtgøre, at tabet skyldes en »ekstern hændelse, som depositaren ikke med rimelighed kunne forventes at have kontrol over, og hvis konsekvenser ville have været uundgåelige, også selv om depositaren har truffet alle rimelige forholdsregler«. I den forbindelse bør depositaren ikke kunne påberåbe sig interne hændelser, såsom en medarbejders svigagtige handling, for at frigøre sig fra sit ansvar.

(27) Når depositaren delegerer opbevaringsopgaver, og de finansielle instrumenter, der opbevares i depot af tredjemand, går tabt, bør depositaren være ansvarlig. I tilfælde af, at et instrument, der opbevares i depot, går tabt, bør depositaren være forpligtet til at yde en erstatning i form af et finansielt instrument af

samme type eller det tilsvarende beløb, selv om tabet er sket hos en tredjepart, som opbevaringsopgaver er delegeret til. Depositaren bør kun fritages for ansvaret, hvis det kan godtgøres, at tabet skyldes eksterne hændelser, som depositaren ikke med rimelighed kan forventes at have kontrol over, og hvis konsekvenser ville have været uundgåelige, også selv om depositaren har truffet alle rimelige forholdsregler. I den forbindelse bør depositaren ikke kunne påberåbe sig interne hændelser, såsom en medarbejders svingagtige handling, for at frigøre sig fra sit ansvar. Der bør ikke være mulighed for fritagelse for ansvar, hverken på grundlag af lovgivning eller aftaler, i tilfælde af at aktiver går tabt hos en depositar eller en tredjepart, som opbevaringsopgaver er delegeret til.

(28) Alle investorer i investeringsinstitutter bør kunne gøre krav gældende vedrørende depositarers ansvar, direkte eller indirekte, gennem administrationsselskabet eller investeringsselskabet. Muligheden for at gøre krav gældende mod depositaren bør ikke afhænge af, hvilken retlig form et investeringsinstitut har (aftalebaseret eller selskabsbaseret), eller af arten af det retlige forhold mellem depositaren, administrationsselskabet og deltagerne. Deltagernes ret til at gøre krav gældende vedrørende depositarens ansvar bør ikke føre til dobbelt godtgørelse eller til ulige behandling af deltagerne.

(29) Med forbehold af dette direktiv bør en depositar ikke forhindres i at træffe foranstaltninger til dækning af skader og tab, der påføres investeringsinstituttet eller investeringsinstituttets deltagere. De pågældende foranstaltninger bør navnlig ikke fritage depositaren for ansvar, føre til en overførsel af eller en ændring i depositarens ansvar, og de bør heller ikke berøre investorernes rettigheder, herunder retten til godtgørelse.

(30) Den 12. juli 2010 fremlagde Kommissionen forslag til ændring af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/9/EF¹²⁾ for at give et højt beskyttelsesniveau for investorer i investeringsinstitutter, hvis en depositar ikke kan opfylde sine forpligtelser. Dette forslag suppleres med en præcisering af de forpligtelser og det ansvar, der påhviler depositaren og en tredjepart, som opbevaringsopgaver er delegeret til, i nærværende direktiv.

(31) Kommissionen opfordres til at analysere, i hvilke situationer, hvor et investeringsinstituts depositar eller en tredjepart, som opbevaringsopgaver er delegeret til, har misligholdt, det vil kunne føre til tab for deltagerne i investeringsinstituttet, som ikke kan dækkes i henhold til nærværende direktiv, til at analysere nærmere, hvilken form for foranstaltninger der kunne være egnede til at sikre et højt beskyttelsesniveau for investorerne, uanset formidlingskæden mellem investor og de værdipapirer, der er berørt af misligholdelsen, og til at forelægge sine resultater for Europa-Parlamentet og Rådet.

(32) Det er nødvendigt at sikre, at det er de samme krav, der gælder depositarer, uanset hvilken retlig form et investeringsinstitut har. Ensartede krav bør fremme retssikkerheden, højne investorbeskyttelsen og bidrage til at skabe ensartede markedsvilkår. Kommissionen har ikke modtaget meddelelse om, at noget investeringsselskab har gjort brug af undtagelsen fra den generelle pligt til at lade en depositar opbevare aktiver. Kravene fastsat i direktiv 2009/65/EF om depositaren for et investeringsselskab bør derfor anses for at være overflødige.

(33) Selv om dette direktiv fastsætter de minimumsbeføjelser, som de kompetente myndigheder bør have, skal disse beføjelser udøves inden for et komplet system af national ret, som sikrer respekt for de grundlæggende rettigheder, herunder retten til privatlivets fred. Med hensyn til udøvelsen af disse beføjelser, der kan udgøre en alvorlig indgriben i retten til respekt for privatliv og familieliv, hjem og kommunikation, bør medlemsstaterne iværksætte tilstrækkelig og effektiv beskyttelse mod ethvert misbrug, herunder om nødvendigt forudgående tilladelse fra den pågældende medlemsstats retlige myndigheder. Medlemsstaterne bør tillade, at kompetente myndigheder kan udøve sådanne indgribende beføjelser i det omfang,

det er nødvendigt for en ordentlig undersøgelse af alvorlige sager, hvor der ikke findes tilsvarende midler til at reelt at opnå samme resultat.

(34) Eksisterende optagelser af telefonsamtaler og datatrafik fra et investeringsinstitut, administrationselskaber, investeringsselskaber, depositarer eller andre enheder, der er reguleret ved dette direktiv, og eksisterende oplysninger om telefon- og datatrafik fra telekommunikationsoperatører udgør yderst vigtigt og undertiden det eneste bevismateriale til at afsløre og bevise overtrædelser af den nationale ret til gennemførelse af dette direktiv og undersøge, om investeringsinstituttet, administrationselskaberne, investeringsselskaberne, depositarerne eller andre enheder, der er reguleret ved dette direktiv, efterlever krav om investorbeskyttelse og andre krav, der er fastsat i dette direktiv og de gennemførelsesforanstaltninger, der er vedtaget i henhold hertil. De kompetente myndigheder bør derfor kunne forlange at få udleveret eksisterende optagelser af telefonsamtaler, elektronisk kommunikation og datatrafik, som opbevares af et investeringsinstitut, administrationselskaber, investeringsselskaber, depositaren eller andre enheder, der er reguleret ved dette direktiv.

Det er nødvendigt at have adgang til telefonsamtaler og datatrafik for at kunne afsløre og pålægge sanktioner for overtrædelser af kravene i dette direktiv eller gennemførelsesforanstaltninger hertil. For at indføre lige vilkår i Unionen hvad angår adgangen til de oplysninger om telefontrafik og eksisterende datatrafik, der opbevares af teleoperatører, eller de eksisterende optagelser af telefonsamtaler og datatrafik, der opbevares af et investeringsinstitut, administrationselskaber, investeringsselskaber, depositarer eller andre enheder, der er reguleret ved dette direktiv, bør de kompetente myndigheder i overensstemmelse med national ret kunne forlange at få udleveret eksisterende oplysninger om telefon- og datatrafik, der opbevares af teleoperatører, i den udstrækning dette er tilladt i henhold til national ret, og de eksisterende optagelser af telefonsamtaler og datatrafik, som opbevares af et investeringsinstitut, administrationselskaber, investeringsselskaber, depositarer eller andre enheder, der er reguleret ved dette direktiv, når der er begrundet mistanke om, at de pågældende oplysninger vedrører genstanden for kontrollen eller undersøgelsen, kan være relevante for at bevise overtrædelser af kravene fastsat i dette direktiv eller gennemførelsesforanstaltninger hertil. Adgangen til de oplysninger om telefon- og datatrafik, der opbevares af en teleoperatør, bør ikke omfatte indholdet af talekommunikation via telefon.

(35) Forsvarlige tilsynsregler og regler for god forretningsskik for den finansielle sektor bør bygge på solide tilsyns-, undersøgelses- og sanktionsordninger. Til dette formål bør de kompetente myndigheder have tilstrækkelige handlebeføjelser og bør kunne sætte lige, stærke og afskrækkende sanktionsordninger ind over for overtrædelser af dette direktiv. Kommissionens meddelelse af 8. december 2010 om udvidelse af sanktionsordningerne i sektoren for finansielle tjenesteydelser indeholder en gennemgang af de eksisterende sanktionsbeføjelser og den praktiske anvendelse heraf med det formål at fremme konvergens mellem sanktioner i forbindelse med hele spektret af tilsynsaktiviteter. De kompetente myndigheder bør have beføjelse til at pålægge bøder, som er tilstrækkelig store til at være effektive, har afskrækkende virkning og står i et rimeligt forhold til overtrædelserne med henblik på at modsvare det forventede udbytte af adfærd, som udgør overtrædelser af kravene i dette direktiv.

(36) Selv om der ikke er noget til hinder for, at medlemsstaterne fastsætter bestemmelser om administrative sanktioner og om strafferetlige sanktioner for de samme overtrædelser, bør der ikke stilles krav om, at de fastsætter bestemmelser om administrative sanktioner om overtrædelser af dette direktiv, hvor disse er omfattet af national strafferet. I overensstemmelse med national ret bør medlemsstaterne ikke iværksætte både administrative og strafferetlige sanktioner for den samme overtrædelse, men de kan gøre det, hvis deres nationale ret giver mulighed herfor. Opretholdelse af strafferetlige frem for administrative sanktioner for overtrædelser af dette direktiv bør dog ikke begrænse eller på anden måde påvirke de kompetente myndigheders mulighed for i henhold til dette direktiv rettidigt at samarbejde med andre medlemsstaters kompetente myndigheder, få adgang til eller udveksle oplysninger med disse kompetente myndigheder,

heller ikke efter at de pågældende overtrædelser måtte være henvist til de kompetente retlige myndigheder med henblik på strafferetlig forfølgning. Medlemsstaterne bør kunne beslutte ikke at fastsætte bestemmelser om administrative sanktioner for overtrædelser, der er omfattet af national strafferet. Medlemsstaternes mulighed for at iværksætte strafferetlige sanktioner frem for eller i tillæg til administrative sanktioner bør ikke udnyttes til at omgå sanktionsordningen i dette direktiv.

(37) For at sikre en konsekvent anvendelse i alle medlemsstater bør medlemsstaterne sikre, at deres kompetente myndigheder ved valget af arten af administrative sanktioner eller foranstaltninger og fastsættelse af niveauet for de administrative bøder tager højde for alle relevante omstændigheder.

(38) For at styrke deres afskrækkende virkning over for offentligheden og for at oplyse denne om overtrædelser af reglerne, som kan være skadelige for investorbekyttelsen, bør sanktionerne offentliggøres, bortset fra i særlige veldefinerede tilfælde. For at sikre, at proportionalitetsprincippet overholdes, bør sanktionerne offentliggøres i anonymiseret form, hvis offentliggørelse ville forvolde de involverede parter uforholdsmæssig stor skade.

(39) For at gøre det muligt for ESMA at styrke konsekvensen i tilsynsresultaterne yderligere i overensstemmelse med forordning (EU) nr. 1095/2010 bør alle offentliggjorte sanktioner samtidig indberettes til ESMA, som også bør offentliggøre en årsberetning om alle pålagte sanktioner.

(40) De kompetente myndigheder bør tillægges de nødvendige undersøgelsesbeføjelser, og de bør fastlægge effektive mekanismer, der tilskynder til at indberette potentielle eller faktiske overtrædelser. Oplysninger om potentielle og faktiske overtrædelser bør også bidrage til en effektiv udførelse af ESMA's opgaver i overensstemmelse med forordning (EU) nr. 1095/2010. ESMA bør derfor også etablere kommunikationskanaler til at indberette de pågældende potentielle og faktiske overtrædelser. De oplysninger om potentielle og faktiske overtrædelser, der fremsendes til ESMA, bør kun anvendes til at udføre ESMA's opgaver i overensstemmelse med forordning (EU) nr. 1095/2010.

(41) Dette direktiv overholder de grundlæggende rettigheder og de principper, som anerkendes i charteret som fastsat i TEUF.

(42) For at sikre, at målene med dette direktiv nås, bør beføjelsen til at vedtage retsakter tillægges Kommissionen i overensstemmelse med artikel 290 i TEUF. Navnlig bør Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter for så vidt angår de oplysninger, der skal indgå i standardaftalen mellem depositaren og administrationsselskabet eller investeringsselskabet, betingelserne for at udføre depositarfunktionerne, herunder typen af finansielle instrumenter, som bør indgå i depositarens opbevaringsopgaver, betingelserne for depositarens udførelse af sine opbevaringsopgaver med hensyn til finansielle instrumenter, som er registreret hos en central depositar, og betingelserne for depositarens sikre opbevaring af de finansielle instrumenter, som er udstedt personligt og registreret hos en udsteder eller en registrator, depositarernes forpligtelse til at udvise rettidig omhu, forpligtelsen til adskillelse, betingelserne hvorpå og de omstændigheder hvorunder finansielle instrumenter, der opbevares i depot, bør anses for at være tabt, og hvad der skal forstås ved eksterne hændelser, som depositaren ikke med rimelighed kan forventes at have kontrol over, og hvis konsekvenser ville have været uundgåelige, også selv om depositaren har truffet alle rimelige forholdsregler. Omfanget af den investorbekyttelse, som de pågældende delegerede retsakter giver, bør være mindst lige så stort som det, der gives af delegerede retsakter, som er vedtaget i henhold til direktiv 2011/61/EU. Det er navnlig vigtigt, at Kommissionen gennemfører relevante høringer under sit forberedende arbejde, herunder på ekspertniveau. Kommissionen bør i forbindelse med forberedelsen og udarbejdelsen af delegerede retsakter sørge for samtidig, rettidig og hensigtsmæssig fremsendelse af relevante dokumenter til Europa-Parlamentet og Rådet.

(43) Som led i Kommissionens overordnede vurdering af, hvordan direktiv 2009/65/EF fungerer, gennemgår den under hensyntagen til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012¹³⁾ de grænser for store engagementer med modparten, der gælder for derivattransaktioner, og tager højde for behovet for at fastsætte passende kategorier for de pågældende grænser, så derivater med samme risikokarakteristika behandles ens.

(44) I henhold til den fælles politiske erklæring af 28. september 2011 fra medlemsstaterne og Kommissionen om forklarende dokumenter¹⁴⁾ har medlemsstaterne forpligtet sig til i tilfælde, hvor det er berettiget, at lade meddelelsen af gennemførelsesforanstaltninger ledsage af et eller flere dokumenter, der forklarer forholdet mellem et direktivs bestanddele og de tilsvarende dele i de nationale gennemførelsesinstrumenter. I forbindelse med dette direktiv finder lovgiver, at fremsendelse af sådanne dokumenter er berettiget.

(45) Målene for dette direktiv, nemlig at forbedre investorernes tillid til investeringsinstitutter ved at skærpe kravene vedrørende depositarernes opgaver og ansvar og administrationselskabers og investeringselskabers aflønningspolitik og ved at indføre fælles standarder for sanktioner for de vigtigste overtrædelser af dette direktiv, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, hvis de handler uafhængigt af hinanden, og kan derfor på grund af deres omfang og virkninger bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i TEU. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går dette direktiv ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.

(46) Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse er blevet hørt i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001¹⁵⁾ og har afgivet en udtalelse den 23. november 2012¹⁶⁾.

(47) Direktiv 2009/65/EF bør derfor ændres i overensstemmelse hermed —

HAR VEDTAGET DETTE DIREKTIV:

Artikel 1

I direktiv 2009/65/EF foretages følgende ændringer:

1) I artikel 2, stk. 1, tilføjes følgende litraer:

»s) »ledelsesorgan«: organet med de øverste beslutningsbeføjelser i et administrationselskab, et investeringselskab eller en depositar, herunder tilsyns- og ledelsesfunktioner, eller kun ledelsesfunktionen, hvis de to funktioner er adskilt. Hvis administrationselskabet, investeringselskabet eller depositaren i henhold til national ret har etableret forskellige organer med specifikke funktioner, finder kravene fastsat i dette direktiv til »ledelsesorganet« eller »ledelsesorganet i sin egenskab af tilsynsførende« også eller i stedet for anvendelse på de medlemmer af administrationselskabets, investeringselskabets eller depositarens andre organer, som gældende national ret tildeler det respektive ansvar.

t) »finansielle instrumenter«: finansielle instrumenter som angivet i bilag I, afsnit C, til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU¹⁷⁾.

2) Følgende artikler indsættes:

»Artikel 14a

1. Medlemsstaterne pålægger administrationsselskaber at fastlægge og anvende aflønningspolitikker og -praksisser, der er forenelige med og fremmer en forsvarlig og effektiv risikostyring, og som hverken tilskynder til at løbe risici, som er uforenelige med risikoprofilerne, reglerne eller vedtægterne for de investeringsinstitutter, som de administrerer, eller forhindrer administrationsselskabet i at overholde sin pligt til at handle i investeringsinstituttets interesse.
2. Aflønningspolitikker og -praksisser skal omfatte faste og variable aflønningskomponenter og skønsmæssige pensioner.
3. Aflønningspolitikker og -praksisser finder anvendelse på disse medarbejderkategorier, herunder den øverste ledelse, risikotagere, kontrolfunktioner og enhver medarbejder, hvis samlede løn ligger inden for samme lønramme som den øverste ledelse, samt risikotagere, hvis arbejde har væsentlig indflydelse på administrationsselskabernes risikoprofil eller risikoprofilerne for de investeringsinstitutter, som de administrerer.
4. I overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1095/2010 udsteder ESMA retningslinjer til kompetente myndigheder eller til deltagere på det finansielle marked om de personer, der er omhandlet i stk. 3 i nærværende artikel, og anvendelsen af de principper, der er nævnt i artikel 14b. I retningslinjerne tages der hensyn til de principper for forsvarlige aflønningspolitikker, som er fastsat i Kommissionens henstilling 2009/384/EF¹⁸⁾, administrationsselskabets størrelse og de administrerede investeringsinstitutters størrelse samt deres interne organisation og arten, omfanget og kompleksiteten af deres aktiviteter. Ved udarbejdelsen af retningslinjerne arbejder ESMA tæt sammen med Den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed) («EBA»), oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010¹⁹⁾, for at sikre overensstemmelse med de krav, der er udarbejdet for andre sektorer inden for finansielle tjenesteydelser, navnlig kreditinstitutter og investeringsselskaber.

Artikel 14b

1. Når administrationsselskaber udformer og anvender aflønningspolitikker som omhandlet i artikel 14a, skal de overholde følgende principper på en måde og i et omfang, som svarer til deres størrelse og interne organisation og til arten, omfanget og kompleksiteten af deres aktiviteter:
 - a) Aflønningspolitikkerne er forenelige med og fremmer en sund og effektiv risikostyring og tilskynder ikke til at løbe risici, som er uforenelige med risikoprofilerne, reglerne eller vedtægterne for de investeringsinstitutter, som administrationsselskabet administrerer.
 - b) Aflønningspolitikkerne er i overensstemmelse med forretningsstrategien, målsætningerne, værdierne og interesserne hos administrationsselskabet og de investeringsinstitutter, som det administrerer, og hos investorerne i disse investeringsinstitutter og indeholder foranstaltninger til undgåelse af interessekonflikter.
 - c) Aflønningspolitikkerne vedtages af administrationsselskabets ledelsesorgan i dets egenskab af tilsynsførende, og dette organ vedtager og gennemgår mindst en gang årligt de generelle principper for aflønningspolitikkerne og er ansvarligt for og overvåger gennemførelsen heraf. Opgaverne i dette litra udføres kun af medlemmer af ledelsesorganet, som ikke udøver nogen ledelsesfunktioner i det pågældende administrationsselskab, og som har ekspertise i risikostyring og aflønning.
 - d) Mindst en gang om året underkastes gennemførelsen af aflønningspolitikkerne en central og uafhængig intern kontrol for at fastslå, om den aflønningspolitik, ledelsesorganet i sin egenskab af tilsynsførende har fastlagt, og procedurerne i tilknytning hertil er blevet overholdt.

e) Medarbejdere med kontrolfunktioner aflønnes efter, i hvor høj grad de når målene for deres funktioner, uafhængigt af de forretningsmæssige resultater på de områder, som de kontrollerer.

f) Aflønningen af ledende medarbejdere med risikostyrings- og compliancefunktioner overvåges direkte af aflønningsudvalget, hvis der findes et sådant udvalg.

g) Når aflønningen er resultatafhængig, fastsættes den samlede aflønning på grundlag af en samlet vurdering dels af den enkelte medarbejders og den pågældende afdelings eller det pågældende investeringsinstituts resultater, dels af deres risici og af administrationsselskabets samlede resultater, under hensyntagen til såvel finansielle som ikkefinansielle kriterier ved vurderingen af den enkelte medarbejders resultater.

h) Vurderingen af resultaterne sker inden for en flerårig ramme, der passer til den ihændehaverperiode, der anbefales for investorerne for de investeringsinstitutter, som administrationsselskabet administrerer, for at sikre, at vurderingen kommer til at gå på investeringsinstitutts resultater set over en længere periode og dets investeringsrisici, og at udbetalingen af resultatdelen af aflønningen spredes over den samme periode.

i) Garanteret variabel aflønning er en undtagelse og forekommer kun i forbindelse med ansættelse af nye medarbejdere og er begrænset til det første ansættelsesår.

j) Der er en passende balance mellem faste og variable aflønningskomponenter, og den faste aflønningskomponent udgør en andel af den samlede aflønning, der er tilstrækkelig høj til at gøre det muligt at føre en helt igennem fleksibel politik for variable aflønningskomponenter, herunder eventuelt helt at undlade at udbetale variable aflønningskomponenter.

k) Udbetalinger i forbindelse med kontraktophør i utide afspejler resultaterne over tid og er udformet på en sådan måde, at misligholdelse ikke belønnes.

l) Målingen af de resultater, der danner grundlag for beregningen af de variable aflønningskomponenter eller puljer af variable aflønningskomponenter, indeholder en omfattende justeringsmekanisme, der tager hensyn til alle relevante typer af nuværende og fremtidige risici.

m) Med forbehold af investeringsinstitutts retlige struktur og dets fondsregler eller vedtægter består en væsentlig del og under alle omstændigheder mindst 50 % af enhver variabel aflønningskomponent af andele i det pågældende investeringsinstitut, lignende ejerskabsinteresser eller instrumenter knyttet til kapitalandele eller tilsvarende ikkekontante instrumenter med lige så effektive incitamenter som enhver af de i dette litra omhandlede incitamenter, medmindre administrationen af investeringsinstituttkonti udgør mindre end 50 % af den samlede portefølje, som administrationsselskabet administrerer, i hvilket fald minimumskravet på 50 % ikke finder anvendelse.

De i dette litra omhandlede instrumenter er underlagt en passende tilbageholdelsespolitik, der sigter på at afstemme incitamenterne med interesserne for administrationsselskabet, de investeringsinstitutter, som det administrerer, og disse investeringsinstitutters investorer. Medlemsstaterne eller deres kompetente myndigheder kan pålægge begrænsninger med hensyn til arten og udformningen af sådanne instrumenter eller om nødvendigt helt forbyde visse af dem. Dette litra gælder både for den del af den variable aflønningskomponent, der udskydes i henhold til litra n), og den del af den variable aflønningskomponent, der ikke udskydes.

n) En væsentlig del og under alle omstændigheder mindst 40 % af den variable aflønningskomponent udskydes i en passende periode under hensyntagen til den ihændehaverperiode, der anbefales for investorerne for de pågældende investeringsinstitutter, og tilpasses korrekt efter arten af de risici, der er forbundet med de pågældende investeringsinstitutter.

Den i dette litra omhandlede periode skal være på mindst tre år; aflønning, der skal udbetales i henhold til en udskydelsesordning, kan ikke forfalde hurtigere end på proratabasis; såfremt den variable aflønningskomponent udgør et meget stort beløb, udskydes mindst 60 % af beløbet.

o) Den variable del af aflønningen, herunder den andel, der udskydes, udbetales eller forfalder kun, hvis den er bæredygtig i lyset af den økonomiske situation for administrationselskabet som helhed og er begrundet i afdelingens, investeringsinstituttets og den pågældende medarbejders resultater.

Den samlede variable aflønning bliver normalt betydeligt mindre, når der er tale om vigende eller negative økonomiske resultater for det pågældende administrationselskab eller det pågældende investeringsinstitut med hensyn til såvel den aktuelle aflønning som nedskæringer i udbetalingen af tidligere indtjente beløb, herunder i form af bonustab- eller tilbagebetalingsordninger.

p) Pensionspolitikken er i overensstemmelse med forretningsstrategien, målsætningerne, værdierne og de langsigtede interesser for administrationselskabet og de investeringsinstitutter, som det administrerer.

Hvis medarbejderen forlader administrationselskabet før pensionsalderen, tilbageholder administrationselskabet de skønsmæssigt fastsatte pensionsbidrag i en periode på fem år i form af instrumenter som omhandlet i litra m). Når en medarbejder når pensionsalderen, udbetales de skønsmæssigt fastsatte pensionsbidrag til vedkommende i form af instrumenter som omhandlet i litra m), efter en femårig tilbageholdelsesperiode.

q) Medarbejderne er forpligtede til ikke at benytte personlige afdækningsstrategier eller løn- og ansvarsrelaterede forsikringer til at underminere de risikotilpasningsvirkninger, der er indbygget i deres aflønningsvilkår

r) Variabel løn udbetales ikke gennem instrumenter eller metoder, der fremmer omgåelse af kravene fastsat i dette direktiv.

2. ESMA kan i overensstemmelse med artikel 35 i forordning (EU) nr. 1095/2010 anmode om oplysninger fra de kompetente myndigheder om aflønningspolitikker og -praksisser som omhandlet i dette direktivs artikel 14a.

ESMA redegør i tæt samarbejde med EBA i sine retningslinjer om aflønningspolitikker for, hvordan forskellige sektorielle aflønningsprincipper som f.eks. de i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/61/EU²⁰⁾ og i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU²¹⁾ fastsatte skal anvendes, når medarbejdere eller andre kategorier af ansatte leverer ydelser i henhold til forskellige sektorielle aflønningsprincipper.

3. Principperne fastsat i stk. 1 finder anvendelse på alle former for aflønning, der udbetales af administrationselskabet, på ethvert beløb, der udbetales direkte af investeringsinstituttet, herunder resultatafhængige gebyrer, og på alle overførsler af andele eller aktier i investeringsinstituttet til de kategorier af medarbejdere, herunder den øverste ledelse, risikotagere, medarbejdere med kontrolfunktioner og enhver medarbejder med en samlet løn, der ligger inden for samme lønramme som for den øverste ledelse og risikotagere, hvis arbejde har væsentlig indflydelse på deres risikoprofil eller risikoprofilen for de investeringsinstitutter, som de administrerer.

4. Administrationselskaber, der er betydelige i kraft af deres størrelse eller størrelsen af de investeringsinstitutter, som de administrerer, deres interne organisation og arten, omfanget og kompleksiteten af deres aktiviteter, nedsætter et aflønningsudvalg. Aflønningsudvalget sammensættes på en sådan måde, at det bliver i stand til kompetent og uafhængigt at træffe afgørelse i sager om aflønningspolitikker og -praksisser og de tilskyndelser, der skabes med henblik på risikostyring.

Aflønningsudvalget, der i givet fald nedsættes i overensstemmelse med ESMA's retningslinjer omhandlet i artikel 14a, stk. 4, har ansvaret for at forberede afgørelser vedrørende aflønning, der skal træffes af ledelsesorganet i sin egenskab af tilsynsførende instans, herunder afgørelser, der har konsekvenser for det pågældende administrationsselskabs eller det pågældende investeringsinstituts risici og risikostyring. Aflønningsudvalgets formand er et medlem af ledelsesorganet, som ikke udøver nogen ledelsesfunktion i det pågældende administrationsselskab. Aflønningsudvalgets medlemmer er medlemmer af ledelsesorganet, som ikke udøver nogen ledelsesfunktion i det pågældende administrationsselskab.

Hvis arbejdstagernes repræsentation i ledelsesorganet er fastsat i national ret, deltager en eller flere repræsentanter for arbejdstagerne i aflønningsudvalget. Når aflønningsudvalget forbereder sine afgørelser, tager det højde for investorenes og andre interessenters langsigtede interesser samt offentlighedens interesse.

3) Artikel 20 stk. 1, litra a), affattes således:

»a) den skriftlige aftale med depositaren, der er nævnt i artikel 22, stk. 2«.

4) Artikel 22 affattes således:

»Artikel 22

1. Et investeringselskab og, for hver af de investeringsfonde, som det administrerer, et administrationselskab sikrer, at der udpeges en enkelt depositar i henhold til dette kapitel.

2. Udpegelsen af depositaren godtgøres ved en skriftlig aftale.

Aftalen skal bl.a. regulere den informationsudveksling, der betragtes som værende nødvendig, for at depositaren kan udføre sine opgaver for det investeringsinstitut, vedkommende er udpeget som depositar for, som fastsat i dette direktiv og andre relevante love, regler og administrative bestemmelser.

3. Depositaren:

a) sikrer, at salg, udstedelse, tilbagekøb, indløsning og mortifikation af andele i investeringsinstituttet finder sted i overensstemmelse med gældende national ret og investeringsinstituttets regler eller vedtægter

b) sikrer, at værdien af andelene i investeringsinstituttet beregnes i overensstemmelse med gældende national ret og investeringsinstituttets regler eller vedtægter

c) udfører administrationsselskabets eller et investeringselskabs instrukser, medmindre disse strider mod gældende national ret, eller investeringsinstituttets regler eller investeringsinstituttets vedtægter

d) sikrer, at modydelsen i forbindelse med transaktioner, der berører investeringsinstituttets aktiver, tilsendes investeringsinstituttet inden for sædvanlige frister

e) sikrer, at investeringsinstituttets udbytte anvendes i overensstemmelse med gældende national ret og investeringsinstituttets regler eller vedtægter.

4. Depositaren sikrer, at investeringsinstituttets pengestrømme overvåges behørigt, og navnlig, at alle betalinger foretaget af eller på vegne af investorer i forbindelse med tegning af andele i investeringsinstituttet er modtaget, og at alle kontanter i investeringsinstituttet er bogført på kontantkonti, der er:

a) oprettet i investeringsinstituttets navn, i det administrationsselskabs navn, der handler på vegne af investeringsinstituttet, eller i den depositars navn, der handler på vegne af investeringsinstituttet.

b) oprettet hos en af de enheder, som er omhandlet i artikel 18, stk. 1, litra a), b) og c), i Kommissionens direktiv 2006/73/EF²²⁾, og

c) føres i overensstemmelse med principperne fastsat i artikel 16 i direktiv 2006/73/EF.

Er kontantkontiene oprettet i den depositars navn, der handler på investeringsinstituttets vegne, må ingen kontanter fra den enhed, der er nævnt i første afsnit, litra b), og ingen af depositarens egne kontanter bogføres på sådanne konti.

5. Investeringsinstituttets aktiver overdrages til depositaren til opbevaring i henhold til følgende:

a) For så vidt angår finansielle instrumenter, som kan opbevares i depot, skal depositaren:

i) opbevare alle finansielle instrumenter, der kan registreres på en konto for finansielle instrumenter, som er oprettet i depositarens regnskabsbøger, og alle finansielle instrumenter, der fysisk kan leveres til depositaren

ii) sikre, at alle finansielle instrumenter, der kan registreres på en konto for finansielle instrumenter, som er oprettet i depositarens regnskabsbøger, er registreret i depositarens regnskabsbøger på separate konti i overensstemmelse med principperne fastsat i artikel 16 i direktiv 2006/73/EF, og at kontiene er oprettet i investeringsinstituttets navn eller i det administrationsselskabs navn, der handler på investeringsinstituttets vegne, således at de tydeligt kan identificeres som tilhørende investeringsinstituttet i overensstemmelse med den til enhver tid gældende ret.

b) For så vidt angår andre aktiver skal depositaren:

i) kontrollere, om investeringsinstituttet eller det administrationsselskab, der handler på investeringsinstituttets vegne, ejer disse aktiver, ved på grundlag af oplysninger eller dokumenter, der stilles til rådighed af investeringsinstituttet eller administrationsselskabet, og på grundlag af eksternt dokumentation, hvis en sådan findes, at vurdere, om investeringsinstituttet eller det administrationsselskab, der handler på vegne af investeringsinstituttet, har ejendomsretten

ii) føre register over de aktiver, for hvilke det er godtgjort, at investeringsinstituttet eller administrationsselskabet på vegne af investeringsinstituttet har ejendomsretten, og holde registeret ajourført.

6. Depositaren giver med jævne mellemrum administrationsselskabet eller investeringsinstituttet en samlet oversigt over alle investeringsinstituttets aktiver.

7. De aktiver, der opbevares i depot af depositaren, bør ikke genanvendes af depositaren eller af en tredjemand, som har fået delegeret depotfunktionen for egen regning. Genanvendelse omfatter enhver transaktion med aktiver i depot, herunder, men ikke begrænset til, overførsel, pantsætning, salg og lån.

De aktiver, som opbevares i depot af depositaren, må kun genanvendes hvis:

a) genanvendelsen af aktiverne sker for investeringsinstituttets regning

b) depositaren udfører administrationsselskabets instruktioner på vegne af investeringsinstituttet

c) genanvendelsen er til gavn for investeringsinstituttet og i deltagernes interesse

d) transaktionen er dækket af likvid sikkerhedsstillelse af høj kvalitet, som investeringsinstituttet har modtaget i henhold til en ordning om overdragelse af ejendomsret.

Sikkerhedsstillelsens markedsværdi skal til enhver tid mindst udgøre markedsværdien af de genanvendte aktiver med tillæg af en præmie.

8. Medlemsstaterne sikrer, at et investeringsinstituts aktiver, der opbevares i depot, i tilfælde af depositarens insolvens og/eller insolvens hos enhver tredjemand, der er etableret i Unionen, og til hvem opbevaring af investeringsinstituttets aktiver er delegeret, ikke kan udloddes til eller realiseres til fordel for den pågældende depositars og/eller den pågældende tredjemands kreditorer.

5) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 22a

1. Depositaren må ikke delegerede de i artikel 22, stk. 3 og 4, omhandlede funktioner til tredjemand.

2. Depositaren må kun delegerede de funktioner, der er omtalt i artikel 22, stk. 5, til tredjemand, hvis:

a) opgaverne ikke delegeres i den hensigt at unddrage sig kravene fastsat i dette direktiv

b) depositaren kan påvise, at der foreligger en objektiv begrundelse for delegeringen

c) depositaren har udvist passende dygtighed, omhu og grundighed i forbindelse med udvælgelsen og udpegelsen af enhver tredjemand, som depositaren agter at delegerede visse af sine opgaver til, og udviser fortsat passende dygtighed, omhu og grundighed ved den regelmæssige kontrol med og løbende overvågning af enhver tredjemand, som den har delegeret visse af sine opgaver til, og af de arrangementer, som tredjemand har foretaget med hensyn til de delegerede opgaver.

3. Depositaren må kun delegerede de i artikel 22, stk. 5, omhandlede funktioner til tredjemand, der til enhver tid i forbindelse med udførelsen af de delegerede opgaver:

a) har strukturer og ekspertise, der er tilstrækkelige og står i et rimeligt forhold til arten og kompleksiteten af de aktiver, som investeringsinstituttet eller administrationselskabet på vegne af investeringsinstituttet har overdraget til vedkommende

b) for så vidt angår de i artikel 22, stk. 5, litra a), omhandlede opbevaringsopgaver er underlagt

i) effektive tilsynsregler, herunder minimumskapitalkrav, og tilsyn i den pågældende jurisdiktion, og

ii) en ekstern periodisk revision for at sikre, at de finansielle instrumenter er i vedkommendes besiddelse

c) holder depositarens kunders aktiver adskilt fra sine egne aktiver og fra depositarens aktiver på en sådan måde, at de til enhver tid klart kan identificeres som tilhørende en given depositars kunder

d) træffer alle de nødvendige skridt til at sikre, at et investeringsinstituts aktiver, der opbevares i depot hos tredjemanden, i tilfælde af tredjemandens insolvens ikke kan udloddes til eller realiseres til fordel for tredjemandens kreditorer, og

e) overholder de generelle forpligtelser og forbud, der er fastsat i artikel 22, stk. 2, 5 og 7, og i artikel 25.

Uanset første afsnit, litra b), nr. i), må depositaren, når et tredjelandets ret kræver, at visse finansielle instrumenter opbevares i depot hos en lokal enhed, og der ikke er nogen lokale enheder, der opfylder delegeringskravene i nævnte litra, kun delegerede sine funktioner til en sådan lokal enhed i det omfang, tredjelandets ret kræver det, og kun så længe der ikke er nogen lokale enheder, der opfylder delegeringskravene, og kun hvis:

a) Investorerne i det relevante investeringsinstitut forud for deres investering behørigt underrettes om det forhold, at denne delegering er påkrævet på grund af juridiske begrænsninger i tredjelandets ret, om de omstændigheder, der retfærdiggør delegeringen, og om de risici, der er forbundet med den pågældende delegering

b) Investeringselskabet eller administrationsselskabet på vegne af investeringsinstituttet har pålagt depositaren at delegerer opbevaringen af sådanne finansielle instrumenter til en sådan lokal enhed.

Tredjemanden kan for sin del videredelegere disse funktioner, under forudsætning af at de samme krav er opfyldt. I så fald finder artikel 24, stk. 2, tilsvarende anvendelse på de relevante parter.

4. Med henblik på nærværende artikel betragtes leveringen af ydelser som defineret i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF²³⁾ via værdipapirafviklingssystemer, der er omfattet af dette direktiv, og leveringen af tilsvarende ydelser via tredjelandsværdipapirafviklingssystemer ikke som delegering af opbevaringsfunktioner.

6) Artikel 23 ændres således:

a) Stk. 2-4 affattes således:

»2. Depositaren skal være:

a) en national centralbank

b) et kreditinstitut, som er meddelt tilladelse i henhold til direktiv 2013/36/EU, eller

c) en anden juridisk enhed, som i henhold til medlemsstatens ret har tilladelse fra den kompetente myndighed til at udøve depositaraktiviteter i henhold til dette direktiv, og som er undergivet krav om tilstrækkeligt kapitalgrundlag, der ikke er mindre end de krav, der er beregnet afhængigt af den valgte fremgangsmåde i overensstemmelse med artikel 315 eller 317 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013²⁴⁾, og som har en egenkapital, der ikke er mindre end startkapitalen i henhold til artikel 28, stk. 2, i direktiv 2013/36/EU.

En juridisk enhed som omhandlet i første afsnit, litra c), skal være underkastet tilsynsregler og løbende tilsyn og skal opfylde følgende minimumskrav:

a) den skal have den nødvendige infrastruktur til at opbevare finansielle instrumenter, der kan registreres på en konto for finansielle instrumenter, som er oprettet i depositarens regnskabsbøger

b) den skal opstille regler og procedurer, som er tilstrækkelige til sikring af, at enheden, herunder dens ledere og ansatte, overholder enhedens forpligtelser i henhold til dette direktiv

c) den skal have en sund administrativ og regnskabsmæssig praksis, interne kontrolmekanismer, effektive procedurer til risikovurdering og effektive kontrol- og sikkerhedsforanstaltninger på edb-området

d) den skal opretholde og anvende effektive organisatoriske og administrative ordninger med henblik på at træffe alle rimelige foranstaltninger, der har til formål at forhindre interessekonflikter

e) den skal sørge for, at der opbevares oplysninger om alle dens tjenesteydelser, aktiviteter og transaktioner, som er så fyldestgørende, at den kompetente myndighed kan udføre sine tilsynsopgaver og udføre håndhævelsesforanstaltningerne fastsat i dette direktiv

f) den skal træffe alle rimelige foranstaltninger med henblik på at sikre kontinuitet og regelmæssighed i udøvelsen af sine depositarfunktioner ved at anvende hensigtsmæssige og forholdsmæssigt afpassede systemer, ressourcer og procedurer, herunder til at udøve sine depositaraktiviteter

g) alle medlemmer af dens ledelsesorgan og øverste ledelse skal til enhver tid have et tilstrækkelig godt omdømme, tilstrækkelig viden, faglig kompetence og erfaring

h) dens ledelsesorgan skal besidde tilstrækkelig kollektiv viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne forstå depositarens aktiviteter, herunder de største risici

i) hvert medlem af dens ledelsesorgan og den øverste ledelse skal udvise hæderlighed og integritet.

3. Medlemsstaterne fastlægger, hvilke af disse kategorier af institutioner omhandlet i stk. 2, første afsnit, der er berettigede til at være depositarer.

4. Investeringselskaber eller administrationselskaber, der handler på vegne af det investeringsinstitut, som de administrerer, som inden 18. marts 2016 som depositar har udpeget et institut, der ikke opfylder kravene fastsat i stk. 2, skal udpege en depositar, der opfylder kravene, inden 18. marts 2018.

b) Stk. 5 og 6 udgår.

7) Artikel 24 affattes således:

»Artikel 24

1. Medlemsstaterne sikrer, at depositaren over for investeringsinstituttet og deltagerne i investeringsinstituttet er ansvarlig for tab, som er forårsaget af depositaren eller af en tredjemand, som opbevaringen af finansielle instrumenter opbevaret i depot i henhold til artikel 22, stk. 5, litra a), er delegeret til.

I tilfælde af tab af finansielle instrumenter opbevaret i depot sikrer medlemsstaterne, at depositaren uden unødigt forsinkelse yder en erstatning til investeringsinstituttet eller det administrationselskab, der handler på vegne af investeringsinstituttet, i form af et finansielt instrument af samme type eller det tilsvarende beløb. Depositaren er ikke ansvarlig, såfremt vedkommende kan bevise, at tabet skyldes en ekstern hændelse, som depositaren ikke med rimelighed kunne forventes at have kontrol over, og hvis konsekvenser ville have været uundgåelige, også selv om depositaren havde truffet alle rimelige forholdsregler.

Medlemsstaterne sikrer, at depositaren også er ansvarlig over for investeringsinstituttet og investeringsinstituttets investorer for ethvert andet tab, disse måtte lide som følge af, at depositaren uagtsomt eller forsætligt har misligholdt sine forpligtelser i henhold til dette direktiv.

2. Depositarens ansvar omhandlet i stk. 1 berøres ikke af en eventuel delegering som omhandlet i artikel 22a.

3. Depositarens ansvar, jf. stk. 1, kan ikke udelukkes eller begrænses ved aftale.

4. Aftaler i strid med stk. 3 er ugyldige.

5. Deltagere i investeringsinstituttet kan gøre krav gældende over for depositaren enten direkte eller indirekte gennem administrationselskabet eller investeringselskabet, forudsat at dette ikke fører til dobbelt godtgørelse eller til ulige behandling af deltagerne.«

8) Artikel 25 affattes således:

»Artikel 25

1. Virksomhed som både administrationsselskab og depositar må ikke udøves af samme selskab. Virksomhed som både investeringsselskab og depositar må ikke udøves af samme selskab.

2. Administrationsselskabet og depositaren skal under udførelsen af deres respektive opgaver handle ærligt, retfærdigt, professionelt, uafhængigt og udelukkende i investeringsinstituttets og investeringsinstituttets investorerers interesse. Investeringssselskabet og depositaren skal under udførelsen af deres respektive opgaver handle ærligt, retfærdigt, professionelt, uafhængigt og udelukkende i investeringsinstituttets investorerers interesse.

Depositaren må ikke udføre aktiviteter med hensyn til investeringsinstituttet eller administrationsselskabet på vegne af investeringsinstituttet, som kan skabe interessekonflikter mellem investeringsinstituttet, investorerne i investeringsinstituttet, administrationsselskabet og depositaren selv, medmindre depositaren funktionelt og hierarkisk har adskilt udførelsen af sine depositaropgaver fra de af sine øvrige opgaver, der potentielt kunne komme i konflikt hermed, og de potentielle interessekonflikter er fyldestgørende påvist, styret, overvåget og oplyst til investeringsinstituttets investorer.«

9) Artikel 26 affattes således:

»Artikel 26

1. Det skal ved lov eller i investeringsfondens fondebetingelser fastsættes, på hvilke betingelser udskiftning af administrationsselskabet og depositaren kan finde sted, og hvorledes deltagerne skal beskyttes ved en sådan udskiftning.

2. Det skal ved lov eller i investeringsselskabets vedtægter fastsættes, på hvilke betingelser udskiftning af administrationsselskabet og depositaren kan finde sted, og hvorledes deltagerne skal beskyttes ved en sådan udskiftning.«

10) Følgende artikler indsættes:

»Artikel 26a

Depositaren stiller efter anmodning alle oplysninger til rådighed for sine kompetente myndigheder, som den har indhentet under udførelsen af sine opgaver, og som kan være nødvendige for dens kompetente myndigheder eller for investeringsinstituttets eller administrationsselskabets kompetente myndigheder.

Hvis investeringsinstituttets eller administrationsselskabets kompetente myndigheder er forskellige fra depositarens, udveksler depositarens kompetente myndigheder straks de modtagne oplysninger med investeringsinstituttets og administrationsselskabets kompetente myndigheder.

Artikel 26b

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 112a, som præciserer:

a) de oplysninger, der skal indgå i den i artikel 22, stk. 2, omhandlede skriftlige aftale

b) betingelserne for at udføre depositarfunktionerne i medfør af artikel 22, stk. 3, 4 og 5, herunder:

i) arterne af finansielle instrumenter, der skal indgå i anvendelsesområdet for depositarens opbevaringsopgaver i overensstemmelse med artikel 22, stk. 5, litra a)

ii) betingelserne, hvorpå depositaren udøver sine opbevaringsopgaver med hensyn til finansielle instrumenter, som er registreret hos en central depositar

iii) betingelserne, hvorpå depositaren skal opbevare de finansielle instrumenter, som er udstedt på navn og registreret hos en udsteder eller en registrator, sikkert i overensstemmelse med artikel 22, stk. 5, litra b)

c) depositareernes forpligtelse til rettidig omhu i medfør af artikel 22a, stk. 2, litra c)

d) forpligtelsen til adskillelse i medfør af artikel 22a, stk. 3, litra c)

e) de skridt, som tredjemand skal tage i medfør af artikel 22a, stk. 3, litra d)

f) de betingelser hvorpå og omstændigheder hvorunder finansielle instrumenter, der opbevares i depot, skal anses for at være tabt, jf. artikel 24

g) hvad der skal forstås ved eksterne hændelser, som depositaren ikke med rimelighed kan forventes at have kontrol over, og hvis konsekvenser ville have været uundgåelige, også selv om depositaren havde truffet alle rimelige forholdsregler, jf. artikel 24, stk. 1

h) betingelserne for at opfylde uafhængighedskravet i artikel 25, stk. 2.«

11) Artikel 30, stk. 1, affattes således:

»Artikel 13-14b finder tilsvarende anvendelse på investeringsselskaber, der ikke har udpeget et administrationsselskab i henhold til dette direktiv.«

12) Kapitel V, afdeling 3, udgår.

13) I artikel 69 foretages følgende ændringer:

a) I stk. 1, tilføjes følgende afsnit:

»Prospektet skal indeholde enten:

a) oplysninger om den ajourførte aflønningspolitik, herunder, men ikke begrænset til, en beskrivelse af, hvordan løn og goder beregnes, identiteten på de personer, der er ansvarlige for at tildele løn og goder, herunder sammensætningen af aflønningsudvalget, hvis der findes et sådant udvalg, eller

b) et resumé af aflønningspolitikken og en erklæring om, at oplysningerne om den ajourførte aflønningspolitik, herunder, men ikke begrænset til, en beskrivelse af, hvordan løn og goder beregnes, identiteten på de personer, der er ansvarlige for at tildele løn og goder, herunder sammensætningen af aflønningsudvalget, hvis der findes et sådant udvalg, er tilgængelige via et websted med angivelse af det pågældende websted, og at der efter anmodning gratis stilles en trykt udgave til rådighed.«

b) I stk. 3 tilføjes følgende afsnit:

»Årsberetningen skal også omfatte:

a) den samlede lønsum i regnskabsåret, fordelt på fast og variabel løn, der udbetales af administrationsselskabet og af investeringsselskabet til arbejdstagerne, samt antal modtagere og, hvor det er relevant, ethvert beløb, der udbetales direkte af investeringsinstituttet, herunder ethvert resultatafhængigt gebyr

b) den samlede lønsum fordelt på kategorier af medarbejdere eller andre kategorier af ansatte, jf. artikel 14a, stk. 3

c) en beskrivelse af, hvordan løn og goder beregnes

d) resultatet af gennemgangen i artikel 14b, stk. 1, litra c) og d), herunder eventuelle uregelmæssigheder, der har fundet sted

e) væsentlige ændringer af den fastlagte aflønningspolitik.«

14) Artikel 78 ændres således:

a) Stk. 3, litra a), affattes således:

»a) identifikation af investeringsinstituttet og af investeringsinstituttets kompetente myndighed«.

b) I stk. 4 tilføjes følgende afsnit:

»Central investorinformation skal også omfatte en erklæring om, at oplysningerne om den ajourførte aflønningspolitik, herunder, men ikke begrænset til, en beskrivelse af, hvordan løn og goder beregnes, identiteten på de personer, der er ansvarlige for at tildele løn og goder, herunder sammensætningen af aflønningsudvalget, hvis der findes et sådant udvalg, er tilgængelige via et websted (med angivelse af det pågældende websted), og at der efter anmodning gratis stilles en trykt udgave til rådighed.«

15) Artikel 98, stk. 2, litra d), affattes således:

»d) at forlange

i) i den udstrækning dette er tilladt i henhold til national ret, oplysninger om datatrafik, som opbevares af en teleoperatør, hvis der foreligger begrundet mistanke om en overtrædelse, og hvis de pågældende oplysninger kan være af relevans for en undersøgelse af overtrædelser af dette direktiv

ii) eksisterende optagelser af telefonsamtaler eller elektronisk kommunikation eller anden datatrafik, som opbevares af et investeringsinstitut, administrationselskaber, investeringsselskaber, depositarer eller andre enheder, der er reguleret ved dette direktiv«

16) Artikel 99 affattes således:

»Artikel 99

1. Uden at dette berører de kompetente myndigheders tilsynsbeføjelser som omhandlet i artikel 98 og medlemsstaternes ret til at fastsætte og pålægge strafferetlige sanktioner, fastsætter medlemsstaterne regler om administrative sanktioner og andre administrative foranstaltninger, der skal pålægges virksomheder og personer for overtrædelser af nationale bestemmelser, der gennemfører dette direktiv, og træffer alle fornødne foranstaltninger til sikring af, at de gennemføres.

Hvis medlemsstaterne beslutter ikke at fastsætte bestemmelser om administrative sanktioner for overtrædelser, der er omfattet af national strafferet, meddeler de Kommissionen de relevante strafferetlige bestemmelser.

Administrative sanktioner og andre administrative foranstaltninger skal være effektive, stå i rimeligt forhold til overtrædelsen og have afskrækkende virkning.

Medlemsstaterne giver senest 18. marts 2016 Kommissionen og ESMA meddelelse om de love og administrative bestemmelser, der gennemfører denne artikel, herunder eventuelle relevante strafferetlige bestemmelser. Medlemsstaterne meddeler uden unødigt forsinkelse Kommissionen og ESMA eventuelle senere ændringer heraf.

2. Hvis medlemsstaterne i henhold til stk. 1 har valgt at fastsætte strafferetlige sanktioner for overtrædelser af de bestemmelser, som er omhandlet i stk. 1, sørger de for, at der er truffet passende foranstaltninger, således at de kompetente myndigheder har alle de nødvendige beføjelser til at holde kontakt med de retslige myndigheder inden for deres jurisdiktion med henblik på at modtage konkrete oplysninger om strafferetlige efterforskninger af eller påbegyndte retssager vedrørende mulige overtrædelser af dette direktiv og forsyner andre kompetente myndigheder og ESMA med tilsvarende oplysninger, med henblik på at de opfylder deres forpligtelse til at samarbejde med hinanden og med ESMA om anvendelsen af dette direktiv.

De kompetente myndigheder kan også samarbejde med andre medlemsstaters kompetente myndigheder med henblik på at lette inddrivelsen af bøder.

3. Som led i Kommissionens overordnede vurdering af, hvordan dette direktiv fungerer, gennemgår den senest 18. september 2017 anvendelsen af de administrative og strafferetlige sanktioner, særlig behovet for en yderligere harmonisering af de administrative sanktioner, der er fastsat for overtrædelse af kravene fastsat i dette direktiv.

4. En kompetent myndighed kan kun afvise en anmodning om oplysninger eller en anmodning om at samarbejde om en undersøgelse under følgende særlige omstændigheder, nemlig når:

a) kommunikationen af relevante oplysninger kan bringe den pågældende medlemsstats sikkerhed i fare, navnlig i forbindelse med bekæmpelse af terrorisme og anden alvorlig kriminalitet

b) imødekommelse af anmodningen kan forventes at få negativ indvirkning på medlemsstatens egne undersøgelses- eller håndhævelsesaktiviteter eller i givet fald en strafferetlig efterforskning

c) der allerede er indledt retsforfølgning med hensyn til de samme forhold og mod de samme personer ved den pågældende medlemsstats myndigheder, eller

d) disse personer allerede har fået endelig dom for de samme forhold i den pågældende medlemsstat.

5. Medlemsstaterne sikrer, at hvis forpligtelserne finder anvendelse på investeringsinstitutter, administrationsselskaber, investeringsselskaber eller depositarer, kan der i tilfælde af en overtrædelse af nationale bestemmelser, der gennemfører dette direktiv, anvendes administrative sanktioner eller andre administrative foranstaltninger i overensstemmelse med national ret over for medlemmerne af ledelsesorganet og over for andre fysiske personer, som i henhold til national ret er ansvarlige for overtrædelsen.

6. Medlemsstaterne sikrer i overensstemmelse med national ret, at de administrative sanktioner og andre administrative foranstaltninger, som kan anvendes i alle de i stk. 1 nævnte tilfælde, mindst omfatter følgende:

a) en offentlig erklæring, hvori nævnes den ansvarlige person og overtrædelsens art

b) en afgørelse, der pålægger den ansvarlige person at bringe den udviste handlemåde til ophør og at afholde sig fra at gentage en sådan handlemåde

c) hvis der er tale om et investeringsinstitut eller et administrationsselskab, suspension eller tilbagekaldelse af godkendelsen af investeringsinstituttet eller administrationsselskabet

d) pålæggelse af et midlertidigt eller i tilfælde af gentagne alvorlige overtrædelser et permanent forbud mod varetagelse af ledelsesfunktioner i dette eller i andre selskaber over for et medlem af administrations-selskabets eller investeringsselskabets ledelsesorgan eller over for en hvilken som helst anden fysisk person, der anses for at være ansvarlig

e) hvis der er tale om en juridisk person, administrative maksimumbøder på mindst 5 000 000 EUR eller i medlemsstater, der ikke har euroen som valuta, den tilsvarende værdi i national valuta den 17. september 2014 eller 10 % af den juridiske persons samlede årsomsætning ifølge de seneste foreliggende regnskaber, som ledelsesorganet har godkendt; hvis den juridiske person er et moderselskab eller et datterselskab af det moderselskab, der skal udarbejde konsoliderede regnskaber i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/34/EU²⁵), er den relevante samlede årsomsætning den samlede årsomsætning eller den tilsvarende indkomsttype i overensstemmelse med den relevante EU-ret på regnskabsområdet ifølge de seneste konsoliderede regnskaber, som det endelige moderselskabs ledelsesorgan har godkendt

f) hvis der er tale om en fysisk person, administrative maksimumbøder på mindst 5 000 000 EUR eller, i medlemsstater, der ikke har euroen som valuta, den tilsvarende værdi i national valuta den 17. september 2014, eller

g) som alternativ til litra e) og f), administrative maksimumbøder på op til mindst det dobbelte af den fortjeneste, der er opnået ved overtrædelsen, såfremt fortjenesten kan beregnes, også selv om dette overstiger maksimumsbeløbene i litra e) og f).

7. Medlemsstaterne kan i henhold til deres nationale ret give de kompetente myndigheder beføjelse til at pålægge former for sanktioner ud over de i stk. 6 nævnte eller til at pålægge bøder, der overstiger de i stk. 6, litra e), f) og g), nævnte beløb.

17) Følgende artikler indsættes:

»Artikel 99a

Medlemsstaterne sikrer, at deres love eller administrative bestemmelser, der gennemfører dette direktiv, fastsætter sanktioner, særlig når:

a) der drives virksomhed som investeringsinstitut uden godkendelse, hvorved der sker en overtrædelse af artikel 5

b) der drives virksomhed som administrationsselskab uden forudgående godkendelse, hvorved der sker en overtrædelse af artikel 6

c) der drives virksomhed som investeringsselskab uden forudgående godkendelse, hvorved der sker en overtrædelse af artikel 27

d) en kvalificeret deltagelse i et administrationsselskab erhverves, direkte eller indirekte, eller en sådan kvalificeret deltagelse i et administrationsselskab forøges, således at den pågældendes andel af stemmerettigheder eller kapitalandele derved når op på eller overstiger 20 %, 30 % eller 50 %, eller at administrationsselskabet derved bliver den pågældendes datterselskab, (i det følgende benævnt »den påtænkte erhvervelse«), uden skriftlig underretning af de kompetente myndigheder for det administrationsselskab, hvori erhververen søger at erhverve eller forøge en kvalificeret andel, hvorved der sker en overtrædelse af artikel 11, stk. 1

e) en kvalificeret deltagelse i et administrationsselskab afhændes, direkte eller indirekte, eller reduceres, således at den pågældendes andel af stemmerettigheder eller kapitalandele derved falder til under 20 %, 30 % eller 50 %, eller således at administrationsselskabet ophører med at være et datterselskab, uden skriftlig underretning af de kompetente myndigheder, hvorved der sker en overtrædelse af artikel 11, stk.

- f) et administrationsselskab har opnået godkendelse ved brug af urigtige erklæringer eller på anden ulovlig vis, hvorved der sker en overtrædelse af artikel 7, stk. 5, litra b)
- g) et investeringsselskab har opnået godkendelse ved brug af urigtige erklæringer eller på anden ulovlig vis, hvorved der sker en overtrædelse af artikel 29, stk. 4, litra b)
- h) et administrationsselskab ikke, så snart det har fået kendskab til erhvervelser eller afhændelser af besiddelser af kapital i selskabet, som bevirker, at deltagelsen overskrider eller falder til under en af de tærskler, som er omhandlet i artikel 11, stk. 1, i direktiv 2014/65/EU, underretter de kompetente myndigheder om disse erhvervelser eller afhændelser, hvorved der sker en overtrædelse af nærværende direktivs artikel 11, stk. 1
- i) et administrationsselskab ikke mindst en gang om året meddeler den kompetente myndighed navnene på de aktionærer eller selskabsdeltagere, som besidder en kvalificeret deltagelse samt dennes størrelse, hvorved der sker en overtrædelse af artikel 11, stk. 1
- j) et administrationsselskab ikke overholder de procedurer og ordninger, der er fastsat i overensstemmelse med de nationale bestemmelser til gennemførelse af artikel 12, stk. 1, litra a)
- k) et administrationsselskab ikke overholder strukturelle og organisatoriske krav, der er fastsat i overensstemmelse med de nationale bestemmelser til gennemførelse af artikel 12, stk. 1, litra b)
- l) et investeringsselskab ikke overholder de procedurer og ordninger, der er fastsat i overensstemmelse med de nationale bestemmelser til gennemførelse af artikel 31
- m) et administrationsselskab eller et investeringsselskab ikke opfylder krav vedrørende delegering af dets opgaver til tredjemand, som er fastsat i overensstemmelse med de nationale bestemmelser til gennemførelse af artikel 13 og 30
- n) et administrationsselskab eller et investeringsselskab ikke overholder en adfærdskodeks, der er fastsat i overensstemmelse med de nationale bestemmelser til gennemførelse af artikel 14 og 30
- o) en depositar ikke udfører sine opgaver i overensstemmelse med de nationale bestemmelser til gennemførelse af artikel 22, stk. 3-7
- p) et investeringsselskab eller, for hver af de investeringsfonde, som det administrerer, et administrationsselskab gentagne gange undlader at opfylde forpligtelser vedrørende investeringsinstitutterts investeringspolitikker fastsat i nationale bestemmelser til gennemførelse af kapitel VII
- q) et administrationsselskab eller et investeringsselskab undlader at anvende en risikostyringsproces eller en proces for nøjagtig og uafhængig vurdering af værdien af OTC-derivaterne fastsat i nationale bestemmelser til gennemførelse af artikel 51, stk. 1
- r) et investeringsselskab eller, for hver af de investeringsfonde, som det administrerer, et administrationsselskab gentagne gange undlader at opfylde forpligtelser til at afgive oplysninger til investorer fastsat i overensstemmelse med nationale bestemmelser til gennemførelse af artikel 68 til 82
- s) et administrationsselskab eller et investeringsselskab, der markedsfører andele i investeringsinstitutter, som det administrerer i en anden medlemsstat end investeringsinstituttets hjemland, undlader at opfylde anmeldelseskravet fastsat i artikel 93, stk. 1.

1. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder på deres officielle websted offentliggør alle afgørelser, der ikke kan appelleres, og som pålægger en administrativ sanktion eller foranstaltning for overtrædelser af de nationale bestemmelser til gennemførelse af dette direktiv, snarest muligt efter, at den person, der blev pålagt sanktionen eller foranstaltningen, er underrettet om afgørelsen. Offentliggørelsen skal mindst indeholde oplysninger om overtrædelsens type og art og om identiteten af de personer, der er ansvarlige. Denne forpligtelse gælder ikke for afgørelser om pålæg af foranstaltninger af undersøgelsesmæssig karakter.

Hvis den kompetente myndighed anser offentliggørelsen af de juridiske personers identitet eller de fysiske personers personoplysninger for at være ude af proportioner efter en individuel vurdering af proportionaliteten af offentliggørelsen af sådanne oplysninger, eller hvis offentliggørelsen udgør en trussel mod de finansielle markeders stabilitet eller en igangværende undersøgelse, skal medlemsstaterne dog sikre, at de kompetente myndigheder enten

a) udsætter offentliggørelsen af afgørelsen om at pålægge sanktionen eller foranstaltningen, indtil grunden til at undlade offentliggørelse er ophørt med at eksistere

b) offentliggør afgørelsen om at pålægge sanktionen eller foranstaltningen anonymt på en måde, der overholder national ret, hvis sådan anonym offentliggørelse sikrer en effektiv beskyttelse af de pågældende personoplysninger, eller

c) undlader at offentliggøre afgørelsen om at pålægge en sanktion eller foranstaltning, hvis mulighederne fastsat i litra a) og b) anses for at være utilstrækkelige til at sikre:

i) at de finansielle markeders stabilitet ikke bringes i fare

ii) forholdsmæssigheden af offentliggørelsen af sådanne afgørelser vedrørende foranstaltninger, der vurderes at være af mindre betydning.

Hvis det besluttes at offentliggøre en sanktion eller foranstaltning anonymt, kan offentliggørelsen af de pågældende oplysninger udsættes i et rimeligt tidsrum, hvis det forudses, at grundene til anonym offentliggørelse i mellemtiden vil ophøre med at eksistere.

2. De kompetente myndigheder informerer ESMA om alle de administrative sanktioner, der pålægges, men ikke offentliggøres i henhold til stk. 1, andet afsnit, litra c), herunder eventuelle klager i denne forbindelse og resultatet af sådanne klager. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder modtager oplysninger og den endelige dom i forbindelse med eventuelle strafferetlige sanktioner, der pålægges, og videregiver disse til ESMA. ESMA vedligeholder en central database over sanktioner, der indberettes til den, udelukkende med henblik på udveksling af oplysninger mellem kompetente myndigheder. Kun kompetente myndigheder må have adgang til databasen, og den skal ajourføres med de oplysninger, som de kompetente myndigheder indberetter.

3. Hvis afgørelsen om at pålægge en sanktion eller foranstaltning indbringes for de relevante domstole eller andre myndigheder, offentliggør de kompetente myndigheder også straks sådanne oplysninger på deres officielle websted sammen med efterfølgende oplysninger om resultatet af en sådan klage. Enhver afgørelse, der annullerer en tidligere afgørelse om at pålægge en sanktion eller foranstaltning, offentliggøres også.

4. De kompetente myndigheder sørger for, at en offentliggørelse i henhold til denne artikel forbliver på deres officielle websted i mindst fem år efter offentliggørelsen. Personoplysninger, der er indeholdt i offentliggørelsen, beholdes kun på den kompetente myndigheds officielle websted, så længe det er nødvendigt, i overensstemmelse med de gældende databeskyttelsesregler.

Artikel 99c

1. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder ved valget af arten af administrative sanktioner eller foranstaltninger og fastsættelse af niveauet af de administrative bøder sørger for, at de er effektive, står i rimeligt forhold til overtrædelsen og har afskrækkende virkning og tager højde for alle relevante omstændigheder, herunder, når det er relevant:

- a) overtrædelsens grovhed og varighed
- b) den for overtrædelsen ansvarlige persons grad af ansvar
- c) den finansielle styrke hos den for overtrædelsen ansvarlige person med udgangspunkt, f.eks., i den samlede årsomsætning i tilfælde af en juridisk person eller årsindkomsten, i tilfælde af en fysisk person
- d) den for overtrædelsen ansvarlige persons fortjeneste eller undgåede tab, den skade, der er påført andre personer, og i givet fald den skade, der er påført markedernes funktion eller økonomien som helhed, såfremt disse beløb kan beregnes
- e) den for overtrædelsen ansvarlige persons vilje til at samarbejde med den kompetente myndighed
- f) overtrædelser, som den for overtrædelsen ansvarlige person tidligere har begået
- g) foranstaltninger truffet af den for overtrædelsen ansvarlige person efter overtrædelsen for at hindre gentagelse heraf.

2. Når de kompetente myndigheder udøver deres beføjelse til at pålægge sanktioner i henhold til artikel 99, samarbejder de tæt med henblik på at sikre, at tilsyns- og undersøgelsesbeføjelserne og de administrative sanktioner giver de tilstræbte resultater i overensstemmelse med dette direktiv. De skal også koordinere deres indsats for at undgå dobbeltarbejde og overlapninger, når de udøver deres beføjelse til at føre tilsyn, gennemføre undersøgelser og pålægge administrative sanktioner og foranstaltninger i grænseoverskridende sager i overensstemmelse med artikel 101.

Artikel 99d

1. Medlemsstaterne indfører effektive og pålidelige mekanismer, der tilskynder til at indberette potentielle eller faktiske overtrædelser af de nationale bestemmelser til gennemførelse af dette direktiv, til de kompetente myndigheder, herunder sikre kommunikationskanaler til at indberette de pågældende overtrædelser.

2. De ordninger, der er omhandlet i stk. 1, skal som minimum omfatte:

- a) særlige procedurer for modtagelse af indberetninger om overtrædelser og opfølgningen heraf
- b) passende beskyttelse af ansatte i investeringsselskaber, administrationselskaber og depositarer, som indberetter overtrædelser begået hos disse enheder, i det mindste mod gengældelse, forskelsbehandling og andre former for uretfærdig behandling
- c) beskyttelse af personoplysninger både hvad angår den person, der indberetter overtrædelserne, og den fysiske person, der formodes at være ansvarlig for en overtrædelse, i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF²⁶⁾
- d) klare regler, der sikrer, at en person, der indberetter en overtrædelse, til enhver tid garanteres fortrolighed, medmindre offentliggørelse kræves i national ret som led i yderligere undersøgelser eller efterfølgende retssager.

3. ESMA stiller en eller flere sikre kommunikationskanaler til rådighed til indberetning af overtrædelser af de nationale bestemmelser til gennemførelse af dette direktiv. ESMA sikrer, at disse kommunikationskanaler overholder stk. 2, litra a)-d).

4. Medlemsstaterne påser, at det forhold, at ansatte i investeringselskaber, administrationsselskaber og depositarer som omhandlet i stk. 1 og 3, foretager indberetning, ikke betragtes som værende en overtrædelse af den tavshedspligt, som gælder i henhold til kontrakt eller love eller administrative bestemmelser, og ikke påfører de personer, der foretager indberetning, nogen form for ansvar i forbindelse med denne indberetning.

5. Medlemsstaterne stiller krav om, at administrationsselskaber, investeringselskaber og depositarer har passende procedurer for deres ansatte, således at de ansatte kan indberette overtrædelser internt gennem en særlig, uafhængig og selvstændig kanal.

Artikel 99e

1. De kompetente myndigheder giver årligt ESMA sammenfattede oplysninger vedrørende alle sanktioner og foranstaltninger, der er pålagt i henhold til artikel 99. ESMA offentliggør disse oplysninger i en årlig rapport.

2. Har den kompetente myndighed offentliggjort administrative sanktioner eller foranstaltninger, underretter den samtidig ESMA om disse administrative sanktioner eller foranstaltninger. Vedrører en offentliggjort sanktion eller foranstaltning et administrationsselskab eller investeringselskab, tilføjer ESMA en henvisning til den offentliggjorte sanktion eller foranstaltning i den fortegnelse over administrationsselskaber, der offentliggøres i henhold til artikel 6, stk. 1.

3. ESMA udarbejder udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder med henblik på at fastlægge procedurerne for og formularerne til fremsendelse af oplysninger som omhandlet i denne artikel.

ESMA forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest 18. september 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1095/2010.

18) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 104a

1. Medlemsstaterne anvender direktiv 95/46/EF på behandling af personoplysninger, der foretages i medlemsstaterne i medfør af dette direktiv.

2. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001²⁷⁾ finder anvendelse på behandling af personoplysninger, der foretages af ESMA i medfør af dette direktiv.

19) I artikel 12, stk. 3, artikel 14, stk. 2, artikel 43, stk. 5, artikel 51, stk. 4, artikel 60, stk. 6, artikel 61, stk. 3, artikel 62, stk. 4, artikel 64, stk. 4, artikel 75, stk. 4, artikel 78, stk. 7, artikel 81, stk. 2, artikel 95, stk. 1, og artikel 111, ændres ordene: »i overensstemmelse med artikel 112, stk. 2, 3 og 4, og med forbehold af betingelserne i artikel 112a og 112b« til: »i overensstemmelse med artikel 112a«.

20) I artikel 50a ændres ordene: »i overensstemmelse med artikel 112a og med forbehold af betingelserne i artikel 112b og 112c« til: »i overensstemmelse med artikel 112a«.

21) I artikel 52, stk. 4, tredje afsnit, ændres henvisningen til »artikel 112, stk. 1« til en henvisning »artikel 112«.

22) Artikel 112 affattes således

Artikel 112

Kommissionen bistås af Det Europæiske Værdipapirudvalg, der er nedsat ved Kommissionens afgørelse 2001/528/EF²⁸⁾.

23) Artikel 112a affattes således:

»Artikel 112a

1. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter tillægges Kommissionen på de i denne artikel fastlagte betingelser.

2. Beføjelsen til at vedtage delegerede beføjelser, jf. artikel 12, 14, 43, 60, 61, 62, 64, 75, 78, 81, 95 og 111, tillægges Kommissionen for en periode på fire år fra den 4. januar 2011.

Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter, jf. artikel 26b, tillægges Kommissionen for en periode på fire år fra den 17. september 2014.

Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter, jf. artikel 50a, tillægges Kommissionen for en periode på fire år fra den 21. juli 2011.

Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter, jf. artikel 51, tillægges Kommissionen for en periode på fire år fra den 20. juni 2013.

Kommissionen udarbejder en rapport vedrørende delegationen af beføjelser senest seks måneder inden udløbet af fireårsperioden. Delegationen af beføjelser forlænges stiltiende for perioder af samme varighed, medmindre Europa-Parlamentet eller Rådet modsætter sig en sådan forlængelse senest tre måneder inden udløbet af hver periode.

3. Den i artikel 12, 14, 26b, 43, 50a, 51, 60, 61, 62, 64, 75, 78, 81, 95 og 111 omhandlede delegation af beføjelser kan til enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet. En afgørelse om tilbagekaldelse bringer delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Den får virkning dagen efter offentliggørelsen af afgørelsen i Den Europæiske Unions Tidende eller på et senere tidspunkt, der angives i afgørelsen. Den berører ikke gyldigheden af delegerede retsakter, der allerede er i kraft.

4. Så snart Kommissionen vedtager en delegeret retsakt, giver den samtidigt Europa-Parlamentet og Rådet meddelelse herom.

5. En delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 12, 14, 26b, 43, 50a, 51, 60, 61, 62, 64, 75, 78, 81, 95 and 111, træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden for en frist på tre måneder fra meddelelsen af den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet og Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har informeret Kommissionen om, at de ikke agter at gøre indsigelse. Fristen forlænges med tre måneder på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ.«

(24) Artikel 112b udgår.

25) Skema A, punkt 2, i bilag I affattes således:

»2. Oplysninger om depositaren:

2.1. Angivelse af investeringsinstituttets depositar og en beskrivelse af vedkommendes opgaver og af interessekonflikter, som måtte opstå.

2.2. En beskrivelse af eventuelle opbevaringsopgaver, som depositaren har delegeret, listen over delegerede og underdelegerede og eventuelle interessekonflikter, som måtte opstå som følge af delegeringen.

2.3. En erklæring om, at ajourførte oplysninger om punkt 2.1 og 2.2 vil blive stillet til rådighed for investorerne efter anmodning.«

Artikel 2

1. Medlemsstaterne vedtager og offentliggør senest den 18. marts 2016 de nødvendige love og administrative bestemmelser for at efterkomme dette direktiv. De tilsender straks Kommissionen teksten til disse bestemmelser.

De anvender de i første afsnit omhandlede love og administrative bestemmelser fra den 18. marts 2016. Disse love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale love og administrative bestemmelser, som de vedtager på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 3

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i Den Europæiske Unions Tidende.

Artikel 4

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 23. juli 2014.

På Europa-Parlamentets vegne

M. SCHULZ

Formand

På Rådets vegne

S. GOZI

Formand

- 1) EUT C 96 af 4.4.2013, s. 18
- 2) Europa-Parlamentets holdning af 15. april 2014 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 23. juli 2014.
- 3) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) (EUT L 302 af 17.11.2009, s. 32).
- 4) Kommissionens henstilling 2009/384/EF af 30. april 2009 om aflønningspolitik i finanssektoren (EUT L 120 af 15.5.2009, s. 22).
- 5) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1095/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/77/EF (EUT L 331 af 15.12.2010, s. 84).
- 6) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/78/EF (EUT L 331 af 15.12.2010, s. 12).
- 7) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/61/EU af 8. juni 2011 om forvaltere af alternative investeringsfonde og om ændring af direktiv 2003/41/EF og 2009/65/EF samt forordning (EF) nr. 1060/2009 og (EU) nr. 1095/2010 (EUT L 174 af 1.7.2011, s. 1).
- 8) Kommissionens direktiv 2006/73/EF af 10. august 2006 om gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/39/EF for så vidt angår de organisatoriske krav til og betingelserne for drift af investeringselskaber samt definitioner af begreber med henblik på nævnte direktiv (EUT L 241 af 2.9.2006, s. 26).
- 9) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 909/2014 af 23. juli 2014 om forbedring af værdipapirafviklingen i Den Europæiske Union og om værdipapircentraler (CSD'er) samt om ændring af direktiv 98/26/EF og 2014/65/EU og forordning (EU) nr. 236/2012 (se side 1 i denne EUT).
- 10) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringselskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 1).
- 11) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringselskaber, om ændring af direktiv 2002/87/EF og om ophævelse af direktiv 2006/48/EF og 2006/49/EF (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 338).
- 12) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/9/EF af 3. marts 1997 om investorgarantiordninger (EFT L 84 af 26.3.1997, s. 22).
- 13) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 af 4. juli 2012 om OTC-derivater, centrale modparter og transaktionsregistre (EUT L 201 af 27.7.2012, s. 1).
- 14) EUT C 369 af 17.12.2011, s. 14.
- 15) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 af 18. december 2000 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i fællesskabsinstitutionerne og -organerne og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 8 af 12.1.2001, s. 1).
- 16) EUT C 100 af 6.4.2013, s. 12.
- 17) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og om ændring af direktiv 2002/92/EF og direktiv 2011/61/EU (EUT L 173, 12.6.2014, s. 349).«
- 18) Kommissionens henstilling 2009/384/EF af 30. april 2009 om aflønningspolitik i finanssektoren (EUT L 120 af 15.5.2009, s. 22).
- 19) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/78/EF (EUT L 331 af 15.12.2010, s. 12).
- 20) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/61/EU af 8. juni 2011 om forvaltere af alternative investeringsfonde og om ændring af direktiv 2003/41/EF og 2009/65/EF samt forordning (EF) nr. 1060/2009 og (EU) nr. 1095/2010 (EUT L 174 af 1.7.2011, s. 1).
- 21) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringselskaber, om ændring af direktiv 2002/87/EF og om ophævelse af direktiv 2006/48/EF og 2006/49/EF (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 338).«
- 22) Kommissionens direktiv 2006/73/EF af 10. august 2006 om gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/39/EF for så vidt angår de organisatoriske krav til og betingelserne for drift af investeringselskaber samt definitioner af begreber med henblik på nævnte direktiv (EUT L 241 af 2.9.2006, s. 26).«
- 23) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF af 19. maj 1998 om endelig afregning i betalingssystemer og værdipapirafviklingssystemer (EFT L 166 af 11.6.1998, s. 45).«
- 24) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringselskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 1).«
- 25) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/34/EU af 26. juni 2013 om årsregnskaber, konsoliderede regnskaber og tilhørende beretninger for visse virksomhedsformer, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/43/EF og om ophævelse af Rådets direktiv 78/660/EØF og 83/349/EØF (EUT L 182 af 29.6.2013, s. 19).«
- 26) Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 281 af 23.11.1995, s. 31).«
- 27) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 af 18. december 2000 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i fællesskabsinstitutionerne og -organerne og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 8 af 12.1.2001, s. 1).«
- 28) Kommissionens afgørelse 2001/528/EF af 6. juni 2001 om oprettelse af Det Europæiske Værdipapirudvalg (EUT L 191 af 13.7.2001, s. 45).«

Bilag 3

Dette dokument er et dokumentationsredskab, og institutionerne påtager sig intet ansvar herfor. Der er tale om en konsolideret udgave af solvens II-direktivet, dvs. en sammenskrivning af det oprindelige direktiv med opdateringer som følge af efterfølgende ændringer.

► **B** **EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV 2009/138/EF**

af 25. november 2009

om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II)

(omarbejdning)

(EØS-relevant tekst)

(EFT L 335, 17.12.2009, p. 1)

Ændret ved:

		Nr.	Tidende Side	dato
► M1	Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/89/EU EØS-relevant tekst af 16. november 2011	L 326	113	8.12.2011
► M2	Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/23/EU EØS-relevant tekst af 12. september 2012	L 249	1	14.9.2012
► M3	Rådets direktiv 2013/23/EU af 13. maj 2013	L 158	362	10.6.2013
► M4	Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/58/EU EØS-relevant tekst af 11. december 2013	L 341	1	18.12.2013
► M5	Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/51/EU af 16. april 2014	L 153	1	22.5.2014

Berigtiget ved:

- **C1** Berigtigelse, EFT L 219, 25.7.2014, s. 66 (2009/138/EF)

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV 2009/138/EF

af 25. november 2009

om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II)

(omarbejdning)

(EØS-relevant tekst)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 47, stk. 2, og artikel 55,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg¹⁾,

efter høring af Regionsudvalget,

efter proceduren i traktatens artikel 251²⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Der skal foretages en række væsentlige ændringer i Rådets første direktiv 73/239/EØF af 24. juli 1973 om samordning af de administrativt og ved lov fastsatte bestemmelser om adgang til og udøvelse af direkte forsikringsvirksomhed, bortset fra livsforsikring³⁾, Rådets direktiv 78/473/EØF af 30. maj 1978 om samordning af administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser vedrørende coassurancevirksomhed inden for Fællesskabet⁴⁾, Rådets direktiv 87/344/EØF af 22. juni 1987 om samordning af de ved lov eller administrativt fastsatte bestemmelser om retshjælpsforsikring⁵⁾, Rådets andet direktiv 88/357/EØF af 22. juni 1988 om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende direkte forsikringsvirksomhed bortset fra livsforsikring og om fastsættelse af bestemmelser, der kan lette den faktiske gennemførelse af den frie udveksling af tjenesteydelser⁶⁾, Rådets direktiv 92/49/EØF af 18. juni 1992 om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende direkte forsikringsvirksomhed bortset fra livsforsikring (tredje skadesforsikringsdirektiv)⁷⁾, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/78/EF af 27. oktober 1998 om supplerende tilsyn med forsikringsselskaber i en forsikringsgruppe⁸⁾, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/17/EF af 19. marts 2001 om sanering og likvidation af forsikringsselskaber⁹⁾, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/83/EF af 5. november 2002 om livsforsikringsvirksomhed¹⁰⁾ og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/68/EF af 16. november 2005 om genforsikringsvirksomhed¹¹⁾. Af klarhedshensyn bør disse direktiver omarbejdes.

(2) For at lette adgangen til og udøvelsen af disse former for livsforsikrings- og genforsikringsvirksomhed er det nødvendigt at fjerne de alvorligste forskelle i medlemsstaternes lovgivning for så vidt angår de regler, som forsikrings- og genforsikringsselskaber er underlagt. Der bør derfor opstilles retlige rammer for forsikrings- og genforsikringsselskabers udøvelse af forsikringsvirksomhed i hele det indre marked for dermed at gøre det lettere for forsikrings- og genforsikringsselskaber med hovedsæde i Fællesskabet at påtage sig risici og forpligtelser i hele Fællesskabet.

(3) Af hensyn til et velfungerende indre marked bør der fastlægges samordnede regler for tilsyn med forsikringskoncerner og for foranstaltninger til sanering og likvidation af forsikringsselskaber med henblik på kreditorbeskyttelse.

(4) Visse selskaber, som præsterer forsikringstjenesteydelser, bør ikke være omfattet af det system, der oprettes i kraft af dette direktiv, det være sig på grund af deres størrelse, retlige status eller art — f.eks. en tæt tilknytning til offentlige forsikringsordninger — eller de specifikke tjenesteydelser, de præsterer. Det vil endvidere være hensigtsmæssigt i flere medlemsstater at udelukke bestemte organer, hvis virksomhed kun omfatter en meget begrænset sektor, og som lovgivningsmæssigt er begrænset til et bestemt geografisk område eller til bestemte personer.

(5) Meget små forsikringsselskaber, som opfylder visse betingelser, herunder bruttopræmieindtægter på under 5 mio. EUR, er undtaget fra dette direktivs anvendelsesområde. Alle forsikrings- og genforsikrings-selskaber, som allerede er godkendt i henhold til de nuværende direktiver, bør dog fortsat være godkendt,

når dette direktiv gennemføres. Selskaber, som er undtaget fra dette direktivs anvendelsesområde, bør kunne gøre brug af de grundlæggende friheder i henhold til traktaten. Disse selskaber bør have mulighed for at ansøge om tilladelse i henhold til dette direktiv med henblik på at drage fordel af enhedstilladelsen i henhold til dette direktiv.

(6) Det bør være muligt for medlemsstater at kræve, at selskaber, som udøver forsikrings- eller genforsikringsvirksomhed, og som er undtaget fra dette direktivs anvendelsesområde, registrerer sig. Medlemsstaterne kan også lade disse selskaber blive omfattet af finansielt og lovpligtigt tilsyn.

(7) Rådets direktiv 72/166/EØF af 24. april 1972 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om ansvarsforsikring for motorkøretøjer og kontrollen med forsikringspligtens overholdelse¹²⁾, Rådets syvende direktiv 83/349/EØF af 13. juni 1983 på grundlag af traktatens artikel 54, stk. 3, litra g), om konsoliderede regnskaber¹³⁾, Rådets andet direktiv 84/5/EØF af 30. december 1983 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om ansvarsforsikring for motorkøretøjer¹⁴⁾, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/39/EF af 21. april 2004 om markeder for finansielle instrumenter¹⁵⁾ samt Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/48/EF af 14. juni 2006 om adgang til at optage og udøve virksomhed som kreditinstitut¹⁶⁾ indeholder generelle regler på områderne bogholderi, ansvarsforsikring for motorkøretøjer, finansielle instrumenter og kreditinstitutter og definitioner inden for disse områder. Visse af definitionerne i disse direktiver bør finde anvendelse i forbindelse med dette direktiv.

(8) Adgang til udøvelse af forsikrings- eller genforsikringsvirksomhed bør være betinget af en forudgående tilladelse. Der bør derfor fastsættes betingelser og procedurer for meddelelse af denne tilladelse og for et eventuelt afslag.

(9) De direktiver, som ophæves ved dette direktiv, fastsætter ikke nogen bestemmelser for omfanget af de genforsikringsaktiviteter, som et forsikringsselskab har fået tilladelse til at udøve. Det er op til medlemsstaterne at beslutte, om der skal fastsættes bestemmelser for dette.

(10) Henvisninger i dette direktiv til forsikrings- eller genforsikringsselskaber bør omfatte captive-forsikringsselskaber og captive-genforsikringsselskaber, undtagen når der er fastsat særlige bestemmelser for disse selskaber.

(11) Da dette direktiv udgør et centralt element i virkeliggørelsen af det indre marked, bør forsikrings- og genforsikringsselskaber, der har opnået tilladelse i deres hjemlande, have ret til at udøve en del af eller alle deres aktiviteter i hele Fællesskabet ved at etablere filialer eller præstere tjenesteydelser. Der bør derfor tages skridt til at tilvejebringe den harmonisering, der er nødvendig og tilstrækkelig til at opnå gensidig anerkendelse af tilladelser og tilsynsordninger, og dermed en fælles tilladelse, som gælder i hele Fællesskabet, og som åbner mulighed for, at tilsynet med et selskab udføres af hjemlandet.

(12) I Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/26/EF af 16. maj 2000 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om ansvarsforsikring for motorkøretøjer (fjerde motorkøretøjsforsikringsdirektiv)¹⁷⁾ er der fastsat regler for udnævnelse af skadesbehandlingsrepræsentanter. Disse regler bør finde anvendelse i forbindelse med dette direktiv.

(13) Genforsikringsselskaber bør begrænse deres målsætninger til udøvelse af genforsikringsvirksomhed og hermed forbundne aktiviteter. Et sådant krav bør ikke hindre et genforsikringsselskab i at udøve aktiviteter som f.eks. statistisk eller aktuarmæssig rådgivning, risikoanalyse eller forskning på sine kunders vegne. Det kan også omfatte udøvelse af funktionen som holdingselskab og virksomhed i relation til de aktiviteter i den finansielle sektor, der er omhandlet i artikel 2, stk. 8, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/87/EF af 16. december 2002 om supplerende tilsyn med kreditinstitutter, forsikringsselska-

ber og investeringsselskaber i et finansielt konglomerat¹⁸⁾. Under alle omstændigheder tillader dette krav ikke, at der udøves bankvirksomhed eller finansielle aktiviteter, der ikke er relaterede hertil.

(14) Beskyttelse af forsikringstagerne forudsætter, at forsikrings- og genforsikringsselskaber er underlagt effektive solvenskrav, som vil føre til en effektiv kapitalfordeling i hele Den Europæiske Union. Det nuværende system er ikke længere tilstrækkeligt i lyset af udviklingen på markedet. Det er derfor nødvendigt at indføre en ny lovramme.

(15) I tråd med den seneste udvikling inden for risikostyring i International Association of Insurance Supervisors, International Accounting Standards Board og International Actuarial Association og på baggrund af den seneste udvikling inden for andre finanssektorer bør der vedtages en metode, som bygger på den økonomiske risiko, og som tilskynder forsikrings- og genforsikringsselskaber til at måle og forvalte deres risici korrekt. Harmoniseringen bør øges med specifikke regler for værdiansættelse af aktiver og passiver, herunder forsikringsmæssige hensættelser.

(16) Hovedformålet med regulering af og tilsyn med forsikrings- og genforsikringsselskaber er at sikre en hensigtsmæssig beskyttelse af forsikringstagere og begunstigede. Begrebet begunstigede har til formål at dække enhver fysisk eller juridisk person, som har en rettighed i henhold til en forsikringsaftale. Finansiell stabilitet samt redelige og stabile markeder er andre mål for regulering af og tilsyn med forsikrings- og genforsikringsselskaber, og disse bør også tages i betragtning, dog uden at hovedformålet af den grund undermineres.

(17) Solvensregimet, der fastsættes i dette direktiv, forventes at føre til en endnu bedre beskyttelse for forsikringstagerne. Det vil kræve, at medlemsstaterne tildeler tilsynsmyndigheder ressourcer til at nå deres forpligtelser, som er fastsat i dette direktiv. Dette omfatter alle nødvendige kapaciteter, herunder finansielle og menneskelige ressourcer.

(18) Medlemsstaternes tilsynsmyndigheder bør derfor have alle nødvendige beføjelser til at sikre, at forsikrings- og genforsikringsselskaber udøver deres virksomhed på betryggende vis i hele Fællesskabet, hvad enten det sker i henhold til reglerne om fri etableringsret eller i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser. For at sikre et effektivt tilsyn skal alle tilsynsmyndighedernes tiltag være proportionale med arten, omfanget og kompleksiteten af de risici, der er forbundet med et forsikringsselskabs eller et genforsikringsselskabs virksomhed, uanset hvilken betydning det omhandlede selskab har for den overordnede finansielle stabilitet på markedet.

(19) Dette direktiv bør ikke være for belastende for små og mellemstore forsikringsselskaber. En af måderne hvorpå dette kan opnås er ved en passende anvendelse af proportionalitetsprincippet. Dette princip bør både anvendes på kravene, der stilles til forsikrings- og genforsikringsselskaber, og på udøvelsen af tilsynsbeføjelser.

(20) Dette direktiv bør navnlig ikke være for belastende for forsikringsselskaber, der specialiserer sig i at præstere særlige typer af forsikringer eller tjenesteydelser til særlige kundesegmenter, og der bør i den forbindelse erkendes, at specialisering på denne måde kan være en værdifuld måde til effektivt og reelt at styre risiko. For at nå dette mål såvel som en passende anvendelse af proportionalitetsprincippet bør det også være muligt i specielle tilfælde at tillade, at selskaber anvender deres egne oplysninger til at kalibrere i risikomodulerne i solvenskapitalkravets standardformel.

(21) Dette direktiv bør også tage hensyn til captive-forsikringsselskabers og captive-genforsikringsselskabers særlige forhold. Da disse selskaber kun dækker risiko i forbindelse med den industri- eller handelskoncern, som de tilhører, bør der indføres passende fremgangsmåder i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet for at afspejle arten, omfanget og kompleksiteten af deres virksomhed.

- (22) Tilsynet med genforsikringsaktiviteter bør tage hensyn til genforsikringssektorens særlige forhold, navnlig dens globale karakter og det forhold, at forsikringstagerne selv er forsikrings- eller genforsikringsselskaber.
- (23) Tilsynsmyndighederne bør kunne indhente de oplysninger fra forsikrings- og genforsikringsselskaber, der er nødvendige med henblik på tilsynet, herunder i givet fald de oplysninger, som et forsikrings- eller genforsikringsselskab offentliggør i forbindelse med regnskaber, børsnotering eller andre retlige eller reguleringsmæssige krav.
- (24) Ansvar for overvågningen af forsikringsselskabers og genforsikringsselskabers økonomiske soliditet bør pålægges tilsynsmyndighederne i hjemlandet. De bør til dette formål regelmæssigt udføre undersøgelser og evalueringer.
- (25) Tilsynsmyndighederne bør kunne tage hensyn til følgerne for risiko- og kapitalforvaltning af frivillige adfærdskodekser og gennemsigtighedskrav, som overholdes af de relevante institutioner, der handler med uregulerede og alternative instrumenter.
- (26) Solvenskapitalkravet danner udgangspunkt for, hvorvidt de kvantitative krav i forsikringsbranchen er tilstrækkelige. Tilsynsmyndighederne bør derfor alene under exceptionelle omstændigheder, i de tilfælde, der er nævnt i dette direktiv, have beføjelse til at stille krav om et kapitaltillæg til solvenskapitalkravet i forlængelse af tilsynsprocessen. Hensigten med standardformlen for solvenskapitalkravet er at afspejle de fleste forsikringsselskabers og genforsikringsselskabers risikoprofil. Denne standardmetode vil i nogle tilfælde ikke i tilstrækkelig grad afspejle et selskabs meget specifikke risikoprofil.
- (27) Kravet om et kapitaltillæg er exceptionelt i den forstand, at det kun bør anvendes som en sidste mulighed, når andre tilsynsforanstaltninger er ineffektive eller uhensigtsmæssige. Begrebet exceptionelt bør ses inden for rammerne af en særlig situation i det selskab i stedet for i forhold til antallet af kapitaltillæg, som indføres på et specifikt marked.
- (28) Kapitaltillægget bør opretholdes, så længe der ikke er rettet op på de forhold, der var gældende, da kravet blev indført. Når den komplette eller partielle interne model rummer væsentlige mangler, eller der forekommer væsentlige ledelsesmæssige svigt, bør tilsynsmyndighederne sikre, at det pågældende selskab gør sit yderste for at rette op på de mangler, der førte til kravet om et kapitaltillæg. Når standardmetoden imidlertid ikke i tilstrækkelig grad afspejler et selskabs meget specifikke risikoprofil, kan kapitaltillægget opretholdes i de efterfølgende år.
- (29) Nogle risici kan kun imødegås i tilstrækkelig grad med ledelseskrav snarere end med de kvantitative krav, der afspejles i solvenskapitalkravet. Et effektivt ledelsessystem er derfor afgørende for en hensigtsmæssig ledelse af forsikringsselskabet og for reguleringssystemet.
- (30) Ledelsessystemet omfatter risikostyringsfunktionen, compliance-funktionen, den interne ► **C1** auditfunktion ◀ og aktuarfunktionen.
- (31) En funktion er en administrativ kapacitet til at varetage særlige ledelsesopgaver. Identificeringen af en særlig funktion forhindrer ikke selskabet i frit at beslutte, hvordan denne funktion skal organiseres i praksis, medmindre andet er anført i dette direktiv. Dette bør ikke føre til unødigt byrdefulde krav, fordi der skal tages hensyn til arten, omfanget og kompleksiteten af selskabets aktiviteter. Det bør derfor være muligt for disse funktioner at bemandes med eget personale, bero på rådgivning fra eksterne eksperter eller udliciteres til eksperter inden for de grænser, direktivet sætter.

(32) I mindre, og mindre komplekse, selskaber undtagen i forbindelse med den interne ► **C1** auditfunktion ◀ bør det være muligt, at én person eller organisatorisk enhed endvidere kan udføre mere end én funktion.

(33) De funktioner, der indgår i ledelsessystemet, anses for nøglefunktioner og er derfor også vigtige og afgørende funktioner.

(34) Alle personer, som udfører nøglefunktioner, bør være egnede og hæderlige. Kun personer, der besidder nøgleposter, bør være omfattet af oplysningskravene til tilsynsmyndigheden.

(35) For at vurdere det krævede niveau af sagkundskab, bør de faglige kvalifikationer og erfaringen hos dem, som reelt driver selskabet eller besidder andre nøgleposter, inddrages som yderligere faktorer.

(36) Alle forsikrings- og genforsikringsselskaber bør som en integrerende del af deres forretningsstrategi regelmæssigt vurdere deres samlede solvensbehov med deres specifikke risikoprofil for øje (vurdering af egen risiko og solvens). Denne vurdering kræver hverken, at der udarbejdes en intern model, eller har til formål at beregne et kapitalkrav, som er forskelligt fra solvenskapitalkravet eller minimumskapitalkravet. Resultaterne af hver vurdering bør indberettes til tilsynsmyndighederne som en del af de oplysninger, der skal udleveres i tilsynsøjemed.

(37) For at sikre et effektivt tilsyn med outsourcete funktioner eller aktiviteter er det afgørende, at de myndigheder, der fører tilsyn med det outsourcende forsikrings- eller genforsikringsselskabet, har adgang til alle relevante data, der opbevares af den outsourcende tjenesteyder, uanset om sidstnævnte er en tilsynspligtig enhed eller ej, og at tilsynsmyndighederne har ret til at udføre kontrol på stedet. For at tage hensyn til udviklingen på markederne og sikre, at outsourcing-betingelserne til stadighed er opfyldt, bør tilsynsmyndigheden på forhånd informeres om outsourcing af afgørende eller vigtige funktioner eller aktiviteter. Disse krav bør tage hensyn til arbejdet i Det Fælles Forum, og de stemmer overens med gældende regler og praksis i banksektoren og direktiv 2004/39/EF og dets anvendelse på kreditinstitutter.

(38) Af hensyn til gennemsigtigheden bør forsikrings- og genforsikringsselskaber mindst én gang årligt offentliggøre — dvs. stille gratis til rådighed for offentligheden enten i trykt eller elektronisk form — væsentlige oplysninger om deres solvens og finansielle situation. Selskaber bør have mulighed for at offentliggøre yderligere oplysninger på et frivilligt grundlag.

(39) Der bør tillades udveksling af oplysninger mellem tilsynsmyndighederne og de myndigheder eller organer, der i kraft af deres funktion bidrager til at styrke stabiliteten i det finansielle system. Det er derfor nødvendigt at fastsætte, på hvilke betingelser denne udveksling af oplysninger bør være mulig. Når det derudover er fastsat, at oplysninger kun kan offentliggøres med tilsynsmyndighedernes udtrykkelige tilladelse, bør disse myndigheder i givet fald kunne betinge deres samtykke af, at visse strenge krav overholdes.

(40) Det er nødvendigt at fremme tilsynsmæssig konvergens, ikke blot hvad angår tilsynsværktøjer, men også hvad angår tilsynspraksis. Det Europæiske Tilsynsudvalg for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger (CEIOPS), der er nedsat ved Kommissionens afgørelse 2009/79/EF¹⁹⁾, bør spille en væsentlig rolle i den henseende og regelmæssigt aflægge rapport til Europa-Parlamentet og Kommissionen om fremskridt på området.

(41) Formålet med de oplysninger og rapporten, som skal forelægges i forbindelse med kapitaltillæggene til CEIOPS, er ikke at forbyde deres anvendelse i henhold til dette direktiv, men at bidrage til en stadig højere grad af tilsynsmæssig konvergens ved anvendelse af kapitaltillæg mellem tilsynsmyndighederne i de enkelte medlemsstater.

- (42) For at lette den administrative byrde og undgå dobbeltarbejde bør tilsynsmyndighederne og de nationale statistiske kontorer samarbejde og udveksle oplysninger.
- (43) Med henblik på at styrke tilsynet med forsikrings- og genforsikringsselskaber og beskytte forsikringstagerne bør revisorer, i den betydning der er fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/43/EF af 17. maj 2006 om lovpligtig revision af årsregnskaber og konsoliderede regnskaber²⁰⁾, have pligt til omgående at indberette oplysninger, som kan få alvorlig indflydelse på et forsikringsselskabs eller et genforsikringsselskabs finansielle situation eller administrative organisation.
- (44) Forsikringsselskaber, der udøver både livs- og skadesforsikringsvirksomhed, bør adskille forvaltningen af disse aktiviteter for at beskytte de livsforsikredes interesser. Disse selskaber bør bl.a. pålægges samme kapitalkrav, som gælder for en tilsvarende forsikringskoncern bestående af et livsforsikringsselskab og et skadesforsikringsselskab, under hensyntagen til kapitalens øgede overførbare hos forsikringsselskaber, der tegner flere forsikringsklasser.
- (45) Vurderingen af forsikringsselskabers og genforsikringsselskabers finansielle stilling bør bero på fornuftige økonomiske principper og gøre optimal brug af de oplysninger, som leveres af de finansielle markeder, og på de almindeligt tilgængelige data om forsikringstekniske risici. Specielt bør solvenskrav baseres på en økonomisk værdiansættelse af hele balancen.
- (46) Værdiansættelsesnormer med henblik på tilsynet bør så vidt muligt være forenelige med udviklingen i internationale regnskabsstandarder for at lette den administrative byrde for forsikrings- eller genforsikringsselskaber.
- (47) I overensstemmelse med denne fremgangsmåde bør kapitalkravene dækkes ved hjælp af ► **C1** kapitalgrundlag ◀, uanset om det er balanceførte eller ikke-balanceførte poster. Eftersom ikke alle finansielle ressourcer yder fuld dækning i tilfælde af likvidation og på going concern-basis, bør ► **C1** elementer af kapitalgrundlaget ◀ klassificeres i overensstemmelse med kvalitetskriterier i tre tiers, og ► **C1** det anerkendte kapitalgrundlag ◀ til dækning af kapitalkravene bør afgrænses tilsvarende. De gældende grænser for ► **C1** elementer af kapitalgrundlaget ◀ bør alene anvendes med henblik på at fastslå forsikrings- og genforsikringsselskabers solvens, og de bør ikke yderligere begrænse disse selskabers frihed med hensyn til deres interne kapitalforvaltning.
- (48) Generelt kan aktiver, der er fri for enhver påregnelig forpligtelse, benyttes til at absorbere tab som følge af negative udsving i deres aktiviteter på going-concern basis og i forbindelse med likvidation. Hovedparten af de overskydende aktiver i forhold til passiver, som værdiansættes i overensstemmelse med principperne i dette direktiv, bør derfor behandles som kapital af høj kvalitet (tier 1).
- (49) Ikke alle aktiver i et selskab er uden begrænsninger. I nogle medlemsstater indebærer specifikke produkter afgrænsede fondsstrukturer, der giver en kategori af forsikringstagerne større rettigheder til aktiver inden for deres egen fond. Selv om disse aktiver er medtaget i beregningen af de overskydende aktiver i forhold til passiver med henblik på ► **C1** kapitalgrundlag ◀, kan de faktisk ikke benyttes til at imødegå risici uden for den afgrænsede fond. For at være i overensstemmelse med den økonomiske tilgang bør vurderingen af ► **C1** kapitalgrundlag ◀ tilpasses for at afspejle den anderledes karakter af de aktiver, der er en del af en afgrænset ordning. Beregningen af solvenskapitalkravet bør ligeledes afspejle reduktionen i pooling eller diversifikation i forbindelse med disse afgrænsede fonde.
- (50) Det er for øjeblikket praksis i visse medlemsstater, at forsikringsselskaber sælger livsforsikringsprodukter, hvor forsikringstagerne og de begunstigede bidrager til selskabets risikovillige kapital til gengæld for hele eller en del af afkastet af bidragene. Denne akkumulerede fortjeneste er overskudskapital, som er den retlige enheds ejendom, hvori den er genereret.

(51) Overskudskapital bør værdiansættes i overensstemmelse med den økonomiske tilgang, der er fastlagt i dette direktiv. En simpel henvisning til værdiansættelsen af overskudskapitalen i det lovpligtige årsregnskab bør således ikke være tilstrækkelig. På linje med kravene til ► **C1** kapitalgrundlag ◀, bør overskudskapital være underlagt de kriterier, der er fastsat i dette direktiv om klassificering i tiers. Det indebærer bl.a., at kun overskudskapital, der opfylder kravene til klassificering i tier 1, bør betragtes som tier 1-kapital.

(52) Gensidige og gensidiglignende sammenslutninger med variable bidrag kan opkræve yderligere bidrag fra deres medlemmer (supplerende medlemsbidrag) med henblik på at øge de finansielle midler, som de besidder for at absorbere tab. Supplerende medlemsbidrag kan udgøre en betydelig finansieringskilde for gensidige og gensidiglignende sammenslutninger, når disse sammenslutninger er stillet over for negative udsving i deres aktiviteter. ► **C1** Supplerende medlemsbidrag bør derfor anerkendes som elementer af det supplerende kapitalgrundlag og ◀ behandles i overensstemmelse hermed til solvensformål. Navnlig i forbindelse med gensidige eller gensidiglignende rederisammenslutninger med variable bidrag, der udelukkende forsikrer maritime risici, er anvendelse af supplerende medlemsbidrag en længerevarende praksis, der er genstand for særlige genopretningsordninger og beløb, som godkendes af deres medlemmer, bør behandles som kapital af god kvalitet (tier 2). Tilsvarende i forbindelse med andre gensidige og gensidiglignende sammenslutninger, hvor supplerende medlemsbidrag er af tilsvarende kvalitet, bør det godkendte beløb af disse medlemsbidrag også behandles som kapital af god kvalitet (tier 2).

(53) For at gøre det muligt for forsikrings- og genforsikringsselskaber at opfylde deres forpligtelser over for forsikringstagerne og de begunstigede bør medlemsstaterne pålægge disse selskaber at oprette tilstrækkelige forsikringsmæssige hensættelser. Principperne og de aktuarmæssige og statistiske metoder, der ligger til grund for beregningen af disse forsikringsmæssige hensættelser, bør harmoniseres i hele Fællesskabet for at forbedre sammenligneligheden og gennemsigtigheden.

(54) Beregningen af disse forsikringsmæssige hensættelser bør stemme overens med værdiansættelsen af aktiver og andre forpligtelser samt være markedskonform og i tråd med den internationale udvikling på regnskabs- og tilsynsområdet.

(55) Værdien af de forsikringsmæssige hensættelser bør derfor afspejle det beløb, et forsikrings- eller genforsikringsselskab skulle betale, hvis det omgående overførte sine kontraktlige rettigheder og forpligtelser til et andet selskab. Værdien af de forsikringsmæssige hensættelser bør derfor afspejle det beløb, som et andet forsikrings- eller genforsikringsselskab (referenceselskabet) kan forventes at få behov for med henblik på at overtage og honorere de underliggende forsikrings- og genforsikringsforpligtelser. Størrelsen af de forsikringsmæssige hensættelser bør afspejle forsikringsporteføljens grundlæggende karakteristika. Der bør derfor kun anvendes selskabsspecifikke oplysninger, som f.eks. oplysninger om forvaltning af fordringer og udgifter, til beregningen af disse, for så vidt disse oplysninger sætter forsikrings- og genforsikringsselskaber i stand til bedre at afspejle den underliggende forsikringsporteføljes karakteristika.

(56) De antagelser, der gøres om det referenceselskab, der forventes at overtage og honorere de underliggende forsikrings- og genforsikringsforpligtelser bør harmoniseres i hele Fællesskabet. Navnlig de antagelser om det referenceselskab, som beslutter, hvorvidt det og i hvilket omfang diversifikationseffekter bør inddrages i beregningen af risikotillægget, bør undersøges som led i konsekvensanalysen af gennemførelsesforanstaltninger og bør derefter harmoniseres på fællesskabsplan.

(57) Rimelig interpolation og ekstrapolation fra direkte observerbare markedsværdier bør også kunne anvendes til at beregne forsikringsmæssige hensættelser.

(58) Det er nødvendigt at beregne den forventede nutidsværdi af forsikringsforpligtelser på grundlag af aktuelle og troværdige oplysninger og realistiske antagelser under hensyn til finansielle garantier og optioner indeholdt i forsikrings- og genforsikringsaftaler, for at afgive en økonomisk værdiansættelse af forsikrings- eller genforsikringsforpligtelser. Der bør stilles krav om anvendelse af effektive og harmoniserede aktuarmæssige metoder.

(59) For at afspejle små og mellemstore virksomheders særlige situation bør der fastlægges forenklede fremgangsmåder for beregning af de forsikringsmæssige hensættelser.

(60) Der bør i tilsynsordningen fastlægges dels et risikofølsomhedskrav, der bygger på en prospektiv beregning for at sikre, at tilsynsmyndighederne kan foretage et præcist og rettidigt indgreb (solvenskapitalkravet), dels et sikkerhedsmæssigt minimumsniveau, som de finansielle ressourcer mindst bør overholde (minimumskapitalkravet). Begge kapitalkrav bør harmoniseres i Fællesskabet for at opnå et ensartet beskyttelsesniveau for forsikringstagerne. For at dette direktiv kan blive velfungerende, bør der være en passende skala for tilsynsmæssig indgriben mellem solvenskapitalkravet og minimumskapitalkravet.

(61) For at afbøde for mulige u hensigtsmæssige procykliske virkninger i det finansielle system og undgå en situation hvor forsikrings- og genforsikringsselskaber unødigt tvinges til at tilvejebringe yderligere kapital eller sælge deres investeringer som følge af urimelige negative bevægelser på de finansielle markeder, bør standardmetodens markedsrisikomodul for solvenskapitalkravet indeholde en symmetrisk justeringsmekanisme for ændringerne i aktiekursernes niveau. Herudover bør der i tilfælde af usædvanligt store fald på de finansielle markeder, og hvor denne symmetriske justeringsmekanisme ikke er tilstrækkelig til, at forsikrings- og genforsikringsselskaberne kan overholde deres solvenskapitalkrav, fastsættes en bestemmelse, som gør det muligt for tilsynsmyndighederne at forlænge den periode, indenfor hvilken forsikrings- og genforsikringsselskaberne på ny skal afsætte ► **C1** det fornødne anerkendte kapitalgrundlag ◀ til dækning af solvenskapitalkravet.

(62) Solvenskapitalkravet bør afspejle et niveau for ► **C1** anerkendt kapitalgrundlag ◀, som sætter forsikrings- og genforsikringsselskaber i stand til at dække betydelige tab, og som giver forsikringstagerne og de begunstigede en rimelig sikkerhed for, at forfaldne betalinger vil blive effektueret.

(63) For at sikre at forsikrings- og genforsikringsselskaber har et ► **C1** anerkendt kapitalgrundlag ◀, som til stadighed dækker solvenskapitalkravet, idet der tages hensyn til ændringerne i deres risikoprofil, bør disse selskaber mindst én gang årligt beregne solvenskapitalkravet, løbende kontrollere det og beregne det på ny, når risikoprofilen ændres væsentligt.

(64) For at fremme god risikostyring og bringe de lovregulerede kapitalkrav i overensstemmelse med erhvervslivets praksis bør solvenskapitalkravet fastlægges som den økonomiske kapital, som forsikrings- og genforsikringsselskaber skal råde over for at sikre, at der højst forekommer en konkurssituation hvert 200. tilfælde eller alternativt, når disse selskaber stadig har mulighed for med en sandsynlighed på mindst 99,5 % at overholde deres forpligtelser over for forsikringstagerne og de begunstigede i de følgende 12 måneder. Denne økonomiske kapital bør beregnes på grundlag af disse selskabers sande risikoprofil under hensyntagen til virkningerne af eventuelle risikobegrænsende teknikker samt diversifikationseffekter.

(65) Der bør fastlægges en standardformel til beregning af solvenskapitalkravet, så alle forsikrings- og genforsikringsselskaber har mulighed for at vurdere deres økonomiske kapital. Ved struktureringen af standardformlen bør der benyttes en modulær metode, hvilket indebærer, at hvert enkelt engagement inden for hver risikokategori bør vurderes i et første trin og derefter aggregeres i et andet trin. Hvis selskabets sande risikoprofil afspejles bedre med anvendelsen af virksomhedsspecifikke parametre, bør dette tillades på den forudsætning, at sådanne parametre er beregnet ud fra en standardmetode.

(66) For at afspejle små og mellemstore virksomheders særlige situation bør der fastlægges forenkede fremgangsmåder for beregning af solvenskapitalkravet i henhold til standardformlen.

(67) Den nye risikobaserede indfaldsvinkel omfatter principielt ikke begrebet kvantitative begrænsninger for investeringer og kriterier for anerkendelse af aktiver. Det bør dog være muligt at indføre begrænsninger for investeringer og kriterier for anerkendelse af aktiver for at modvirke risici, som ikke er tilstrækkeligt dækket af et delmodul til standardformlen.

(68) I overensstemmelse med den risikoorienterede tilgang til solvenskapitalkravet bør det være muligt under specifikke omstændigheder at benytte partielle eller komplette interne modeller i stedet for standardformlen til at beregne dette krav. For at yde forsikringstagerne og de begunstigede et ækvivalent beskyttelsesniveau bør sådanne modeller være underlagt et krav om forudgående tilsynsmæssig godkendelse på grundlag af harmoniserede processer og standarder.

(69) Når ► **C1** det anerkendte basiskapitalgrundlag ◀ ikke lever op til minimumskapitalkravet, bør forsikrings- og genforsikringsselskabers tilladelse tilbagekaldes, hvis de ikke inden for et kort tidsrum er i stand til at genskabe ► **C1** det anerkendte basiskapitalgrundlag ◀ og dermed overholde minimumskapitalkravet.

(70) Minimumskapitalkravet bør sikre et minimumsniveau, som de finansielle ressourcer mindst bør overholde. Det er nødvendigt, at dette niveau beregnes efter en enkel formel, som indeholder et fastsat minimum og et loft for det risikobaserede solvenskapitalkrav for at gøre det muligt med en gradvist højere skala for tilsynsmæssige indgreb, og at den baseres på data, som kan revideres.

(71) Forsikrings- og genforsikringsselskaber bør råde over aktiver af en tilstrækkelig kvalitet til at dække deres samlede økonomiske behov. Forsikringsselskabers og genforsikringsselskabers samlede investeringsbeholdning bør administreres efter »prudent person«-princippet.

(72) Medlemsstaterne bør ikke kræve, at forsikrings- eller genforsikringsselskaber investerer deres aktiver i bestemte kategorier af aktiver, da et sådant krav kan være uforeneligt med den liberalisering af kapitalbevægelser, der er fastsat i traktatens artikel 56.

(73) Det er nødvendigt at forbyde bestemmelser, hvorved medlemsstaterne kan kræve, at forsikringsselskaber eller genforsikringsselskaber skal stille aktiver som sikkerhed for de forsikringsmæssige hensættelser, uanset hvilken form dette krav måtte antage, når forsikringsselskabet er genforsikret hos et forsikrings- eller genforsikringsselskab, der har opnået tilladelse i henhold til dette direktiv, eller hos et tredjelandforsikringsselskab, når tilsynsordningen i dette tredjeland anses for at være ækvivalent.

(74) I de hidtidige retlige rammer har der ikke været fastsat hverken detaljerede kriterier for tilsynsmæssig vurdering af den påtænkte erhvervelse eller en procedure for anvendelsen af dem. Der er derfor behov for en præcisering af kriterierne og processen i forbindelse med tilsynsmæssig vurdering for at tilvejebringe den nødvendige retssikkerhed, klarhed og forudsigelighed med hensyn til vurderingsprocessen samt med hensyn til resultaterne heraf. Disse kriterier og procedurer blev fastlagt ved bestemmelser i direktiv 2007/44/EF. For så vidt angår forsikring og genforsikring bør disse bestemmelser derfor kodificeres og integreres i dette direktiv.

(75) Det er derfor helt afgørende at sikre størst mulig harmonisering i hele Fællesskabet af disse procedurer og tilsynsmæssige vurderinger. Bestemmelserne vedrørende kvalificeret deltagelse bør imidlertid ikke forhindre medlemsstaterne i at foreskrive, at tilsynsmyndighederne skal underrettes om erhvervelse af kapitalandele under tærsklerne i disse bestemmelser, når højst én yderligere tærskel under 10 % i den forbindelse kræves af en medlemsstat. Disse bestemmelser bør heller ikke forhindre tilsynsmyndighederne i

at fastsætte generelle retningslinjer for, hvornår sådanne kapitalandele anses for at resultere i betydelig indflydelse.

(76) Grundet unionsborgernes øgede mobilitet udbydes ansvarsforsikringer for motorkøretøjer i stigende omfang på tværs af landegrænser. For at sikre, at ordningen med grønne kort og aftalerne mellem de nationale foreninger af udbydere af motorkøretøjsforsikringer fortsat fungerer efter hensigten, bør medlemsstaterne kunne pålægge forsikringsselskaber, som på medlemsstaternes område udbyder ansvarsforsikringer for motorkøretøjer i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, at være medlemmer af og deltage i finansieringen af den nationale forening og garantifonden, der er etableret i denne medlemsstat. Medlemsstaten, hvor tjenesteydelserne præsteres, bør pålægge selskaber, der udbyder motorkøretøjsforsikringer, at udnævne en repræsentant på medlemsstatens område for at indsamle alle nødvendige oplysninger i relation til erstatningskrav og repræsentere det pågældende selskab.

(77) Inden for rammerne af det indre marked er det i forsikringstagerens interesse at have adgang til det bredest mulige udvalg af forsikringsprodukter, der tilbydes i Fællesskabet. Den medlemsstat, hvor risikoen består, eller den medlemsstat, hvor forpligtelsen består, bør derfor sikre, at intet hindrer markedsføringen på dens område af forsikringsprodukter, der udbydes i Fællesskabet, forudsat at de ikke er i strid med gældende retsregler begrundet i almene hensyn i denne medlemsstat, og såfremt de almene hensyn ikke er beskyttet af hjemlandets retsregler.

(78) Der bør indføres en sanktionsordning, som kan bringes i anvendelse, når et forsikringsselskab i den medlemsstat, hvor risikoen eller forpligtelsen består, ikke overholder eventuelle gældende bestemmelser begrundet i almene hensyn.

(79) I et indre marked for forsikring har forbrugerne et større og mere varieret udvalg af forsikringer end tidligere. Hvis forbrugerne skal kunne drage fuldt udbytte af denne diversitet og den øgede konkurrence, bør de forsynes med alle nødvendige oplysninger, inden aftalen indgås og i hele aftalens løbetid, således at de kan vælge den aftale, som bedst opfylder deres behov.

(80) Et forsikringsselskab, der tilbyder aftaler om assistance, bør råde over de nødvendige midler til inden for en passende frist at præstere de naturalydelse, som det tilbyder. Der bør fastlægges særlige bestemmelser for beregningen af solvenskapitalkravet og det absolutte minimum for minimumskapitalkravet, som et sådant selskab skal være i besiddelse af.

(81) Den faktiske udøvelse af coassurancevirksomhed inden for Fællesskabet, som på grund af dens art eller betydning sandsynligvis vil blive dækket gennem international coassurance, bør lettes ved et minimum af harmonisering for at undgå konkurrenceforvridning og forskelsbehandling. Det ledende forsikringsselskab bør i den forbindelse opgøre skaderne og fastsætte mindstebeløbet for de forsikringsmæssige hensættelser. Det er desuden vigtigt, at der for coassurancevirksomhed inden for Fællesskabet skabes et særligt samarbejde mellem medlemsstaternes tilsynsmyndigheder såvel som mellem disse myndigheder og Kommissionen.

(82) Af hensyn til beskyttelsen af de forsikrede bør den nationale lovgivning om retshjælpsforsikring harmoniseres. Eventuelle interessekonflikter, der bl.a. kan skyldes, at forsikringsselskabet dækker en anden person eller dækker en person med hensyn til både retshjælp og en anden forsikringsklasse, bør så vidt muligt undgås eller afhjælpes. Der findes til dette formål forskellige muligheder for at opnå en passende beskyttelse af forsikringstagernes rettigheder. Uanset hvilken mulighed der vælges, bør alle, der har tegnet en retshjælpsforsikring, være omfattet af ækvivalente garantier.

(83) Konflikter mellem forsikrede og forsikringsselskaber, der vedrører retshjælp, bør løses på den mest rimelige og hurtigst mulige måde. Medlemsstaterne bør derfor indføre en voldgiftsprocedure eller en anden procedure, som giver tilsvarende sikkerhed.

(84) I visse medlemsstater træder privat eller frivilligt indgået sygeforsikring delvis eller fuldstændig i stedet for den sygesikring, der er indbygget i de sociale sikringsordninger. Den særlige karakter af en sådan sygeforsikring adskiller den fra anden skadesforsikring og fra livsforsikring, eftersom det er nødvendigt at sikre, at forsikringstagerne reelt har adgang til en privat eller frivilligt indgået sygeforsikring uanset alder eller risikoprofil. På grund af karakteren og de sociale konsekvenser af sygeforsikringsaftalerne bør tilsynsmyndighederne i den medlemsstat, hvor risikoen består, kunne kræve systematisk anmeldelse af de almindelige og specielle aftalebetingelser for private eller frivilligt indgåede sygeforsikringer med henblik på kontrol af, at disse aftaler delvist eller fuldstændigt træder i stedet for den sygesikring, der er indbygget i den sociale sikringsordning. En sådan kontrol bør ikke være en betingelse for afsætning af forsikringsprodukterne.

(85) Nogle medlemsstater har indført specifikke retsfor skrifter til dette formål. Af almene hensyn bør det være muligt at vedtage eller bibeholde sådanne retsfor skrifter, såfremt de ikke uforholdsmæssigt begrænser den frie etableringsret eller retten til fri udveksling af tjenesteydelser, idet forskrifterne dog bør anvendes på identisk vis. De pågældende retsfor skrifter kan variere alt efter forholdene i den enkelte medlemsstat. Målet om at beskytte almene hensyn kan også nås, hvis det kræves, at forsikringsselskaber, som tegner private eller frivilligt indgåede sygeforsikringer, skal tilbyde standardpolicer, der svarer til dækningen under den lovpligtige sociale sikringsordning, til en præmie, som ikke overstiger et bestemt maksimum, og at de skal deltage i tabsudligningsordninger. Det kan også kræves, at privat eller frivilligt indgået sygeforsikring teknisk skal fungere på samme måde som livsforsikring.

(86) Værtslandene bør kunne kræve af alle forsikringsselskaber, der på deres område for egen risiko tegner lovpligtige arbejdsskadeforsikringer, at de overholder de specifikke nationale bestemmelser vedrørende denne form for forsikring. Et sådant krav kan dog ikke omfatte bestemmelserne om finansielt tilsyn, som udelukkende bør henhøre under hjemlandets kompetence.

(87) Nogle medlemsstater pålægger ikke forsikringsvirksomhed nogen form for indirekte skatter, mens flertallet af dem anvender særlige skatter og andre bidragsformer, herunder ekstragebyr bestemt til kompensationsorganer. I de medlemsstater, hvor sådanne skatter og bidrag opkræves, varierer deres struktur og procentsats meget. Det bør undgås, at de bestående forskelle resulterer i konkurrenceforvridning mellem medlemsstaterne med hensyn til forsikring. Med forbehold af yderligere harmonisering kan anvendelsen af de skatteordninger og andre former for bidrag, der gælder i den medlemsstat, hvor risikoen består, eller i den medlemsstat, hvor forpligtelsen består, afhjælpe en sådan ulempe, og det tilkommer medlemsstaterne at fastsætte de bestemmelser, som skal sikre opkrævningen af disse skatter og bidrag.

(88) De medlemsstater, der ikke er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 593/2008 af 17. juni 2008 om lovvalgsregler for kontraktlige forpligtelser (Rom I)²¹, bør i overensstemmelse med dette direktiv anvende bestemmelserne i den forordning til at afgøre, hvilken lovgivning der finder anvendelse på forsikringsaftaler, der falder ind under artikel 7 i den forordning.

(89) For at tage hensyn til de internationale aspekter af genforsikring bør det være muligt at indgå internationale aftaler med et tredjeland, som tager sigte på at definere tilsynsmidlerne over for genforsikringsselskaber, som udøver virksomhed på hver kontraherende parts område. Der bør endvidere fastsættes en smidig procedure, der gør det muligt at vurdere den tilsynsmæssige ækvivalens med tredjelande på et fællesskabsgrundlag, således at liberaliseringen af genforsikringstjenesteydelser i tredjelande øges, hvad enten det sker i kraft af reglerne om etableringsret eller reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser.

(90) I betragtning af de særlige forhold, der gør sig gældende for finite reinsurance-aktiviteter, bør medlemsstaterne sikre, at forsikrings- og genforsikringsselskaber, der indgår finite reinsurance-aftaler eller udøver finite reinsurance-aktiviteter, på korrekt vis kan identificere, måle og holde kontrol med de risici, der opstår som følge af disse aftaler eller aktiviteter.

(91) Der bør fastsættes regler for special purpose vehicles, som overtager risici fra forsikrings- og genforsikringsselskaber uden at være et forsikringsselskab eller et genforsikringsselskab. Inddrivelige beløb fra en special purpose vehicle bør betragtes som beløb, der kan fratrækkes i medfør af genforsikrings- eller retrocessionsaftaler.

(92) Special purpose vehicles, som er tilladt inden den 31. oktober 2012, bør være omfattet af lovgivningen i den medlemsstat, som har tilladt den pågældende special purpose vehicle. For at undgå regelarbejde bør enhver ny aktivitet, som er indledt af en sådan special purpose vehicle efter den 31. oktober 2012 være omfattet af bestemmelserne i dette direktiv.

(93) Som følge af at forsikringsvirksomhed i stigende grad er af grænseoverskridende karakter, bør forskelle mellem medlemsstaters ordninger for special purpose vehicles, som er omfattet af bestemmelserne i dette direktiv, i videst mulig omfang mindskes under hensyntagen til deres tilsynsstrukturer.

(94) Det fortsatte arbejde med special purpose vehicles bør udføres ved at tage hensyn til det arbejde, der udføres i andre finansielle sektorer.

(95) Foranstaltninger vedrørende tilsyn med forsikrings- og genforsikringsselskaber i en koncern skal gøre det muligt for de myndigheder, der fører tilsyn med et forsikrings- eller genforsikringsselskab, at danne sig et mere pålideligt billede af selskabets finansielle situation.

(96) Et sådant tilsyn på koncernniveau bør i det fornødne omfang tage hensyn til forsikringsholdingselskaber og blandede forsikringsholdingselskaber. Dette direktiv bør dog på ingen måde indebære, at medlemsstaterne har pligt til at føre tilsyn med de enkelte selskaber.

(97) Selv om tilsynet med de enkelte forsikrings- og genforsikringsselskaber forbliver det grundlæggende princip for tilsynet med forsikringsselskaber, er det nødvendigt at fastslå, hvilke selskaber der er omfattet af tilsyn på koncernniveau.

(98) Navnlig gensidige og gensidiglignende sammenslutninger bør under hensyntagen til fællesskabsretten og national ret være i stand til at danne koncentrationer eller koncerner ikke via kapitaltilknytning, men via formaliserede, stærke og holdbare forbindelser, som er baseret på en aftalemæssig eller anden materiel anerkendelse, der sikrer en finansiell solidaritet mellem disse selskaber. Hvis der udøves betydelig eller bestemmende indflydelse gennem en central samordning, bør der føres tilsyn med disse selskaber i henhold til de samme regler som dem, der gælder for koncerner med kapitaltilknytning for at give forsikringstagere et passende beskyttelsesniveau og sikre ensartede regler for koncernerne.

(99) Tilsyn med koncerner bør i alle tilfælde gælde for det endelige moderselskab, som har sit hovedsæde i Fællesskabet. Medlemsstaterne bør dog kunne tillade, at deres tilsynsmyndigheder fører tilsyn på koncernniveau for et begrænset antal lavere niveauer, når de skønner dette nødvendigt.

(100) Det er nødvendigt at beregne solvensen på koncernniveau for forsikrings- og genforsikringsselskaber, der udgør en del af en koncern.

(101) En koncerns konsoliderede solvenskapitalkrav bør tage hensyn til den samlede diversifikation af de risici, som findes i alle forsikrings- og genforsikringsselskaberne i koncernen for behørigt at afspejle koncernens risikoeksponering.

(102) Forsikrings- og genforsikringsselskaber, der tilhører en koncern, bør kunne ansøge om godkendelse af en intern model, der anvendes til solvensberegningen på både koncernniveau og individuelle niveauer.

(103) Nogle af bestemmelserne i dette direktiv fastsætter udtrykkeligt en forligs- eller en konsultationsrolle for CEIOPS, men det bør ikke udelukke CEIOPS' muligheder for ligeledes at spille en forligs- eller konsultationsrolle i forbindelse med andre bestemmelser.

(104) Dette direktiv afspejler en innovativ tilsynsmodel, hvor den koncerntilsynsførende spiller en nøglerolle, samtidig med at solo-tilsynsmyndighedens vigtige rolle erkendes og bevares. Tilsynsmyndighedernes beføjelser og ansvar er forbundet med deres ansvar.

(105) Alle forsikringstagere og begunstigede bør behandles lige uanset deres nationalitet eller opholdssted. Enhver medlemsstat bør med henblik på dette sikre, at alle de foranstaltninger, som en tilsynsmyndighed træffer på grundlag af denne tilsynsmyndighedens nationale mandat, ikke betragtes som modstridende med denne medlemsstats eller forsikringstagernes og de begunstigedes interesser i denne medlemsstat. Aktiver bør i alle situationer i forbindelse med afvikling af fordringer og likvidation fordeles på et rimeligt grundlag til alle relevante forsikringstagere uanset deres nationalitet eller opholdssted.

(106) Det er nødvendigt at sikre, at ► **C1** kapitalgrundlaget ◀ er hensigtsmæssigt fordelt inden for koncernen og er disponibel til om fornødent at beskytte forsikringstagerne og de begunstigede. Forsikrings- og genforsikringsselskaber inden for en koncern ► **C1** bør til dette formål have et tilstrækkeligt kapitalgrundlag til at dække ◀ deres solvenskapitalkrav.

(107) Alle, der fører tilsyn med koncerner, må kunne forstå de trufne afgørelser, navnlig når disse afgørelser træffes af den koncerntilsynsførende. Så snart de bliver tilgængelige for en af tilsynsmyndighederne, bør de relevante oplysninger derfor udveksles med de øvrige tilsynsmyndigheder, så alle tilsynsmyndigheder kan danne sig en mening ud fra de samme relevante oplysninger. Såfremt de kompetente tilsynsmyndigheder ikke kan nå til enighed, anmodes CEIOPS om en kvalificeret udtalelse med henblik på at løse problemet.

(108) Solvenssituationen for et forsikrings- eller genforsikringsselskab, der er et datterselskab under et forsikringsholdingselskab, et tredjelandsforsikringsselskab eller et tredjelandsgenforsikringsselskab, kan påvirkes af de finansielle ressourcer i den forsikringskoncern, selskabet er en del af, og af fordelingen af disse ressourcer inden for koncernen. Tilsynsmyndighederne bør derfor have mulighed for på koncernniveau at føre tilsyn med og træffe passende foranstaltninger over for forsikringsselskabet eller genforsikringsselskabet, hvis dets solvenssituation er kritisk eller i fare for at blive det.

(109) Risikokoncentrationer og koncerninterne transaktioner kan påvirke forsikringsselskabers eller genforsikringsselskabers finansielle stilling. Tilsynsmyndighederne bør derfor kunne føre tilsyn med disse risikokoncentrationer og koncerninterne transaktioner ved at tage hensyn til karakteren af forbindelserne mellem regulerede enheder såvel som ikke-regulerede enheder, herunder forsikringsholdingselskaber og blandede forsikringsholdingselskaber og træffe passende foranstaltninger over for forsikringsselskabet eller genforsikringsselskabet, hvis dets solvenssituation er kritisk eller i fare for at blive det.

(110) Forsikrings- og genforsikringsselskaber i en koncern bør have et egnet ledelsessystem, der kan underkastes tilsynsmæssig kontrol.

(111) Alle forsikrings- og genforsikringskoncerner, der underkastes tilsyn på koncernniveau, bør have en koncerntilsynsførende udnævnt blandt de involverede tilsynsmyndigheder. Den koncerntilsynsførendes rettigheder og pligter bør omfatte hensigtsmæssige koordinerings- og beslutningsbeføjelser. De myndig-

heder, der er involveret i tilsynet med forsikrings- og genforsikringsselskaber, som tilhører samme koncern, bør fastlægge koordineringsarrangementer.

(112) I lyset af de koncerntilsynsførendes øgede beføjelser bør det sikres, at kriterierne for valget af den koncerntilsynsførende ikke vilkårligt kan omgås. I særlige tilfælde, hvor den koncerntilsynsførende vil blive udpeget, idet der tages hensyn til koncernens struktur og de relative betydning af forsikrings- og genforsikringsselskabets aktiviteter på de forskellige markeder, koncerninterne transaktioner såvel som koncernens genforsikringsaktiviteter bør ikke medregnes dobbelt, når deres relative betydning i et marked vurderes.

(113) Tilsynsmyndighederne fra alle medlemsstater, hvori et selskab i koncernen er etableret, bør deltage i tilsynet på koncernniveau via et tilsynskollegium (kollegiet). De bør alle rutinemæssigt have adgang til dokumentation, som stilles til rådighed for andre tilsynsmyndigheder i kollegiet, og hele tiden inddrages i beslutningstagningen. Der bør etableres et samarbejde mellem de myndigheder, som er ansvarlige for tilsyn med forsikrings- og genforsikringsselskaber, samt mellem disse myndigheder og de myndigheder, der er ansvarlige for tilsyn med selskaber inden for de øvrige finansielle sektorer.

(114) Kollegiets aktiviteter bør svare til karakteren, omfanget og kompleksiteten af de risici, der knytter sig til virksomheden for alle de selskaber, som er en del af koncernen, og til den grænseoverskridende dimension. Kollegiet bør oprettes for at sikre, at samarbejdet, udvekslingen af oplysninger og høringsprocessen mellem kollegiets tilsynsmyndigheder i praksis finder sted i overensstemmelse med dette direktiv. Tilsynsmyndighederne bør benytte kollegiet til at skabe konvergens mellem deres respektive afgørelser og samarbejde tættere om at udføre deres tilsynsaktiviteter i hele koncernen efter harmoniserede kriterier.

(115) Dette direktiv bør tildele CEIOPS en rådgivende rolle. CEIOPS' udtalelse til den pågældende tilsynsmyndighed bør ikke være bindende for denne tilsynsmyndighed, når den træffer sin afgørelse. Når den pågældende tilsynsmyndighed træffer en afgørelse, bør den dog tage fuldt ud hensyn til denne udtalelse og redegøre for en væsentlig afvigelse fra denne.

(116) Forsikrings- og genforsikringsselskaber, der er en del af en koncern med hovedsæde uden for Fællesskabet, bør være underkastet ækvivalente og passende tilsynsordninger på koncernniveau. Det er derfor nødvendigt at indføre gennemsigtige regler og informationsudveksling med myndigheder i tredjelande om alle relevante omstændigheder. For at sikre en harmoniseret tilgang til fastsættelse og vurdering af ækvivalensen af tredjelandstilsyn med forsikrings- og genforsikringsvirksomhed, bør det være muligt for Kommissionen at træffe en bindende afgørelse om ækvivalensen af tredjelandenes solvensregimer. For de tredjelande, som Kommissionen ikke har truffet nogen afgørelse om, bør vurderingen af ækvivalens træffes af den koncerntilsynsførende efter høring af de andre relevante tilsynsmyndigheder.

(117) Da den nationale lovgivning om saneringsforanstaltninger og likvidation ikke er harmoniseret, er det hensigtsmæssigt inden for rammerne af det indre marked at sikre en gensidig anerkendelse af medlemsstaternes saneringsforanstaltninger og likvidationsprocedurer for så vidt angår forsikringsselskaber og det nødvendige samarbejde under hensyntagen til behovet for ensartethed, universalitet, samordning og offentlighed i henseende til sådanne foranstaltninger samt ensartet behandling og beskyttelse af forsikringskreditorer.

(118) Det bør sikres, at de saneringsforanstaltninger, som den kompetente myndighed i en medlemsstat har truffet med henblik på at bevare eller genoprette et forsikringsselskabs finansielle soliditet og for i så høj grad som muligt at forebygge en likvidation, får fuld virkning inden for Fællesskabet. Virkningerne af sådanne saneringsforanstaltninger og likvidationsprocedurer i forhold til tredjelande bør dog ikke berøres heraf.

(119) Der bør skelnes mellem kompetente myndigheder med hensyn til saneringsforanstaltninger og likvidationsprocedurer og tilsynsmyndigheder for forsikringsselskaber.

(120) Definitionen af en filial i forhold til insolvens bør i overensstemmelse med de eksisterende principper for insolvens tage hensyn til forsikringsselskabets status som én juridisk person. Hjemlandets lovgivning bør imidlertid bestemme, hvorledes de aktiver og passiver, som indehaves af uafhængige personer, der har fast bemyndigelse til at handle som befuldmægtigede for forsikringsselskabet, skal behandles i forbindelse med det pågældende forsikringsselskabs likvidation.

(121) Der bør fastlægges betingelser således, at likvidation, som uden at være baseret på insolvens indebærer, at der opstilles en rangorden for fyldestgørelse af forsikringskrav, også er omfattet af dette direktiv. Når de ansatte i et forsikringsselskab fremsætter fordringer i relation til arbejdsaftaler eller arbejdsforhold, bør en national løngarantifond kunne indtræde i deres rettigheder. En sådan indtræden bør være omfattet af behandlingen i henhold til hjemlandets lovgivning (lex concursus).

(122) Saneringsforanstaltninger udelukker ikke, at der indledes en likvidation. Likvidation bør derfor kunne indledes, uden at der er truffet saneringsforanstaltninger, eller efter at sådanne foranstaltninger er vedtaget, og den kan afsluttes med en tvangsakkord eller andre tilsvarende foranstaltninger, herunder saneringsforanstaltninger.

(123) Afgørelser om likvidation af forsikringsselskaber bør alene kunne træffes af de kompetente myndigheder i hjemlandet. Afgørelserne bør have virkning i hele Fællesskabet og bør anerkendes af alle medlemsstaterne. Afgørelserne bør offentliggøres i overensstemmelse med procedurerne i hjemlandet og i Den Europæiske Unions Tidende. Oplysningerne bør også stilles til rådighed for kendte kreditorer med bopæl i Fællesskabet, som bør have ret til at anmelde fordringer eller indgive bemærkninger.

(124) Alle forsikringsselskabets aktiver og passiver bør inddrages i likvidationen.

(125) Alle betingelser for indledning, afvikling og afslutning af likvidationen bør være underlagt hjemlandets lovgivning.

(126) For at sikre en samordnet indsats blandt medlemsstaterne, bør tilsynsmyndighederne i hjemlandet og i alle andre medlemsstater straks underrettes om indledningen af en likvidation.

(127) Det er yderst vigtigt, at forsikrede personer, forsikringstagere, begunstigede og enhver skadelidt, som har ret til at rejse krav direkte mod forsikringsselskabet som følge af forsikringstransaktioner, er beskyttet i forbindelse med likvidationen, men denne beskyttelse bør dog ikke omfatte fordringer, som ikke følger af forpligtelser i henhold til forsikringsaftaler eller forsikringstransaktioner, men af et civilretligt ansvar, som en befuldmægtiget har udløst under forhandlinger, og som denne i henhold til den lovgivning, som gælder for forsikringsaftalen eller forsikringstransaktionen, ikke hæfter for i forbindelse med den pågældende aftale eller transaktion. Med henblik herpå bør medlemsstaterne kunne vælge mellem ækvivalente metoder for at sikre forsikringskreditorer særbehandling, idet ingen af disse metoder dog må forhindre en medlemsstat i at indføre en rangorden mellem forskellige kategorier af forsikringskrav. Der bør derudover sikres en passende balance mellem beskyttelsen af forsikringskreditorer og andre privilegerede kreditorer, som er beskyttet i henhold til den pågældende medlemsstats lovgivning.

(128) Indledningen af en likvidation bør medføre, at forsikringsselskabets tilladelse til at drive virksomhed inddrages, medmindre dette allerede er sket.

(129) Kreditorerne bør i en likvidation have ret til at anmelde fordringer eller skriftligt indgive bemærkninger til fordringerne. Fordringer fra kreditorer, som har bopæl i en anden medlemsstat end hjemlandet,

bør behandles på samme måde som tilsvarende fordringer i hjemlandet uden nogen forskel på grundlag af nationalitet eller opholdssted.

(130) For at beskytte berettigede forventninger og sikkerheden i forbindelse med bestemte transaktioner i andre medlemsstater end hjemlandet er det nødvendigt at afgøre, hvilken lovgivning der gælder for konsekvenserne af saneringsforanstaltninger og likvidationsprocedurer for verserende retssager og individuel tvangsfuldbyrdelse som følge af retssager.

(131) De nødvendige foranstaltninger til gennemførelse af dette direktiv bør vedtages i overensstemmelse med Rådets afgørelse 1999/468/EF af 28. juni 1999 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen²²⁾.

(132) Kommissionen bør navnlig tillægges beføjelser til at vedtage de nødvendige foranstaltninger angående tilpasning af bilag og foranstaltninger, som bl.a. specificerer de tilsynsmæssige beføjelser og tiltag, der skal iværksættes, og som nærmere fastlægger krav til f.eks. ledelsessystem, oplysningspligt, kvalificeret deltagelse, beregning af forsikringsmæssige hensættelser og kapitalkrav, investeringsregler og tilsyn med koncerner. Kommissionen bør også tillægges beføjelser til at vedtage gennemførelsesforanstaltninger til at tildele tredjelande ækvivalensstatus i forhold til bestemmelserne i dette direktiv. Da der er tale om generelle foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i dette direktiv, herunder ved at supplere det med nye ikke-væsentlige bestemmelser, skal foranstaltninger vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 5a i afgørelse 1999/468/EF.

(133) Målene for dette direktiv kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne og kan derfor på grund af dets omfang og virkninger bedre nås på fællesskabsplan; Fællesskabet kan derfor træffe foranstaltninger i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet, jf. traktatens artikel 5. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går dette direktiv ikke ud over, hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.

(134) Rådets direktiv 64/225/EØF af 25. februar 1964 om ophævelse af begrænsningerne i etableringsfriheden og den fri udveksling af tjenesteydelser inden for genforsikring og retrocession²³⁾, Rådets direktiv 73/240/EØF af 24. juli 1973 om ophævelse af begrænsninger i etableringsfriheden inden for direkte forsikring bortset fra livsforsikring²⁴⁾, Rådets direktiv 76/580/EØF af 29. juni 1976 om ændring af direktiv 73/239/EØF om samordning af de administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om adgang til og udøvelse af direkte forsikringsvirksomhed bortset fra livsforsikring²⁵⁾ og Rådets direktiv 84/641/EØF af 10. december 1984 om ændring, navnlig for så vidt angår turistassistance, af første direktiv 73/239/EØF om samordning af de administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om adgang til og udøvelse af direkte forsikringsvirksomhed bortset fra livsforsikring²⁶⁾ bør ophæves, da de nu er forældede.

(135) Forpligtelsen til at gennemføre dette direktiv i national ret bør kun omfatte de bestemmelser, hvori der er foretaget væsentlige ændringer i forhold til de tidligere direktiver. Forpligtelsen til at gennemføre bestemmelser, der er uændrede, er fastsat i de tidligere direktiver.

(136) Dette direktiv bør ikke berøre medlemsstaternes forpligtelser med hensyn til de frister for gennemførelse af direktiverne i national ret, der er fastsat i bilag VI, del B.

(137) Kommissionen vurderer ækvivalensen af de eksisterende garantiordninger i forsikringssektoren og forelægge et passende lovgivningsforslag.

(138) I artikel 17, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/41/EF af 3. juni 2003 om arbejdsmarkedsrelaterede pensionskassers aktiviteter og tilsynet hermed²⁷⁾ henvises til de gældende bestemmelser om solvensmargener. Disse henvisninger bør bevares for at opretholde status quo. Kommissionen bør

snarest mulig gennemføre sin revision af direktiv 2003/41/EF i henhold til dets artikel 21, stk. 4. Kommissionen bør med bistand fra CEIOPS udarbejde en hensigtsmæssig ordning for solvensregler for arbejdsmarkedsrelaterede pensionskasser, samtidig med at der tages fuldt ud hensyn til forsikringssektorens væsentlige særlige karakteristika, og bør derfor ikke på forhånd træffe afgørelse om anvendelse af de regler i dette direktiv, som disse pensionskasser skal pålægges.

(139) Vedtagelsen af dette direktiv ændrer forsikringsselskabets risikoprofil over for forsikringstageren. Kommissionen bør snarest muligt og under alle omstændigheder ved udgangen af 2010 fremsætte et forslag til revision af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/92/EF af 9. december 2002 om forsikringsformidling²⁸⁾ under hensyntagen til dette direktivs følger for forsikringstagerne.

(140) Yderligere omfattende reformer af de regulerings- og tilsynsmodeller, der gælder for EU's finanssektor, er meget påkrævede og bør snarest forelægges af Kommissionen med behørig hensyntagen til konklusionerne af 25. februar 2009 fra ekspertgruppen under forsæde af Jacques de Larosière. Kommissionen bør forelægge forslag til lovgivning, der er nødvendig for at rette op på de mangler, der er konstateret i bestemmelserne om tilsynssamordning og samarbejdsordninger.

(141) Det er nødvendigt at anmode om en udtalelse fra CEIOPS om, hvor man bedst kan tage fat på spørgsmålet om et forbedret koncerntilsyn og kapitalforvaltning i en koncern med forsikrings- eller genforsikringsselskaber. CEIOPS bør opfordres til at afgive udtalelser, som vil hjælpe Kommissionen med at udarbejde dens forslag under forhold, som er forenelige med et højt beskyttelsesniveau for forsikringstagerne (og begunstigede) og sikring af den finansielle stabilitet. CEIOPS bør således anmodes om at rådgive Kommissionen om, hvilken struktur og hvilke principper der bør danne grundlag for de ændringer af dette direktiv, der kan blive behov for i fremtiden for at sikre, at de ændringer, som kan blive foreslået, får virkning. Kommissionen bør forelægge Europa-Parlamentet og Rådet en rapport efterfulgt af passende forslag til alternative ordninger for tilsyn med forsikrings- og genforsikringsselskaber i koncerner, som vil fremme den effektive kapitalforvaltning i koncerner, hvis det viser sig, at der findes en passende støttende lovramme for indførelse af denne ordning.

Det er navnlig hensigtsmæssigt, at en ordning for koncernstøtte fungerer på et sundt grundlag, som er baseret på tilstedeværelsen af harmoniserede og tilstrækkeligt finansierede forsikringsgarantiordninger, en harmoniseret og retligt bindende ramme for de kompetente myndigheder, centralbanker og finansministerier vedrørende krisestyring og -løsning samt finansiel byrdefordeling, som tilnærmer tilsynsbeføjelser og finansielt ansvar, en retligt bindende ramme for mægling i tilsynstvister, en harmoniseret ramme for tidlig indgriben og en harmoniseret ramme om aktivers overførbarhed, insolvens og likvidationsprocedurer, som fjerner de relevante nationale selskabsretlige hindringer for aktivers overførbarhed. Kommissionen bør også i sin rapport tage hensyn til diversifikationseffekternes adfærd over tid og den risiko, der er at være en del af en koncern, praksis inden for centraliseret risikostyring på koncernplan, funktionen af koncernens interne modeller såvel som tilsyn med koncerninterne transaktioner og risikokoncentrationer.

(142) I overensstemmelse med punkt 34 i den interinstitutionelle aftale om bedre lovgivning²⁹⁾ tilskyndes medlemsstaterne til, både i egen og i Fællesskabets interesse, at udarbejde og offentliggøre deres egne oversigter, der så vidt muligt viser overensstemmelsen mellem dette direktiv og gennemførelsesforanstaltningerne —

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

INDHOLDSFORTEGNELSE

AFSNIT I	ALMINDELIGE BESTEMMELSER OM ADGANG TIL OG UDØVELSE AF DIREKTE FORSIKRINGS- OG GENFORSIKRINGSVIRKSOMHED	
KAPITEL I	Genstand, anvendelsesområde og definitioner	
AFDELING 1	Genstand og anvendelsesområde	Artikel 1 og 2
AFDELING 2	Udelukkelse fra anvendelsesområdet	
Underafdeling 1	Generelt	Artikel 3 og 4
Underafdeling 2	Skadesforsikring	Artikel 5 til 8
Underafdeling 3	Livsforsikring	Artikel 9 og 10
Underafdeling 4	Genforsikring	Artikel 11 og 12
AFDELING 3	Definitioner	Artikel 13
KAPITEL II	Adgang til udøvelse af virksomhed	Artikel 14 til 26
KAPITEL III	Tilsynsmyndigheder og almindelige bestemmelser	Artikel 27 til 39
KAPITEL IV	Betingelserne for udøvelse af virksomhed	
AFDELING 1	Administrations-, ledelses- eller tilsynsorganets ansvar	Artikel 40
AFDELING 2	Ledelsessystem	Artikel 41 til 50
AFDELING 3	Oplysningspligt	Artikel 51 til 56
AFDELING 4	Kvalificeret deltagelse	Artikel 57 til 63
AFDELING 5	Tavshedspligt, informationsudveksling og fremme af tilsynsmæssig konvergens	Artikel 64 til 71
AFDELING 6	Revisorernes opgaver	Artikel 72
KAPITEL V	Udøvelse af livsforsikrings- og skadesforsikringsvirksomhed	Artikel 73 og 74
KAPITEL VI	Regler vedrørende værdiansættelse af aktiver og passiver, forsikringsmæssige hensættelser, ► C1 kapitalgrundlag ◀, solvenskapitalkravet, minimumskapitalkravet og investeringer	
AFDELING 1	Værdiansættelse af aktiver og passiver	Artikel 75
AFDELING 2	Regler vedrørende forsikringsmæssige hensættelser	Artikel 76 til 86
AFDELING 3	► C1 Kapitalgrundlag ◀	
Underafdeling 1	Bestemmelse af ► C1 kapitalgrundlag ◀	Artikel 87 til 92
Underafdeling 2	Bestemmelse af ► C1 kapitalgrundlag ◀	Artikel 93 til 97
Underafdeling 3	Anerkendelse af ► C1 kapitalgrundlag ◀	Artikel 98 og 99
AFDELING 4	Solvenskapitalkrav	
Underafdeling 1	Underafdeling 1 almindelige bestemmelser vedrørende solvenskapitalkravet ved anvendelse af standardformlen eller en intern model	Artikel 100 til 102
Underafdeling 2	Solvenskapitalkrav — standardformel	Artikel 103 til 111
Underafdeling 3	Solvenskapitalkrav — komplette og partielle interne modeller	Artikel 112 til 127
AFDELING 5	Minimumskapitalkrav	Artikel 128 til 131
AFDELING 6	Investeringer	Artikel 132 til 135
KAPITEL VII	Forsikrings- og genforsikringselskaber i vanskeligheder eller med uregelmæssige forhold	Artikel 136 til 144
KAPITEL VIII	Fri etableringsret og fri udveksling af tjenesteydelser	
AFDELING 1	Forsikringselskabers etableringsret	Artikel 145 til 146
AFDELING 2	Fri udveksling af tjenesteydelser: forsikringselskaber	

Underafdeling 1	Generelle bestemmelser	Artikel 147 til 149
Underafdeling 2	Ansvarsforsikring for motorkøretøjer	Artikel 150 til 152
AFDELING 3	Beføjelser tillagt værtslandets tilsynsmyndigheder	
Underafdeling 1	Forsikring	Artikel 153 til 157
Underafdeling 2	Genforsikring	Artikel 158
AFDELING 4	Statistiske oplysninger	Artikel 159
AFDELING 5	Behandling af aftaler indgået af filialer i forbindelse med likvidation	Artikel 160 til 161
KAPITEL IX	Filialer, der er etableret inden for fællesskabet, og som hører under forsikrings- eller genforsikrings-selskaber med hovedsæde uden for fællesskabet	
AFDELING 1	Adgang til udøvelse af virksomhed	Artikel 162 til 171
AFDELING 2	Genforsikring	Artikel 172 til 175
KAPITEL X	Datterselskaber af forsikrings- og genforsikrings-selskaber, der henhører under et tredjeland's lovgivning, og sådanne selskabers erhvervelse af kapitalinteresser	Artikel 176 og 177
AFSNIT II	SÆRLIGE BESTEMMELSER VEDRØRENDE FORSIKRING OG GENFORSIKRING	
KAPITEL I	Gældende lovgivning og betingelser i direkte forsikringsaftaler	
AFDELING 1	Gældende lovgivning	Artikel 178
AFDELING 2	Lovpligtig forsikring	Artikel 179
AFDELING 3	Almene hensyn	Artikel 180
AFDELING 4	Betingelser i forsikringsaftaler og beregning af tariffer	Artikel 181 og 182
AFDELING 5	Oplysninger til forsikringstagere	
Underafdeling 1	Skadesforsikring	Artikel 183 og 184
Underafdeling 2	Livsforsikring	Artikel 185 og 186
KAPITEL II	Særlige bestemmelser vedrørende skadesforsikring	
AFDELING 1	Almindelige bestemmelser	Artikel 187 til 189
AFDELING 2	Coassurance inden for fællesskabet	Artikel 190 til 196
AFDELING 3	Assistance	Artikel 197
AFDELING 4	Retshjælpsforsikring	Artikel 198 til 205
AFDELING 5	Sygeforsikring	Artikel 206
AFDELING 6	Arbejdsskadeforsikring	Artikel 207
KAPITEL III	Særlige bestemmelser vedrørende livsforsikring	Artikel 208 og 209
KAPITEL IV	Særlige bestemmelser vedrørende genforsikring	Artikel 210 og 211
AFSNIT III	TILSYN MED FORSIKRINGS- OG GENFORSIKRINGSSELSKABER I EN KONCERN	
KAPITEL I	Koncertilsyn: definitioner, anvendelsestilfælde, -område og -niveauer	
AFDELING 1	Definitioner	Artikel 212
AFDELING 2	Anvendelsestilfælde og -område	Artikel 213 og 214
AFDELING 3	Anvendelsesniveauer	Artikel 215 til 217
KAPITEL II	Finansiel situation	
AFDELING 1	Koncernsolvens	
Underafdeling 1	Almindelige bestemmelser	Artikel 218 og 219

Underafdeling 2	Valg af beregningsmetode og generelle principper	Artikel 220 til 224
Underafdeling 3	Anvendelse af beregningsmetoder	Artikel 225 til 229
Underafdeling 4	Beregningsmetoder	Artikel 230 til 234
Underafdeling 5	Tilsyn med koncernsolvensen for forsikrings- og genforsikringselskaber, der er datterselskaber af et forsikringsholdingselskab	Artikel 235
Underafdeling 6	Tilsyn med koncernsolvensen for koncerner med centraliseret risikostyring	Artikel 236 til 243
AFDELING 2	Risikokoncentration og koncerninterne transaktioner	Artikel 244 og 245
AFDELING 3	Risikostyring og intern kontrol	Artikel 246
KAPITEL III	Foranstaltninger til fremme af koncerntilsyn	Artikel 247 til 259
KAPITEL IV	Tredjelande	Artikel 260 til 264
KAPITEL V	Blandede forsikringsholdingselskaber	Artikel 265 og 266
AFSNIT IV	SANERING OG LIKVIDATION AF FORSIKRINGSSELSKABER	
KAPITEL I	Anvendelsesområde og definitioner	Artikel 267 og 268
KAPITEL II	Saneringsforanstaltninger	Artikel 269 til 272
KAPITEL III	Likvidation	Artikel 273 til 284
KAPITEL IV	Fælles bestemmelser	Artikel 285 til 296
AFSNIT V	ANDRE BESTEMMELSER	Artikel 297 til 304
AFSNIT VI	OVERGANGSBESTEMMELSER OG AFSLUTTENDE BESTEMMELSER	
KAPITEL I	Overgangsbestemmelser	
AFDELING 1	Forsikring	Artikel 305 og 306
AFDELING 2	Genforsikring	Artikel 307 og 308
AFDELING 3	Forsikring og genforsikring	Artikel 308a til 308e
KAPITEL II	Afsluttende bestemmelser	Artikel 309 til 312
<i>BILAG I</i>	SKADESFORSIKRINGSKLASSER	
A.	Klassifikation af risici ved hjælp af forsikringsklasser	
B.	Benævnelse af den tilladelse, der gives samtidig for flere klasser	
<i>BILAG II</i>	LIVSFORSIKRINGSKLASSER	
<i>BILAG III</i>	SELSKABSFORMER	
A.	Skadesforsikringselskabsformer	
B.	Livsforsikringselskabsformer	
C.	Genforsikringselskabsformer	
<i>BILAG IV</i>	STANDARDFORMEL FOR SOLVENSKAPITALKRAVET (SCR)	
1.	Beregning af det primære solvenskapitalkrav	
2.	Beregning af risikomodulet for skadesforsikringer	
3.	Beregning af tegningsrisikomodulet for livsforsikringer	
4.	Beregning af markedsrisikomodulet	
<i>BILAG V</i>	GRUPPER AF SKADESFORSIKRINGSKLASSER,	
	JF. ARTIKEL 159	
<i>BILAG VI</i>		

Part A	Ophævede direktiver med ændringer (jf. Artikel 310)
Part B	Frister for gennemførelse i national ret (jf. Artikel 310)
<i>BILAG VII</i>	SAMMENLIGNINGSTABEL

AFSNIT I

ALMINDELIGE BESTEMMELSER OM ADGANG TIL OG UDØVELSE AF DIREKTE FORSIKRINGS- OG GENFORSIKRINGSVIRKSOMHED

KAPITEL I

Genstand, anvendelsesområde og definitioner

Afdeling 1

Genstand og anvendelsesområde

Artikel 1

Genstand

Dette direktiv fastsætter bestemmelser om følgende:

- 1) adgang til og udøvelse af selvstændig direkte forsikringsvirksomhed og genforsikringsvirksomhed i Fællesskabet
- 2) tilsynet med forsikrings- og genforsikringskoncerner
- 3) sanering og likvidation af selskaber, der udøver direkte forsikringsvirksomhed.

Artikel 2

Anvendelsesområde

1. Dette direktiv finder anvendelse på direkte tegnende livsforsikrings- og skades- forsikringsselskaber, der er etableret på en medlemsstats område, eller som ønsker at etablere sig der.

Direktivet finder også anvendelse på genforsikringsselskaber, der kun udøver genforsikringsvirksomhed, og som er etableret på en medlemsstats område, eller som ønsker at etablere sig der, dog med undtagelse af afsnit IV.

2. For så vidt angår skadeforsikring gælder dette direktiv for skadeforsikringsaktiviteter i de klasser, der er fastsat i del A i bilag I. Med henblik på stk. 1, første afsnit, inkluderer skadeforsikringsvirksomhed virksomhed, der består i at yde assistance til personer, der kommer i vanskeligheder under rejser, under fravær fra deres bopæl eller deres sædvanlige opholdssted. Den består i mod forudgående præmiebetaling at forpligte en virksomhed til omgående at yde den sikrede i henhold til en aftale om assistance bistand i de tilfælde og på de betingelser, der er fastsat i aftalen, når vedkommende kommer i vanskeligheder som følge af en hændelig begivenhed.

Bistanden kan bestå i kontantydelse eller naturalydelse. Naturalydelse kan også præsteres ved benyttelse af tjenesteyderens eget personale eller materiel.

Assistancevirksomhed omfatter ikke pasning, vedligeholdelse, eftersalgsservice eller blot henvisning til eller tilvejebringelse af bistand ved formidling.

3. For så vidt angår livsforsikring finder dette direktiv anvendelse:

- a) på følgende former for livsforsikringsvirksomhed, såfremt de er baseret på en aftale:

- i) livsforsikring, der omfatter livsbetinget kapitalforsikring, ophørende eller livsvarig livsforsikring, livsforsikring med udbetaling i levende live, livsforsikring med tilbagebetaling af præmier, forsikring, der kommer til udbetaling ved ægteskab, forsikring, der kommer til udbetaling ved fødsel
 - ii) renteforsikring
 - iii) accessoriske forsikringer, der tegnes i tilknytning til livsforsikringer, dvs. navnlig forsikring mod legemsbeskadigelse herunder erhvervsudygtighed, forsikring mod dødsfald som følge af ulykkestilfælde, forsikring mod invaliditet som følge af ulykkestilfælde eller sygdom
 - iv) forsikringstyper, der praktiseres i Irland og Det Forenede Kongerige under betegnelsen »permanent health insurance«, som er uopsigelig
- b) på følgende former for virksomhed, såfremt de er baseret på en aftale og er undergivet tilsyn fra de myndigheder, der er kompetente til at udøve tilsyn med privatforsikring:
- i) virksomhed, der indebærer oprettelse af medlemssammenslutninger med henblik på fælles kapitalisering af bidragene og udbetaling af den herved opståede formue enten til de overlevende eller til de afdødes arvinger eller begunstigede (tontiner)
 - ii) kapitaliseringsvirksomhed baseret på aktuarberegninger, og som omfatter forpligtelser af en nærmere fastsat varighed og beløbsstørrelse, mod erlæggelse af et engangsbeløb eller forud fastsatte regelmæssige indbetalinger
 - iii) virksomhed, der omfatter forvaltning af kollektive pensionsmidler, herunder forvaltning af investeringer og især de aktiver, der dækker hensættelserne i de organer, som betaler ydelserne ved dødsfald, i levende live eller ved bortfald eller nedsættelse af erhvervsevnen
 - iv) virksomhed som omhandlet i nr. iii), når der hertil er knyttet en forsikringsgaranti med sigte på enten bevarelse af kapitalen eller sikring af en minimumsrente
 - v) virksomhed, som udøves af den slags livsforsikringsselskaber, der er omhandlet i den franske »Code des assurances«, bog IV, afsnit 4, kapitel 1
- c) på virksomhed, der er afhængig af levetiden, og som er nærmere bestemt eller fastsat i lovgivningen om socialforsikring, såfremt en sådan virksomhed udøves eller forvaltes af livsforsikringsselskaber for disses egen risiko, i overensstemmelse med en medlemsstats lovgivning.

Afdeling 2

Udelukkelse fra anvendelsesområdet

Underafdeling 1

Generelt

Artikel 3

Lovbestemte ordninger

Dette direktiv finder ikke anvendelse på direkte forsikring, der omfattes af en lovbestemt social sikringsordning, jf. dog artikel 2, stk. 3, litra c).

Artikel 4

Udelukkelse fra anvendelsesområdet som følge af størrelse

1. Dette direktiv finder ikke anvendelse på et forsikringsselskab, som opfylder alle følgende betingelser, jf. dog artikel 3 og artikel 5-10:

- a) forsikringsselskabets årlige bruttopræmieindtægter overstiger ikke 5 mio. EUR
- b) selskabets samlede forsikringsmæssige bruttohensættelser fra genforsikringsaftaler og special purpose vehicles som omtalt i artikel 76 overstiger ikke 25 mio. EUR

- c) når selskabet tilhører en koncern, overstiger koncernens samlede forsikringsmæssige hensættelser, der er defineret som bruttohensættelser fra genforsikringsaftaler og special purpose vehicles, ikke 25 mio. EUR
- d) selskabets virksomhed omfatter ikke forsikrings- eller genforsikringsaktiviteter, der omfatter ansvars-, kredit- og kautionsforsikringsrisiko, medmindre de udgør accessoriske risici i henhold til artikel 16, stk. 1
- e) selskabets virksomhed omfatter ikke genforsikringsaktiviteter, som overstiger 0,5 mio. EUR af dets bruttopræmieindtægter eller 2,5 mio. EUR af dets forsikringsmæssige bruttohensættelser fra genforsikringsaftaler og special purpose vehicles eller mere end 10 % af dets bruttopræmieindtægter eller mere end 10 % af dets forsikringsmæssige bruttohensættelser fra genforsikringsaftaler og special purpose vehicles.

2. Overskrides de i stk. 1 anførte beløb i tre på hinanden følgende år, finder dette direktiv anvendelse fra det fjerde år.

3. Uanset stk. 1 finder dette direktiv anvendelse på alle selskaber, som ansøger om tilladelse til at udøve forsikrings- og genforsikringsaktiviteter, hvis årlige bruttopræmieindtægter eller de forsikringsmæssige bruttohensættelser fra genforsikringsaftaler og special purpose vehicles forventes at overskride de stk. 1 anførte beløb i de fem efterfølgende år.

4. Dette direktiv finder ikke længere anvendelse på de forsikringsselskaber, for hvilke tilsynsmyndigheden har kontrolleret, at alle de følgende betingelser er opfyldt:

- a) ingen af de i stk. 1 anførte grænseværdier er blevet overskredet i de tre sidste på hinanden følgende år, og
- b) ingen af de i stk. 1 anførte grænseværdier forventes at blive overskredet i løbet af de fem efterfølgende år.

Så længe det pågældende forsikringsselskab udøver aktiviteter i henhold til artikel 145-149, finder nærværende artikels stk. 1 ikke anvendelse.

5. Stk. 1 og 4 hindrer ikke et selskab i at ansøge om tilladelse eller bevare sin tilladelse i henhold til dette direktiv.

Underafdeling 2

Skadesforsikring

Artikel 5

Virksomhedsformer

For så vidt angår skadesforsikring vedrører dette direktiv ikke:

- 1) kapitaliseringsvirksomhed, således som denne er nærmere fastlagt i de enkelte medlemsstaters lovgivning
- 2) virksomhed, der udøves af forsørgelses- og understøttelsesorganer, hvis ydelsen varierer efter de disponible midler, mens medlemsbidraget udgør et fast beløb
- 3) virksomhed, der udøves af organisationer, der ikke har status som juridisk person, og hvis formål er gensidig sikring af dens medlemmer uden betaling af præmier og uden oprettelse af forsikringsmæssige hensættelser, eller
- 4) eksportkreditvirksomhed for statens regning eller med statsgaranti eller de tilfælde, hvor staten står som forsikrer.

Artikel 6

Assistance

1. Dette direktiv vedrører ikke assistancevirksomhed, der opfylder alle de følgende betingelser:

- a) assistancen ydes i tilfælde af en ulykke eller en skade, der rammer et vej køretøj, når ulykken eller skaden er sket inden for den medlemsstat, hvor yderen af sikkerheden er hjemmehørende
- b) assistanceforpligtelsen er begrænset til følgende opgaver:
 - i) reparation på stedet, hvor yderen af sikkerheden i de fleste tilfælde anvender sit eget personale og materiel
 - ii) transport af køretøjet til det nærmeste eller mest hensigtsmæssige sted, hvor reparation kan foretages, samt eventuel befordring, i almindelighed med samme hjælpe køretøj, af føreren og passagererne til det nærmeste sted, hvorfra de kan fortsætte deres rejse på anden måde, og
 - iii) såfremt den medlemsstat, hvor yderen af sikkerheden er hjemmehørende, bestemmer det: transport af det pågældende køretøj, eventuelt ledsaget af føreren og passagererne, til disses bopæl, udgangspunkt eller oprindelige bestemmelsessted inden for den pågældende medlemsstat, og
- c) assistancen ydes ikke af en virksomhed, der er omfattet af dette direktiv.

2. I de tilfælde, der er omhandlet i stk. 1, litra b), nr. i) og ii), skal betingelsen om, at ulykken eller skaden skal være sket inden for den medlemsstat, hvor yderen af sikkerheden er hjemmehørende, ikke være opfyldt, når den sikrede er medlem af den organisation, der yder sikkerheden, og såfremt reparationen eller transporten af køretøjet blot ved forevisning af medlemskortet og uden betaling af tillægspræmie foretages af en tilsvarende organisation i det pågældende land i henhold til en aftale om gensidighed, eller, i Irlands og Det Forenede Kongeriges tilfælde, når assistancen ydes af en og samme organisation med virksomhed i begge disse stater.

3. Direktivet finder ikke anvendelse på de former for virksomhed, der er omhandlet i stk. 1, litra b), nr. iii), såfremt ulykken eller skaden er sket på Irlands område eller på Nordirlands område, og køretøjet, eventuelt ledsaget af føreren og passagererne, transporteres til disses bopæl, udgangspunkt eller oprindelige bestemmelsessted inden for det ene eller det andet af disse områder.

4. Dette direktiv finder ikke anvendelse på assistancevirksomhed, som udøves af Automobile Club du Grand Duché de Luxembourg, når den ulykke eller skade, der har ramt et vej køretøj, er sket uden for Storhertugdømmet Luxembourg, og assistancen består i at transportere det køretøj, der har været udsat for denne ulykke eller skade, eventuelt ledsaget af føreren og passagererne, til disses bopæl.

Artikel 7

Gensidige selskaber

Dette direktiv finder ikke anvendelse på gensidige forsikringsselskaber, der udøver skadesforsikringsvirksomhed, og som med andre gensidige forsikringsselskaber har indgået en aftale, der omfatter fuld genforsikring af de forsikringsaftaler, som de indgår, eller indebærer det overtagende selskabs indtræden i det overdragende selskabs sted ved opfyldelsen af forpligtelser i henhold til de nævnte aftaler. I så fald er det overtagende forsikringsselskab dog omfattet af dette direktiv.

Artikel 8

Institutioner

Dette direktiv vedrører ikke følgende institutioner, der udøver skadesforsikringsvirksomhed, medmindre deres vedtægts- eller lovmæssige kompetence ændres for så vidt angår kapacitet:

- 1) i Danmark: Falck Danmark
- 2) i Tyskland, følgende halvstatslige institutioner:
 - a) Postbeamtenkrankenkasse
 - b) Krankenversorgung der Bundesbahnbeamten
- 3) i Irland: Voluntary Health Insurance Board
- 4) i Spanien: Consorcio de Compensación de Seguros

Underafdeling 3

Livsforsikring

Artikel 9

Virksomhedsformer

For så vidt angår livsforsikring vedrører dette direktiv ikke følgende former for virksomhed:

- 1) virksomhed, der udøves af forsørgs- og understøttelsesorganer, som tildeler ydelser, der varierer efter de disponible midler, og som på forhånd fastsætter medlemsbidraget til et bestemt beløb
- 2) virksomhed, der udøves af andre organer end de i artikel 2 nævnte selskaber, og som har til formål at tildele lønmodtagere og selvstændige erhvervsdrivende, der er sammensluttet enten inden for et selskab eller en koncern af selskaber eller inden for en faglig eller tværfaglig sektor, ydelser ved dødsfald, i levende live eller ved bortfald eller nedsættelse af erhvervsevnen, uanset om de forpligtelser, der følger af nævnte virksomhed, til enhver tid dækkes fuldt ud af præmiereserven
- 3) virksomhed, der udøves af pensionsforsikringselskaber, som omhandlet i den finske lov om ansattes pension (TyEL) eller anden finsk lovgivning på området, forudsat at:
 - a) pensionsforsikringselskaber, der allerede efter finsk lov skal have adskilt bogholderi og forvaltning for deres pensionsvirksomhed, fra den 1. januar 1995 opretter separate juridiske enheder til at udøve disse aktiviteter, og
 - b) de finske myndigheder uden forskelsbehandling tillader statsborgere og selskaber fra medlemsstaterne i henhold til finsk lovgivning at udøve de i artikel 2 omhandlede former for virksomhed, som er forbundet med denne undtagelse, ved at kunne eje eller deltage i et eksisterende forsikringselskab eller en eksisterende koncern eller ved at kunne oprette eller deltage i nye forsikringselskaber eller -koncerner, herunder pensionsforsikringselskaber.

Artikel 10

Organisationer, virksomheder og institutter

For så vidt angår livsforsikring vedrører dette direktiv ikke følgende organisationer, virksomheder og institutter:

- 1) organisationer, som udelukkende sikrer ydelser ved dødsfald, dersom størrelsen af disse ydelser ikke overstiger de gennemsnitlige begravelsesomkostninger, eller såfremt disse ydelser tager form af natu- ralydelser
- 2) »Versorgungsverband deutscher Wirtschaftsorganisationen« i Tyskland, medmindre dens vedtægts- mæssige kompetence ændres
- 3) »Consorcio de Compensación de Seguros« i Spanien, medmindre dens aktiviteter eller vedtægtsmæs- sige kompetence ændres.

Underafdeling 4

Genforsikring

Artikel 11

Genforsikring

For så vidt angår genforsikring gælder dette direktiv ikke for genforsikringsvirksomhed, der udøves af eller dækkes af en fuldstændig garanti stillet af en medlemsstats regering, når denne regering af grunde, der vedrører væsentlige offentlige interesser, handler som genforsikrer i sidste instans, herunder under omstændigheder, hvor denne rolle er nødvendig som følge af en markedssituation, hvor det er umuligt at opnå tilstrækkelig genforsikringsdækning på markedsvilkår.

*Artikel 12***Genforsikringsselskaber, som indstiller deres virksomhed**

1. Genforsikringsselskaber, som den 10. december 2007 er ophørt med at indgå nye genforsikringsaftaler og udelukkende forvalter deres eksisterende portefølje med henblik på at indstille deres virksomhed, er ikke underlagt dette direktiv.

2. Medlemsstaterne udarbejder en liste over de heraf berørte genforsikringsselskaber og videregiver denne liste til alle de øvrige medlemsstater.

Afdeling 3**Definitioner***Artikel 13***Definitioner**

I dette direktiv forstås ved:

- 1) »forsikringsselskab«: et direkte tegnende livsforsikrings- eller skadesforsikringsselskab, som har opnået tilladelse i overensstemmelse med artikel 14
- 2) »captive-forsikringsselskab«: et forsikringsselskab, der er ejet enten af en anden finansiell virksomhed end et forsikrings- eller genforsikringsselskab eller af en forsikrings- eller genforsikringskoncern, som nævnt i litra c) i artikel 212, stk. 1, eller af en ikke-finansiell virksomhed, som har til formål udelukkende at yde forsikringsdækning for risiciene i det eller de selskaber, som den tilhører, eller af det eller de selskaber i den koncern, som det er en del af
- 3) »tredjelandsforsikringsselskab«: et selskab, som, hvis dets hovedsæde var beliggende i Fællesskabet, skulle have en tilladelse som forsikringsselskab i overensstemmelse med artikel 14
- 4) »genforsikringsselskab«: et selskab, som har opnået administrativ tilladelse til udøvelse af genforsikringsvirksomhed i henhold til artikel 14
- 5) »captive-genforsikringsselskab«: et genforsikringsselskab, der er ejet enten af en anden finansiell virksomhed end et forsikrings- eller genforsikringsselskab eller af en forsikrings- eller genforsikringskoncern som omhandlet i artikel 212, stk. 1, litra c), eller af en ikke-finansiell virksomhed, som har til formål udelukkende at yde genforsikringsdækning for risiciene i det eller de selskaber, som den tilhører, eller af det eller de selskaber i den koncern, som captive-genforsikringsselskabet er en del af
- 6) »tredjelandsgenforsikringsselskab«: et selskab, som, hvis dets hovedsæde var beliggende i Fællesskabet, skulle have en tilladelse som genforsikringsselskab i henhold til artikel 14
- 7) »genforsikring«:
 - a) den form for virksomhed, der består i overtagelse af risici cederet af et forsikringsselskab eller et tredjelandsforsikringsselskab eller af et andet genforsikringsselskab eller et tredjelandsgenforsikringsselskab, eller
 - b) hvad angår assurandørsammenslutningen Lloyd's den form for virksomhed, der består i, at et andet forsikrings- eller genforsikringsselskab end Lloyd's overtager risici cederet af et medlem af Lloyd's
- 8) »hjemland«:
 - a) i forbindelse med skadesforsikring den medlemsstat, hvor det forsikringsselskab, der dækker risikoen, har hovedsæde
 - b) i forbindelse med livsforsikring den medlemsstat, hvor det forsikringsselskab, der påtager sig en forpligtelse, har hovedsæde, eller
 - c) i forbindelse med genforsikring den medlemsstat, hvor genforsikringsselskabets hovedsæde er beliggende

-
- 9) »værtsland«: en anden medlemsstat end hjemlandet, hvor et forsikrings- eller genforsikringsselskab har en filial eller præsterer tjenesteydelser; i forbindelse med livsforsikring og skadesforsikring er den medlemsstat, hvor et forsikrings- eller genforsikringsselskab præsterer tjenesteydelser, henholdsvis den medlemsstat, hvor forpligtelsen består, eller den medlemsstat, hvor risikoen består, hvis forpligtelsen eller risikoen er dækket af et forsikringsselskab eller en filial i en anden medlemsstat
- 10) »tilsynsmyndighed«: den eller de nationale myndigheder, der ved lov eller anden forskrift er bemyndiget til at føre tilsyn med forsikrings- eller genforsikringsselskaber
- 11) »filial«: et forsikrings- eller genforsikringsselskabs agentur eller filial, der er beliggende på en anden medlemsstats område end hjemlandets
- 12) »etableret forretningssted«: et selskabs hovedsæde eller en af dets filialer
- 13) »den medlemsstat, hvor risikoen består«: en af følgende:
- a) den medlemsstat, hvor genstanden befinder sig, såfremt forsikringen dækker enten fast ejendom eller fast ejendom og indbo, i det omfang indboet er dækket af samme forsikringspolice
 - b) den medlemsstat, hvor registreringen er sket, såfremt forsikringen dækker transportmidler af enhver art
 - c) den medlemsstat, hvor forsikringstageren har indgået aftalen, hvor der er tale om en aftale med en varighed på højst fire måneder vedrørende risici i forbindelse med rejser eller ferie, uanset hvilken forsikringsklasse der er tale om
 - d) i alle de tilfælde, der ikke eksplicit er dækket af litra a), b) eller c), den medlemsstat, hvor en af følgende er beliggende:
 - i) forsikringstagerens sædvanlige opholdssted eller
 - ii) hvis forsikringstageren er en juridisk person, den i aftalen omhandlede forsikringstagers etablerede forretningssted
- 14) »den medlemsstat, hvor forpligtelsen består«: den medlemsstat, hvor en af følgende er beliggende:
- a) forsikringstagerens sædvanlige opholdssted
 - b) hvis forsikringstageren er en juridisk person, den i aftalen omhandlede forsikringstagers etablerede forretningssted
- 15) »moderselskab«: en modervirksomhed som defineret i artikel 1 i direktiv 83/349/EØF
- 16) »datterselskab«: en dattervirksomhed som defineret i artikel 1 i direktiv 83/349/EØF, inkl. datterselskaber heraf
- 17) »snævre forbindelser«: en situation, hvor to eller flere fysiske eller juridiske personer er knyttet til hinanden gennem: kontrol eller kapitalinteresser eller en situation, hvor to eller flere fysiske eller juridiske personer er varigt knyttet til den samme person gennem kontrol
- 18) »kontrol«: den forbindelse, der består mellem et moderselskab og et datterselskab, jf. artikel 1 i direktiv 83/349/EØF, eller en forbindelse af samme art mellem en fysisk eller juridisk person og et selskab
- 19) »koncerninterne transaktioner«: alle transaktioner, hvorigennem et forsikrings- eller genforsikringsselskab direkte eller indirekte forlader sig på andre selskaber inden for samme koncern eller på fysiske eller juridiske personer, der er forbundet med selskaberne inden for den pågældende koncern ved hjælp af en »snæver forbindelse«, med hensyn til opfyldelse af en forpligtelse, aftalemæssig eller ikke-aftalemæssig og mod betaling eller gratis
- 20) »kapitalinteresser«: besiddelse af mindst 20 % af stemmerettighederne eller af kapitalen i en virksomhed, enten direkte eller gennem kontrol
- 21) »kvalificeret deltagelse«: direkte eller indirekte besiddelse af mindst 10 % af kapitalen eller stemmerettighederne eller enhver anden mulighed for at udøve en betydelig indflydelse på driften af den pågældende selskab
- 22) »reguleret marked«:
- a) i tilfælde af et marked, der ligger i en medlemsstat: et reguleret marked som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 14), i direktiv 2004/39/EF eller

- b) i tilfælde af et marked beliggende i et tredjeland: et finansielt marked, der opfylder følgende betingelser:
- i) det er anerkendt af forsikringsselskabets hjemland og opfylder krav svarende til dem i direktiv 2004/39/EF, og
 - ii) de finansielle instrumenter, der omsættes dér, er af en kvalitet, der svarer til kvaliteten af de instrumenter, der omsættes på det eller de regulerede markeder i hjemlandet
- 23) »nationalt bureau«: et nationalt forsikringsbureau som defineret i artikel 1, stk. 3, i direktiv 72/166/EØF
- 24) »national garantifond«: det organ, der er omhandlet i artikel 1, stk. 4, i direktiv 84/5/EØF
- 25) »finansiell virksomhed«: et af følgende selskaber:
- a) et kreditinstitut, et finansieringsinstitut eller en accessorisk bankservicevirksomhed som omhandlet i henholdsvis artikel 4, nr. 1), 5) og 21), i direktiv 2006/48/EF
 - b) et forsikringsselskab, et genforsikringsselskab eller et forsikringsholdingselskab, jf. artikel 212, stk. 1, litra f)
 - c) et investeringsselskab eller finansieringsinstitut, jf. artikel 4, stk. 1, nr. 1), i direktiv 2004/39/EF, eller
 - d) et blandet finansielt holdingselskab, jf. artikel 2, nr. 15), i direktiv 2002/87/EF
- 26) »special purpose vehicle«: ethvert selskab, uanset om der er tale om et aktieselskab eller ej, bortset fra et eksisterende forsikrings- eller genforsikringsselskab, som overtager risici fra forsikrings- eller genforsikringsselskaber, og som finansierer sin dækning af sådanne risici udelukkende ved hjælp af udbyttet fra udstedelse af obligationer eller andre finansieringsordninger, hvor tilbagebetalingsrettighederne for dem, der har stillet lånet eller de andre finansieringsordninger til rådighed, er omfattet af de genforsikringsforpligtelser, der gælder for et sådant selskab
- 27) »store risici«:
- a) risici under forsikringsklasse 4, 5, 6, 7, 11 og 12 i del A i bilag I
 - b) risici under forsikringsklasse 14 og 15 i del A i bilag I, når forsikringstageren i erhvervsmæssigt øjemed udøver industri-, handels- eller liberal virksomhed, og risiciene vedrører denne virksomhed
 - c) risici under forsikringsklasse 3, 8, 9, 10, 13 og 16 i del A i bilag I, for så vidt forsikringstageren ligger over den talmæssige grænse for mindst to af nedenstående kriterier
 - i) en balancesum på 6,2 mio. EUR
 - ii) en nettoomsætning, jf. Rådets fjerde direktiv 78/660/EØF af 25. juli 1978 på grundlag af traktatens artikel 54, stk. 3, litra g), om årsregnskaberne for visse selskabsformer³⁰⁾, på 12,8 mio. EUR
 - iii) et gennemsnitligt antal medarbejdere i løbet af regnskabsåret på 250.
- Såfremt forsikringstageren indgår i en koncern af virksomheder, for hvilke der udarbejdes konsoliderede regnskaber i overensstemmelse med direktiv 83/349/EØF, gælder kriterierne i første afsnit, litra c), for de konsoliderede regnskaber.
- Medlemsstaterne har mulighed for til den i første afsnit, litra c), omhandlede kategori at tilføje risici, som forsikres af faglige sammenslutninger, joint ventures og ad hoc-sammenslutninger
- 28) »outsourcing«: et arrangement af en hvilken som helst art mellem et forsikrings- eller genforsikringsselskab og en tjenesteyder, der kan være en tilsynspligtig enhed eller ej, i kraft af hvilket tjenesteyderen enten direkte eller gennem videreoutsourcing udfører en proces, en tjeneste eller aktivitet, som forsikrings- eller genforsikringsselskabet ellers selv ville have udført
- 29) »funktion« inden for et ledelsessystem: en intern kapacitet til at varetage praktiske opgaver; et ledelsessystem indbefatter risikostyret ringsfunktionen, compliance-funktionen, den interne ►C1 audit funktion ◀ og aktuarfunktionen
- 30) »forsikringsrisiko«: risikoen for tab eller en ugunstig udvikling i værdien af forsikringsforpligtelser som følge af uhensigtsmæssige antagelser i forbindelse med prissætning og hensættelser

- 31) »markedsrisiko«: risikoen for tab eller for negativ forandring i den finansielle situation som direkte eller indirekte følge af bevægelser i niveauet og volatiliteten for markedspriserne på aktiver, passiver og finansielle instrumenter
- 32) »kreditrisiko«: risikoen for tab eller for en ugunstig forandring i den finansielle situation som følge af bevægelser i kreditværdigheden hos emittere af værdipapirer, modparter og debitorer, som forsikringsselskaber og genforsikringsselskaber er udsatte for i form af koncentrationer af modpartsrisici, spredningsrisici eller markedsrisici

▼M5

- 32a) »kvalificeret central modpart« (QCCP): en central modpart, der enten er meddelt tilladelse i overensstemmelse med artikel 14 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012³¹⁾, eller som er anerkendt i overensstemmelse med artikel 25 i nævnte forordning

▼B

- 33) »operationel risiko«: risikoen for tab som følge af utilstrækkelige eller fejlbehæftede interne processer, medarbejderfejl eller systemfejl eller som følge af udefra kommende begivenheder
- 34) »likviditetsrisiko«: risikoen for, at forsikrings- og genforsikringsselskaber ikke kan afhænde investeringer og andre aktiver med henblik på at imødekomme deres finansielle forpligtelser rettidigt
- 35) »koncentrationsrisiko«: alle risikobehæftede engagementer med et potentielt tab, der er stort nok til at kunne true forsikrings- eller genforsikringsselskabets solvens eller finansielle stilling
- 36) »risikoreduktionsteknikker«: alle teknikker, der sætter forsikrings- og genforsikringsselskaber i stand til at overføre alle eller en del af deres risici til en anden part
- 37) »diversifikationseffekter«: mindskelsen af forsikrings- og genforsikringsselskabers samt forsikrings- og genforsikringskoncerners risikoeksponering i forbindelse med diversifikationen af deres virksomhed, der er forårsaget af det ugunstige resultat af en risiko, kan opvejes af et mere fordelagtigt resultat af en anden risiko, forudsat at der ikke er fuldstændig korrelation mellem risiciene
- 38) »forventet sandsynlighedsfordeling«: en matematisk funktion, der til et udtømmende sæt af indbyrdes udelukkende fremtidige begivenheder tildeler en sandsynlighed for, at de rent faktisk vil indtræffe
- 39) »risikomåling«: en matematisk funktion, der tildeler en given forventet sandsynlighedsfordeling et monetært beløb, og som stiger monotont med den risikoeksponering, der knytter sig til denne forventede sandsynlighedsfordeling.

▼M5

- 40) »eksternt kreditvurderingsbureau« eller »ECAI«: et kreditvurderingsbureau, som er registreret eller godkendt i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1060/2009³²⁾, eller en centralbank, som udsteder kreditvurderinger, der er undtaget fra anvendelsen af nævnte forordning.

▼B

KAPITEL II

Adgang til udøvelse af virksomhed

Artikel 14

Tilladelse

1. Adgang til udøvelse af direkte forsikringsvirksomhed eller genforsikringsvirksomhed, der er omfattet af dette direktiv, er betinget af en forudgående tilladelse.

2. Ansøgning om den i stk. 1 nævnte tilladelse indgives til hjemlandets tilsynsmyndigheder af følgende:

a) selskaber, der etablerer deres hovedsæde på denne medlemsstats område, eller

- b) forsikringselskaber, der efter at have modtaget tilladelse i overensstemmelse med stk. 1 ønsker at udvide deres virksomhed til en hel forsikringsklasse eller andre forsikringsklasser end dem, som tilladelsen allerede dækker.

Artikel 15

Omfanget af tilladelsen

1. En tilladelse, der gives i henhold til artikel 14, gælder for hele Fællesskabet. Den giver forsikrings- og genforsikringselskaber ret til at udøve virksomhed i henhold til reglerne om fri etableringsret og reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser.

2. Tilladelsen gives særskilt for hver klasse af direkte forsikringsvirksomhed som defineret i del A i bilag I eller i bilag II, jf. dog artikel 14. Den omfatter hele den pågældende forsikringsklasse, medmindre ansøgeren kun ønsker at dække en del af de risici, der hører under denne forsikringsklasse.

Risici, der er omfattet af en forsikringsklasse, klassificeres ikke i en anden forsikringsklasse bortset fra de tilfælde, der er anført under artikel 16.

Der kan gives tilladelse for flere forsikringsklasser, såfremt medlemsstatens nationale lovgivning tillader, at disse forsikringsklasser udøves samtidigt.

3. For så vidt angår skadesforsikring har hver medlemsstat mulighed for at meddele tilladelse for de grupper af forsikringsklasser, der er anført i del B i bilag I.

Tilsynsmyndighederne kan begrænse den tilladelse, der ansøges om for en af disse forsikringsklasser, til de former for virksomhed, der er anført i den i artikel 23 nævnte driftsplan.

4. Virksomheder, der er omfattet af dette direktiv, må kun udøve den i artikel 6 omhandlede assistancevirksomhed, hvis de er godkendt for forsikringsklasse 18 under del A i bilag I, dog med forbehold af artikel 16, stk. 1. I dette tilfælde finder nærværende direktiv anvendelse på denne form for virksomhed.

5. For så vidt angår genforsikring gives tilladelsen til udøvelse af skadesgenforsikringsvirksomhed, livs- genforsikringsvirksomhed og alle former for genforsikringsvirksomhed.

Ansøgningen om tilladelse vurderes på baggrund af den driftsplan, der skal forelægges i henhold til artikel 18, stk. 1, litra c), og opfyldelsen af de betingelser, der er fastsat for tilladelsen af den medlemsstat, i hvilken der ansøges om tilladelse.

Artikel 16

Accessoriske risici

1. Et forsikringsselskab, der har opnået tilladelse til en principal risiko, som falder under en forsikringsklasse eller en gruppe af forsikringsklasser som beskrevet i bilag I, kan ligeledes dække de risici, der er omfattet af en anden forsikringsklasse, uden at der skal indhentes tilladelse til dækning af sådanne risici, forudsat at risiciene opfylder alle de følgende betingelser:

- a) de indgår i den principale risiko
- b) de angår det objekt, der er dækket mod den principale risiko, og
- c) de er dækket af den aftale, der dækker den principale risiko.

2. Uanset stk. 1 betragtes de risici, der er omfattet af de under del A i bilag 1 nævnte forsikringsklasser 14, 15 og 17, ikke som accessoriske risici til andre forsikringsklasser.

Retshjælpsforsikring som angivet under forsikringsklasse 17 kan dog betragtes som en accessorisk risiko til forsikringsklasse 18, når betingelserne i stk. 1 og en af følgende betingelser er opfyldt:

- a) hovedrisikoen vedrører kun assistance til personer, der kommer i vanskeligheder under rejser, under fravær fra deres bopæl eller deres sædvanlige opholdssted, eller

- b) forsikringen vedrører tvister eller risici, som skyldes brug af søfartøjer, eller som kan henføres til sådan brug.

Artikel 17

Forsikrings- eller genforsikringsselskabets retlige form

1. Hjemlandet kræver, at selskaber, der ansøger om tilladelse i henhold til artikel 14, antager en af de i bilag III anførte retlige former.

2. Medlemsstaterne kan oprette selskaber i en offentligretlig form, når disse virksomheders formål er udøvelse af forsikrings- eller genforsikringsvirksomhed på samme vilkår som dem, der gælder for privatretlige selskaber.

▼M5

3. Kommissionen kan i overensstemmelse med artikel 301a vedtage delegerede retsakter vedrørende listen over de former, der er beskrevet i bilag III, undtagen nr. 28 og 29 i del A, B og C.

▼B

Artikel 18

Betingelser for tilladelse

1. Hjemlandet kræver, at ethvert selskab, for hvilket der ansøges om tilladelse:
- a) for så vidt angår forsikringsselskaber, begrænser deres formål til forsikringsvirksomhed og direkte forbundne forretninger med udelukkelse af enhver anden erhvervsmæssig virksomhed
 - b) for så vidt angår genforsikringsselskaber, begrænser deres formål til genforsikringsvirksomhed og hermed forbundne aktiviteter; dette krav kan omfatte at udøve funktionen som holdingselskab og virksomhed i relation til de aktiviteter i den finansielle sektor, der er omhandlet i artikel 2, stk. 8, i direktiv 2002/87/EF
 - c) fremlægger en driftsplan, der er i overensstemmelse med artikel 23
 - d) råder over ► **C1** det anerkendte basiskapitalgrundlag ◀ til dækning af det absolutte minimum for minimumskapitalkravet, jf. artikel 129, stk. 1, litra d)
 - e) kan godtgøre, at det fremover vil råde over et ► **C1** anerkendt kapi talgrundlag ◀ til dækning af solvenskapitalkravet, jf. artikel 100
 - f) kan godtgøre, at det fremover vil råde over et ► **C1** anerkendt kapi talgrundlag ◀ til dækning af minimumskapitalkravet, jf. artikel 128
 - g) kan godtgøre, at det er i stand til at overholde reglerne vedrørende ledelsessystemet, jf. kapitel IV, afdeling 2
 - h) for så vidt angår skadesforsikringsselskaber, oplyser navn og adresse på alle skadebehandlingsrepræsentanter, som er udpeget i henhold til artikel 4 i direktiv 2000/26/EF i enhver anden medlemsstat end den, hvor tilladelsen søges, hvis de dækkede risici henhører under forsikringsklasse 10 i del A i bilag I i dette direktiv, bortset fra fragtførerens ansvar.

2. Et forsikringsselskab, der søger om tilladelse til udvidelse af virksomheden til andre forsikringsklasser eller til udvidelse af en tilladelse, der kun dækker en del af de risici, der er omfattet af en forsikringsklasse, skal fremlægge en driftsplan, der er i overensstemmelse med artikel 23.

Det skal endvidere godtgøre, at ► **C1** det råder over det i artikel 100, stk. 1, og artikel 128 fastsatte anerkendte kapitalgrundlag til dækning af ◀ solvenskapitalkravet og minimumskapitalkravet.

3. Uden at dette i øvrigt berører stk. 2, skal et forsikringsselskab, der udøver livsforsikringsvirksomhed, og som ansøger om tilladelse til udvidelse af virksomheden til også at omfatte dækning af risiciene under forsikringsklasse 1 eller 2 under del A i bilag I, jf. artikel 73, godtgøre, at det:

a) råder over ► **C1** det anerkendte basiskapitalgrundlag ◀ til dækning af det absolutte minimum for minimumskapitalkravet for livsforsikringselskaber og det absolutte minimum for minimumskapitalkravet for skadesforsikringselskaber som omhandlet i artikel 129, stk. 1, litra d)

b) også fremover vil opfylde de finansielle mindstekrav, der er omhandlet i artikel 74, stk. 3.

4. Uden at dette i øvrigt berører stk. 2, skal et forsikringselskab, der udøver skadesforsikringsvirksomhed inden for forsikringsklasse 1 eller 2 i del A i bilag I, og som ansøger om tilladelse til udvidelse af virksomheden til dækning af livsforsikringsrisici, jf. artikel 73, godtgøre at det:

a) råder over ► **C1** det anerkendte basiskapitalgrundlag ◀ til dækning af det absolutte minimum for minimumskapitalkravet for livsforsikringselskaber og det absolutte minimum for minimumskapitalkravet for skadesforsikringselskaber som omhandlet i artikel 129, stk. 1, litra d)

b) også fremover vil opfylde de finansielle mindstekrav, der er omhandlet i artikel 74, stk. 3.

Artikel 19

Snævre forbindelser

Foreligger der snævre forbindelser mellem forsikringselskabet eller genforsikringselskabet og andre fysiske eller juridiske personer, meddeler tilsynsmyndighederne kun deres tilladelse, hvis disse forbindelser ikke hæmmer dem i varetagelsen af deres tilsynsopgaver.

Tilsynsmyndighederne afslår ligeledes at meddele tilladelse, hvis de hæmmes i varetagelsen af deres tilsynsopgaver på grund af love eller administrative bestemmelser i et tredjeland, der gælder for en eller flere fysiske eller juridiske personer, som forsikrings- eller genforsikringselskabet har snævre forbindelser med, eller på grund af problemer i forbindelse med anvendelsen af disse foranstaltninger.

Tilsynsmyndighederne kræver, at forsikrings- og genforsikringselskaberne meddeler dem de oplysninger, de har behov for, for at myndighederne til enhver tid kan sikre sig, at de i stk. 1 omhandlede betingelser er opfyldt.

Artikel 20

Forsikrings- og genforsikringselskabers hovedsæde

Medlemsstaterne kræver, at forsikrings- og genforsikringselskaber har hovedsæde og vedtægtsmæssigt hjemsted i samme medlemsstat.

Artikel 21

Policebetingelser og tariffer

1. Medlemsstaterne må ikke stille krav om forudgående godkendelse eller løbende anmeldelse af de almindelige og specielle betingelser i forsikringspolicer, af tariffer, af det tekniske grundlag for beregningen af bl.a. tariffer og forsikringsmæssige hensættelser og af formularer og andre trykte dokumenter, som et selskab agter at anvende over for forsikringstagerne eller cederende eller retrocederende selskaber.

Inden for livsforsikring kan hjemlandet dog med det ene formål at kontrollere, at nationale bestemmelser vedrørende de aktuarmæssige principper overholdes, kræve løbende anmeldelse af det tekniske grundlag for beregningen af tariffer og forsikringsmæssige hensættelser. Dette må dog ikke gøres til en forhåndsbetingung for, at et livsforsikringselskab kan opnå tilladelse.

2. Medlemsstaterne må hverken opretholde eller indføre krav om forudgående meddelelse om eller godkendelse af tarifforhøjelser, medmindre krav herom alene er et led i en almindelig priskontrolordning.

3. Medlemsstaterne kan underkaste selskaber, der ansøger om eller har fået tilladelse for forsikringsklasse 18 i del A i bilag I, tilsyn med de direkte eller indirekte midler i form af personale og materiel,

herunder lægeholdenes kvalifikationer og kvaliteten af det udstyr, de råder over med henblik på at opfylde deres forpligtelser i forbindelse med denne forsikringsklasse.

4. Medlemsstaterne kan opretholde eller indføre love eller administrative bestemmelser, der foreskriver godkendelse af vedtægterne og fremlæggelse af alt materiale, der er nødvendigt for den normale gennemførelse af tilsynet.

Artikel 22

Markedets økonomiske behov

Medlemsstaterne må ikke kræve, at ansøgninger om tilladelse behandles under hensyntagen til markedets økonomiske behov.

Artikel 23

Driftsplan

1. Den i artikel 18, stk. 1, litra c), nævnte driftsplan skal indeholde oplysninger eller dokumentation vedrørende:

- a) hvilke former for risici eller forpligtelser det pågældende forsikrings- eller genforsikringsselskab har til hensigt at dække
- b) hvilke typer genforsikringsarrangementer genforsikringsselskabet agter at indgå med cederende selskaber
- c) grundprincipperne for genforsikring og retrocession
- d) de ► **C1** elementer af basiskapitalgrundlaget ◀, der repræsenterer det absolutte minimum for minimumskapitalkravet
- e) de anslåede omkostninger i forbindelse med opbygningen af administrationen og distributionsnettet samt de dertil bestemte finansielle midler og, hvis de risici, der skal dækkes, henhører under forsikringsklasse 18 i del A i bilag I, de midler, som forsikringsselskabet råder over med henblik på at yde den lovede assistance.

2. Ud over kravene i stk. 1 skal driftsplanen for de første tre regnskabsår indeholde:

- a) en prognosticeret balance
- b) skøn over det fremtidige solvenskapitalkrav, jf. kapitel VI, afdeling 4, underafdeling 1, på basis af den i litra a) nævnte prognosticerede balance samt oplysninger om den metode, der anvendes til beregning af disse skøn
- c) skøn over det fremtidige minimumskapitalkrav, jf. artikel 128 og 129, på basis af den i litra a) nævnte prognosticerede balance samt oplysninger om den metode, der anvendes til beregning af disse skøn
- d) skøn over de finansielle midler, der er bestemt til dækning af de forsikringsmæssige hensættelser, minimumskapitalkravet og solvenskapitalkravet
- e) for så vidt angår skadesforsikring og genforsikring ligeledes følgende:
 - i) de anslåede administrationsomkostninger bortset fra omkostninger i forbindelse med administrations opbygning, navnlig de løbende almindelige omkostninger og provisioner
 - ii) de anslåede præmier eller bidrag og skadesudgifter
- f) for så vidt angår livsforsikringsvirksomhed ligeledes en oversigt, der giver detaljerede oplysninger om de forventede indtægter og udgifter i forbindelse med direkte forsikringsvirksomhed, overtagelse af genforsikring og afgivelse i genforsikring.

Artikel 24

Aktionærer og selskabsdeltagere, der besidder en kvalificeret deltagelse

1. Hjemlandets tilsynsmyndigheder meddeler ikke et selskab tilladelse til at påbegynde forsikrings- eller genforsikringsvirksomhed, før de har fået meddelelse om navnene på alle aktionærer eller selskabsdeltagere, det være sig fysiske eller juridiske personer, der direkte eller indirekte besidder en kvalificeret deltagelse i selskabet, og om størrelsen af deres kapitalandel.

Disse myndigheder nægter at meddele tilladelse, hvis de under hensyn til nødvendigheden af at sikre en sund og forsigtig forvaltning af et forsikrings- eller genforsikringsselskab ikke er overbevist om aktionærernes eller selskabsdeltagernes egnethed.

2. Med henblik på stk. 1 i denne artikel tages de stemmerettigheder, der er nævnt i artikel 9 og 10 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/109/EF af 15. december 2004 om harmonisering af gennemsigthedskrav i forbindelse med oplysninger om udstedere, hvis værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked³³), samt betingelserne for sammenlægning heraf i det nævnte direktivs artikel 12, stk. 4 og 5, i betragtning.

Medlemsstaterne tager ikke hensyn til stemmerettigheder eller aktier, som investeringsselskaber eller kreditinstitutter måtte besidde, som følge af at de har ydet emissionsgaranti for finansielle instrumenter og/eller placering af finansielle instrumenter på grundlag af en fast forpligtelse som omhandlet i bilag I, afsnit A, nr. 6), i direktiv 2004/39/EF, forudsat at sådanne rettigheder dels ikke udøves eller på anden måde anvendes til at gribe ind i udstederens ledelse, dels tidligst afhændes et år efter erhvervelsen.

Artikel 25

Afslag på tilladelse

Enhver beslutning om afslag skal indeholde den fulde begrundelse og meddeles det pågældende selskab.

Hver medlemsstat sikrer, at der er adgang til domstolsprøvelse af enhver beslutning om afslag på tilladelse.

Samme adgang til domstolsprøvelse indføres for det tilfælde, at tilsynsmyndighederne endnu ikke har afgivet svar på ansøgningen om tilladelse senest seks måneder fra modtagelsesdatoen.

▼M5

Artikel 25a

Meddelelse og offentliggørelse af tilladelser eller inddragelse af tilladelser

Enhver tilladelse eller inddragelse af tilladelse meddeles Den Europæiske Tilsynsmyndighed (Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger) (»EIOPA«), der er oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1094/2010³⁴). Navnet på ethvert forsikrings- eller genforsikringsselskab, hvortil der gives tilladelse, optages på en fortegnelse. EIOPA offentliggør og ajour fører denne fortegnelse på sit websted.

▼B

Artikel 26

Forudgående høring af myndighederne i de andre medlemsstater

1. Der skal finde forudgående høring sted af tilsynsmyndighederne i enhver berørt medlemsstat inden tilladelse meddeles til:

a) et datterselskab af et forsikrings- eller genforsikringsselskab, der er meddelt tilladelse i denne medlemsstat

b) et datterselskab af moderselskabet for et forsikrings- eller genforsikringsselskab, der er meddelt tilladelse i denne medlemsstat, eller

c) et selskab kontrolleret af samme fysiske eller juridiske person, som kontrollerer et forsikrings- eller genforsikringsselskab, der er meddelt tilladelse i denne medlemsstat.

2. Der skal finde forudgående høring sted af de myndigheder, der i en berørt medlemsstat fører tilsyn med kreditinstitutter eller investeringselskaber, inden der meddeles tilladelse til et forsikrings eller genforsikringsselskab, der er:

a) et datterselskab af et kreditinstitut eller et investeringselskab, der er meddelt tilladelse i Fællesskabet

b) et datterselskab af et moderselskab for et kreditinstitut eller et investeringselskab, der er meddelt tilladelse i Fællesskabet, eller

c) et selskab kontrolleret af samme fysiske eller juridiske person, som kontrollerer et kreditinstitut eller et investeringselskab, der er meddelt tilladelse i Fællesskabet.

3. De i stk. 1 og 2 omhandlede relevante myndigheder skal især konsultere hinanden ved vurderingen af aktionærernes egnethed samt egnetheds- og hæderlighedskravene til alle personer, der reelt driver selskabet eller indtager andre nøgleposter i et andet selskab i samme koncern.

De udveksler alle oplysninger om aktionærers egnethed samt om egnetheds- og hæderlighedskravene til alle personer, der reelt driver selskabet eller indtager andre nøgleposter, som har betydning for de øvrige involverede kompetente myndigheder, for meddelelsen af tilladelse og for den løbende vurdering af, om driftsbetingelserne er opfyldt.

KAPITEL III

Tilsynsmyndigheder og almindelige bestemmelser

Artikel 27

Hovedformål med tilsynet

Medlemsstaterne sikrer, at tilsynsmyndighederne råder over de nødvendige redskaber og har den relevante ekspertise, kapacitet og mandat til at kunne opfylde hovedformålet med tilsynet, nemlig beskyttelse af forsikringstagerne og de begunstigede.

Artikel 28

Finansiel stabilitet og procyklikalitet

Uden at det berører hovedformålet med tilsyn som nævnt i artikel 27, sikrer medlemsstaterne, at tilsynsmyndighederne, når de udfører deres generelle opgaver, behørigt tager hensyn til den mulige indvirkning af deres afgørelser på stabiliteten i de relevante finansielle systemer i Den Europæiske Union, navnlig i nødsituationer under hensyntagen til de tilgængelige oplysninger på det pågældende tidspunkt.

Tilsynsmyndighederne tager i forbindelse med ekstraordinære bevægelser på de finansielle markeder hensyn til de mulige procykliske virkninger af deres foranstaltninger.

Artikel 29

Generelle principper for tilsynet

1. Tilsynet bygger på en prospektiv og risikobaseret tilgang. Det omfatter en kontinuerlig kontrol af, om forsikrings- eller genforsikringsselskabet drives på korrekt vis og af, om de overholder tilsynsreglerne.

2. Tilsynet med forsikrings- og genforsikringsselskaber indeholder en passende kombination af aktiviteter i og kontrol uden for selskabets forretningslokaler.

3. Medlemsstaterne sikrer, at de i dette direktiv fastsatte krav håndhæves på en måde, der står i et rimeligt forhold til arten, omfanget og kompleksiteten af de risici, der knytter sig til et forsikrings- eller genforsikringsselskabs virksomhed.

▼M5

4. De delegerede retsakter og reguleringsmæssige og gennemførelsesmæssige tekniske standarder, der vedtages af Kommissionen, tager hensyn til proportionalitetsprincippet, og dermed sikres en hensigtsmæssig anvendelse af dette direktiv, navnlig for så vidt angår små forsikringsselskaber.

De udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder, som EIOPA fore lægger i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1094/2010, de udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder, som forelægges i overensstemmelse med artikel 15 deri, og de retningslinjer og henstillinger, som udstedes i overensstemmelse med artikel 16 deri, tager hensyn til proportionalitetsprincippet, og sikrer dermed en hensigtsmæssig anvendelse af dette direktiv, navnlig for så vidt angår små forsikringsselskaber.

▼B

Artikel 30

Tilsynsmyndigheder og omfanget af tilsynet

1. Ansvar for det finansielle tilsyn med forsikrings- og genforsikringsselskaber, herunder tilsyn med den virksomhed, de udøver gennem filialer og i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, henhører udelukkende under hjemlandets kompetence.

2. Det finansielle tilsyn, jf. stk. 1, dækker forsikrings- og genforsikringsselskabets samlede virksomhed og omfatter navnlig kontrol med selskabets solvens og afsættelsen af forsikringsmæssige hensættelser, dets aktiver og ► **C1** det anerkendte kapitalgrundlag ◀ i overensstemmelse med de regler og den praksis, der gælder i hjemlandet, i henhold til bestemmelser, der er vedtaget på fællesskabsplan.

Har det pågældende forsikringsselskab tilladelse til at dække de risici, der er klassificeret under forsikringsklasse 18 i del A i bilag I, omfatter tilsynet også kontrol med de tekniske midler, som forsikringsselskabet råder over for at kunne udføre de assistanceopgaver, det har påtaget sig, dersom hjemlandets lovgivning foreskriver kontrol med disse midler.

3. Hvis tilsynsmyndighederne i den medlemsstat, hvor risikoen eller den medlemsstat, hvor forpligtelsen består, eller i tilfælde af et genforsikringsselskab hvis tilsynsmyndigheder i værtslandet har en begrundet formodning om, at et forsikrings- eller genforsikringsselskabs virksomhed vil kunne skade selskabets finansielle soliditet, underretter de tilsynsmyndighederne i forsikringsselskabets hjemland herom.

Hjemlandets tilsynsmyndigheder kontrollerer, at selskabet overholder de i dette direktiv fastsatte forsigtighedsprincipper.

Artikel 31

Gennemsigtighed og ansvarlighed

1. Tilsynsmyndighederne udfører deres hverv på gennemsigtig og ansvarlig vis og respekterer hensynet til beskyttelse af fortrolige oplysninger.

2. Medlemsstaterne sikrer, at følgende offentliggøres:

a) love, administrative bestemmelser og generel vejledning på forsikringsområdet

b) de generelle kriterier og metoder, herunder de måder, der er udarbejdet i overensstemmelse med artikel 34, stk. 4, der benyttes som led i tilsynsprocessen som beskrevet i artikel 36

c) aggregerede statistiske data vedrørende centrale aspekter af anvendelsen af tilsynsreglerne

d) den måde, hvorpå der gøres brug af de valgmuligheder, som dette direktiv tillader

e) målsætningerne for tilsynet og de vigtigste funktioner og aktiviteter i forbindelse med tilsynet.

De oplysninger, der offentliggøres i overensstemmelse med første afsnit, skal være tilstrækkelige til, at der kan foretages en sammenligning af de tilsynsmetoder, som vælges af tilsynsmyndighederne i de forskellige medlemsstater.

Oplysningerne stilles til rådighed i et fælles format, og de ajourføres regelmæssigt. Der skal være adgang til de oplysninger, der henvises til i litra a)-e) i første afsnit, via en enkelt elektronisk adresse i hver medlemsstat.

3. Medlemsstaterne indfører gennemsigtige procedurer for udpegning og afsættelse af medlemmer af tilsynsmyndighedernes styrende organer og ledelse.

▼ M5

4. Kommissionen vedtager i overensstemmelse med artikel 301a delegerede retsakter vedrørende denne artikels stk. 2, hvori specificeres de centrale aspekter, for hvilke der skal offentliggøres aggregerede statistiske data, og oplysningernes indhold og offentliggørelsesdato, jf. dog artikel 35, artikel 51, artikel 254, stk. 2, og artikel 256.

5. For at sikre ensartede anvendelsesbetingelser for så vidt angår denne artikels stk. 2 og uden at det berører artikel 35, artikel 51, artikel 254, stk. 2, og artikel 256, udarbejder EIOPA udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder, som præciserer modellerne og strukturen for oplysninger som fastsat i denne artikel.

EIOPA forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 30. september 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1094/2010.

▼ B

Artikel 32

Forbud mod afvisning af genforsikringsaftaler eller retrocessionsaftaler

1. Et forsikringssselskabs hjemland må ikke afvise en genforsikringsaftale indgået med et genforsikringssselskab eller et forsikringssselskab, der har opnået tilladelse i henhold til artikel 14, af grunde, der direkte vedrører det pågældende genforsikringssselskabs eller forsikringssselskabs finansielle soliditet.

2. Et genforsikringssselskabs hjemland må ikke afvise en retrocessionsaftale indgået af et genforsikringssselskab med et genforsikringssselskab eller et forsikringssselskab, der har opnået tilladelse i henhold til artikel 14, af grunde, der direkte vedrører det pågældende genforsikringssselskabs eller forsikringssselskabs finansielle soliditet.

Artikel 33

Tilsyn med filialer i andre medlemsstater

Når et forsikrings- eller genforsikringssselskab, der har opnået tilladelse i en anden medlemsstat, udøver virksomhed gennem en filial, skal medlemsstaterne sørge for, at hjemlandets tilsynsmyndigheder efter at

have givet værtslandets tilsynsmyndigheder meddelelse herom selv eller ved personer, der er bemyndiget hertil, på stedet kan kontrollere de oplysninger, der er nødvendige for det finansielle tilsyn med selskabet.

Det pågældende værtslands myndigheder kan deltage i denne kontrol.

▼M5

Hvis en tilsynsmyndighed har meddelt tilsynsmyndighederne i en værts medlemsstat, at den agter at foretage kontroller på stedet i overensstemmelse med stk. 1, og hvis det forbydes denne tilsynsmyndighed at udøve sin ret til at foretage disse kontroller på stedet, eller hvis tilsynsmyndighederne i værtsmedlemsstaten i praksis ikke er i stand til at udøve deres ret til at deltage i henhold til stk. 2, kan tilsynsmyndighederne henvise sagen til EIOPA og anmode om bistand i henhold til artikel 19 i forordning (EU) nr. 1094/2010. I så fald kan EIOPA handle i overensstemmelse med de beføjelser, den er tillagt i henhold til nævnte artikel.

I overensstemmelse med artikel 21 i forordning (EU) nr. 1094/2010 er EIOPA berettiget til at deltage i undersøgelser på stedet, såfremt de udføres af to eller flere tilsynsmyndigheder i fællesskab.

▼B

Artikel 34

Generelle tilsynsbeføjelser

1. Medlemsstaterne sikrer, at tilsynsmyndighederne har beføjelse til at træffe forebyggende og korrigerende foranstaltninger med henblik på at sikre, at forsikrings- og genforsikringsselskaber overholder de love og administrative bestemmelser, som de skal overholde i hver medlemsstat.

2. Tilsynsmyndighederne skal have beføjelse til at træffe alle nødvendige foranstaltninger, herunder, hvor det er relevant, administrative eller finansielle foranstaltninger, over for forsikrings- og genforsikringsselskaber og medlemmerne af deres administrations-, ledelses- eller tilsynsorgan.

3. Medlemsstaterne sikrer, at tilsynsmyndighederne har beføjelse til at forlange at få udleveret alle de oplysninger, der er nødvendige for tilsynet, jf. artikel 35.

4. Medlemsstaterne sikrer, at tilsynsmyndighederne har beføjelse til, foruden beregningen af solvenskapitalkravet og i det omfang, det er relevant og nødvendigt, at udvikle kvantitative værktøjer som led i tilsynsprocessen til vurdering af forsikrings- eller genforsikringsselskabers evne til at håndtere eventuelle begivenheder eller fremtidige forandringer i de økonomiske vilkår, der kunne få ugunstige konsekvenser for deres samlede økonomiske stilling. Tilsynsmyndighederne skal have beføjelse til at forlange, at selskaberne gennemfører tilsvarende test.

5. Tilsynsmyndighederne skal have beføjelse til at gennemføre kontroller på stedet i forsikrings- og genforsikringsselskabers forretningslokaler.

6. Tilsynsbeføjelser skal håndhæves rettidigt og på en måde, der står i et rimeligt forhold til formålet.

7. De i stk. 1-5 nævnte beføjelser i forhold til forsikrings- og genforsikringsselskaber skal også gælde i forhold til forsikrings- og genforsikringsselskabers outsourcete aktiviteter.

8. Beføjelserne i stk. 1-5 og stk. 7 udøves om nødvendigt ved håndhævelse og, hvor det er hensigtsmæssigt, ved rettens hjælp.

Artikel 35

Oplysninger, der skal udleveres i tilsynsøjemed

▼M5

1. Medlemsstaterne kræver, at forsikrings- og genforsikringsselskaber forelægger tilsynsmyndighederne de oplysninger, der er nødvendige for tilsynet, under hensyntagen til målene med tilsynet som fastsat i artikel 27 og 28. Sådanne oplysninger omfatter mindst de oplysninger, der er nødvendige for at kunne udføre følgende i forbindelse med den i artikel 36 omhandlede proces:

▼B

- a) til at vurdere selskabernes ledelsessystem, den virksomhed, de udøver, de værdiansættelsesprincipper, de benytter til solvensformål, deres risici og risikostyringssystemer samt deres kapitalsammensætning, kapitalbehov og kapitalforvaltning
- b) til at træffe de nødvendige afgørelser i forlængelse af udøvelsen af deres tilsynsmæssige rettigheder og pligter.

2. Medlemsstaterne sikrer, at tilsynsmyndighederne tillægges følgende beføjelser:

- a) beføjelse til at bestemme arten, omfanget og formatet af de i stk. 1 nævnte oplysninger, som de forlanger, at forsikrings- og genforsikringsselskaber skal udlevere
 - i) med bestemte mellemrum
 - ii) ved bestemte begivenheder
 - iii) i forbindelse med undersøgelser af et forsikrings- eller genforsikringsselskabs situation
- b) beføjelse til at indhente alle oplysninger om aftaler, som mæglere er i besiddelse af, eller om aftaler indgået med tredjeparter, og
- c) beføjelse til at forlange oplysninger fra eksterne eksperter såsom revisorer og aktuarer.

3. De i stk. 1 og 2 nævnte oplysninger skal omfatte følgende:

- a) kvalitative eller kvantitative elementer eller en passende kombination heraf
- b) historiske, aktuelle eller prospektive elementer eller en passende kombination heraf, og
- c) data fra interne eller eksterne kilder eller en passende kombination heraf.

4. De i stk. 1 og 2 nævnte oplysninger skal overholde følgende principper:

- a) de skal afspejle arten, omfanget og kompleksiteten af det pågældende selskabs virksomhed og navnlig de risici, der knytter sig til denne virksomhed
- b) de skal være tilgængelige, komplette i alle væsentlige henseender, sammenlignelige og konsekvente over tid, og
- c) de skal være relevante, troværdige og forståelige.

5. Medlemsstaterne forlanger, at forsikrings- og genforsikringsselskaber indfører passende systemer og strukturer til overholdelse af kravene i stk. 1-4 og skriftligt fastlægger en af forsikrings- eller genforsikringsselskabets administrations-, ledelses- eller tilsynsorgan godkendt politik, der kan sikre, at de afgivne oplysninger altid er fyldestgørende.

▼M5

6. Hvis de bestemte mellemrum, der er omhandlet i stk. 2, litra a), nr. i), er under et år, kan de pågældende tilsynsmyndigheder, uden at dette berører artikel 129, stk. 4, begrænse den regelmæssige tilsynsindberetning, hvis:

- a) indberetningen af disse oplysninger ville være uforholdsmæssigt byrdefuld i forhold til arten, omfanget og kompleksiteten af de risici, der knytter sig til selskabets virksomhed
- b) oplysningerne indberettes mindst årligt.

Tilsynsmyndighederne begrænser ikke den regelmæssige tilsynsindberetning med en frekvens, der er kortere end et år, for forsikrings- eller genforsikringsselskaber, der indgår i en koncern, jf. artikel 212, stk. 1, litra c), medmindre selskabet til tilsynsmyndighedens tilfredshed kan påvise, at regelmæssig tilsynsindberetning med en frekvens, der er kortere end et år, er uhensigtsmæssig i betragtning af arten, omfanget og kompleksiteten af de risici, der knytter sig til koncernens virksomhed.

Begrænsningen af den regelmæssige tilsynsindberetning gælder kun for selskaber, der ikke tegner sig for over 20 % af en medlemsstats marked for henholdsvis livsforsikring eller skadesforsikring, hvis markedet for skadesforsikring er baseret på bruttopræmieindtægter, og markedet for livsforsikring er baseret på bruttohensættelser fra genforsikringsaftaler.

Tilsynsmyndighederne giver prioriteret til de mindste selskaber, når de fastlægger, hvilke selskaber disse begrænsninger kan gælde for.

7. De pågældende tilsynsmyndigheder kan begrænse den regelmæssige tilsynsindberetning eller undtage forsikrings- eller genforsikrings selskaber fra kravet om post-for-post-indberetning, hvis:

- a) indberetningen af disse oplysninger ville være uforholdsmæssigt byrdefuld i forhold til arten, omfanget og kompleksiteten af de risici, der knytter sig til selskabets virksomhed
- b) indberetningen af de pågældende oplysninger ikke er nødvendig for et effektivt tilsyn med selskabet
- c) undtagelsen ikke undergraver stabiliteten af de berørte finansielle systemer i Unionen, og
- d) selskabet kan fremlægge oplysningerne på ad hoc-basis.

Tilsynsmyndighederne undtager ikke forsikrings- eller genforsikringsselskaber, der indgår i en koncern, jf. artikel 212, stk. 1, litra c), fra kravet om post-for-post-indberetning, medmindre selskabet til tilsynsmyndig hedens tilfredshed kan påvise, at post-for-post-indberetning er uhensigtsmæssig i betragtning af arten, omfanget og kompleksiteten af de risici, der knytter sig til koncernens virksomhed, og under hensyntagen til målet om finansiell stabilitet.

Undtagelsen fra kravet om post-for-post-indberetning indrømmes kun til selskaber, der ikke tegner sig for over 20 % af en medlemsstats marked for henholdsvis livsforsikring eller skadesforsikring, hvis markedet for skadesforsikring er baseret på bruttopræmieindtægter, og markedet for livsforsikring er baseret på bruttohensættelser fra genforsikringsaftaler.

Tilsynsmyndighederne giver prioriteret til de mindste selskaber, når de fastlægger, hvilke selskaber disse undtagelser kan gælde for.

8. Når det gælder stk. 6 og 7, vurderer tilsynsmyndighederne som led i tilsynsprocessen, om indberetningen af oplysningerne vil være uforholdsmæssigt byrdefuld i forhold til arten, omfanget og kompleksiteten af selskabets risici under hensyntagen til mindst:

- a) omfanget af selskabets præmier, forsikringsmæssige hensættelser og aktiver
- b) volatiliteten af de forsikringskrav og -ydelse, der dækkes af selskabet
- c) de markedsrisici, som selskabets investeringer giver anledning til
- d) graden af risikokoncentrationer
- e) det samlede antal livsforsikrings- og skadesforsikringsklasser, der er givet tilladelse til
- f) de mulige virkninger af forvaltningen af selskabets aktiver for den finansielle stabilitet
- g) selskabets systemer og strukturer for indberetning af oplysninger til tilsynsformål og med henblik på den skriftlige politik, der er omhandlet i stk. 5
- h) hensigtsmæssigheden af selskabets ledelsessystem
- i) niveauet af kapitalgrundlag til dækning af solvenskapitalkravet og minimumskapitalkrav
- j) om selskabet er et captive-, forsikrings- eller genforsikringsselskab, der kun dækker risici, der er knyttet til den industri- eller handels koncern, selskabet tilhører.

9. Kommissionen vedtager delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 301a til præcisering af de i nærværende artikels stk. 1-4 nævnte oplysninger og fristerne for indberetning af disse oplysninger med det formål at sikre en passende grad af konvergens i tilsynspraksis.

10. For at sikre ensartede betingelser for anvendelse af denne artikel udarbejder EIOPA udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder vedrørende regelmæssig tilsynsindberetning med hensyn til modellerne for indgivelse af oplysninger til tilsynsmyndighederne, jf. stk. 1 og 2.

EIOPA forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 30. juni 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1094/2010.

11. For at styrke en ensartet og sammenhængende anvendelse af stk. 6 og 7 udsteder EIOPA retningslinjer i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1094/2010 for yderligere at præcisere de metoder, der skal anvendes ved fastlæggelsen af de markedsandele, som er omhandlet i stk. 6, tredje afsnit, og stk. 7, tredje afsnit.

▼B

Artikel 36

Tilsynsproces

1. Medlemsstaterne sikrer, at tilsynsmyndighederne undersøger og evaluerer de strategier, processer og rapporteringsprocedurer, som forsikrings- og genforsikringsselskaber indfører med henblik på at overholde de love og administrative bestemmelser, der vedtages i henhold til dette direktiv.

Denne undersøgelse og evaluering skal omfatte en vurdering af de kvalitative krav til ledelsessystemet, en vurdering af de risici, som de pågældende selskaber står overfor eller kan komme til at stå overfor, samt en vurdering af selskabernes evne til at måle disse risici under hensyn til den kontekst, som de opererer inden for.

2. Tilsynsmyndighederne undersøger især, om forsikrings- og genforsikringsselskaber:

- a) overholder reglerne vedrørende ledelsessystemet, herunder vurdering af egen risiko og solvens som fastsat i kapitel IV, afdeling 2
- b) overholder reglerne vedrørende forsikringsmæssige hensættelser som fastsat i kapitel VI, afdeling 2
- c) overholder kapitalkravene som fastsat i kapitel VI, afdeling 4 og 5
- d) overholder investeringsreglerne som fastsat i kapitel VI, afdeling 6
- e) overholder reglerne vedrørende ►C1 kapitalgrundlagets ◀ kvalitet og størrelse som fastsat i kapitel VI, afdeling 3
- f) til stadighed overholder kravene til komplette eller partielle interne modeller, jf. kapitel IV, afdeling 4, underafdeling 3, når de benytter sådanne modeller.

3. Tilsynsmyndighederne indfører passende overvågningsredskaber, der sætter dem i stand til at afsløre en forværring af de finansielle vilkår inden for et forsikrings- eller genforsikringsselskab og til at overvåge, hvordan der rettes op denne forværring.

4. Tilsynsmyndighederne vurderer, om de metoder og den praksis, som forsikrings- og genforsikringsselskaber indfører til afsløring af mulige begivenheder eller fremtidige ændringer i de økonomiske vilkår, der kunne få negativ indflydelse på selskabets generelle økonomiske situation, er tilstrækkelige.

Tilsynsmyndighederne vurderer, om selskaberne vil være i stand til at modstå sådanne begivenheder eller fremtidige ændringer i de økonomiske vilkår.

5. Tilsynsmyndighederne skal have de fornødne beføjelser til at kunne forlange, at forsikrings- og genforsikringsselskaber retter op de svagheder eller mangler, der afsløres som led i tilsynsprocessen.

6. De i stk. 1, 2 og 4 nævnte undersøgelser, evalueringer og vurderinger foretages med regelmæssige mellemrum.

Tilsynsmyndighederne fastsætter, med hvilket interval og i hvilket omfang disse undersøgelser, evalueringer og vurderinger skal finde sted, under hensyn til arten, omfanget og kompleksiteten af forsikrings- eller genforsikringsselskabets virksomhed.

Artikel 37

Kapitaltillæg

1. I forlængelse af tilsynsprocessen kan tilsynsmyndighederne i exceptionelle tilfælde og ved begrundet afgørelse stille krav om et kapitaltillæg for et forsikrings- eller genforsikringsselskab. Denne mulighed må kun benyttes i følgende tilfælde:

- a) tilsynsmyndighederne finder, at forsikrings- eller genforsikringsselskabets risikoprofil afviger væsentligt fra de antagelser, der ligger til grund for solvenskapitalkravet som beregnet ved hjælp af standardformlen i overensstemmelse med kapitel VI, afdeling 4, underafdeling 2, og:
 - i) kravet om at anvende en intern model efter artikel 119 er uhensigtsmæssig eller har været ineffektiv, eller
 - ii) en partiel eller komplet intern model er under udvikling i overensstemmelse med artikel 119

▼ M5

- b) tilsynsmyndigheden finder, at forsikrings- eller genforsikringsselskabets risikoprofil afviger væsentligt fra de antagelser, der ligger til grund for solvenskapitalkravet som beregnet ved hjælp af en intern model eller en delvist intern model i overensstemmelse med kapitel VI, afdeling 4, underafdeling 3, fordi visse kvantificerbare risici ikke fanges i tilstrækkelig grad, og det ikke inden for en passende tidsramme er lykkedes at tilpasse modellen, så den bedre afspejler den givne risikoprofil

▼ B

- c) tilsynsmyndighederne finder, at ledelsessystemet i et forsikrings- eller genforsikringsselskab afviger væsentligt fra standarderne i kapitel IV, afdeling 2, at disse afvigelser forhindrer selskabet i at sikre en korrekt identifikation, måling, overvågning, styring og rapportering af de risici, som det er eller kunne blive udsat for, og at gennemførelsen af andre foranstaltninger i sig selv næppe vil kunne udbedre manglerne i tilstrækkelig grad inden for en passende tidshorisont.

▼ M5

- d) forsikrings- eller genforsikringsselskabet anvender matchtilpasningen, jf. artikel 77b, volatilitetsjusteringen, jf. artikel 77d eller overgangsforanstaltninger, jf. artikel 308c og 308d, og tilsynsmyndigheden finder, at selskabets risikoprofil afviger væsentligt fra de antagelser, der ligger til grund for disse justeringer og overgangsforanstaltninger.

2. I de i stk. 1, litra a) og b), anførte tilfælde beregnes kapitaltillægget på en måde, der sikrer, at selskabet overholder artikel 101, stk. 3.

I de i stk. 1, litra c), nævnte situationer skal kapitaltillægget være proportionalt med de væsentlige risici, som skyldes de mangler, der medførte, at tilsynsmyndigheden besluttede at indføre tillægget.

I de i stk. 1, litra d), anførte situationer skal kapitaltillægget være proportionalt med de væsentlige risici, som skyldes den mangel, der er omhandlet i nævnte stykke.

▼ B

3. I de i stk. 1, litra b) og c), nævnte situationer sikrer tilsynsmyndighederne, at forsikrings- eller genforsikringsselskabet gør sit yderste for at rette op på de mangler, der har ført til kravet om et kapitaltillæg.

4. Tilsynsmyndighederne tager det i stk. 1 nævnte kapitaltillæg op til revision mindst én gang årligt, og kravet ophæves, når selskabet her rettet op på de mangler, der har foranlediget det.

5. Solvenskapitalkravet inklusive kapitaltillægget erstatter det utilstrækkelige solvenskapitalkrav.

Uanset afsnit 1 kan solvenskapitalkravet ikke indeholde kapitaltillægget, der kan stilles krav om i henhold til stk. 1, litra c) med henblik på beregning af risikotillægget i artikel 77, stk. 5.

▼ M5

6. Kommissionen vedtager i overensstemmelse med artikel 301a delegerede retsakter, der nærmere præciserer, under hvilke omstændigheder der kan stilles krav om et kapitaltillæg.

7. Kommissionen vedtager i overensstemmelse med artikel 301a delegerede retsakter, der nærmere præciserer metoderne til beregning af kapitaltillæg.

8. For at sikre ensartede betingelser for anvendelse i forbindelse med denne artikel udarbejder EIOPA udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder vedrørende procedurerne for afgørelser om at indføre, beregne og ophæve kapitaltillæg.

EIOPA forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 30. september 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1094/2010.

▼B

Artikel 38

Tilsyn med outsourcete funktioner og aktiviteter

1. Uden at dette berører artikel 49 sikrer medlemsstaterne, at forsikrings- og genforsikringsselskaber, der outsourcer en funktion eller en forsikrings- eller genforsikringsaktivitet, træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at de følgende krav er opfyldt:

- a) at tjenesteyderen samarbejder med de myndigheder, der fører tilsyn med forsikrings- og genforsikringsselskaber, i forbindelse med den outsourcete funktion eller aktivitet
- b) at forsikrings- og genforsikringsselskaber, deres revisorer og tilsynsmyndigheder skal have effektiv adgang til data angående de outsourcete funktioner eller aktiviteter
- c) tilsynsmyndighederne skal have effektiv adgang til tjenesteyderens forretningslokaler og skal være i stand til at udøve disse adgangsrettigheder.

2. Den medlemsstat, hvor tjenesteyderen er hjemmehørende, giver de myndigheder, der fører tilsyn med forsikrings- og genforsikringsselskabet, ret til enten selv eller gennem personer, de udpeger til dette formål, at gennemføre kontrolundersøgelser i tjenesteyderens lokaler. Tilsynsmyndigheden for forsikrings- eller genforsikringsselskabet underretter den relevante myndighed i tjenesteyderens medlemsstat, inden den gennemfører kontrolundersøgelsen. Såfremt der er tale om en ikke-tilsynspligtig enhed, er tilsynsmyndigheden den relevante myndighed.

Tilsynsmyndighederne i den medlemsstat, hvor forsikrings- eller genforsikringsselskabet er hjemmehørende, kan overlade kontrolundersøgelserne til tilsynsmyndighederne i den medlemsstat, hvor tjenesteyderen er hjemmehørende.

▼M5

Hvis en tilsynsmyndighed har meddelt den relevante myndighed i tjenesteyderens medlemsstat, at den agter at foretage kontrol på stedet i overensstemmelse med dette stykke, eller, hvis den foretager en kontrol på stedet i overensstemmelse med første afsnit, hvis denne tilsynsmyndighed i praksis ikke er i stand til at udøve sin ret til at foretage denne kontrol på stedet, kan tilsynsmyndigheden henvise sagen til EIOPA og anmode om bistand i henhold til artikel 19 i forordning (EU) nr. 1094/2010. I så fald kan EIOPA handle i overensstemmelse med de beføjelser, den er tillagt i henhold til denne artikel.

I henhold til artikel 21 i forordning (EU) nr. 1094/2010 er EIOPA berettiget til at deltage i undersøgelser på stedet, såfremt de foretages af to eller flere tilsynsmyndigheder i fællesskab.

▼B

*Artikel 39***Overdragelse af portefølje**

1. Medlemsstaterne tillader på de i den nationale lovgivning fastsatte betingelser, at forsikrings- og genforsikringsselskaber, der har hovedsæde på deres område, overdrager hele eller en del af deres portefølje, hvad enten den består af aftaler indgået i henhold til reglerne om fri etableringsret eller aftaler indgået i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, til et overtagende selskab, der er etableret i Fællesskabet.

Der gives kun tilladelse til denne overdragelse, hvis tilsynsmyndighederne i det overtagende selskabs hjemland godtgør, at det overtagende selskab, overdragelsen taget i betragtning, har ► **C1** det fornødne anerkendte kapitalgrundlag ◀ til dækning af solvenskapitalkravet som omhandlet i artikel 100, stk. 1.

2. Når der er tale om forsikringsselskaber, finder stk. 3-6 anvendelse.

3. Når en filial påtænker at overdrage hele eller en del af sin portefølje, skal den medlemsstat, hvor den pågældende filial er beliggende, høres.

4. I de i stk. 1 og 3 omhandlede tilfælde meddeler tilsynsmyndighederne i det afgivende forsikringsselskabs hjemland tilladelse til overdragelsen efter at have indhentet samtykke fra myndighederne i de medlemsstater, hvor aftalerne blev indgået enten i henhold til reglerne om fri etableringsret eller reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser.

5. Myndighederne i de hørte medlemsstater meddeler myndighederne i det overdragende forsikringsselskabs hjemland deres udtalelse eller deres samtykke senest tre måneder efter modtagelsen af høringsanmodningen.

Har de hørte myndigheder ikke svaret ved udløbet af denne frist, betragtes dette som et stiltiende samtykke.

6. En overdragelse af en portefølje, der tillades i henhold til stk. 1-5, skal offentliggøres enten før eller efter tilladelsen som foreskrevet i hjemlandets lovgivning, i den medlemsstat, hvor risikoen eller i den medlemsstat, hvor forpligtelsen består.

Overdragelsen kan uden videre gøres gældende over for de berørte forsikringstagere, de forsikrede og enhver anden person, som har rettigheder eller forpligtelser i kraft af de overtagne aftaler.

Første og andet afsnit berører ikke medlemsstaternes ret til at fastsætte, at forsikringstagerne skal have mulighed for at opsigte aftalen inden for en bestemt frist fra overdragelsestidspunktet.

*KAPITEL IV**Betingelserne for udøvelse af virksomhed*

Afdeling 1

Administrations-, ledelses- eller tilsynsorganets ansvar*Artikel 40***Administrations-, ledelses- eller tilsynsorganets ansvar**

Medlemsstaterne sikrer, at forsikrings- eller genforsikringsselskabets administrations-, ledelses- eller tilsynsorgan har det ultimative ansvar for selskabets overholdelse af de love og administrative bestemmelser, der vedtages i henhold til dette direktiv.

Afdeling 2

Ledelsessystem*Artikel 41***Generelle ledelseskra**

1. Medlemsstaterne kræver, at alle forsikrings- og genforsikringsselskaber indfører et effektivt ledelsessystem, der sikrer en sund og forsigtig ledelse af selskabets virksomhed.

Systemet skal mindst omfatte en hensigtsmæssig og gennemsigtig organisationsstruktur med en klar fordeling og passende adskillelse af ansvarsområder samt et effektivt informationsformidlingssystem. Det skal sikre overholdelse af kravene i artikel 42-49.

Ledelsessystemet tages regelmæssigt op til intern revision.

2. Ledelsessystemet skal stå i et rimeligt forhold til arten, omfanget og kompleksiteten af forsikrings- eller genforsikringsselskabets virksomhed.

3. Forsikrings- og genforsikringsselskaber fastlægger skriftlige politikker vedrørende mindst risikostyring, intern kontrol, ► **C1** intern audit ◀ og eventuelt outsourcing. De sikrer, at disse politikker gennemføres.

Disse skriftlige politikker tages op til revision mindst én gang årligt. De skal forhåndsgodkendes af administrations-, ledelses- eller tilsynsorganet og justeres i lyset af eventuelle større ændringer af det pågældende system eller inden for det pågældende område.

4. Forsikrings- og genforsikringsselskaber træffer passende foranstaltninger til at sikre kontinuitet og regelmæssighed i udøvelsen af deres virksomhed, inklusive udarbejdelse af beredskabsplaner. Selskabet anvender med henblik herpå hensigtsmæssige og rimeligt afpassede systemer, ressourcer og procedurer.

5. Tilsynsmyndighederne skal råde over de nødvendige midler, metoder og beføjelser til at kunne verificere forsikrings- og genforsikringsselskabernes ledelsessystem og til at kunne evaluere de nye risici, som selskaberne identificerer, og som vil kunne påvirke selskabernes finansielle soliditet.

Medlemsstaterne sikrer, at tilsynsmyndighederne har de nødvendige beføjelser til at kunne forlange, at ledelsessystemet forbedres og styrkes med henblik på at sikre overholdelse af kravene i artikel 42-49.

*Artikel 42***Egnetheds- og hæderlighedskravene til personer, der reelt driver selskabet eller indtager andre nøgleposter**

1. Forsikrings- og genforsikringsselskaber sikrer, at alle personer, der reelt driver selskabet eller indtager andre nøgleposter, til enhver tid opfylder følgende betingelser:

- a) deres faglige kvalifikationer, viden og erfaring skal være tilstrækkelig til at muliggøre en sund og forsigtig ledelse (egnethed), og
- b) deres omdømme og integritet skal være af god standard (hæderlighed).

2. Forsikrings- og genforsikringsselskaber underretter tilsynsmyndighederne om enhver ændring med hensyn til de personer, der reelt driver selskabet eller er ansvarlige for andre nøgleposter, og fremlægger alle sådanne oplysninger, der er nødvendige for vurdere, om de nyudnævnte ledere opfylder egnetheds- og hæderlighedskravet.

3. Forsikrings- og genforsikringsselskaber underretter tilsynsmyndighederne, hvis en af de i stk. 1 og 2 nævnte personer er blevet udskiftet, fordi vedkommende ikke længere opfylder kravet i stk. 1.

*Artikel 43***Bevis for hæderlighed**

1. Såfremt en medlemsstat af sine statsborgere kræver bevis for hæderlighed, at de ikke tidligere har været erklæret konkurs, eller begge, skal denne medlemsstat som tilstrækkeligt bevis for statsborgere fra de øvrige medlemsstater godkende fremlæggelse af en udskrift af strafferegistret, eller i mangel heraf, et tilsvarende dokument, udstedt af en kompetent retslig eller administrativ myndighed i den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, og hvoraf det fremgår, at disse krav er opfyldt.

2. Såfremt det i stk. 1 omhandlede dokument ikke udstedes i den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, ► **C1** kan det erstattes af en erklæring under ed — eller i medlemsstater, hvor en sådan edsaflæggelse ikke finder sted, af en tro og love erklæring — der afgives af den pågældende udenlandske statsborger ◀ for en kompetent retslig eller administrativ myndighed, eller i givet fald for en notar i hjemlandet eller den medlemsstat, som den udenlandske statsborger kommer fra.

▼ C1

Denne myndighed afgiver en attestation til bekræftelse af denne edsaflæggelse eller tro og love erklæring.

▼ B

Den i første afsnit nævnte erklæring om, at der ikke foreligger eller har foreligget konkurs, kan ligeledes afgives for en kompetent erhvervsorganisation i den pågældende medlemsstat.

3. De i stk. 1 og 2 omhandlede dokumenter må ved deres forelæggelse ikke være ældre end tre måneder.

4. Medlemsstaterne udpeger de myndigheder og organer, der er kompetente med hensyn til udstedelse af de i stk. 1 og 2 omhandlede dokumenter, og underretter straks de øvrige medlemsstater og Kommissionen herom.

Ligeledes underretter hver medlemsstat de øvrige medlemsstater og Kommissionen om de myndigheder og organer, for hvilke de i stk. 1 og 2 nævnte dokumenter skal forelægges til støtte for ansøgningen om tilladelse til på denne medlemsstats område at måtte udøve de i artikel 2 nævnte former for virksomhed.

*Artikel 44***Risikostyring**

1. Forsikrings- og genforsikringsselskaber indfører effektive risikostyringssystemer, der omfatter de strategier, processer og rapporteringsprocedurer, der er nødvendige for til stadighed at identificere, måle, overvåge, styre og, på såvel et individuel som et aggregeret plan, indberette de risici, som de er eller kan blive udsat for, og deres indbyrdes sammenhæng.

Dette risikostyringssystem skal være effektivt og velintegreret i forsikrings- eller genforsikringsselskabets organisationsstruktur og i beslutningstagningsproces under behørig hensyntagen til de personer, som reelt driver selskabet eller indtager andre nøgleposter.

2. Risikostyringssystemet skal dække de risici, der skal indgå i beregningen af solvenskapitalkravet, jf. artikel 101, stk. 4, samt se risici, som ikke eller ikke til fulde indgår i beregningen heraf.

Risikostyringssystemet skal dække mindst følgende områder:

- a) forsikringstegning og hensættelser
- b) asset–liability management
- c) investering, navnlig afledte instrumenter og lignende forpligtelser
- d) styring af likviditets- og koncentrationsrisici
- e) styring af operationel risiko
- f) genforsikring og andre risikoreduktionsteknikker.

Den i artikel 41, stk. 3, nævnte skriftlige risikostyringspolitik skal omfatte politikker vedrørende andet afsnit, litra a)-f).

▼ M5

Når forsikrings- eller genforsikringsselskaber anvender matchtilpasningen, jf. artikel 77b, eller volatilitetsjusteringen, jf. artikel 77d, udarbejder de en likviditetsplan, der forudsiger ind- og udgående cash flows i forbindelse med aktiver og passiver, som er genstand for disse justeringer.

2a. For så vidt angår aktiv-passiv-styringen skal forsikrings- og genforsikringsselskaber regelmæssigt vurdere:

- a) følsomheden af deres forsikringsmæssige hensættelser og anerkendte kapitalgrundlag over for de antagelser, der ligger til grund for ekstrapoleringen af den relevante risikofrie rentekurve, jf. artikel 77a
- b) når matchtilpasningen omhandlet i artikel 77b anvendes:
 - i) følsomheden af deres forsikringsmæssige hensættelser og anerkendte kapitalgrundlag over for de antagelser, der ligger til grund for beregningen af matchtilpasningen, herunder beregningen af den grundlæggende spread, jf. artikel 77c, stk. 1, litra b), og de mulige virkninger af et tvungent salg af aktiver for deres anerkendte kapitalgrundlag
 - ii) følsomheden af deres forsikringsmæssige hensættelser og anerkendte kapitalgrundlag over for ændringer i sammensætningen af den tilknyttede aktivportefølje
 - iii) virkningen af en nedsættelse af matchtilpasningen til nul
- c) når volatilitetsjusteringen omhandlet i artikel 77d anvendes:
 - i) følsomheden af deres forsikringsmæssige hensættelser og anerkendte kapitalgrundlag over for de antagelser, der ligger til grund for beregningen af volatilitetsjusteringen, og de mulige virkninger af et tvungent salg af aktiver for deres anerkendte kapitalgrundlag
 - ii) virkningen af en nedsættelse af volatilitetsjusteringen til nul.

Forsikrings- og genforsikringsselskaber sender årligt vurderingerne omhandlet i første afsnit, litra a), b) og c), til tilsynsmyndigheden som led i indberetningen efter artikel 35. Såfremt en nedsættelse af matchtilpasningen eller af volatilitetsjusteringen til nul vil medføre, at solvenskapitalkravet ikke længere overholdes, fremsender selskabet endvidere en analyse af, hvilke foranstaltninger det kunne træffe i en sådan situation for at genskabe det nødvendige anerkendte kapitalgrundlag til dækning af solvenskapitalkravet eller til en reduktion af risikoprofilen, således at selskabet igen opfylder solvenskapitalkravet.

Hvis den i artikel 77d omhandlede volatilitetsjustering anvendes, skal den skriftlige politik for risikostyring, jf. artikel 41, stk. 3, omfatte en politik for kriterierne for anvendelsen af volatilitetsjusteringen.

▼ B

3. For så vidt angår deres investeringsrisiko skal forsikrings- og genforsikringsselskaber påvise, at de overholder bestemmelserne i kapitel VI, afdeling 6.

4. Forsikrings- og genforsikringsselskaber skal indrette en risikostyringsfunktion med en struktur, der kan lette gennemførelsen af risikostyringssystemet.

▼ M5

4a. For at undgå overdreven afhængighed af eksterne kreditvurderingsbureauer skal forsikrings- og genforsikringsselskaberne, når de anvender eksterne kreditvurderinger ved beregningen af de forsikringsmæssige hensættelser og solvenskapitalkravet, som led i deres risikostyring vurdere hensigtsmæssigheden af disse eksterne kreditvurderinger, idet de så vidt muligt benytter yderligere vurderinger for ikke automatisk at blive afhængige af eksterne vurderinger.

For at sikre ensartede betingelser for anvendelse i forbindelse med dette stykke udarbejder EIOPA udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder vedrørende procedurene for vurderingen af eksterne kreditvurderinger.

EIOPA forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 30. juni 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i andet afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1094/2010.

▼B

5. For forsikrings- og genforsikringsselskaber, der benytter en partiel eller komplet intern model, der er godkendt i overensstemmelse med artikel 112 og 113, skal risikostyringsfunktionen dække følgende supplerende opgaver:

- a) design og implementering af interne modeller
- b) afprøvning og validering af interne modeller
- c) dokumentering af den interne model og efterfølgende ændringer heraf
- d) analyse af resultaterne af den interne model og udarbejdelse af kortfattede rapporter herom
- e) underretning af administrations-, ledelses- eller tilsynsorganet om resultaterne af den interne model med forslag til eventuelle forbedringer samt løbende underretning af dette organ om bestræbelserne på at udbedre tidligere påviste svagheder.

Artikel 45

Vurdering af egen risiko og solvens

1. Som led i deres risikostyringssystem gennemfører alle forsikrings- og genforsikringsselskaber vurderinger af deres egen risiko og solvens.

Denne vurdering skal mindst omfatte følgende:

- a) selskabets samlede solvensbehov under hensyntagen til dets specifikke risikoprofil, godkendte risikotolerancegrænser og forretningsstrategi
- b) selskabets løbende overholdelse af kapitalkravene som fastsat i kapitel VI, afdeling 4 og 5, og af kravene vedrørende forsikringsmæssige hensættelser som fastsat i kapitel VI, afdeling 2
- c) det omfang, i hvilket det pågældende selskabs risikoprofil afviger væsentligt fra de antagelser, der ligger til grund for solvenskapitalkravet som omhandlet i artikel 101, stk. 3, og beregnet ved hjælp af standardformlen i kapitel VI, afdeling 4, underafdeling 2, eller ved hjælp af selskabets partielle eller komplette interne model i overensstemmelse med kapitel VI, afdeling 4, underafdeling 3.

2. Med henblik på stk. 1, litra a), skal selskabet råde over processer, der står i rimeligt forhold til arten, omfanget og kompleksiteten af de risici, der er forbundet med dets virksomhed, og som sætter det i stand til på korrekt vis at identificere og vurdere de risici, det står overfor på kort og lang sigt, og som det er eller vil kunne blive udsat for. Selskabet skal demonstrere de metoder, det benytter til at foretage denne vurdering.

▼M5

2a. Såfremt forsikrings- eller genforsikringsselskabet anvender matchtilpasningen, jf. artikel 77b, volatilitetsjusteringen, jf. artikel 77d, eller overgangsforanstaltningerne, jf. artikel 308c og 308d, skal de foretage en vurdering af overholdelsen af kapitalkravene i stk. 1, litra b), såvel med som uden hensyntagen til disse justeringer og overgangsforanstaltninger.

▼B

3. I det i stk. 1, litra c), nævnte tilfælde skal vurderingen, når der benyttes en intern model, udføres sammen med den recalibrering, der transformerer de interne risikocifre til sådanne risikomål og kalibrerede værdier, der benyttes ved beregning af solvenskapitalkravet.

4. Vurderingen af egen risiko og solvens skal udgøre en integrerende del af forretningsstrategien, og der skal til stadighed tages hensyn hertil i selskabets strategiske beslutninger.

5. Forsikrings- og genforsikringsselskaber gennemfører den i stk. 1 nævnte vurdering med regelmæssige mellemrum og straks efter enhver væsentlig ændring i deres risikoprofil.

6. Forsikrings- og genforsikringsselskaber underretter tilsynsmyndighederne om resultatet af hver vurdering af egen risiko og solvens som led i indberetningen efter artikel 35.

7. Vurderingen af egen risiko og solvens må ikke benyttes til beregning af kapitalkrav. Solvenskapitalkravet korrigeres kun i overensstemmelse med artikel 37, artikel 231, 232 og 233 og 238.

Artikel 46

Intern kontrol

1. Forsikrings- og genforsikringsselskaber indfører et effektivt internt kontrolsystem.

Systemet skal mindst omfatte administrative procedurer og regnskabsprocedurer, en intern kontrolstruktur, passende rapporteringsrutiner på alle niveauer i selskabet og en compliance-funktion.

2. Compliance-funktionen skal bl.a. rådgive administrations-, ledelses- eller tilsynsorganet om overholdelsen af de love og administrative bestemmelser, der vedtages i henhold til dette direktiv. Den skal også foretage vurderinger af de potentielle konsekvenser af lovændringer for det pågældende selskabs virksomhed samt identificere og vurdere compliance-risici.

Artikel 47

▼ C1

Intern audit

▼ B

1. Forsikrings- og genforsikringsselskaber indfører en effektiv intern ► C1 auditfunktion ◀.

Den interne ► C1 auditfunktion ◀ skal foretage vurderinger af, om det interne kontrolsystem og andre dele af ledelsessystemet er hensigtsmæssige og effektive.

2. Den interne ► C1 auditfunktion ◀ skal være objektiv og være uafhængig af selskabets operationelle funktioner.

3. Den interne ► C1 auditfunktion ◀ skal indberette alle sine undersøgelsesresultater og henstillinger til administrations-, ledelses- eller tilsynsorganet, der afgør, hvilke foranstaltninger der skal træffes for de enkelte resultaters og henstillingers vedkommende, og sikrer, at disse foranstaltninger iværksættes.

Artikel 48

Aktuarfunktion

1. Forsikrings- og genforsikringsselskaber indfører en effektiv aktuarfunktion til at:

- a) koordinere beregningen af forsikringsmæssige hensættelser
- b) sikre, at de metodologier, underliggende modeller og antagelser, der anvendes og lægges til grund ved beregningen af forsikringsmæssige hensættelser, er fyldestgørende
- c) vurdere, om de data, der benyttes til beregning af forsikringsmæssige hensættelser, er tilstrækkelige og af den påkrævede kvalitet
- d) sammenligne bedste skøn med de hidtidige erfaringer
- e) informere administrations-, ledelses- eller tilsynsorganet om, hvorvidt beregningen af de forsikringsmæssige hensættelser er troværdig og fyldestgørende
- f) føre tilsyn med beregningen af de forsikringsmæssige hensættelser i de i artikel 82 nævnte tilfælde
- g) afgive udtalelse om den overordnede tegningspolitik
- h) afgive udtalelse om, hvorvidt genforsikringsarrangementerne er fyldestgørende, og

i) bidrage til den effektive gennemførelse af det i artikel 44 omhandlede risikostyringssystem, navnlig med hensyn til de risikomodeller, der ligger til grund for beregningen af kapitalkravene i kapitel VI, afdeling 4 og 5, og den i artikel 45 omhandlede vurdering.

2. Aktuarfunktionen skal varetages af personer, der har kendskab til aktuarmatematik og finansmatematik på et niveau, som står i rimeligt forhold til arten, omfanget og kompleksiteten af de risici, der er forbundet med forsikrings- eller genforsikringsselskabets virksomhed, og som kan påvise, at de har relevant erfaring med gældende faglige standarder og andre standarder.

Artikel 49

Outsourcing

1. Medlemsstaterne sikrer, at forsikrings- og genforsikringsselskaber forbliver fuldt ud ansvarlige for opfyldelsen af de forpligtelser, der påhviler dem i henhold til dette direktiv, når de outsourcer funktioner eller en hvilken som helst forsikrings- eller genforsikringsaktivitet.

2. Outsourcing af kritiske eller vigtige operationelle funktioner eller aktiviteter må ikke foregå på en måde, der kan:

- a) medføre en væsentlig forringelse af kvaliteten af ledelsessystemet i det pågældende selskab
- b) medføre en uretmæssig forøgelse af den operationelle risiko
- c) forringe tilsynsmyndighedernes mulighed for at kontrollere, at selskabet overholder sine forpligtelser
- d) være til hinder for, at selskabet til stadighed kan tilbyde forsikringstagerne en tilfredsstillende service.

3. Forsikrings- og genforsikringsselskaber skal i god tid underrette tilsynsmyndighederne om en forestående outsourcing af kritiske eller vigtige funktioner eller aktiviteter og om efterfølgende væsentlige forandringer for så vidt angår disse funktioner eller aktiviteter.

▼M5

Artikel 50

Delegerede retsakter og reguleringsmæssige tekniske standarder

1. Kommissionen vedtager delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 301a for nærmere at præcisere følgende:

- a) elementerne i de systemer, der er omhandlet i artikel 41, 44, 46 og 47, særlig de områder, der skal være dækket af forsikrings- og genforsikringsselskabers asset-liability management og investeringspolitik som omhandlet i artikel 44, stk. 2
- b) de funktioner, der er omhandlet i artikel 44, 46, 47 og 48.

2. For at sikre konsekvent harmonisering i forhold til denne del udarbejder EIOPA med forbehold af artikel 301b udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere:

- a) kravene i artikel 42 og de funktioner, der er berørt heraf
- b) betingelserne for outsourcing, især til tjenesteydere etableret i tredjelande.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de reguleringsmæssige tekniske standarder, der er omhandlet i første afsnit, i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1094/2010.

3. For at sikre konsekvent harmonisering i forhold til den i artikel 45, stk. 1, litra a), omhandlede vurdering, udarbejder EIOPA med forbehold af artikel 301b udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for yderligere at præcisere elementerne i denne vurdering.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de reguleringsmæssige tekniske standarder, der er omhandlet i første afsnit, i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1094/2010.

▼B

Afdeling 3

Oplysningspligt

Artikel 51

Rapport om solvens og finansiell situation: indhold

1. Medlemsstaterne kræver under hensyn til oplysningerne, der er krævet i stk. 3 og principperne i artikel 35, stk. 4, at forsikrings- og genforsikringselskaber årligt offentliggør en rapport om deres solvens og finansielle situation.

Rapporten skal indeholde følgende oplysninger, enten i komplet form eller i form af henvisninger til tilsvarende oplysninger, for så vidt angår såvel art og omfang, der er offentliggjort i henhold til andre love eller administrative forskrifter:

- a) en beskrivelse af den virksomhed, der udøves, og en gennemgang af selskabets resultater
- b) en beskrivelse af ledelsessystemet og en vurdering af, om det lever op til selskabets risikoprofil
- c) en for hver risikokategori særskilt beskrivelse af risikoeksponeringen, risikokoncentrationen, risikoreduktionen og risikofølsomheden
- d) særskilte beskrivelser af det grundlag og de metoder, der benyttes til værdiansættelse af aktiver, forsikringsmæssige hensættelser og andre forpligtelser, sammen med en forklaring på større forskelle mellem disse og det grundlag og de metoder, der benyttes til deres værdiansættelse i regnskaber
- e) en beskrivelse af kapitalforvaltningen med nærmere oplysninger om mindst følgende:
 - i) ► **C1** kapitalgrundlagets ◀ sammensætning, størrelse og kvalitet
 - ii) beløbene af solvenskapitalkravet og af minimumskapitalkrav
 - iii) valgmuligheden som omhandlet i artikel 304 for beregning af solvenskapitalkravet
 - iv) oplysninger, der gør det muligt at forstå hovedforskellene mellem de antagelser, der ligger til grund for standardformlen, og dem, der ligger til grund for den interne model, som selskabet benytter til beregning af sit solvenskapitalkrav
 - v) omfanget af alle afvigelser fra minimumskapitalkravet eller væsentlige afvigelser fra solvenskapitalkravet i den periode, som rapporten dækker, selv hvis der i mellemtiden er blevet rettet op herpå, med en redegørelse for årsagen til og konsekvenserne af afvigelserne samt en beskrivelse af eventuelle korrigerende foranstaltninger.

▼M5

1a. Når matchtilpasningen omhandlet i artikel 77b anvendes, skal beskrivelsen omhandlet i stk. 1, litra d), indeholde en beskrivelse af matchtilpasningen og af den portefølje af forpligtelser og overdragne aktiver, for hvilke matchtilpasningen anvendes, såvel som en kvantificering af indvirkningen på selskabets finansielle position af, at matchtilpasningen ændres til nul.

Beskrivelsen omhandlet i stk. 1, litra d), skal endvidere indeholde en erklæring om, hvorvidt den volatilitetsjustering, der er omhandlet i artikel 77d, anvendes af selskabet, samt en kvantificering af indvirkningen på selskabets finansielle position af, at volatilitetsjusteringen ændres til nul.

▼B

2. Den i stk. 1, litra e), nr. i), nævnte beskrivelse skal inkludere en analyse af eventuelle betydelige ændringer i forhold til den forudgående rapporteringsperiode og en forklaring på eventuelle større forskelle i forhold til værdien af sådanne elementer i regnskaberne samt en kort beskrivelse af kapitalens overførbarhed.

De i stk. 1, litra e), nr. ii), nævnte oplysninger om solvenskapitalkravet skal indeholde særskilte angivelser af dels det i henhold til kapitel VI, afdeling 4, underafdeling 2 og 3, beregnede beløb, dels alle krav om kapitaltillæg i henhold til artikel 37 eller konsekvensen af de specifikke parametre, forsikrings- eller

genforsikringsselskabet er forpligtet til at benytte i henhold til artikel 110, sammen med kortfattede oplysninger om de pågældende tilsynsmyndigheders begrundelse herfor.

▼ **M5**

Uden at dette berører den oplysningspligt, der gælder i henhold til anden lovgivning, kan medlemsstaterne, selv om der er afgivet oplysning om det samlede solvenskapitalkrav omhandlet i stk. 1, litra e), nr. ii), bestemme, at der ikke skal offentliggøres særskilte oplysninger om kapitaltillægget eller konsekvensen af de specifikke parametre, forsikrings- eller genforsikringsselskabet er forpligtet til at benytte i henhold til artikel 110, i en overgangsperiode, der ikke slutter senere end den 31. december 2020.

▼ **B**

Offentliggørelsen af solvenskapitalkravet skal i givet fald ledsages af en angivelse af, at tilsynsmyndighederne endnu ikke har fastsat dets endelige størrelse.

▼ **M5**

Artikel 52

Oplysninger til og rapporter fra Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger

1. Med forbehold af artikel 35 i forordning (EU) nr. 1094/2010 kræver medlemsstaterne, at tilsynsmyndighederne hvert år forelægger EIOPA følgende oplysninger:

- a) det gennemsnitlige kapitaltillæg pr. selskab og fordelingen af de kapitaltillæg, som tilsynsmyndigheden har stillet krav om i det foregående år, målt som en procentdel af solvenskapitalkravet og angivet særskilt for:
 - i) forsikrings- og genforsikringsselskaber
 - ii) livsforsikringsselskaber
 - iii) skadesforsikringsselskaber
 - iv) forsikringsselskaber, som udøver både livsforsikrings- og skadesforsikringsvirksomhed
 - v) genforsikringsselskaber
- b) for hver offentliggørelse fastsat i nærværende stykkes litra a), andelen af kapitaltillæg, der er stillet krav om efter artikel 37, stk. 1, litra a), b) og c), henholdsvis
- c) antallet af forsikrings- og genforsikringsselskaber, der drager nytte af begrænsningen af tilsynsindberetning, og antallet af forsikrings- og genforsikringsselskaber, der drager nytte af fritagelsen fra post til post-indberetning, jf. artikel 35, stk. 6 og 7, samt mængden af hhv. deres kapitalkrav, præmier, forsikringsmæssige hensættelser og aktiver som procentdele af den samlede mængde af kapitalkrav, præmier, forsikringsmæssige hensættelser og aktiver for forsikrings- og genforsikringsselskaber i medlemsstaten
- d) antallet af koncerner, der drager nytte af begrænsningen af tilsynsindberetning, og antallet af koncerner, der drager nytte af fritagelsen fra post til post-indberetning, jf. artikel 254, stk. 2, samt mængden af hhv. deres kapitalkrav, præmier, forsikringsmæssige hensættelser og aktiver som procentdele af den samlede mængde af kapitalkrav, præmier, forsikringsmæssige hensættelser og aktiver for alle koncerner.

2. EIOPA offentliggør desuden hvert år følgende oplysninger:

- a) for alle medlemsstater som helhed: den samlede fordeling af kapitaltillæg målt som en procentdel af solvenskapitalkravet, for hver af følgende:
 - i) forsikrings- og genforsikringsselskaber
 - ii) livsforsikringsselskaber
 - iii) skadesforsikringsselskaber
 - iv) forsikringsselskaber, som udøver både livsforsikrings- og skadesforsikringsvirksomhed

- v) genforsikringsselskaber
- b) for hver medlemsstat særskilt: fordelingen af kapitaltillæg, målt som en procentdel af solvenskapitalkravet og omfattende samtlige forsikrings- og genforsikringsselskaber i den respektive medlemsstat
- c) andelen af kapitaltillæg, der er stillet krav om i henhold til artikel 37, stk. 1, litra a), b) og c), henholdsvis
- d) for alle medlemsstater tilsammen: det samlede antal af forsikrings- og genforsikringsselskaber og -koncerner, der drager nytte af begrænsningen af tilsynsindberetning, og det samlede antal af forsikrings- og genforsikringsselskaber og -koncerner, der drager nytte af fritagelsen fra post til post-indberetning, jf. artikel 35, stk. 6 og 7, og artikel 254, stk. 2, samt mængden af hhv. deres kapitalkrav, præmier, forsikringsmæssige hensættelser og aktiver som procentdele af den samlede mængde af kapitalkrav, præmier, forsikringsmæssige hensættelser og aktiver for alle forsikrings- og genforsikringsselskaber og -koncerner
- e) for hver medlemsstat særskilt: antallet af forsikrings- og genforsikringsselskaber og -koncerner, der drager nytte af begrænsningen af tilsynsindberetning, og antallet af forsikrings- og genforsikringsselskaber og -koncerner, der drager nytte af fritagelsen fra post til post-indberetning, jf. artikel 35, stk. 6 og 7, og artikel 254, stk. 2, samt mængden af hhv. deres kapitalkrav, præmier, forsikringsmæssige hensættelser og aktiver som procentdele af den samlede mængde af kapitalkrav, præmier, forsikringsmæssige hensættelser og aktiver for forsikrings- og genforsikringsselskaberne og -koncernerne i medlemsstaten.
3. EIOPA forelægger Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen de i stk. 2 omhandlede oplysninger sammen med en rapport, der viser graden af konvergens mellem de nationale tilsynsmyndigheders anvendelse af kapitaltillægskrav.

▼B*Artikel 53***Rapport om solvens og finansiel situation: gældende principper**

1. Tilsynsmyndighederne tillader, at forsikrings- og genforsikringsselskaber ikke offentliggør oplysninger i følgende tilfælde:
- a) hvis selskabernes konkurrenter opnår en stor og urimelig fordel, hvis oplysningerne udleveres
- b) hvis selskaberne er bundet af tavsheds- eller fortrolighedspligt som følge af forpligtelser over for forsikringstagerne eller enhver forbindelse med en modpart.
2. Når tilsynsmyndighederne tillader, at bestemte oplysninger ikke udleveres, anfører selskaberne dette i rapporten om deres solvens og finansielle situation sammen med en begrundelse herfor.
3. Tilsynsmyndighederne tillader, at forsikrings- og genforsikringsselskaber gør brug af — eller henviser til — oplysninger, der offentliggøres i henhold til andre love eller administrative bestemmelser, forudsat at disse oplysninger er af samme art og har samme rækkevidde som de oplysninger, der kræves i henhold til artikel 51.
4. Stk. 1 og 2 finder ikke anvendelse på de oplysninger, der er omhandlet i artikel 51, stk. 1, litra e).

*Artikel 54***Rapport om solvens og finansiel situation: ajourføringer og frivillig udlevering af supplerende oplysninger**

1. Forsikrings- og genforsikringsselskaberne offentliggør passende oplysninger om karakteren og virkningerne af større begivenheder, der har væsentlig indflydelse på relevansen af de i henhold til artikel 51 og 53 offentliggjorte oplysninger.

Med henblik på første afsnit anses mindst følgende at udgøre en større begivenhed:

- a) når der konstateres en afvigelse fra minimumskapitalkravet, og tilsynsmyndighederne enten finder, at selskabet ikke vil være i stand til at fremlægge en realistisk kortsigtet finansieringsplan, eller ikke modtager en sådan plan inden for en frist på en måned efter den dato, hvor afvigelsen blev konstateret
- b) når der konstateres væsentlig afvigelse fra solvenskapitalkravet, og tilsynsmyndighederne ikke inden for en frist på to måneder efter den dato, hvor afvigelsen blev konstateret, modtager en realistisk genoprettelsesplan.

For så vidt angår andet afsnit, litra a), forlanger tilsynsmyndighederne, at det pågældende selskab øjeblikkeligt giver meddelelse om afvigelsens omfang sammen med en forklaring på årsagen til og konsekvenserne af afvigelsen og om de korrigerende foranstaltninger, det måtte have truffet. Hvis det trods gennemførelsen af en kortsigtet finansieringsplan, der oprindeligt blev betragtet som realistisk, ikke er lykkedes at korrigere afvigelsen fra minimumskapitalkravet senest tre måneder efter konstateringen heraf, offentliggøres dette ved udløbet af den pågældende frist sammen med en forklaring på årsagen til og konsekvenserne af afvigelsen og oplysninger om de korrigerende foranstaltninger, selskabet måtte have truffet, samt eventuelle andre planlagte korrigerende foranstaltninger.

For så vidt angår andet afsnit, litra b), forlanger tilsynsmyndighederne, at det pågældende selskab øjeblikkeligt giver meddelelse om afvigelsens omfang sammen med en forklaring på årsagen til og konsekvenserne af afvigelsen og om de korrigerende foranstaltninger, det måtte have truffet. ► **C1** Hvis det trods gennemførelsen af en genoprettelsesplan, der oprindeligt blev betragtet som realistisk, ikke er lykkedes at korrigere en væsentlig afvigelse fra solvenskapitalkravet senest seks måneder efter konstateringen heraf, offentliggøres dette ◀ ved udløbet af den pågældende frist sammen med en forklaring på årsagen til og konsekvenserne af afvigelsen og oplysninger om de korrigerende foranstaltninger, selskabet måtte have truffet, samt eventuelle andre planlagte korrigerende foranstaltninger.

2. Forsikrings- og genforsikringsselskaber kan frivilligt offentliggøre alle sådanne oplysninger og forklaringer om deres solvens og finansielle situation, som ikke allerede kræves offentliggjort i henhold til artikel 51 og 53 og stk. 1 i denne artikel.

Artikel 55

Rapport om solvens og finansiell situation: politik og godkendelse

1. Medlemsstaterne forlanger, at forsikrings- og genforsikringsselskaber indfører systemer og strukturer, der sikrer, at de opfylder kravene i artikel 51 og 53 og artikel 54, stk. 1, og fastlægger en skriftlig politik, der sikrer, at de oplysninger, der offentliggøres i henhold til artikel 51, 53 og 54, altid er fyldestgørende.

2. Rapporten om solvens og finansiell situation forelægges forsikrings- eller genforsikringsselskabets administrations-, ledelses- eller tilsynsorgan til godkendelse og offentliggøres først, når godkendelsen er givet.

▼ **M5**

Artikel 56

Rapport om solvens og finansiell situation: delegerede retsakter og gennemførelsesmæssige tekniske standarder

Kommissionen vedtager i overensstemmelse med artikel 301a delegerede retsakter til nærmere præcisering af, hvilke oplysninger der skal offentliggøres og fristerne for den årlige offentliggørelse af oplysningerne i henhold til del 3.

For at sikre ensartede betingelser for anvendelsen af denne del udarbejder EIOPA udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder vedrørende procedurerne, formaterne og modellerne.

EIOPA forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 30. juni 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i stk. 2 omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1094/2010.

▼B

Afdeling 4

Kvalificeret deltagelse

Artikel 57

Erhvervelser

1. Medlemsstaterne foreskriver, at enhver fysisk eller juridisk person eller fysiske eller juridiske personer, som handler samlet, (»den påtænkte erhverver«), der påtænker direkte eller indirekte at erhverve en kvalificeret deltagelse i et forsikrings- eller genforsikringsselskab eller direkte eller indirekte yderligere at forøge sådan en kvalificeret deltagelse i et forsikrings- eller genforsikringsselskab med det resultat, at vedkommendes andel af stemmerettigheder eller kapitalandele derved når op på eller overstiger 20 %, 30 % eller 50 %, eller at forsikrings- eller genforsikringsselskabet derved bliver vedkommendes datterselskab, (»den påtænkte erhvervelse«), forinden skriftligt skal underrette tilsynsmyndighederne for det forsikrings- eller genforsikringsselskab, hvori de søger at erhverve eller forøge en kvalificeret deltagelse, om størrelsen af den kapitalandel, der påtænkes erhvervet, og de relevante oplysninger, der er omhandlet i artikel 59, stk. 4. Medlemsstaterne kan undlade at anvende tærsklen på 30 %, hvis de anvender en tærskel på en tredjedel i henhold til artikel 9, stk. 3, litra a), i direktiv 2004/109/EF.

2. Medlemsstaterne foreskriver, at enhver fysisk eller juridisk person, der påtænker direkte eller indirekte at opgive sin besiddelse af en kvalificeret deltagelse i et forsikrings- eller genforsikringsselskab, forinden skriftligt skal underrette hjemlandets tilsynsmyndigheder herom med angivelse af størrelsen af vedkommendes kapitalandel efter den påtænkte opgivelse. En sådan person skal ligeledes underrette tilsynsmyndighederne om en beslutning om at formindske sin kvalificerede deltagelse så meget, at vedkommendes andel af stemmerettigheder eller kapitalandele derved når ned under en tærskel på 20 %, 30 % eller 50 %, eller at forsikrings- eller genforsikringsselskabet derved ophører med at være vedkommendes datterselskab. Medlemsstaterne kan undlade at anvende tærsklen på 30 %, hvis de anvender en tærskel på en tredjedel i henhold til artikel 9, stk. 3, litra a), i direktiv 2004/109/EF.

Artikel 58

Vurderingsperiode

1. Tilsynsmyndighederne anerkender straks og under alle omstændigheder senest to arbejdsdage efter modtagelsen af den i artikel 57, stk. 1, omhandlede underretning eller i forbindelse med eventuel efterfølgende modtagelse af de i stk. 2 omhandlede oplysninger skriftligt modtagelsen heraf over for den påtænkte erhverver.

Tilsynsmyndighederne har en frist på højst tres arbejdsdage fra datoen for den skriftlige anerkendelse af modtagelsen af underretningen og alle de dokumenter, som medlemsstaten kræver vedlagt underretningen på grundlag af den i artikel 59, stk. 4 omhandlede liste (»vurderingsperioden«), til at foretage den i artikel 59, stk. 1, omhandlede vurdering (»vurderingen«).

Tilsynsmyndighederne underretter den påtænkte erhverver om den dato, hvor vurderingsperioden udløber, samtidig med anerkendelsen af modtagelsen.

2. Tilsynsmyndighederne kan om nødvendigt i løbet af vurderingsperioden, men ikke efter den halvtredstydende arbejdsdag i vurderingsperioden, anmode om yderligere oplysninger, der måtte være nødvendige for at afslutte vurderingen. Denne anmodning skal fremsættes skriftligt og præcisere, hvilke supplerende oplysninger der er behov for.

I perioden mellem tilsynsmyndighedernes anmodning om oplysninger og modtagelsen af svar herpå fra den påtænkte erhverver afbrydes vurderingsperioden. Afbrydelsen må ikke overstige tyve arbejdsdage. Eventuelle yderligere anmodninger fra tilsynsmyndighedernes side om at supplere eller præcisere oplysningerne afhænger af de kompetente myndigheds skøn, men må ikke medføre en afbrydelse af vurderingsperioden.

3. Tilsynsmyndighederne kan forlænge afbrydelsen som nævnt i stk. 2, andet afsnit, i indtil tredive arbejdsdage, hvis den påtænkte erhverver er:

- a) placeret eller er omfattet af lovgivning uden for Fællesskabet, eller
- b) en fysisk eller juridisk person, som ikke er underlagt tilsyn i medfør af dette direktiv, Rådets direktiv 85/611/EØF af 20. december 1985 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter)³⁵⁾ eller direktiv 2004/39/EF eller direktiv 2006/48/EF.

4. Beslutter tilsynsmyndighederne efter afslutningen af deres vurdering at gøre indsigelse mod den påtænkte erhvervelse, skal de inden for en frist på to arbejdsdage og uden at overskride vurderingsperioden underrette den påtænkte erhverver skriftligt herom og begrunde denne beslutning. Med forbehold af den nationale lovgivning kan der på den påtænkte erhververs anmodning offentliggøres en passende begrundelse for denne beslutning. Dette forhindrer ikke en medlemsstat i at lade tilsynsmyndigheden offentliggøre en sådan begrundelse, uden at den påtænkte erhverver har anmodet herom.

5. Gør tilsynsmyndighederne ikke i løbet af vurderingsperioden skriftligt indsigelse mod den påtænkte erhvervelse, anses den for at være godkendt.

6. Tilsynsmyndighederne kan fastsætte en maksimumsperiode for afslutningen af den påtænkte erhvervelse og om nødvendigt forlænge denne.

7. Medlemsstaterne må ikke indføre krav vedrørende underretning af tilsynsmyndighederne om eller tilsynsmyndighedernes godkendelse af direkte eller indirekte erhvervelse af stemmerettigheder eller kapitalandele, der er strengere end kravene i dette direktiv.

▼ **M5**

8. For at sikre konsekvent harmonisering i forhold til denne del kan EIOPA udarbejde udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at opstille en udtømmende liste over de oplysninger, som er omhandlet i artikel 59, stk. 4, som påtænkte erhververe skal vedlægge deres underretning, jf. dog artikel 58, stk. 2.

For at sikre konsekvent harmonisering i forhold til denne del og tage hensyn til den fremtidige udvikling udarbejder EIOPA med forbehold af artikel 301b udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for at præcisere tilpasningen af de i artikel 59, stk. 1, fastsatte kriterier.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første og andet afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1094/2010.

9. For at sikre ensartede betingelser for anvendelsen af dette direktiv kan EIOPA udarbejde udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder vedrørende procedurerne, skemaerne og modellerne for samrådet mellem de relevante tilsynsmyndigheder, jf. artikel 60.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1094/2010.

▼ **B**

*Artikel 59***Vurdering**

1. Ved vurderingen af den i artikel 57, stk. 1, omhandlede underretning og de i artikel 58, stk. 2, omhandlede oplysninger vurderer tilsynsmyndighederne for at sikre en sund og forsigtig forvaltning af det forsikrings- eller genforsikringsselskab, hvori der påtænkes en erhvervelse, og under hensyntagen til den påtænkte erhververs sandsynlige indflydelse på forsikrings- eller genforsikringsselskabet den påtænkte erhververs egnethed og den påtænkte erhvervelses finansielle sundhed i forhold til alle de følgende kriterier:

- a) den påtænkte erhververs omdømme
- b) omdømmet og erfaringen hos den person, som vil lede forsikrings- eller genforsikringsselskabet som følge af den påtænkte erhvervelse
- c) den påtænkte erhververs forsvarlige og fornuftige forvaltning især i forhold til den type forretninger, der forfølges eller påtænkes forfulgt i det forsikrings- eller genforsikringsselskab, hvori erhvervelsen påtænkes foretaget
- d) om forsikrings- eller genforsikringsselskabet vil kunne overholde og fortsætte med at overholde tilsynskravene på grundlag af dette direktiv og i givet fald andre direktiver, særlig direktiv 2002/87/EF, navnlig om den koncern, som selskabet kommer til at indgå i, har en struktur, der gør det muligt at gennemføre et effektivt tilsyn og en effektiv udveksling af oplysninger mellem tilsynsmyndighederne samt at fastslå, hvordan ansvaret skal fordeles mellem tilsynsmyndighederne
- e) om der er rimelige grunde til i forbindelse med den påtænkte erhvervelse at formode, at der foretages eller har været foretaget hvidvaskning af penge eller finansiering af terrorisme, som omhandlet i artikel 1 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF af 26. oktober 2005 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvaskning af penge og finansiering af terrorisme³⁶⁾, eller gøres eller har været gjort forsøg herpå, eller at den påtænkte erhvervelse vil kunne øge risikoen herfor.

2. Tilsynsmyndighederne må kun gøre indsigelse mod den påtænkte erhvervelse, hvis der er rimelige grunde dertil på baggrund af kriterierne i stk. 1, eller de af den påtænkte erhverver afgivne oplysninger ikke er fyldestgørende.

3. Medlemsstaterne må hverken pålægge forhåndsbetingelser vedrørende størrelsen af den kapitalandel, der skal erhverves, eller tillade deres tilsynsmyndigheder at vurdere den påtænkte erhvervelse ud fra markedets økonomiske behov.

4. Medlemsstaterne offentliggør en liste med de oplysninger, der er nødvendige for at foretage vurderingen, og som skal stilles til rådighed for tilsynsmyndighederne på tidspunktet for den underretning, der er omhandlet i artikel 57, stk. 1. Omfanget af de nødvendige oplysninger skal stå i rimeligt forhold til og være afpasset efter karakteren af den påtænkte erhverver og den påtænkte erhvervelse. Medlemsstaterne må ikke forlange oplysninger, som ikke er relevante for en tilsynsmæssig vurdering.

5. Har tilsynsmyndigheden modtaget underretning om to eller flere påtænkte erhvervelser eller forøgelse af kvalificerede deltagelser i det samme forsikrings- eller genforsikringsselskab, skal den uanset artikel 58, stk. 1, 2 og 3, behandle alle de påtænkte erhververe uden forskelsbehandling.

*Artikel 60***Regulerede finansielle selskabers erhvervelser**

1. De relevante tilsynsmyndigheder arbejder i tæt samråd med hinanden, når vurderingen foretages, hvis den påtænkte erhverver er en af følgende:

- a) et kreditinstitut, et forsikrings- eller genforsikringsselskab, et investeringsselskab eller et administrationselskab, jf. artikel 1a, nr. 2), i direktiv 85/611/EØF, («administrationsselskab for et investeringsinstitut»), der er meddelt tilladelse i en anden medlemsstat eller i en anden sektor end den, hvori erhvervelsen påtænkes foretaget
- b) moderselskabet for et kreditinstitut, et forsikrings- eller genforsikringsselskab, et investeringsselskab eller et administrationselskab for et investeringsinstitut, der er meddelt tilladelse i en anden medlemsstat eller i en anden sektor end den, hvori erhvervelsen påtænkes foretaget, eller
- c) en fysisk eller juridisk person, der kontrollerer et kreditinstitut, et forsikrings- eller genforsikringsselskab, et investeringsselskab eller et administrationselskab for et investeringsinstitut, der er meddelt tilladelse i en anden medlemsstat eller i en anden sektor end den, hvori erhvervelsen påtænkes foretaget.

2. Tilsynsmyndighederne udveksler uden unødige forsinkelse alle oplysninger, som er væsentlige eller relevante for vurderingen. I denne forbindelse videregiver tilsynsmyndighederne efter anmodning alle relevante oplysninger til hinanden og videregiver på eget initiativ alle væsentlige oplysninger. En beslutning truffet af tilsynsmyndigheden, der har meddelt tilladelse til det forsikrings- eller genforsikringsselskab, hvori erhvervelsen påtænkes foretaget, skal anføre ethvert synspunkt eller forbehold, som den tilsynsmyndighed, der er ansvarlig for den påtænkte erhverver, har givet udtryk for.

Artikel 61

Forsikrings- og genforsikringsselskabets underretning af tilsynsmyndighederne

Så snart forsikrings- eller genforsikringsselskabet har fået kendskab dertil, giver de hjemlandets tilsynsmyndigheder meddelelse om de erhvervelser eller afhændelser af andele i deres kapital, som bevirker, at disse andele overskrider eller falder under en af de tærskler, som er nævnt i artikel 57 og 58, stk. 1-7.

Endvidere giver forsikrings- eller genforsikringsselskabet mindst én gang årligt tilsynsmyndigheden i hjemlandet meddelelse om identiteten på aktionærer eller selskabsdeltagere, som besidder en kvalificeret deltagelse, samt størrelsen af denne deltagelse, således som disse oplysninger bl.a. fremgår af de registrerede data på den årlige generalforsamling af aktionærer eller selskabsdeltagere eller af de oplysninger, som modtages i henhold til de gældende bestemmelser for børsnoterede selskaber.

Artikel 62

Kvalificeret deltagelse, tilsynsmyndighedernes beføjelser

Medlemsstaterne kræver, at tilsynsmyndighederne i hjemlandet for det selskab, hvori der søges en kvalificeret deltagelse, eller hvori en kvalificeret deltagelse forøges, i tilfælde af, at de i artikel 57, omhandlede personers indflydelse vil kunne være til skade for en sund og forsigtig forvaltning af et forsikrings- eller genforsikringsselskab, træffer de fornødne foranstaltninger til at bringe denne situation til ophør. Sådanne foranstaltninger kan bestå i f.eks. påbud, sanktioner over for ledelsen eller suspension af de stemmerettigheder, der er knyttet til de pågældende aktionærers eller selskabsdeltageres aktier eller andele.

Lignende foranstaltninger skal kunne bringes i anvendelse over for fysiske eller juridiske personer, som ikke overholder den i artikel 57 omhandlede anmeldelsespligt.

Hvis en kapitalandel erhverves mod tilsynsmyndighedernes vilje, træffer medlemsstaterne uafhængigt af andre sanktioner følgende foranstaltninger:

- 1) de suspenderer de tilhørende stemmerettigheder, eller
- 2) de erklærer de afgivne stemmer ugyldige eller annullerer dem.

*Artikel 63***Stemmerettigheder**

Ved anvendelsen af dette afsnit tages de stemmerettigheder, der er nævnt i artikel 9 og 10 i direktiv 2004/109/EF samt betingelserne for sammenlægning heraf i det nævnte direktivs artikel 12, stk. 4 og 5, i betragtning.

Medlemsstaterne tager ikke hensyn til stemmerettigheder eller aktier, som investeringsselskaber eller kreditinstitutter måtte besidde, som følge af at de har ydet emissionsgaranti for finansielle instrumenter og/eller placering af finansielle instrumenter på grundlag af en fast forpligtelse som omhandlet i bilag I, afsnit A, nr. 6), i direktiv 2004/39/EF, forudsat at sådanne rettigheder dels ikke udøves eller på anden måde anvendes til at gribe ind i udstederens ledelse, dels tidligst afhændes et år efter erhvervelsen.

*Afdeling 5***Tavshedspligt, informationsudveksling og fremme af tilsynsmæssig konvergens***Artikel 64***Tavshedspligt**

Medlemsstaterne fastsætter, at alle, der arbejder for eller har arbejdet for tilsynsmyndighederne, samt revisorer og eksperter, der har handlet på disse myndigheders vegne, har tavshedspligt.

Uden at dette berører tilfælde, der er omfattet af straffelovgivningen, videregives fortrolige oplysninger, der modtages af sådanne personer i forbindelse med udøvelsen af deres hverv, ikke til andre personer eller myndigheder, undtagen i summarisk eller sammenfattet form, således at de enkelte forsikrings- og genforsikringsselskaber ikke kan identificeres.

Når et forsikrings- eller genforsikringsselskab er erklæret konkurs eller er genstand for tvangsløsløshed, kan fortrolige oplysninger, som ikke vedrører tredjepart, der er involveret i forsøg på at redde genforsikringsselskabet, dog videregives under civile retssager eller handelssager.

*Artikel 65***Informationsudveksling mellem medlemsstaternes tilsynsmyndigheder**

Artikel 64 er ikke til hinder for, at tilsynsmyndighederne i de forskellige medlemsstater udveksler oplysninger. Disse oplysninger er undergivet den i artikel 64 omhandlede tavshedspligt.

▼M5*Artikel 65a***Samarbejde med EIOPA**

Medlemsstaterne sikrer, at tilsynsmyndighederne samarbejder med EIOPA, for så vidt angår dette direktiv, i overensstemmelse med forordning (EU) nr. 1094/2010.

Medlemsstaterne sikrer, at tilsynsmyndighederne omgående giver EIOPA alle de oplysninger, der er nødvendige for, at den kan varetage sine opgaver i overensstemmelse med forordning (EU) nr. 1094/2010.

▼B

*Artikel 66***Samarbejdsaftaler med tredjelande**

Medlemsstaterne kan indgå samarbejdsaftaler om udveksling af oplysninger med tredjelandes tilsynsmyndigheder samt med de i artikel 68, stk. 1 og 2, omhandlede myndigheder eller organer i tredjelande, forudsat at de oplysninger, der meddeles, er sikret ved en tavshedspligt, som mindst svarer til den, der er foreskrevet i denne afdeling. Denne udveksling af oplysninger skal være beregnet til at bruges ved udførelsen af de pågældende myndigheders eller organers tilsynsopgaver.

Stammer de oplysninger, som en medlemsstat agter at meddele et tredjeland, fra en anden medlemsstat, videregives de ikke uden udtrykkelig tilladelse fra denne medlemsstats tilsynsmyndigheder og i givet fald udelukkende til det formål, med henblik på hvilket de nævnte myndigheder gav deres tilladelse.

*Artikel 67***Brug af fortrolige oplysninger**

Tilsynsmyndigheder, der i henhold til artikel 64 eller 65 modtager fortrolige oplysninger, må kun anvende disse i forbindelse med udøvelsen af deres hverv og til følgende formål:

- 1) til undersøgelse af, om betingelserne for adgang til at udøve forsikrings- eller genforsikringsvirksomhed er opfyldt, og for at lette tilsynet med selskabernes virksomhed, særlig med hensyn til de forsikringsmæssige hensættelser, solvenskapitalkravet, minimumskapitalkravet, og ledelsessystemet
- 2) til pålæggelse af sanktioner
- 3) hvis tilsynsmyndighedernes afgørelser påklages til en højere administrativ myndighed
- 4) i forbindelse med domstolsprøvelse i henhold til dette direktiv.

▼M5*Artikel 67a***Europa-Parlamentets undersøgelsesbeføjelser**

Artikel 64 og 67 berører ikke de undersøgelsesbeføjelser, der tillægges Europa-Parlamentet ved artikel 226 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF).

▼B*Artikel 68***Informationsudveksling med andre myndigheder**

1. Artikel 64 og 67 er ikke til hinder for følgende:

- a) udveksling af oplysninger mellem flere tilsynsmyndigheder i den samme medlemsstat med henblik på varetagelsen af deres tilsynsopgaver
- b) udveksling af oplysninger med henblik på varetagelsen af deres tilsynsopgaver, mellem tilsynsmyndigheder og en eller flere af følgende, der er hjemmehørende i samme medlemsstat:
 - i) de myndigheder, der har ansvaret for tilsynet med kreditinstitutter og andre finansieringsinstitutter, samt de myndigheder, der fører tilsyn med kapitalmarkederne
 - ii) de organer, der medvirker ved likvidation og konkursbehandling af forsikringselskaber eller genforsikringselskaber og i andre lignende procedurer
 - iii) personer, der er ansvarlige for den lovpligtige revision af forsikringselskabers, genforsikringselskabers og andre finansieringsinstitutters regnskaber
- c) udlevering til organer, der forvalter tvangslukvidationsprocedurer eller garantifonde, af de oplysninger, som er nødvendige for, at de kan udføre deres arbejde.

De i litra b) og c), omhandlede informationsudvekslinger kan også finde sted mellem forskellige medlemsstater.

Oplysninger, som de pågældende myndigheder, organer og personer modtager, er omfattet af den i artikel 64 omhandlede tavshedspligt.

2. Bestemmelserne i artikel 64-67 er ikke til hinder for, at medlemsstaterne kan tillade udveksling af oplysninger mellem tilsynsmyndighederne og en eller flere af følgende:

- a) de myndigheder, der fører tilsyn med de organer, der medvirker ved likvidation og konkursbehandling af forsikrings- eller genforsikringsselskaber og lignende procedurer
- b) de myndigheder, der er ansvarlige for tilsyn med de personer, der står for den lovpligtige revision af forsikringsselskabers, genforsikringsselskabers, kreditinstitutters, investeringsselskabers og andre finansieringsinstitutters regnskaber
- c) uafhængige aktuarer, der fører lovpligtigt tilsyn med forsikrings- eller genforsikringsselskaber, samt de organer, der er ansvarlige for at føre tilsyn med disse aktuarer.

Medlemsstater, som anvender bestemmelserne i første afsnit, kræver mindst følgende betingelser opfyldt:

- a) oplysningerne skal bruges til udførelse af de tilsynsopgaver, som er beskrevet i første afsnit
- b) de oplysninger, der modtages, skal underlægges den i artikel 64 fastsatte tavshedspligt
- c) stammer oplysningerne fra en anden medlemsstat, må de ikke videregives uden udtrykkelig tilladelse fra de tilsynsmyndigheder, som oplysningerne stammer fra, og de må kun videregives til det formål, som nævnte myndigheder har givet deres tilladelse til.

Medlemsstaterne meddeler Kommissionen og de øvrige medlemsstater, hvilke myndigheder, personer eller organer der kan modtage oplysninger i henhold til første og andet afsnit.

3. Bestemmelserne i artikel 64-67 er ikke til hinder for, at medlemsstaterne, med henblik på at styrke det finansielle systems stabilitet og integritet, kan tillade udveksling af oplysninger mellem tilsynsmyndighederne og de myndigheder eller organer, der er ansvarlige for at opspore og efterforske overtrædelser af selskabsretten.

Medlemsstater, som anvender bestemmelserne i første afsnit, kræver mindst følgende betingelser opfyldt:

- a) oplysningerne skal bruges til opsporing og efterforskning som omhandlet i første afsnit
- b) de oplysninger, der modtages, skal underlægges den i artikel 64 fastsatte tavshedspligt
- c) stammer oplysningerne fra en anden medlemsstat, må de ikke videregives uden udtrykkelig tilladelse fra de tilsynsmyndigheder, som oplysningerne stammer fra, og de må kun videregives til det formål, som nævnte myndigheder har givet deres tilladelse til.

Udfører de i første afsnit omhandlede myndigheder eller organer i en medlemsstat deres opsporings- eller efterforskningsopgaver med bistand fra dertil bemyndigede, ikke offentligt ansatte personer, fordi disse er i besiddelse af særlig sagkundskab, kan den i første afsnit nævnte mulighed for udveksling af oplysninger udvides til også at gælde sådanne personer på de i andet afsnit fastsatte betingelser.

Ved anvendelsen af andet afsnit, litra c), meddeler de i første afsnit omhandlede myndigheder eller organer de tilsynsmyndigheder, som oplysningerne stammer fra, hvilke personer oplysningerne vil blive videregivet til med nøjagtig angivelse af disse personers beføjelser.

4. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen og de øvrige medlemsstater, hvilke myndigheder, personer eller organer der kan modtage oplysninger i henhold til stk. 3.

*Artikel 69***Videregivelse af oplysninger til statslige forvaltninger med ansvar for den finansielle lovgivning**

Artikel 64 og 67 er ikke til hinder for, at medlemsstaterne i henhold til lovbestemmelser kan give tilladelse til, at visse oplysninger meddeles andre enheder i deres centraladministration, som er ansvarlige for lovgivningen vedrørende tilsyn med kreditinstitutter, finansieringsinstitutter, investeringsservice og forsikrings- og genforsikringsselskaber, samt inspektører, som handler på de pågældende enheders vegne.

▼M5

Oplysningerne må kun videregives, såfremt det er nødvendigt af hensyn til forsigtighedstilsynet. Medlemsstaterne fastsætter dog, at oplysninger, der modtages i henhold til artikel 65 og artikel 68, stk. 1, samt oplysninger, der stammer fra kontrol på stedet, jf. artikel 33, kun må videregives, hvis de tilsynsmyndigheder, som oplysningerne stammer fra, eller tilsynsmyndighederne i den medlemsstat, hvor kontrollen på stedet er foretaget, har givet deres udtrykkelige samtykke.

*Artikel 70***Overførsel af oplysninger til centralbanker, pengepolitiske myndigheder, tilsynsførende med betalingssystemer og Det Europæiske Udvalg for Systemiske Risici**

1. Med forbehold af artikel 64-69 kan en kompetent myndighed sende oplysninger til følgende med henblik på udførelsen af deres opgaver:

- a) centralbanker i Det Europæiske System af Centralbanker (ESCB), herunder Den Europæiske Centralbank (ECB) og andre organer med tilsvarende opgaver i deres egenskab af pengepolitiske myndigheder, når disse oplysninger er relevante for udøvelsen af deres respektive lovbestemte opgaver, herunder gennemførelse af pengepolitikken og dermed forbundne likviditetsforanstaltninger, overvågning af betalinger og clearing- og afviklingssystemer samt opretholdelse af stabilitet i det finansielle system
- b) hvor det er relevant, andre nationale offentlige myndigheder, der fører tilsyn med betalingssystemerne samt
- c) Det Europæiske Udvalg for Systemiske Risici (ESRB), som er oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1092/2010³⁷⁾, når disse oplysninger er relevante for udførelsen af dets opgaver.

2. I en nødsituation, herunder en krisesituation som omhandlet i artikel 18 i forordning (EU) nr. 1094/2010, tillader medlemsstaterne tilsynsmyndighederne straks at sende oplysninger til centralbankerne i ESCB, herunder ECB, når disse oplysninger er relevante for udøvelsen af deres lovbestemte opgaver, herunder gennemførelse af pengepolitikken og dermed forbundne likviditetsforanstaltninger, overvågning af betalinger og clearing- og afviklingssystemer samt opretholdelse af stabilitet i det finansielle system, og ESRB, når sådanne oplysninger er relevante for udøvelsen af de opgaver, det har fået pålagt.

3. Sådanne myndigheder eller organer kan også sende tilsynsmyndighederne sådanne oplysninger, som er nødvendige for dem med henblik på artikel 67. Oplysninger, som modtages i denne forbindelse, er omfattet af fortrolighedsbestemmelserne i denne afdeling.

▼B*Artikel 71***Tilsynsmæssig konvergens**

1. Medlemsstaterne sikrer, at tilsynsmyndighedernes mandat på passende vis kommer til at omfatte en Europæisk Unions dimension.

▼ M5

2. Medlemsstaterne sikrer, at tilsynsmyndighederne under udøvelsen af deres opgaver tager hensyn til konvergensen i forbindelse med tilsynsredskaber og tilsynspraksis ved anvendelsen af love og administrative bestemmelser vedtaget i henhold til dette direktiv. Medlemsstaterne sikrer med henblik herpå, at:

- a) tilsynsmyndighederne deltager i arbejdet i EIOPA
- b) tilsynsmyndighederne gør sig alle bestræbelser på at overholde de retningslinjer og anbefalinger, EIOPA har udstedt i henhold til artikel 16 i forordning (EU) nr. 1094/2010, og anfører en begrundelse, hvis de ikke gør det
- c) de nationale mandater, der er tildelt tilsynsmyndighederne, ikke forhindrer dem i at udføre deres opgaver som medlemmer af EIOBA i medfør af dette direktiv.

▼ B

Afdeling 6

Revisorernes opgaver*Artikel 72***Revisorernes opgaver**

1. Medlemsstaterne fastsætter som et minimum, at personer, der er autoriseret i henhold til Rådets ottende direktiv 84/253/EØF af 10. april 1984 på grundlag af traktatens artikel 54, stk. 3, litra g), om autorisation af personer, der skal foretage lovpligtig revision af regnskaber³⁸⁾, og som i et forsikrings- eller genforsikrings-selskab foretager den lovpligtige revision, der er omhandlet i artikel 51 i Rådets direktiv 78/660/EØF, artikel 37 i direktiv 83/349/EØF eller artikel 31 i direktiv 85/611/EØF, eller udfører ethvert andet lovpligtigt hverv, har pligt til straks at foretage indberetning til tilsynsmyndighederne om ethvert forhold eller enhver beslutning vedrørende dette selskab, som de har fået kendskab til under udførelsen af sit hverv, og som kan:

- a) udgøre en materiel overtrædelse af de love eller administrative bestemmelser, der omhandler betingelserne for meddelelse af tilladelse, eller som specielt omhandler forsikrings- og genforsikrings-selskabers udøvelse af virksomhed
- b) skade forsikrings- eller genforsikrings-selskabets fortsatte drift
- c) medføre nægtelse af revisionspåtegning eller fremsættelse af forbehold
- d) resultere i manglende opfyldelse af solvenskapitalkravet, eller
- e) resultere i manglende opfyldelse af minimumskapitalkravet.

De i første afsnit nævnte personer skal ligeledes indberette forhold eller beslutninger, som de måtte få kendskab til som led i udførelsen af et hverv som beskrevet i første afsnit, der udføres i en virksomhed, som gennem kontrol har snævre forbindelser med det forsikrings- eller genforsikrings-selskab, i hvilket de udfører det pågældende hverv.

2. Det forhold, at de personer, der er autoriseret i henhold til direktiv 84/253/EØF, i god tro videregiver oplysninger til tilsynsmyndighederne om forhold eller beslutninger som omhandlet i stk. 1, betragtes ikke som brud på den tavshedspligt, som gælder i henhold til aftale eller love eller administrative bestemmelser, og påfører ikke de pågældende personer nogen form for ansvar.

KAPITEL V

*Udøvelse af livsforsikrings- og skadesforsikringsvirksomhed**Artikel 73***Udøvelse af livsforsikrings- og skadesforsikringsvirksomhed**

1. Forsikringsselskaber meddeles ikke tilladelse til udøvelse af livsforsikringsvirksomhed og skadesforsikringsvirksomhed samtidig.

2. Uanset stk. 1 kan medlemsstaterne fastsætte at:

- a) selskaber, der har fået tilladelse til udøvelse af livsforsikringsvirksomhed, ligeledes kan få tilladelse til udøvelse af skadesforsikringsvirksomhed for de risici, der er nævnt i nr. 1 og 2 under del A i bilag I
- b) selskaber, der udelukkende har fået tilladelse for de risici, der er nævnt i nr. 1 og 2 under del A i bilag I, kan få tilladelse til udøvelse af livsforsikringsvirksomhed.

De to former for virksomhed skal dog forvaltes særskilt i overensstemmelse med artikel 74.

3. Medlemsstaterne kan fastsætte, at de i stk. 2 omhandlede selskaber skal følge de regnskabsregler, der gælder for livsforsikringsselskaber, for så vidt angår deres virksomhed som helhed. Indtil der er sket en samordning på området, kan medlemsstaterne endvidere fastsætte, at den virksomhed, der vedrører de risici, der er omhandlet i nr. 1 og 2 under del A i bilag I, og som udøves af disse selskaber, for så vidt angår reglerne for likvidation ligeledes skal være underlagt de regler, der gælder for livsforsikringsvirksomhed.

4. Når et skadesforsikringsselskab har økonomisk, forretningsmæssig eller administrativ tilknytning til et livsforsikringsselskab, skal hjemlandenes tilsynsmyndigheder påse, at de pågældende selskabers regnskaber ikke forvanskes ved aftaler, der indgås mellem dem, eller ved nogen anden ordning, der kan influere på fordelingen af udgifter og indtægter.

5. Selskaber, som på følgende datoer udøvede såvel livsforsikrings- som skadesforsikringsvirksomhed som omhandlet i dette direktiv, kan fortsætte hermed på betingelse af, at disse former for virksomhed forvaltes særskilt i overensstemmelse med artikel 74:

- a) 1. januar 1981 for selskaber, der er meddelt tilladelse i Grækenland
- b) 1. januar 1986 for selskaber, der er meddelt tilladelse i Spanien og Portugal
- c) 1. januar 1995 for selskaber, der er meddelt tilladelse i Østrig, Finland og Sverige
- d) 1. maj 2004 for selskaber, der er meddelt tilladelse i Tjekkiet, Estland, Cypern, Letland, Litauen, Ungarn, Malta, Polen, Slovenien og Slovakiet
- e) 1. januar 2007 for selskaber, der er meddelt tilladelse i Bulgarien og Rumænien

▼M3

- ea) 1. juli 2013 for selskaber, der er meddelt tilladelse i Kroatien

▼B

- f) 15. marts 1979 for alle andre selskaber.

Hjemlandet kan kræve af forsikringsselskaber, at de inden for en af denne medlemsstat fastsat frist ophører med samtidig udøvelse af den livsforsikrings- og skadesforsikringsvirksomhed, som de udøvede på de i første afsnit nævnte datoer.

*Artikel 74***Særskilt forvaltning af livsforsikrings- og skadesforsikringsvirksomhed**

1. Den i artikel 73 nævnte særskilte forvaltning gennemføres således, at der sker en adskillelse af livsforsikringsvirksomhed og skadesforsikringsvirksomhed.

De livs- og skadesforsikredes respektive interesser må ikke tilsidesættes, og overskuddet hidrørende fra livsforsikring må kun komme de livsforsikrede til gode på samme måde, som hvis forsikrings-selskabet kun udøvede livsforsikringsvirksomhed.

2. Uden at dette berører artikel 100 og 128, beregner de i artikel 73, stk. 2 og 5, nævnte forsikrings-selskaber:

- a) et teoretisk minimumskapitalkrav i relation til deres forsikrings- eller genforsikringsvirksomhed på livsforsikringsområdet, der beregnes som om det pågældende selskab kun udøver denne form for virksomhed, på basis af de i stk. 6 nævnte særskilte regnskaber, og
- b) et teoretisk minimumskapitalkrav i relation til deres forsikrings- eller genforsikringsvirksomhed på skadesforsikringsområdet, der beregnes som om det pågældende selskab kun udøver denne form for virksomhed, på basis af de i stk. 6 nævnte særskilte regnskaber.

3. Som et minimum dækker de i artikel 73, stk. 2 og 5, nævnte forsikrings-selskaber følgende ved hjælp af et tilsvarende beløb i anerkendte ►**C1** elementer af basiskapitalgrundlaget ◀:

- a) det teoretiske minimumskapitalkrav inden for livsforsikring
- b) det teoretiske minimumskapitalkrav inden for skadesforsikring.

De i første afsnit nævnte finansielle minimumsforpligtelser, der kræves opfyldt i relation til livsforsikringsvirksomhed eller skadesforsikringsvirksomhed, må ikke bæres af den anden form for virksomhed.

4. Når de i stk. 3 omhandlede finansielle minimumsforpligtelser er opfyldt, og forudsat at tilsynsmyndighederne underrettes herom, kan selskabet til dækning af det i artikel 100 omhandlede solvenskapitalkrav dog anvende de eksplicitte anerkendte ►**C1** elementer af kapitalgrundlaget ◀, der fortsat står til rådighed for den ene eller anden form for virksomhed.

5. Tilsynsmyndighederne skal ved gennemgang af resultaterne af både livsforsikrings- og skadesforsikringsvirksomheden påse, at kravene i stk. 1-4 overholdes.

6. Regnskabet føres således, at det særskilt fremgår, hvorledes resultatet for henholdsvis livsforsikring og skadesforsikring er opnået. Samtlige indtægter, bl.a. præmier, indbetalinger fra genforsikrere, finansielt udbytte, og udgifter, bl.a. forsikringsydelse, tillæg til forsikringsmæssige hensættelser, genforsikringspræmier og driftsudgifter til forsikringsvirksomheden, opdeles alt efter deres oprindelse. Poster, der er fælles for de to virksomhedsformer, opføres i regnskabet efter en fordelingsnøgle, der skal godkendes af tilsynsmyndighederne.

Forsikrings-selskaberne udarbejder på grundlag af regnskabet et dokument, hvori de ►**C1** elementer af basiskapitalgrundlaget ◀, der medgår til dækning af hvert af de teoretiske minimumskapitalkrav som omhandlet i stk. 2, er klart identificeret i overensstemmelse med artikel 98, stk. 4.

7. Såfremt de ►**C1** elementer af basiskapitalgrundlaget ◀, der henføres til en af virksomhedsformerne, ikke er tilstrækkelige til at opfylde de finansielle minimumsforpligtelser, der er omhandlet i stk. 3, første afsnit, træffer tilsynsmyndighederne over for denne virksomhedsform de i dette direktiv fastsatte foranstaltninger, uanset hvilke resultater der er opnået af den anden virksomhedsform.

Som en undtagelse fra stk. 3, andet afsnit, kan disse foranstaltninger gå ud på at tillade overførsel af eksplicitte anerkendte ►**C1** elementer af basiskapitalgrundlaget ◀ fra den ene virksomhedsform til den anden.

KAPITEL VI

Regler vedrørende værdiansættelse af aktiver og passiver, forsikringsmæssige hensættelser, ► C1 kapitalgrundlag ◀, solvenskapitalkravet, minimumskapitalkravet og investeringer

Afdeling 1

Værdiansættelse af aktiver og passiver

Artikel 75

Værdiansættelse af aktiver og passiver

1. Medlemsstaterne sikrer, at forsikrings- og genforsikringsselskaber, medmindre andet gælder, værdiansætter deres aktiver og passiver som følger:

- a) aktiver værdiansættes til det beløb, for hvilket de kunne handles mellem vidende og samtykkende parter på markedsvilkår
- b) passiver værdiansættes til det beløb, for hvilket de kunne overføres eller afvikles mellem vidende og samtykkende parter på markedsvilkår.

Ved værdiansættelsen af passiver jf. litra b), foretages ingen justering for at tage hensyn til forsikrings- eller genforsikringsselskabets egen kreditværdighed.

▼ M5

2. Kommissionen vedtager delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 301a, hvori den fastlægger de metoder og antagelser, der skal benyttes i forbindelse med den i stk. 1 omhandlede værdiansættelse af aktiver og passiver.

3. For at sikre konsekvent harmonisering i forhold til værdiansættelsen af aktiver og passiver udarbejder EIOPA med forbehold af artikel 301b udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere:

- a) i det omfang de i stk. 2 omhandlede delegerede retsakter kræver anvendelse af internationale regnskabsstandarder som godkendt af Kommissionen i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1606/2002, overensstemmelsen mellem disse standarder og værdiansættelsesmetoden for aktiver og passiver som fastsat i stk. 1 og 2
- b) de metoder og antagelser, der skal anvendes, når noterede markedspriser enten ikke foreligger, eller når internationale regnskabsstandarder som vedtaget af Kommissionen i overensstemmelse med forordning (EF) nr. 1606/2002 enten midlertidigt eller permanent ikke stemmer overens med værdiansættelsesmetoden for aktiver og passiver som fastsat i stk. 1 og 2
- c) de metoder og antagelser, der skal anvendes til værdiansættelsen af aktiver og passiver som fastsat i stk. 1, når de delegerede retsakter omhandlet i stk. 2 giver mulighed for anvendelse af alternative værdiansættelsesmetoder.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1094/2010.

▼ B

Afdeling 2

Regler vedrørende forsikringsmæssige hensættelser*Artikel 76***Almindelige bestemmelser**

1. Medlemsstaterne sikrer, at forsikrings- og genforsikringsselskaber afsætter forsikringsmæssige hensættelser til dækning af alle deres forsikrings- og genforsikringsforpligtelser over for forsikringstagere og andre begunstigede af forsikrings- eller genforsikringsaftaler.

2. Værdien af de forsikringsmæssige hensættelser skal afspejle det beløb, forsikrings- og genforsikringsselskaber reelt ville skulle betale, hvis de på det givne tidspunkt skulle overdrage deres forsikrings- og genforsikringsforpligtelser til et andet forsikrings- eller genforsikringsselskab.

3. Beregningen af de forsikringsmæssige hensættelser skal tage udgangspunkt i og være i overensstemmelse med oplysninger fra de finansielle markeder og almindeligt tilgængelige oplysninger om forsikringsrisici (markedskonformitet).

4. Forsikringsmæssige hensættelser beregnes på forsigtig, troværdig og objektiv vis.

5. I overensstemmelse med principperne i stk. 2, 3 og 4 og under hensyntagen til principperne i artikel 75, stk. 1, beregnes forsikringsmæssige hensættelser efter bestemmelserne i artikel 77-82 og artikel 86.

*Artikel 77***Beregning af forsikringsmæssige hensættelser**

1. Værdien af forsikringsmæssige hensættelser svarer til summen af et bedste skøn og et risikotillæg, jf. stk. 2 og 3.

2. Det bedste skøn afspejler det sandsynlighedsvægtede gennemsnit af fremtidige cash flows, hvor der tages hensyn til tidsværdien (forventet nutidsværdi af fremtidige cash flows) beregnet ved hjælp af den relevante risikofri rentekurve.

Beregningen af det bedste skøn baseres på ajourførte og troværdige oplysninger og realistiske antagelser og foretages ved hjælp af passende, anvendelige og relevante aktuarmæssige og statistiske metoder.

Den cash flow-fremskrivning, der benyttes ved beregningen af det bedste skøn, skal tage hensyn til den likviditetstilførsel og det likviditetsforbrug, der er nødvendigt for at honorere forsikrings- og genforsikringsforpligtelser frem til afløb.

Det bedste skøn beregnes brutto, dvs. uden fradrag af beløb, der kan tilbagekræves i henhold til genforsikringsaftaler og special purpose vehicles. Disse beløb beregnes særskilt i overensstemmelse med artikel 81.

3. Risikotillægget beregnes på en måde, der gør det muligt at sikre, at værdien af de forsikringsmæssige hensættelser svarer til det beløb, som forsikrings- og genforsikringsselskaber kan forventes at kræve for at overtage og honorere forsikrings- og genforsikringsforpligtelser.

4. Forsikrings- og genforsikringsselskaber foretager særskilte værdiansættelser af det bedste skøn og risikotillægget.

Når fremtidige cash flows forbundet med forsikrings- eller genforsikringsforpligtelser kan beregnes pålideligt ved hjælp af finansielle instrumenter, for hvilke der findes en troværdig og observerbar markedsværdi, bestemmes værdien af forsikringsmæssige hensættelser, som er forbundet med disse fremtidige cash flows, dog på basis af markedsværdien af disse finansielle instrumenter. I det tilfælde stilles der ikke krav om særskilte beregninger af det bedste skøn og risikotillægget.

5. Når forsikrings- og genforsikringsselskaber værdiansætter det bedste skøn og risikotillægget særskilt, beregner de risikotillægget med udgangspunkt i omkostningerne forbundet med at stille et ► **C1** anerkendt kapitalgrundlag ◀ svarende til solvenskapitalkravet til rådighed til støtte for forsikrings- og genforsikringsforpligtelserne frem til afløb.

Den sats, der benyttes til at bestemme omkostningerne forbundet ► **C1** med at stille det pågældende anerkendte kapitalgrundlag til rådighed ◀ (kapitalomkostningssats), er den samme for alle forsikrings- og genforsikringsselskaber, og den skal tages op til revision med regelmæssige mellemrum.

Den kapitalomkostningssats, der benyttes, svarer til den supplerende sats i forhold til den relevante risikofri rente, som et forsikrings- eller genforsikringsselskab med et beløb i ► **C1** anerkendt kapitalgrundlag ◀ som fastsat i afdeling 3 svarende til solvenskapitalkravet, der er nødvendigt til støtte for forsikrings- og genforsikringsforpligtelser frem til afløb af disse forpligtelser, vil pådrage sig.

▼ **M5**

Artikel 77a

Ekstrapolering af den relevante risikofrie rentekurve

Fastsættelsen af den relevante risikofrie rentekurve, jf. artikel 77, stk. 2, sker under anvendelse af og i overensstemmelse med oplysninger afledt af relevante finansielle instrumenter. Denne fastsættelse tager hensyn til relevante finansielle instrumenter med løbetider, for hvilke markedet for de pågældende finansielle instrumenter samt for obligationer er udbredt, likvidt og gennemsigtigt. For løbetider, hvor markedet for de relevante finansielle instrumenter eller for obligationer ikke længere er dybt, likvidt og gennemsigtigt, ekstrapoleres den relevante risikofrie rentekurve.

Den ekstrapolerede del af den relevante risikofrie rentekurve baseres på forwardrenter, idet der konvergeres jævnt fra en eller flere forwardrenter i forhold til de længste løbetider, for hvilke der for de relevante finansielle instrumenter og obligationerne kan konstateres en ultimativ forwardrente i et udbredt og likvidt marked.

Artikel 77b

Matchtilpasning af den relevante risikofrie rentekurve

1. Forsikrings- og genforsikringsselskaber kan anvende en matchtilpasning på den relevante risikofrie rentekurve til at beregne det bedste skøn for en portefølje af livsforsikrings- eller genforsikringsforpligtelser, herunder annuiteter hidrørende fra skadesforsikrings- eller genforsikringsaftaler, såfremt der er indhentet forhåndsgodkendelse hos tilsynsmyndighederne, når følgende betingelser er opfyldt:

- a) forsikrings- eller genforsikringsselskabet har afsat en aktivportefølje bestående af obligationer og andre aktiver med tilsvarende cash flow-egenskaber til dækning af det bedste skøn over porteføljen af forsikrings- eller genforsikringsforpligtelser og bevarer denne tilknyttede portefølje over forpligtelsernes løbetid, undtagen i forbindelse med opretholdelse af beregningen af den forventede cash flow mellem aktiver og forpligtelser i situationer, hvor dette cash flow har undergået væsentlige ændringer
- b) porteføljen af forsikrings- eller genforsikringsforpligtelser, som matchtilpasningen anvendes på, og den tilknyttede aktivportefølje er klassificeret, organiseret og forvaltet separat fra selskabets øvrige aktiviteter, og den tilknyttede aktivportefølje må ikke anvendes til at dække tab, der hidrører fra selskabets øvrige aktiviteter
- c) den tilknyttede aktivporteføljes forventede cash flow beregnes som hver af de fremtidige cash flow for porteføljen af forsikrings- eller genforsikringsforpligtelser i samme valuta, og eventuelle misforhold giver ikke anledning til væsentlige risici i forhold til risiciene for den forsikrings- eller genforsikringsvirksomhed, som en matchtilpasning anvendes på

- d) aftalerne bag porteføljen af forsikrings- eller genforsikringsforpligtelser giver ikke anledning til fremtidige betalinger af præmier
- e) de eneste forsikringsrisici i forbindelse med porteføljen af forsikrings- eller genforsikringsforpligtelser er longevity risk (risiko forbundet med høj alder), expense risk (udgiftsrisici), revision risk (risiko forbundet med lovændringer eller en forandring i den forsikredes sundhedstilstand) og mortality risk (risiko forbundet med en stigning i dødelighedsintensiteten)
- f) når forsikringsrisiciene i forbindelse med porteføljen af forsikrings- eller genforsikringsforpligtelser omfatter mortality risk, forøges det bedste skøn over porteføljen af forsikrings- eller genforsikringsforpligtelser ikke med mere end 5 % under et mortality risk-stress, som kalibreres i overensstemmelse med artikel 101, stk. 2-5
- g) de aftaler, der ligger til grund for porteføljen af forsikrings- eller genforsikringsforpligtelserne indeholder ingen optioner for forsikringstageren eller kun en tilbagekøbsoption, hvor tilbagekøbsværdien ikke overstiger værdien af aktiverne, værdiansat i overensstemmelse med artikel 75, til dækning af forsikrings- eller genforsikringsforpligtelserne på tidspunktet for udnyttelsen af tilbagekøbsoptionen
- h) cash flowene for den tilknyttede aktivportefølje ligger fast og kan ikke ændres af udstederne af aktiverne eller af tredjemand
- i) forsikrings- eller genforsikringsforpligtelserne i en forsikrings- eller genforsikringsaftale adskilles ikke i forskellige dele ved sammensætningen af porteføljen af forsikrings- eller genforsikringsforpligtelser med henblik på dette stykke.

Uanset litra h) i første afsnit kan forsikrings- eller genforsikringsselskaber anvende aktiver, hvis cash flow er fast, bortset fra inflationsafhængigheden, forudsat at beregningen af disse aktiver indbefatter de cash flow for porteføljen af forsikrings- eller genforsikringsforpligtelser, der er inflationsafhængige.

I tilfælde af, at udstedere eller tredjemand har ret til at ændre et aktivs cash flow på en sådan måde, at investoren modtager tilstrækkelig compensation, således at det bliver muligt at opnå tilsvarende cash flow ved at geninvestere i aktiver af tilsvarende eller bedre kreditkvalitet, diskvalificerer retten til at ændre cash flow ikke aktivet fra optagelse i den tilknyttede portefølje i overensstemmelse med litra h) i første afsnit.

2. Forsikrings- eller genforsikringsselskaber, som anvender matchtilpasningen på en portefølje af forsikrings- eller genforsikringsforpligtelser, må ikke vende tilbage til en metode, som ikke indeholder en matchtilpasning. Er et forsikrings- eller genforsikringsselskab, som anvender matchtilpasningen, ikke længere i stand til at overholde de i stk. 1 anførte betingelser, underretter det straks tilsynsmyndigheden og træffer de fornødne foranstaltninger til på ny at sikre overholdelsen af disse betingelser. Kan selskabet ikke inden for to måneder fra datoen for den manglende overholdelse sikre overholdelsen af disse betingelser, skal det ophøre med at anvende matchtilpasningen på sine forsikrings- eller genforsikringsforpligtelser og må ikke anvende matchtilpasningen i en periode på yderligere 24 måneder.

3. Matchtilpasningen anvendes ikke for så vidt angår forsikrings- eller genforsikringsforpligtelser, hvis den relevante risikofrie rentekurve til at beregne det bedste skøn for disse forpligtelser omfatter en volatilitetsjustering, jf. artikel 77d, eller overgangsforanstaltning for de risikofrie rentesatser, jf. artikel 308c.

Artikel 77c

Beregning af matchtilpasningen

1. For hver valuta beregnes matchtilpasningen i overensstemmelse med følgende principper:

- a) matchtilpasningen skal være lig med forskellen mellem følgende:
 - i) den årlige effektive rente, beregnet som den enkelte diskonteringsrate, der er anvendt på cash flows for porteføljen af forsikrings- eller genforsikringsforpligtelser, giver en værdi svarende til værdien i henhold til artikel 75 af den tilknyttede aktivportefølje

- ii) den årlige effektive rente, beregnet som den enkelte diskonterings-sats, der anvendt på cash flows for porteføljen af forsikrings- eller genforsikringsforpligtelser, giver en værdi svarende til værdien af det bedste skøn for porteføljen af forsikrings- eller genforsikringsforpligtelser, hvor der tages hensyn til tidsværdien under anvendelse af den tilgrundliggende risikofrie rentekurve
- b) matchtilpasningen skal ikke omfatte det grundlæggende spread, der afspejler forsikrings- eller genforsikringsselskabets risici
- c) uanset litra a) skal det grundlæggende spread øges, når det er nødvendigt for at sikre, at matchtilpasningen for aktiver med en kreditkvalitet, der ligger under investeringsklassens, ikke overstiger matchtilpasningen for aktiver med investeringsklassens kreditkvalitet og samme løbetid og aktivklasse
- d) anvendelsen af eksterne kreditvurderinger ved beregningen af matchtilpasningen skal være i overensstemmelse med specifikationerne i artikel 111, stk. 1, litra n).

2. Med henblik på anvendelsen af stk. 1, litra b), skal det grundlæggende spread

- a) være lig med summen af følgende:
 - i) kreditspread svarende til sandsynligheden for misligholdelse af aktiverne
 - ii) kreditspread svarende til det forventede tab som følge af en nedklassificering af aktivet
- b) for så vidt angår eksponeringer mod medlemsstaters centralregeringer og centralbanker, ikke ligge under 30 % af det langsigtede gennemsnit for spread over den risikofrie rentekurve for aktiver med samme varighed, kreditkvalitet og aktivklasse som konstateret på de finansielle markeder
- c) for så vidt angår andre aktiver end eksponeringer mod medlemsstaters centralregeringer og centralbanker, ikke ligge under 35 % af det langsigtede gennemsnit for spread over den risikofrie rentekurve for aktiver med samme varighed, kreditkvalitet og aktivklasse som konstateret på de finansielle markeder.

Den i første afsnit, litra a), nr. i), omhandlede sandsynlighed for misligholdelse skal baseres på langsigtede statistikker over misligholdelse af relevans for det pågældende aktiv i forhold til dets varighed, kreditkvalitet og aktivklasse.

Hvis der ikke kan udledes nogen pålidelig kreditspread af misligholdelsesstatistikkerne som omhandlet i andet afsnit, er det grundlæggende spread lig med den del af det langsigtede gennemsnit for spread over den risikofrie rentekurve, der er fastsat i litra b) og c).

Artikel 77d

Volatilitetsjustering af den relevante risikofrie rentekurve

1. Medlemsstaterne kan kræve forhåndsgodkendelse fra tilsynsmyndighederne, for at forsikrings- og genforsikringsselskaber kan anvende en volatilitetsjustering på den relevante risikofrie rentekurve til at beregne det bedste skøn, jf. artikel 77, stk. 2.

2. For hver valuta baseres volatilitetsjusteringen af den relevante risikofrie rentekurve på spreadet mellem den rentesats, der kunne tjenes på aktiver indeholdt i en referenceportefølje for den pågældende valuta, og satserne for den relevante tilgrundliggende risikofrie rentekurve for den pågældende valuta.

En valutas referenceportefølje skal være repræsentativ for de aktiver, der er fastsat i den pågældende valuta, og som forsikrings- og genforsikringsselskaber har investeret i, for at dække det bedste skøn over forsikrings- og genforsikringsforpligtelser fastsat i den pågældende valuta.

3. Størrelsen af volatilitetsjusteringen af risikofrie rentesatser skal svare til 65 % af det risikokorrigerede valutaspread.

Det risikokorrigerede valutaspread beregnes som forskellen mellem det spread, der er omhandlet i stk. 2, og den andel af dette spread, der kan henføres til en realistisk vurdering af forventede tab eller uventet kreditrisiko eller andre risici i forbindelse med aktiverne.

Volatilitetsjusteringen finder kun anvendelse på de relevante risikofrie rentesatser i rentekurven, som ikke er udledt ved hjælp af ekstrapolering i overensstemmelse med artikel 77a. Ekstrapoleringen af de relevante risikofrie rentesatser i rentekurven baseres på disse justerede risikofrie rentesatser.

4. For hvert relevant land forhøjes volatilitetsjusteringen af de risikofrie rentesatser omhandlet i stk. 3 for det pågældende lands valuta, inden anvendelse af 65 %-faktoren, med forskellen mellem det risikokorrigerede landespread og to gange det risikokorrigerede valutaspread, når denne forskel er positiv, og det risikokorrigerede landespread er over 100 basispoint. Den forhøjede volatilitetsjustering anvendes i forbindelse med beregningen af det bedste skøn over forsikrings- og genforsikringsforpligtelserne for produkter, der sælges på det pågældende lands forsikringsmarked. Det risikokorrigerede landespread beregnes på samme måde som det risikokorrigerede valutaspread for det pågældende lands valuta, men baseret på en referenceportefølje, som er repræsentativ for de aktiver, forsikrings- og genforsikringsselskaber er investeret i, for at dække det bedste skøn over forsikrings- og genforsikringsforpligtelser for produkter, der sælges på det pågældende lands forsikringsmarked og er fastsat i det pågældende lands valuta.

5. Volatilitetsjusteringen anvendes ikke for så vidt angår forsikringsforpligtelser, hvis den relevante risikofrie rentekurve til at beregne det bedste skøn for disse forpligtelser omfatter en matchtilpasning, jf. artikel 77b.

6. Uanset artikel 101 omfatter solvenskapitalkravet ikke risikoen for tab af basiskapitalgrundlag som følge af ændring af volatilitetsjusteringen.

Artikel 77e

Tekniske oplysninger fra Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger

1. EIOPA fastlægger og offentliggør følgende tekniske oplysninger for hver relevant valuta mindst hvert kvartal:

- a) en relevant risikofri rentekurve til at beregne det bedste skøn, jf. artikel 77, stk. 2, uden nogen matchtilpasning eller volatilitetsjustering
- b) for hver relevant varighed, kreditkvalitet og aktivklasse, et grundlæggende spread for beregningen af matchtilpasningen, jf. artikel 77c, stk. 1, litra b)
- c) for hvert relevant nationalt forsikringsmarked, en volatilitetsjustering af den relevante risikofrie rentekurve, jf. artikel 77d, stk. 1.

2. For at sikre ensartede betingelser for beregningen af forsikringsmæssige hensættelser og basiskapitalgrundlag kan Kommissionen vedtage gennemførelsesretsakter, der for hver relevant valuta fastsætter de i stk. 1 omhandlede tekniske oplysninger. Disse gennemførelsesretsakter skal anvende disse oplysninger.

Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter rådgivningsproceduren i artikel 301, stk. 2.

I behørigt begrundede tilfælde af særligt hastende karakter vedrørende tilgængeligheden af den relevante risikofrie rentekurve vedtager Kommissionen gennemførelsesretsakter, der finder anvendelse straks, efter proceduren i artikel 301, stk. 3.

3. Såfremt de tekniske oplysninger omhandlet i stk. 1 er vedtaget af Kommissionen i overensstemmelse med stk. 2, anvender forsikrings- og genforsikringsselskaberne disse tekniske oplysninger ved beregningen af det bedste skøn i overensstemmelse med artikel 77, matchtilpasningen i overensstemmelse med artikel 77c og volatilitetsjusteringen i overensstemmelse med artikel 77d.

For så vidt angår valutaer og nationale markeder, for hvilke der ikke er fastsat den i stk. 1, litra c), omhandlede justering i de gennemførelsesretsakter, der er omhandlet i stk. 2, anvendes der ingen volatilitetsjustering på den relevante risikofrie rentekurve til at beregne det bedste skøn.

*Artikel 77f***Vurdering af foranstaltninger vedrørende langsigtede garantier og equity risk**

1. EIOPA rapporterer årligt og frem til den 1. januar 2021 til Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen om virkningen af anvendelsen af artikel 77a-77e og 106 samt artikel 138, stk. 4, og artikel 304, 308c og 308d, herunder de delegerede retsakter eller gennemførelsesretsakter, der vedtages i medfør heraf.

Tilsynsmyndigheder forsyner årligt i samme periode EIOPA med følgende oplysninger:

- a) tilgængeligheden af langsigtede garantier i forsikringsprodukter på deres nationale markeder og forsikrings- og genforsikringsselskabernes adfærd som langsigtede investorer
- b) antallet af forsikrings- og genforsikringsselskaber, der anvender matchtilpasningen, volatilitetsjusteringen, forlængelse af tilbagebetalingsperioden i henhold til artikel 138, stk. 4, det løbetidsbaserede »equity risk«-undermodul og de overgangsforanstaltninger, der er fastsat i artikel 308c og 308d
- c) indvirkningen på forsikrings- og genforsikringsselskabernes finansielle stilling af matchtilpasningen, volatilitetsjusteringen, den symmetriske justeringsmekanisme for aktiekapitalkravet, det løbetidsbaserede »equity risk«-undermodul og de overgangsforanstaltninger, der er fastsat i artikel 308c og 308d, på nationalt plan og i anonymiseret form for hvert selskab
- d) indvirkningen af matchtilpasningen, volatilitetsjusteringen, den symmetriske justeringsmekanisme for aktiekapitalkravet og det løbetidsbaserede »equity risk«-undermodul på forsikrings- og genforsikringsselskabernes investeringsadfærd, samt hvorvidt de tilvejebringer uberettiget kapitalfritagelse
- e) indvirkningen af en eventuel forlængelse af tilbagebetalingsperioden i henhold til artikel 138, stk. 4, på forsikrings- og genforsikringsselskabernes bestræbelser på at genskabe det nødvendige anerkendte kapitalgrundlag til dækning af solvenskapitalkravet eller til reduktion af risikoprofilen med henblik på at sikre, at selskabet opfylder solvenskapitalkravet
- f) såfremt forsikrings- og genforsikringsselskaberne anvender overgangsforanstaltningerne i artikel 308c og 308d, hvorvidt de overholder de i artikel 308e omhandlede indfasningsplaner og udsigterne til mindre afhængighed af disse overgangsforanstaltninger, herunder foranstaltninger der er truffet, eller som forventes at blive truffet, af selskaberne og tilsynsmyndighederne under hensyntagen til de lovgivningsmæssige rammer i den pågældende medlemsstat.

2. EIOPA forelægger, når det er hensigtsmæssigt, efter samråd med ESRB, og efter afholdelsen af en offentlig høring Kommissionen en udtalelse om vurderingen af anvendelsen af artikel 77a-77e og 106 samt artikel 138, stk. 4, og artikel 304, 308c og 308d, herunder de delegerede retsakter eller gennemførelsesretsakter, der er vedtaget i medfør heraf. Denne vurdering skal inddrage tilgængeligheden af langsigtede garantier for forsikringsprodukter, forsikrings- og genforsikringsselskabernes adfærd som langsigtede investorer og, mere generelt, den finansielle stabilitet.

3. Med udgangspunkt i den i stk. 2 omhandlede udtalelse forelagt af EIOPA forelægger Kommissionen en rapport for Europa-Parlamentet og Rådet senest den 1. januar 2021 eller eventuelt tidligere. Rapporten skal navnlig undersøge virkningerne for

- a) beskyttelsen af forsikringstagerne
- b) de europæiske forsikringsmarkeders funktion og stabilitet
- c) det indre marked og især konkurrencen og de lige konkurrencevilkår på de europæiske forsikringsmarkeder
- d) i hvilket omfang forsikrings- og genforsikringsselskaberne fortsat virker som langsigtede investorer
- e) tilgængeligheden og prisfastsættelsen af annuitetsprodukter
- f) tilgængeligheden og prisfastsættelsen af konkurrerende produkter
- g) forsikringsselskabernes langsigtede investeringsstrategier for så vidt angår produkter, der falder ind under artikel 77b og 77c, set i forhold til andre langsigtede garantier
- h) forbrugerpræferencer og forbrugernes risikobevidsthed

- i) graden af diversificering af forsikrings- og genforsikringsselskabernes virksomhed og aktivporteføljer
- j) finansiel stabilitet.

Endvidere skal rapporten tage udgangspunkt i erfaringerne med tilsynet med anvendelsen af artikel 77a-77e og 106, artikel 138, stk. 4, og artikel 304, 308c og 308d, herunder de delegerede retsakter eller gennemførelsesretsakter, der er vedtaget i medfør heraf.

4. Kommissionens rapport skal, hvis det er nødvendigt, være ledsaget af lovgivningsmæssige forslag.

▼B

Artikel 78

Andre elementer, der skal tages med i betragtning ved beregning af forsikringsmæssige hensættelser

Foruden bestemmelserne i artikel 77 tager forsikrings- og genforsikringsselskaber hensyn til følgende elementer ved beregningen af deres forsikringsmæssige hensættelser:

- 1) alle udgifter forbundet med honoreringen af forsikrings- og genforsikringsforpligtelser
- 2) inflation, inkl. inflationseffekten for udgifter og erstatningskrav
- 3) alle betalinger til forsikringstagere og begunstigede, inkl. de fremtidige diskretionære bonusbeløb, som forsikrings- og genforsikringsselskaber forventes at tilskrive, hvad enten disse betalinger skyldes en aftalegaranti eller ej, medmindre de falder ind under artikel 91, stk. 2.

Artikel 79

Værdiansættelse af finansielle garantier og aftalebestemte optioner indeholdt i forsikrings- og genforsikringsaftaler

Ved beregningen af deres forsikringsmæssige hensættelser tager forsikrings- og genforsikringsselskaber hensyn til værdien af finansielle garantier og eventuelle optioner indeholdt i deres forsikrings- og genforsikringsaftaler.

Alle antagelser, der formuleres af forsikrings- og genforsikringsselskaber med hensyn til sandsynligheden for, at forsikringstagerne vil udnytte deres aftalebestemte optioner, herunder betalingsafbrydelser og tilbagekøb, skal være realistiske og baseret på aktuelle og troværdige oplysninger. Antagelserne skal enten eksplicit eller implicit tage hensyn til de potentielle følger af fremtidige ændringer i de finansielle og ikke-finansielle vilkår for udnyttelsen af disse optioner.

Artikel 80

Segmentering

Forsikrings- og genforsikringsselskaber segmenterer deres forsikrings- og genforsikringsforpligtelser i homogene risikogrupper og mindst efter branche, når de beregner deres forsikringsmæssige hensættelser.

Artikel 81

Beløb, der kan tilbagekræves i henhold til genforsikringsaftaler og special purpose vehicles

Ved beregningen af beløb, der kan tilbagekræves i henhold til genforsikringsaftaler og special purpose vehicles, overholder forsikrings- og genforsikringsselskaber bestemmelserne i artikel 76-80.

Ved beregningen af beløb, der kan kræves tilbagebetalt i henhold til genforsikringsaftaler og special purpose vehicles, tager forsikrings- og genforsikringsselskaber hensyn til tidsforskellen mellem tilbagebetalinger og direkte betalinger.

Resultatet af denne beregning justeres for at tage hensyn til forventede tab som følge af misligholdelse fra modpartens side. Denne justering bygger på en vurdering af sandsynligheden for misligholdelse og det gennemsnitlige tab som følge deraf (»loss-given-default«).

Artikel 82

Datakvalitet og anvendelse af approksimative størrelser, herunder individuel tilgang, til beregning af forsikringsmæssige hensættelser

Medlemsstaterne sikrer, at forsikrings- og genforsikringsselskaber indfører interne processer og procedurer til sikring af, at de data, der benyttes til beregning af forsikringsmæssige hensættelser er hensigtsmæssige, komplette og nøjagtige.

Hvis forsikrings- og genforsikringsselskaber i specifikke tilfælde ikke råder over en tilstrækkelig mængde data af tilfredsstillende kvalitet til at kunne anvende en pålidelig aktuarmæssig metode på en mængde eller en delmængde af deres forsikrings- og genforsikringsforpligtelser eller de beløb, der kan tilbagekræves i henhold til genforsikringsaftaler og special purpose vehicles, kan der anvendes relevante approksimative størrelser, herunder individuel tilgang fra sag til sag, ved beregning af det bedste skøn.

Artikel 83

Sammenligning med hidtidige erfaringer

Forsikrings- og genforsikringsselskaber indfører processer og procedurer til at sikre, at de bedste skøn og de antagelser, der ligger til grund for beregningen af de bedste skøn, regelmæssigt sammenlignes med deres hidtidige erfaringer.

Når sammenligningen afslører systematiske forskelle mellem de hidtidige erfaringer og forsikrings- og genforsikringsselskabets beregninger af bedste skøn, foretager selskabet de nødvendige justeringer af de aktuarmæssige metoder og/eller antagelser, der benyttes.

Artikel 84

Forsikringsmæssige hensættelser af en passende størrelse

Efter anmodning fra tilsynsmyndighederne påviser forsikrings- og genforsikringsselskaber, at deres forsikringsmæssige hensættelser er af passende størrelse, at de benytter anvendelige og relevante metoder, og at de underliggende statistiske data er tilstrækkelige.

Artikel 85

Forøgelse af de forsikringsmæssige hensættelser

Såfremt beregningen af forsikrings- og genforsikringsselskabers forsikringsmæssige hensættelser ikke er i overensstemmelse med artikel 76-83, kan tilsynsmyndighederne forlange, at forsikrings- og genforsikringsselskaberne afsætter større forsikringsmæssige hensættelser, således at de svarer til det i henhold til disse artikler fastsatte niveau.

▼ M5

Artikel 86

Delegerede retsakter og reguleringsmæssige og gennemførelsesmæssige tekniske standarder

1. Kommissionen vedtager i overensstemmelse med artikel 301a delegerede retsakter for at præcisere følgende:

- a) de aktuarmæssige og statistiske metoder til beregning af det bedste skøn som omhandlet i artikel 77, stk. 2
- b) de metoder, principper og teknikker, der anvendes til fastlæggelsen af den relevante risikofrie rentekurve, som skal anvendes til beregning af det i artikel 77, stk. 2, omhandlede bedste skøn
- c) de tilfælde, hvor de forsikringsmæssige hensættelser skal beregnes som en helhed eller som summen af et bedste skøn og et risikotillæg, og de metoder, der skal anvendes i tilfælde, hvor forsikringsmæssige hensættelser beregnes som en helhed, jf. artikel 77, stk. 4
- d) de metoder og antagelser, der skal benyttes ved beregning af risikotillægget, herunder fastsættelse af det anerkendte kapitalgrundlag, der er nødvendig for at kunne dække forsikrings- og genforsikringsforpligtelser, og kalibrering af kapitalomkostningssatsen, jf. artikel 77, stk. 5
- e) de brancher, som forsikrings- og genforsikringsforpligtelser skal fordeles på med henblik på beregning af de forsikringsmæssige hensættelser, jf. artikel 80
- f) de standarder, der skal overholdes for at sikre, at de data, der benyttes ved beregning af forsikringsmæssige hensættelser, er hensigtsmæssige, komplette og nøjagtige, og de specifikke tilfælde, hvor anvendelse af approksimative størrelser, herunder en individuel tilgang, til beregning af det bedste skøn som omhandlet i artikel 82 vil være hensigtsmæssig
- g) specifikationer af kravene i artikel 77b, stk. 1, herunder de metoder, antagelser og standardparametre, der skal anvendes til beregning af det mortality riskstress, der er omhandlet i artikel 77b, stk. 1, litra e)
- h) specifikationer af kravene i artikel 77c, herunder de antagelser og metoder, der skal anvendes til beregning af matchtilpasningen og det grundlæggende spread
- i) metoder og antagelser til beregning af den i artikel 77d omhandlede volatilitetsjustering, herunder en formel til beregning af det spread, der er omhandlet i nævnte artikels stk. 2.

2. For at sikre konsekvent harmonisering i forhold til metoder til beregning af forsikringsmæssige hensættelser udarbejder EIOPA med forbehold af artikel 301b udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere:

- a) de metoder, der skal anvendes ved beregning af den i artikel 81 omhandlede justering, der tjener til at indregne det forventede tab som følge af modpartens misligholdelse
- b) om nødvendigt, de forenklede metoder og teknikker, der kan benyttes ved beregning af forsikringsmæssige hensættelser for at sikre, at de i litra a) og d) omhandlede aktuarmæssige og statistiske metoder står i et rimeligt forhold til arten, kompleksiteten og omfanget af de risici, som forsikrings- og genforsikringsselskaber påtager sig, herunder captive-, forsikrings- og genforsikringsselskaber.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de reguleringsmæssige tekniske standarder, der er omhandlet i første afsnit, i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1094/2010.

3. For at sikre ensartede betingelser for anvendelsen af artikel 77b udarbejder EIOPA udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder vedrørende procedurerne for godkendelse af anvendelsen af en matchtilpasning, jf. artikel 77b, stk. 1.

EIOPA forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 31. oktober 2014.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage disse gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1094/2010.

▼B

Afdeling 3

▼C1

Kapitalgrundlag

▼ B

Underafdeling 1

Bestemmelse af ► C1 kapitalgrundlag ◀

Artikel 87

▼ C1

Kapitalgrundlag

▼ B

► C1 Kapitalgrundlaget ◀ består af summen af ► C1 basiskapitalgrundlaget ◀ som omhandlet i artikel 88 og ► C1 det supplerende kapitalgrundlag ◀ som omhandlet i artikel 89.

Artikel 88

▼ C1

Basiskapitalgrundlag

▼ B

► C1 Basiskapitalgrundlaget ◀ består af følgende:

- 1) det beløb, hvormed værdien af aktiver overstiger værdien af passiver som værdiansat i henhold til artikel 75 og afdeling 2
- 2) efterstillet gæld.

Beløbet i nr. 1), reduceres med værdien af egne aktier, der ejes af forsikrings- eller genforsikrings-selskabet.

Artikel 89

▼ C1

Supplerende kapitalgrundlag

▼ B

1. ► C1 Det supplerende kapitalgrundlag ◀ består af andre kapitalelementer end ► C1 basiskapitalgrundlaget ◀, som kan benyttes til dækning af tab.

► C1 Det supplerende kapitalgrundlag ◀ kan omfatte følgende elementer, forudsat at de ikke er en del af ► C1 basiskapitalgrundlaget ◀:

- a) ikke-indbetalt aktiekapital eller garantikapital
- b) rembursere og garantier
- c) andre retligt bindende tilsagn modtaget af forsikrings- og genforsikringsselskaber.

Ved gensidige og gensidiglignende foreninger med variable bidrag kan ► C1 det supplerende kapitalgrundlag ◀ også omfatte fremtidige fordringer, som selskabet kan have på sine medlemmer i form af krav om ekstrabidrag inden for de følgende 12 måneder.

▼ C1

2. Når der er blevet indbetalt eller indkaldt et element af det supplerende kapitalgrundlag, behandles dette som et aktiv og ophører med at udgøre en del af elementerne af det supplerende kapitalgrundlag.

▼ B

*Artikel 90***Tilsynsmyndighedernes godkendelse af ► C1 det supplerende kapitalgrundlag ◀**

1. De supplerede kapitalelementer, der tages med i betragtning ved beregning af ► C1 kapitalgrundlaget ◀, skal først godkendes af tilsynsmyndighederne.
2. Det beløb, som fastsættes for hvert ► C1 element af det supplerende kapitalgrundlag ◀, skal afspejle elementets tabsabsorberingsevne og bygge på forsigtige og realistiske antagelser. Hvis et ► C1 element af det supplerende kapitalgrundlag ◀ har en fast nominel værdi, skal beløbet for det pågældende element svare til dets nominelle værdi, såfremt det på passende vis afspejler elementets tabsabsorberingsevne.
3. Tilsynsmyndighederne skal godkende et af følgende:
 - a) et monetært beløb for hvert ► C1 element af det supplerende kapitalgrundlag ◀
 - b) en metode til beregning af størrelsen af hvert ► C1 element af det supplerende kapitalgrundlag ◀, i hvilket tilfælde tilsynsmyndighedernes godkendelse af det ved hjælp af denne metode fastsatte beløb gives for et bestemt tidsrum.
4. For hvert ► C1 element af det supplerende kapitalgrundlag ◀ baserer tilsynsmyndighederne deres godkendelse på en vurdering af følgende:
 - a) de berørte modparters status for så vidt angår deres evne og villighed til at betale
 - b) muligheden for at inddrive midlerne i betragtning af det pågældende elements juridiske form samt de forhold, der kunne lægge hindringer i vejen for indkrævningen af kapitalelementet
 - c) eventuelle oplysninger om udfaldet af forsikrings- og genforsikringssselskabers tidligere indkaldelser af ► C1 supplerende kapitalgrundlag ◀, forudsat at sådanne oplysninger kan bruges som pålideligt grundlag for en vurdering af det forventede udfald af fremtidige kapitalindkaldelser.

*Artikel 91***Overskudskapital**

1. Overskudskapital betragtes som akkumuleret fortjeneste, som ikke er afsat til udlodning til forsikringstagerne og de begunstigede.
2. For så vidt den nationale lovgivning tillader det, betragtes overskudskapital ikke som forsikrings- eller genforsikringspassiver, så længe denne kapital opfylder kriterierne i artikel 94, stk. 1.

*Artikel 92***Gennemførelsesforanstaltninger**

1. Kommissionen vedtager gennemførelsesbestemmelser for at præcisere følgende:
 - a) kriterierne for tilsynsmyndighedernes godkendelse som omhandlet i artikel 90
 - b) behandlingen af kapitalinteresser som omhandlet i artikel 212, stk. 2, tredje afsnit, i finansierings- og kreditinstitutter med henblik på beregningen af ► C1 kapitalgrundlaget ◀.Disse foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i dette direktiv ved at supplere det, vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 301, stk. 3.
2. De i stk. 1, litra b), nævnte kapitalinteresser i finansierings- og kreditinstitutter omfatter følgende:
 - a) kapitalinteresser, som forsikrings- og genforsikringssselskaber besidder i:
 - i) kreditinstitutter og finansieringsinstitutter som defineret i artikel 4, nr. 1) og 5), i direktiv 2006/48/EF
 - ii) investeringsselskaber eller finansieringsinstitutter som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 1), i direktiv 2004/39/EF

- b) efterstillede fordringer og de i artikel 63 og artikel 64, stk. 3, i direktiv 2006/48/EF omhandlede instrumenter, som forsikrings- og genforsikringselskaber besidder i de i litra a) definerede institutter og selskaber, i hvilke de har kapitalinteresser.

Underafdeling 2

Bestemmelse af ► C1 kapitalgrundlag ◀

Artikel 93

Karakteristika og andre faktorer, der benyttes til opdeling af ► C1 kapitalgrundlag ◀ i tiers

1. ► C1 Elementer af kapitalgrundlaget ◀ opdeles i tre tiers. Klassificeringen af disse elementer afhænger af, om de er ► C1 elementer af basiskapitalgrundlaget ◀ eller ► C1 element af det supplerende kapitalgrundlag ◀ er, og i hvilket omfang de er kendetegnet ved følgende karakteristika:

- elementet er tilgængeligt, eller kan kræves indkaldt, til i fuldt omfang at absorbere tab, såvel på going concern-basis som i tilfælde af likvidation (permanent tilgængeligt)
- elementets samlede beløb kan benyttes til at absorbere tab i tilfælde af likvidation og elementet ikke tilbagebetales til ejeren, før alle andre forpligtelser er opfyldt, herunder forsikrings- og genforsikringsforpligtelser over for forsikringstagere og de af forsikrings- og genforsikringsaftaler begunstigede personer (efterstillelse).

2. Ved vurderingen af, i hvilket omfang ► C1 elementer af kapitalgrundlaget ◀ er kendetegnet ved de i stk. 1, litra a) og b) nævnte karakteristika, tages der både på nuværende tidspunkt og fremover behørigt hensyn til elementets varighed, navnlig om det har en løbetid eller ej. Når et ► C1 element af kapitalgrundlaget ◀ har en løbetid, tages der hensyn til elementets relative varighed i forhold til varigheden af selskabets forsikrings- og genforsikringsforpligtelser (tilstrækkelig varighed).

Derudover tages følgende faktorer i betragtning:

- om elementet er behæftet med krav om eller tilskyndelser til indløsning af det nominelle beløb (indløsningsfrihed)
- om elementet er behæftet med obligatoriske faste gebyrer (gebyrfrihed)
- om elementet er behæftet med andre byrder (byrdefrihed).

Artikel 94

Hovedkriterier for opdelingen i tiers

1. ► C1 Elementer af basiskapitalgrundlaget ◀ klassificeres som tier 1-kapital, når de i vidt omfang er kendetegnet ved de i artikel 93, stk. 1, litra a) og b), nævnte karakteristika, og der tages hensyn til faktorerne i artikel 93, stk. 2.

2. ► C1 Elementer af basiskapitalgrundlaget ◀ klassificeres som tier 2-kapital, når de i vidt omfang er kendetegnet ved det i artikel 93, stk. 1, litra b), nævnte karakteristikum, og der tages hensyn til faktorerne i artikel 93, stk. 2.

► C1 Elementer af det supplerende kapitalgrundlag ◀ klassificeres som tier 2-kapital, når de i vidt omfang er kendetegnet ved de i artikel 93, stk. 1, litra a) og b), nævnte karakteristika, og der tages hensyn til faktorerne i artikel 93, stk. 2.

3. ► C1 Elementer af basiskapitalgrundlaget ◀ og ► C1 elementer af det supplerende kapitalgrundlag ◀, der ikke falder ind under stk. 1 og 2, klassificeres som tier 3-kapital.

*Artikel 95***Opdeling af ► C1 kapitalgrundlag ◀ i tiers**

Medlemsstaterne sikrer, at forsikrings- og genforsikringsselskaber opdeler deres ► C1 elementer af kapitalgrundlaget ◀ efter kriterierne i artikel 94.

Med henblik herpå henviser forsikrings- og genforsikringsselskaber, hvor det er relevant, til listen over ► C1 elementer af kapitalgrundlaget ◀ i artikel 97, stk. 1, litra a).

Når et ► C1 element af kapitalgrundlaget ◀ ikke optræder på denne liste, vurderes og klassificeres det af forsikrings- og genforsikringsselskaberne i overensstemmelse med stk. 1. Denne klassificering skal godkendes af tilsynsmyndighederne.

*Artikel 96***Klassificering af specifikke ► C1 elementer af kapitalgrundlaget ◀**

Med henblik på dette direktiv gælder følgende klassificeringer, jf. dog artikel 95 og artikel 97, stk. 1, litra a):

- 1) overskudskapital, der falder ind under artikel 91, stk. 2, klassificeres som tier 1-kapital
- 2) remburs og garantier, som forvaltes af et uafhængigt forvaltningsselskab til fordel for forsikringskreditorer, og som er henholdsvis udstedt og stillet af kreditinstitutter, der har modtaget tilladelse i henhold til direktiv 2006/48/EF, klassificeres som tier 2-kapital
- 3) fordringer, som gensidige eller gensidiglignende redersammenslutninger med variable bidrag, der udelukkende forsikrer risici i klasse 6, 12 og 17 i bilag I, del A, kan gøre gældende over for deres medlemmer i form af indkaldelse af supplerende bidrag inden for de følgende 12 måneder, klassificeres som tier 2-kapital.

Fremtidige fordringer, som gensidige eller gensidiglignende sammenslutninger med variable bidrag kan gøre gældende over for deres medlemmer i form af indkaldelse af supplerende bidrag inden for de følgende 12 måneder, og som ikke falder ind under afsnit 1, nr. 3, klassificeres i overensstemmelse med artikel 94, stk. 2, andet afsnit, som tier 2-kapital, når de i vidt omfang er kendetegnet ved de i artikel 93, stk. 1, litra a) og b), nævnte karakteristika, og der tages hensyn til faktorerne i artikel 93, stk. 2.

▼ M5*Artikel 97***Delegerede retsakter og reguleringsmæssige tekniske standarder**

1. Kommissionen vedtager i overensstemmelse med artikel 301a delegerede retsakter, der fastlægger en liste over de kapitalgrundlagselementer, herunder de i artikel 96 omhandlede elementer, der anses at opfylde kriterierne i artikel 94, og som samtidig for hvert enkelt kapitalgrundlagselement indeholder en præcis beskrivelse af de karakteristika, der har begrundet den pågældende klassificering.

2. For at sikre konsekvent harmonisering i forhold til klassificering af kapitalgrundlag udarbejder EIO-PA med forbehold af artikel 301b udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere de metoder, som tilsynsmyndighederne skal benytte, når de godkender vurderingen og klassificeringen af kapitalgrundlagselementer, der ikke optræder på den i stk. 1 omhandlede liste.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de reguleringsmæssige tekniske standarder, der er omhandlet i første afsnit, i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1094/2010.

Kommissionen tager regelmæssigt den i stk. 1 omhandlede liste op til revision og ajourfører den i givet fald i lyset af markedsudviklingen.

▼ B

Underafdeling 3

Anerkendelse af ► C1 kapitalgrundlag ◀*Artikel 98***Krav og grænseværdier gældende for tier 1, 2 og 3**

1. For så vidt angår opfyldelse af solvenskapitalkravet er der fastsat anerkendte beløbsmæssige grænser for tier 2-kapitalelementer og tier 3-kapitalelementer. Disse grænser skal som minimum sikre, at følgende betingelser er opfyldt:

- a) at andelen af tier 1-kapitalelementer, der indgår i ► C1 det anerkendte kapitalgrundlag ◀, beløbsmæssigt udgør mere end en tredjedel af ► C1 det samlede anerkendte kapitalgrundlag ◀
- b) at det anerkendte beløb for tier 3-kapitalelementer udgør mindre end en tredjedel af ► C1 det samlede anerkendte kapitalgrundlag ◀.

2. For så vidt angår opfyldelse af minimumskapitalkravet gælder det, at de ► C1 elementer af basiskapitalgrundlaget ◀, der kan medgå til dækning af minimumskapitalkravet, og som er klassificeret under tier 2, er underlagt beløbsmæssige grænser. Disse grænser skal sikre, at andelen af tier 1-kapitalelementer, der indgår i ► C1 det anerkendte basiskapitalgrundlag ◀, som minimum ► C1 udgør mere end halvdel af det samlede anerkendte basiskapitalgrundlag. ◀.

3. ► C1 Det anerkendte kapitalgrundlag ◀ til dækning af solvenskapitalkravet som fastsat i artikel 100 svarer til summen af tier 1-kapitalelementer, de anerkendte tier 2-kapitalelementer og de anerkendte tier 3-kapitalelementer.

4. ► C1 Det anerkendte kapitalgrundlag ◀ til dækning af minimumskapitalkravet som fastsat i artikel 128 svarer til summen af tier 1-kapitalelementer og de anerkendte ► C1 elementer af basiskapitalgrundlaget ◀, der er klassificeret under tier 2.

▼ M5*Artikel 99***Delegerede retsakter om anerkendelse af kapitalgrundlag**

Kommissionen vedtager i overensstemmelse med artikel 301a delegerede retsakter for at præcisere følgende:

- a) de i artikel 98, stk. 1 og 2, omhandlede beløbsmæssige grænser
- b) de justeringer, der skal foretages for at vise, at de kapitalgrundlagselementer, der kun kan anvendes til dækning af tab opstået inden for et særligt segment af forpligtelser eller i forbindelse med særlige risici, ikke kan overføres (afgrænsede fonde).

▼ B

Afdeling 4

Solvenskapitalkrav

Underafdeling 1

Almindelige bestemmelser vedrørende solvenskapitalkravet ved anvendelse af standardformlen eller en intern model*Artikel 100***Almindelige bestemmelser**

Medlemsstaterne forlanger, at forsikrings- og genforsikringsselskaber besidder et ► **C1** anerkendt kapitalgrundlag ◀ til dækning af solvenskapitalkravet.

Solvenskapitalkravet beregnes enten i overensstemmelse med standardformlen i underafdeling 2 eller ved hjælp af en intern model, jf. underafdeling 3.

*Artikel 101***Beregning af solvenskapitalkravet**

1. Solvenskapitalkravet beregnes i overensstemmelse med stk. 2-5.

2. Solvenskapitalkravet beregnes ud fra den antagelse, at selskabet vil udøve sin virksomhed som en going concern.

3. Solvenskapitalkravet kalibreres på en sådan måde, at der tages hensyn til alle kvantificerbare risici, som et forsikrings- eller genforsikringsselskab udsættes for. Det skal dække den eksisterende virksomhed såvel som ny virksomhed, som forventes sat i værk inden for de følgende 12 måneder. Med hensyn til den eksisterende virksomhed skal det udelukkende dække uforudsete tab.

Det skal svare til Value-at-Risk, der knytter sig til et forsikrings- eller genforsikringsselskabs ► **C1** basiskapitalgrundlag ◀ ved et konfidensniveau på 99,5 % over en periode på ét år.

4. Solvenskapitalkravet dækker mindst følgende risici:

- a) forsikringsrisiko inden for skadesforsikring
- b) forsikringsrisiko inden for livsforsikring
- c) forsikringsrisiko inden for sygeforsikring
- d) markedsrisiko
- e) kreditrisiko
- f) operationel risiko.

Den i første afsnit, litra f), nævnte operationelle risiko omfatter juridisk risiko, men ikke risici, der følger af strategiske beslutninger, eller omdømmerisiko.

5. Ved beregning af solvenskapitalkravet tager forsikrings- og genforsikringsselskaber hensyn til virkningen af risikobegrænsende teknikker, forudsat at kreditrisikoen og andre risici forbundet med anvendelsen af sådanne teknikker er korrekt afspejlet i solvenskapitalkravet.

*Artikel 102***Beregningshyppighed**

1. Forsikrings- og genforsikringsselskaber beregner solvenskapitalkravet mindst én gang årligt og indberetter resultatet af denne beregning til tilsynsmyndighederne.

Forsikrings- og genforsikringsselskaber skal besidde et ► **C1** anerkendt kapitalgrundlag ◀, der dækker det senest indberettede solvenskapitalkrav.

Forsikrings- og genforsikringsselskaber kontrollerer til stadighed deres anerkendte ► **C1** kapitalgrundlag ◀ og solvenskapitalkravet.

Afviger et forsikrings- eller genforsikringsselskabs risikoprofil væsentligt fra de antagelser, der lå til grund for det senest indberettede solvenskapitalkrav, genberegner selskabet øjeblikkeligt sit solvenskapitalkrav og indberetter det til tilsynsmyndighederne.

2. Når der er tegn på, at forsikrings- eller genforsikringsselskabets risikoprofil har ændret sig væsentligt siden den dato, hvor solvenskapitalkravet sidst blev indberettet, kan tilsynsmyndighederne forlange, at selskabet genberegner solvenskapitalkravet.

Underafdeling 2

Solvenskapitalkrav — standardformel

Artikel 103

Standardformlens sammensætning

Solvenskapitalkravet beregnet på grundlag af standardformlen udgør summen af følgende:

- a) det primære solvenskapitalkrav, jf. artikel 104
- b) kapitalkravet til dækning af operationel risiko, jf. artikel 107
- c) den justering, der foretages for at tage hensyn til de forsikringsmæssige hensættelsers og de udskudte skatters tabsabsorberende evne, jf. artikel 108.

Artikel 104

Det primære solvenskapitalkrav

1. Det primære solvenskapitalkrav består af risikomoduler, der aggregeres i overensstemmelse med punkt 1 i bilag IV.

Det består mindst af følgende risikomoduler:

- a) forsikringsrisiko inden for skadesforsikring
- b) forsikringsrisiko inden for livsforsikring
- c) forsikringsrisiko inden for sygeforsikring
- d) markedsrisiko
- e) modpartsrisiko.

2. Med henblik på stk. 1, litra a)-c), henføres forsikrings- og genforsikringsforretninger til det forsikringsrisikomodul, der bedst afspejler de underliggende risicis tekniske karakter.

3. De korrelationskoefficienter, der benyttes til den i stk. 1 nævnte aggregering af risikomoduler, samt kalibreringen af kapitalkravet for hvert risikomodul skal resultere i et samlet solvenskapitalkrav, der overholder principperne i artikel 101.

4. Hvert af de i stk. 1 nævnte risikomoduler kalibreres ved hjælp af en Value-at-Risk-værdi med et konfidensniveau på 99,5 % over en periode på ét år.

Der tages, hvor det er hensigtsmæssigt, hensyn til virkningerne af diversifikationseffekter i hvert risikomoduls arkitektur.

5. Der benyttes samme design og specifikationer for alle forsikrings- og genforsikringsselskabers risikomoduler, både med hensyn til det primære solvenskapitalkrav og eventuelle forenklede beregninger som omhandlet i artikel 109.

6. For så vidt angår katastroferisici kan der, hvor det er hensigtsmæssigt, benyttes geografiske specificationer ved beregning af risikomodulerne livsforsikring, skadesforsikring og sygeforsikring.

7. Inden for rammerne af standardformlens arkitektur kan forsikrings- og genforsikringsselskaber, med tilsynsmyndighedernes godkendelse, erstatte en delmængde af parametrene med parametre, der er specifikke for det pågældende selskab, ved beregning af risikomodulerne for livsforsikring, skadesforsikring og sygeforsikring.

Disse parametre kalibreres på basis af det pågældende selskabs interne data eller data, der er direkte relevante for et pågældende selskabs virksomhed, ved hjælp af standardiserede metoder.

Før de giver deres godkendelse, verificerer tilsynsmyndighederne, at de anvendte data er fyldestgørende, præcise og relevante.

Artikel 105

Beregning af det primære solvenskapitalkrav

1. Det primære solvenskapitalkrav beregnes i overensstemmelse med stk. 2-6.

2. Forsikringsrisikomodulet for skadesforsikring skal afspejle den risiko, der følger af skadesforsikringsforpligtelser, i relation til de risici, der er dækket, og de processer, der anvendes i forbindelse med udøvelsen af denne virksomhed.

Det skal tage hensyn til usikkerheden omkring forsikrings- og genforsikringsselskabers resultater i betragtning af deres eksisterende forsikrings- og genforsikringsforpligtelser samt ny virksomhed, som forventes sat i værk inden for de følgende 12 måneder.

Det beregnes, i overensstemmelse med punkt 2 i bilag IV, som en kombination af kapitalkravene for mindst følgende undermoduler:

- a) tabsrisiko eller risiko for en negativ udvikling i værdien af forsikringsforpligtelser som følge af ændringer i timingen, frekvensen og alvoren af forsikrede begivenheder og i timingen og størrelsen af skadeserstatninger (non-life premium and reserve risk)
- b) tabsrisiko eller risiko for en negativ udvikling i værdien af forsikringsforpligtelser som følge af betydelig usikkerhed omkring antagelserne vedrørende præmier og hensættelser relateret til ekstreme eller usædvanlige begivenheder (non-life catastrophe risk).

3. Forsikringsrisikomodulet for livsforsikring skal afspejle den risiko, der følger af livsforsikringsforpligtelser, i relation til de risici, der er dækket, og de processer, der anvendes i forbindelse med udøvelsen af denne virksomhed.

Modulet beregnes, i overensstemmelse med punkt 3 i bilag IV, som en kombination af kapitalkravene for mindst følgende undermoduler:

- a) tabsrisiko eller risiko for en negativ udvikling i værdien af forsikringsforpligtelser som følge af ændringer i niveauet for eller trenden eller volatiliteten i dødelighedsintensiteten, hvor en stigning i dødelighedsintensiteten resulterer i en stigning i værdien af forsikringsforpligtelser (mortality risk)
- b) tabsrisiko eller risiko for en negativ udvikling i værdien af forsikringsforpligtelser som følge af ændringer i niveauet for eller tendensen eller volatiliteten i dødelighedsintensiteten, hvor et fald i dødelighedsintensiteten resulterer i en stigning i værdien af forsikringsforpligtelser (longevity risk)
- c) tabsrisiko eller risiko for en negativ udvikling i værdien af forsikringsforpligtelser som følge af ændringer i niveauet for eller tendensen eller volatiliteten i invaliditets-, sygdoms- og morbiditetsintensiteten (disability — morbidity risk)
- d) tabsrisiko eller risiko for en negativ udvikling i værdien af forsikringsforpligtelser som følge af ændringer i niveauet for eller tendensen eller volatiliteten i omkostningerne til honorering af forsikrings- og genforsikringsaftaler (life expense risk)

- e) tabsrisiko eller risiko for en negativ udvikling i værdien af forsikringsforpligtelser som følge af ændringer i niveauet for eller tendensen eller volatiliteten i de revisions-satser, der anvendes på annuiter, der skyldes lovændringer eller en forandring i den forsikredes sundhedstilstand (revision risk)
- f) tabsrisiko eller risiko for en negativ udvikling i værdien af forsikringsforpligtelser som følge af ændringer i niveauet for eller volatiliteten i antallet af betalingsafbrydelser, fornyelser og tilbagekøb (lapse risk)
- g) tabsrisiko eller risiko for en negativ udvikling i værdien af forsikringsforpligtelser som følge af betydelig usikkerhed omkring antagelserne vedrørende præmier og hensættelser relateret til ekstreme eller usædvanlige begivenheder (life catastrophe risk).

4. Forsikringsrisikomodulet for sygeforsikring skal afspejle den risiko, der følger af indgåelsen af sygeforsikringsforpligtelser, uanset om denne virksomhed udøves på samme tekniske grundlag som livsforsikringsvirksomhed eller ej, grundet de risici, der er dækket, og de processer, der anvendes i forbindelse med udøvelsen af denne virksomhed.

Det skal som minimum dække følgende risici:

- a) tabsrisiko eller risiko for en negativ udvikling i værdien af forsikringsforpligtelser som følge af ændringer i niveauet for eller tendensen eller volatiliteten i udgifterne til honorering af forsikrings- og genforsikringsaftaler
- b) tabsrisiko eller risiko for en negativ udvikling i værdien af forsikringsforpligtelser som følge af ændringer i timingen, frekvensen og alvoren af forsikrede begivenheder og i timingen af og størrelsen af skadeserstatninger på hensættelsestidspunktet
- c) tabsrisiko eller risiko for en negativ udvikling i værdien af forsikringsforpligtelser som følge af betydelig usikkerhed omkring antagelserne vedrørende præmier og hensættelser relateret til udbrud af større epidemier og den usædvanlige akkumulering af risici under sådanne ekstreme omstændigheder.

5. Markedsrisikomodulet skal afspejle den risiko, der følger af volatiliteten i markedsprisen på finansielle instrumenter, der har indflydelse på værdien af selskabets aktiver og passiver. Det skal på korrekt vis afspejle det strukturelle misforhold mellem aktiver og passiver, navnlig med hensyn til deres varighed.

Det beregnes, i overensstemmelse med punkt 4 i bilag IV, som en kombination af kapitalkravene for mindst følgende undermoduler:

- a) den følsomhed, som værdien af aktiver, passiver og finansielle instrumenter har over for ændringer i rentekurven eller over for volatiliteten i rentesatser (interest rate risk)
- b) den følsomhed, som værdien af aktiver, passiver og finansielle instrumenter har over for ændringer i niveauet for eller volatiliteten i markedskursen på aktier (equity risk)
- c) den følsomhed, som værdien af aktiver, passiver og finansielle instrumenter har over for ændringer i niveauet for eller volatiliteten i markedsprisen på fast ejendom (property risk)
- d) den følsomhed, som værdien af aktiver, passiver og finansielle instrumenter har over for ændringer i niveauet for eller volatiliteten i kreditspreads i forhold til den risikofri rentekurve (spread risk)
- e) den følsomhed, som værdien af aktiver, passiver og finansielle instrumenter har over for ændringer i niveauet for eller volatiliteten i valutakurser (currency risk)
- f) andre risici for et forsikrings- eller genforsikringsselskab hidrørende fra enten manglende diversifikation af selskabets aktiver eller en betydelig risiko for, at en enkelt værdipapirudsteder eller en gruppe af indbyrdes forbundne udstedere misligholder forpligtelser (market risk concentrations).

6. Modpartsrisikomodulet skal afspejle potentielle tab som følge af, at forsikrings- og genforsikringsselskabers modparter og debitorer uventet misligholder deres forpligtelser eller mister kreditværdighed over de følgende 12 måneder. Modpartsrisikomodulet skal omfatte risikoreducerende aftaler såsom genforsikringsaftaler, securitisationer og derivater, tilgodehavender hos mæglere samt ethvert andet engagement, der ikke falder ind under risikomodulet »spread risk«. Der skal tages behørigt hensyn til sikkerhedsstillel-

se eller anden form for sikkerhed, der besiddes af forsikrings- eller genforsikringsselskabet eller forvaltes for dettes regning, samt risici i forbindelse hermed.

For hver modpart skal modpartsrisikomodulet tage hensyn til den samlede modpartsrisiko, som forsikrings- eller genforsikringsselskabet løber i forhold til den pågældende modpart, uanset hvilken juridisk form selskabets forpligtelser over for modparten antager.

Artikel 106

Beregning af delmodulet »equity risk«: symmetrisk justeringsmekanisme

1. Delmodulet equity risk beregnet i henhold til standardformlen skal omfatte en symmetrisk justering af aktiekapitalkravet til dækning af risikoen som følge af ændringer i aktiekurserne.

2. Den symmetriske justering af dette standardaktiekapitalkrav, som kalibreres i henhold til artikel 104, stk. 4, og dækker risici som følge af ændringer i aktiekurserne, beregnes som en funktion af det aktuelle niveau for et relevant aktieindeks og et vægtet gennemsnitligt niveau for det pågældende indeks. Det vægtede gennemsnit beregnes over en passende periode, som skal være ens for alle forsikrings- og genforsikringsselskaber.

3. Den symmetriske justering af standardaktiekapitalkravet, der dækker risici som følge af ændringer i aktiekurserne, må ikke resultere i, at der anvendes et aktiekapitalkrav, som er mere end 10 procentpoint lavere eller 10 procentpoint højere end standardaktiekapitalkravet.

Artikel 107

Kapitalkrav til dækning af operationel risiko

1. Kapitalkravet til dækning af operationel risiko skal stå i forhold til de operationelle risici, der ikke allerede er taget hensyn til i de risikomoduler, der er nævnt i artikel 104. Dette krav kalibreres i overensstemmelse med artikel 101, stk. 3.

2. I forbindelse med livsforsikringsaftaler, hvor investeringsrisikoen bæres af forsikringstagerne, skal beregningen af kapitalkravet til dækning af operationel risiko tage hensyn til de årlige omkostninger, der følger af disse forsikringsforpligtelser.

3. I forbindelse med andre forsikrings- og genforsikringstransaktioner end de i stk. 2 nævnte skal beregningen af kapitalkravet til dækning af operationel risiko tage hensyn til mængden af sådanne transaktioner udtrykt i præmieindtægter og de forsikringsmæssige hensættelser, der rådes over til opfyldelse af disse forsikrings- og genforsikringsforpligtelser. I dette tilfælde må kapitalkravet til dækning af operationel risiko ikke overstige 30 % af det primære solvenskapitalkrav forbundet med disse forsikrings- og genforsikringsforpligtelser.

Artikel 108

Justering for de forsikringsmæssige hensættelsers og de udskudte skatters tabsabsorberende evne

Den justering, der foretages for at tage hensyn til de forsikringsmæssige hensættelsers og de udskudte skatters tabsabsorberende evne, jf. artikel 103, litra c), skal afspejle den potentielle kompensation for uforudsete tab via en reduktion i de forsikringsmæssige hensættelser eller udskudte skatter eller en kombination af de to.

Justeringen skal tage hensyn til den risikoreducerende virkning af fremtidige diskretionære ydelser fra forsikringsaftaler, i det omfang forsikrings- og genforsikringsselskaber kan påvise, at en reduktion af sådanne ydelser kan benyttes til at dække uforudsete tab, når de opstår. Den risikoreducerende virkning af

fremtidige diskretionære ydelser kan ikke være større end summen af forsikringsmæssige hensættelser og udskudte skatter forbundet med disse fremtidige diskretionære ydelser.

Med henblik på stk. 2 sammenlignes værdien af fremtidige diskretionære ydelser under ugunstige omstændigheder med værdien af sådanne ydelser i henhold til de antagelser, der danner grundlag for beregningen af bedste skøn.

Artikel 109

Forenklinger af standardformlen

Forsikrings- og genforsikringssselskaber kan foretage en forenklet beregning for et bestemt undermodul eller risikomodul, når arten, omfanget og kompleksiteten af de risici, de står overfor, berettiger det, og når det vil være uforholdsmæssigt byrdefyldt at forlange, at alle forsikrings- og genforsikringssselskaber skal anvende standardformlen.

Forenklete beregninger kalibreres i overensstemmelse med artikel 101, stk. 3.

▼M5

Artikel 109a

Harmoniserede tekniske data til standardformular:

1. Med henblik på beregning af solvenskapitalkravet i overensstemmelse med standardformularen udarbejder ESA'erne via Det Fælles Udvalg udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder vedrørende fordelingen af eksterne kreditvurderingsbureauers (ECAI'ers) kreditvurderinger på en objektiv skala med kreditkvalitetstrin, der anvender de trin, der er præciseret i overensstemmelse med artikel 111, stk. 1, litra n).

Det Fælles Udvalg af ESA'er forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 30. juni 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1094/2010.

2. For at sikre ensartede betingelser for anvendelsen af denne artikel og for at lette beregningen af det i artikel 105, stk. 5, omhandlede markedsrisikomodul, lette beregningen af det i artikel 105, stk. 6, omhandlede modpartsrisikomodul, evaluere de i artikel 105, stk. 5, omhandlede risikoreduktionsmetoder og beregne forsikringsmæssige hensættelser udarbejder EIOPA udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder vedrørende:

- a) lister over regionale regeringer og lokale myndigheder, mod hvilke eksponeringer behandles på samme måde som eksponeringer mod centralregeringen i det kompetenceområde, de er baseret i, forudsat at der ikke er nogen forskel i risiko mellem disse eksponeringer på grund af de førstnævnte instansers beføjelser til at inddrive midler og eksistensen af særlige institutionelle ordninger, der som virkning har at reducere risikoen for misligholdelse
- b) det i artikel 106, stk. 2, omhandlede aktieindeks i overensstemmelse med de detaljerede kriterier, der er fastsat i artikel 111, stk. 1, litra c) og o)
- c) de justeringer, der skal foretages for valutaer, som er knyttet til euroen, i det i artikel 105, stk. 5, omhandlede undermodul »currency risk« i overensstemmelse med de detaljerede kriterier for justeringer af valutaer, der er knyttet til euroen, for at lette beregningen af undermodulet »currency risk« som fastsat i artikel 111, stk. 1, litra p).

EIOPA forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 30. juni 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1094/2010.

3. EIOPA offentliggør tekniske oplysninger, herunder oplysninger om den symmetriske justering, jf. artikel 106, mindst kvartalsvis.

4. For at sikre ensartede betingelser for anvendelsen af denne artikel og for at lette beregningen af det i artikel 105, stk. 4, omhandlede forsikringsrisikomodel for sygeforsikring udarbejder EIOPA udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder, under hensyntagen til de beregninger der er fremsendt af tilsynsmyndighederne i den pågældende medlemsstat, vedrørende standardafvigelser i relation til specifikke nationale lovgivningsmæssige foranstaltninger truffet af medlemsstater, der tillader forsikrings- og genforsikringsselskaber at dele fyldestgørelsen af forsikringskrav vedrørende sundhedsrisici imellem sig, og som opfylder kriterierne i stk. 5 og eventuelle andre krav, der er fastsat i delegerede retsakter.

EIOPA forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 30. juni 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1094/2010.

5. De gennemførelsesmæssige tekniske standarder omhandlet i stk. 4 finder kun anvendelse på de nationale retsakter i medlemsstater, der tillader forsikrings- og genforsikringsselskaber at dele fyldestgørelsen af forsikringskrav vedrørende sundhedsrisici imellem sig, og som opfylder følgende kriterier:

- a) mekanismen for deling af forsikringskrav er gennemsigtig og på forhånd fuldt ud præciseret for den årlige periode, den gælder for
- b) mekanismen for deling af forsikringskrav, antallet af forsikringsselskaber, som tager del i systemet til udligning af sygdomsrisici (HRES), og risikoegenskaberne ved den aktivitet, som HRES dækker, sikrer, at for hvert selskab, der tager del i HRES, bliver udsvingene i årlige tab ved den aktivitet, som HRES dækker, væsentligt reduceret ved hjælp af HRES, både i forhold til præmien og til reserverisiko
- c) den sygeforsikring, som dækkes af HRES, er obligatorisk og fungerer som et delvist eller fuldstændigt alternativ til den sygesikring, der ydes af det lovpligtige socialsikringssystem
- d) i tilfælde af forsikringsselskabers manglende deltagelse i HRES garanterer en eller flere medlemsstaters regeringer fuldt ud at opfylde forsikringstagerens krav til den forsikringsaktivitet, som dækkes af HRES.

Kommissionen vedtager delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 301a med henblik på fastsættelse af de ekstra krav, som de nationale retsakter skal opfylde, og metoden og kravene til beregningen af standardafvigelserne, jf. nærværende artikels stk. 4.

▼B

Artikel 110

Betydelige afvigelser fra de antagelser, der ligger til grund for beregning af standardformlen

Såfremt det er uhensigtsmæssigt at beregne solvenskapitalkravet på grundlag af standardformlen som omhandlet i underafdeling 2, fordi det pågældende forsikrings- eller genforsikringsselskabs risikoprofil afviger betydeligt fra de antagelser, der ligger til grund for beregningen af standardformlen, kan tilsynsmyndighederne ved begrundet afgørelse forlange, at det pågældende selskab erstatter en delmængde af de parametre, der er anvendt til beregning af standardformlen, med parametre, der er specifikke for det pågældende selskab, ved beregning af risikomodelerne for livsforsikring, skadesforsikring og sygeforsikring, jf. artikel 104, stk. 7. Disse specifikke parametre beregnes på en måde, der sikrer, at selskabet overholder artikel 101, stk. 3.

▼M5

*Artikel 111***Delegerede retsakter og reguleringsmæssige og gennemførelsesmæssige tekniske standarder vedrørende artikel 103-109**

1. Kommissionen vedtager delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 301a for at præcisere følgende:

- a) en standardformel, som er i overensstemmelse med artikel 101 og artikel 103-109
- b) de undermoduler, der er nødvendige, eller som mere præcist dækker de risici, der falder ind under de forskellige risikomoduler, som er omhandlet i artikel 104 og eventuelle efterfølgende ajourføringer
- c) de metoder, antagelser og standardparametre, der skal kalibreres til det i artikel 101, stk. 3, anførte konfidensniveau og benyttes ved beregningen af de forskellige risikomoduler og undermoduler i det primære solvenskapitalkrav, jf. artikel 104, 105 og artikel 304, den symmetriske justeringsmekanisme og det hensigtsmæssige tidsrum angivet i det i artikel 106 omhandlede antal måneder samt den hensigtsmæssige strategi for integrering af den i artikel 304 omhandlede metode i solvenskapitalkravet som beregnet i henhold til standardformlen
- d) korrelationsparametrene, herunder om nødvendigt parametrene i bilag IV og procedurene for ajourføring af disse parametre
- e) de metoder og antagelser, der, når forsikrings- og genforsikringsselskaber benytter risikoreduktionsmetoder, skal benyttes til at vurdere ændringer i det pågældende selskabs risikoprofil og til at tilpasse beregningen af solvenskapitalkravet
- f) de kvalitative kriterier, som de i litra e) omhandlede risikoreduktionsteknikker skal opfylde for at sikre, at risikoen reelt er blevet overført til en tredjemand
- fa) den metode og de parametre, der skal benyttes ved vurderingen af kapitalkravet til dækning af modpartsrisikoen i tilfælde af eksponeringer for centrale modparter, de parametre, der sikrer overensstemmelse med behandlingen af sådanne eksponeringer mod kreditinstitutter og finansieringsinstitutter, som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 1) og 26), i forordning (EU) nr. 575/2013
- g) de metoder og parametre, der skal benyttes til vurdering af kapitalkravet til dækning af operationel risiko som anført i artikel 107, herunder procentsatsen omhandlet i artikel 107, stk. 3
- h) de metoder og justeringer, der skal benyttes for at afspejle forsikrings- og genforsikringsselskabers reducerede mulighed for risikospredning med hensyn til afgrænsede fonde
- i) den metode, der skal benyttes ved beregning af justeringen for de forsikringsmæssige hensættelsers eller udskudte skatters tabsabsorberende evne som omhandlet i artikel 108
- j) den delmængde af standardparametre inden for risikomodulerne livsforsikring, skadesforsikring og sygeforsikring, som kan erstattes af selskabsspecifikke parametre som omhandlet i artikel 104, stk. 7
- k) kriterier i relation til de standardmetoder, som skal anvendes af forsikrings- og genforsikringsselskaber til beregning af de i litra j) omhandlede selskabsspecifikke parametre, og alle de kriterier, der skal være opfyldt for at sikre, at de anvendte data er fyldestgørende, præcise og relevante, inden tilsynsmyndighederne kan give deres godkendelse
- l) de forenklede beregninger, der kan benyttes i forbindelse med bestemte undermoduler og risikomoduler, og de kriterier, som forsikrings- og genforsikringsselskaber, herunder captiveforsikrings- og genforsikringsselskaber, skal opfylde for at være berettiget til at benytte hver af disse forenklede beregninger, som fastsat i artikel 109
- m) den tilgang, der skal benyttes med hensyn til tilknyttede selskaber som omhandlet i artikel 212 ved beregning af solvenskapitalkravet, navnlig beregning af det i artikel 105, stk. 5, omhandlede undermodul »equity risk«, under hensyntagen til den sandsynlige reduktion i volatiliteten i disse tilknyttede selskabers værdi som følge af de pågældende investeringers strategiske karakter og den indflydelse, som det deltagende selskab udøver i disse tilknyttede selskaber

- n) hvordan eksterne kreditvurderinger fra ECAI'er anvendes ved beregning af solvenskapitalkravet i overensstemmelse med standardformularen og indplaceringen af eksterne kreditvurderinger på en skala med kreditkvalitetstrin som omhandlet i artikel 109a, stk. 1, der skal være i overensstemmelse med anvendelsen af eksterne kreditvurderinger fra ECAI'er ved beregning af kapitalkrav for kreditinstitutter som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 1), i forordning (EU) nr. 575/2013 og finansieringsinstitutter som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 26), deri
- o) de i artikel 109a, stk. 2, litra c), omhandlede detaljerede kriterier for aktieindekset
- p) de detaljerede kriterier for justeringer af valutaer, der er knyttet til euroen, for at lette beregningen af det i artikel 109a, stk. 2, litra d), omhandlede undermodul »currency risk«
- q) betingelserne for en kategorisering af regionale regeringer og lokale myndigheder som anført i artikel 109a, stk. 2, litra a).

2. For at sikre ensartede betingelser for anvendelsen af denne artikel udarbejder EIOPA udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder vedrørende procedurerne for tilsynsmyndighedernes godkendelse af anvendelsen af de i stk. 1, litra k), omhandlede selskabsspecifikke parametre.

EIOPA forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 31. oktober 2014.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1094/2010.

3. Kommissionen foretager senest den 31. december 2020 en vurdering af egnetheden af de metoder, antagelser og standardparametre, der benyttes ved beregningen af standardformelen for solvenskapitalkravet. Den bør navnlig tage højde for aktivklassernes og de finansielle instrumenters funktion, investorernes adfærd i forbindelse med disse aktiver og finansielle instrumenter samt udviklingen i forbindelse med fastsættelsen af internationale standarder inden for finansielle tjenester. Vurderingen af bestemte aktivklasser kan prioriteres. Kommissionen forelægger Europa-Parlamentet og Rådet en rapport, der i nødvendigt omfang ledsages af forslag til ændringer af dette direktiv eller af delegerede retsakter eller gennemførelsesretsakter vedtaget i medfør heraf.

4. For at sikre konsekvent harmonisering i forhold til solvenskapitalkravet udarbejder EIOPA med forbehold af artikel 301b udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for at præcisere beløbsmæssige grænser og kriterier for godkendelse af aktiver, når disse risici ikke i tilstrækkelig grad er omfattet af et undermodul.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de reguleringsmæssige tekniske standarder, der er omhandlet i første afsnit, i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1094/2010.

Disse reguleringsmæssige tekniske standarder finder anvendelse på de aktiver, der medgår til dækning af de forsikringsmæssige hensættelser, dog ikke aktiver med relation til livsforsikringsaftaler, hvor investeringsrisikoen bæres af forsikringstagerne. Kommissionen tager dem op til revision på baggrund af standardformlens udvikling og udviklingen på de finansielle markeder.

▼B

Underafdeling 3

Solvenskapitalkrav — komplette og partielle interne modeller

Artikel 112

Almindelige bestemmelser vedrørende godkendelse af komplette og partielle interne modeller

1. Medlemsstaterne sikrer, at forsikrings- og genforsikringselskaber kan beregne solvenskapitalkravet ved brug af en af tilsynsmyndighederne godkendt komplet eller partiel intern model.

2. Forsikrings- og genforsikringsselskaber kan benytte partielle interne modeller til beregning af et eller flere af følgende:

- a) et eller flere risikomoduler eller undermoduler, der indgår i det primære solvenskapitalkrav som fastsat i artikel 104 og 105
- b) kapitalkravet til dækning af operationel risiko, jf. artikel 107
- c) den i artikel 108 omhandlede justering.

Der kan endvidere benyttes partielle modeller på enten hele forsikrings- og genforsikringsselskabets virksomhed eller blot på en eller flere væsentlige forretningsenheder.

3. I enhver ansøgning om godkendelse, skal forsikrings- og genforsikringsselskaber som et minimum vedlægge dokumentation for, at den interne model opfylder kravene i artikel 120-125.

Når ansøgningen om godkendelse vedrører en partiel intern model, tilpasses kravene i artikel 120-125 for at tage hensyn til modellens begrænsede anvendelsesområde.

4. Tilsynsmyndighederne tager stilling til ansøgningen senest seks måneder fra modtagelsen af den fuldstændige ansøgning.

5. Tilsynsmyndighederne godkender kun ansøgningen, hvis de har sikkerhed for, at forsikrings- eller genforsikringsselskabets systemer til identificering, måling, overvågning, styring og rapportering af risici er tilfredsstillende, og navnlig at den interne model lever op til kravene i stk. 3.

6. Beslutter tilsynsmyndighederne at afvise ansøgningen om tilladelse til at benytte en intern model, skal denne beslutning ledsages af en begrundelse.

7. Efter modtagelsen af tilsynsmyndighedernes tilladelse til at benytte en intern model kan forsikrings- og genforsikringsselskaber ved begrundet afgørelse få pålagt at forelægge tilsynsmyndighederne et estimat over solvenskapitalkravet beregnet ved brug af standardformlen som omhandlet i underafdeling 2.

Artikel 113

Særlige bestemmelser vedrørende godkendelse af partielle interne modeller

1. En partiel intern model godkendes kun af tilsynsmyndighederne, hvis den opfylder betingelserne i artikel 112 og følgende supplerende betingelser:

- a) modellens begrænsede anvendelsesområde er behørigt begrundet af det pågældende selskab
- b) det solvenskapitalkrav, der følger af modellen, afspejler bedre selskabets risikoprofil og er navnlig i overensstemmelse med principperne i underafdeling 1
- c) modellens design er i overensstemmelse med principperne i underafdeling 1, således at den kan integreres fuldstændigt i standardformlen til beregning af solvenskapitalkravet.

2. I vurderingen af en ansøgning om tilladelse til at benytte en partiel intern model, der kun dækker visse undermoduler af et givet risikomodul eller nogle af forsikrings- eller genforsikringsselskabets forretningsenheder inden for et bestemt risikomodul eller dele af begge to, kan tilsynsmyndighederne forlange, at de pågældende forsikrings- og genforsikringsselskaber fremlægger en realistisk overgangsplan med henblik på udvidelse af modellens anvendelsesområde.

Overgangsplanen skal indeholde en beskrivelse af, hvordan forsikrings- eller genforsikringsselskaber agter at udvide modellens anvendelsesområde til andre undermoduler eller forretningsenheder, med det formål at sikre, at modellen dækker hovedparten af deres forsikringsvirksomhed med relation til dette specifikke risikomodul.

*Artikel 114***Delegerede retsakter og gennemførelsesmæssige tekniske standarder vedrørende interne modeller for solvenskapitalkrav**

1. Kommissionen vedtager delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 301a for at fastsætte følgende:

- a) de tilpasninger, der skal foretages af de i artikel 120-125 fastsatte normer i lyset af den partielle interne models begrænsede anvendelsesområde
- b) den måde, hvorpå en delvist intern model skal integreres fuldt ud i standardformlen for solvenskapitalkravet, jf. artikel 113, stk. 1, litra c), og kravene til anvendelse af alternative integrationsteknikker.

2. For at sikre ensartede betingelser for anvendelsen af denne artikel udarbejder EIOPA udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder vedrørende procedurerne for:

- a) godkendelse af en intern model, jf. artikel 112, og
- b) godkendelse af større ændringer i en intern model og ændringer i den politik, der skal følges ved ændring af en intern model, jf. artikel 115.

EIOPA forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 31. oktober 2014.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1094/2010.

▼B

*Artikel 115***Politik for ændring af komplette og partielle interne modeller**

Som en del af den indledende proces godkendelse af en intern model skal tilsynsmyndighederne godkende den politik, der skal følges ved ændring af forsikrings- og genforsikringsselskabets model. Forsikrings- og genforsikringsselskaber kan ændre deres interne model i overensstemmelse med denne politik.

Politikken skal indeholde en specifikation af mindre og større ændringer af den interne model.

Større ændringer af den interne model samt ændringer af denne politik kræver altid en forhåndsgodkendelse fra tilsynsmyndighedernes side, jf. artikel 112.

Mindre ændringer af den interne model kræver ikke forhåndsgodkendelse, så længe de er i overensstemmelse med denne politik.

*Artikel 116***Administrations-, ledelses- eller tilsynsorganets ansvarsområde**

Et forsikrings- eller genforsikringsselskabs administrations-, ledelses- eller tilsynsorgan skal godkende den ansøgning, der indgives til tilsynsmyndighederne om godkendelse af den interne model som omhandlet i artikel 112, samt alle ansøgninger om godkendelse af efterfølgende større ændringer af modellen.

Administrations-, ledelses- eller tilsynsorganet er ansvarligt for indførelsen af systemer, der sikrer, at den interne model til stadighed fungerer korrekt.

*Artikel 117***Tilbagevenden til standardformlen**

Efter at have modtaget godkendelse i overensstemmelse med artikel 112 må forsikrings- og genforsikringsselskaber kun vende tilbage til at beregne hele eller en del af solvenskapitalkravet ved brug af stan-

dardformlen som omhandlet i underafdeling 2 i behørigt begrundede tilfælde og efter godkendelse fra tilsynsmyndighederne.

Artikel 118

Den interne models manglende overholdelse af de gældende bestemmelser

1. Hvis forsikrings- og genforsikringsselskaber, efter at have modtaget tilsynsmyndighedernes tilladelse til at benytte en intern model, ophører med at overholde betingelserne i artikel 120-125, skal de omgående enten forelægge tilsynsmyndighederne en plan for, hvordan de agter at sikre overholdelse af disse betingelser inden for en rimelig frist, eller påvise, at konsekvenserne af den manglende overholdelse af betingelserne er uvæsentlige.

2. Hvis forsikrings- eller genforsikringsselskabet undlader at gennemføre den i stk. 1 nævnte plan, kan tilsynsmyndighederne kræve, at selskabet vender tilbage til at beregne solvenskapitalkravet i overensstemmelse med standardformlen som omhandlet i underafdeling 2.

Artikel 119

Betydelige afvigelser fra de antagelser, der ligger til grund for standardformlen

Såfremt det er uhensigtsmæssigt at beregne solvenskapitalkravet i overensstemmelse med standardformlen som omhandlet i underafdeling 2, fordi det pågældende forsikrings- eller genforsikringsselskabs risikoprofil afviger væsentligt fra de antagelser, der ligger til grund for standardformlen, kan tilsynsmyndighederne ved begrundet afgørelse kræve, at det pågældende selskab benytter en intern model til beregning af solvenskapitalkravet eller de relevante risikomoduler, der indgår heri.

Artikel 120

Anvendelsestest

Forsikrings- og genforsikringsselskaber påviser, at deres interne model er almindeligt anvendt og spiller en vigtig rolle i deres ledelsessystem som omhandlet i artikel 41-50, særlig:

- a) deres risikostyringssystem som omhandlet i artikel 44 og deres beslutningsprocesser
- b) deres processer til vurdering og allokering af økonomisk kapital og solvenskapital, inkl. den i artikel 45 nævnte vurdering.

Forsikrings- og genforsikringsselskaber påviser endvidere, at den hyppighed, hvormed solvenskapitalkravet beregnes ved brug af den interne model, stemmer overens med den hyppighed, hvormed de benytter deres interne model til de andre formål, der er nævnt i stk. 1.

Administrations-, ledelses- eller tilsynsorganet er ansvarligt for at sikre, at den interne models design og funktionsmåde til stadighed er hensigtsmæssig, og at den interne model på passende vis afspejler det pågældende forsikrings- eller genforsikringsselskabs risikoprofil.

Artikel 121

Statistiske kvalitetsstandarder

1. Den interne model og navnlig beregningen af den forventede sandsynlighedsfordeling skal overholde kriterierne i stk. 2-9.

2. De metoder, der benyttes til beregning af den forventede sandsynlighedsfordeling, baseres på passende, anvendelige og relevante aktuarmæssige og statistiske teknikker og skal stemme overens med de metoder, der benyttes til beregning af forsikringsmæssige hensættelser.

De metoder, der benyttes til beregning af den forventede sandsynlighedsfordeling, skal baseres på aktuelle og troværdige oplysninger og realistiske antagelser.

Forsikrings- og genforsikringsselskaber skal være i stand til over for tilsynsmyndighederne at begrunde de antagelser, der danner grundlag for deres interne model.

3. Til den interne model skal benyttes nøjagtige, komplette og hensigtsmæssige data.

Forsikrings- og genforsikringsselskaber ajourfører de data, der benyttes ved beregningen af den forventede sandsynlighedsfordeling mindst én gang årligt.

4. Der foreskrives ingen bestemt metode til beregning af den forventede sandsynlighedsfordeling.

Uanset hvilken beregningsmetode der vælges, skal den interne metodes evne til at rangere risici være tilstrækkelig til at sikre, at den er almindeligt anvendt og spiller en vigtig rolle i forsikrings- og genforsikringsselskabers ledelsessystem, særlig deres risikostyringssystemer, beslutningsprocesser og kapitalallokering i overensstemmelse med artikel 120.

Den interne metode skal dække alle væsentlige risici, som forsikrings- og genforsikringsselskaber er udsat for. Interne modeller dækker mindst de risici, der er nævnt i artikel 101, stk. 4.

5. Med hensyn til diversifikationseffekter kan forsikrings- og genforsikringsselskaber i deres interne model tage højde for indbyrdes afhængigheder inden for risikokategorier og på tværs af risikokategorier, forudsat at tilsynsmyndighederne er overbevist om, at det system, der benyttes til måling af disse diversifikationseffekter, er fyldestgørende.

6. Forsikrings- og genforsikringsselskaber kan til fulde tage hensyn til effekten af risikoreduktionsteknikker i deres interne model, så længe der i den interne model tages passende højde for kreditrisikoen og andre risici forbundet med brugen af risikoreduktionsteknikker.

7. Forsikrings- og genforsikringsselskaber foretager i deres interne model en præcis vurdering af de særlige risici forbundet med finansielle garantier og eventuelle aftalebestede optioner, når disse er af væsentlig karakter. De vurderer også risiciene forbundet med både de klausuler, som forsikringstageren kan gøre brug af, og de aftaleklausuler, som forsikrings- og genforsikringsselskaberne kan gøre brug af. Med henblik herpå tager de hensyn til de potentielle følger af fremtidige ændringer i de finansielle og ikke-finansielle vilkår for udnyttelsen af disse klausuler.

8. Forsikrings- og genforsikringsselskaber kan i deres interne model tage hensyn til de fremtidige ledelseshandlinger, som ledelsen med rimelighed kan forventes at udføre under bestemte omstændigheder.

I det i første afsnit nævnte tilfælde tager det pågældende selskab højde for den tid, der er nødvendig for gennemførelsen af sådanne handlinger.

9. I deres interne model tager forsikrings- og genforsikringsselskaber hensyn til alle forventede udbetalinger til forsikringstagere og begunstigede, hvad enten forsikringsaftalen indeholder en garanti for disse udbetalinger eller ej.

Artikel 122

Kalibreringsstandarder

1. Forsikrings- og genforsikringsselskaber kan til brug for deres interne model benytte en anden tidshorisont og et andet risikomål end det, der er fastsat i artikel 101, stk. 3, forudsat at de resultater, der fremkommer ved brug af den interne model, kan benyttes af de pågældende selskaber til beregning af solvenskapitalkravet på en måde, der sikrer forsikringstagerne og de begunstigede et beskyttelsesniveau svarende til det, der er fastsat i artikel 101.

2. Forsikrings- og genforsikringsselskaber udleder om muligt og på basis af den i artikel 101, stk. 3, nævnte Value-at-Risk-værdi solvenskapitalkravet direkte af den forventede sandsynlighedsfordeling, der fremkommer ved brug af selskabernes interne modeller.

3. Når forsikrings- og genforsikringsselskaber ikke kan udlede solvenskapitalkravet direkte af den forventede sandsynlighedsfordeling, der fremkommer ved brug af den interne model, kan tilsynsmyndighederne tillade, at der benyttes approksimationer til beregning af solvenskapitalkravet, så længe de pågældende selskaber kan godtgøre over for tilsynsmyndighederne, at forsikringstagerne er sikret et beskyttelsesniveau svarende til det, der er angivet i artikel 101.

4. Tilsynsmyndighederne kan kræve, at forsikrings- og genforsikringsselskaber kører deres interne modeller på relevante referenceporteføljer og benytter antagelser, der bygger på eksterne snarere end interne data, med det formål at verificere kalibreringen af den interne model og kontrollere, at dens specifikationer er i overensstemmelse med den almindeligt accepterede praksis på markedet.

Artikel 123

Fordeling af overskud og tab

Forsikrings- og genforsikringsselskaber undersøger mindst én gang årligt årsagerne og kilderne til overskud og tab inden for hver væsentlig forretningsenhed.

De påviser, hvordan den kategorisering af risici, der benyttes i den interne model, forklarer årsagerne og kilderne til overskud og tab. Kategoriseringen af risici og fordelingen af overskud og tab skal afspejle forsikrings- og genforsikringsselskabernes risikoprofil.

Artikel 124

Valideringsstandarder

Forsikrings- og genforsikringsselskaber validerer regelmæssigt deres interne modeller, hvilket omfatter overvågning af den interne models funktion, en gennemgang af om modelspecifikationerne fortsat er hensigtsmæssige, og testning af modellens resultater mod de hidtidige realiseringer.

Modelvalideringsprocessen omfatter en effektiv statistisk proces til validering af den interne model, som gør det muligt for forsikrings- og genforsikringsselskaber at påvise over for tilsynsmyndighederne, at de beregnede kapitalkrav er tilstrækkelige.

De anvendte statistiske metoder skal teste hensigtsmæssigheden af den forventede sandsynlighedsfordeling, ikke blot i sammenligning med de hidtidige tab, men også med alle væsentlige nye data og oplysninger med relation hertil.

Modelvalideringsprocessen omfatter en analyse af den interne models stabilitet og især en afprøvning af modelresultaternes følsomhed over for ændringer i de centrale underliggende antagelser. Den omfatter også en vurdering af, om de data, der benyttes i den interne model, er præcise, komplette og hensigtsmæssige.

Artikel 125

Dokumentationsstandarder

Forsikrings- og genforsikringsselskaber fremlægger dokumentation for den interne models design og operationelle detaljer.

Dokumentation skal vise, at modellen overholder bestemmelserne i artikel 120-124.

Dokumentationen skal indeholde en detaljeret beskrivelse af den teori, de antagelser og det matematiske og empiriske grundlag, den interne model bygger på.

Dokumentationen skal indeholde oplysninger om tilfælde, hvor modellen ikke fungerer effektivt.

Forsikrings- og genforsikringsselskaber fremlægger dokumentation for alle større ændringer af deres interne model, jf. artikel 115.

*Artikel 126***Eksterne modeller og data**

Anvendelse af en model eller data hentet hos en tredjepart kan ikke begrunde en fritagelse fra en hvilken som helst af de betingelser, som en intern model skal opfylde i henhold til artikel 120-125.

▼M5*Artikel 127***Delegerede retsakter vedrørende artikel 120-126**

Kommissionen vedtager delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 301a vedrørende artikel 120-126 med henblik på at fremme en bedre vurdering af forsikrings- og genforsikringsselskabers risiko-profil og ledelse med hensyn til anvendelsen af interne modeller i hele Unionen.

▼B

Afdeling 5

Minimumskapitalkrav*Artikel 128***Almindelige bestemmelser**

Medlemsstaterne forlanger, at forsikrings- og genforsikringsselskaber besidder et ►**C1** anerkendt basiskapitalgrundlag ◀ til dækning af minimumskapitalkravet.

*Artikel 129***Beregning af minimumskapitalkravet**

1. Minimumskapitalkravet beregnes i overensstemmelse med følgende principper:

- a) det beregnes på en klar og simpel måde og på en sådan måde, at beregningen kan gøres til genstand for en revision
- b) det svarer til et beløb i ►**C1** anerkendt basiskapitalgrundlag ◀, under hvilket forsikringstagere og begunstigede ville blive udsat for et uacceptabelt højt risikoniveau, hvis forsikrings- eller genforsikringsselskabet tillades at fortsætte sin virksomhed
- c) den lineære funktion, der er nævnt i stk. 2, og som benyttes til beregning af minimumskapitalkravet, kalibreres til Value-at-Risk, der knytter sig til et forsikrings- eller genforsikringsselskabs ►**C1** basiskapitalgrundlag ◀ ved et konfidensniveau på 85 % over en periode på et år
- d) den absolutte nedre grænse for minimumskapitalkravet er:

▼M5

- i) 2 500 000 EUR for skadesforsikringsselskaber, herunder captive-forsikringsselskaber, undtagen hvis alle eller nogle af de risici, der er omfattet af en af klasserne 10-15 på listen i bilag I, del A, er dækket, i hvilket tilfælde grænsen skal være på mindst 3 700 000 EUR
- ii) 3 700 000 EUR for livsforsikringsselskaber, herunder captive-forsikringsselskaber
- iii) 3 600 000 EUR for genforsikringsselskaber, undtagen for captive- genforsikringsselskaber, hvor minimumskapitalkravet skal være på mindst 1 200 000 EUR

▼B

- iv) summen af de beløb, der er anført i nr. i) og ii) for forsikringsselskaber som nævnt i artikel 73, stk. 5.

2. Uden at dette berører stk. 3 beregnes minimumskapitalkravet som en lineær funktion af et sæt bestående af alle eller en del af følgende variabler: selskabets forsikringsmæssige hensættelser, tegnede præmier, risikovillig kapital, udskudte skatter og administrative udgifter. De benyttede variabler måles netto i forhold til genforsikring.

3. Minimumskapitalkravet må hverken falde til under 25 % eller overstige 45 % af selskabets solvenskapitalkrav beregnet i overensstemmelse med kapitel VI, afdeling 4, underafdeling 2 eller 3, og inklusive ethvert kapitaltillæg, der pålægges i overensstemmelse med artikel 37, jf. dog stk. 1, litra d).

▼ **M5**

Medlemsstaterne tillader i en periode, der slutter senest den 31. december 2017, deres tilsynsførende myndigheder at kræve, at et forsikrings- eller genforsikringsselskab anvender procentsatserne i første afsnit udelukkende til selskabets solvenskapitalkrav, beregnet i overensstemmelse med kapitel VI, afdeling 4, underafdeling 2.

▼ **B**

4. Forsikrings- og genforsikringsselskaber beregner minimumskapitalkravet mindst hvert kvartal og indberetter resultatet af denne beregning til tilsynsmyndighederne.

▼ **M5**

Ved beregningen af de i stk. 3 omhandlede grænser er selskaberne ikke forpligtet til at beregne solvenskapitalkravene hvert kvartal.

▼ **B**

Hvis den ene af grænserne i stk. 3 er bestemmende for et selskabs minimumskapitalkrav, skal selskabet forelægge den tilsynsførende myndighed oplysninger, der i tilstrækkeligt omfang angiver grundene herfor.

▼ **M5**

5. Kommissionen fremlægger senest den 31. december 2020 en rapport om medlemsstaternes regler og tilsynsmyndighedernes praksis i henhold til stk. 1-4 for Europa-Parlamentet og Rådet.

▼ **B**

Denne rapport behandler navnlig anvendelsen af og niveauet for den øvre og den nedre grænse i stk. 3 og mulige problemer, som tilsynsmyndighederne og selskaberne stilles over for i forbindelse med anvendelsen af denne artikel.

▼ **M5**

Artikel 130

Delegerede retsakter

Kommissionen vedtager i overensstemmelse med artikel 301a delegerede retsakter, hvori det præciseres, hvordan det i artikel 128 og 129 omhandlede minimumskapitalkrav beregnes.

▼ **B**

Artikel 131

Overgangsbestemmelser vedrørende overholdelse af minimumskapitalkravet

Uanset artikel 139 og 144 gælder det, at når et forsikrings- og genforsikringsselskab overholder den obligatoriske solvensmargen, der er nævnt i henholdsvis artikel 28 i direktiv 2002/83/EF, artikel 16a i direktiv 73/239/EØF og artikel 37, 38 og 39 i direktiv 2005/68/EF den ► **M5** 31. december 2015 ◀, men ikke

er i besiddelse af et tilstrækkeligt ► **C1** anerkendt basiskapitalgrundlag ◀ til dækning af minimumskapitalkravet, skal det pågældende selskab overholde artikel 128 senest den ► **M5** 31. december 2016 ◀.

Hvis det pågældende selskab ikke overholder artikel 128 inden for den i stk. 1 fastsatte frist, tilbagekaldes selskabets tilladelse i overensstemmelse med de procedurer, der gælder i henhold til national ret.

Afdeling 6

Investeringer

Artikel 132

»Prudent person«-princip

1. Medlemsstaterne sikrer, at forsikrings- og genforsikringsselskaber investerer alle deres aktiver i overensstemmelse med »prudent person«-princippet som beskrevet i stk. 2, 3 og 4.

2. Med hensyn til den samlede aktivportefølje investerer forsikrings- og genforsikringsselskaber kun i aktiver og instrumenter, hvortil der knytter sig risici, som det pågældende selskab på korrekt vis kan identificere, måle, overvåge, forvalte, kontrollere og rapportere om og tage behørigt hensyn til i vurderingen af dets samlede solvensbehov i overensstemmelse med artikel 45, stk. 1, litra a), andet afsnit.

Alle aktiver, og navnlig dem, der medgår til dækning af minimumskapitalkravet og solvenskapitalkravet, investeres på en måde, der garanterer den samlede porteføljes sikkerhed, kvalitet, likviditet og rentabilitet. Derudover skal disse aktiver være lokaliseret, således at de er tilgængelige.

De aktiver, der medgår til dækning af de forsikringsmæssige hensættelser, investeres også på en måde, der passer til arten og varigheden af forsikrings- og genforsikringsforpligtelserne. Disse aktiver investeres på en måde, der tjener alle forsikringstageres og begunstigedes interesser bedst, under hensyntagen til eventuelle forelagte forsikringsmål.

I tilfælde af en interessekonflikt sikrer forsikringsselskaberne eller den enhed, der forvalter deres aktivportefølje, at investeringen foretages på en måde, der tjener forsikringstageres og de begunstigedes interesser bedst.

3. Uden at dette berører stk. 2, finder andet, tredje og fjerde afsnit i dette stykke anvendelse i forbindelse med aktiver med relation til livsforsikringsaftaler, hvor investeringsrisikoen bæres af forsikringstagerne.

Når ydelserne ifølge en forsikringsaftale er direkte knyttet til værdien af andele i et investeringsinstitut som defineret i direktiv 85/611/EØF eller til værdien af aktiver, der indgår i en intern fond, der indehaves af forsikringsselskaber, og som sædvanligvis er opdelt i andele, dækkes de forsikringsmæssige hensættelser vedrørende disse ydelser så tæt som muligt af disse andele eller, hvor der ikke foreligger andele, af disse aktiver.

Når ydelserne ifølge en forsikringsaftale er direkte knyttet til et aktieindeks eller en anden referenceværdi end de i andet afsnit nævnte, dækkes de forsikringsmæssige hensættelser vedrørende disse ydelser så tæt som muligt enten af de andele, som anses for at repræsentere referenceværdien, eller, hvor der ikke foreligger andele, af aktiver med passende sikkerhed og omsættelighed, som så tæt som muligt svarer til de aktiver, som den pågældende referenceværdi er baseret på.

Når de i andet og tredje afsnit nævnte ydelser omfatter en garanti for et investeringsafkast eller et andet garanteret udbytte, er de aktiver, der medgår til dækning af de tilsvarende supplerende forsikringsmæssige hensættelser, omfattet af bestemmelserne i stk. 4.

4. Uden at dette berører stk. 2, finder andet til femte afsnit i dette stykke anvendelse i forbindelse med andre aktiver end dem, der er omfattet af stk. 3.

Brug af derivater er mulig i det omfang, de bidrager til at mindske investeringsrisiciene eller bidrager til en mere effektiv forvaltning af porteføljen.

Investeringer og aktiver, der ikke omsættes på et reguleret finansielt marked, holdes på et forsigtigt niveau.

Aktiverne diversificeres således, at der undgås dels en uforholdsmæssig afhængighed af et bestemt aktiv, en bestemt udsteder, en bestemt koncern eller et bestemt geografisk område, dels en uforholdsmæssig akkumulering af risici i porteføljen som helhed.

Investeringer i aktiver, der er udstedt af den samme udsteder eller af udstedere, der tilhører den samme koncern, må ikke udsætte forsikringsselskabet for en uforholdsmæssig risikokoncentration.

Artikel 133

Investeringsfrihed

1. Medlemsstaterne kræver ikke, at forsikrings- og genforsikringsselskaber skal investere i bestemte kategorier af aktiver.

2. Medlemsstaterne stiller ikke krav om forudgående godkendelse eller systematisk anmeldelse af investeringsbeslutninger truffet af et forsikrings- eller genforsikringsselskab eller dets investeringsforvalter.

3. Denne artikel berører ikke medlemsstaternes krav med hensyn til begrænsning af de former for aktiver og referenceværdier, hvortil der kan være knyttet forsikringsfordele. Enhver bestemmelse af denne art kan kun finde anvendelse, hvis investeringsrisikoen bæres af en forsikringstager, som er en fysisk person, og den må ikke være mere restriktiv end bestemmelserne i direktiv 85/611/EØF.

Artikel 134

Lokalisering af aktiver og forbud mod pantsætning af aktiver

1. Med hensyn til forsikringsrisici, der består i Fællesskabet, kræver medlemsstaterne ikke, at de aktiver, der medgår til dækning af forsikringsmæssige hensættelser med relation til disse risici, er lokaliseret i Fællesskabet eller i en bestemt medlemsstat.

Derudover, med hensyn til fordringer i henhold til genforsikringsaftaler mod selskaber, der har opnået tilladelse i henhold til dette direktiv, eller som har hovedsæde i et tredjeland, hvis solvensregler betragtes som ækvivalente i overensstemmelse med artikel 172, stiller medlemsstaterne ikke krav om, at de aktiver, der medgår til dækning af disse fordringer, skal være lokaliseret i Fællesskabet.

2. Medlemsstaterne må ikke, med henblik på oprettelse af forsikringsmæssige hensættelser, bevare eller indføre en ordning med bruttohensættelser, som indebærer, at aktiver stilles som sikkerhed for ikke op-tjente præmier og udestående erstatningshensættelser, når genforsikreren er et forsikrings- eller genforsikringsselskab, der har opnået tilladelse i overensstemmelse med dette direktiv.

▼M5

Artikel 135

Delegerede retsakter og reguleringsmæssige tekniske standarder vedrørende kvalitative krav

1. Kommissionen kan i overensstemmelse med artikel 301a vedtage delegerede retsakter for at præcisere kvalitative krav på følgende områder:

- a) identifikation, måling, overvågning og forvaltning af risici i forbindelse med investeringer i relation til artikel 132, stk. 2, første afsnit
- b) identifikation, måling, overvågning og forvaltning af risici i forbindelse med investeringer i de i artikel 132, stk. 4, andet afsnit, omhandlede derivater og aktiver samt fastsættelse af, i hvilket omfang

sådanne aktiver kan anses for at mindske risici eller for effektiv forvaltning af porteføljen, jf. artikel 132, stk. 4, tredje afsnit.

2. Kommissionen vedtager i overensstemmelse med artikel 301a delegerede retsakter, der fastsætter:
- a) krav, som virksomheder, der ompakker lån til omsættelige værdipapirer og andre finansielle instrumenter (eksponeringsleverende eller organiserende institutter), skal opfylde, for at et forsikrings- eller genforsikringsselskab kan få lov til at investere i sådanne værdipapirer eller instrumenter udstedt efter den 1. januar 2011, herunder krav, som sikrer, at det eksponeringsleverende institut, det organiserende institut eller den oprindelige långiver løbende bibeholder en væsentlig nettokapitalandel, som under ingen omstændigheder må være på mindre end 5 %
 - b) kvalitative krav, som skal opfyldes af forsikrings- eller genforsikringsselskaber, som investerer i sådanne værdipapirer eller instrumenter
 - c) præciseringer af, under hvilke omstændigheder der kan stilles krav om et forholdsmæssigt supplerende kapitalkrav, hvis kravene i litra a)-b) i dette stykke er blevet overtrådt, uanset bestemmelserne i artikel 101, stk. 3.

3. For at sikre konsekvent harmonisering med hensyn til stk. 2, litra c), udarbejder EIOPA med forbehold af artikel 301b udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere metoderne til beregning af de heri anførte forholdsmæssigt supplerende kapitalkrav.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder efter proceduren i artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1094/2010.

▼**B**

KAPITEL VII

Forsikrings- og genforsikringsselskaber i vanskeligheder eller med uregelmæssige forhold

Artikel 136

Forsikrings- og genforsikringsselskabets identifikation og indberetning af forværringer af de finansielle vilkår

Forsikrings- og genforsikringsselskaber indfører procedurer, der sætter dem i stand til at identificere en forværring af de finansielle vilkår, og de indberetter omgående sådanne forværringer til tilsynsmyndighederne.

Artikel 137

Manglende opfyldelse af kravet til forsikringsmæssige hensættelser

Hvis et forsikrings- eller genforsikringsselskab ikke efterkommer bestemmelserne i kapitel IV, afdeling 2, kan tilsynsmyndighederne i selskabets hjemland forbyde den frie rådighed over aktiverne efter at have underrettet værtslandenes tilsynsmyndigheder herom. Hjemlandets tilsynsmyndigheder angiver, hvilke aktiver der skal være omfattet af disse foranstaltninger.

Artikel 138

Manglende opfyldelse af solvenskapitalkravet

1. Forsikrings- og genforsikringsselskaber underretter omgående tilsynsmyndighederne, så snart de konstaterer, at de ikke længere opfylder solvenskapitalkravet, eller at der er risiko for, at de i løbet af de efterfølgende tre måneder ikke vil være i stand til at opfylde kravet.

2. Senest to måneder efter at have konstateret, at det ikke opfylder solvenskapitalkravet, forelægger det pågældende forsikrings- eller genforsikringsselskab en realistisk genoprettelsesplan til godkendelse hos tilsynsmyndighederne.

3. Tilsynsmyndighederne kræver, at det pågældende forsikrings- eller genforsikringsselskab tager de nødvendige tiltag til senest seks måneder efter konstateringen af den manglende opfyldelse af solvenskapitalkravet på ny at afsætte ► **C1** det fornødne anerkendte kapitalgrundlag ◀ til dækning af solvenskapitalkravet eller reducere risikoprofilen for at sikre, at selskabet opfylder solvenskapitalkravet.

Tilsynsmyndighederne kan om nødvendigt forlænge denne frist med tre måneder.

▼ **M5**

4. I tilfælde af usædvanlige ugunstige situationer, der berører forsikrings- eller genforsikringsselskaber, der udgør en betydelig del af markedet eller af de berørte brancher, som erklæret af EIOPA, og hvor det er hensigtsmæssigt efter høring af ESRB, kan tilsynsmyndighederne forlænge den i stk. 3, andet afsnit, omhandlede periode med en periode på højst syv år under hensyntagen til alle relevante faktorer, herunder den gennemsnitlige varighed af de forsikringsmæssige hensættelser.

Uden at det berører EIOPA's beføjelser i medfør af artikel 18 i forordning (EU) nr. 1094/2010 erklærer EIOPA i forbindelse med dette stykke på anmodning af den kompetente tilsynsmyndighed tilstedeværelsen af en usædvanlig ugunstig situation. Den pågældende tilsynsførende myndighed kan anmode herom, hvis forsikrings- eller genforsikringsselskaber, der udgør en betydelig del af markedet eller af de berørte brancher, efter al sandsynlighed ikke kan opfylde et af kravene i stk. 3. Der er tale om en usædvanlig ugunstig situation, når den finansielle situation i et forsikrings- eller genforsikringsselskab, der udgør en betydelig del af markedet eller af de berørte brancher, er alvorligt eller i skadelig grad berørt af en eller flere af følgende betingelser:

- a) et fald på de finansielle markeder, der er uforudset, brat og voldsomt
- b) en situation med en vedvarende lav rente
- c) der sker en katastrofe, der har store konsekvenser.

EIOPA vurderer regelmæssigt i samarbejde med den pågældende tilsynsmyndighed, om betingelserne i andet afsnit stadig er gældende. EIOPA erklærer i samarbejde med den pågældende tilsynsmyndighed, når en usædvanlig ugunstig situation er ophørt med at eksistere.

Det pågældende forsikrings- eller genforsikringsselskab forelægger hver tredje måned tilsynsmyndigheden en situationsrapport med en redegørelse for de hidtidige foranstaltninger og fremskridt i retning af en genskabelse af det nødvendige anerkendte kapitalgrundlag til dækning af solvenskapitalkravet eller en reduktion af risikoprofilen for at sikre, at selskabet opfylder solvenskapitalkravet.

Den i første afsnit omhandlede forlængelse annulleres, hvis situationsrapporten viser, at der ikke er sket betydelige fremskridt i retning af en genskabelse af det nødvendige anerkendte kapitalgrundlag til dækning af solvenskapitalkravet eller en reduktion af risikoprofilen for at sikre, at selskabet opfylder solvenskapitalkravet, mellem datoen for konstateringen af den manglende opfyldelse af solvenskapitalkravet og datoen for forelæggelsen af situationsrapporten.

▼ **B**

5. Tilsynsmyndighederne kan undtagelsesvis, hvis de er af den opfattelse, at det pågældende selskabs finansielle situation vil forværres yderligere, desuden begrænse eller forbyde den frie rådighed over selskabets aktiver. Tilsynsmyndighederne underretter i så fald tilsynsmyndighederne i værtslandene om alle trufne foranstaltninger. Disse myndigheder træffer efter anmodning fra tilsynsmyndighederne i hjemlandet de samme foranstaltninger. Hjemlandets tilsynsmyndigheder angiver, hvilke aktiver der skal være omfattet af disse foranstaltninger.

*Artikel 139***Manglende opfyldelse af minimumskapitalkravet**

1. Forsikrings- og genforsikringsselskaber underretter tilsynsmyndighederne, så snart de konstaterer, at de ikke længere opfylder minimumskapitalkravet, eller at der er risiko for, at de i løbet af de efterfølgende tre måneder ikke vil være i stand til at opfylde kravet.

2. Senest en måned efter at have konstateret, at det ikke opfylder minimumskapitalkravet, forelægger det pågældende forsikrings- eller genforsikringsselskab, til godkendelse hos tilsynsmyndighederne, en kortfristet realistisk finansieringsplan med henblik på, senest tre måneder efter konstateringen, at forøge ► **C1** det anerkendte basiskapitalgrundlag ◀ til et niveau svarende til minimumskapitalkravet eller reducere risikoprofilen for at sikre, at selskabet opfylder minimumskapitalkravet.

3. Hjemlandets tilsynsmyndigheder kan endvidere begrænse eller forbyde den frie rådighed over forsikrings- eller genforsikringsselskabets aktiver. De underretter da tilsynsmyndighederne i værtslandene herom. Disse myndigheder træffer efter anmodning fra tilsynsmyndighederne i hjemlandet de samme foranstaltninger. Hjemlandets tilsynsmyndigheder angiver, hvilke aktiver der skal være omfattet af disse foranstaltninger.

*Artikel 140***Forbud mod den frie rådighed over aktiver, der befinder sig på en medlemsstats område**

Medlemsstaterne træffer de foranstaltninger, der er nødvendige for, at de i de tilfælde, der er nævnt i artikel 137-139 og artikel 144, stk. 2 på anmodning af forsikringsselskabets hjemland og i overensstemmelse med deres nationale lovgivning kan forbyde den frie rådighed over de aktiver, der befinder sig på deres område; hjemlandet angiver, hvilke aktiver der skal være omfattet af disse foranstaltninger.

*Artikel 141***Tilsynsbeføjelser i tilfælde af en forværring af de finansielle vilkår**

Fortsætter forværringen af selskabets solvens, kan tilsynsmyndighederne fortsætte med at træffe alle nødvendige foranstaltninger til at beskytte forsikringstagernes interesser som led i forsikringsaftaler eller sikre overholdelsen af forpligtelser, der følger af genforsikringsaftaler, jf. dog artikel 138 og 139.

Disse foranstaltninger skal stå i et rimeligt forhold til og følgelig afspejle graden og varigheden af forværringen af det pågældende forsikrings- eller genforsikringsselskabs solvens.

*Artikel 142***Genoprettelsesplan og finansieringsplan**

1. Den i artikel 138, stk. 2, nævnte genoprettelsesplan og den i artikel 139, stk. 2, nævnte finansieringsplan skal mindst indeholde oplysninger eller dokumentation vedrørende:

- a) anslåede administrationsomkostninger, navnlig de løbende almindelige omkostninger og provisioner
- b) oplysninger om de forventede indtægter og udgifter i forbindelse med direkte forsikringsvirksomhed, overtagelse af genforsikring og afgivelse i genforsikring
- c) en prognosticeret balance
- d) skøn over de finansielle midler, der er bestemt til dækning af de forsikringsmæssige hensættelser og solvenskapitalkravet og minimumskapitalkravet
- e) den generelle genforsikringspolitik.

2. Hvis tilsynsmyndighederne i henhold til stk. 1 i denne artikel har krævet en genoprettelsesplan som omhandlet i artikel 138, stk. 2, eller en finansieringsplan som omhandlet i artikel 139, stk. 2, undlader de

at udstede godkendelsescertifikat i henhold til artikel 39, så længe de er af den opfattelse, at forsikringstavernes rettigheder eller genforsikringsselskabets aftalebestemte forpligtelser er i fare.

▼ M5

Artikel 143

Delegerede retsakter og reguleringsmæssige tekniske standarder vedrørende artikel 138, stk. 4

1. Kommissionen vedtager i overensstemmelse med artikel 301a delegerede retsakter, der supplerer typerne af usædvanlige ugunstige situationer og præciserer, hvilke faktorer og kriterier EIOPA skal tage i betragtning, når den erklærer, at der foreligger en usædvanlig ugunstig situation, og som de tilsynsførende myndigheder skal tage i betragtning i forbindelse med en eventuel forlængelse af tilbagebetalingsperioden i overensstemmelse med artikel 138, stk. 4.

2. For at sikre konsekvent harmonisering i forbindelse med artikel 138, stk. 2, artikel 139, stk. 2, og artikel 141 udarbejder EIOPA med forbehold af artikel 301b udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for at præcisere indholdet af den i artikel 138, stk. 2, omhandlede genoprettelsesplan og den i artikel 139, stk. 2, omhandlede finansieringsplan og, for så vidt angår artikel 141, under behørig hensyntagen til at undgå procykliske virkninger.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder efter proceduren i artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1094/2010.

▼ B

Artikel 144

Tilbagekaldelse af tilladelse

1. Tilsynsmyndighederne i hjemlandet kan tilbagekalde en tilladelse, der er meddelt et forsikrings- eller genforsikringsselskab, hvis selskabet:

- a) ikke gør brug af tilladelsen inden for en frist på 12 måneder, udtrykkeligt giver afkald herpå eller ikke har udøvet sin virksomhed i en periode på over seks måneder, medmindre der i den pågældende medlemsstat findes bestemmelser om, at tilladelsen i sådanne tilfælde uden videre bortfalder
- b) ikke længere opfylder betingelserne for at opnå tilladelse
- c) groft tilsidesætter de forpligtelser, der påhviler det i medfør af de bestemmelser, som gælder for det.

Tilsynsmyndighederne i hjemlandet tilbagekalder en tilladelse, der er meddelt et forsikrings- eller genforsikringsselskab, i tilfælde af, at selskabet ikke opfylder minimumskapitalkravet, og tilsynsmyndighederne finder, at den forelagte finansieringsplan tydeligvis er utilstrækkelig, eller det pågældende selskab ikke efterlever den godkendte plan inden for en frist på tre måneder regnet fra det tidspunkt, hvor det blev konstateret, at minimumskapitalkravet ikke var opfyldt.

2. I tilfælde af tilbagekaldelse eller bortfald af tilladelsen underretter tilsynsmyndighederne i hjemlandet tilsynsmyndighederne i de øvrige medlemsstater herom, og disse myndigheder træffer alle nødvendige foranstaltninger for at forhindre forsikrings- eller genforsikringsselskabet i at påbegynde nye forretninger på deres område.

Tilsynsmyndighederne i hjemlandet træffer sammen med sidstnævnte myndigheder alle egnede foranstaltninger til beskyttelse af de sikredes interesser og begrænser navnlig den frie rådighed over forsikringsselskabets aktiver i medfør af artikel 140.

3. Enhver beslutning om tilbagekaldelse af en tilladelse skal indeholde en udførlig begrundelse og meddeles det pågældende forsikrings- eller genforsikringsselskab.

KAPITEL VIII

Fri etableringsret og fri udveksling af tjenesteydelser

Afdeling 1

Forsikringssekskabers etableringsret*Artikel 145***Betingelser for etablering af filial**

1. Medlemsstaterne sikrer, at et forsikringssekskab, der ønsker at etablere en filial på en anden medlemsstats område, meddeler hjemlandets tilsynsmyndigheder dette.

Et sekskabs permanente tilstedeværelse på en medlemsstats område sidestilles med en filial, også selv om denne tilstedeværelse ikke har form af en filial, men blot af et kontor, der ledes af sekskabets eget personale, eller af en uafhængig person, som har en fast bemyndigelse til at handle på sekskabets vegne i lighed med et agentur.

2. Medlemsstaterne kræver, at et forsikringssekskab, som ønsker at etablere en filial i en anden medlemsstat, indgiver følgende oplysninger sammen med den i stk. 1 nævnte meddelelse:

- a) i hvilken medlemsstat, det har til hensigt at etablere en filial
- b) en driftsplan, hvori der mindst angives arten af den påtænkte virksomhed og filialens organisatoriske struktur
- c) navnet på en person, som har tilstrækkelige beføjelser til at forpligte forsikringssekskabet over for tredjepart samt til at repræsentere forsikringssekskabet eller, i Lloyd's tilfælde, de pågældende forsikringsgivere og til at repræsentere sekskabet eller forsikringsgiverne over for filialmedlemsstatens myndigheder og domstole («generalbefuldmægtiget«)
- d) en adresse i værtslandet, hvorfra der kan indhentes, eller hvortil der kan sendes dokumenter, herunder alle meddelelser til den generalbefuldmægtigede.

Med hensyn til Lloyd's skal dette, i tilfælde af eventuelle tvister i værtslandet, der hidrører fra indgåede forpligtelser, ikke medføre større vanskeligheder for de sikrede, end hvis tvisterne vedrørte sekskaber af sædvanlig type.

3. Hvis et skadesforsikringssekskab agter at lade sin filial dække risiciene i forsikringsklasse 10 i del A i bilag I, bortset fra fragtførernes ansvar, skal det fremlægge en erklæring om, at det er blevet medlem af det nationale bureau og den nationale garantifond i værtslandet.

4. I tilfælde af ændring af et forhold, der er givet meddelelse om efter stk. 2, litra b), c) eller d), underretter forsikringssekskabet skriftligt tilsynsmyndighederne i hjemlandet og i den medlemsstat, hvor den pågældende filial er beliggende om den pågældende ændring senest en måned før gennemførelsen af ændringen, således at tilsynsmyndighederne i hjemlandet og i den medlemsstat, hvor filialen er beliggende, kan overholde deres respektive forpligtelser i henhold til artikel 146.

*Artikel 146***Meddelelse af oplysninger**

1. Medmindre tilsynsmyndighederne i hjemlandet henset til den påtænkte etablering har grund til at nære mistillid til forsikringssekskabets ledelsessystem eller finansielle situation eller den generalbefuldmægtigedes egnethed og hæderlighed i overensstemmelse med artikel 42, skal de senest tre måneder efter modtagelsen af alle de i artikel 145, stk. 2, nævnte oplysninger videresende disse til tilsynsmyndighederne i værtslandet og underretter det berørte forsikringssekskab herom.

Hjemlandets tilsynsmyndigheder attesterer ligeledes, at forsikringsselskabet opfylder solvenskapitalkravet og minimumskapitalkravet beregnet i overensstemmelse med artikel 100 og 129.

2. Nægter tilsynsmyndighederne i hjemlandet at videregende de i artikel 145, stk. 2, nævnte oplysninger til tilsynsmyndighederne i værtslandet, skal dette afslag begrundes over for det berørte forsikringsselskab inden tre måneder efter modtagelsen af samtlige omhandlede oplysninger.

Et sådant afslag eller manglende svar skal kunne indbringes for domstolene i hjemlandet.

3. Inden forsikringsselskabets filial påbegynder sin virksomhed, har tilsynsmyndighederne i værtslandet en frist på to måneder fra modtagelsen af de i stk. 1 nævnte oplysninger til i givet fald at meddele hjemlandets tilsynsmyndigheder de vilkår, som begrundet i almene hensyn skal gælde for udøvelse af denne virksomhed i værtslandet. Hjemlandets tilsynsmyndigheder meddeler det pågældende forsikringsselskab disse oplysninger.

Forsikringsselskabet kan etablere filialen og påbegynde sin virksomhed fra den dato, hvor tilsynsmyndigheden i hjemlandet har modtaget en sådan meddelelse, eller, hvis der ikke modtages nogen meddelelse, så snart den i første afsnit nævnte frist er udløbet.

Afdeling 2

Fri udveksling af tjenesteydelser: forsikringsselskaber

Underafdeling 1

Generelle bestemmelser

Artikel 147

Forudgående meddelelse til hjemlandet

Ethvert forsikringsselskab, der for første gang i en eller flere medlemsstater agter at udøve sin virksomhed i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, skal forinden give tilsynsmyndighederne i hjemlandet meddelelse herom med angivelse af arten af de risici eller forpligtelser, det har til hensigt at dække.

Artikel 148

Meddelelse fra hjemlandet

1. Tilsynsmyndighederne i hjemlandet meddeler inden for en frist på en måned efter den i artikel 147 nævnte meddelelse den eller de medlemsstater, på hvis område et forsikringsselskab agter at udøve sin virksomhed i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, følgende:

- a) et certifikat, hvori det godtgøres, at forsikringsselskabet opfylder solvenskapitalkravet og minimumskapitalkravet beregnet i overensstemmelse med artikel 100 og 129
- b) de forsikringsklasser, inden for hvilke forsikringsselskabet har ret til at virke
- c) arten af de risici eller forpligtelser, som forsikringsselskabet har til hensigt at dække i værtslandet.

Samtidig underretter hjemlandets tilsynsmyndigheder det berørte forsikringsselskab om denne meddelelse.

2. Medlemsstater, på hvis område et skadesforsikringsselskab agter at præstere tjenesteydelser og i forbindelse hermed dække risiciene i forsikringsklasse 10 i del A i bilag I bortset fra fragtførerens ansvar, kan kræve, at selskabet:

- a) meddeler navn og adresse på den i artikel 18, stk. 1, litra h), nævnte repræsentant

b) fremlægger en erklæring om, at det er blevet medlem af det nationale bureau og den nationale garantifond i værtslandet.

3. Hvis tilsynsmyndighederne i hjemlandet ikke fremsender de i stk. 1 nævnte oplysninger inden for den deri fastsatte frist, skal de inden for samme frist underrette forsikringselskabet om årsagerne hertil.

Et sådant afslag eller manglende svar skal gøres til genstand for domstolsprøvelse i hjemlandet.

4. Forsikringselskabet kan påbegynde sin virksomhed på den dato, hvor det er blevet underrettet om den i stk. 1, første afsnit, omhandlede meddelelse.

▼ M5

Artikel 149

Ændring i risiciene eller forpligtelserne

Enhver ændring, som forsikringselskabet agter at foretage i de i artikel 147 omhandlede oplysninger, underkastes fremgangsmåden i artikel 147 og 148.

▼ B

Underafdeling 2

Ansvarsforsikring for motorkøretøjer

Artikel 150

Lovpligtig ansvarsforsikring for motorkøretøjer

1. Når et skadesforsikringselskab gennem et etableret forretningssted beliggende i en medlemsstat dækker en risiko, som henhører under forsikringsklasse 10 i del A i bilag I, bortset fra fragtførerens ansvar, og som består i en anden medlemsstat, pålægger værtslandet selskabet at blive medlem af forsikringsbureauet og garantifonden i den pågældende medlemsstat og at medvirke ved finansieringen deraf.

2. Det i dette stk. 1 omhandlede finansielle bidrag ydes kun i relation til risici, bortset fra fragtførerens ansvar, under forsikringsklasse 10 i del A i bilag I, der dækkes gennem levering af tjenesteydelser. Bidraget beregnes på samme grundlag som for skadesforsikringselskaber, der dækker sådanne risici fra et etableret forretningssted i den pågældende medlemsstat.

Beregningen foretages med udgangspunkt i forsikringselskabets præmieindtægter inden for denne forsikringsklasse i værtslandet eller det antal risici inden for denne forsikringsklasse, der dækkes i nævnte medlemsstat.

3. Værtslandet kan stille krav om, at et forsikringselskab, der tilbyder tjenesteydelser, skal overholde den pågældende medlemsstats bestemmelser om dækning af forøgede risici, i det omfang de finder anvendelse på skadesforsikringselskaber, der er etableret i denne medlemsstat.

Artikel 151

Ligebehandling af personer, der gør krav gældende

Værtslandet pålægger skadesforsikringselskabet at sikre, at personer, der gør krav gældende som følge af begivenheder på dens område, ikke stilles ringere, fordi virksomheden dækker en risiko, bortset fra fragtførerens ansvar, under forsikringsklasse 10 i del A i bilag I i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser og ikke ud fra et etableret forretningssted i den pågældende medlemsstat.

*Artikel 152***Repræsentant**

1. Med henblik på artikel 151 pålægger værtslandet skadesforsikrings-selskabet at udpege en repræsentant, der er bosat eller etableret på dens område, som skal indsamle alle nødvendige oplysninger i forbindelse med krav, og som skal have tilstrækkelige beføjelser til at repræsentere virksomheden over for skadelidte personer, der kunne gøre krav gældende, herunder med hensyn til betaling af sådanne krav, og til at repræsentere den eller, om nødvendigt, lade den repræsentere over for den pågældende medlemsstats domstole og myndigheder i forbindelse med disse krav.

Ligeledes kan det pålægges denne repræsentant at repræsentere virksomheden over for tilsynsmyndighederne i værtslandet ved kontrollen af, om der foreligger en forsikringsaftale, der dækker ansvarsforsikring for motorkøretøjer, samt om gyldigheden af denne aftale.

2. Værtslandet må ikke pålægge repræsentanten at udføre andre aktiviteter for det skadesforsikrings-selskab, der har udpeget ham, end dem, der er fastsat i stk. 1.

3. Udpegelsen af en repræsentant betragtes ikke i sig selv som oprettelse af en filial i henhold til artikel 145.

4. Har forsikrings-selskabet ikke udpeget en repræsentant, kan medlemsstaterne godkende, at den skadebehandlingsrepræsentant, der er udpeget i henhold til artikel 4 i direktiv 2000/26/EF, varetager hvervet som den i stk. 1 i denne artikel nævnte repræsentant.

*Afdeling 3***Beføjelser tillagt værtslandets tilsynsmyndigheder***Underafdeling 1***Forsikring***Artikel 153***Sprog**

Tilsynsmyndighederne i værtslandet kan kræve, at de oplysninger, som de har lov til at anmode om vedrørende den virksomhed, der udøves af forsikrings-selskaber, som opererer på deres område, gives på den pågældende medlemsstats officielle sprog.

*Artikel 154***Forudgående anmeldelse og forudgående godkendelse**

1. Værtslandet må ikke fastsætte bestemmelser om, at der kræves forudgående godkendelse eller løbende anmeldelse af de almindelige og specielle betingelser i forsikringsaftaler, af tariffer eller, i forbindelse med livsforsikring, af det tekniske grundlag for beregningen af bl.a. tariffer og forsikringsmæssige hensættelser og af de formularer og andre dokumenter, som et forsikrings-selskab agter at anvende over for forsikringstagerne.

2. Med henblik på at kontrollere, at deres nationale bestemmelser om forsikringsaftaler overholdes, kan værtslandet alene kræve, at ethvert forsikrings-selskab, der ønsker at udøve forsikringsvirksomhed på dets område, på opfordring skal kunne forelægge de betingelser og andre dokumenter, som det agter at anvende, uden at dette dog må gøres til en forhåndsbetingelse for, at forsikrings-selskabet kan udøve sin virksomhed.

3. Værtslandet må hverken opretholde eller indføre krav om forudgående anmeldelse eller godkendelse af tarifforhøjelser, medmindre krav herom alene er et led i en almindelig priskontrolordning.

Artikel 155

Forsikringsselskaber, der ikke efterkommer retsregler

1. Konstaterer tilsynsmyndighederne i et værtsland, at et forsikringsselskab, der på denne medlemsstats område har en filial eller udøver virksomhed i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, ikke efterkommer de retsregler i nævnte medlemsstat, der gælder for det, stiller de krav om, at det pågældende forsikringsselskab bringer et sådant ulovligt forhold til ophør.

2. Foretager det pågældende forsikringsselskab sig ikke det nødvendige, giver tilsynsmyndighederne i den pågældende medlemsstat tilsynsmyndighederne i hjemlandet meddelelse herom.

Hjemlandets tilsynsmyndigheder træffer snarest muligt alle nødvendige foranstaltninger med henblik på, at det pågældende forsikringsselskab bringer de ulovlige forhold til ophør.

Hjemlandets tilsynsmyndigheder underretter værtslandets tilsynsmyndigheder om de trufne foranstaltninger.

3. Hvis forsikringsselskabet trods de foranstaltninger, der er truffet af hjemlandet, eller fordi disse foranstaltninger viser sig at være utilstrækkelige eller ikke er gennemført i det pågældende land, fortsat overtræder de retsregler, der gælder i værtslandet, kan værtslandets tilsynsmyndigheder, efter at have givet hjemlandets tilsynsmyndigheder meddelelse herom, træffe egnede foranstaltninger for at forhindre eller standse yderligere overtrædelser og, såfremt det er strengt nødvendigt, forbyde selskabet at indgå nye forsikringsaftaler på værtslandets område.

▼ M5

Desuden kan tilsynsmyndigheden i hjemlandet eller værtsmedlemsstaten henvise sagen til EIOPA og anmode om bistand i overensstemmelse med artikel 19 i forordning (EU) nr. 1094/2010. I så fald kan EIOPA handle i overensstemmelse med de beføjelser, den er tillagt i henhold til nævnte artikel.

▼ B

Medlemsstaterne sikrer, at det på deres område er muligt at forkynde de retsdokumenter, der er nødvendige for sådanne foranstaltninger, for forsikringsselskaberne.

4. Stk. 1, 2 og 3 berører ikke medlemsstaternes ret til i nødstilfælde at træffe egnede foranstaltninger for at forhindre lovovertrædelser på deres område. Denne ret indebærer også mulighed for at forhindre forsikringsselskaber i at fortsætte med at indgå nye forsikringsaftaler på deres område.

5. Stk. 1, 2 og 3 berører ikke medlemsstaternes ret til at pålægge sanktioner ved overtrædelser på deres område.

6. Hvis det forsikringsselskab, der har gjort sig skyldig i overtrædelser, har et etableret forretningssted eller besidder ejendom i den pågældende medlemsstat, kan denne medlemsstats tilsynsmyndigheder i overensstemmelse med den nationale lovgivning iværksætte de for sådanne overtrædelser fastsatte nationale administrative sanktioner over for dette forretningssted eller denne ejendom.

7. Enhver foranstaltning, der træffes i henhold til stk. 2-6, og som omfatter begrænsninger i udøvelsen af forsikringsvirksomhed, skal behørigt begrundes og meddeles det pågældende forsikringsselskab.

8. Forsikringsselskaber forelægger på opfordring tilsynsmyndighederne i værtslandet alle de dokumenter, der forlanges af dem med henblik på gennemførelsen af stk. 1-7, for så vidt som forsikringsselskaber, der har hovedsæde i denne medlemsstat, også er forpligtet dertil.

▼ M5

9. Medlemsstaterne underretter Kommissionen og EIOPA om antallet og arten af sager, der har ført til afslag i henhold til artikel 146 og 148, eller hvor der er truffet foranstaltninger i henhold til stk. 3 og 4 i denne artikel.

▼B

Artikel 156

Reklame

Forsikringsselskaber med hovedsæde i en medlemsstat kan ved anvendelse af ethvert foreliggende kommunikationsmiddel reklamere for deres ydelser i værtslandet, så længe de ikke tilsidesætter de regler om sådanne reklamers form og indhold, der er begrundet i almene hensyn.

Artikel 157

Skatter på præmier

1. Uden at det foregriber en senere harmonisering, er alle forsikringsaftaler udelukkende pålagt de indirekte skatter og skattelignende afgifter, hvormed forsikringspræmierne er belastet i den medlemsstat, hvor risikoen består eller i den medlemsstat, hvor forpligtelsen består.

Ved anvendelsen af første afsnit betragtes indbo i en ejendom, der er beliggende på en medlemsstats område, med undtagelse af varer i erhvervsmæssig transit, som en risiko, der består i denne medlemsstat, selv om ejendommen og dens indbo ikke er dækket af samme forsikringsaftale.

I Spanien pålægges forsikringsaftaler også de ekstragebyrer, der ved lov er fastsat til fordel for det spanske »Consortio de Compensación de Seguros« til udførelse af dets opgaver i forbindelse med godtgørelse af tab på grund af usædvanlige begivenheder i denne medlemsstat.

2. Den lovgivning, der finder anvendelse på aftalen efter artikel 178 i dette direktiv og efter forordning (EF) nr. 593/2008, har ingen indflydelse på den gældende skattemæssige ordning.

3. Hver medlemsstat anvender på de forsikringsselskaber, som dækker risici eller indgår forpligtelser på dens område, de nationale bestemmelser vedrørende de foranstaltninger, der skal sikre opkrævning af de indirekte skatter og skattelignende afgifter i henhold til stk. 1.

Underafdeling 2

Genforsikring

Artikel 158

Genforsikringsselskaber, der ikke efterkommer retsregler

1. Konstaterer tilsynsmyndighederne i en medlemsstat, at et genforsikringsselskab, der på denne medlemsstats område har en filial eller udøver virksomhed i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, ikke efterkommer de retsregler i nævnte medlemsstat, der gælder for det, kræver de, at det pågældende genforsikringsselskab bringer disse uregelmæssige forhold til ophør. Samtidig forelægger de disse forhold for tilsynsmyndighederne i hjemlandet.

2. Hvis genforsikringsselskabet trods de foranstaltninger, der er truffet af hjemlandet, fortsat overtræder de retsregler, der gælder for det i værtslandet, eller fordi disse retsregler viser sig at være utilstrækkelige, kan værtslandets tilsynsmyndigheder, efter at have givet hjemlandets tilsynsmyndigheder meddelelse herom, træffe egnede foranstaltninger for at forhindre eller sanktionere yderligere overtrædelser og, såfremt det er strengt nødvendigt, forbyde selskabet at indgå nye genforsikringsaftaler på værtslandets område.

▼ M5

Desuden kan tilsynsmyndigheden i hjemlandet eller værtsmedlemsstaten henvise sagen til EIOPA og anmode om bistand i overensstemmelse med artikel 19 i forordning (EU) nr. 1094/2010. I så fald kan EIOPA handle i overensstemmelse med de beføjelser, den er tillagt i henhold til nævnte artikel.

▼ B

Medlemsstaterne sikrer, at det på deres område er muligt at forkynde de retsdokumenter, der er nødvendige for sådanne foranstaltninger, for genforsikringsselskaberne.

3. Enhver foranstaltning, der træffes i henhold til stk. 1 og 2, og som omfatter sanktioner eller begrænsninger i udøvelsen af genforsikringsvirksomhed, skal behørigt begrundes og meddeles det pågældende genforsikringsselskab.

Afdeling 4

Statistiske oplysninger**▼ M5***Artikel 159***Statistiske oplysninger om grænseoverskridende virksomhed**

Forsikringsselskaberne meddeler særskilt for henholdsvis forsikringsvirksomhed, der udøves i henhold til reglerne om fri etableringsret, og forsikringsvirksomhed, der udøves i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, den kompetente tilsynsmyndighed i hjemlandet beløbet for præmier, skadesudgifter og provisioner, uden fradrag af genforsikringsandelen, på følgende måde:

- a) for skadesforsikring: efter branche i overensstemmelse med den relevante delegerede retsakt
- b) for livsforsikring: efter branche i overensstemmelse med den relevante delegerede retsakt.

For så vidt angår forsikringsklasse 10 i del A i bilag I, undtagen fragtførerens ansvar, underretter det pågældende selskab også tilsynsmyndighederne om skadesfrekvensen og de gennemsnitlige skadesudgifter.

Hjemlandets tilsynsmyndigheder forelægger inden for en rimelig frist og i samlet form de i stk. 1 og 2 omhandlede oplysninger til tilsynsmyndighederne i de berørte medlemsstater efter anmodning fra disse.

▼ B

Afdeling 5

Behandling af aftaler indgået af filialer i forbindelse med likvidation*Artikel 160***Likvidation af forsikringsselskaber**

Træder et forsikringsselskab i likvidation, skal forpligtelserne i forbindelse med aftaler, der er indgået gennem en filial eller i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, opfyldes på samme måde som forpligtelserne i forbindelse med dette selskabs andre forsikringsaftaler, uanset de sikredes eller begunstigedes nationalitet.

*Artikel 161***Likvidation af genforsikringselskaber**

Træder et genforsikringselskab i likvidation, skal forpligtelserne i forbindelse med aftaler, der er indgået gennem en filial eller i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, opfyldes på samme måde som forpligtelserne i forbindelse med dette selskabs andre genforsikringsaftaler.

*KAPITEL IX****Filialer, der er etableret inden for fællesskabet, og som hører under forsikrings- eller genforsikringselskaber med hovedsæde uden for fællesskabet***

Afdeling 1

Adgang til udøvelse af virksomhed*Artikel 162***Principper for at opnå tilladelse og betingelser**

1. Medlemsstaterne gør adgangen til den i artikel 2, stk. 1, første afsnit, omhandlede form for virksomhed på deres område betinget af en tilladelse for alle selskaber med hovedsæde uden for Fællesskabet.

2. Medlemsstaten kan give denne tilladelse, såfremt selskabet mindst opfylder følgende betingelser:

- a) det er beføjet til at udøve forsikringsvirksomhed i medfør af den nationale lovgivning, det er undergivet
- b) det opretter en filial på den medlemsstats område, hvor tilladelse søges
- c) det forpligter sig til på filialens hjemsted at føre særskilt regnskab for den virksomhed, der udøves der, samt opbevare alle forretningsdokumenter sammesteds
- d) det udpeger en generalagent, som skal godkendes af tilsynsmyndighederne
- e) det råder i den medlemsstat, hvor det søger om tilladelse, over aktiver af en størrelse, der mindst er lig med halvdelen af det i artikel 129, stk. 1, litra d), foreskrevne absolutte minimum for minimumskapitalkravet og deponerer en fjerdedel af dette absolutte minimum som sikkerhed
- f) det forpligter sig til at overholde solvenskapitalkravet og minimumskapitalkravet i overensstemmelse med artikel 100 og 128
- g) det oplyser navn og adresse på den skadebehandlingsrepræsentant, som er udpeget i enhver anden medlemsstat end den, hvor tilladelsen søges, hvis de dækkede risici henhører under forsikringsklasse 10 i del A i bilag I, bortset fra fragtførerens ansvar
- h) det fremlægger en driftsplan i henhold til artikel 163
- i) det overholder de ledelseskrav, der er fastsat i kapitel IV, afdeling 2.

3. Med henblik på dette kapitel forstås ved »filial« en permanent tilstedeværelse på en medlemsstats område af et selskab som omhandlet i stk. 1, der opnår tilladelse i denne medlemsstat og udøver forsikringsvirksomhed.

*Artikel 163***Driftsplan for filialen**

1. Den i artikel 162, stk. 2, litra h), nævnte driftsplan for filialen skal indeholde følgende:

- a) oplysninger om arten af de risici eller forpligtelser, som selskabet har til hensigt at påtage sig
- b) oplysninger om grundprincipperne for genforsikring

- c) skøn over det fremtidige solvenskapitalkrav, jf. kapitel VI, afdeling 4, på basis af den forventede balance samt oplysninger om den metode, der anvendes til beregning af disse skøn
- d) skøn over det fremtidige minimumskapitalkrav, jf. kapitel VI, afdeling 5, på basis af den forventede balance samt oplysninger om den metode, der anvendes til beregning af disse skøn
- e) oversigt over selskabets anerkendte ► **C1** kapitalgrundlag ◀ og ► **C1** basiskapitalgrundlag ◀ til dækning af solvenskapitalkravet og minimumskapitalkravet som omhandlet i kapitel VI, afdeling 4 og 5
- f) anslåede omkostninger ved opbygningen af administrationen og akvisionsnettet, de dertil bestemte finansielle midler og, hvis de risici, der skal dækkes, henhører under forsikringsklasse 18 i del A i bilag I, de midler, der står til rådighed til levering af assistancen
- g) oplysninger om strukturen i ledelsessystemet.

2. Ud over kravene i stk. 1 skal driftsplanen for de første tre regnskabsår indeholde følgende:

- a) en prognosticeret balance
- b) skøn over de finansielle midler, der er bestemt til dækning af de forsikringsmæssige hensættelser, minimumskapitalkravet og solvenskapitalkravet
- c) for skadesforsikringsvirksomhed:
 - i) de anslåede administrationsomkostninger bortset fra omkostninger i forbindelse med administrationens opbygning, navnlig de løbende almindelige omkostninger og provisioner
 - ii) de anslåede præmier eller bidrag og skadesudgifter
- d) for livsforsikringsvirksomhed skal driftsplanen indeholde en oversigt, der giver detaljerede oplysninger om de forventede indtægter og udgifter i forbindelse med direkte forsikringsvirksomhed, overtagelse af genforsikring og afgivelse i genforsikring.

3. Medlemsstaterne kan, for så vidt angår livsforsikringer, kræve, at forsikringsselskaber foretager løbende anmeldelse af det tekniske grundlag for beregningen af tariffer og forsikringsmæssige hensættelser, uden at dette dog må gøres til en forhåndsbetingelse for, at et livsforsikringsselskab kan udøve sin virksomhed.

Artikel 164

Overdragelse af portefølje

1. Medlemsstaterne tillader på de i den nationale lovgivning fastsatte betingelser, at filialer, der er etableret på deres område og omhandlet i dette kapitel, overdrager hele eller en del af deres forsikringsportefølje til et overtagende selskab, der er etableret i samme medlemsstat, hvis tilsynsmyndighederne i denne medlemsstat eller i givet fald i den i artikel 167 omhandlede medlemsstat bekræfter, at det overtagende selskab, overdragelsen taget i betragtning, har ► **C1** det fornødne anerkendte kapitalgrundlag ◀ til dækning af det i artikel 100, stk. 1, omhandlede solvenskapitalkrav.

2. Medlemsstaterne tillader på de i den nationale lovgivning fastsatte betingelser, at filialer, der er etableret på deres område og omhandlet i dette kapitel, overdrager hele eller en del af deres forsikringsportefølje til et forsikringsselskab med hovedsæde i en anden medlemsstat, hvis tilsynsmyndighederne i denne medlemsstat bekræfter, at det overtagende selskab, overdragelsen taget i betragtning, har ► **C1** det fornødne anerkendte kapitalgrundlag ◀ til dækning af det i artikel 100, stk. 1, omhandlede solvenskapitalkrav.

3. Såfremt en medlemsstat på de i den nationale lovgivning fastsatte betingelser tillader, at filialer, der er etableret på dens områder og omhandlet i dette kapitel, overdrager hele eller en del af deres forsikringsportefølje til et agentur eller en filial, som er omhandlet i dette kapitel og etableret på en anden medlemsstats område, skal den sikre sig, at tilsynsmyndighederne i det overtagende selskabs hjemland eller i givet fald i den i artikel 167 omhandlede medlemsstat bekræfter at:

- a) det overtagende selskab, overdragelsen taget i betragtning, har ► **C1** det fornødne anerkendte kapitalgrundlag ◀ til dækning af solvenskapitalkravet
- b) en sådan overdragelse er mulig efter loven i det overtagende selskabs hjemland, og
- c) sidstnævnte er indforstået med overdragelsen.

4. Den medlemsstat, hvor den overdragende filial er beliggende, giver i de i stk. 1, 2 og 3 nævnte tilfælde tilladelse til overdragelsen efter at have modtaget godkendelse fra tilsynsmyndighederne i den medlemsstat, hvor risikoen eller forpligtelsen består, såfremt denne ikke er den medlemsstat, hvor den overdragende filial er beliggende.

5. Tilsynsmyndighederne i de hørte medlemsstater meddeler tilsynsmyndighederne i det overdragende filials hjemland deres udtalelse eller deres samtykke senest tre måneder efter anmodningens modtagelse. Har de hørte myndigheder ikke svaret ved udløbet af denne frist, betragtes dette som en positiv udtalelse eller et stiltiende samtykke.

6. En overdragelse, der tillades i henhold til stk. 1-5, skal i den medlemsstat, hvor risikoen eller forpligtelsen består, offentliggøres som foreskrevet i den nationale lovgivning.

Overdragelsen kan uden videre gøres gældende over for de berørte forsikringstagere, de forsikrede og enhver anden person, som har rettigheder eller forpligtelser i kraft af de overdragne aftaler.

Artikel 165

Forsikringsmæssige hensættelser

Medlemsstaterne pålægger selskaberne at oprette tilstrækkelige forsikringsmæssige hensættelser til dækning af de på deres område indgåede forsikrings- og genforsikringsforpligtelser beregnet i overensstemmelse med kapitel VI, afdeling 2. Medlemsstaterne pålægger selskaberne at værdiansætte aktiver og passiver i overensstemmelse med kapitel VI, afdeling 1, og beregne ► **C1** kapitalgrundlaget ◀ i overensstemmelse med kapitel VI, afdeling 3.

Artikel 166

Solvenskapitalkrav og minimumskapitalkrav

1. Hver medlemsstat pålægger de filialer, der er oprettet på dens område, at råde over ► **C1** et anerkendt kapitalgrundlag ◀, der er sammensat som beskrevet i artikel 98, stk. 3.

Solvenskapitalkravet og minimumskapitalkravet beregnes i overensstemmelse med bestemmelserne i kapitel VI, afdeling 4 og 5.

Ved beregning af solvenskapitalkravet og minimumskapitalkravet, både i forbindelse med skadesforsikring og i forbindelse med livsforsikring skal imidlertid kun filialens forretninger tages i betragtning.

2. ► **C1** Det anerkendte basiskapitalgrundlag ◀, der kræves til dækning af minimumskapitalkravet og det absolutte minimum for minimumskapitalkravet sammensættes i overensstemmelse med artikel 98, stk. 4.

3. ► **C1** Det anerkendte basiskapitalgrundlag ◀ må ikke være mindre end halvdelen af det i artikel 129, stk. 1, litra d), fastsatte absolutte minimum.

Den sikkerhed, der stilles i overensstemmelse med artikel 162, stk. 2, litra e), medregnes i ► **C1** det anerkendte basiskapitalgrundlag ◀ til dækning af minimumskapitalkravet.

4. De aktiver, der dækker solvenskapitalkravet, skal op til et beløb på størrelse med minimumskapitalkravet være lokaliseret i den medlemsstat, hvor virksomheden udøves og, for så vidt angår det resterende beløb, inden for Fællesskabet.

*Artikel 167***Fordele for selskaber med tilladelse i flere medlemsstater**

1. Selskaber, der har anmodet om eller opnået tilladelse fra flere medlemsstater, kan anmode om følgende fordele, som kun kan ydes samlet:

- a) det i artikel 166 omhandlede solvenskapitalkrav beregnes på grundlag af den samlede virksomhed, som de udøver inden for Fællesskabet
- b) den i artikel 162, stk. 2, litra e), omhandlede sikkerhed stilles kun i én af disse stater
- c) de aktiver, der dækker minimumskapitalkravet, kan i overensstemmelse med artikel 134 lokaliseres i hvilken som helst af de medlemsstater, hvor de udøver deres virksomhed.

I de i første afsnit, litra a), nævnte tilfælde tages kun den virksomhed, som udøves af samtlige filialer, der er etableret inden for Fællesskabet, i betragtning ved denne beregning.

2. Anmodning om opnåelse af de i stk. 1 nævnte fordele fremsættes over for tilsynsmyndighederne i de pågældende medlemsstater. I anmodningen anføres den myndighed, der fremover skal efterprøve de i Fællesskabet etablerede filialers solvens for så vidt angår deres samlede virksomhed. Selskabets valg af myndighed skal begrundes.

Den sikkerhed, der er omhandlet i artikel 162, stk. 2, litra e), stilles i den pågældende medlemsstat.

3. De i stk. 1 nævnte fordele må kun ydes med samtykke fra tilsynsmyndighederne i samtlige de medlemsstater, hvor anmodningen er fremsat.

Disse fordele får virkning fra det tidspunkt, på hvilket den valgte tilsynsmyndighed over for de øvrige tilsynsmyndigheder har erklæret sig rede til at efterprøve de i Fællesskabet etablerede filialers solvens for så vidt angår deres samlede virksomhed.

Den valgte tilsynsmyndighed modtager fra de øvrige medlemsstater de oplysninger, der er nødvendige for at efterprøve den samlede solvens for filialer, der er etableret på deres område.

4. Tilladelsen til at anvende de i medfør af stk. 1, 2 og 3 ydede fordele tilbagekaldes af samtlige berørte medlemsstater samtidig på foranledning af en eller flere af de berørte medlemsstater.

*Artikel 168***Beretning, tilsynsmæssigt og statistisk materiale og kriseramte selskaber**

Med henblik på denne afdeling finder artikel 34 og artikel 139, stk. 3, samt artikel 140 og 141 anvendelse.

Ved anvendelsen af artikel 137-139 i tilfælde af en virksomhed, der har opnået de i artikel 167, stk. 1, 2 og 3, omhandlede fordele, ligestilles den tilsynsmyndighed, der har til opgave at efterprøve solvensen i de filialer, der er etableret inden for Fællesskabet, for så vidt angår deres samlede virksomhed, med tilsynsmyndigheden i den medlemsstat, på hvis område virksomheden har sit vedtægtsmæssige hjemsted.

*Artikel 169***Adskillelse af skades- og livsforsikringsvirksomhed**

1. De i denne afdeling omhandlede filialer må ikke samtidig udøve livsforsikrings- og skadesforsikringsvirksomhed i samme medlemsstat.

2. Uanset stk. 1 kan medlemsstaterne fastsætte, at de i denne afdeling omhandlede filialer, som på den i artikel 73, stk. 5, første afsnit, nævnte relevante dato udøvede de to former for virksomhed på en medlemsstats område, kan fortsætte deres virksomhed dér på betingelse af, at der i overensstemmelse med artikel 74 oprettes særskilt forvaltning for hver af disse former for virksomhed.

3. Enhver medlemsstat, som i medfør af artikel 73, stk. 5, andet afsnit, kræver af de selskaber, der er etableret på dens område, at de ophører med samtidig at udøve de former for virksomhed, som de udøver på den i artikel 73, stk. 5, første afsnit, nævnte relevante dato, skal kræve, at denne afgørelse ligeledes finder anvendelse på de i denne afdeling omhandlede filialer, som er etableret på dens område, og som dér udøver begge former for virksomhed samtidig.

Medlemsstaterne kan fastsætte, at de i denne afdeling omhandlede filialer, hvis hovedkontor udøver begge former for virksomhed samtidig, og som på de i artikel 73, stk. 5, første afsnit, nævnte datoer på en medlemsstats område udelukkende udøvede skadesforsikringsvirksomhed, kan fortsætte deres virksomhed dér. Hvis selskabet ønsker at udøve skadesforsikringsvirksomhed på dette område, må det kun udøve livsforsikringsvirksomhed gennem et datterselskab.

Artikel 170

Tilbagekaldelse af tilladelse for selskaber med tilladelse i flere medlemsstater

Såfremt den i artikel 167, stk. 2, nævnte myndighed tilbagekalder tilladelsen, underretter den tilsynsmyndighederne i de øvrige medlemsstater, hvor selskabet udøver sin virksomhed, herom, og disse træffer hensigtsmæssige foranstaltninger.

Såfremt beslutningen om tilbagekaldelse begrundes med utilstrækkelig samlet solvens, således som den er fastsat ved det i artikel 167 omhandlede samtykke foranstalter de medlemsstater, der deltager i dette samtykke, ligeledes tilbagekaldelse af deres tilladelse.

Artikel 171

Aftaler med tredjelande

Fællesskabet kan i de aftaler, det i overensstemmelse med traktaten indgår med et eller flere tredjelande, blive enige om anvendelse af bestemmelser, der afviger fra de i denne afdeling fastsatte, med det formål på betingelse af gensidighed at garantere en tilstrækkelig beskyttelse af forsikringstagerne og de forsikrede i medlemsstaterne.

Afdeling 2

Genforsikring

▼ M5

Artikel 172

Ækvivalens i forhold til genforsikringselskaber

1. Kommissionen vedtager i overensstemmelse med artikel 301a delegerede retsakter til præcisering af kriterierne for vurdering af, hvorvidt et tredjelands solvensregler, som anvendes på den genforsikringsvirksomhed, der udøves af selskaber med hovedsæde i det pågældende tredjeland, er ækvivalente med reglerne i afsnit I.

2. Hvis de i henhold til stk. 1 fastlagte kriterier er opfyldt af et tredjeland, kan Kommissionen i overensstemmelse med artikel 301a og bistået af EIOPA i overensstemmelse med artikel 33, stk. 2, i forordning (EU) nr. 1094/2010, vedtage delegerede retsakter, der fastsætter, at tredjelandets solvensregler, som anvendes på den genforsikringsvirksomhed, der udøves af selskaber med hovedsæde i det pågældende tredjeland, er ækvivalente med reglerne i afsnit I i dette direktiv.

Disse delegerede retsakter tages regelmæssigt op til revision for at tage hensyn til eventuelle afgørende ændringer af den i afsnit I fastsatte tilsynsordning og af tilsynsordningen i tredjelandet.

EIOPA offentliggør og ajourfører på sit websted en liste over alle de tredjelande, der henvises til i første afsnit.

3. Når det i overensstemmelse med stk. 2 er blevet fastslået, at et tredjelandes solvensregler er ækvivalente med reglerne i dette direktiv, behandles genforsikringsaftaler indgået med selskaber med hovedsæde i dette tredjeland på samme måde som genforsikringsaftaler indgået med selskaber, der har opnået tilladelse i overensstemmelse med dette direktiv.

4. Uanset stk. 2, og selv hvis de i henhold til stk. 1 fastlagte kriterier ikke er opfyldt, kan Kommissionen i overensstemmelse med artikel 301a og bistået af EIOPA i overensstemmelse med artikel 33, stk. 2, i forordning (EU) nr. 1094/2010 vedtage delegerede retsakter, der fastslår, at de solvensregler, som et tredjeland anvender på den genforsikringsvirksomhed, der udøves af selskaber med hovedsæde i det pågældende tredjeland, er midlertidigt ækvivalente med reglerne i afsnit I, hvis det pågældende tredjeland mindst opfylder følgende kriterier:

- a) tredjelandet har forpligtet sig over for Unionen til at vedtage og anvende solvensregler, der kan betragtes som ækvivalente i overensstemmelse med stk. 2, inden udløbet af denne begrænsede periode, og til at påbegynde processen for vurdering af ækvivalens
- b) det har udarbejdet et arbejdsprogram til opfyldelse af den i litra a) omhandlede forpligtelse
- c) det har allokeret tilstrækkelige ressourcer til opfyldelse af den i litra a) omhandlede forpligtelse
- d) det anvender solvensregler, der er risikobaserede og opstiller kvantitative og kvalitative solvenskrav samt krav vedrørende tilsynsindberetning og gennemsigtighed
- e) det har indgået skriftlige aftaler med EIOPA og tilsynsmyndighederne om samarbejde og udveksling af fortrolige oplysninger af tilsynsmæssig karakter
- f) det har et uafhængigt tilsynssystem, og
- g) det har indført tavshedspligt for alle, der handler på vegne af dets tilsynsmyndigheder, navnlig ved informationsudveksling mellem EIOPA og tilsynsmyndigheder.

Alle delegerede retsakter vedrørende midlertidig ækvivalens skal tage højde for rapporter fra Kommissionen i overensstemmelse med artikel 177, stk. 2. Disse delegerede retsakter revideres regelmæssigt på grundlag af årlige statusrapporter fra det pågældende tredjeland, som fremlægges for og vurderes af Kommissionen en gang om året. EIOPA bistår Kommissionen i vurderingen af disse statusrapporter.

EIOPA offentliggør og ajourfører på sit websted en liste over alle de tredjelande, der omhandles i første afsnit.

Kommissionen kan vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 301a og yderligere præcisere betingelserne fastsat i første afsnit.

5. Den begrænsede periode, der er omhandlet i stk. 4, første afsnit, udløber den 31. december 2020 eller på den dato, hvor tilsynsordningen i det pågældende tredjeland, i overensstemmelse med stk. 2, betragtes som værende ækvivalent med det, der er fastlagt i afsnit I, alt efter hvilket tidspunkt, der er tidligst.

Denne periode kan forlænges med op til et år, såfremt det er nødvendigt for, at EIOPA og Kommissionen kan gennemføre ækvivalensvurderingen i henhold til stk. 2.

6. Genforsikringsaftaler indgået med selskaber med hovedsæde i et tredjeland, hvis tilsynsordning er anerkendt som værende midlertidigt ækvivalent i overensstemmelse med stk. 4, behandles på samme måde som den i stk. 3 anførte. Artikel 173 finder ligeledes anvendelse for genforsikrings-selskaber med hovedsæde i et tredjeland, hvis tilsynsordning er anerkendt som midlertidigt ækvivalent i overensstemmelse med stk. 4.

*Artikel 173***Forbud mod at stille aktiver som sikkerhed**

Medlemsstaterne må ikke med henblik på oprettelse af forsikringsmæssige hensættelser bevare eller indføre en ordning med bruttohensættelser, som indebærer, at aktiver stilles som sikkerhed for ikke op-tjente præmier og udestående erstatningshensættelser, hvis genforsikreren er et tredjelandforsikrings- eller genforsikringsselskab beliggende i et land, hvis solvensregler betragtes som ækvivalente med reglerne i dette direktiv, jf. artikel 172.

*Artikel 174***Principper og betingelser for udøvelse af genforsikringsvirksomhed**

En medlemsstat må ikke på tredjelandsgenforsikringsselskaber, som påbegynder eller udøver genforsikringsvirksomhed på dens område, anvende bestemmelser, som indebærer en gunstigere behandling end den, der indrømmes genforsikringsselskaber med hovedsæde i den pågældende medlemsstat.

*Artikel 175***Aftaler med tredjelande**

1. Kommissionen kan fremsætte forslag for Rådet om at indlede forhandlinger med et eller flere tredjelande om aftaler vedrørende de nærmere vilkår for, hvordan tilsynet skal anvendes på:

- a) tredjelandsgenforsikringsselskaber, som udøver genforsikringsvirksomhed i Fællesskabet
- b) Fællesskabsgenforsikringsselskaber, som udøver genforsikringsvirksomhed i et tredjeland.

2. De i stk. 1 omhandlede aftaler skal bl.a. bestræbe sig på at sikre en effektiv markedsadgang på basis af ækvivalens i forsigtighedsbaseret regulering for genforsikringsselskaber på hver kontraherende parts område og gensidig anerkendelse af tilsynsregler og tilsynspraksis i forbindelse med genforsikring. De skal også bestræbe sig på at sikre:

- a) at medlemsstaternes tilsynsmyndigheder kan indhente de nødvendige oplysninger for tilsynet med genforsikringsselskaber, som har hovedsæde i Fællesskabet og udøver virksomhed på de pågældende tredjelandes område
- b) at tredjelandes tilsynsmyndigheder kan indhente de nødvendige oplysninger for tilsynet med genforsikringsselskaber, som har hovedsæde på deres område og udøver virksomhed i Fællesskabet.

3. Med forbehold af traktatens artikel 300, stk. 1 og 2, undersøger Kommissionen bistået af Det Europæiske Udvalg for Forsikring og Arbejdsmarkedsrelaterede Pensioner resultatet af de i stk. 1 omhandlede forhandlinger og den deraf opståede situation.

*KAPITEL X****Datterselskaber af forsikrings- og genforsikringsselskaber, der henhører under et tredjelandes lovgivning, og sådanne selskabers erhvervelse af kapitalinteresser****Artikel 176***Medlemsstaternes underretning af Kommissionen**

Medlemsstaternes tilsynsmyndigheder underretter Kommissionen og de øvrige medlemsstaters tilsynsmyndigheder om enhver meddelelse af tilladelse til et direkte eller indirekte datterselskab, hvis moderselskab eller moderselskaber henhører under et tredjelandes lovgivning.

Der gives i den forbindelse også oplysninger om den pågældende koncerns opbygning.

Når et selskab henhørende under et tredjeland's lovgivning erhverver kapitalinteresser i et forsikrings- eller genforsikringsselskab, der er meddelt tilladelse i Fællesskabet, som bevirker, at forsikrings- eller genforsikringsselskabet bliver et datterselskab af dette tredjelandsselskab, underretter hjemlandets tilsynsmyndigheder Kommissionen og de øvrige medlemsstaters tilsynsmyndigheder herom.

Artikel 177

Tredjelandes behandling af forsikrings- og genforsikringsselskaber fra Fællesskabet

▼ M5

1. Medlemsstaterne underretter Kommissionen og EIOPA om alle generelle vanskeligheder, som deres forsikrings- eller genforsikringsselskaber har mødt i forbindelse med etablering eller udøvelse af virksomhed i et tredjeland.

▼ B

2. Kommissionen forelægger med jævne mellemrum Rådet en rapport, hvori den gennemgår behandlingen i tredjelande af forsikrings- eller genforsikringsselskaber, der er meddelt tilladelse i Fællesskabet, med hensyn til følgende:

- a) etableringen i tredjelande af forsikrings- eller genforsikringsselskaber, der er meddelt tilladelse i Fællesskabet
- b) deres erhvervelse af kapitalinteresser i forsikrings- eller genforsikringsselskaber i tredjelande
- c) deres udøvelse af forsikrings- eller genforsikringsvirksomhed
- d) deres grænseoverskridende levering af forsikrings- eller genforsikringsydelser fra Fællesskabet til tredjelande.

Kommissionen forelægger Rådet disse rapporter, om nødvendigt ledsaget af passende forslag eller henstillinger.

AFSNIT II

SÆRLIGE BESTEMMELSER VEDRØRENDE FORSIKRING OG GENFORSIKRING

KAPITEL I

Gældende lovgivning og betingelser i direkte forsikringsaftaler

Afdeling 1

Gældende lovgivning

Artikel 178

Gældende lovgivning

Medlemsstater, der ikke er omfattet af forordning (EF) nr. 593/2008, anvender bestemmelserne i den forordning til at afgøre, hvilken lovgivning der finder anvendelse på forsikringsaftaler, der falder ind under artikel 7 i nævnte forordning.

Afdeling 2

Lovpligtig forsikring*Artikel 179***Andre forpligtelser**

1. Skadesforsikringsselskaber kan tilbyde og indgå aftaler om lovpligtig forsikring på de i denne artikel fastsatte betingelser.

2. Påbyder en medlemsstat forsikringspligt, opfylder forsikringsaftalen kun dette påbud, hvis den overholder de særlige bestemmelser, der gælder for forsikringen i den pågældende medlemsstat.

3. Kræver en medlemsstat lovpligtig forsikring, og skal forsikringsselskabet meddele tilsynsmyndighederne, at dækningen er bortfaldet, kan dette bortfald kun gøres gældende over for skadelidte tredjeparter på de i denne medlemsstat fastsatte betingelser.

4. Hver medlemsstat underretter Kommissionen om de risici, for hvilke der kræves lovpligtig forsikring, med angivelse af følgende:

- a) de særlige bestemmelser vedrørende denne forsikring
- b) de oplysninger, som skal indeholdes i den attest, som skadesforsikringsselskabet skal udstede til den forsikrede, når den pågældende medlemsstat kræver bevis for, at forsikringspligten er opfyldt.

En medlemsstat kan kræve, at de i første afsnit, litra b), omhandlede oplysninger omfatter en erklæring fra forsikringsselskabet om, at forsikringsaftalen er i overensstemmelse med de særlige bestemmelser, der gælder for denne forsikring.

Kommissionen offentliggør de i første afsnit, litra b), omhandlede oplysninger i Den Europæiske Unions Tidende.

Afdeling 3

Almene hensyn*Artikel 180***Almene hensyn**

Hverken den medlemsstat, hvor risikoen eller den medlemsstat, hvor forpligtelsen består, må forhindre forsikringstageren i at indgå en aftale med et forsikringsselskab, der har fået tilladelse i henhold til artikel 14, når indgåelsen af aftalen ikke er i strid med gældende retsregler begrundet i almene hensyn i den medlemsstat, hvor risikoen eller forpligtelsen består.

Afdeling 4

Betingelser i forsikringsaftaler og beregning af tariffer*Artikel 181***Skadesforsikring**

1. Medlemsstaterne må ikke stille krav om forudgående godkendelse eller løbende anmeldelse af de almindelige og specielle betingelser i forsikringsaftaler, af tariffer og af formularer og andre trykte dokumenter, som et forsikringsselskab agter at anvende over for forsikringstagerne.

Medlemsstaterne kan kræve, at de pågældende betingelser og de øvrige dokumenter på opfordring skal kunne forelægges, alene med henblik på at kontrollere, at nationale bestemmelser om forsikringsaftaler overholdes. Disse krav må ikke gøres til en forhåndsbetingelse for, at et forsikringsselskab kan udøve sin virksomhed.

2. En medlemsstat, der pålægger forpligtelse til at tegne en forsikring, kan kræve, at forsikringsselskaber meddeler tilsynsmyndighederne de almindelige og specielle betingelser i sådanne forsikringer, før de anvendes.

3. Medlemsstaterne skal hverken opretholde eller indføre krav om forudgående meddelelse om eller godkendelse af tarifforhøjelser, medmindre krav herom alene er et led i en almindelig priskontrolordning.

Artikel 182

Livsforsikring

Medlemsstaterne må ikke stille krav om forudgående godkendelse eller løbende anmeldelse af de almindelige og specielle betingelser i forsikringsaftaler, af tariffer, af det tekniske grundlag for beregningen af bl.a. tariffer og forsikringsmæssige hensættelser og af formularer og andre trykte dokumenter, som et livsforsikringsselskab agter at anvende over for forsikringstagerne.

Hjemlandet kan dog med det ene formål at kontrollere, at de nationale bestemmelser vedrørende de aktuarmæssige principper overholdes, kræve løbende anmeldelse af det tekniske grundlag for beregningen af tariffer og forsikringsmæssige hensættelser. Disse krav må ikke gøres til en forhåndsbetingelse for, at et forsikringsselskab kan udøve sin virksomhed.

Afdeling 5

Oplysninger til forsikringstagere

Underafdeling 1

Skadesforsikring

Artikel 183

Generelle oplysninger til forsikringstagere

1. Inden en skadesforsikringsaftale indgås, skal skadesforsikringsselskabet oplyse forsikringstageren om følgende:

- a) hvilken lovgivning der skal gælde for aftalen, hvis parterne ikke kan vælge frit
- b) at parterne frit kan vælge lovgivning, og hvilken lovgivning forsikringsselskabet foreslår.

Forsikringsselskabet skal også underrette forsikringstageren om bestemmelserne vedrørende behandling af klager fra forsikringstagere vedrørende aftalen, herunder om der findes en klageinstans, uden at dette berører forsikringstagerens adgang til at anlægge retssag.

2. Den i stk. 1 omhandlede pligt gælder kun, hvis forsikringstageren er en fysisk person.

3. Gennemførelsesbestemmelserne til stk. 1 og 2 fastsættes af den medlemsstat, hvor risikoen består.

*Artikel 184***Supplerende oplysninger i forbindelse med skadesforsikringer, der tilbydes i henhold til reglerne om fri etableringsret eller fri udveksling af tjenesteydelser**

1. Når en skadesforsikring tilbydes i henhold til reglerne om fri etableringsret eller reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, skal forsikringstageren, inden forpligtelsen indgås, gøres bekendt med, i hvilken medlemsstat hovedsædet eller i givet fald den filial, hvormed aftalen skal indgås, er beliggende.

Udleveres der dokumenter til forsikringstageren, skal de indeholde de i første afsnit nævnte oplysninger.

De i første og andet afsnit omhandlede forpligtelser gælder ikke for store risici.

2. Aftalen eller alle andre dokumenter, der yder dækning, samt forsikringsbegæringen, dersom den er bindende for forsikringstageren, skal angive adressen på hovedsædet for og i givet fald på filialen af det skadesforsikringsselskab, der yder dækningen.

Medlemsstaterne kan kræve, at navn og adresse på den repræsentant for skadesforsikringsselskabet, der er nævnt i artikel 148 stk. 2, litra a), også anføres i de dokumenter, der er nævnt i dette stykkes første afsnit.

Underafdeling 2

Livsforsikring*Artikel 185***Oplysninger til forsikringstageren**

1. Inden en livsforsikringsaftale indgås, forelægges forsikringstageren mindst de i stk. 2, 3 og 4 nævnte oplysninger.

2. Der meddeles følgende oplysninger om livsforsikringsselskabet:

- a) selskabets navn og juridiske form
- b) angivelse af, i hvilken medlemsstat selskabets hovedsæde er beliggende, og i givet fald i hvilken medlemsstat den filial, som aftalen indgås med, er beliggende
- c) hovedsædets adresse samt i givet fald adressen på den filial, som aftalen indgås med
- d) en konkret henvisning til rapporten om solvens og økonomisk situation som fastlagt i artikel 51, der giver forsikringstageren let adgang til denne information.

3. Der meddeles følgende oplysninger vedrørende forpligtelsen:

- a) definitionen af de enkelte garantier og optioner
- b) aftalens løbetid
- c) betingelserne for opsigelse af aftalen
- d) betingelserne for indbetaling af præmier, herunder over hvilken årrække
- e) de nærmere vilkår for beregning og tildeling af bonus
- f) en angivelse af tilbagekøbsværdi og fripoliceværdi og arten af de hertil knyttede garantier
- g) oplysninger om præmier for de enkelte garantier, herunder for hovedforsikringen og supplerende garantier, når sådanne oplysninger viser sig hensigtsmæssige
- h) en angivelse af anvendte referenceværdier i forsikringsaftaler tilknyttet investeringsfonde
- i) en angivelse af arten af de underliggende aktiver i forbindelse med unit-linked aftaler
- j) betingelser for udøvelse af opsigelsesretten
- k) generelle angivelser vedrørende den skatteordning, der gælder for den pågældende type aftale

- l) bestemmelserne vedrørende behandling af klager vedrørende aftalen fra forsikringstagerne, de forsikrede eller de begunstigede, herunder om der findes en klageinstans, uden at dette berører retten til at anlægge retssag
- m) den lovgivning, der skal gælde for aftalen, hvis parterne ikke kan vælge frit, eller, når parterne frit kan vælge lovgivning, den lovgivning livsforsikringsselskabet foreslår.

4. Der forelægges endvidere særlige oplysninger med henblik på at sikre, at forsikringstageren virkelig kan forstå aftalens underliggende risici, som bæres af forsikringstageren.

► **C1** 5. Forsikringstageren informeres under hele forsikringsaftalens løbetid ◀ om enhver ændring af følgende oplysninger:

- a) de almindelige og særlige betingelser
- b) livsforsikringsselskabets navn og juridiske form samt hovedsædets adresse og i givet fald adressen på den filial, som aftalen er indgået med
- c) alle oplysninger vedrørende stk. 3, litra d)-j), i tilfælde af tillæg til aftalen eller i tilfælde af ændring af den lovgivning, der finder anvendelse på den
- d) årligt oplysninger om bonussituationen.

Når forsikringsselskabet i forbindelse med et tilbud om eller indgåelse af en kontrakt om livsforsikring forelægger tal vedrørende beløbet på potentielle betalinger, der overstiger og går ud over de kontraktmæssigt fastlagte betalinger, forsyner forsikringsselskabet forsikringstageren med en standardberegning med angivelse af den potentielle betaling på udløbsdatoen under anvendelse af præmieberegningsgrundlaget ved tre forskellige rentesatser; dette finder ikke anvendelse på ophørende forsikringer og kontrakter; forsikringsselskabet informerer klart og forståeligt forsikringstageren om, at standardberegningen kun er en beregningsmodel, der er baseret på teoretiske antagelser, og at forsikringstageren ikke kan gøre kontraktmæssige krav gældende på grundlag af standardberegningen.

▼ **C1**

Ved forsikringer med ret til bonus underretter forsikringsselskabet én gang årligt skriftligt forsikringstageren om status for forsikringstagerens krav, herunder ret til bonus. Når forsikringsselskabet har forelagt tal om den potentielle fremtidige udvikling af retten til bonus, underretter forsikringsselskabet endvidere forsikringstageren om forskellene mellem den faktiske udvikling og de oprindelige data.

▼ **B**

6. Oplysningerne i stk. 2-5 skal forelægges skriftligt og være klart og præcist formuleret og affattet på et officielt sprog i den medlemsstat, hvor forpligtelsen består.

Oplysningerne kan dog affattes på et andet sprog, hvis forsikringstageren anmoder derom, og det er tilladt i henhold til medlemsstatens lovgivning, eller forsikringstageren frit kan vælge, hvilken lovgivning der skal anvendes.

7. Den medlemsstat, hvor forpligtelsen består, må kun kræve, at livsforsikringsselskaberne giver andre oplysninger end dem, der er anført i stk. 2-5, hvis sådanne oplysninger er nødvendige for, at forsikringstageren virkelig kan forstå de væsentligste elementer af forpligtelsen.

8. Gennemførelsesbestemmelserne til stk. 1-7 fastsættes af den medlemsstat, hvor forpligtelsen består.

Artikel 186

Opsigelsesperiode

1. Medlemsstaterne sørger for, at forsikringstagere, der tegner individuelle livsforsikringer, har en frist på mellem 14 og 30 dage fra det tidspunkt, hvor de fik meddelelse om, at forsikringsaftalen er indgået, til at opsiges aftalen.

Forsikringstagernes meddelelse om, at aftalen opsiges, medfører, at de fremover frigøres for alle forpligtelser i henhold til den pågældende aftale.

Betingelserne for opsigelse og de heraf affødte øvrige retsvirkninger bestemmes efter den lovgivning, der finder anvendelse på forsikringsaftalen, navnlig hvad angår retningslinjerne for, hvorledes forsikringstageren underrettes om, at forsikringsaftalen er indgået.

2. Medlemsstaterne kan undlade at anvende stk. 1 i følgende tilfælde:

- a) når aftalen har en løbetid på seks måneder eller derunder
- b) når forsikringstageren på grund af sin særlige situation eller de omstændigheder, hvorunder aftalen er indgået, ikke har brug for særlig beskyttelse.

Når medlemsstaterne gør brug af muligheden i første afsnit, angiver de dette i deres lovgivning.

KAPITEL II

Særlige bestemmelser vedrørende skadesforsikring

Afdeling 1

Almindelige bestemmelser

Artikel 187

Policebetingelser

De almindelige og særlige policebetingelser omfatter ikke de betingelser, der er beregnet på i de enkelte tilfælde at tage hensyn til de særlige omstændigheder ved den risiko, der skal dækkes.

Artikel 188

Ophævelse af monopolstillinger

Medlemsstaterne sørger for at ophæve den monopolstilling med hensyn til adgang til udøvelse af virksomhed inden for bestemte forsikringsklasser, der er indrømmet organer, der er etableret på deres område, og som er nævnt i artikel 8.

Artikel 189

Deltagelse i nationale garantiordninger

Værtslande kan kræve, at skadesforsikringsselskaber på samme vilkår som de skadesforsikringsselskaber, der er meddelt tilladelse på deres område, skal være medlemmer af og deltage i enhver ordning, der skal garantere de forsikrede eller de skadelidte tredjeparter betaling af erstatningsydelse.

Afdeling 2

Coassurance inden for fælleskabet

Artikel 190

Coassurancevirksomhed inden for Fællesskabet

1. Bestemmelserne i denne afdeling finder anvendelse på sådan coassurancevirksomhed inden for Fællesskabet, der angår en eller flere af de risici, der er opført under forsikringsklasse 3-16 i del A i bilag I, og som opfylder følgende betingelser:

- a) risikoen er en stor risiko
- b) risikoen er ved en enkelt aftale med en samlet præmie og for samme tidsrum dækket af flere forsikringsselskaber, der som coassurandører ikke hæfter solidarisk, og hvoraf et er det ledende forsikringsselskab
- c) risikoen består inden for Fællesskabet
- d) for at kunne dække risikoen behandles det ledende forsikringsselskab som et forsikringsselskab, der selv ville kunne dække hele risikoen
- e) mindst en af coassurandørerne deltager i aftalen gennem sit hovedsæde eller en filial, der er etableret i en anden medlemsstat end den, hvor det ledende forsikringsselskab er etableret
- f) det ledende forsikringsselskab varetager fuldt ud den rolle, som tilkommer det ifølge praksis inden for coassurancevirksomhed og fastsætter navnlig forsikringsbetingelser og tariffer.

2. Artikel 147-152 finder kun anvendelse på det ledende forsikringsselskab.

3. Coassurancevirksomhed, som ikke opfylder de i stk. 1 nævnte betingelser, henhører fortsat under bestemmelserne i dette direktiv, dog med undtagelse af bestemmelserne i denne afdeling.

Artikel 191

Deltagelse i coassurancevirksomhed i Fællesskabet

Forsikringsselskabers ret til at deltage i coassurancevirksomhed inden for Fællesskabet må ikke gøres betinget af andre bestemmelser end dem, der er fastsat i denne afdeling.

Artikel 192

Forsikringsmæssige hensættelser

Størrelsen af de forsikringsmæssige hensættelser fastsættes af de forskellige coassurandører i henhold til de regler, der er fastsat af deres hjemlande, eller i mangel af sådanne i henhold til den i denne stat gældende praksis.

Dog skal de forsikringsmæssige hensættelser være mindst lige så store som de hensættelser, som er fastsat af det ledende forsikringsselskab i henhold til reglerne i selskabets hjemland.

Artikel 193

Statistiske oplysninger

Hjemlandene sørger for, at coassurandører råder over statistiske oplysninger, der viser omfanget af den coassurancevirksomhed inden for Fællesskabet, de deltager i, samt hvilke medlemsstater der er tale om.

Artikel 194

Behandling af coassuranceaftaler i forbindelse med likvidation

I tilfælde af et forsikringsselskabs likvidation opfyldes forpligtelser i forbindelse med deltagelse i en coassuranceaftale inden for Fællesskabet på samme måde som forpligtelser i forbindelse med dette selskabs andre forsikringsaftaler, uanset de forsikredes eller de begunstigedes nationalitet.

*Artikel 195***Udveksling af oplysninger mellem tilsynsmyndigheder**

Med henblik på gennemførelsen af bestemmelserne i denne afdeling meddeler medlemsstaternes tilsynsmyndigheder hinanden alle nødvendige oplysninger som led i det samarbejde, der er omhandlet i afsnit I, kapitel IV, afdeling 5.

*Artikel 196***Samarbejde om gennemførelse**

Kommissionen og medlemsstaternes tilsynsmyndigheder samarbejder tæt med henblik på at undersøge de vanskeligheder, der eventuelt kan opstå ved gennemførelsen af bestemmelserne i denne afdeling.

Som led i dette samarbejde undersøges navnlig mulige fremgangsmåder, som viser, at det ledende forsikringsselskab ikke opfylder den rolle, som tilkommer det ifølge praksis inden for coassurancevirksomhed, eller fordi dækningen af de pågældende risici tydeligvis ikke kræver deltagelse af to eller flere forsikringsselskaber.

Afdeling 3

Assistance*Artikel 197***Virksomhed svarende til turistassistance**

Medlemsstaterne kan lade virksomhed i form af assistance til personer, der kommer i vanskeligheder under andre omstændigheder end de i artikel 2, stk. 2, omhandlede, være underlagt dette direktiv.

Gør en medlemsstat brug af denne mulighed, skal den sidestille de nævnte former for virksomhed med dem, der er klassificeret under forsikringsklasse 18 i del A i bilag I.

Stk. 2 påvirker på ingen måde de i bilag I fastsatte klassificeringsmuligheder for de former for virksomhed, der klart henhører under andre forsikringsklasser.

Afdeling 4

Retshjælpsforsikring*Artikel 198***Anvendelsesområdet for bestemmelserne i denne afdeling**

1. Bestemmelserne i denne afdeling gælder for den retshjælpsforsikring, som er omhandlet under forsikringsklasse 17 i del A i bilag I, hvorved et forsikringsselskab mod præmiebetaling forpligter sig til at dække omkostninger ved retssager og at præstere andre tjenesteydelser, der følger af forsikringsdækningen, blandt andet med henblik på:

- a) at opnå erstatning for den skade, som den forsikrede har lidt, enten ved forlig eller under en civilretlig sag eller en straffesag
- b) at forsvare eller repræsentere den forsikrede under en civilsag, en straffesag eller en sag behandlet administrativt eller på lignende måde, eller i anledning af et krav, som er rejst mod vedkommende.

2. Bestemmelserne i denne afdeling finder ikke anvendelse:

- a) på retshjælpsforsikring, der er knyttet til tvister eller risici hidrørende fra brugen af søgående fartøjer, eller som har forbindelse med sådan brug
- b) på den virksomhed, der udøves af et ansvarsforsikringsselskab i forbindelse med den forsikredes forsvaret eller repræsentation i en hvilken som helst sag behandlet retsligt eller administrativt, for så vidt denne virksomhed udøves samtidig med varetagelsen af det pågældende forsikringsselskabs egne interesser i henhold til denne dækning
- c) såfremt en medlemsstat foreskriver det, på den retshjælpsforsikringsvirksomhed, der udøves af et forsikringsselskab, der tilbyder assistance, og som opfylder følgende betingelser:
- i) virksomheden udøves i en anden medlemsstat end den, hvor den forsikrede har sit faste opholdssted
 - ii) virksomheden indgår i en aftale, der kun vedrører assistance til personer, der kommer i vanskeligheder under rejser, under fravær fra deres bopæl eller deres sædvanlige opholdssted.

Med henblik på første afsnit, litra c), skal det af aftalen klart fremgå, at den pågældende dækning er begrænset til de i nævnte litra omhandlede forhold og er accessorisk i forhold til assistancen.

Artikel 199

Særskilte aftaler

Retshjælpsdækning skal være omfattet af en i forhold til de øvrige forsikringsklasser særskilt aftale eller af et særskilt kapitel i en enkelt police med angivelse af omfanget af retshjælpsdækningen, og, hvis medlemsstaten kræver det, af den dertil svarende præmie.

Artikel 200

Behandling af krav

1. Hjemlandet sikrer, at forsikringsselskaber, efter den mulighed, som medlemsstaten har valgt, eller efter eget valg, hvis medlemsstaten giver sit samtykke hertil, vedtager mindst en af de metoder til behandling af krav, der er beskrevet i stk. 2-4.

Uanset hvilken mulighed der vælges, anses de retshjælpsforsikredes interesser for at være omfattet af ækvivalente garantier i henhold til bestemmelserne i denne afdeling.

2. Forsikringsselskaber sikrer, at ingen medarbejder, der beskæftiger sig med behandlingen af retshjælpsforsikringskrav eller med juridisk rådgivning i forbindelse med denne behandling, samtidig udøver en lignende aktivitet i et andet selskab, som har finansiel, forretningsmæssig eller administrativ tilknytning til førstnævnte forsikringsselskab, og som omfatter en eller flere andre forsikringsklasser henhørende under bilag I.

Forsikringsselskaber, der tegner flere forsikringsklasser, sikrer, at ingen medarbejder, der beskæftiger sig med behandlingen af retshjælpsforsikringskrav eller med juridisk rådgivning i forbindelse med denne behandling, samtidig udøver en lignende aktivitet inden for en anden forsikringsklasse omfattet af samme selskaber.

3. Forsikringsselskabet overlader behandlingen af skadessager under klassen for retshjælpsforsikring til et i juridisk henseende selvstændigt selskab. Dette selskab angives i den særskilte aftale eller det særskilte kapitel, der er nævnt i artikel 199.

Er dette i juridisk henseende selvstændige selskab knyttet til et andet forsikringsselskab, som udøver forsikringsvirksomhed i en eller flere af de forsikringsklasser, der er anført under del A i bilag I, skal de medarbejdere i det i juridisk henseende selvstændige selskab, der beskæftiger sig med behandling af skadessager eller med juridisk rådgivning i forbindelse med denne behandling, ikke samtidig udøve den samme eller en lignende aktivitet i det andet forsikringsselskab. Medlemsstaterne kan bestemme, at dette krav også skal gælde for medlemmerne af administrations-, ledelses- eller tilsynsorganet.

4. Aftalen foreskriver, at de forsikrede kan, så snart forsikringssselskabets intervention kan påberåbes, overdrage forsvaret af deres interesser til en advokat efter eget valg, eller, for så vidt den nationale lovgivning tillader dette, til enhver anden behørigt kvalificeret person.

Artikel 201

Frit advokatvalg

1. Enhver forsikringsaftale om retshjælp skal indeholde udtrykkelig bestemmelse om at:
 - a) den forsikrede frit kan vælge sin advokat eller enhver anden person, som er behørigt kvalificeret i henhold til den nationale lovgivning, når det er påkrævet for at forsvare, repræsentere eller varetage hans interesser i en sag behandlet retsligt eller administrativt
 - b) de forsikrede frit kan vælge en advokat eller, hvis de foretrækker det og for så vidt den nationale lovgivning tillader dette, enhver anden behørigt kvalificeret person til at varetage deres interesser, når der foreligger en interessekonflikt.
2. Med henblik på denne afdeling forstås ved »advokat« enhver person, der har ret til at udøve virksomhed under en af de betegnelser, der er anført i Rådets direktiv 77/249/EØF af 22. marts 1977 om lettelser med henblik på den faktiske gennemførelse af advokaters fri udveksling af tjenesteydelser³⁹).

Artikel 202

Undtagelse fra reglen om frit advokatvalg

1. Medlemsstaterne kan undtage retshjælpsforsikring fra artikel 201, stk. 1, hvis samtlige nedenstående betingelser er opfyldt:
 - a) forsikringen vedrører udelukkende sager, der skyldes brug af vej køretøjer på den pågældende medlemsstats område
 - b) forsikringen er knyttet til en aftale om ydelse af assistance i tilfælde af ulykke eller uheld, hvor et vej køretøj er impliceret
 - c) hverken retshjælpsforsikreren eller assistanceforsikreren dækker ansvarsklasser
 - d) der er truffet forholdsregler, for at den juridiske rådgivning og hver parts repræsentation i en tvist varetages af totalt uafhængige advokater, når disse parter er retshjælpsforsikrede hos det samme forsikringssselskab.
2. En undtagelse, som indrømmes i medfør af stk. 1, berører ikke anvendelsen af artikel 200.

Artikel 203

Voldgift

Medlemsstaterne skal med henblik på bilæggelse af en tvist mellem retshjælpsforsikreren og den forsikrede og med forbehold af enhver ret til at indbringe en sag for en retsinstans i henhold til den nationale lovgivning fastsætte bestemmelser om voldgift eller andre procedurer, som giver tilsvarende sikkerhed for objektivitet.

Forsikringsaftalen skal indeholde bestemmelse om, at den forsikrede har ret til at bringe sådanne procedurer i anvendelse.

Artikel 204

Interessekonflikt

Når der opstår en interessekonflikt, eller hvis der er uenighed med hensyn til tvistens bilæggelse, skal retshjælpsforsikreren eller i givet fald det organ, der behandler skadessagerne, underrette den forsikrede

om den i artikel 201, stk. 1, omhandlede ret og om muligheden for at anvende den i artikel 203 nævnte procedure.

Artikel 205

Ophævelse af krav om specialisering i retshjælpsforsikring

Medlemsstaterne ophæver enhver bestemmelse, der forbyder forsikringsselskaber at udøve retshjælpsforsikring og forsikring i andre forsikringsklasser samtidig på deres område.

Afdeling 5

Sygeforsikring

Artikel 206

Sygeforsikring som alternativ til socialsikring

1. Medlemsstater, hvor aftaler til dækning af de risici, der er nævnt under forsikringsklasse 2 i del A i bilag I, delvist eller fuldstændigt kan erstatte den sygesikring, der er indbygget i den lovpligtige sociale sikringsordning, kan kræve at:

- a) aftalen er i overensstemmelse med de specifikke retsfor skrifter til beskyttelse af almene hensyn i forbindelse med den pågældende type forsikring, som medlemsstaten har fastsat,
- b) de almindelige og specielle betingelser, der er forbundet med denne forsikring, meddeles medlemsstatens tilsynsmyndigheder, før de anvendes.

2. Medlemsstaterne kan kræve, at sygeforsikring i henhold til stk. 1 teknisk set skal fungere på lignende måde som livsforsikring, når alle følgende betingelser er opfyldt:

- a) de betalte præmier beregnes på grundlag af sygelighedstavler og andre relevante statistiske oplysninger, som gælder for den medlemsstat, hvor risikoen består, efter de matematiske metoder, der anvendes i forsikring
- b) der afsættes hensættelser for stigende alder
- c) forsikringsselskabet kun kan opsigte aftalen inden for et bestemt tidsrum, som fastsættes af den medlemsstat, hvor risikoen består
- d) aftalen åbner mulighed for at hæve præmierne eller nedsætte ydelserne selv for bestående aftaler
- e) aftalen åbner mulighed for, at forsikringstagerne kan ændre deres bestående aftale til en ny aftale i henhold til stk. 1, der tilbydes af det samme forsikringsselskab eller den samme filial, idet der tages hensyn til deres erhvervede rettigheder.

I det i første afsnit, litra e), nævnte tilfælde skal der tages hensyn til hensættelserne for stigende alder, og der kan kun kræves ny lægeundersøgelse ved øget dækning.

I så fald skal medlemsstatens tilsynsmyndigheder offentliggøre de i første afsnit, litra a), omhandlede sygelighedstavler og andre relevante statistiske oplysninger og sende dem til hjemlandets tilsynsmyndigheder.

Præmierne skal ud fra rimelige aktuarmæssige antagelser være tilstrækkelige til, at forsikringsselskaberne kan opfylde alle deres forpligtelser vedrørende alle aspekter af deres finansielle situation. Hjemlandet kræver, at det tekniske grundlag for beregningen af præmierne meddeles dens tilsynsmyndigheder, inden produktet tages i brug.

Tredje og fjerde afsnit gælder også, når bestående aftaler ændres.

Afdeling 6

Arbejdsskedeforsikring*Artikel 207***Lovpligtig arbejdsskedeforsikring**

Medlemsstaterne kan kræve af alle forsikringsselskaber, der på deres område for egen risiko tegner lovpligtige arbejdsskedeforsikringer, at de overholder de specifikke bestemmelser for denne form for forsikring i de nationale lovgivninger, bortset fra bestemmelserne om finansielt tilsyn, som udelukkende henhører under hjemlandets kompetence.

*KAPITEL III***Særlige bestemmelser vedrørende livsforsikring***Artikel 208***Forbud mod obligatorisk afgivelse af en del af de tegnede forsikringer**

Medlemsstaterne må ikke pålægge livsforsikringsselskaber, at de skal afgive en del af deres tegnede forsikringer vedrørende de i artikel 2, stk. 3, omhandlede forsikringsformer til et eller flere organer, som er fastsat ved national lov.

*Artikel 209***Præmier for nye forretninger**

Præmierne for nye forretninger skal, vurderet ud fra rimelige aktuarmæssige antagelser, være tilstrækkelige til, at livsforsikringsselskabet kan opfylde alle sine forpligtelser, herunder navnlig afsætte forsikringsmæssige hensættelser i overensstemmelse hermed.

I den forbindelse kan der tages hensyn til alle aspekter af livsforsikringsselskabets økonomiske situation, idet det skal undgås, at tilførslen af andre midler end præmier og afkastet heraf bliver systematisk og permanent, hvilket på længere sigt kunne bringe det pågældende selskabs solvens i fare.

*KAPITEL IV***Særlige bestemmelser vedrørende genforsikring***Artikel 210***Finite reinsurance**

1. Medlemsstaterne sikrer, at forsikrings- og genforsikringsselskaber, der indgår finite reinsurance-aftaler eller udøver finite reinsurance-virksomhed, kan identificere, måle, overvåge, styre, kontrollere og rapportere de risici, der følger af disse aftaler eller denne virksomhed.

▼ M5

2. Kommissionen kan i overensstemmelse med artikel 301a vedtage delegerede retsakter, hvori bestemmelserne omhandlet i nærværende artikels stk. 1 præciseres med hensyn til overvågning, forvaltning og kontrol af risici, der opstår som følge af finite reinsurance-virksomhed.

▼ B

3. Med henblik på stk. 1 og 2 forstås ved finite reinsurance genforsikring, hvor den eksplicitte maksimale tabsrisiko udtrykt som den maksimale overførte økonomiske risiko, der opstår som følge af en betydelig overførsel af forsikrings- og timingrisiko, overstiger præmien i hele aftalens løbetid, med et begrænset, men betydeligt beløb, når mindst et af de følgende kendetegn er til stede:

- a) eksplicit og omfattende hensyntagen til pengenes tidsværdi
- b) aftalebestemmelser til udligning af forholdet mellem parterne med hensyn til økonomisk erfaring over tid med henblik på at opnå den tilsigtede risikooverførsel.

Artikel 211

Special purpose vehicles

1. Medlemsstaterne tillader, at der på deres område stiftes special purpose vehicles efter forudgående tilsynsmæssig godkendelse heraf.

▼M5

2. Kommissionen vedtager i overensstemmelse med artikel 301a delegerede retsakter for at præcisere følgende kriterier for tilsynsmyndighedernes godkendelse:

- a) tilladelsens omfang
- b) obligatoriske bestemmelser til indsættelse i alle udstedte aftaler
- c) de i artikel 42 omhandlede krav til egnethed og hæderlighed, der stilles til lederne af en special purpose vehicle
- d) krav til egnethed og hæderlighed blandt aktionærer og medlemmer med kvalificeret deltagelse i en special purpose vehicle
- e) krav til sunde administrative og regnskabsmæssige procedurer, tilstrækkelige interne kontrolmekanismer og risikostyring
- f) krav til regnskabsføring, forsigtigheds- og statistiske oplysninger
- g) solvenskrav.

2a. For at sikre ensartede betingelser for anvendelsen af artikel 211, stk. 1 og 2, udarbejder EIOPA udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder vedrørende procedurerne ved tilsynsmyndighedernes godkendelse af oprettelsen af special purpose vehicles og vedrørende de formater og modeller, der skal anvendes med henblik på stk. 2, litra f).

EIOPA forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 31. oktober 2014.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1094/2010.

2b. For at sikre ensartede betingelser for anvendelsen af artikel 211, stk. 1 og 2, kan EIOPA udarbejde udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder vedrørende procedurerne ved samarbejde og informationsudveksling mellem tilsynsmyndigheder, når der er oprettet en special purpose vehicle, som overtager risici fra forsikrings- eller genforsikringsselskaber, i en medlemsstat, som ikke er den medlemsstat, hvor forsikrings- eller genforsikringsselskabet har opnået tilladelse.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1094/2010.

3. Special purpose vehicles, der er godkendt inden den 31. december 2015, er omfattet af lovgivningen i den medlemsstat, som har godkendt den pågældende special purpose vehicle. Enhver ny aktivitet, som er indledt af en sådan special purpose vehicle efter denne dato, er omfattet af bestemmelserne i stk. 1, 2 og 2a.

▼B

AFSNIT III

TILSYN MED FORSIKRINGS- OG GENFORSIKRINGSSKABER I EN KONCERN

KAPITEL I

Koncerntilsyn: definitioner, anvendelsestilfælde, -område og -niveauer

Afdeling 1

Definitioner*Artikel 212***Definitioner**

1. I dette direktiv forstås ved:

- a) »deltagende selskab«: et selskab, som enten er et moderselskab eller et andet selskab, der besidder en kapitalinteresse, eller et selskab, der er knyttet til et andet selskab som omhandlet i artikel 12, stk. 1, i direktiv 83/349/EØF
- b) »tilknyttet selskab«: et selskab, som enten er et datterselskab eller et andet selskab, hvori der besiddes en kapitalinteresse, eller et selskab, der er knyttet til et andet selskab som omhandlet i artikel 12, stk. 1, i direktiv 83/349/EØF
- c) »koncern«: en gruppe af selskaber der:
 - i) består af et deltagende selskab, dets datterselskaber og de enheder, i hvilke det deltagende selskab eller dets datterselskaber besidder en kapitalinteresse, og virksomheder, der er tilknyttet hinanden som omhandlet i artikel 12, stk. 1, i direktiv 83/349/EØF, eller
 - ii) er baseret på indgåelsen aftalemæssigt eller på anden vis af en stærk og holdbar finansiel tilknytning mellem selskaberne, og som kan omfatte gensidige eller gensidiglignende foreninger, på betingelse af at:
 - et af disse selskaber gennem en centraliseret samordning udøver en faktisk bestemmende indflydelse på afgørelserne, herunder de finansielle afgørelser, i de øvrige selskaber, der er en del af koncernen, og
 - oprettelsen og ophævelsen af sådanne forbindelser, hvad angår dette afsnit, er underlagt forudgående godkendelse af den koncerntilsynsførendenår det selskab, som udfører den centraliserede samordning, betragtes som moderselskab, og de andre selskaber betragtes som datterselskaber
- d) »koncerntilsynsførende«: den tilsynsmyndighed, der er ansvarlig for koncerntilsyn som fastsat i overensstemmelse med artikel 247

▼ M5

- e) »tilsynskollegiet«: en permanent, men fleksibel struktur for samarbejde, koordinering og lettelse af beslutningstagningen vedrørende tilsynet med en koncern

▼ M1

- f) »forsikringsholdingselskab«: et moderselskab, som ikke er et blandet finansielt holdingselskab og hvis hovedvirksomhed er at erhverve og besidde kapitalinteresser i datterselskaber, når disse datterselskaber udelukkende eller hovedsagelig er forsikrings- eller genforsikringsselskaber eller tredjelandsforsikrings- eller genforsikringsselskaber, og når mindst et af disse datterselskaber er et forsikrings- eller genforsikringsselskab
- g) »blandet forsikringsholdingselskab«: et moderselskab, som ikke er et forsikrings- eller genforsikringsselskab eller et tredjelandsforsikrings- eller genforsikringsselskab, et forsikringsholdingselskab

eller et blandet finansielt holdingselskab, og som omfatter mindst ét datterselskab, der er et forsikrings- eller genforsikringsselskab

- h) »blandet finansielt holdingselskab«: et blandet finansielt holdingselskab som defineret i artikel 2, nr. 15), i direktiv 2002/87/EF.

▼B

2. I dette afsnit betragter tilsynsmyndighederne som moderselskab også ethvert selskab, der efter tilsynsmyndighedernes opfattelse udøver en faktisk bestemmende indflydelse på et andet selskab.

De betragter ligeledes som datterselskab ethvert selskab, på hvilket et moderselskab efter tilsynsmyndighedernes opfattelse udøver en faktisk bestemmende indflydelse.

De betragter desuden som kapitalinteresse enhver direkte eller indirekte besiddelse af stemmerettigheder eller kapital i et selskab, på hvilket der efter tilsynsmyndighedernes opfattelse udøves en faktisk bestemmende indflydelse.

Afdeling 2

Anvendelsestilfælde og -område

Artikel 213

Anvendelsestilfælde for koncerntilsyn

1. Medlemsstaterne påser, at der på koncernniveau udøves tilsyn med forsikrings- og genforsikringsselskaber, der i henhold til dette afsnit er del af en koncern.

Bestemmelserne i dette direktiv, der fastsætter reglerne om tilsyn med de enkelte forsikrings- og genforsikringsselskaber, finder fortsat anvendelse på sådanne selskaber, medmindre andet er fastsat i dette afsnit.

▼M1

2. Medlemsstaterne påser, at der udøves koncerntilsyn med følgende:

- a) forsikrings- eller genforsikringsselskaber, som er deltagende selskaber i mindst et forsikrings- eller genforsikringsselskab eller et tredjelandsforsikrings- eller genforsikringsselskab som omhandlet i artikel 218-258
- b) forsikrings- eller genforsikringsselskaber, hvis moderselskab er et forsikringsholdingselskab eller et blandet finansielt holdingselskab, der har sit hovedsæde i Unionen, som omhandlet i artikel 218-258
- c) forsikrings- eller genforsikringsselskaber, hvis moderselskab er et forsikringsholdingselskab eller et blandet finansielt holdingselskab, der har sit hovedsæde uden for Unionen, eller et tredjelandsforsikrings- eller genforsikringsselskab som omhandlet i artikel 260-263
- d) forsikrings- eller genforsikringsselskaber, hvis moderselskab er et blandet forsikringsholdingselskab som omhandlet i artikel 265.

3. I de anvendelsestilfælde, der er anført i stk. 2, litra a) og b), hvor det deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab eller det forsikringsholdingselskab eller blandede finansielle holdingselskab, der har sit hovedsæde i Unionen, enten er et tilknyttet selskab under eller selv er en tilsynspligtig enhed eller et blandet finansielt holdingselskab, der er underlagt supplerende tilsyn i overensstemmelse med artikel 5, stk. 2, i direktiv 2002/87/EF, kan den koncerntilsynsførende, efter konsultation af de øvrige kompetente tilsynsmyndigheder, beslutte ikke at lade det deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab, forsikringsholdingselskab eller blandede finansielle holdingselskab være omfattet af tilsyn med koncentrationsrisiko som omhandlet i artikel 244 i dette direktiv eller af tilsyn med koncerninterne transaktioner som omhandlet i artikel 245 i dette direktiv eller beslutte ikke at udøve nogen af disse former for tilsyn.

4. Er et blandet finansielt holdingselskab for så vidt angår risikobaseret tilsyn omfattet af en tilsvarende bestemmelse i dette direktiv og i direktiv 2002/87/EF, kan den koncerntilsynsførende efter konsultation af de øvrige berørte kompetente myndigheder beslutte kun at anvende bestemmelserne i direktiv 2002/87/EF på det pågældende blandede finansielle holdingselskab.

5. Er et blandet finansielt holdingselskab for så vidt angår risikobaseret tilsyn omfattet af tilsvarende bestemmelser i dette direktiv og i direktiv 2006/48/EF, kan den koncerntilsynsførende efter fælles overenskomst med den konsoliderende tilsynsmyndighed i bank- og investeringsservicesektoren beslutte kun at anvende bestemmelserne i det direktiv, som relaterer til den mest betydningsfulde sektor, jf. artikel 3, stk. 2, i direktiv 2002/87/EF.

6. Den koncerntilsynsførende skal informere Den Europæiske Tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed), oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010⁴⁰), (EBA), og Den Europæiske Tilsynsmyndighed (Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger), oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1094/2010⁴¹) (EIOPA) om de beslutninger, der træffes i henhold til stk. 4 og 5. EBA, EIOPA og Den Europæiske Tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed), oprettet ved forordning (EU) nr. 1095/2010⁴²), (ESMA) udvikler gennem Det Fælles Udvalg af Europæiske Tilsynsmyndigheder (Det Fælles Udvalg) retningslinjer, der tager sigte på at samordne tilsynspraksis, og udarbejder udkast til forskriftsmæssige tekniske standarder, som de forelægger Kommissionen senest tre år efter vedtagelsen af retningslinjerne.

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage de i første afsnit omhandlede forskriftsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i henholdsvis forordning (EU) nr. 1093/2010, forordning (EU) nr. 1094/2010 og forordning (EU) nr. 1095/2010.

▼ **B**

Artikel 214

Anvendelsesområde for koncerntilsyn

▼ **M1**

1. Udøvelse af koncerntilsyn i overensstemmelse med artikel 213 indebærer på ingen måde, at tilsynsmyndighederne har pligt til at udøve en tilsynsfunktion over for det enkelte tredjelandsforsikrings- eller genforsikringsselskab, forsikringsholdingselskab, blandede finansielle holdingselskab eller blandede forsikringsholdingselskab, jf. dog artikel 257 med hensyn til forsikringsholdingselskaber eller blandede finansielle holdingselskaber.

▼ **B**

2. Den koncerntilsynsførende kan beslutte fra sag til sag ikke at medtage et selskab i koncerntilsynet som omhandlet i artikel 213, når:

- a) selskabet er beliggende i et tredjeland, hvor der er retlige hindringer for videregivelsen af de nødvendige oplysninger, jf. dog artikel 229
- b) selskabet, der påtænkes medtaget, kun er af ringe betydning set ud fra formålene med koncerntilsynet, eller
- c) det under hensyntagen til formålene med koncerntilsynet ville være uhensigtsmæssigt eller vildledende at medtage det pågældende selskab.

Når flere selskaber i samme koncern, enkeltvist betragtet, kan udelukkes i henhold til første afsnit, litra b), kan de dog medtages, dersom de som helhed er af ikke uvæsentlig betydning.

Når den koncerntilsynsførende ikke mener, at et forsikrings- eller genforsikringsselskab bør medtages i koncerntilsynet, jf. første afsnit, litra b) eller c), konsulterer den de øvrige kompetente myndigheder, inden der træffes en afgørelse.

Når den koncerntilsynsførende ikke medtager et forsikrings- eller genforsikringsselskab i koncerntilsynet, jf. første afsnit, litra b) eller c), kan tilsynsmyndighederne i den medlemsstat, hvor det pågældende selskab er beliggende, anmode selskabet, der er moderselskab i koncernen, om enhver oplysning, der kan fremme tilsynet med det pågældende forsikrings- eller genforsikringsselskab.

Afdeling 3

Anvendelsesniveauer

Artikel 215

Det endelige moderselskab på fællesskabsniveau

▼ M1

1. Når det deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab eller forsikringsholdingselskabet eller det blandede finansielle holdingselskab som omhandlet i artikel 213, stk. 2, litra a) og b), selv er et datterselskab under et andet forsikrings- eller genforsikringsselskab eller et andet forsikringsholdingselskab eller et andet blandet finansielt holdingselskab, der har sit hovedsæde i Unionen, finder artikel 218 til 258 kun anvendelse på det endelige moderforsikringsselskab eller -genforsikringsselskab, -forsikringsholdingselskab eller det endelige blandede finansielle moderholdingselskab, der har sit hovedsæde i Unionen.

2. Når det i stk. 1 omhandlede endelige moderforsikrings- eller genforsikringsselskab, forsikringsholdingselskab eller det blandede finansielle holdingselskab, der har sit hovedsæde i Unionen, er et datterselskab under et selskab, der er underlagt supplerende tilsyn i overensstemmelse med artikel 5, stk. 2, i direktiv 2002/87/EF, kan den koncerntilsynsførende, efter konsultation af de øvrige kompetente tilsynsmyndigheder, beslutte ikke at lade det endelige moderselskab være omfattet af tilsyn med koncentrationsrisiko som omhandlet i artikel 244, tilsyn med koncerninterne transaktioner som omhandlet i artikel 245 eller ikke at udøve nogen af disse former for tilsyn.

▼ B

Artikel 216

Det endelige moderselskab på nationalt niveau

▼ M1

1. Når det deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab, forsikringsholdingselskabet eller det blandede finansielle holdingselskab, der har sit hovedsæde i Unionen, som omhandlet i artikel 213, stk. 2, litra a) og b), ikke har sit hovedsæde i samme medlemsstat som det endelige moderselskab på unionsniveau som omhandlet i artikel 215, kan medlemsstaterne tillade deres tilsynsmyndigheder at beslutte, efter konsultation af den koncerntilsynsførende og det endelige moderselskab på unionsniveau, at udøve koncerntilsyn med det endelige moderforsikrings- eller genforsikringsselskab, forsikringsholdingselskab eller blandede finansielle holdingselskab på nationalt niveau.

▼ M5

I så fald begrundes tilsynsmyndigheden sin afgørelse over for både den koncerntilsynsførende og det endelige moderselskab på fællesskabsniveau. Den koncerntilførende underretter tilsynskollegiet i overensstemmelse med artikel 248, stk. 1, litra a).

Artikel 218-258 finder tilsvarende anvendelse, jf. dog nærværende artikels stk. 2-6.

▼B

2. Tilsynsmyndigheden kan begrænse koncerntilsynet med det endelige moderselskab på nationalt niveau til et eller flere afsnit i kapitel II.

3. Når tilsynsmyndigheden beslutter at lade det endelige moderselskab på nationalt niveau ►**C1** være omfattet af bestemmelserne i kapitel II, afdeling 1, anerkendes valget af metode, der træffes af den koncerntilsynsførende i overensstemmelse med artikel 220 ◀ med hensyn til det endelige moderselskab på fællesskabsniveau som omhandlet i artikel 215, som endeligt, og den anvendes af tilsynsmyndigheden i den berørte medlemsstat.

4. Når tilsynsmyndigheden beslutter at lade det endelige moderselskab på nationalt niveau være omfattet af bestemmelserne i kapitel II, afdeling 1, og når det endelige moderselskab på fællesskabsniveau som omhandlet i artikel 215 i overensstemmelse med artikel 231 eller 233, stk. 5, har fået tilladelse til at beregne solvenskapitalkravet for koncernen og solvenskapitalkravet for koncernens forsikrings- og genforsikringsselskaber ►**C1** på basis af en intern model, anerkendes denne afgørelse som endelig, og den anvendes af ◀ tilsynsmyndigheden i den berørte medlemsstat.

I en sådan situation, hvor tilsynsmyndigheden finder, at risikoprofilen for det endelige moderselskab på nationalt niveau afviger væsentligt fra den interne model, der er godkendt på fællesskabsniveau, og så længe det pågældende selskab ikke har fundet en passende løsning på de mangler, som tilsynsmyndigheden har påpeget, kan tilsynsmyndigheden beslutte at lægge et kapitaltillæg til koncernens solvenskapitalkrav for det pågældende selskab, der er beregnet på basis af den pågældende model, eller den tilsynsførende kan i særlige tilfælde, hvor et sådan kapitaltillæg ikke vil være hensigtsmæssigt, pålægge selskabet at beregne koncernens solvenskapitalkrav på basis af en standardformel.

▼M5

Tilsynsmyndigheden redegør for sådanne afgørelser over for både selskabet og den koncerntilsynsførende. Den koncerntilsynsførende underretter tilsynskollegiet i overensstemmelse med artikel 248, stk. 1, litra a).

▼B

5. Når tilsynsmyndigheden beslutter at lade det endelige moderselskab på nationalt niveau være omfattet af bestemmelserne i kapitel II, afdeling 1, kan dette selskab ikke i overensstemmelse med artikel 236 eller 243 indgive en ansøgning om tilladelse til at lade sine datterselskaber være omfattet af bestemmelserne i artikel 238-239.

6. Når medlemsstaterne tillader deres tilsynsmyndigheder at træffe en afgørelse som omhandlet i stk. 1, fastsætter de bestemmelser om, at sådanne afgørelser ikke kan træffes eller opretholdes, når det endelige moderselskab på nationalt niveau er et datterselskab under det endelige moderselskab på fællesskabsniveau som omhandlet i artikel 215 og sidstnævnte i overensstemmelse med artikel 237 eller 243 har opnået en tilladelse til at lade dette selskab være omfattet af bestemmelserne i artikel 238 og 239.

▼M5

7. Kommissionen kan i overensstemmelse med artikel 301a vedtage delegerede retsakter, der præciserer, under hvilke omstændigheder den i nærværende artikels stk. 1 omhandlede afgørelse kan træffes.

▼B*Artikel 217***Moderselskab beliggende i flere medlemsstater**

1. Når medlemsstaterne giver deres tilsynsmyndigheder tilladelse til at træffe en afgørelse som omhandlet i artikel 216, giver de dem samtidig tilladelse til at beslutte at indgå en aftale med tilsynsmyndigheder i

andre medlemsstater, hvor et andet tilknyttet endeligt moderselskab på nationalt niveau er beliggende, med henblik på at udøve koncerntilsyn med den koncerndel, der omfatter flere medlemsstater.

Når de kompetente tilsynsmyndigheder har indgået en aftale som omhandlet i første afsnit, udøves der ikke koncerntilsyn med noget andet endeligt moderselskab som omhandlet i artikel 216, der er beliggende i andre medlemsstater end i den medlemsstat, hvor koncerndelen som omhandlet i første afsnit er beliggende.

▼ **M5**

I så fald begrunder tilsynsmyndighederne deres aftale over for både den koncerntilsynsførende og det endelige moderselskab på fællesskabsniveau. Den koncerntilsynsførende underretter tilsynskollegiet i overensstemmelse med artikel 248, stk. 1, litra a).

▼ **B**

2. Artikel 216, stk. 2-6, finder tilsvarende anvendelse.

▼ **M5**

3. Kommissionen vedtager i overensstemmelse med artikel 301a delegerede retsakter, der præciserer, under hvilke omstændigheder den i nærværende artikels stk. 1 omhandlede afgørelse kan træffes.

▼ **B**

KAPITEL II

Finansiel situation

Afdeling 1

Koncernsolvens

Underafdeling 1

Almindelige bestemmelser

Artikel 218

Tilsyn med koncernsolvens

1. Tilsynet med koncernsolvensen udøves i overensstemmelse med stk. 2 og 3 i denne artikel samt artikel 246 og kapitel III.

2. Medlemsstaterne påser i det i artikel 213, stk. 2, litra a), omhandlede tilfælde, at de deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskaber sørger for, at koncernen er i besiddelse af ► **C1** et anerkendt kapitalgrundlag ◀, der hele tiden mindst svarer til koncernens solvenskapitalkrav, der beregnes i overensstemmelse med underafdeling 2-4.

3. Medlemsstaterne påser i det i artikel 213, stk. 2, litra b), omhandlede tilfælde, at forsikrings- eller genforsikringsselskaber i en koncern sørger for, at koncernen er i besiddelse af ► **C1** et anerkendt kapitalgrundlag ◀, der hele tiden mindst svarer til koncernens solvenskapitalkrav, der beregnes i overensstemmelse med underafdeling 5.

4. Kravene i stk. 2 og 3 er underlagt tilsynsmæssig kontrol af den koncerntilsynsførende i overensstemmelse med kapitel III. Artikel 136 og artikel 138, stk. 1-4, finder tilsvarende anvendelse.

5. Så snart det deltagende selskab har konstateret og underrettet den koncerntilsynsførende om, at koncernen ikke længere opfylder solvenskapitalkravet, eller at der er risiko for, at den i løbet af de efterføl-

gende tre måneder ikke vil være i stand til at opfylde kravet, underretter den koncerntilsynsførende de øvrige kompetente tilsynsmyndigheder i tilsynskollegiet, der analyserer koncernens situation.

▼ M1

Artikel 219

Beregningshyppighed

1. Den koncerntilsynsførende sikrer, at beregningerne som omhandlet i artikel 218, stk. 2 og 3, foretages mindst én gang årligt, af det deltagende forsikringselskab eller genforsikringselskab, af forsikringsholdingselskabet eller af det blandede finansielle holdingselskab.

Det deltagende forsikrings- eller genforsikringselskab eller, når koncernens moderselskab ikke er et forsikrings- eller genforsikringselskab, forsikringsholdingselskabet, det blandede finansielle holdingselskab eller det selskab i koncernen, der udpeges af den koncerntilsynsførende efter konsultation af de øvrige kompetente tilsynsmyndigheder og koncernen selv, fremlægger de relevante oplysninger for og resultaterne af beregningen for den koncerntilsynsførende.

2. Forsikringselskabet, genforsikringselskabet, forsikringsholdingselskabet og det blandede finansielle holdingselskab udøver løbende tilsyn med koncernens solvenskapitelkrav. Såfremt koncernens risikoprofil afviger væsentligt fra de antagelser, der ligger til grund for det senest rapporterede solvenskapitelkrav, genberegnes koncernens solvenskapitelkrav omgående, hvorefter det rapporteres til den koncerntilsynsførende.

Når der er tegn på, at koncernens risikoprofil har ændret sig væsentligt siden den dato, hvor solvenskapitelkravet sidst blev rapporteret, kan den koncerntilsynsførende kræve en ny beregning af solvenskapitelkravet.

▼ B

Underafdeling 2

Valg af beregningsmetode og generelle principper

Artikel 220

Valg af metode

1. Solvenssituationen for koncernen af forsikrings- og genforsikringselskaber som omhandlet i artikel 213, stk. 2, litra a), beregnes i overensstemmelse med de tekniske principper og en af metoderne i artikel 221-233.

2. Medlemsstaterne påser, at solvenssituationen for koncernen af forsikrings- og genforsikringselskaber som omhandlet i artikel 213, stk. 2, litra a), beregnes i overensstemmelse med metode 1 som omhandlet i artikel 230, 231 og 232.

Medlemsstaterne giver imidlertid deres tilsynsmyndigheder, der fungerer som koncerntilsynsførende med hensyn til en bestemt koncern, mulighed for efter konsultation af de øvrige kompetente tilsynsmyndigheder og koncernen selv at beslutte at anvende metode 2 som omhandlet i artikel 233 og 234 eller en kombination af metode 1 og 2, når det ikke er hensigtsmæssigt udelukkende at anvende metode 1.

Artikel 221

Medtagelse af den forholdsvise andel

1. Ved beregningen af koncernsolvensen medtages den forholdsmæssige andel, som det deltagende selskab besidder i sine tilknyttede selskaber.

Den forholdsmæssige andel i forbindelse med første afsnit omfatter et af følgende elementer:

- a) hvis metode 1 anvendes: de procentdele, der anvendes ved opstillingen af de konsoliderede regnskaber, eller
- b) hvis metode 2 anvendes: den del af den tegnede kapital, som direkte eller indirekte besiddes af det deltagende selskab.

Når det tilknyttede selskab er et datterselskab, og det ikke er i besiddelse af et tilstrækkeligt ►**C1** anerkendt kapitalgrundlag ◀ til dækning af sit solvenskapitalkrav, tages datterselskabets samlede solvensunderskud i betragtning, uanset den anvendte metode.

Når tilsynsmyndighederne er af den opfattelse, at et moderselskab, der besidder en kapitalandel, helt klart udelukkende hæfter for denne kapitalandel, kan den koncerntilsynsførende imidlertid tillade, at datterselskabets solvensunderskud medregnes forholdsmæssigt.

2. Den koncerntilsynsførende fastsætter, efter konsultation af de øvrige kompetente tilsynsmyndigheder og koncernen selv, den forholdsmæssige andel, der tages i betragtning i følgende tilfælde:

- a) når der ikke er nogen kapitaltilknytning mellem nogle af selskaberne i en koncern
- b) når en tilsynsmyndighed har fastslået, at enhver direkte eller indirekte besiddelse af stemmerettigheder eller kapital i et datterselskab betragtes som en deltagelse, fordi der efter denne myndigheds opfattelse udøves en faktisk bestemmende indflydelse på dette selskab
- c) når en tilsynsmyndighed har fastslået, at et selskab er moderselskab for et andet selskab, fordi det efter tilsynsmyndighedens opfattelse udøver en faktisk bestemmende indflydelse på det andet selskab.

Artikel 222

Eliminering af dobbelt anvendelse af et ►C1** anerkendt kapitalgrundlag ◀**

1. Dobbelt anvendelse af et ►**C1** anerkendt kapitalgrundlag ◀ til dækning af solvenskapitalkravet blandt de forskellige forsikrings- eller genforsikringsselskaber, der tages i betragtning ved beregningen, er ikke tilladt.

Med henblik herpå elimineres følgende beløb ved beregningen af koncernsolvensen, såfremt anvendelsen af metoderne i underafdeling 4 ikke resulterer heri:

- a) værdien af ethvert aktiv tilhørende det deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab, der udgør finansierede elementer af ►**C1** det anerkendte kapitalgrundlag ◀ til dækning af solvenskapitalkravet for et af de tilknyttede forsikrings- eller genforsikringsselskaber
- b) værdien af ethvert aktiv tilhørende et tilknyttet forsikrings- eller genforsikringsselskab under det deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab, der udgør finansierede elementer af ►**C1** det anerkendte kapitalgrundlag ◀ til dækning af solvenskapitalkravet for det pågældende forsikrings- eller genforsikringsselskab
- c) værdien af ethvert aktiv tilhørende et tilknyttet forsikrings- eller genforsikringsselskab under det deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab, der udgør finansierede elementer af ►**C1** det anerkendte kapitalgrundlag ◀ til dækning af solvenskapitalkravet for ethvert andet tilknyttet forsikrings- eller genforsikringsselskab under det pågældende deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab.

2. Følgende elementer kan kun indgå i beregningen, hvis de er anerkendt til dækning af solvenskapitalkravet for det pågældende tilknyttede selskab, jf. dog stk. 1:

- a) overskudskapital, der falder ind under artikel 91, stk. 2, i et tilknyttet livsforsikrings- eller livsgenforsikringsselskab under det deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab, for hvilket der foretages beregning af koncernsolvensen
- b) tegnede, men ikke indbetalte kapitalandele i et tilknyttet forsikrings- eller genforsikringsselskab under det deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab, for hvilket der foretages beregning af koncernsolvensen.

Dog holdes følgende elementer under alle omstændigheder uden for beregningen:

- i) tegnede, men ikke indbetalte kapitalandele, der udgør en potentiel forpligtelse for det deltagende selskab
- ii) tegnede, men ikke indbetalte kapitalandele i det deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab, der udgør en potentiel forpligtelse for et tilknyttet forsikrings- eller genforsikringsselskab
- iii) tegnede, men ikke indbetalte kapitalandele i et tilknyttet forsikrings- eller genforsikringsselskab, der udgør en potentiel forpligtelse for et andet tilknyttet forsikrings- eller genforsikringsselskab under det samme deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab.

3. Finder tilsynsmyndighederne, at visse andre end de i stk. 2 nævnte elementer, der kan indgå i ► **C1** det anerkendte kapitalgrundlag ◀ til dækning af solvenskapitalkravet for et tilknyttet forsikrings- eller genforsikringsselskab, faktisk ikke er til rådighed til dækning af solvenskapitalkravet for det deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab, for hvilket der foretages beregning af koncernsolvensen, kan disse elementer kun medtages i beregningen, hvis de kan anvendes til dækning af solvenskapitalkravet for det tilknyttede selskab.

4. Summen af ► **C1** elementer af kapitalgrundlaget ◀ som omhandlet i stk. 2 og 3 skal ikke overstige solvenskapitalkravet for det tilknyttede forsikrings- eller genforsikringsselskab.

► **C1.5**. Ethvert anerkendt kapitalgrundlag i et tilknyttet ◀ forsikrings- eller genforsikringsselskab under det deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab, for hvilket der foretages beregning af koncernsolvensen, og som er underlagt forudgående tilladelse fra tilsynsmyndigheden i overensstemmelse med artikel 90, skal kun medtages i beregningen, såfremt de er blevet behørigt godkendt af tilsynsmyndigheden, der er ansvarlig for tilsynet med det pågældende tilknyttede selskab.

Artikel 223

Eliminering af kapital, der er skabt inden for en koncern

1. Ved beregningen af koncernsolvensen tages der ikke hensyn til et ► **C1** anerkendt kapitalgrundlag ◀ til dækning af solvenskapitalkravet, som hidrører fra indbyrdes finansiering mellem det deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab og et af følgende:

- a) et tilknyttet selskab
- b) et deltagende selskab
- c) et andet tilknyttet selskab under et af dets deltagende selskaber.

2. Der tages ved beregningen af koncernsolvensen ikke hensyn til et ► **C1** anerkendt kapitalgrundlag ◀ til dækning af solvenskapitalkravet for et tilknyttet forsikrings- eller genforsikringsselskab under det deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab, for hvilket der foretages beregning af koncernsolvensen, når det pågældende ► **C1** kapitalgrundlag ◀ hidrører fra indbyrdes finansiering med ethvert andet tilknyttet selskab under det deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab.

3. Det betragtes som indbyrdes finansiering, når et forsikrings- eller genforsikringsselskab eller et tilknyttet selskab herunder besidder andele i eller yder lån til et andet selskab, som direkte eller indirekte besidder et ► **C1** anerkendt kapitalgrundlag ◀ til dækning af førstnævnte selskabs solvenskapitalkrav.

*Artikel 224***Værdiansættelse**

Aktiver og passiver værdiansættes i overensstemmelse med artikel 75.

Underafdeling 3

Anvendelse af beregningsmetoder*Artikel 225***Tilknyttede forsikrings- og genforsikringsselskaber**

Når det pågældende forsikrings- eller genforsikringsselskab har mere end ét tilknyttet forsikrings- eller genforsikringsselskab, medregnes hvert af disse tilknyttede forsikrings- eller genforsikringsselskaber ved beregningen af koncernsolvensen.

Medlemsstaterne fastsætter, at der, når det tilknyttede forsikrings- eller genforsikringsselskab har sit hovedsæde i en anden medlemsstat end det forsikrings- eller genforsikringsselskab, for hvilket der foretages beregning af koncernsolvensen, ved beregningen skal tages hensyn til det tilknyttede forsikringsselskabs solvenskapitalkrav og ► **C1** det anerkendte kapitalgrundlag ◀ til dækning af solvenskapitalkravet som fastsat i denne anden medlemsstat.

▼ **M1***Artikel 226***Mellemliggende forsikringsholdingselskaber**

1. Ved beregningen af koncernsolvensen for et forsikrings- eller genforsikringsselskab, som gennem et forsikringsholdingselskab eller et blandet finansielt holdingselskab har en kapitalinteresse i et tilknyttet forsikrings- eller genforsikringsselskab eller et tredjelandsforsikrings- eller genforsikringsselskab, tages der hensyn til dette forsikringsholdingselskabs eller blandede finansielle holdingselskabs situation.

Udelukkende med henblik på denne beregning behandles det mellemliggende forsikringsholdingselskab eller mellemliggende blandede finansielle holdingselskab som et forsikrings- eller genforsikringsselskab, der er omfattet af reglerne i afsnit I, kapitel VI, afdeling 4, underafdeling 1-3, for så vidt angår solvenskapitalkrav og som værende underlagt samme krav som fastsat i afsnit I, kapitel VI, afdeling 3, underafdeling 1-3, for så vidt angår ► **C1** kapitalgrundlag ◀ til dækning af solvenskapitalkravet.

2. Når et mellemliggende forsikringsholdingselskab eller et mellemliggende blandet finansielt holdingselskab besidder ► **C1** efterstillet gæld eller andet anerkendt kapitalgrundlag, der er begrænset ◀ i overensstemmelse med artikel 98, godkendes det som ► **C1** anerkendt kapitalgrundlag ◀ op til de i artikel 98 fastsatte grænseværdier, for koncernens samlede anerkendte ► **C1** kapitalgrundlag ◀ i forhold til koncernens solvenskapitalkrav.

► **C1** Ethvert anerkendt kapitalgrundlag ◀, som besiddes af et mellemliggende forsikringsholdingselskab eller mellemliggende blandet finansielt holdingselskab, og som kræver forudgående tilladelse fra tilsynsmyndigheden i overensstemmelse med artikel 90, hvis den besiddes af et forsikrings- eller genforsikringsselskab, kan kun medtages i beregningen af koncernsolvensen, hvis den er blevet behørigt godkendt af den koncerntilsynsførende.

▼ **M5**

Artikel 227

Tilknyttede tredjelandforsikrings- og genforsikringsselskabers ækvivalens

1. Udelukkende ved beregningen i overensstemmelse med artikel 233 af koncernsolvensen for et forsikrings- eller genforsikringsselskab, der er et deltagende selskab i et tredjelandforsikrings- eller genforsikringsselskab, behandles tredjelandforsikrings- eller genforsikringsselskabet som et tilknyttet forsikrings- eller genforsikringsselskab.

Når det tredjeland, hvor selskabet har sit hovedsæde, stiller krav om tilladelse og anvender solvensregler, der mindst svarer til dem, der er fastsat i afsnit I, kapitel VI, kan medlemsstaterne dog fastsætte bestemmelser om, at beregningen for så vidt angår dette selskab tager hensyn til solvenskapitalkravet og kapitalgrundlaget til dækning af solvenskapitalkravet i henhold til reglerne i det pågældende tredjeland.

2. Er der ikke vedtaget delegerede retsakter i overensstemmelse med nærværende artikels stk. 4 eller 5, foretages kontrollen af, hvorvidt reglerne i tredjelandet som minimum er ækvivalente, af den koncerntilsynsførende efter anmodning fra det deltagende selskab eller på eget initiativ. EIOPA bistår den koncerntilsynsførende i overensstemmelse med artikel 33, stk. 2, i forordning (EU) nr. 1094/2010.

Den koncerntilsynsførende konsulterer, bistået af EIOPA, de øvrige kompetente tilsynsmyndigheder, inden der træffes afgørelse om ækvivalens. Denne afgørelse træffes i overensstemmelse med de kriterier, der er vedtaget i henhold til stk. 3. Den koncerntilsynsførende træffer ingen afgørelse i forbindelse med et tredjeland, som modsætter sig en eventuel tidligere truffet afgørelse for så vidt angår dette tredjeland, undtagen hvis dette måtte være nødvendigt for at tage hensyn til betydelige ændringer i den i afsnit I, kapitel VI, fastsatte tilsynsordning og i tilsynsordningen i tredjelandet.

Hvis tilsynsmyndighederne er uenige i den afgørelse, der er truffet i overensstemmelse med andet afsnit, kan de henvise sagen til EIOPA og anmode om bistand i overensstemmelse med artikel 19 i forordning (EU) nr. 1094/2010 senest tre måneder efter meddelelsen om den tilsynsførendes afgørelse. I så fald kan EIOPA handle i overensstemmelse med de beføjelser, den er tillagt i henhold til nævnte artikel.

3. Kommissionen kan i overensstemmelse med artikel 301a vedtage delegerede retsakter, der præciserer kriterierne for en vurdering af, hvorvidt reglerne for solvens i et tredjeland er ækvivalente med reglerne i afsnit I, kapitel VI.

4. Hvis de i henhold til stk. 3 fastlagte kriterier er opfyldt af et tredjeland, kan Kommissionen i overensstemmelse med artikel 301a og bistået af EIOPA i overensstemmelse med artikel 33, stk. 2, i forordning (EU) nr. 1094/2010, vedtage delegerede retsakter, der fastslår at det pågældende tredjlands tilsynsordning er ækvivalent med det, der er fastlagt i afsnit I, kapitel VI.

Disse delegerede retsakter tages regelmæssigt op til revision for at tage hensyn til eventuelle betydelige ændringer i tilsynsordningen i afsnit I, kapitel VI, og i tredjelandet.

EIOPA offentliggør og ajourfører på sit websted en liste over alle de tredjelande, der henvises til i første afsnit.

5. Uanset stk. 4, og selv hvor de i henhold til stk. 3 fastlagte kriterier ikke er opfyldt, kan Kommissionen i overensstemmelse med artikel 301a og bistået af EIOPA for den periode, der er omhandlet i stk. 6, i overensstemmelse med artikel 33, stk. 2, i forordning (EU) nr. 1094/2010 vedtage delegerede retsakter, der fastslår, at de solvensregler, som et tredjeland anvender på selskaber med hovedsæde i det pågældende tredjeland, er midlertidigt ækvivalente med reglerne i afsnit I, kapitel VI, hvis:

- a) det kan påvises, at tredjelandet har eller kan vedtage og anvende solvensregler, som kan betragtes som ækvivalente i overensstemmelse med stk. 4
- b) tredjelandet anvender solvensregler, der er risikobaserede og opstiller kvantitative og kvalitative solvenskrav samt krav vedrørende tilsynsindberetning og gennemsigtighed

- c) tredjelandets ret i princippet tillader samarbejde og udveksling af fortrolige oplysninger af tilsynsmæssig karakter med EIOPA og de tilsynsførende myndigheder
- d) tredjelandet har et uafhængigt tilsynssystem, og
- e) tredjelandet har indført tavshedspligt for alle, der handler på vegne af dets tilsynsmyndigheder.

EIOPA offentliggør og ajourfører på sit websted en liste over alle de tredjelande, der er omhandlet i første afsnit.

6. Den periode for midlertidig ækvivalens, der er anført i stk. 5, er på ti år, medmindre en af følgende situationer opstår inden periodens udløb:

- a) at den delegerede retsakt er blevet tilbagekaldt, eller
- b) der i overensstemmelse med stk. 4 er vedtaget en delegeret retsakt om, at det pågældende tredjelands tilsynsordning anses for at være ækvivalent med den, der er fastlagt i afsnit I, kapitel VI.

Midlertidig ækvivalens kan forlænges med yderligere perioder på ti år, såfremt kriterierne i stk. 5 fortsat opfyldes. Kommissionen vedtager en sådan delegeret retsakt i overensstemmelse med artikel 301a bistået af EIOPA i overensstemmelse med artikel 33, stk. 2, i forordning (EU) nr. 1094/2010.

Alle delegerede retsakter vedrørende midlertidig ækvivalens skal tage højde for rapporter fra Kommissionen i overensstemmelse med artikel 177, stk. 2. Kommissionen tager regelmæssigt sådanne delegerede retsakter op til revision. EIOPA bistår Kommissionen i vurderingen af disse afgørelser. Kommissionen underretter Europa-Parlamentet om enhver revision, der gennemføres, og sender konklusionerne til Europa-Parlamentet.

7. Hvis der er vedtaget en delegeret retsakt i overensstemmelse med stk. 5 om, at et tredjelands tilsynsordning er midlertidigt ækvivalent, skal det pågældende tredjeland anses for at være ækvivalent for så vidt angår stk. 1, andet afsnit.

▼B

Artikel 228

Tilknyttede kreditinstitutter, investeringsselskaber og finansieringsinstitutter

Ved beregning af koncernsolvensen for et forsikrings- eller genforsikringsselskab, som er et deltagende selskab i et kreditinstitut, investeringsselskab eller finansieringsinstitut, giver medlemsstaterne deres deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab mulighed for en tilsvarende anvendelse af metode 1 eller 2 som fastsat i bilag I til direktiv 2002/87/EF. Metode 1 som fastsat i dette bilag anvendes dog kun, hvis den koncerntilsynsførende er overbevist om niveauet for integreret ledelse og intern kontrol for så vidt angår de enheder, der vil være omfattet af konsolideringen. Den metode, der vælges, anvendes ensartet over tid.

Medlemsstaterne tillader dog deres tilsynsmyndigheder, når de fungerer som koncerntilsynsførende for en bestemt koncern, efter anmodning fra det deltagende selskab eller på eget initiativ at beslutte at trække enhver deltagelse som omhandlet i første afsnit fra ► **C1** kapitalgrundlaget ◀, der kan indgå i koncernsolvensen for det deltagende selskab.

Artikel 229

Manglende nødvendige informationer

Når de kompetente tilsynsmyndigheder ikke kan få adgang til de oplysninger, som er nødvendige for beregningen af koncernsolvensen for et forsikrings- eller genforsikringsselskab, og som vedrører et tilknyttet selskab med hovedsæde i en medlemsstat eller et tredjeland, trækkes dette selskabs bogførte værdi i det deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab ► **C1** fra det kapitalgrundlag, der kan indgå i koncernsolvensen. ◀

Overskud ved deltagelsen kan i så fald heller ikke anerkendes som ► **C1** kapitalgrundlag ◀, der kan indgå i koncernsolvensen.

Underafdeling 4

Beregningsmetoder

Artikel 230

Metode 1 (standardmetode): Metode baseret på regnskabskonsolidering

1. Beregningen af koncernsolvensen for det deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab sker på basis af de konsoliderede regnskaber.

Koncernsolvensen for det deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab er forskellen mellem:

- a) ► **C1** det anerkendte kapitalgrundlag ◀ til dækning af solvenskapitalkravet, der beregnes på basis af konsoliderede regnskabsoplysninger
- b) solvenskapitalkravet for koncernen beregnet på basis af konsoliderede regnskabsoplysninger.

Reglerne i afsnit I, kapitel VI, afdeling 3, underafdeling 1-3, og i afsnit I, kapitel VI, afdeling 4, underafdeling 1-3, finder anvendelse ved beregningen af ► **C1** kapitalgrundlaget ◀ til dækning af solvenskapitalkravet, og af koncernens solvenskapitalkrav, der beregnes på basis på konsoliderede regnskabsoplysninger.

2. Koncernens solvenskapitalkrav, der er baseret på konsoliderede regnskabsoplysninger (koncernens konsoliderede solvenskapitalkrav), beregnes på basis af enten standardformlen eller en godkendt intern model på en måde, der er i overensstemmelse med de generelle principper i henholdsvis afsnit I, kapitel VI, afdeling 4, underafdeling 1 og 2, og afsnit I, kapitel VI, afdeling 4, underafdeling 1 og 3.

Koncernens konsoliderede solvenskapitalkrav indeholder mindst følgende elementer:

- a) det deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskabs minimumskapitalkrav som omhandlet i artikel 129
- b) den forholdsvise andel af minimumskapitalkravet for de tilknyttede forsikrings- og genforsikringsselskaber.

Dette minimum dækkes af et ► **C1** anerkendt basiskapitalgrundlag ◀ som fastsat i artikel 98, stk. 4.

Principperne i artikel 221-229 finder tilsvarende anvendelse med henblik på at fastslå, om et sådant ► **C1** anerkendt kapitalgrundlag ◀ er egnet til at dække koncernens konsoliderede minimumsolvenskapitalkrav. Artikel 139, stk. 1 og 2, finder tilsvarende anvendelse.

▼ **M5**

Artikel 231

Koncernintern model

1. Når et forsikrings- eller genforsikringsselskab og dets tilknyttede selskaber eller de tilknyttede selskaber under et forsikringsholdingselskab i fællesskab ansøger om tilladelse til at beregne koncernens konsoliderede solvenskapitalkrav og solvenskapitalkravet for koncernens forsikrings- og genforsikringsselskaber på basis af en intern model, samarbejder de kompetente tilsynsmyndigheder med henblik på at beslutte, hvorvidt der kan gives tilladelse, og fastsætte eventuelle betingelser og vilkår for en sådan tilladelse.

En ansøgning som omhandlet i første afsnit kan kun indgives til den koncerntilsynsførende.

Den koncerntilsynsførende underretter de øvrige medlemmer af tilsynskollegiet og forelægger dem den fuldstændige ansøgning omgående.

2. De kompetente tilsynsmyndigheder bestræber sig så vidt muligt på at træffe en fælles afgørelse om ansøgningen senest seks måneder efter datoen for den koncerntilsynsførendes modtagelse af den fuldstændige ansøgning.

3. Hvis en af de kompetente tilsynsmyndigheder inden for den i stk. 2 omhandlede periode på seks måneder har forelagt sagen for EIOPA i overensstemmelse med artikel 19 i forordning (EU) nr. 1094/2010, udsætter den koncerntilsynsførende sin afgørelse og afventer en eventuel afgørelse fra EIOPA, som denne kan træffe i overensstemmelse med artikel 19, stk. 3, i denne forordning og træffer sin afgørelse i overensstemmelse med EIOPA's afgørelse. Afgørelsen anerkendes som bestemmende og anvendes af de berørte tilsynsmyndigheder.

EIOPA træffer afgørelse inden for en frist på en måned. Efter udløbet af perioden på seks måneder, eller efter at der er truffet en fælles beslutning, kan sagen ikke længere henvises til EIOPA.

Den koncerntilsynsførende træffer en endelig afgørelse, hvis afgørelsen foreslået af panelet afvises i henhold til artikel 41, stk. 2 og 3, og artikel 44, stk. 1, tredje afsnit, i forordning (EU) nr. 1094/2010. Afgørelsen anerkendes som bestemmende og anvendes af de kompetente tilsynsmyndigheder. Perioden på seks måneder anses for at være forligsfasen som omhandlet i artikel 19, stk. 2, i nævnte forordning.

4. EIOPA kan udarbejde udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder, der sikrer ensartede betingelser for anvendelsen af den i stk. 2 omhandlede fælles beslutningsproces med hensyn til de i stk. 1 omhandlede ansøgninger om tilladelser med henblik på at lette fælles beslutninger.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1094/2010.

5. Har de kompetente tilsynsmyndigheder truffet en fælles afgørelse i henhold til stk. 2, fremsender den koncerntilsynsførende et dokument til ansøgeren med den fulde begrundelse.

6. Vedtages der ingen fælles afgørelse senest seks måneder efter den koncerntilsynsførendes modtagelse af den fuldstændige ansøgning, træffer den koncerntilsynsførende selv afgørelse om ansøgningen.

Den koncerntilsynsførende tager behørigt hensyn til eventuelle synspunkter og forbehold, som de øvrige berørte tilsynsmyndigheder har givet udtryk for i løbet af perioden på seks måneder.

Den koncerntilsynsførende fremsender et dokument med afgørelsen, som anfører den fulde begrundelse, til ansøgeren og de øvrige kompetente tilsynsmyndigheder.

► **C1** Afgørelsen anerkendes som endelig og anvendes ◀ des af de kompetente tilsynsmyndigheder.

7. Når en af de kompetente tilsynsmyndigheder finder, at risikoprofilen for et forsikrings- eller genforsikringsselskab, som den har tilsyn med, afviger væsentligt fra de antagelser, der ligger til grund for den interne model, der er godkendt på koncernniveau, kan denne tilsynsmyndighed, så længe det pågældende selskab ikke har fundet en passende løsning på de mangler, tilsynsmyndigheden har påpeget, beslutte i overensstemmelse med artikel 37 at lægge et kapitaltillæg til det pågældende forsikrings- eller genforsikringsselskabs solvenskapitalkrav, der er beregnet på basis af en sådan intern model.

Når et sådant kapitaltillæg ikke vil være hensigtsmæssigt, kan tilsynsmyndigheden undtagelsesvis kræve, at det pågældende selskab beregner sit solvenskapitalkrav på basis af standardformlen som omhandlet i afsnit I, kapitel VI, afdeling 4, underafdeling 1 og 2. Tilsynsmyndigheden kan i overensstemmelse med artikel 37, stk. 1, litra a) og c), beslutte at lægge et kapitaltillæg til det pågældende forsikrings- eller genforsikringsselskabs solvenskapitalkrav, der er beregnet på basis af standardformlen.

Tilsynsmyndigheden redegør for enhver afgørelse som omhandlet i første og andet afsnit over for både forsikrings- eller genforsikringsselskabet og de øvrige medlemmer af tilsynskollegiet.

EIOPA kan udstede retningslinjer for at sikre en konsekvent og sammenhængende anvendelse af dette stykke.

▼ **B**

Artikel 232

Kapitaltillæg på koncernniveau**▼ M5**

Den koncerntilsynsførende tager i forbindelse med vurderingen af, hvorvidt koncernens konsoliderede solvenskapitalkrav på passende vis afspejler koncernens risikoprofil, særlig hensyn til tilfælde, hvor de i artikel 37, stk. 1, litra a)-d), omhandlede omstændigheder kan opstå på koncernniveau, navnlig hvor:

▼ B

- a) en specifik risiko på koncernniveau ikke på tilstrækkelig vis er dækket er standardformlen eller den interne model, fordi den er vanskelig at værdiansætte
- b) et kapitaltillæg til solvenskapitalkravet for de tilknyttede forsikrings- eller genforsikringsselskaber er pålagt af de kompetente tilsynsmyndigheder i overensstemmelse med artikel 37 og 231, stk. 7.

Hvis der ikke i tilstrækkeligt omfang er taget højde for koncernens risikoprofil, kan der lægges et kapitaltillæg til koncernens konsoliderede solvenskapitalkrav.

▼ M5

Artikel 37, stk. 1-5, sammen med delegerede retsakter og gennemførelsesmæssige tekniske standarder fastsat i overensstemmelse med artikel 37, stk. 6, 7 og 8, finder tilsvarende anvendelse.

▼ B

Artikel 233

Metode 2 (alternativ metode): Metode med fradrag og aggregering

1. Koncernsolvensen for det deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab er forskellen mellem:
 - a) koncernens aggregerede anerkendte ► **C1** kapitalgrundlag ◀ som omhandlet i stk. 2
 - b) værdien af de tilknyttede forsikrings- eller genforsikringsselskaber under det deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab og koncernens aggregerede solvenskapitalkrav som omhandlet i stk. 3.
2. Koncernens aggregerede anerkendte ► **C1** kapitalgrundlag ◀ er summen af følgende:
 - a) ► **C1** kapitalgrundlag ◀ til dækning af solvenskapitalkravet for det deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab
 - b) det deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskabs forholdsvise andel i ► **C1** kapitalgrundlaget ◀ til dækning af solvenskapitalkravet for de tilknyttede forsikrings- eller genforsikringsselskaber.
3. Koncernens aggregerede solvenskapitalkrav er summen af følgende:
 - a) solvenskapitalkravet for det deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab
 - b) den forholdsvise andel af solvenskapitalkravet for de tilknyttede forsikrings- eller genforsikringsselskaber.
4. Når kapitalinteresserne i de tilknyttede forsikrings- eller genforsikringsselskaber helt eller delvis indebærer et indirekte ejerskab, omfatter værdien af de tilknyttede forsikrings- eller genforsikringsselskaber i det deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab værdien af et sådant indirekte ejerskab, idet der tages hensyn til de relevante successive interesser, og de elementer, der er anført i stk. 2, litra b), og stk. 3, litra b), omfatter de tilsvarende forholdsmæssige andele i ► **C1** kapitalgrundlaget ◀ til dækning af henholdsvis solvenskapitalkravet for de tilknyttede forsikrings- eller genforsikringsselskaber og solvenskapitalkravet for de tilknyttede forsikrings- eller genforsikringsselskaber.

▼ M1

5. Artikel 231 finder tilsvarende anvendelse, når et forsikrings- eller genforsikringsselskab og dets tilknyttede selskaber, eller når de tilknyttede selskaber under et forsikringsholdingselskab eller et blandet

finansielt holdingselskab ansøger om tilladelse til at beregne solvenskapitalkravet for koncernens forsikrings- eller genforsikringsselskaber på basis af en intern model.

▼B

6. Tilsynsmyndighederne tager i forbindelse med vurderingen af, hvorvidt koncernens aggregerede solvenskapitalkrav, der beregnes som fastsat i stk. 3, på passende vis afspejler koncernens risikoprofil, særlig hensyn til enhver specifik risiko, der forefindes på koncernniveau, og som ikke er tilstrækkelig dækket ind, fordi den er vanskelig at værdiansætte.

Når koncernens risikoprofil afviger væsentligt fra de antagelser, der ligger til grund for koncernens aggregerede solvenskapitalkrav, kan der lægges et kapitaltillæg til koncernens aggregerede solvenskapitalkrav.

▼M5

Artikel 37, stk. 1-5, sammen med delegerede retsakter og gennemførelsesmæssige tekniske standarder fastsat i overensstemmelse med artikel 37, stk. 6, 7 og 8, finder tilsvarende anvendelse.

Artikel 234

Delegerede retsakter vedrørende artikel 220-229 og 230-233

Kommissionen vedtager i overensstemmelse med artikel 301a delegerede retsakter, der præciserer de tekniske principper og metoder som omhandlet i artikel 220-229 og gennemførelsen af artikel 230-233, og som afspejler den økonomiske karakter af specifikke retlige strukturer.

▼B

Underafdeling 5

▼M1

Tilsyn med koncernsolvensen for forsikrings- og genforsikringsselskaber, der er datterselskaber af et forsikringsholdingselskab eller et blandet finansielt holdingselskab

Artikel 235

Koncernsolvens for et forsikringsholdingselskab eller et blandet finansielt holdingselskab

1. Når forsikrings- eller genforsikringsselskaber er datterselskaber af et forsikringsholdingselskab eller et blandet finansielt holdingselskab, sikrer den koncerntilsynsførende, at koncernsolvensen beregnes for forsikringsholdingselskabet eller det blandede finansielle holdingselskab i overensstemmelse med artikel 220, stk. 2, til artikel 233.

2. Udelukkende med henblik på denne beregning behandles moderselskabet som et forsikrings- eller genforsikringsselskab, der er omfattet af reglerne i afsnit I, kapitel VI, afdeling 4, underafdeling 1-3, for så vidt angår solvenskapitalkravet og som værende underlagt samme krav som fastsat i afsnit I, kapitel VI, afdeling 3, underafdeling 1-3, for så vidt angår ►C1 kapitalgrundlag ◀ til dækning af solvenskapitalkravet.

▼B

Underafdeling 6

Tilsyn med koncernsolvensen for koncerner med centraliseret risikostyring*Artikel 236***Datterselskaber af et forsikrings- eller genforsikringsselskab: betingelser**

Medlemsstaterne fastsætter, at reglerne i artikel 238 og 239 finder anvendelse på ethvert forsikrings- eller genforsikringsselskab, der er datterselskab af et forsikrings- eller genforsikringsselskab, når følgende betingelser er opfyldt:

- a) datterselskabet, for hvilket den koncerntilsynsførende ikke har truffet en afgørelse som omhandlet i artikel 214, stk. 2, er omfattet af koncerntilsynet, der udøves af den koncerntilsynsførende på moderselskabsniveau i overensstemmelse med dette afsnit
- b) moderselskabets risikostyringsprocedurer og interne kontrolmekanismer omfatter datterselskabet, og tilsynsmyndighederne anser moderselskabets ledelse af datterselskabet for at være sund og forsigtig
- c) moderselskabet har modtaget den i artikel 246, stk. 4, afsnit 3, nævnte godkendelse
- d) moderselskabet har modtaget den i artikel 256, stk. 2, nævnte godkendelse
- e) moderselskabet har indgivet en ansøgning om tilladelse til at blive omfattet af artikel 238 og 239, og der er truffet en positiv afgørelse herom i overensstemmelse med proceduren i artikel 237.

▼M5*Artikel 237***Datterselskaber af et forsikrings- eller genforsikringsselskab: afgørelse om ansøgningen**

1. I forbindelse med ansøgninger om tilladelse til at blive omfattet af reglerne i artikel 238 og 239 arbejder de kompetente tilsynsmyndigheder sammen inden for tilsynskollegiet i fuldt samarbejde med henblik på at afgøre, om der skal gives tilladelse, og fastsætte eventuelle vilkår og betingelser for en sådan tilladelse.

En ansøgning som omhandlet i første afsnit kan kun indgives til den tilsynsmyndighed, som har godkendt datterselskabet. Denne tilsynsmyndighed underretter de øvrige medlemmer af tilsynskollegiet og forelægger dem den fuldstændige ansøgning omgående.

2. De kompetente tilsynsmyndigheder bestræber sig så vidt muligt på at træffe en fælles afgørelse om ansøgningen senest tre måneder efter datoen for alle tilsynskollegiets medlemmers modtagelse af den fuldstændige ansøgning.

3. Hvis en af tilsynsmyndighederne inden for den i stk. 2 omhandlede periode på tre måneder har forelagt sagen for EIOPA i overensstemmelse med artikel 19 i forordning (EU) nr. 1094/2010, udsætter den koncerntilsynsførende sin afgørelse og afventer en afgørelse fra EIOPA, som denne kan træffe i overensstemmelse med artikel 19, stk. 3, i denne forordning, og træffer sin afgørelse i overensstemmelse med EIOPA's afgørelse. Afgørelsen anerkendes som bestemmende og anvendes af de berørte tilsynsmyndigheder.

EIOPA træffer afgørelse inden for en frist på en måned. Efter udløbet af perioden på tre måneder, eller efter at der er truffet en fælles afgørelse, kan sagen ikke længere henvises til EIOPA.

Den koncerntilsynsførende træffer en endelig afgørelse, hvis afgørelsen foreslået af panelet afvises i henhold til artikel 41, stk. 2 og 3, og artikel 44, stk. 1, tredje afsnit, i forordning (EU) nr. 1094/2010. Afgørelsen anerkendes som bestemmende og anvendes af de kompetente tilsynsmyndigheder. Perioden på tre måneder anses for at være forligsperioden som omhandlet i artikel 19, stk. 2, i den pågældende forordning.

4. EIOPA kan udarbejde udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder med henblik på at sikre ensartede betingelser for anvendelsen af den i stk. 2 omhandlede fælles beslutningsproces med hensyn til de i stk. 1 omhandlede ansøgninger om tilladelser med henblik på at lette fælles afgørelser.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1094/2010.

5. Har de kompetente tilsynsmyndigheder truffet en fælles afgørelse i henhold til stk. 2, fremsender den tilsynsmyndighed, der har godkendt datterselskabet, et dokument til ansøgeren med den fulde begrundelse. Den fælles afgørelse anerkendes som bestemmende og anvendes af de kompetente tilsynsmyndigheder.

6. Træffes der ingen fælles afgørelse af de kompetente tilsynsmyndigheder inden for den i stk. 2 fastsatte periode på tre måneder, træffer den koncerntilsynsførende selv afgørelse i forhold til ansøgningen.

Den koncerntilsynsførende tager i løbet af den periode behørigt hensyn til følgende:

- a) eventuelle synspunkter og forbehold hos de berørte myndigheder
- b) eventuelle forbehold fra de øvrige tilsynsmyndigheder i tilsynskollegiet.

Afgørelsen anfører den fulde begrundelse og indeholder en redegørelse for enhver væsentlig afvigelse fra de forbehold, som de øvrige tilsynsførende myndigheder har givet udtryk for. Den koncerntilsynsførende fremsender en kopi af afgørelsen til ansøgeren og de øvrige kompetente tilsynsmyndigheder. Den fælles afgørelse anerkendes som bestemmende og anvendes af de kompetente tilsynsmyndigheder.

▼B

Artikel 238

Datterselskaber af et forsikrings- eller genforsikringsselskab: fastsættelse af solvenskapitalkravet

1. Med forbehold af artikel 231 beregnes datterselskabets solvenskapitalkrav som beskrevet i stk. 2, 4 og 5 i denne artikel.

2. Når datterselskabets solvenskapitalkrav beregnes på basis af en intern model, der er godkendt på koncernniveau i overensstemmelse med artikel 231, og når den tilsynsmyndighed, der har godkendt datterselskabet, finder, at selskabets risikoprofil afviger væsentligt fra denne interne model, kan den pågældende myndighed, så længe selskabet ikke har fundet en passende løsning på de mangler, som tilsynsmyndigheden har påpeget, i de tilfælde, der er anført i artikel 37, foreslå den koncerntilsynsførende at fastsætte et kapitaltillæg til dette datterselskabs solvenskapitalkrav, der er beregnet på basis af den pågældende model, eller i særlige tilfælde, hvor et sådan kapitaltillæg ikke vil være hensigtsmæssigt, at pålægge selskabet at beregne sit solvenskapitalkrav på basis af en standardformel. Tilsynsmyndigheden drøfter sit forslag med de andre medlemmer af tilsynskollegiet og meddeler begrundelsen for sådanne forslag til både datterselskabet og tilsynskollegiet.

3. Når datterselskabets solvenskapitalkrav beregnes på basis af standardformlen og den tilsynsmyndighed, der har godkendt datterselskabet, finder, at selskabets risikoprofil afviger væsentligt fra de antagelser, der ligger til grund for standardformlen, kan den pågældende myndighed, så længe selskabet ikke har fundet en passende løsning på de mangler, som tilsynsmyndigheden har påpeget, i særlige tilfælde foreslå den koncerntilsynsførende at erstatte en del af de parametre, der anvendes i beregningsmetoden, med parametre, der er specifikke for disse selskaber, i forbindelse med beregningen af risikomodulerne livsforsikring, skadesforsikring og sygeforsikring, jf. artikel 110, eller i de tilfælde, der er anført i artikel 37, foreslå den koncerntilsynsførende at fastsætte et kapitaltillæg til dette datterselskabs solvenskapitalkrav.

Tilsynsmyndigheden drøfter sit forslag med de andre medlemmer af tilsynskollegiet og meddeler begrundelsen for sådanne forslag til både datterselskabet og tilsynskollegiet.

▼M5

4. Tilsynskollegiet gør alt, hvad der står i dets magt, for at nå til enighed om forslaget fra den tilsynsmyndighed, der har godkendt datterselskabet, og om andre mulige foranstaltninger.

Afgørelsen anerkendes som bestemmende og anvendes af de kompetente tilsynsmyndigheder.

5. Når der ikke er enighed mellem den tilsynsførende myndighed og den koncerntilsynsførende, kan hver tilsynsførende inden for en måned efter forslaget fra den tilsynsførende myndighed henvise sagen til EIOPA og anmode om bistand i overensstemmelse med artikel 19 i forordning (EU) nr. 1094/2010. I så fald kan EIOPA handle i overensstemmelse med de beføjelser, den er tillagt i henhold til denne artikel, og træffe sin afgørelse inden en måned efter en sådan henvisning. Perioden på en måned anses for at være forligsperioden i henhold til artikel 19, stk. 2. i denne forordning. Sagen henvises ikke til EIOPA efter udløbet af den i dette afsnit omhandlede periode på en måned, eller efter at kollegiet er nået til enighed i overensstemmelse med stk. 4 i denne artikel.

Den tilsynsmyndighed, der har godkendt datterselskabet, udsætter sin afgørelse og afventer en eventuel afgørelse fra EIOPA i overensstemmelse med artikel 19 i nævnte forordning, og træffer sin afgørelse i overensstemmelse med EIOPA's afgørelse.

Afgørelsen anerkendes som bestemmende og anvendes af de kompetente tilsynsmyndigheder.

Afgørelsen anfører den fulde begrundelse, som den er baseret på.

Afgørelsen meddeles til datterselskabet og tilsynskollegiet.

▼B

Artikel 239

Datterselskaber af et forsikrings- eller genforsikringsselskab: manglende opfyldelse af solvens- og minimumskapitalkravet

1. I tilfælde af manglende overholdelse af solvenskapitalkravet og med forbehold af bestemmelserne i artikel 138 fremsender den tilsynsmyndighed, der har godkendt datterselskabet straks tilsynskollegiet den genoprettelsesplan, som er forelagt af datterselskabet, med henblik på senest seks måneder efter den første konstatering af manglende opfyldelse af solvenskapitalkravet på ny at afsætte ► **C1** det fornødne anerkendte kapitalgrundlag ◀ eller forbedre sin risikoprofil for at sikre, at selskabet opfylder solvenskapitalkravet.

Tilsynskollegiet gør alt, hvad der står i dets magt, for at opnå enighed om tilsynsmyndighedens forslag vedrørende godkendelse af genoprettelsesplanen ► **C1** senest fire måneder efter datoen, hvor manglende opfyldelse af solvenskapitalkravet først blev konstateret. ◀

Opnås der ikke enighed, træffer den tilsynsmyndighed, der har godkendt datterselskabet, selv afgørelse om hvorvidt genoprettelsesplanen skal godkendes under behørigt hensyn til de andre tilsynsmyndigheder i tilsynskollegiet og disses synspunkter og forbehold.

2. Konstaterer den tilsynsmyndighed, der har godkendt datterselskabet, i overensstemmelse med artikel 136 en forværring af de finansielle betingelser, underretter den straks tilsynskollegiet om de foreslåede foranstaltninger. Med undtagelse af nødsituationer skal de foranstaltninger, der planlægges, drøftes i tilsynskollegiet.

Tilsynskollegiet gør alt, hvad der står i dets magt, for at opnå enighed om tilsynsmyndighedens foreslåede foranstaltninger senest en måned efter der er givet meddelelse herom.

Opnås der ikke enighed, træffer den tilsynsmyndighed, der har godkendt datterselskabet, selv en afgørelse om hvorvidt de foreslåede foranstaltninger skal godkendes under behørigt hensyn til de andre tilsynsmyndigheder i tilsynskollegiet og disses synspunkter og forbehold.

3. I tilfælde af manglende overholdelse af minimumskapitalkravet og med forbehold af bestemmelserne i artikel 139 fremsender den tilsynsmyndighed, der har godkendt datterselskabet straks tilsynskollegiet

den kortfristede finansieringsplan, som er forelagt af datterselskabet, med henblik på senest tre måneder efter den manglende opfyldelse af minimumskapitalkravet først blev konstateret på ny at afsætte ► **C1** det fornødne anerkendte kapitalgrundlag ◀ til dækning af minimumskapitalkravet eller forbedre risiko-profilen for at sikre, at selskabet opfylder minimumskapitalkravet. Tilsynskollegiet skal også underrettes om alle foranstaltninger, der træffes for at håndhæve minimumskapitalkravet på datterselskabsniveau.

▼ **M5**

4. Den tilsynsførende myndighed og den koncerntilsynsførende kan i overensstemmelse med artikel 19 i forordning (EU) nr. 1094/2010 henvise sagen til EIOPA og anmode om bistand, når de ikke er enige om et af følgende:

- a) godkendelsen af genoprettelsesplanen, herunder en eventuel forlængelse af tilbagebetalingsperioden, inden for den firemåneders periode, der er omhandlet i stk. 1, eller
- b) godkendelsen af de foreslåede foranstaltninger inden for den i stk. 2 omhandlede periode på en måned.

I sådanne tilfælde kan EIOPA handle i overensstemmelse med de beføjelser, den er tillagt i henhold til nævnte artikel, og træffe sin afgørelse inden en måned efter en sådan henvisning.

Sagen henvises ikke til EIOPA:

- a) efter udløbet af perioderne på henholdsvis fire og en måned som omhandlet i første afsnit
- b) efter at der er opnået enighed i tilsynskollegiet i overensstemmelse stk. 1, andet afsnit, eller stk. 2, andet afsnit
- c) i tilfælde af nødsituationer som omhandlet i stk. 2.

Perioden på henholdsvis fire eller en måned anses for at være forligsperioden i henhold til artikel 19, stk. 2, i nævnte forordning.

Den tilsynsmyndighed, der har godkendt datterselskabet, udsætter sin afgørelse og afventer en eventuel afgørelse fra EIOPA i overensstemmelse med artikel 19, stk. 3, i nævnte forordning og træffer sin endelige afgørelse i overensstemmelse med EIOPA's afgørelse. Afgørelsen anerkendes som bestemmende og anvendes af de kompetente tilsynsmyndigheder.

Afgørelsen anfører den fulde begrundelse, som den er baseret på.

Afgørelsen meddeles til datterselskabet og tilsynskollegiet.

▼ **B**

Artikel 240

Datterselskaber af et forsikrings- eller genforsikringsselskab: ophør af undtagelser for et datterselskab

1. Bestemmelserne i artikel 238 og 239 finder ikke længere anvendelse når:

- a) betingelsen i artikel 236, litra a) ikke længere er opfyldt
- b) betingelsen i artikel 236, litra b), ikke længere er opfyldt, og koncernen ikke inden for en passende periode træffer foranstaltninger til igen at opfylde betingelsen
- c) betingelserne i artikel 236, litra c) og d), ikke længere er opfyldt.

Den koncerntilsynsførende underretter omgående den kompetente tilsynsmyndighed og moderselskabet, når det som omhandlet i første afsnit, litra a), efter konsultation af tilsynskollegiet besluttet ikke længere at lade datterselskabet være omfattet af koncerntilsynet.

Moderselskabet er i forbindelse med artikel 236, litra b), c) og d), ansvarlig for at sikre, at betingelserne løbende er opfyldt. Moderselskabet underretter omgående den koncerntilsynsførende og datterselskabets tilsynsførende, når betingelsen ikke længere er opfyldt. Moderselskabet fremlægger en plan for, hvordan det agter at sikre overholdelse af disse betingelser inden for en rimelig frist.

Den koncerntilsynsførende kontrollerer mindst én gang årligt på eget initiativ, at betingelserne i artikel 236, litra b), c) og d), fortsat er opfyldt, jf. dog tredje afsnit. Den koncerntilsynsførende foretager ligeledes denne kontrol efter anmodning fra den kompetente tilsynsmyndighed, når sidstnævnte har betydelige betænknings med hensyn til, hvorvidt disse betingelser fortsat er opfyldt.

Når der ved kontrollen påvises eventuelle mangler, pålægger den koncerntilsynsførende moderselskabet at fremlægge en plan for, hvordan det agter at sikre overholdelse af disse bestemmelser inden for en rimelig frist.

Når den koncerntilsynsførende efter konsultation af tilsynskollegiet finder, at planen som omhandlet i tredje eller femte afsnit er utilstrækkelig, eller efterfølgende finder, at den ikke gennemføres inden for den aftalte tidsfrist, konkluderer den koncerntilsynsførende, at betingelserne i artikel 236, litra b), c) og d), ikke længere er opfyldt, og den koncerntilsynsførende underretter omgående den kompetente tilsynsmyndighed herom.

2. Ordningen i artikel 238 og 239 finder igen anvendelse, når moderselskabet forelægger en ansøgning og opnår en positiv afgørelse i henhold til proceduren i artikel 237.

▼ M5

Artikel 241

Datterselskaber af et forsikrings- eller genforsikringsselskab: delegerede retsakter

Kommissionen vedtager i overensstemmelse med artikel 301a delegerede retsakter for at præcisere følgende:

- a) de kriterier til vurdering af, hvorvidt betingelserne i artikel 236 er opfyldt
- b) de kriterier til vurdering af, hvad der skal betragtes som nødsituationer, jf. artikel 239, stk. 2
- c) de procedurer, som tilsynsmyndighederne anvender ved udveksling af oplysninger, udøvelsen af deres beføjelser og gennemførelsen af deres opgaver i overensstemmelse med artikel 237-240.

▼ B

Artikel 242

Revisionsklausul

▼ M5

1. Kommissionen foretager senest den 31. december 2017 en bedømmelse af anvendelsen af afsnit III, navnlig i forhold til samarbejdet mellem tilsynsmyndighederne i tilsynskollegiet og disses funktionsdygtighed samt tilsynspraksisserne i forbindelse med fastsættelse af kapitaltillæg, og forelægger Europa-Parlamentet og Rådet en rapport, eventuelt ledsaget af forslag til ændringer af dette direktiv.

▼ B

2. Kommissionen foretager senest den ► M5 31. december 2018 ◀ en bedømmelse af fordelene ved at styrke koncerntilsyn og kapitalforvaltning inden for en koncern af forsikrings- eller genforsikringsselskaber, herunder en henvisning til KOM(2008)0119 og betænkningen fra Europa-Parlamentets Økonomi- og Valutaudvalg om dette forslag af 16. oktober 2008 (A6-0413/2008). Denne bedømmelse omfatter mulige foranstaltninger til forbedring af god grænseoverskridende ledelse af forsikringskoncerner, navnlig hvad angår risikostyring og kapitalforvaltning. Kommissionen tager i sin bedømmelse blandt andet højde for nye tiltag og fremskridt vedrørende:

- a) en harmoniseret ramme for tidlig indgriben
- b) fremgangsmåder inden for centraliseret risikostyring i koncerner og koncerninterne modellers funktionsdygtighed, herunder gennemførelse af stresstest
- c) koncerninterne transaktioner og risikokoncentrationer

- d) egenskaber ved diversifikations- og koncentrationseffekter set over tid
- e) en retligt bindende ramme for mægling i tilsynsvister
- f) en harmoniseret ramme for aktivers overførbare, insolvens- og likvidationsprocedurer, hvilket overflødig gør de relevante nationale selskabsretlige forhindringer for aktivers overførbare
- g) et ensartet beskyttelsesniveau for forsikringstagere og de begunstige i virksomheder inden for samme koncern, navnlig i krisesituationer
- h) en harmoniseret og tilstrækkeligt finansieret fælles EU-løsning for forsikringsgarantiordninger
- i) en harmoniseret og retligt bindende ramme mellem kompetente myndigheder, centralbanker og finansministerier om krisestyring og -løsning samt finansiell byrdefordeling, som bringer tilsynsbeføjelserne på linje med det finansielle ansvar.

Kommissionen forelægger Europa-Parlamentet og Rådet en rapport, der i relevant omfang ledsages af forslag til ændringer af dette direktiv.

▼ **M1**

Artikel 243

Datterselskaber af et forsikringsholdingselskab eller blandet finansielt holdingselskab

Artikel 236-242 finder tilsvarende anvendelse på forsikrings- eller genforsikringselskaber, som er datterselskaber af et forsikringsholdingselskab eller et blandet finansielt holdingselskab.

▼ **B**

Afdeling 2

Risikokoncentration og koncerninterne transaktioner

Artikel 244

Tilsyn med risikokoncentration

1. Tilsynet med risikokoncentrationen på koncernniveau udøves i overensstemmelse med stk. 2 og 3 i denne artikel samt artikel 246 og kapitel III.

▼ **M1**

2. Medlemsstaterne pålægger forsikrings- og genforsikringselskaber eller forsikringsholdingselskaber eller blandede finansielle holdingselskaber regelmæssigt og mindst én gang årligt at aflægge rapport til den koncerntilsynsførende om enhver væsentlig risikokoncentration på koncernniveau, medmindre artikel 215, stk. 2, finder anvendelse.

De nødvendige oplysninger skal indgives til den koncerntilsynsførende af det forsikrings- eller genforsikringselskab, der er moderselskab i koncernen, eller, når moderselskabet ikke er et forsikrings- eller genforsikringselskab, af forsikringsholdingselskabet, det blandede finansielle holdingselskab eller det forsikrings- eller genforsikringselskab i koncernen, som den koncerntilsynsførende har udpeget efter at have konsulteret de øvrige kompetente tilsynsmyndigheder og koncernen.

Den koncerntilsynsførende udøver tilsyn med de i første afsnit nævnte risikokoncentrationer.

▼ **B**

3. Den koncerntilsynsførende fastsætter efter konsultation af de øvrige kompetente tilsynsmyndigheder og koncernen den type risici, som forsikrings- eller genforsikringselskaber i en bestemt koncern under alle omstændigheder skal rapportere om.

Når den koncerntilsynsførende og de øvrige kompetente tilsynsmyndigheder definerer eller udtaler sig om typen af risici, tager de hensyn til den specifikke koncern og dens risikostyringsstruktur.

For at identificere en væsentlig risikokoncentration, der skal rapporteres om, fastsætter den koncerntilsynsførende, efter konsultation af de øvrige kompetente tilsynsmyndigheder og koncernen, passende tærskelværdier baseret på solvenskapitalkrav, forsikringsmæssige hensættelser eller begge.

I forbindelse med tilsynet med risikokoncentrationer kontrollerer den koncerntilsynsførende især den eventuelle smittefare i koncernen, risikoen for interessekonflikt og risikoniveauet eller –volumen.

▼ **M5**

4. Kommissionen vedtager i forbindelse med nærværende artikels stk. 2 og 3 delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 301a med hensyn til definitionen af en væsentlig risikokoncentration.

5. For at sikre konsekvent harmonisering hvad angår tilsyn med risikokoncentration udarbejder EIOPA med forbehold af artikel 301b udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for med henblik på stk. 3 at præcisere identificeringen af en væsentlig risikokoncentration og fastsættelsen af passende tærskelværdier.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1094/2010.

6. For at sikre ensartede betingelser for anvendelse af denne artikel udarbejder EIOPA med henblik på stk. 2 udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder vedrørende skemaerne og modellerne i forbindelse med indberetning af disse risikokoncentrationer.

EIOPA forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 30. september 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1094/2010.

▼ **B**

Artikel 245

Tilsyn med koncerninterne transaktioner

1. Tilsynet med koncerninterne transaktioner udøves i overensstemmelse med denne artikels stk. 2 og 3 i denne artikel samt artikel 246 og kapitel III.

▼ **M1**

2. Medlemsstaterne pålægger forsikrings- og genforsikringsselskaber, forsikringsholdingselskaber og blandede finansielle holdingselskaber regelmæssigt og mindst én gang årligt at aflægge rapport til den koncerntilsynsførende om enhver væsentlig koncernintern transaktion mellem forsikrings- og genforsikringsselskaber i koncernen, herunder dem, der er gennemført med en fysisk person med tætte forbindelser til et selskab inden for koncernen, medmindre artikel 215, stk. 2, finder anvendelse.

Medlemsstaterne stiller desuden krav om, at meget væsentlige koncerninterne transaktioner rapporteres så hurtigt som praktisk muligt.

De nødvendige oplysninger skal indgives til den koncerntilsynsførende af det forsikrings- eller genforsikringsselskab, der er moderselskab i koncernen, eller, når moderselskabet ikke er et forsikrings- eller genforsikringsselskab, af forsikringsholdingselskabet, det blandede finansielle holdingselskab eller det forsikrings- eller genforsikringsselskab i koncernen, som den koncerntilsynsførende har udpeget efter at have konsulteret de øvrige kompetente tilsynsmyndigheder og koncernen.

Den koncerntilsynsførende udøver tilsyn med koncerninterne transaktioner.

▼ **B**

3. Den koncerntilsynsførende fastsætter efter konsultation af de øvrige kompetente tilsynsmyndigheder og koncernen den type koncerninterne transaktioner, som forsikrings- og genforsikringsselskaber i en be-

stemt koncern under alle omstændigheder skal rapportere om. Artikel 244, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse.

▼ **M5**

4. Kommissionen vedtager i forbindelse med nærværende artikels stk. 2 og 3 delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 301a med hensyn til definitionen af væsentlige koncerninterne transaktioner.

5. For at sikre konsekvent harmonisering med hensyn til tilsyn med koncerninterne transaktioner kan EIOPA i forbindelse med stk. 3 udarbejde udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for at præcisere identificeringen af væsentlige koncerninterne transaktioner.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de reguleringsmæssige tekniske standarder, der er omhandlet i første afsnit, i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1094/2010.

6. For at sikre ensartede betingelser for anvendelse af denne artikel kan EIOPA i forbindelse med stk. 2 udarbejde udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder vedrørende procedurerne, skemaerne og modellerne i forbindelse med indberetning af koncerninterne transaktioner.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1094/2010.

▼ **B**

Afdeling 3

Risikostyring og intern kontrol

Artikel 246

Tilsyn med ledelsessystemet

1. Kravene i afsnit I, kapitel IV, afdeling 2, finder tilsvarende anvendelse på koncernniveau.

Risikoforvaltningen og de interne kontrolsystemer gennemføres på samme måde i alle datterselskaber, der er omfattet af koncerntilsynet som omhandlet artikel 213, stk. 2, litra a) og b), jf. dog første afsnit, således at disse systemer og rapporteringsprocedurer kan kontrolleres på koncernniveau.

2. De koncerninterne kontrolmekanismer omfatter mindst følgende, jf. dog stk. 1:

- a) passende mekanismer med hensyn til koncernsolvens med henblik på at identificere og måle alle væsentlige risici samt opnå et passende forhold mellem ► **C1** det anerkendte kapitalgrundlag ◀ og de pågældende risici
- b) gode rapporterings- og regnskabsmæssige procedurer til overvågning og forvaltning af de koncerninterne transaktioner og risikokoncentration.

3. Den koncerntilsynsførende udøver tilsyn med de i stk. 1 og 2 omhandlede systemer og rapporteringsprocedurer i overensstemmelse med reglerne i kapitel III.

▼ **M1**

4. Medlemsstaterne pålægger det deltagende forsikrings- eller genforsikringselskab eller forsikringsholdingselskabet eller det blandede finansielle holdingselskab at foretage vurderingen som omhandlet i artikel 45 på koncernniveau. Den koncerntilsynsførende udøver tilsynsmæssig kontrol med vurderingen af egen risiko og solvens på koncernniveau i overensstemmelse med kapitel III.

Såfremt solvenssituationen for koncernen beregnes i overensstemmelse med metode 1 som omhandlet i artikel 230, forelægger det deltagende forsikrings- eller genforsikringselskab, forsikringsholdingselskabet eller det blandede finansielle holdingselskab den koncerntilsynsførende oplysninger, der gør det mu-

ligt at forstå forskellen mellem summen af solvenskapitalkravene for alle koncernens forsikrings- eller genforsikringsselskaber og koncernens konsoliderede solvenskapitalkrav.

Det deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab, forsikringsholdingselskabet eller det blandede finansielle holdingselskab kan, såfremt den koncerntilsynsførende giver sin godkendelse, beslutte at foretage enhver vurdering i henhold til artikel 45 på koncernniveau og for ethvert datterselskab i koncernen på samme tid samt udarbejde et enkelt dokument indeholdende alle vurderinger.

▼B

Inden en godkendelse gives i overensstemmelse med tredje afsnit, konsulterer den koncerntilsynsførende medlemmerne af tilsynskollegiet og tager behørigt hensyn til disses synspunkter og forbehold.

Når koncernen vælger at anvende muligheden i tredje afsnit, fremlægger den det pågældende dokument for alle kompetente tilsynsmyndigheder samtidig. Anvendelsen af denne valgmulighed fritager ikke de pågældende datterselskaber fra forpligtelsen til at sikre, at kravene i artikel 45 er opfyldt.

KAPITEL III

Foranstaltninger til fremme af koncerntilsyn

Artikel 247

Den koncerntilsynsførende

1. En enkelt tilsynsførende med ansvar for samordning og udøvelse af koncerntilsyn (den koncerntilsynsførende) udpeges blandt de berørte medlemsstaters tilsynsmyndigheder.

2. Når den samme tilsynsmyndighed er kompetent for alle forsikrings- og genforsikringsselskaber i en koncern, udøves den koncerntilsynsførendes opgaver af denne tilsynsmyndighed.

I alle andre tilfælde, jf. dog stk. 3, udøves den koncerntilsynsførendes opgaver:

a) når moderselskabet i koncernen er et forsikrings- eller genforsikringsselskab: af den tilsynsmyndighed, der har godkendt det pågældende selskab

▼M1

b) når moderselskabet i koncernen ikke er et forsikrings- eller genforsikringsselskab af følgende tilsynsmyndighed:

i) når moderselskabet for et forsikrings- eller genforsikringsselskab er et forsikringsholdingselskab eller et blandet finansielt holdingselskab: af den tilsynsmyndighed, der har godkendt dette forsikrings- eller genforsikringsselskab

ii) når mere end ét forsikrings- eller genforsikringsselskab, der har sit hovedsæde i Unionen, har samme forsikringsholdingselskab eller blandede finansielle holdingselskab som moderselskab, og når et af disse selskaber er blevet godkendt i medlemsstaten, hvor forsikringsholdingselskabet eller det blandede finansielle holdingselskab har sit hovedsæde, af tilsynsmyndigheden for det forsikrings- eller genforsikringsselskab, der er godkendt i denne medlemsstat

iii) når koncernens moderselskab er mere end ét forsikringsholdingselskab eller blandet finansielt holdingselskab, der har sit hovedsæde i forskellige medlemsstater, og når der forefindes et forsikrings- eller genforsikringsselskab i hver af disse medlemsstater, af tilsynsmyndigheden for forsikrings- eller genforsikringsselskabet med den største samlede balancesum

iv) når mere end ét forsikrings- eller genforsikringsselskab, der har sit hovedsæde i Unionen, har samme forsikringsholdingselskab eller blandede finansielle holdingselskab som moderselskab, og ingen af disse selskaber er blevet godkendt i medlemsstaten, hvor forsikringsholdingselskabet eller det blandede finansielle holdingselskab har sit hovedsæde, af tilsynsmyndigheden for det forsikrings- eller genforsikringsselskab, der er godkendt i denne medlemsstat, eller

v) når koncernen ikke har noget moderselskab eller i alle andre tilfælde der ikke er omhandlet i nr. i) til iv), af den tilsynsmyndighed, der har godkendt forsikrings- eller genforsikringsselskabet med den største samlede balancesum.

▼ **M5**

3. De kompetente tilsynsmyndigheder kan i særlige tilfælde efter anmodning fra en af de øvrige tilsynsmyndigheder træffe en fælles afgørelse om at fravige kriterierne i stk. 2, når anvendelsen heraf ville være uhensigtsmæssig under hensyntagen til koncernens struktur og den relative størrelse af forsikrings- og genforsikringsselskabets aktiviteter i forskellige lande, og udpege en anden tilsynsmyndighed som koncerntilsynsførende.

Til dette formål kan enhver af de kompetente tilsynsmyndigheder anmode om, at der indledes drøftelser om, hvorvidt det er hensigtsmæssigt at anvende kriterierne som omhandlet i stk. 2. Sådanne drøftelser finder højst sted én gang årligt.

De kompetente tilsynsmyndigheder bestræber sig så vidt muligt på at træffe en fælles afgørelse om valget af koncerntilsynsførende senest tre måneder efter, at der er indgivet anmodning om drøftelse. Tilsynsmyndighederne indhenter udtalelse fra koncernen, inden de træffer afgørelse.

Den udpegede koncerntilsynsførende fremsender den fælles afgørelse til koncernen og anfører den fulde begrundelse.

4. Hvis en af de kompetente tilsynsmyndigheder inden for den i stk. 3, tredje afsnit, omhandlede tremåneders periode har forelagt sagen for EIOPA i overensstemmelse med artikel 19 i forordning (EU) nr. 1094/2010, udsætter de pågældende tilsynsmyndigheder deres fælles afgørelse og afventer en afgørelse fra EIOPA, som denne kan træffe i overensstemmelse med artikel 19, stk. 3, i denne forordning, og træffer deres fælles afgørelse i overensstemmelse med EIOPA's afgørelse. Afgørelsen anerkendes som bestemmende og anvendes af de kompetente tilsynsmyndigheder. Den tremåneders periode anses for at være forligsperioden som omhandlet i artikel 19, stk. 2, i den pågældende forordning.

5. EIOPA træffer afgørelse inden for en måned efter den i stk. 4 omtalte forelæggelse. Efter udløbet af de tre måneder, eller efter at der er truffet en fælles afgørelse, kan sagen ikke længere henvises til EIOPA. Den udpegede koncerntilsynsførende fremsender den fælles afgørelse til koncernen og til tilsynskollegiet og anfører den fulde begrundelse.

6. Træffes der ingen fælles afgørelse, varetages den koncerntilsynsførendes opgaver af den tilsynsmyndighed, der er fastlagt i overensstemmelse med stk. 2 i denne artikel.

7. EIOPA underretter mindst én gang årligt Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen om væsentlige problemer i forbindelse med anvendelsen af stk. 2, 3 og 6.

I tilfælde af væsentlige problemer i forbindelse med anvendelsen af kriterierne i stk. 2 og 3 i denne artikel vedtager Kommissionen i overensstemmelse med artikel 301a delegerede retsakter, der præciserer disse kriterier yderligere.

▼ **B**

8. Når der i en medlemsstat er mere end én tilsynsmyndighed, der er bemyndiget til at udøve tilsyn med forsikrings- og genforsikringsselskaber, træffer denne medlemsstat de fornødne foranstaltninger til etablering af en samordning mellem disse myndigheder.

Artikel 248

Den koncerntilsynsførendes og andre tilsynsførendes rettigheder og pligter — Tilsynskollegiet

1. Den koncerntilsynsførendes rettigheder og forpligtelser med hensyn til koncerntilsyn omfatter:

- a) samordning af indsamlingen og formidlingen af relevante eller væsentlige oplysninger i »going concern«-situationer og nødsituationer, herunder formidling af oplysninger af betydning for en tilsynsmyndigheds tilsynsopgave

- b) tilsyn med og vurdering af koncernens finansielle situation
- c) vurdering af, hvorvidt koncernens opfylder reglerne om solvens, risikokoncentration og koncerninterne transaktioner som omhandlet i artikel 218-245
- d) vurdering af koncernens ledelsessystem som omhandlet i artikel 246 og af, hvorvidt medlemmerne af det deltagende selskabs administrations-, ledelses- eller tilsynsorgan opfylder kravene i artikel 42 og 257
- e) planlægning og samordning gennem regelmæssige møder, der afholdes mindst én gang årligt, eller gennem lignende af tilsynsaktiviteterne i »going concern«-situationer og nødsituationer i samarbejde med de kompetente tilsynsmyndigheder, samtidig med at der tages højde for karakteren, omfanget og kompleksiteten af de risici, der knytter sig til virksomheden i alle de selskaber, som er en del af koncernen
- f) andre opgaver, foranstaltninger og afgørelser, som pålægges den koncerntilsynsførende i henhold til dette direktiv eller som følge af anvendelsen af dette direktiv, særlig styring af proceduren for validering af enhver intern model på koncernniveau som omhandlet i artikel 231 og 233 og styring af proceduren for tilladelse til anvendelsen af den ordning, der er fastlagt i artikel 237-240.

2. Med henblik på at fremme de i stk. 1 omhandlede opgaver omkring koncerntilsynet etableres et tilsynskollegium under forsæde af den koncerntilsynsførende.

Tilsynskollegiet sikrer, at samarbejdet, udvekslingen af oplysninger og konsultationen mellem tilsynskollegiets tilsynsmyndigheder gennemføres effektivt i henhold til afsnit III med henblik på at fremme konvergens mellem deres respektive afgørelser og aktiviteter.

▼ M5

Hvis den koncerntilsynsførende ikke udfører de i stk. 1 omhandlede opgaver, eller hvis medlemmerne af tilsynskollegiet ikke samarbejder i det i det nævnte stykke foreskrevne omfang, kan de berørte tilsynsførende myndigheder henvise sagen til EIOPA og anmode om bistand i overensstemmelse med artikel 19 i forordning (EU) nr. 1094/2010. I så fald kan EIOPA handle i overensstemmelse med de beføjelser, den er tillagt i henhold til nævnte artikel.

3. Tilsynskollegiet består af den koncerntilsynsførende, tilsynsmyndighederne i alle de medlemsstater, hvor datterselskabernes hovedsæder er beliggende, og EIOPA i overensstemmelse med artikel 21 i forordning (EU) nr. 1094/2010.

▼ B

Tilsynsmyndighederne for betydelige filialer og tilknyttede selskaber skal også have mulighed for at deltage i tilsynskollegiet. Deres deltagelse har dog alene til formål at sikre målsætningen om en effektiv informationsudveksling.

For at tilsynskollegiet kan fungere effektivt, kan det blive nødvendigt at lade et begrænset antal tilsynsmyndigheder heri udføre visse opgaver.

4. Uanset de foranstaltninger, der er vedtaget i henhold til dette direktiv, baseres tilsynskollegiernes oprettelse og funktion på samordningsaftaler indgået af den koncerntilsynsførende og de andre berørte tilsynsmyndigheder.

▼ M5

Er der uenighed om samordningsaftalerne, kan ethvert medlem af tilsynskollegiet forelægge sagen for EIOPA og anmode om bistand i overensstemmelse med artikel 19 i forordning (EU) nr. 1094/2010. I så fald kan EIOPA handle i overensstemmelse med de beføjelser, den er tillagt i henhold til nævnte artikel. Den koncerntilsynsførende træffer sin endelige afgørelse i overensstemmelse med EIOPA's afgørelse. Den koncerntilsynsførende fremsender afgørelsen til de øvrige kompetente tilsynsmyndigheder.

▼ B

Den koncerntilsynsførende tager efter konsultation af de kompetente tilsynsmyndigheder behørigt hensyn til en eventuel udtalelse afgivet af CEIOPS inden for en frist på to måneder efter modtagelse heraf, inden der træffes en endelig afgørelse. Afgørelsen anfører den fulde begrundelse og indeholder en redegørelse for enhver væsentlig afvigelse i forhold til rådgivningen fra CEIOPS. Den koncerntilsynsførende fremsender afgørelsen til de øvrige kompetente tilsynsmyndigheder.

5. Med forbehold af foranstaltninger, der vedtages i medfør af dette direktiv, angiver samordningsordningerne, jf. stk.4, procedurene for:

- a) beslutningsprocessen for de kompetente tilsynsmyndigheder i overensstemmelse med artikel 231, 232 og 247
- b) den i denne artikels stk. 4 og artikel 218, stk. 5, omhandlede konsultation.

▼ **M5**

Med forbehold af de rettigheder og pligter den koncerntilsynsførende og de andre tilsynsmyndigheder gives med dette direktiv, kan der med samordningsordningerne overlades yderligere opgaver til den koncerntilsynsførende, de andre tilsynsmyndigheder eller EIOPA, hvor dette ville føre til et mere effektivt tilsyn med koncernen og ikke være til hinder for tilsynskollegiets medlemmers tilsynsaktiviteter inden for deres respektive ansvarsområder.

▼ **B**

Samordningsordningerne kan desuden indeholde præciseringer vedrørende:

- a) konsultation af de kompetente tilsynsmyndigheder som nævnt navnlig i artikel 213-217, 219-221, 227, 244-246, 250, 256, 260 og 262
- b) samarbejde med andre tilsynsmyndigheder.

▼ **M5**

6. EIOPA udsteder retningslinjer for tilsynskollegiernes operationelle funktion på grundlag af grundige gennemgange af deres arbejde med henblik på at vurdere graden af konvergens mellem disse. En sådan gennemgang foretages mindst hvert tredje år. Medlemsstaterne sikrer, at den koncerntilsynsførende fremsender oplysningerne om tilsynskollegiernes funktion og om eventuelle vanskeligheder, der måtte være relevante for disse gennemgange, til EIOPA.

For at sikre konsekvent harmonisering i forbindelse med samordningen mellem tilsynsmyndighederne kan EIOPA udarbejde udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere tilsynskollegiernes operationelle funktion baseret på de retningslinjer, der henvises til i første afsnit.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i andet afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1094/2010.

7. For at sikre konsekvent harmonisering i forbindelse med samordningen mellem tilsynsmyndighederne udarbejder EIOPA med forbehold af artikel 301b udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere samordningsordningerne for koncerntilsynet med henblik på anvendelsen af stk. 1-6.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de reguleringsmæssige tekniske standarder, der er omhandlet i første afsnit, i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1094/2010.

8. Kommissionen vedtager i overensstemmelse med artikel 301a delegerede retsakter for så vidt angår definitionen af »betydelig filial«.

▼ **B**

Artikel 249

Samarbejde og udveksling af oplysninger mellem tilsynsmyndigheder

1. Myndighederne med ansvar for tilsyn med de enkelte forsikrings- og genforsikringsselskaber i en koncern og den koncerntilsynsførende indgår i et tæt samarbejde, navnlig når et forsikrings- eller genforsikringsselskab har finansielle vanskeligheder.

▼ M5

Med det formål at sikre, at tilsynsmyndighederne, herunder den koncerntilsynsførende, råder over de samme relevante oplysninger, uden at det i øvrigt berører deres respektive beføjelser og uanset, om de er etableret i samme medlemsstat, udveksler de sådanne oplysninger for at muliggøre og gøre det lettere for de øvrige myndigheder at udøve tilsyn i henhold til dette direktiv. Med henblik herpå udveksler de kompetente tilsynsmyndigheder og den koncerntilsynsførende omgående alle relevante oplysninger, så snart de bliver tilgængelige, eller udveksler oplysninger på anmodning. Oplysningerne i dette afsnit omfatter, men er ikke begrænset til, oplysninger om koncernens og tilsynsmyndighedernes handlinger og oplysninger, som koncernen har stillet til rådighed.

▼ M1

Den koncerntilsynsførende forelægger den pågældende tilsynsmyndighed og EIOPA, oplysninger om koncernen i overensstemmelse med artikel 19, artikel 51, stk. 1, og artikel 254, stk. 2, navnlig med hensyn til gruppens juridiske, ledelsesmæssige og organisatoriske struktur.

▼ M5

1a. Hvis en tilsynsmyndighed ikke har fremsendt relevant information, eller en samarbejdsanmodning om navnlig udveksling af relevant information er blevet afvist eller ikke imødekommet inden for to uger, kan tilsynsmyndighederne henvise sagen til EIOPA.

Hvis sagen henvises til EIOPA, kan EIOPA med forbehold af artikel 258 i TEUF handle i overensstemmelse med de beføjelser, den er tillagt i henhold til artikel 19 i forordning (EU) nr. 1094/2010.

▼ B

2. Myndighederne med ansvar for tilsynet med de enkelte forsikrings- og genforsikringsselskaber i en koncern og den koncerntilsynsførende indkalder hver især øjeblikkelig til et møde mellem alle de tilsynsmyndigheder, der deltager i koncerntilsyn, i hvert fald i følgende tilfælde:

- a) når de får kendskab til en tungtvejende tilsidesættelse af solvenskapitalkravet eller minimumskapitalkravet i et forsikrings- eller genforsikringsselskab
- b) når de får kendskab til en tungtvejende tilsidesættelse af solvenskapitalkravet på koncernniveau beregnet på grundlag af konsoliderede data eller det aggregerede koncernsolvenskapitalkrav i overensstemmelse med hvilken beregningsmetode anvendes, jf. afsnit III, kapitel II, afdeling 1, underafdeling 4
- c) når der er eller har været tale om særlige omstændigheder.

▼ M5

3. For at sikre en konsekvent harmonisering i forbindelse med samordningen og udvekslingen af informationer mellem tilsynsmyndighederne udarbejder EIOPA med forbehold af artikel 301b udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder, hvori fastsættes:

- a) de oplysninger, der på systematisk vis skal indsamles af den koncerntilsynsførende og formidles til andre tilsynsmyndigheder eller videregives til den koncerntilsynsførende af de andre tilsynsmyndigheder
- b) de oplysninger, der er væsentlige eller relevante for koncerntilsynet, for at fremme en passende grad af konvergens i tilsynspraksis.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de reguleringsmæssige tekniske standarder, der er omhandlet i første afsnit, i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1094/2010.

4. For at sikre ensartede betingelser for anvendelsen i forbindelse med samordningen og udvekslingen af informationer mellem tilsynsmyndighederne udarbejder EIOPA et udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder vedrørende procedurerne og skemaerne i forbindelse med indgivelse af oplysninger til den koncerntilsynsførende samt proceduren for samarbejde og informationsudveksling mellem tilsynsmyndigheder som omhandlet i denne artikel.

EIOPA forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 30. september 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1094/2010.

Artikel 250

Konsultation mellem tilsynsmyndigheder

1. Inden de træffer en afgørelse, der kan have betydning for de øvrige tilsynsmyndigheders tilsynsopgaver, og med forbehold af artikel 248, konsulterer de kompetente tilsynsmyndigheder hinanden inden for tilsynskollegiet med hensyn til følgende:

- a) ændringer i aktionær-, organisations- eller ledelsesstrukturen i forsikrings- og genforsikringsselskaber i en koncern, som kræver tilsynsmyndighedernes godkendelse eller tilladelse
- b) afgørelsen om forlængelse af tilbagebetalingsperioden i henhold til artikel 138, stk. 3 og 4
- c) større sanktioner eller ekstraordinære foranstaltninger, som tilsynsmyndighederne har iværksat, herunder pålæg af kapitaltillæg til solvenskapitalkravet i henhold til artikel 37 og pålæg af begrænsninger i brugen af en intern metode til beregning af solvenskapitalkravet i henhold til afsnit I, kapitel VI, afdeling 4, underafdeling 3.

Den koncerntilsynsførende konsulteres altid i forbindelse med anvendelsen af første afsnit, litra b) og c).

Tilsynsmyndigheder konsulterer desuden hinanden, inden de træffer en afgørelse på grundlag af oplysninger fra andre tilsynsmyndigheder.

2. Med forbehold af artikel 248 kan en tilsynsmyndighed beslutte at undlade at konsultere andre tilsynsmyndigheder, når der er tale om nødsituationer, eller hvis en sådan konsultation kunne forringe det resultat, der tilsigtes med afgørelserne. I så fald underretter tilsynsmyndigheden omgående de øvrige tilsynsmyndigheder herom.

▼B

Artikel 251

Anmodninger fra den koncerntilsynsførende til andre tilsynsmyndigheder

Den koncerntilsynsførende kan opfordre tilsynsmyndighederne i den medlemsstat, hvor et moderselskab har sit hovedsæde, og som ikke selv udøver koncerntilsyn i henhold til artikel 247, til at anmode det pågældende moderselskab om oplysninger, der kan være relevante for gennemførelsen af sine samordningsrettigheder og -forpligtelser som omhandlet i artikel 248, og til at fremsende disse oplysninger.

Når den koncerntilsynsførende har brug for oplysninger som omhandlet i artikel 254, stk. 2, som allerede er videregivet til en anden tilsynsmyndighed, kontakter den koncerntilsynsførende så vidt muligt den pågældende myndighed med henblik på at forhindre dobbelt rapportering til de forskellige myndigheder, der er involveret i tilsynet.

*Artikel 252***Samarbejde med myndigheder med ansvar for kreditinstitutter og investeringselskaber**

Er et forsikrings- eller genforsikringsselskab og enten et kreditinstitut som defineret i direktiv 2006/48/EØF eller et investeringselskab som defineret i direktiv 2004/39/EF eller begge direkte eller indirekte tilknyttet hinanden, eller har de et fælles deltagende selskab, etableres der et nært samarbejde mellem de kompetente tilsynsmyndigheder og de myndigheder, der udøver tilsyn med disse andre selskaber.

Uden at det i øvrigt berører disse myndigheders respektive beføjelser, udveksler disse myndigheder alle de oplysninger, der kan lette udøvelsen af deres hverv, især i forbindelse med dette afsnit.

*Artikel 253***Tavshedspligt og fortrolighed**

Medlemsstaterne tillader udvekslingen af oplysninger mellem deres tilsynsmyndigheder indbyrdes og mellem deres tilsynsmyndigheder og andre myndigheder som omhandlet i artikel 249-252.

Oplysninger, der modtages inden for rammerne af koncerntilsynet, især enhver udveksling af oplysninger mellem tilsynsmyndigheder indbyrdes og mellem tilsynsmyndigheder og andre myndigheder i henhold til dette afsnit, er underlagt bestemmelserne i artikel 295.

*Artikel 254***Adgang til oplysninger**

1. Medlemsstaterne påser, at de fysiske og juridiske personer, der er omfattet af koncerntilsynet, og deres tilknyttede og deltagende selskaber, er i stand til at udveksle oplysninger, der kan være relevante for gennemførelsen af koncerntilsyn.

▼ M5

2. Medlemsstaterne foreskriver, at deres myndigheder med ansvar for koncerntilsyn skal have adgang til enhver oplysning, der er relevant for dette tilsyn, uanset arten af det pågældende selskab. Artikel 35, stk. 1-5, finder tilsvarende anvendelse.

Den koncerntilsynsførende kan begrænse den regelmæssige tilsynsindberetning med en frekvens, der er kortere end et år, på koncernniveau, når alle forsikrings- eller genforsikringsselskaber i koncernen drager fordel af begrænsningen i henhold til artikel 35, stk. 6, under hensyntagen til arten, omfanget og kompleksiteten af de risici, der knytter sig til koncernens virksomhed.

Den koncerntilsynsførende kan meddele fritagelse fra post til post-indberetning på koncernniveau, når alle forsikrings- eller genforsikringsselskaber i koncernen drager fordel af fritagelsen i henhold til artikel 35, stk. 7, under hensyntagen til arten, omfanget og kompleksiteten af de risici, der knytter sig til koncernens virksomhed og målsætningen om finansiel stabilitet.

▼ B

De kompetente tilsynsmyndigheder kan kun henvende sig direkte til et selskab i en koncern for at opnå de nødvendige oplysninger, når det pågældende forsikrings- eller genforsikringsselskab, der er omfattet af koncerntilsyn, allerede er blevet anmodet om disse oplysninger, men ikke har leveret dem inden for en passende tidsfrist.

*Artikel 255***Kontrol af oplysninger**

1. Medlemsstaterne påser inden for deres område, at deres tilsynsmyndigheder enten selv eller ved personer, de bemyndiger dertil, på stedet kan kontrollere de i artikel 254 omhandlede oplysninger hos:

- a) forsikrings- eller genforsikringsselskabet, der er omfattet af koncerntilsyn
- b) tilknyttede selskaber under dette forsikrings- eller genforsikringsselskab
- c) moderselskaber til dette forsikrings- eller genforsikringsselskab
- d) tilknyttede selskaber under dette forsikrings- eller genforsikringsselskabs moderselskab.

2. Når tilsynsmyndigheder i særlige tilfælde ønsker at verificere oplysningerne vedrørende et selskab, som er del af en koncern og er beliggende i en anden medlemsstat, anmoder de tilsynsmyndighederne i denne anden medlemsstat om at få verificeret oplysningerne, uanset om det pågældende selskab er tilsynspligtigt eller ej.

De myndigheder, som modtager en sådan anmodning, behandler denne inden for rammerne af deres beføjelser enten ved selv at foretage verifikation, ved at lade en auditor eller anden sagkyndig foretage denne eller ved at tillade den myndighed, der har anmodet herom, selv at foretage denne. Den koncerntilsynsførende informeres herom.

Tilsynsmyndigheden, der har fremsat anmodningen, kan, hvis den ønsker det, deltage i verifikationen, hvis den ikke selv foretager den.

▼M5

Hvis en anmodning til en anden tilsynsmyndighed om at foretage en kontrol i overensstemmelse med dette stykke er blevet afvist inden for to uger, eller hvis tilsynsmyndigheden i praksis er ude af stand til at udøve sin ret til at deltage i overensstemmelse med tredje afsnit, kan den anmodende myndighed henvise sagen til EIOPA og anmode om bistand i overensstemmelse med artikel 19 i forordning (EU) nr. 1094/2010. I så fald kan EIOPA handle i overensstemmelse med de beføjelser, den er tillagt i henhold til nævnte artikel.

I overensstemmelse med artikel 21 i forordning (EU) nr. 1094/2010 er EIOPA berettiget til at deltage i undersøgelser på stedet, såfremt de udføres i fællesskab af to eller flere tilsynsmyndigheder.

▼B*Artikel 256***Rapport om koncernens solvens og finansielle situation****▼M1**

1. Medlemsstaterne pålægger deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskaber, forsikringsholdingselskaber og blandede finansielle holdingselskaber årligt at offentliggøre en rapport om solvensen og den finansielle situation på koncernniveau. Artikel 51 og 53, 54 og 55 finder tilsvarende anvendelse.

2. Et deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab, et forsikringsholdingselskab eller blandet finansielt holdingselskab kan, såfremt den koncerntilsynsførende giver sin godkendelse, beslutte at fremlægge en enkelt rapport om dets solvens og finansielle situation, der omfatter følgende:

- a) oplysninger på koncernniveau, der skal oplyses i henhold til stk. 1
- b) oplysninger for ethvert datterselskab i koncernen, der skal være individuelt identificerbare og som skal offentliggøres i henhold til artikel 51, 53, 54 og 55.

Inden godkendelsen gives i overensstemmelse med første afsnit, konsulterer den koncerntilsynsførende medlemmerne af tilsynskollegiet og tager behørigt hensyn til disses synspunkter og forbehold.

▼B

3. Indeholder rapporten som omhandlet i stk. 2 ikke oplysninger, som tilsynsmyndigheden, der har godkendt et datterselskab inden for koncernen, har pålagt lignende selskaber at videregive, og når denne udeladelse har væsentlig betydning, har den kompetente tilsynsmyndighed beføjelse til at pålægge det pågældende datterselskab at videregive de nødvendige supplerende oplysninger.

▼ **M5**

4. Kommissionen vedtager i overensstemmelse med artikel 301a delegerede retsakter til nærmere præcisering af, hvilke oplysninger der skal offentliggøres og fristerne for den årlige offentliggørelse af oplysningerne, for så vidt angår den samlede rapport om solvens og finansiell situation, i overensstemmelse med stk. 2, og rapporten om solvensen og den finansielle situation på koncernniveau i overensstemmelse med stk. 1.

▼ **M5**

5. For at sikre ensartede betingelser for anvendelsen i forbindelse med rapporten om solvens, koncernsolvens og finansiell situation udarbejder EIOPA udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder vedrørende procedurerne og modellerne samt midlerne i forbindelse med offentliggørelsen af den i denne artikel omhandlede rapport om solvens, gruppesolvens og finansiell situation.

EIOPA forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 30. juni 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1094/2010.

Artikel 256a

Koncernstruktur

Medlemsstaterne pålægger forsikrings- og genforsikringsselskaber, forsikringsholdingselskaber og blandede finansielle holdingselskaber årligt at offentliggøre den juridiske form samt ledelses- og organisationsstrukturen, herunder en beskrivelse af alle datterselskaber, væsentlige tilknyttede virksomheder og betydelige underafdelinger i koncernen, på koncernniveau.

▼ **M1**

Artikel 257

Forsikringsholdingselskabers eller blandede finansielle holdingselskabers administrations-, ledelses- eller tilsynsorgan

Medlemsstaterne foreskriver, at alle personer, der i praksis driver forsikringsholdingselskabet eller det blandede finansielle holdingselskab, skal opfylde de krav til egnethed og hæderlighed, der kræves for at udøve deres hverv.

Artikel 42 finder tilsvarende anvendelse.

▼ **B**

Artikel 258

Tvangsfuldbyrdelsesforanstaltninger

▼ **M1**

1. Når et forsikrings- eller genforsikringsselskab i en koncern ikke opfylder kravene som omhandlet i artikel 218-246, eller når kravene opfyldes, men solvenssituationen alligevel er i fare for at blive kritisk, eller når de koncerninterne transaktioner eller risikokoncentrationerne udgør en fare for forsikrings- eller

genforsikringsselskabernes finansielle situation, skal de nedenstående vedtage passende foranstaltninger for at genoprette situationen hurtigst muligt:

- a) den koncerntilsynsførende for så vidt angår forsikringsholdingselskabet eller det blandede finansielle holdingselskab
- b) tilsynsmyndighederne for så vidt angår forsikrings- eller genforsikringsselskaberne.

Når den koncerntilsynsførende som anført i første afsnit, litra a), ikke er en af tilsynsmyndighederne i den medlemsstat, hvor forsikringsholdingselskabet eller det blandede finansielle holdingselskab har sit hovedsæde, underretter den koncerntilsynsførende disse tilsynsmyndigheder om sine undersøgelsesresultater for at give dem mulighed for at træffe de nødvendige foranstaltninger.

Når den koncerntilsynsførende som anført i første afsnit, litra b), ikke er en af tilsynsmyndighederne i den medlemsstat, hvor forsikrings- eller genforsikringsselskabet har sit hovedsæde, underretter den koncerntilsynsførende disse tilsynsmyndigheder om sine undersøgelsesresultater for at give dem mulighed for at træffe de nødvendige foranstaltninger.

Medlemsstaterne fastsætter de foranstaltninger, som deres tilsynsmyndigheder kan træffe for så vidt angår forsikringsholdingselskaber eller blandede finansielle holdingselskaber, jf. dog stk. 2.

De kompetente tilsynsmyndigheder, herunder den koncerntilsynsførende, samordner om nødvendigt deres foranstaltninger.

2. Medlemsstaterne iværksætter eller vedtager, uden at dette i øvrigt tilsidesætter deres strafferetlige bestemmelser, sanktioner eller andre foranstaltninger mod forsikringsholdingselskaber eller blandede finansielle holdingselskaber, som overtræder love og administrative bestemmelser, som er vedtaget til gennemførelse af dette afsnit, eller mod de personer, som i praksis driver disse selskaber. Tilsynsmyndighederne arbejder tæt sammen for at sikre, at sådanne sanktioner eller foranstaltninger fører til det tilsigtede resultat, navnlig når et forsikringsholdingselskabs eller blandet finansielt holdingselskabs centrale administration eller hovedsæde ikke befinder sig i samme medlemsstat som dets hovedsæde.

▼ **M5**

3. Kommissionen kan i overensstemmelse med artikel 301a vedtage delegerede retsakter for samordningen af de i nærværende artikels stk. 1 og 2 omhandlede tvangsfuldbyrdsforanstaltninger.

Artikel 259

Rapportering fra EIOPA

1. EIOPA aflægger årligt rapport til Europa-Parlamentet i overensstemmelse med artikel 50 i forordning (EU) nr. 1094/2010.

2. EIOPA aflægger bl.a. rapport om alle relevante og signifikante erfaringer fra tilsynsaktiviteterne og samarbejdet mellem de tilsynsførende inden for rammerne af afsnit III, og navnlig:

- a) processen i forbindelse med udnævnelsen af den koncerntilsynsførende, antallet af koncerntilsynsførende og deres geografiske spredning
- b) tilsynskollegiernes arbejde, navnlig inddragelsen af tilsynsmyndigheder og disses engagement, når de ikke er koncerntilsynsførende.

3. Med henblik på stk. 1 i denne artikel kan EIOPA ligeledes rapportere om de vigtigste erfaringer fra de i artikel 248, stk. 6, omhandlede gennemgange, hvor dette er relevant.

▼ **B**

KAPITEL IV

Tredjelande

▼ M5

Artikel 260

Moderselskaber uden for Unionen: kontrol af ækvivalens

1. De kompetente tilsynsmyndigheder kontrollerer i det i artikel 213, stk. 2, litra c), anførte tilfælde, om de forsikrings- og genforsikringsselskaber, hvis moderselskab har sit hovedsæde uden for Unionen, er underlagt et tilsyn, som udøves af et tredjelandets tilsynsmyndighed, og som er ækvivalent i forhold til det, der foreskrives i dette afsnit om koncerntilsyn med forsikrings- og genforsikringsselskaber som omhandlet i artikel 213, stk. 2, litra a) og b).

Er der ikke vedtaget delegerede retsakter i overensstemmelse med nærværende artikels stk. 2, 3 eller 5, foretages denne kontrol af den tilsynsmyndighed, som ville være koncerntilsynsførende, hvis kriterierne i artikel 247, stk. 2, fandt anvendelse (»den fungerende koncerntilsynsførende«), efter anmodning fra moderselskabet eller et af de forsikrings- eller genforsikringsselskaber, der har fået tilladelse i Unionen, eller på eget initiativ, medmindre Kommissionen tidligere har konkluderet, at det pågældende tredjelandets ordning er ækvivalent. EIOPA bistår den fungerende koncerntilsynsførende i overensstemmelse med artikel 33, stk. 2, i forordning (EU) nr. 1094/2010.

Denne fungerende koncerntilsynsførende konsulterer i denne forbindelse, bistået af EIOPA, de øvrige kompetente tilsynsmyndigheder, inden der træffes afgørelse om ækvivalens. Denne afgørelse træffes i overensstemmelse med de kriterier, der er vedtaget i henhold til stk. 2. Den fungerende koncerntilsynsførende træffer ingen afgørelse i forbindelse med et tredjeland, som modsætter sig en eventuel tidligere truffet afgørelse for så vidt angår dette tredjeland, undtagen hvis dette måtte være nødvendigt for at tage hensyn til betydelige ændringer i den i afsnit I fastsatte tilsynsordning og i tilsynsordningen i tredjelandet.

Hvis tilsynsmyndighederne er uenige i den afgørelse, der er truffet i overensstemmelse med tredje afsnit, kan de henvise sagen til EIOPA og anmode om bistand i overensstemmelse med artikel 19 i forordning (EU) nr. 1094/2010 senest tre måneder efter meddelelsen om den tilsynsførendes afgørelse. I så fald kan EIOPA handle i overensstemmelse med de beføjelser, den er tillagt i henhold til nævnte artikel.

2. Kommissionen kan i overensstemmelse med artikel 301a vedtage delegerede retsakter, der præciserer kriterierne for vurderingen af, hvorvidt reglerne om koncerntilsyn i et tredjeland er ækvivalente i forhold til reglerne i dette afsnit.

3. Hvis de kriterier, der er vedtaget i overensstemmelse med nærværende artikels stk. 2, er opfyldt af et tredjeland, kan Kommissionen i overensstemmelse med artikel 301a og bistået af EIOPA i overensstemmelse med artikel 33, stk. 2, i forordning (EU) nr. 1094/2010 vedtage delegerede retsakter, der fastsætter, hvorvidt reglerne om koncerntilsyn i dette tredjeland er ækvivalente i forhold til reglerne i dette afsnit.

Sådan en delegeret retsakt skal regelmæssigt tages op til revision for at tage hensyn til eventuelle ændringer i reglerne om koncerntilsyn i dette afsnit og i tredjelande og alle andre regelændringer, der kan få indflydelse på afgørelsen om ækvivalens.

EIOPA offentliggør og ajourfører på sit websted en liste over alle de tredjelande, der henvises til i første afsnit.

4. Har Kommissionen ikke vedtaget en delegeret retsakt i overensstemmelse med denne artikels stk. 3 eller 5, finder artikel 262 anvendelse.

5. Uanset stk. 3, og selv hvis de i stk. 2 fastlagte kriterier ikke er opfyldt, kan Kommissionen i overensstemmelse med artikel 301a og bistået af EIOPA i overensstemmelse med artikel 33, stk. 2, i forordning

(EU) nr. 1094/2010 for en begrænset periode vedtage delegerede retsakter, der fastsætter, at den tilsynsordning, som et tredjeland anvender på selskaber, hvis moderselskab har hovedsæde uden for Unionen pr. 1. januar 2014, er midlertidigt ækvivalent med reglerne i afsnit I, hvis det pågældende tredjeland mindst opfylder følgende kriterier:

- a) tredjelandet har forpligtet sig over for Unionen til at vedtage og anvende en tilsynsordning, som kan betragtes som ækvivalent i overensstemmelse med stk. 3, inden udløbet af denne begrænsede periode, og til at påbegynde processen for vurdering af ækvivalens
- b) det har udarbejdet et arbejdsprogram til opfyldelse af den i litra a) anførte forpligtelse
- c) det har allokeret tilstrækkelige ressourcer til opfyldelse af den i litra a) anførte forpligtelse
- d) det anvender en tilsynsordning, der er risikobaseret og opstiller kvantitative og kvalitative solvenskrav samt krav vedrørende tilsynsindberetning, gennemsigtighed og koncerntilsyn
- e) det har indgået skriftlige aftaler med EIOPA og de tilsynsførende myndigheder om samarbejde og udveksling af fortrolige oplysninger af tilsynsmæssig karakter som fastlagt i artikel 13, stk. 10
- f) det har et uafhængigt tilsynssystem
- g) det har indført tavshedspligt for alle, der handler på vegne af dets tilsynsmyndigheder, navnlig ved informationsudveksling mellem EIOPA og tilsynsmyndigheder som omhandlet i artikel 13, stk. 10.

Alle delegerede retsakter vedrørende midlertidig ækvivalens skal tage højde for rapporter fra Kommissionen i overensstemmelse med artikel 177, stk. 2. Disse delegerede retsakter tages op til regelmæssig revision på grundlag af årlige statusrapporter fra det pågældende tredjeland, som fremlægges for og vurderes af Kommissionen en gang om året. EIOPA bistår Kommissionen i vurderingen af disse statusrapporter.

EIOPA offentliggør og ajourfører på sit websted en liste over alle de tredjelände, der henvises til i første afsnit.

Kommissionen kan vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 301a og yderligere præcisere betingelserne i første afsnit. Delegerede retsakter kan også omfatte tilsynsmyndigheders beføjelse til at pålægge yderligere tilsynsmæssige rapporteringskrav i løbet af perioden med midlertidig ækvivalens.

6. Den begrænsede periode, der er omhandlet i stk. 5, udløber den 31. december 2020 eller på den dato, hvor tilsynsordningen i det pågældende tredjeland, i overensstemmelse med stk. 3, betragtes som værende ækvivalent med det, der er fastlagt i dette afsnit, alt efter hvilken dato der er tidligst.

Denne periode kan forlænges med højst endnu et år, såfremt EIOPA og Kommissionen har brug for denne tid til at gennemføre ækvivalensvurderingen med henblik på anvendelsen af stk. 3.

7. Når der vedtages en delegeret retsakt om, at tilsynsordningen i et tredjeland er midlertidigt ækvivalent, i overensstemmelse med stk. 5, anvender medlemsstaterne artikel 261, medmindre der er et forsikrings- eller genforsikringselskab beliggende i en medlemsstat, der har en samlet balance, der overstiger balancesummen for den modervirksomhed, der ligger uden for Unionen. I så fald varetages den koncerntilsynsførendes opgaver af den fungerende koncerntilsynsførende.

▼B

Artikel 261

Moderselskaber uden for Fællesskabet: ækvivalens

1. Når der forefindes ækvivalent tilsyn som omhandlet i artikel 260 forlader medlemsstaterne sig i overensstemmelse med stk. 2 på det ækvivalente koncerntilsyn, der udøves af tilsynsmyndighederne i tredjelandet.

2. Artikel 247-258 finder tilsvarende anvendelse på samarbejdet med tilsynsmyndigheder i tredjelände.

▼ M1*Artikel 262***Moderselskaber med vedtægtsmæssigt hjemsted i et tredjeland: manglende ækvivalens****▼ M5**

1. Når der ikke forefindes ækvivalent tilsyn som omhandlet i artikel 260, eller hvis en medlemsstat ikke anvender artikel 261 i tilfælde af midlertidig ækvivalens i overensstemmelse med artikel 260, stk. 7, anvender den pågældende medlemsstat over for forsikrings- og genforsikringsselskaberne en af følgende:

- a) artikel 218-235 og artikel 244-258 analogt
- b) en af metoderne fastsat i stk. 2.

▼ M1

De generelle principper og metoder i artikel 218 til 258 finder anvendelse på forsikringsholdingselskaber, blandede finansielle holdingselskaber og tredjelandsforsikrings- eller genforsikringsselskaber.

Udelukkende med henblik på beregning af koncernsolvensen behandles moderselskabet som et forsikrings- eller genforsikringsselskab, der er omfattet af samme regler som i afsnit I, kapitel VI, afdeling 3, underafdeling 1-3, for så vidt angår ► **C1** anerkendt kapitalgrundlag ◀ til dækning af solvenskapitalkravet og et af følgende:

- a) et solvenskapitalkrav, der fastsættes i overensstemmelse med principperne i artikel 226, når det drejer sig om et forsikringsholdingselskab eller et blandet finansielt holdingselskab
- b) et solvenskapitalkrav, der fastsættes i overensstemmelse med principperne i artikel 227, når det drejer sig om et tredjelandsforsikrings- eller genforsikringsselskab.

2. Medlemsstaterne giver deres tilsynsmyndigheder mulighed for at anvende andre metoder, der sikrer passende tilsyn med forsikrings- eller genforsikringsselskaberne i en koncern. Disse metoder skal godkendes af den koncerntilsynsførende efter konsultation af de øvrige kompetente tilsynsmyndigheder.

Tilsynsmyndighederne kan især kræve, at der etableres et forsikringsholdingselskab, der har sit hovedsæde i Unionen, eller et blandet finansielt holdingselskab, der har sit hovedsæde i Unionen, og anvende dette afsnit på forsikrings- og genforsikringsselskaber i den koncern, som har dette forsikringsholdingselskab eller blandede finansielle holdingselskab som moderselskab.

De valgte metoder skal gøre det muligt at nå målsætningerne med hensyn til koncerntilsyn som defineret i dette afsnit og skal meddeles til de øvrige kompetente tilsynsmyndigheder og Kommissionen.

▼ B*Artikel 263***Moderselskaber uden for Fællesskabet: niveauer****▼ M1**

Når moderselskabet som omhandlet i artikel 260 selv er et datterselskab under et forsikringsholdingselskab eller blandet finansielt holdingselskab, der har sit hovedsæde i et tredjeland, eller under et tredjelandsforsikrings- eller genforsikringsselskab, anvender medlemsstaterne udelukkende kontrollen som omhandlet i artikel 260 over for det endelige moderselskab, der er et tredjelandsforsikringsholdingselskab, et tredjelands blandede finansielle holdingselskab eller et tredjelandsforsikrings- eller genforsikringsselskab.

Tilsynsmyndighederne kan imidlertid i mangel af ækvivalent tilsyn som omhandlet i artikel 260 foretage en ny kontrol på et lavere niveau, når der forefindes et moderselskab for forsikrings- eller genforsikringsselskaber, uanset om det drejer sig om et tredjelandsforsikringsholdingselskab, et tredjelands blandede finansielle holdingselskab eller et tredjelandsforsikrings- eller genforsikringsselskab.

▼B

I så fald begrundes tilsynsmyndigheden som omhandlet i artikel 260, stk. 1, andet afsnit, sin afgørelse over for koncernen.

Artikel 262 finder tilsvarende anvendelse.

*Artikel 264***Samarbejde med tredjelandes tilsynsmyndigheder**

1. Kommissionen kan fremsætte forslag for Rådet om at indlede forhandlinger med et eller flere tredjelandslande om aftaler vedrørende de nærmere vilkår for, hvordan tilsynet skal udøves på:

- a) forsikrings- eller genforsikringsselskaber, der som deltagende selskaber har selskaber som omhandlet i artikel 213 med hovedsæde i et tredjeland, og
- b) tredjelandsforsikrings- eller genforsikringsselskaber, der som deltagende selskaber har selskaber som omhandlet i artikel 213 med hovedsæde i Fællesskabet.

2. De i stk. 1 omhandlede aftaler skal navnlig sikre:

- a) at medlemsstaternes tilsynsmyndigheder er i stand til at indhente de oplysninger, der er nødvendige for koncerntilsyn med forsikrings- og genforsikringsselskaber, der har deres hovedsæde i Fællesskabet, og som har datterselskaber eller besidder kapitalinteresser i selskaber uden for Fællesskabet, og
- b) at tredjelandes tilsynsmyndigheder er i stand til at indhente de oplysninger, der er nødvendige for koncerntilsyn med tredjelandsforsikrings- og genforsikringsselskaber, der har deres hovedsæde på deres område, og som har datterselskaber eller besidder kapitalinteresser i selskaber i en eller flere medlemsstater.

3. Kommissionen undersøger, bistået af Det Europæiske Udvalg for Forsikring og Arbejdsmarkedsrelaterede Pensioner, resultatet af de i stk. 1 omhandlede forhandlinger, jf. dog artikel 391, stk. 1 og 2, i traktaten.

*KAPITEL V****Blandede forsikringsholdingselskaber****Artikel 265***Koncerninterne transaktioner**

1. Medlemsstaterne påser, når moderselskabet for et eller flere forsikrings- eller genforsikringsselskaber er et blandet forsikringsholdingselskab, at tilsynsmyndighederne med ansvar for tilsynet med disse forsikrings- eller genforsikringsselskab udøver generelt tilsyn med transaktioner mellem disse forsikrings- eller genforsikringsselskab og det blendede forsikringsholdingselskab og dets tilknyttede selskaber.

2. Artikel 245, 249-255 og 258 finder tilsvarende anvendelse.

*Artikel 266***Samarbejde med tredjelandslande**

Hvad angår samarbejdet med tredjelandslande finder artikel 264 tilsvarende anvendelse.

AFSNIT IV

SANERING OG LIKVIDATION AF FORSIKRINGSSKABER

KAPITEL I

*Anvendelsesområde og definitioner**Artikel 267***Anvendelsesområde for dette afsnit**

Dette afsnit finder anvendelse på saneringsforanstaltninger for og likvidation af:

- a) forsikringsselskaber
- b) de på Fællesskabets område beliggende filialer af tredjelandsforsikringsselskaber.

*Artikel 268***Definitioner**

1. I dette afsnit forstås ved:

- a) »kompetente myndigheder«: de administrative eller retslige myndigheder i medlemsstaterne, som er kompetente med hensyn til saneringsforanstaltninger eller likvidation
- b) »filial«: en permanent tilstedeværelse på en anden medlemsstats område end hjemlandets af et forsikringsselskab, som udøver forsikringsvirksomhed
- c) »saneringsforanstaltninger«: foranstaltninger, som indebærer indgriben fra de kompetente myndigheds side, som har til formål at bevare eller genoprette et forsikringsselskabs finansielle situation, og som berører andre parter end selve forsikringsselskabets bestående rettigheder, herunder, men ikke begrænset til, foranstaltninger, som indebærer mulighed for betalingsstandsning, udsættelse af tvangsfuldbyrdsforanstaltninger eller nedbringelse af fordringerne
- d) »likvidation«: en kollektiv procedure, som medfører, at et forsikringsselskabs aktiver realiseres, og at provenuet heraf i givet fald udloddes blandt kreditorerne, selskabsdeltagerne eller medlemmerne, og som nødvendigvis indebærer en eller anden form for indgriben fra de kompetente myndigheder, herunder afslutning af den kollektive procedure med en tvangsakkord eller en anden tilsvarende foranstaltning, uanset om den er baseret på insolvens, og uanset om den er frivillig eller tvungen
- e) »administrator«: enhver person eller ethvert organ, som er udpeget af de kompetente myndigheder med henblik på at administrere saneringsforanstaltninger
- f) »likvidator«: en person eller ethvert organ, som er udpeget af de kompetente myndigheder eller af et forsikringsselskabs vedtægtsmæssige organer med henblik på at administrere likvidationer
- g) »forsikringskrav«: et beløb, som et forsikringsselskab skylder forsikrede, forsikringstagere, begunstige eller enhver skadelidt, der har mulighed for at rejse krav direkte mod forsikringsselskabet, og som følger af en forsikringsaftale eller en transaktion som omhandlet i artikel 2, stk. 3, litra b) og c), i forbindelse med direkte forsikringsvirksomhed, herunder et beløb, som er hensat til disse personer, når det skyldige beløb ikke kan opgøres på grund af ukendte faktorer.

Den præmie, som et forsikringsselskab skylder som følge af, at den i første afsnit, litra g), nævnte forsikringsaftale eller transaktion ikke er blevet indgået eller er blevet annulleret i overensstemmelse med den lov, der finder anvendelse på en sådan aftale eller transaktion, inden indledningen af likvidationen, betragtes også som et forsikringskrav.

2. Med henblik på anvendelsen af dette afsnit på saneringsforanstaltninger og likvidationer i forbindelse med de i medlemsstaterne beliggende filialer af tredjelandsforsikringsselskaber forstås ved:

- a) »hjemland«: den medlemsstat, hvor filialen har fået sin tilladelse i overensstemmelse med artikel 145-149
- b) »tilsynsmyndigheder«: tilsynsmyndighederne i hjemlandet
- c) »kompetente myndigheder«: de kompetente myndigheder i hjemlandet.

KAPITEL II

Saneringsforanstaltninger

Artikel 269

Vedtagelse af saneringsforanstaltninger Lovgivning, der finder anvendelse

1. Kun hjemlandets kompetente myndigheder kan træffe afgørelse om saneringsforanstaltninger for et forsikringsselskab, herunder for dets filialer.
2. Saneringsforanstaltninger udelukker ikke, at der indledes likvidation i hjemlandet.
3. Saneringsforanstaltninger er underlagt hjemlandets love og administrative bestemmelser og procedurer, medmindre andet er fastsat i artikel 285-292.
4. Saneringsforanstaltninger truffet i overensstemmelse med hjemlandets lovgivning har uden videre fuld retsvirkning i hele Fællesskabet, også over for tredjepart i andre medlemsstater, uanset om de andre medlemsstaters lovgivning ikke indeholder bestemmelser om sådanne saneringsforanstaltninger eller, alternativt, at betingelserne for at anvende dem ikke er opfyldt.
5. Saneringsforanstaltninger har retsvirkning i hele Fællesskabet, så snart de har retsvirkning i hjemlandet.

Artikel 270

Underretning af tilsynsmyndighederne

De kompetente myndigheder i hjemlandet underretter straks tilsynsmyndighederne i hjemlandet om enhver afgørelse om saneringsforanstaltninger, om muligt inden de vedtager sådanne foranstaltninger og ellers umiddelbart derefter.

Tilsynsmyndighederne i hjemlandet underretter straks tilsynsmyndighederne i de øvrige medlemsstater om afgørelsen om at vedtage saneringsforanstaltninger, herunder om de mulige konkrete følger af de pågældende foranstaltninger.

Artikel 271

Offentliggørelse af afgørelser om saneringsforanstaltninger

1. Såfremt det i hjemlandet er muligt at anke afgørelsen om saneringsforanstaltninger, skal hjemlandets kompetente myndigheder, administrator eller enhver anden person, som i hjemlandet er bemyndiget dertil, offentliggøre afgørelsen om indledning af en saneringsforanstaltning i overensstemmelse med de procedurer for offentliggørelse, som gælder i hjemlandet, og desuden snarest muligt offentliggøre et uddrag af det dokument, hvori saneringsforanstaltningen er hjemlet, i Den Europæiske Unions Tidende.

Tilsynsmyndighederne i de øvrige medlemsstater, som er blevet underrettet om afgørelsen om indledning af en saneringsforanstaltning, jf. artikel 270, kan sikre, at en sådan afgørelse offentliggøres på deres område på en måde, de finder passende.

2. Offentliggørelsen i henhold til stk. 1 skal indeholde oplysninger om hjemlandets kompetente myndighed, hvilken lovgivning der finder anvendelse, jf. artikel 269, stk. 3, og i givet fald den udpegede likvida-

tor. Offentliggørelsen skal finde sted på det eller et af de officielle sprog i den medlemsstat, hvor oplysningerne offentliggøres.

3. Saneringsforanstaltningerne træder i kraft uden hensyn til bestemmelserne om offentliggørelse i stk. 1 og 2 og har fuld retsvirkning over for kreditorerne, medmindre de kompetente myndigheder i hjemlandet eller den dér gældende lov fastsætter andet.

4. Stk. 1, 2 og 3 finder ikke anvendelse, når saneringsforanstaltningerne udelukkende berører rettigheder, som tilhører et forsikrings-selskabs aktionærer, medlemmer eller ansatte i deres egenskab heraf, medmindre andet er fastsat i den lovgivning, som finder anvendelse på saneringsforanstaltningerne.

De kompetente myndigheder fastsætter, hvorledes de i første afsnit nævnte parter skal underrettes i overensstemmelse med den lovgivning, der finder anvendelse.

Artikel 272

Underretning af kendte kreditorer Ret til at anmelde fordringer

1. Kræver hjemlandets lovgivning, at en fordring skal anmeldes for at blive anerkendt, eller foreskriver den, at kreditorer hvis sædvanlige bopæl, hjemsted eller hovedsæde er beliggende i denne medlemsstat skal underrettes om en saneringsforanstaltning, underretter hjemlandets kompetente myndigheder eller administratoren ligeledes de kendte kreditorer hvis sædvanlige bopæl, hjemsted eller hovedsæde er beliggende i en anden medlemsstat i overensstemmelse med artikel 281 og artikel 283, stk. 1.

2. Giver hjemlandets lovgivning kreditorer hvis sædvanlige bopæl, hjemsted eller hovedsæde er beliggende i denne medlemsstat ret til at anmelde deres fordringer eller indgive bemærkninger til fordringerne, nyder kreditorer hvis sædvanlige bopæl, hjemsted eller hovedsæde er beliggende i en anden medlemsstat samme rettighed i overensstemmelse med artikel 282 og artikel 283, stk. 2.

KAPITEL III

Likvidation

Artikel 273

Indledning af likvidation Underretning af tilsynsmyndighederne

1. Kun de kompetente myndigheder i hjemlandet kan træffe afgørelse om indledning af likvidation af et forsikrings-selskab, herunder dets filialer i andre medlemsstater. En sådan afgørelse kan træffes, uden at der eller efter at der er vedtaget saneringsforanstaltninger.

2. En afgørelse om indledning af likvidation af et forsikrings-selskab, herunder dets filialer i andre medlemsstater, vedtaget i overensstemmelse med hjemlandets lovgivning anerkendes uden videre i hele Fællesskabet og får retsvirkning dér, så snart den får retsvirkning i den medlemsstat, hvor likvidationen indledes.

3. De kompetente myndigheder i hjemlandet underretter straks hjemlandets tilsynsmyndigheder om afgørelsen om at indlede likvidation, om muligt inden den indledes og ellers umiddelbart derefter.

Tilsynsmyndighederne i hjemlandet underretter straks tilsynsmyndighederne i de øvrige medlemsstater om afgørelsen om at indlede likvidation, herunder de mulige konkrete følger af den pågældende likvidation.

*Artikel 274***Lovvalg**

1. Afgørelsen om at indlede likvidation af et forsikringselskab, likvidationsbehandlingen og dennes retsvirkninger er underlagt hjemlandets lovgivning, medmindre andet er fastsat i artikel 285-292.

2. Hjemlandets lovgivning fastlægger mindst følgende:

- a) hvilke aktiver der indgår i boet, og hvordan der skal forholdes med hensyn til aktiver, som er erhvervet af forsikringselskabet efter indledningen af likvidationen
- b) forsikringselskabets og likvidators respektive beføjelser
- c) på hvilke betingelser der kan foretages gyldig modregning
- d) likvidationens følger for løbende aftaler, som forsikringselskabet er part i
- e) likvidationens følger for søgsmål, som enkeltstående kreditorer har indledt, bortset fra verserende retssager som omhandlet i artikel 292
- f) de fordringer, der skal anmeldes i forsikringselskabets bo, og hvordan der skal forholdes med hensyn til fordringer, som er opstået efter indledningen af likvidationen
- g) reglerne for anmeldelse, prøvelse og anerkendelse af fordringer
- h) reglerne for udlodning af provenuet ved realisation af aktiverne, rangordenen, samt hvilke rettigheder de kreditorer har, som har opnået delvis fyldestgørelse efter indledningen af likvidationen på grundlag af en tinglig rettighed eller ved modregning
- i) betingelserne for og virkningerne af afslutningen af likvidationen, navnlig ved tvangsakkord
- j) kreditorers rettigheder efter afslutningen af likvidationen
- k) hvilken part der skal betale omkostninger og udgifter i forbindelse med likvidationen, og
- l) reglerne for nullitet, omstødelse eller anfægtelse af retshandler, som er til skade for samtlige kreditorer.

*Artikel 275***Behandling af forsikringskrav**

1. Medlemsstaterne påser, at forsikringskrav har forrang for andre fordringer mod forsikringselskabet på en eller begge af følgende måder:

- a) med hensyn til aktiver, som medgår til dækning af forsikringsmæssige hensættelser, skal forsikringskrav have absolut forrang for alle andre fordringer mod forsikringselskabet, eller
- b) med hensyn til alle forsikringselskabets aktiver skal forsikringskrav have forrang for alle andre fordringer mod forsikringselskabet, idet de eneste mulige undtagelser herfra er:
 - i) fordringer fra arbejdstagere, som følger af arbejdsaftaler og arbejdsforhold
 - ii) skattekrav fra offentlige organer
 - iii) fordringer fra sociale sikringsordninger
 - iv) fordringer vedrørende aktiver, som er omfattet af en tinglig rettighed.

2. Medlemsstaterne kan foreskrive, at alle eller en del af de udgifter, der er opstået i forbindelse med likvidationsproceduren som fastsat i deres nationale lovgivning, får forrang for forsikringskrav, jf. dog stk. 1.

3. Medlemsstater, som har valgt metoden i stk. 1, litra a), kræver, at forsikringselskaberne udarbejder og ajourfører et særligt register i overensstemmelse med artikel 276.

*Artikel 276***Særligt register**

1. Et forsikringsselskab skal på sit hovedsæde føre et særligt register over de aktiver, som modsvarer de forsikringsmæssige hensættelser, der er beregnet og placeret i overensstemmelse med hjemlandets lovgivning.

2. Udøver et forsikringsselskab både livsforsikringsvirksomhed og skadesforsikringsvirksomhed, skal selskabet på sit hovedsæde føre et særskilt register for hver af de pågældende forsikringskategorier.

Når en medlemsstat tillader forsikringsselskaber at drive livsforsikringsvirksomhed og dække de risici, som er opført under forsikringsklasse 1 og 2 i del A i bilag I, kan den dog fastsætte, at disse selskaber kun skal føre ét register, som er fælles for alle deres aktiviteter.

3. De samlede opførte aktiver — værdiansat i overensstemmelse med lovgivningen i hjemlandet — skal til enhver tid mindst svare til størrelsen af de forsikringsmæssige hensættelser.

4. Dersom et aktiv, som er opført i registret, behæftes med en tinglig rettighed til fordel for en kreditor eller en tredjepart, således at en del af dette aktiv ikke er disponibelt til dækning af forpligtelserne, anføres dette i registeret, og det ikke-disponible beløb medregnes ikke i det i stk. 3 nævnte samlede beløb.

5. Behandlingen af et aktiv i tilfælde af likvidation af forsikringsselskabet for så vidt angår metoden i artikel 275, stk. 1, litra a), afgøres i henhold til hjemlandets lovgivning, undtagen i de tilfælde, hvor artikel 286, 287 eller 288 finder anvendelse på dette aktiv, dersom:

- a) det aktiv, der anvendes til at dække forsikringsmæssige hensættelser, er behæftet med en tinglig rettighed til fordel for en kreditor eller en tredjepart uden at opfylde betingelserne i stk. 4
- b) et sådant aktiv er behæftet med et ejendomsforbehold til fordel for en kreditor eller en tredjepart, eller
- c) en kreditor har ret til at kræve sin fordring modregnet i forsikringsselskabets fordring.

6. Er der først indledt en likvidation, kan sammensætningen af de aktiver, der er opført i registeret i overensstemmelse med stk. 1-5, ikke ændres, og der kan heller ikke foretages ændringer i registrene, bortset fra rettelse af rene skrivefejl eller lignende, undtagen med den kompetente myndigheds godkendelse.

Dog skal likvidatorerne til de pågældende aktiver medregne provenuet heraf og værdien af rene præmieindtægter, der er blevet opkrævet inden for den pågældende forsikringsklasse mellem indledningen af likvidationen og tidspunktet for betalingen af forsikringskravet, eller indtil en eventuel overdragelse af forsikringsporteføljen har fundet sted.

7. Er provenuet af de realiserede aktiver mindre end den værdi, hvortil de er opført i registrene, skal likvidatorerne begrunde dette over for hjemlandenes tilsynsmyndigheder.

*Artikel 277***Subrogation til en garantifond**

Hjemlandet kan bestemme, at når en garantifond, som er oprettet i hjemlandet, er indtrådt i forsikringskreditorens rettigheder, kan denne fonds fordringer ikke være omfattet af bestemmelserne i artikel 275, stk. 1.

*Artikel 278***Privilegerede krav knyttet til aktiver**

De medlemsstater, som vælger metoden i artikel 275, stk. 1, litra b), forlanger af ethvert forsikringsselskab, at de sikrer, at fordringer, som kan have forrang for forsikringskrav i henhold til artikel 275, stk. 1, litra b), og som er registreret i forsikringsselskabets regnskaber, til enhver tid og uafhængigt af en eventuel likvidation modsvarer af aktiver.

*Artikel 279***Inddragelse af tilladelsen**

1. Når der er truffet afgørelse om at indlede likvidation af et forsikringselskab, inddrages selskabets tilladelse efter proceduren i artikel 144, undtagen i det omfang, det er nødvendigt for udøvelsen af de i stk. 2 omhandlede aktiviteter.

2. Likvidator eller enhver anden person, som er udpeget af de kompetente myndigheder, kan uanset inddragelsen af tilladelsen, jf. stk. 1, fortsætte med at udøve visse af forsikringselskabets aktiviteter, såfremt dette er nødvendigt eller hensigtsmæssigt af hensyn til likvidationen.

Hjemlandet kan bestemme, at udførelsen af disse aktiviteter kræver samtykke fra og skal foregå under kontrol af tilsynsmyndighederne i hjemlandet.

*Artikel 280***Offentliggørelse af afgørelser om likvidation**

1. Den kompetente myndighed, likvidator eller enhver person, som er udpeget hertil af den kompetente myndighed, skal offentliggøre afgørelsen om indledning af likvidationen i overensstemmelse med de procedurer for offentliggørelse, som gælder i hjemlandet, og også offentliggøre et uddrag af likvidationsafgørelsen i Den Europæiske Unions Tidende.

Tilsynsmyndighederne i alle andre medlemsstater, som er blevet underrettet om afgørelsen om indledning af likvidationen, jf. artikel 273, stk. 3, kan sikre, at en sådan afgørelse offentliggøres på deres område på en måde, de finder passende.

2. Den i stk. 1 nævnte offentliggørelse skal indeholde oplysninger om hjemlandets kompetente myndighed, hvilken lovgivning der finder anvendelse, og hvilken likvidator der er udpeget. Offentliggørelsen skal finde sted på det eller et af de officielle sprog i den medlemsstat, hvor oplysningerne offentliggøres.

*Artikel 281***Underretning af kendte kreditorer**

1. Når en likvidation er indledt, underretter hjemlandets kompetente myndigheder, likvidator eller enhver person, som er udpeget hertil af de kompetente myndigheder, straks og individuelt ved en skriftlig meddelelse alle kendte kreditorer hvis sædvanlige bopæl, hjemsted eller hovedsæde er beliggende i en anden medlemsstat.

2. Den i stk. 1 omhandlede underretning skal omfatte frister, der skal overholdes, sanktionerne i tilknytning til disse frister, hvilket organ eller hvilken myndighed der har beføjelse til at modtage anmeldelse af fordringer eller bemærkninger vedrørende fordringer og andre foranstaltninger.

Det skal ligeledes fremgå af meddelelsen, om kreditorer med privilegerede fordringer eller tinglig sikkerhed skal anmelde deres fordring.

Når det drejer sig om forsikringskrav, skal meddelelsen endvidere oplyse om likvidationens generelle følger for forsikringsaftalerne, herunder især, på hvilken dato forsikringsaftalerne eller transaktionerne ophører med at have virkning, og de forsikredes rettigheder og pligter med hensyn til forsikringsaftalen eller transaktionen.

*Artikel 282***Ret til at anmelde fordringer**

1. Kreditorer, herunder medlemsstaternes offentlige myndigheder, med sædvanlig bopæl, hjemsted eller hovedsæde i en anden medlemsstat end hjemlandet har ret til at anmelde deres fordringer eller indgive skriftlige bemærkninger til fordringerne.

2. Fordringer fra alle de i stk. 1 nævnte kreditorer behandles på samme måde og med samme rangorden som tilsvarende fordringer, som kan anmeldes af kreditorer hvis sædvanlige bopæl, hjemsted eller hovedsæde er beliggende i hjemlandet. De kompetente myndigheder handler derfor uden forskelsbehandling på fællesskabsplan.

3. Bortset fra de tilfælde, hvor hjemlandets lov tillader andet, skal kreditor indsende en genpart af eventuel dokumentation til den kompetente myndighed og anføre følgende:

- a) fordringens art og størrelse
- b) hvornår fordringen er opstået
- c) om det påberåbes, at der er tale om en privilegeret fordring, en tinglig sikkerhed eller et ejendomsforbehold
- d) eventuelt hvilke formuegenstande denne sikkerhed omfatter.

Det er ikke nødvendigt at anføre den forrang, som er indrømmet forsikringskrav i henhold til artikel 275.

*Artikel 283***Sprog og form**

1. Underretningen i den i artikel 281, stk. 1, omhandlede meddelelse skal finde sted på det eller et af de officielle sprog i hjemlandet.

Til dette formål benyttes en formular med en af følgende overskrifter på alle Den Europæiske Unions officielle sprog:

- a) »Opfordring til anmeldelse af fordringer. Angivne frister skal overholdes« eller
- b) når der efter hjemlandets lovgivning skal indgives bemærkninger til fordringerne, »Opfordring til at indgive bemærkninger til en fordring. Angivne frister skal overholdes«.

Har en kendt kreditor et forsikringskrav, skal underretningen i den i artikel 281, stk. 1, omhandlede meddelelse dog gives på det eller et af de officielle sprog i den medlemsstat, hvor kreditors sædvanlige bopæl, hjemsted eller hovedsæde er beliggende.

2. Kreditorer hvis sædvanlige bopæl, hjemsted eller hovedsæde er beliggende i en anden medlemsstat end hjemlandet, kan anmelde deres fordringer eller indgive deres bemærkninger til fordringerne på det eller et af de officielle sprog i denne medlemsstat.

I så fald skal dog henholdsvis anmeldelsen af fordringen eller indgivelsen af bemærkninger til fordringen være forsynet med overskriften »Anmeldelse af fordring« eller »Indgivelse af bemærkninger til en fordring« på det eller et af de officielle sprog i hjemlandet.

*Artikel 284***Regelmæssig underretning af kreditorer**

1. Likvidatorerne underretter regelmæssigt og i en passende form kreditorerne om likvidationens forløb.

2. Medlemsstaternes tilsynsmyndigheder kan anmode hjemlandets tilsynsmyndigheder om at blive underrettet om likvidationens forløb.

KAPITEL IV

Fælles bestemmelser*Artikel 285***Virkninger for visse aftaler og rettigheder**

Uanset artikel 269 og 274 afgøres virkningerne af en saneringsforanstaltning eller af indledning af en likvidation som følger:

- a) ved arbejdsaftaler og arbejdsforhold udelukkende efter lovgivningen i den medlemsstat, hvis lovgivning finder anvendelse på arbejdsaftalen eller arbejdsforholdet
- b) ved aftaler, som giver brugs- eller købsret til fast ejendom, udelukkende efter lovgivningen i den medlemsstat, hvor den faste ejendom er beliggende, og
- c) ved forsikringselskabets rettigheder til fast ejendom, et skib eller et luftfartøj, som kræves noteret i et offentligt register, udelukkende efter lovgivningen i den medlemsstat, under hvis myndighed registreret føres.

*Artikel 286***Tredjeparts tinglige rettigheder**

1. Indledning af saneringsforanstaltninger eller af en likvidation berører ikke en kreditors eller en tredjeparts tinglige ret til fysiske eller immaterielle formuegenstande, løsøre eller fast ejendom — såvel specifikke aktiver som en række uspecificerede aktiver under ét med varierende sammensætning — som tilhører forsikringselskabet, og som på tidspunktet for likvidationens indledning befinder sig på en anden medlemsstats område.

2. Rettigheder efter stk. 1 omfatter mindst:

- a) retten til at realisere aktivet eller lade det realisere og til at lade sig fyldestgøre af provenuet eller udbyttet heraf, navnlig ved pant, herunder pant i fast ejendom
- b) eneretten til at inddrive en fordring, navnlig en ret sikret ved pant i fordringen eller ved overdragelse til sikkerhed
- c) retten til at forlange aktivet udleveret eller kræve erstatning af enhver, som besidder eller anvender det mod rettighedshaverens vilje
- d) retten til at oppebære afkastet af et aktiv.

3. Retten til at opnå en tinglig rettighed som nævnt i stk. 1, som er noteret i et offentligt register og kan gøres gældende over for tredjepart, sidestilles med en tinglig rettighed.

4. Stk. 1 udelukker ikke søgsmål om nullitet, omstødelse eller anfægtelighed som omhandlet i artikel 274, stk. 2, litra l).

*Artikel 287***Ejendomsforbehold**

1. Indledning af saneringsforanstaltninger for eller likvidation af et forsikringselskab, som køber et aktiv, berører ikke en sælgers rettigheder, som bygger på et ejendomsforbehold, når genstanden på tidspunktet for behandlingens indledning befinder sig i en anden medlemsstat end den, hvor behandlingen er indledt.

2. Indledning af saneringsforanstaltninger for eller likvidation af et forsikringselskab, som sælger et aktiv, efter levering af aktivet berettiger ikke til ophævelse eller annullering af salget og forhindrer ikke kø-

beret i at erhverve ejendomsretten til det solgte aktiv, når dette på tidspunktet for behandlingens indledning befinder sig i en anden medlemsstat end den, hvor behandlingen er indledt.

3. Stk. 1 og 2 udelukker ikke søgsmål om nullitet, omstødelse eller anfægtelighed som omhandlet i artikel 274, stk. 2, litra l).

Artikel 288

Modregning

1. Indledning af saneringsforanstaltninger eller af en likvidation berører ikke en kreditors ret til at kræve sin fordring modregnet i forsikringssselskabets fordring, når den lovgivning, der gælder for forsikringssselskabets fordring, tillader en sådan modregning.

2. Stk. 1 udelukker ikke søgsmål om nullitet, omstødelse eller anfægtelighed som omhandlet i artikel 274, stk. 2, litra l).

Artikel 289

Regulerede markeder

1. Virkningerne af en saneringsforanstaltning eller af indledning af en likvidation for de rettigheder og forpligtelser, som henholdsvis tilkommer og påhviler deltagerne i et reguleret marked, afgøres udelukkende efter lovgivningen i den medlemsstat, hvis lovgivning finder anvendelse på det pågældende marked, jf. dog artikel 286.

2. Stk. 1 udelukker ikke søgsmål om nullitet, omstødelse eller anfægtelighed som omhandlet i artikel 274, stk. 2, litra l), af betalinger eller transaktioner i henhold til den lovgivning, der finder anvendelse på det pågældende marked.

Artikel 290

Handlinger, som kan skade kreditorerne

Artikel 274, stk. 2, litra l), finder ikke anvendelse, når den, der har nydt godt af en handling, som er til skade for alle kreditorerne, kan godtgøre, at denne handling er undergivet lovgivningen i en anden medlemsstat end hjemlandet, og at denne lovgivning i det pågældende tilfælde ikke åbner nogen mulighed for at anfægte denne handling.

Artikel 291

Beskyttelse af erhvervende tredjepart

Følgende lovgivning finder anvendelse, når et forsikringssselskab ved en retshandel indgået efter vedtagelsen af en saneringsforanstaltning eller indledningen af en likvidation mod modydelse afhænder:

- a) ved fast ejendom: lovgivningen i den medlemsstat, hvor den faste ejendom er beliggende
- b) ved skibe eller luftfartøjer, som kræves noteret i et offentligt register: lovgivningen i den medlemsstat, under hvis myndighed registret føres
- c) ved værdipapirer eller andre papirer, hvis eksistens eller overførsel forudsætter notering i et register eller på en konto, der er reguleret ved lov, eller som er placeret i en værdipapircentral, der er reguleret af en medlemsstats lovgivning: lovgivningen i den medlemsstat, under hvis myndighed registret, kontoen eller værdipapircentralen føres eller administreres.

*Artikel 292***Verserende retssager**

Virkningerne af en saneringsforanstaltning eller en likvidation for en verserende retssag om et aktiv eller en rettighed i massen, afgøres udelukkende efter lovgivningen i den medlemsstat, hvor retssagen verserer.

*Artikel 293***Administratorer og likvidatorer**

1. Udpegelsen af en administrator eller likvidator godtgøres ved en bekræftet genpart af den afgørelse, hvorved den pågældende er udpeget, eller ved enhver anden attest udstedt af hjemlandets kompetente myndigheder.

Den medlemsstat, i hvilken administratoren eller likvidatoren ønsker at handle, kan forlange en oversættelse til det eller et af de officielle sprog i den pågældende medlemsstat. Der stilles ikke krav om en formel bekræftelse af denne oversættelse eller andre lignende formaliteter.

2. Administratorer og likvidatorer kan på samtlige medlemsstaters område udøve alle de beføjelser, de kan udøve på hjemlandets område.

Desuden kan der efter hjemlandets lovgivning udpeges personer til at bistå eller repræsentere administratorerne og likvidatorerne under saneringsforanstaltningen eller likvidationen, især i værtslandene og specielt med henblik på at afhjælpe de vanskeligheder, som kreditorer måtte støde på i disse lande.

3. Ved udøvelsen af deres beføjelser i henhold til hjemlandets lovgivning skal administratorer eller likvidatorer overholde lovgivningen i de medlemsstater, i hvilke de ønsker at handle, især for så vidt angår bestemmelserne om realisering af formuegenstande og underretning af ansatte.

Disse beføjelser omfatter ikke anvendelse af tvangsmidler eller retten til at afgøre voldgiftsspørgsmål eller bilægge tvister.

*Artikel 294***Notering i offentligt register**

1. Administrator, likvidator eller enhver anden myndighed eller person med den behørig bemyndigelse i hjemlandet kan anmode om at få en saneringsforanstaltning eller afgørelsen om indledning af en likvidation noteret i ethvert relevant offentligt register, som føres i de øvrige medlemsstater.

Foreskriver en medlemsstat obligatorisk notering, træffer den i første afsnit omhandlede myndighed eller person de nødvendige foranstaltninger til, at tinglysningen eller registreringen kan finde sted.

2. Omkostningerne i forbindelse med notering betragtes som procedureomkostninger.

*Artikel 295***Tavshedspligt**

Alle, som modtager eller giver oplysninger som led i de i artikel 270, 273 og 296 fastlagte procedurer, er underlagt bestemmelserne om tavshedspligt som fastlagt i artikel 64-69, dog med undtagelse af de retslige myndigheder, som er omfattet af de gældende nationale bestemmelser.

*Artikel 296***Behandling af filialer af tredjelandsforsikringselskaber**

Når et tredjelandsforsikringselskab har filialer i mere end én medlemsstat, behandles hver filial individuelt med hensyn til anvendelsen af dette afsnit.

De kompetente myndigheder og tilsynsmyndighederne i disse medlemsstater bestræber sig på at samordne deres aktioner.

Alle administratorer og likvidatorer bestræber sig ligeledes på at samordne deres aktioner.

AFSNIT V

ANDRE BESTEMMELSER*Artikel 297***Ret til domstolsprøvelse**

Medlemsstaterne påser, at alle afgørelser, der træffes over for et forsikrings- eller genforsikringselskab i henhold til de love og administrative bestemmelser, der vedtages til gennemførelse af dette direktiv, kan gøres til genstand for domstolsprøvelse.

*Artikel 298***Samarbejde mellem medlemsstaterne og Kommissionen**

1. Medlemsstaterne samarbejder med hinanden med henblik på at lette tilsynet med forsikrings- og genforsikringsvirksomhed i Fællesskabet og anvendelsen af dette direktiv.

2. Kommissionen og medlemsstaternes tilsynsmyndigheder arbejder snævert sammen med henblik på at lette tilsynet med forsikrings- og genforsikringsvirksomhed i Fællesskabet og undersøge de vanskeligheder, der måtte opstå ved anvendelsen af dette direktiv.

3. Medlemsstaterne giver Kommissionen meddelelse om væsentlige problemer i forbindelse med anvendelsen af dette direktiv.

Kommissionen og tilsynsmyndighederne i de pågældende medlemsstater gennemgår disse problemer så hurtigt som muligt for at finde en hensigtsmæssig løsning.

*Artikel 299***Euro**

Hver gang der i dette direktiv henvises til euroen, er den modværdi i national valuta, som skal tages i betragtning fra den 31. december hvert år, modværdien på den sidste dag i oktober samme år, på hvilken der foreligger modværdier af euro i alle Fællesskabets valutaer.

*Artikel 300***Revision af beløb udtrykt i euro****▼M5**

Beløb udtrykt i euro i dette direktiv revideres hvert femte år ved at forhøje grundbeløbet i euro med den procentuelle ændring i samtlige medlemsstaters almindelige harmoniserede forbrugerprisindeks, som offentliggøres af Kommissionen (Eurostat), begyndende den 31. december 2015 indtil revisionstidspunktet, og rundes op til et multiplum af 100 000 EUR.

▼B

Er ændringen siden sidste revision mindre end 5 %, revideres beløbene ikke.

Kommissionen offentliggør de således reviderede beløb i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Medlemsstaterne gennemfører de reviderede beløb senest 12 måneder efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

▼M5*Artikel 301***Udvalgsprocedure**

1. Kommissionen bistås af Det Europæiske Udvalg for Forsikring og Arbejdsmarkedsrelaterede Pensioner nedsat ved Kommissionens afgørelse 2004/9/EF⁴³). Dette udvalg er et udvalg som omhandlet i forordning (EU) nr. 182/2011.

2. Når der henvises til dette stykke, anvendes artikel 4 i forordning (EU) nr. 182/2011.

3. Når der henvises til dette stykke, anvendes artikel 8 i forordning (EU) nr. 182/2011 sammenholdt med dennes artikel 4.

*Artikel 301a***Udøvelse af de delegerede beføjelser**

1. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter tillægges Kommissionen på de i denne artikel fastlagte betingelser.

2. Delegationen af beføjelser som omhandlet i artikel 17, 31, 35, 37, 50, 56, 75, 86, 92, 97, 99, 109a, 111, 114, 127, 130, 135, 143, 172, 210, 211, 216, 217, 227, 234, 241, 244, 245, 247, 248, 256, 258, 260 og 308b tillægges Kommissionen for en periode på fire år fra den 23. maj 2014.

Kommissionen aflægger en rapport om de delegerede beføjelser senest seks måneder inden udløbet af perioden på fire år. Delegationen af beføjelser forlænges stiltiende for perioder af samme varighed, medmindre Europa-Parlamentet eller Rådet modsætter sig en sådan forlængelse senest tre måneder inden udløbet af hver periode.

3. Delegationen af beføjelser i artikel 17, 31, 35, 37, 50, 56, 75, 86, 92, 97, 99, 109a, 111, 114, 127, 130, 135, 143, 172, 210, 211, 216, 217, 227, 234, 241, 244, 245, 247, 248, 256, 258, 260 og 308b kan til enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet.

En afgørelse om tilbagekaldelse bringer delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Den får virkning dagen efter offentliggørelsen af afgørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende* eller på et senere tidspunkt, der angives i afgørelsen. Den berører ikke gyldigheden af delegerede retsakter, der allerede er i kraft.

4. Så snart Kommissionen har vedtaget en delegeret retsakt, underretter den Europa-Parlamentet og Rådet samtidigt herom.

5. En delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 17, 31, 35, 37, 50, 56, 75, 86, 92, 97, 99, 109a, 111, 114, 127, 130, 135, 143, 172, 210, 211, 216, 217, 227, 234, 241, 244, 245, 247, 248, 256, 258, 260 eller 308b træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden for en frist på tre måneder fra meddelelsen af den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet og Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har informeret Kommissionen om, at de ikke agter at gøre indsigelse. Fristen forlænges med tre måneder på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ.

*Artikel 301b***Indledende bestemmelse om reguleringsmæssige tekniske standarder**

1. Indtil den 24. maj 2016 skal Kommissionen, når den for første gang vedtager de reguleringsmæssige tekniske standarder i henhold til artikel 50, 58, 75, 86, 92, 97, 111, 135, 143, 244, 245, 248 og 249, følge proceduren i artikel 301a. Ændringer af sådanne delegerede retsakter eller, efter overgangsperioden udløb, enhver ny reguleringsmæssig teknisk standard vedtages i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1094/2010.

2. Delegationen af beføjelser i stk. 1 kan til enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet i overensstemmelse med artikel 12 i forordning (EU) nr. 1094/2010.

3. EIOPA kan inden den 24. maj 2016 forelægge Kommissionen udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på tilpasning til den tekniske udvikling på de finansielle markeder af de delegerede retsakter, der er omhandlet i artikel 17, 31, 35, 37, 50, 56, 75, 86, 92, 97, 99, 109a, 111, 114, 127, 130, 135, 143, 172, 210, 211, 216, 217, 227, 234, 241, 244, 245, 247, 248, 256, 258, 260 og 308b.

Disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder skal være begrænset til de tekniske aspekter af de i første afsnit omhandlede delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1094/2010.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de reguleringsmæssige tekniske standarder, der er omhandlet i første afsnit, i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1094/2010.

▼B*Artikel 302***Underretninger foretaget, inden de nødvendige love og administrative bestemmelser for at efterkomme artikel 57-63 sættes i kraft**

Den vurderingsprocedure, der anvendes i forbindelse med påtænkte erhvervelser, som der i henhold til artikel 57 er givet underretning om til de kompetente myndigheder, inden de nødvendige love og administrative bestemmelser for at efterkomme artikel 57-63 sættes i kraft, gennemføres efter gældende national lovgivning i medlemsstaterne på tidspunktet for underretningen.

*Artikel 303***Ændringer til direktiv 2003/41/EF**

Direktiv 2003/41/EF ændres således:

1) Artikel 17, stk. 2, affattes således:

»2. Ved beregning af mindstebeløbet for disse yderligere aktiver finder reglerne i artikel 17a-17d anvendelse.«.

2) Følgende artikler indsættes:

»Artikel 17a

Faktisk solvensmargen

1. Hver medlemsstat pålægger de i artikel 17, stk. 1, omhandlede pensionskasser, som er beliggende på dens område, til enhver tid at råde over en i forhold til dens samlede virksomhed tilstrækkelig faktisk solvensmargen, der mindst svarer til kravene i dette direktiv.

2. Den faktiske solvensmargen består af pensionskassens formue fri for enhver påregnelig forpligtelse og med fradrag af immaterielle værdier, herunder bl.a.:

- a) de indbetalte kapitalandele, eller hvis pensionskassen er et gensidigt selskab, den effektive garantikapital samt alle konti tilhørende medlemmerne af det gensidige selskab, der opfylder følgende kriterier:
 - i) vedtægterne skal fastsætte, at betalinger fra disse konti til medlemmerne af det gensidige selskab kun kan foretages, hvis den faktiske solvensmargen ikke herved falder under det krævede niveau, eller hvis hele selskabets øvrige gæld efter selskabets opløsning er afviklet
 - ii) vedtægterne skal fastsætte, for så vidt angår de i nr. i) omhandlede betalinger, når disse sker af andre årsager end individuelle medlemsophør i det gensidige selskab, at de kompetente myndigheder underrettes herom mindst en måned i forvejen, og at de inden for denne frist kan forbyde betalingen, og
 - iii) de relevante bestemmelser i vedtægterne kan kun ændres, efter at de kompetente myndigheder har erklæret, at de ikke har nogen indvending mod ændringen, jf. dog kriterierne i nr. i) og ii)
- b) lovmæssige og frie reserver, der ikke modsvarer forpligtelser, og
- c) det udbytte eller tab efter fradrag af dividende, der skal betales
- d) i det omfang national lovgivning tillader det: de bonusreserver, der er opført på balancen, for så vidt de kan anvendes til dækning af eventuelle tab og ikke er afsat til udlodning til medlemmer og begunstigede.

Den faktiske solvensmargen reduceres med pensionskassens direkte besiddelse af egne aktier.

3. Medlemsstaterne kan også fastsætte, at den faktiske solvensmargen også kan udgøres af:

- a) kumulative præferenceaktier og ansvarlig indskudskapital op til 50 % af det mindste af beløbene for den faktiske solvensmargen og for den obligatoriske solvensmargen, hvoraf ansvarlig indskudskapital med fast løbetid eller kumulative præferenceaktier med fast løbetid højst må udgøre 25 %, forudsat at der i tilfælde af pensionskassens konkurs eller likvidation findes bindende aftaler om, at ansvarlig indskudskapital eller præferenceaktier efterstilles alle andre fordringer og først fyldestgøres, når al anden udestående gæld er betalt
- b) værdipapirer med ubestemt løbetid og andre instrumenter — herunder andre kumulative præferenceaktier end de i litra a) omhandlede — op til 50 % af den faktiske solvensmargen eller den obligatoriske solvensmargen, alt efter hvilken der er lavest, for alle de værdipapirer, og den ansvarlige indskudskapital, der er omhandlet i litra a), forudsat at de opfylder følgende betingelser:
 - i) de skal ikke kunne tilbagebetales på ihændehaverens initiativ eller uden den kompetente myndigheds forhåndsgodkendelse
 - ii) aftaler i forbindelse med gældsstiftelsen skal give pensionskassen mulighed for at udskyde betaling af renter af gælden
 - iii) långiverens krav mod pensionskassen skal efterstilles al anden ikke efterstillet gæld
 - iv) de for udstedelsen af værdipapirerne gældende dokumenter skal indeholde bestemmelse om, at gæld og ikke betalte renter skal kunne anvendes til dækning af tabene, samtidig med at pensionskassen skal kunne fortsætte sin virksomhed, og
 - v) kun faktisk indbetalte beløb tages i betragtning.

Med henblik på litra a) skal ansvarlig indskudskapital ligeledes opfylde følgende betingelser:

- i) kun faktisk indbetalte midler tages i betragtning
- ii) for indskudskapital med fast løbetid skal den oprindelige løbetid være mindst fem år. Senest et år inden tilbagebetalingsdatoen forelægger pensionskassen med henblik på godkendelse de kompetente myndigheder en plan over, hvorledes den faktiske solvensmargen vil blive fastholdt på eller bragt op på det krævede niveau ved løbetidens udløb, medmindre den andel, den ansvarlige indskudskapital kan udgøre af den faktiske solvensmargen, nedsættes gradvis i løbet af mindst de sidste fem år inden den aftalte tilbagebetalingsdag. De kompetente myndigheder kan give tilladelse til anticiperet tilbagebetaling af

sådanne midler, når anmodning herom indgives af den emitterende pensionskasse, og dens faktiske solvensmargen ikke derved falder under det krævede niveau

- iii) for indskudskapital, for hvilken der ikke er fastsat nogen løbetid, skal der gælde et opsigelsesvarsel på fem år, medmindre indskudskapitalen ikke længere medregnes som et element i den faktiske solvensmargen, eller medmindre de kompetente myndigheders forudgående samtykke specielt kræves for tilbagebetaling før tiden. I sidstnævnte tilfælde underretter pensionskassen mindst seks måneder inden datoen for den foreslåede tilbagebetaling de kompetente myndigheder med angivelse af den faktiske solvensmargen og den obligatoriske solvensmargen før og efter denne tilbagebetaling. De kompetente myndigheder kan kun give tilladelse til tilbagebetaling af sådanne midler, hvis pensionskassens faktiske solvensmargen ikke derved falder under det krævede niveau
- iv) låneaftalen indeholder ikke nogen klausul om, at gælden under nærmere angivne omstændigheder, bortset fra likvidation af pensionskassen, skal tilbagebetales inden de aftalte forfaldsdatoer, og
- v) låneaftalen kan kun ændres, efter at de kompetente myndigheder har erklæret, at de ikke har nogen indvendinger mod ændringen.

4. Efter ansøgning og dokumentation herfor fra pensionskassen rettet til den kompetente myndighed i hjemlandet og med denne kompetente myndigheds indforståelse kan den faktiske solvensmargen også bestå af følgende:

- a) såfremt der ikke anvendes zillmering, eller såfremt der anvendes zillmering, som ikke når op på de akquisitionstillæg, som indgår i præmien: forskellen mellem den præmiehensættelse, der ikke er zillmeret eller delvis zillmeret, og en præmiehensættelse, der er zillmeret med en zillmeringssats, der er lig med de akquisitionstillæg, som indgår i præmien
- b) de skjulte nettoreserver, der er opstået som følge af ansættelsen af aktiver, i det omfang sådanne skjulte nettoreserver ikke har karakter af et undtagelsestilfælde
- c) halvdelen af den ikke indbetalte aktiekapital eller grundfond, når den indbetalte del udgør 25 % af denne kapital eller fond, højst med et beløb svarende til 50 % for den faktiske solvensmargen eller for den obligatoriske solvensmargen, alt efter hvilket er mindst.

Beløbet omhandlet i litra a) må ikke overstige 3,5 % af summen af forskellen mellem livsforsikringskapitalerne samt de arbejdsmarkedsrelaterede pensioner og præmiehensættelserne for alle de kontrakter, hvor zillmering er mulig. Denne forskel nedsættes med et beløb, som svarer til eventuelle ikke afskrevne akquisitionstillæg, der er opført som et aktiv.

5. Kommissionen kan træffe gennemførelsesforanstaltninger i forbindelse med stk. 2, 3 og 4 med henblik på at tage højde for udviklinger, der kan begrunde tekniske justeringer af elementer, som kan indgå i den faktiske solvensmargen.

Disse foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i dette direktiv ved at supplere det, vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 21b.

Artikel 17b

Obligatorisk solvensmargen

1. Med forbehold af artikel 17c bestemmes den obligatoriske solvensmargen som anført i stk. 2–6, alt efter hvilke forpligtelser, der udøves.

2. Den obligatoriske solvensmargen er lig med summen af følgende to resultater:

a) det første resultat:

det tal, der svarer til 4 % af præmiehensættelserne, vedrørende direkte forsikringsvirksomhed og overtager af genforsikring uden fradrag af afgivelse i genforsikring, multipliceres med det forhold, på mindst 85 %, der i det sidste regnskabsår bestod mellem præmiehensættelsernes samlede beløb, med fradrag af afgivelserne i genforsikring, og præmiehensættelsernes bruttobeløb

b) det andet resultat:

for de kontrakter, hvor risikosummen ikke er negativ, multipliceres det tal, der udgør 0,3 % af risikosummen, som pensionskassen har påtaget sig ansvaret for, med det forhold, på mindst 50 %, der i det sidste regnskabsår bestod mellem størrelsen af risikosummen, for hvilken kassen forbliver ansvarlig efter afgivelse og retrocession i genforsikring, og størrelsen af risikosummen uden fradrag af afgivelse i genforsikring.

For ophørende dødsfaldsforsikringer med en løbetid på højst tre år udgør procentsatsen 0,1 %. For dødsfaldsforsikringer med en løbetid på over tre år, men ikke over fem år, udgør procentsatsen 0,15 %.

3. For den i artikel 2, stk. 3, litra a), nr. iii), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II)⁴⁴) omhandlede tillægsgenforsikring er den obligatoriske solvensmargen lig med den obligatoriske solvensmargen for pensionskasser, jf. artikel 17d.

4. For den i artikel 2, stk. 3, litra b), nr. ii), i direktiv 2009/138/EF omhandlede kapitaliseringsvirksomhed er den obligatoriske solvensmargen lig med 4 % af præmiehensættelserne, beregnet som angivet i stk. 2, litra a).

5. For de i artikel 2, stk. 3, litra b), nr. i), i direktiv 2009/138/EF omhandlede operationer er den obligatoriske solvensmargen lig med 1 % af deres aktiver.

6. For forsikringer omfattet af artikel 2, stk. 3, litra a), nr. i) og ii), i direktiv 2009/138/EF, som er knyttet til investeringsfonde, og for de i artikel 2, stk. 3, litra b), nr. iii)-iv), i direktiv 2009/138/EF omhandlede operationer er den obligatoriske solvensmargen lig med summen af følgende:

- a) i det omfang pensionskassen påtager sig en investeringsrisiko, 4 % af de forsikringsmæssige hensættelser, beregnet som angivet i stk. 2, litra a),
- b) i det omfang pensionskassen ikke påtager sig en investeringsrisiko, men det beløb, der skal dække driftsomkostningerne, fastsættes for en periode på over fem år, 1 % af de forsikringsmæssige hensættelser, beregnet som angivet i stk. 2, litra a),
- c) i det omfang pensionskassen ikke påtager sig en investeringsrisiko, og det beløb, der skal dække driftsomkostningerne, ikke fastsættes for en periode på over fem år, et beløb svarende til 25 % af de administrative nettoomkostninger for det sidste regnskabsår i forbindelse med dens virksomhed
- d) i det omfang pensionskassen påtager sig en dødsrisiko, 0,3 % af risikosummen, beregnet som angivet i stk. 2, litra b).

Artikel 17c

Garantifond

1. Medlemsstaterne kan fastsætte, at en tredjedel af den obligatoriske solvensmargen som fastsat i artikel 17b, udgør garantifonden. Denne fond består af de bestanddele, der er nævnt i artikel 17a, stk. 2 og 3 samt — med forbehold af samtykke fra hjemlandets kompetente myndighed — i artikel 17, stk. 4, litra b).

2. Garantifonden skal være på mindst 3 mio. EUR. Hver medlemsstat kan træffe bestemmelse om, at minimumsgarantifonden reduceres med 25 % for gensidige selskaber og selskaber af gensidiglignende karakter.

Artikel 17d

Obligatorisk solvensmargen, jf. artikel 17b, stk. 3

1. Den obligatoriske solvensmargen bestemmes i forhold til enten det årlige præmie- eller bidragsbeløb eller til gennemsnittet af fordringer i de tre sidste regnskabsår.

2. Den obligatoriske solvensmargens størrelse er lig med det højeste af de to resultater, der er anført i stk. 3 og 4.

3. De præmier eller bidrag, der benyttes, skal være den største af følgende størrelser: bruttoværdien af de tegnede præmier eller bidrag som beregnet nedenfor eller bruttoværdien af de optjente præmier eller bidrag.

De præmier eller bidrag, inklusive accessoriske tillæg, der indgår i direkte forsikringsforretning i løbet af det sidste regnskabsår, lægges sammen.

Hertil lægges beløbet for de præmier, der er overtaget for al genforsikring i løbet af det sidste regnskabsår.

Herfra fradrages det samlede beløb for de i løbet af det sidste regnskabsår annullerede præmier eller bidrag samt det samlede beløb for skatter og afgifter af de præmier og bidrag, der indgår i den samlede indtægt.

Det således fremkomne beløb deles i to rater, hvoraf den første går op til 50 mio. EUR, og den anden omfatter det resterende beløb; der beregnes brøkdele på henholdsvis 18 % og 16 % af disse rater, som lægges sammen.

Den således beregnede sum multipliceres med det forhold, der for summen af de sidste tre regnskabsår består mellem størrelsen af de forsikringsydelse, der påhviler pensionskassen efter fradrag af inddrivelige beløb i forbindelse med genforsikring, og forsikringsydelseernes bruttobeløb. Dette forhold skal under ingen omstændigheder være under 50 %.

4. Beregning af grundlaget for krav:

De beløb, der er udbetalt i direkte forsikring (uden fradrag af krav, som påhviler genforsikrere og retrocessionarer) for krav i løbet af de i stk. 1 omhandlede perioder, lægges sammen.

Hertil lægges det beløb for krav, der er udbetalt i løbet af de samme perioder for forpligtelser, der er overtaget i genforsikring eller retrocession, og beløbet for de hensættelser til endnu ikke afviklede krav, der er fastlagt ved slutningen af det sidste regnskabsår for såvel direkte forretninger som for de ved genforsikring overtagne forpligtelser.

Herfra fradrages de regresbeløb, der er modtaget i løbet af de i stk. 1 omhandlede perioder.

Herfra fradrages beløbet for hensættelser til endnu ikke afviklede krav, som er fastlagt ved begyndelsen af det andet regnskabsår, der går forud for det sidst afsluttede regnskabsår, for såvel direkte forretninger som for de ved genforsikring overtagne forpligtelser.

En tredjedel af det således fremkomne beløb deles i to rater, hvoraf den første går op til 35 mio. EUR, og den anden omfatter det resterende beløb; der beregnes brøkdele på henholdsvis 26 % og 23 % af disse rater, som lægges sammen.

Den således beregnede sum multipliceres med det forhold, der for summen af de sidste tre regnskabsår består mellem størrelsen af de forsikringsydelse, der påhviler pensionskassen efter fradrag af inddrivelige beløb i forbindelse med genforsikring, og forsikringsydelseernes bruttobeløb. Dette forhold skal under ingen omstændigheder være under 50 %.

5. Er den obligatoriske solvensmargen som beregnet i stk. 2, 3 og 4 lavere end den obligatoriske solvensmargen for det foregående år, er den obligatoriske solvensmargen mindst lig med den obligatoriske solvensmargen for det foregående år multipliceret med forholdet mellem de forsikringsmæssige hensættelser til udestående erstatningsudgifter ved det sidste regnskabsårs afslutning og de forsikringsmæssige hensættelser til udestående erstatningsudgifter ved det sidste regnskabsårs begyndelse. Som led i disse beregninger beregnes de forsikringsmæssige hensættelser som et nettobeløb af genforsikring, men forholdet må ikke være højere end 1.

3) Følgende artikler indsættes:

*»Artikel 21a***Revision af garantifondens størrelse**

1. Det beløb i euro, der er fastsat i artikel 17c, stk. 2, tages årligt og første gang 31. oktober 2012 op til revision for at tage hensyn til ændringerne i medlemsstaternes harmoniserede forbrugerprisindekser, der offentliggøres af Eurostat.

Dette beløb tilpasses automatisk ved at forhøje grundbeløbet i euro med den procentændring i nævnte indeks, der er sket i perioden mellem 31. december 2009 og undersøgelsestidspunktet, og afrundes opad til et multiplum af 100 000 EUR.

Er ændringen siden sidste tilpasning mindre end 5 %, foretages ingen tilpasning.

2. Kommissionen underretter årligt Europa-Parlamentet og Rådet om undersøgelsen og det tilpassede beløb, der er nævnt i stk. 1.

*Artikel 21b***Udvalgsprocedure**

1. Kommissionen bistås af Det Europæiske Udvalg for Forsikring og Arbejdsmarkedsrelaterede Pensioner, som er nedsat ved Kommissionens afgørelse 2004/9/EF⁴⁵).

2. Når der henvises til dette stykke, anvendes artikel 5a, stk. 1-4, og artikel 7 i afgørelse 1999/468/EF, jf. dennes artikel 8.

*Artikel 304***Løbetidsbaseret »equity risk«-delmodul**

1. Medlemsstaterne kan tillade livsforsikringsselskaber, der yder:

- a) arbejdsmarkedsrelaterede pensioner i overensstemmelse med artikel 4 i direktiv 2003/41/EF, eller
- b) pensionsydelse, der udbetales ved pensionsalderens indtræden eller forventede indtræden, såfremt de præmier, der er indbetalt for disse ydelser, er forbundet med et skattefradrag, der tildeles forsikringstagerne i henhold til den nationale lovgivning i den medlemsstat, der har godkendt selskabet,

hvor:

- i) alle aktiver og passiver svarende til virksomheden afgrænses, forvaltes og organiseres adskilt fra forsikringsselskabets andre aktiviteter uden mulighed for overførsel
 - ii) selskabets aktiviteter for så vidt angår litra a) og b), i forbindelse med hvilke den i dette stykke omhandlede metode finder anvendelse, kun udføres i den medlemsstat, hvor selskabet er godkendt, og
 - iii) den gennemsnitlige løbetid for de passiver, der svarer til virksomheden, og som indehaves af selskabet, overstiger et gennemsnit på 12 år,
- at anvende et »equity risk«-delmodul fra solvenskapitalkravet, der er afstemt ved at anvende en Value-at-Risk-værdi i et tidsrum, der svarer til den typiske ihændeholderperiode for det pågældende selskabs investeringer i aktier med et konfidensniveau, som sikrer forsikringstagerne og de begunstigede et beskyttelsesniveau svarende til det, der er fastsat i artikel 101, såfremt den i denne artikel omhandlede metode kun anvendes med henblik på de i nr. i) omhandlede aktiver og passiver. Ved beregningen af solvenskapitalkravet tages der fuldt ud højde for disse aktiver og passiver med henblik på bedømmelse af diversifikationseffekterne uanset behovet for at beskytte interesserne for forsikringstager og begunstigede i andre medlemsstater.

Metoden i første afsnit benyttes kun — med tilsynsmyndighedernes godkendelse — hvis såvel solvens- og likviditetsstillingen som det pågældende selskabs strategier, processer og rapporteringsprocedurer for forvaltningen af aktiver og passiver er i stand til løbende at sikre, at den kan indehave aktieinvesteringer i

en periode, der svarer til den typiske ihænderperiode for det pågældende selskab investeringer i aktier. Selskabet skal over for tilsynsmyndigheden kunne godtgøre, at denne forudsætning er til stede med det nødvendige konfidensniveau til at give forsikringstagerne og de begunstigede et beskyttelsesniveau svarende til niveauet i artikel 101.

Forsikrings- og genforsikringsselskaber må ikke vende tilbage til anvendelse af metoden i artikel 105 undtagen under behørigt begrundede omstændigheder og med tilsynsmyndighedernes godkendelse.

▼M5

2. Kommissionen forelægger senest den 31. december 2020 Europa-Parlamentet og Rådet en rapport om gennemførelsen af metoden i stk. 1 og tilsynsmyndighedernes praksis i henhold til stk. 1 og vedføjer, hvor det er relevant, passende forslag. Denne rapport skal navnlig behandle de grænseoverskridende virkninger af anvendelsen af denne metode med henblik på at forebygge regelarbitrage fra forsikrings- og genforsikringsselskabers side.

▼B

AFSNIT VI

OVERGANGSBESTEMMELSER OG AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

KAPITEL I

Overgangsbestemmelser

Afdeling 1

Forsikring

Artikel 305

Undtagelser og ophævelse af restriktive foranstaltninger

1. Medlemsstaterne kan fritage skadesforsikringsselskaber, som den 31. januar 1975 ikke opfyldte kravene i artikel 16 og 17 i direktiv 73/239/EØF, og som den 31. juli 1978 endnu ikke havde nået en årlig indbetaling af præmier eller bidrag på det seksdobbelte af den i artikel 17, stk. 2, i direktiv 73/239/EØF nævnte minimumsgarantifond, for forpligtelsen til at oprette denne fond før udgangen af det regnskabsår, i hvilket præmierne eller bidragene udgør det seksdobbelte af denne garantifond. På grundlag af resultaterne af den i artikel 298, stk. 2, nævnte undersøgelse beslutter Rådet med enstemmighed på forslag af Kommissionen, hvornår medlemsstaterne skal ophæve denne fritagelse.

2. Skadesforsikringsselskaber, der er oprettet i Det Forenede Kongerige »by Royal Charter« eller »by private Act« eller »by special Public Act«, kan fortsætte deres virksomhed i den retlige form, hvori de var oprettet den 31. juli 1973 uden tidsbegrænsning.

Livsforsikringsselskaber, der er oprettet i Det Forenede Kongerige »by Royal Charter« eller »by private Act« eller »by special Public Act«, kan fortsætte deres virksomhed i den juridiske form, hvori de var oprettet den 15. marts 1979 uden tidsbegrænsning.

Det Forenede Kongerige opstiller en liste over de i første og andet afsnit omhandlede selskaber og meddeler den til de øvrige medlemsstater og til Kommissionen.

3. Selskaber, der er registreret i Det Forende Kongerige under »the Friendly Societies Acts«, kan fortsætte med at drive livsforsikrings- og opsparingsvirksomhed, som de i overensstemmelse med deres formål udøvede den 15. marts 1979.

4. Efter anmodning fra de skadesforsikringsselskaber, der opfylder forpligtelserne i afsnit I, kapitel VI, afdeling 2, 4 og 5, ophæver medlemsstaterne restriktive foranstaltninger såsom pantehæftelser, deponeering eller sikkerhedsstillelse.

Artikel 306

Rettigheder erhvervet af eksisterende filialer og forsikringsselskaber

1. Filialer, der inden den 1. juli 1994 har påbegyndt deres virksomhed efter de i filialmedlemsstaten gældende bestemmelser, anses for at have fulgt fremgangsmåden i artikel 145 og 146.

2. Artikel 147 og 148 berører ikke de velerhvervede rettigheder, som tilkommer et forsikringsselskab, der inden den 1. juli 1994 har udøvet virksomhed i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser.

Afdeling 2

Genforsikring

Artikel 307

Overgangsperiode for artikel 57, stk. 3, og artikel 60, nr. 6, i direktiv 2005/68/EF

En medlemsstat kan udsætte gennemførelsen af bestemmelserne i artikel 57, nr. 3, i direktiv 2005/68/EF om ændring af artikel 15, stk. 3, i direktiv 73/239/EØF og af bestemmelsen i artikel 60, nr. 6, i direktiv 2005/68/EF indtil den 10. december 2008.

Artikel 308

Rettigheder erhvervet af eksisterende genforsikringsselskaber

1. Genforsikringsselskaber, som er omfattet af dette direktiv, og som i overensstemmelse med bestemmelserne i den medlemsstat, hvor de har hovedsæde, har opnået tilladelse til at udøve genforsikringsvirksomhed inden den 10. december 2005, anses for at have opnået tilladelse i overensstemmelse med artikel 14.

De er dog underlagt bestemmelserne i dette direktiv vedrørende udøvelse af genforsikringsvirksomhed og kravene i artikel 18, stk. 1, litra b) og d) til g), artikel 19, 20 og 24 samt afsnit I, kapitel VI, afdeling 2, 3 og 4.

2. Medlemsstaterne kan dog indrømme de i stk. 1 omhandlede genforsikringsselskaber, der den 10. december 2005 ikke opfyldte bestemmelserne i artikel 18, stk. 1, litra b), artikel 19 og 20 samt afsnit I, kapitel VI, afdeling 2, 3 og 4, indtil den 10. december 2008 til at opfylde sådanne krav.

▼ M5

Afdeling 3

Forsikring og genforsikring

Artikel 308a

Indfasning

1. Fra den 1. april 2015 skal medlemsstaterne sikre, at tilsynsmyndighederne har beføjelse til at træffe beslutninger om godkendelse af:

- a) supplerende kapitalgrundlag som omhandlet i artikel 90
 - b) klassificering af kapitalgrundlagskomponenter som omhandlet i artikel 95, tredje afsnit
 - c) selskabsspecifikke parametre som omhandlet i artikel 104, stk. 7
 - d) en hel eller delvis intern model i overensstemmelse med artikel 112 og 113
 - e) special purpose vehicles til etablering på deres område i overensstemmelse med artikel 211
 - f) supplerende kapitalgrundlag i et mellemliggende forsikringsholdingselskab som omhandlet i artikel 226, stk. 2
 - g) en koncernintern model som omhandlet i artikel 230 og 231 samt artikel 233, stk. 5
 - h) anvendelse af det løbetidsbaserede »equity risk«-undermodul i overensstemmelse med artikel 304
 - i) anvendelse af matchtilpasningen på den relevante risikofrie rentekurve i overensstemmelse med artikel 77b og 77c
 - j) anvendelse af volatilitetsjustering af den relevante risikofrie rentekurve i overensstemmelse med artikel 77d, når medlemsstaterne kræver det
 - k) anvendelse af overgangsforanstaltningen for de risikofrie rentesatser, jf. artikel 308c
 - l) anvendelse af overgangsforanstaltningen for forsikringsmæssige hensættelser, jf. artikel 308d.
2. Fra den 1. april 2015 skal medlemsstaterne sikre, at tilsynsmyndighederne har beføjelse til:
- a) at fastsætte niveau og område for koncerntilsyn i overensstemmelse med afdeling 2 og 3 i afsnit III, kapitel I
 - b) at vælge en koncerntilsynsførende som omhandlet i artikel 247
 - c) at oprette et tilsynskollegium, jf. artikel 248.
3. Fra den 1. juli 2015 skal medlemsstaterne sikre, at tilsynsmyndighederne har beføjelse til:
- a) at træffe beslutninger om at trække enhver deltagelse, jf. artikel 228, stk. 2
 - b) at fastlægge valg af metode til beregning af koncernens solvenssituation i overensstemmelse med artikel 220
 - c) i givet fald at træffe afgørelse om ækvivalens i overensstemmelse med artikel 227 og 260
 - d) at tillade, at forsikrings- og genforsikringsselskaber underlægges artikel 238 og 239, jf. artikel 236
 - e) at foretage de i artikel 262 og 263 omhandlede fastsættelser
 - f) i givet fald at træffe afgørelse om anvendelsen af overgangsforanstaltninger i henhold til artikel 308b.
4. Medlemsstaterne pålægger de berørte tilsynsmyndigheder at vurdere de af forsikrings- og genforsikringsselskaberne indgivne ansøgninger om godkendelse eller tilladelse i overensstemmelse med stk. 2 og 3. Tilsynsmyndighedernes afgørelser vedrørende ansøgninger om godkendelse eller tilladelse træder først i kraft efter den 1. januar 2016.

Artikel 308b

Overgangsforanstaltninger

1. Uden at det berører artikel 12 er forsikrings- og genforsikringsselskaber, der den 1. januar 2016 ophører med at indgå nye forsikrings- eller genforsikringsaftaler og udelukkende forvalter deres eksisterende portefølje med henblik på at indstille deres virksomhed, ikke underlagt afsnit I, II og III i dette direktiv indtil de datoer, der er fastsat i stk. 2, hvis:
 - a) virksomheden har godtgjort over for tilsynsmyndigheden, at den vil afslutte sin virksomhed inden den 1. januar 2019, eller
 - b) virksomheden er omfattet af saneringsforanstaltninger, som fastsat i afsnit IV, kapitel II, og en administrator er udpeget.
2. Forsikrings- eller genforsikringsselskaber, der falder ind under:

- a) stk. 1, litra a), skal være omfattet af afsnit I, II og III i dette direktiv fra den 1. januar 2019 eller fra en tidligere dato, hvis tilsynsmyndigheden ikke er tilfreds med de fremskridt, der er gjort i retning af afslutning af virksomhedens aktiviteter
- b) stk. 1, litra b), skal være omfattet af afsnit I, II og III i dette direktiv fra den 1. januar 2021 eller fra en tidligere dato, hvis tilsynsmyndigheden ikke er tilfreds med de fremskridt, der er gjort i retning af afslutning af virksomhedens aktiviteter.

3. Forsikrings- og genforsikringsselskaber er kun omfattet af overgangsforanstaltningerne i stk. 1 og 2, hvis følgende betingelser er opfyldt:

- a) virksomheden er ikke del af en koncern, eller hvis den er, ophører alle de virksomheder, der er en del af koncernen, med at indgå nye forsikrings- eller genforsikringsaftaler.
- b) virksomheden forelægger sin tilsynsmyndighed en årsberetning om, hvilke fremskridt der er gjort i forbindelse med afslutning af dens aktiviteter.
- c) virksomheden har meddelt sin tilsynsmyndighed, at den anvender overgangsforanstaltningerne.

Stk. 1 og 2 er ikke til hinder for, at et selskab kan operere i overensstemmelse med afsnit I, II og III i dette direktiv.

4. Medlemsstaterne udarbejder en liste over de berørte forsikrings- og genforsikringsselskaber og videregiver denne liste til alle de øvrige medlemsstater.

5. Medlemsstaterne sikrer, at i en periode på højst fire år fra den 1. januar 2016 skal forsikrings- og genforsikringsselskabernes frist for at fremsende de i artikel 35, stk. 1-4, omhandlede oplysninger på årlig eller mindre hyppig basis nedsættes med to uger hvert regnskabsår og ligger således indledningsvis senest 20 uger efter regnskabsårets afslutning i virksomheden for dens regnskabsår, der afsluttes på eller efter den 30. juni 2016, men før den 1. januar 2017, og ender med at ligge senest 14 uger efter regnskabsårets afslutning i virksomheden for de regnskabsår, der slutter på eller efter den 30. juni 2019, men før den 1. januar 2020.

6. I en periode på højst fire år fra den 1. januar 2016 skal forsikrings- og genforsikringsselskabernes frist for at fremlægge de i artikel 51 omhandlede oplysninger nedsættes med to uger hvert regnskabsår og ligger således indledningsvis senest 20 uger efter regnskabsårets afslutning i virksomheden for dens regnskabsår, der afsluttes på eller efter den 30. juni 2016, men før den 1. januar 2017, og ender med at ligge senest 14 uger efter regnskabsårets afslutning i virksomheden for de regnskabsår, der slutter på eller efter den 30. juni 2019, men før den 1. januar 2020.

7. I en periode på højst fire år fra den 1. januar 2016 skal forsikrings- og genforsikringsselskabernes frist for at fremsende de i artikel 35, stk. 1-4, omhandlede oplysninger hvert kvartal nedsættes med én uge hvert regnskabsår og er således indledningsvis på højst otte uger for ethvert kvartal, der afsluttes på eller efter den 1. januar 2016, men før den 1. januar 2017, og ender med at være på højst fem uger for ethvert kvartal, der afsluttes på eller efter den 1. januar 2019, men før den 1. januar 2020.

8. Medlemsstaterne sikrer, at stk. 5, 6 og 7 i denne artikel finder tilsvarende anvendelse på de deltagende forsikrings- og genforsikringsselskaber, forsikringsholdingselskaber og blandede finansielle holdingselskaber på koncernniveau i henhold til artikel 254 og 256, ifølge hvilken de frister, der er omhandlet i stk. 5, 6 og 7, forlænges med seks uger hver.

9. Uanset artikel 94 skal grundlæggende kapitalgrundlagselementer inkluderes i tier 1-basiskapitalgrundlaget i op til ti år efter den 1. januar 2016, forudsat at disse elementer:

- a) var udstedt før den 1. januar 2016 eller før datoen for ikrafttrædelsen af den i artikel 97 omhandlede delegerede retsakt, alt efter hvilken dato der kommer først
- b) pr. 31. december 2015 kunne anvendes til at dække op til 50 % af den faktiske solvensmargen i henhold til love og administrative bestemmelser, der er vedtaget i medfør af artikel 16, stk. 3, i direktiv

73/239/EØF, artikel 1 i direktiv 2002/13/EF, artikel 27, stk. 3, i direktiv 2002/83/EF og artikel 36, stk. 3, i direktiv 2005/68/EF

c) ikke ellers ville være klassificeret under tier 1 eller tier 2 i overensstemmelse med artikel 94.

10. Med forbehold af artikel 94 skal grundlæggende kapitalgrundlagselementer inkluderes i tier 2-basis kapitalgrundlaget i op til ti år efter den 1. januar 2016, forudsat at disse elementer:

- a) var udstedt før den 1. januar 2016 eller før datoen for ikrafttrædelsen af den i artikel 97 omhandlede delegerede retsakt, alt efter hvilken dato der kommer først,
- b) pr. 31. december 2015 kunne anvendes til at dække op til 25 % af den faktiske solvensmargen i henhold til love og administrative bestemmelser, der er vedtaget i medfør af artikel 16, stk. 3, i direktiv 73/239/EØF, artikel 1 i direktiv 2002/13/EF, artikel 27, stk. 3, i direktiv 2002/83/EF og artikel 36, stk. 3, i direktiv 2005/68/EF.

11. Med hensyn til forsikrings- og genforsikringsselskaber, der investerer i omsættelige værdipapirer eller andre finansielle instrumenter baseret på ompakkede lån, som blev udstedt før den 1. januar 2011, gælder de krav, som er omhandlet i artikel 135, stk. 2, kun i tilfælde, hvor der tilføjes eller erstattes med nye underliggende eksponeringer efter den 31. december 2014.

12. Uanset artikel 100, artikel 101, stk. 3, og artikel 104 gælder følgende:

- a) indtil den 31. december 2017 er de standardparametre, der benyttes til beregning af undermodul koncentrationsrisiko og undermodul »spread risk« i overensstemmelse med standardformlen, de samme, for så vidt angår eksponeringer mod medlemsstaternes centralregeringer og centralbanker, som lyder på og er finansieret i en hvilken som helst medlemsstats valuta, som dem, der ville skulle anvendes på eksponeringer, som lyder på og er finansieret i den nationale valuta
- b) i 2018 skal de standardparametre, der benyttes til beregning af undermodul koncentrationsrisiko og undermodul »spread risk« i overensstemmelse med standardformlen, nedsættes med 80 %, for så vidt angår eksponeringer mod medlemsstaternes centralregeringer og centralbanker, som lyder på og er finansieret i enhver anden medlemsstats valuta
- c) i 2019 skal de standardparametre, der benyttes til beregning af undermodul koncentrationsrisiko og undermodul »spread risk« i overensstemmelse med standardformlen, nedsættes med 50 %, for så vidt angår eksponeringer mod medlemsstaternes centralregeringer og centralbanker, som lyder på og er finansieret i enhver anden medlemsstats valuta
- d) fra den 1. januar 2020 skal de standardparametre, der benyttes til beregning af undermodul koncentrationsrisiko og undermodul »spread risk« i overensstemmelse med standardformlen, ikke nedsættes, for så vidt angår eksponeringer mod medlemsstaternes centralregeringer og centralbanker, som lyder på og er finansieret i enhver anden medlemsstats valuta.

13. Uanset artikel 100, artikel 101, stk. 3, og artikel 104 skal de standardparametre, der skal benyttes for aktier, som selskabet købte før eller på den 1. januar 2016, til beregning af undermodul »equity risk« i overensstemmelse med standardformlen, uden den mulighed, der fastsættes i artikel 304, beregnes som det vægtede gennemsnit af:

- a) den standardparameter, der benyttes til beregning af undermodul »equity risk« i overensstemmelse med artikel 304, og
- b) den standardparameter, der benyttes til beregning af undermodul »equity risk« i overensstemmelse med standardformlen uden den i artikel 304 fastsatte mulighed.

Vægtningen for den parameter, der anføres i første afsnit, litra b), skal i slutningen af hvert år som minimum øges lineært fra 0 % i løbet af det år, der begynder den 1. januar 2016, til 100 % den 1. januar 2023.

Kommissionen vedtager i overensstemmelse med artikel 301a delegerede retsakter, der yderligere præciserer de kriterier, der skal opfyldes, herunder de aktier, der skal være omfattet af overgangsforanstaltningen.

For at sikre ensartede betingelser for anvendelsen af denne overgangsperiode udarbejder EIOPA udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder vedrørende procedurerne for anvendelsen af dette stykke.

EIOPA forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 30. juni 2015.

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage de i fjerde afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1094/2010.

14. Uanset artikel 138, stk. 3, og uden at det berører stk. 4 i samme artikel, gælder det, at når et forsikrings- og genforsikringsselskab overholder den obligatoriske solvensmargen, der er omhandlet i henholdsvis artikel 16a i direktiv 73/239/EØF, artikel 28 i direktiv 2002/83/EF eller artikel 37, 38 eller 39 i direktiv 2005/68/EF, som gældende i henhold til medlemsstatens lovgivning dagen før disse direktiver ophæves i henhold til nærværende direktivs artikel 310, men ikke opfylder solvenskapitalkravet i det første år af gennemførelsen af dette direktiv, kræver tilsynsmyndighederne, at det pågældende forsikrings- eller genforsikringsselskab træffer de nødvendige foranstaltninger til at afsætte det nødvendige anerkendte kapitalgrundlag til dækning af solvenskapitalkravet eller reducere risikoprofilen for at sikre, at selskabet opfylder solvenskapitalkravet inden den 31. december 2017.

Det pågældende forsikrings- eller genforsikringsselskab forelægger hver tredje måned tilsynsmyndigheden en situationsrapport med en redegørelse for de hidtidige foranstaltninger og fremskridt for at skabe det nødvendige anerkendte kapitalgrundlag til dækning af solvenskapitalkravet eller en reduktion af risikoprofilen for at sikre, at selskabet opfylder solvenskapitalkravet.

Den i første afsnit omhandlede forlængelse annulleres, hvis situationsrapporten viser, at der ikke er sket betydelige fremskridt i retning af en genskabelse af det nødvendige anerkendte kapitalgrundlag til dækning af solvenskapitalkravet eller en reduktion af risikoprofilen for at sikre, at selskabet opfylder solvenskapitalkravet, mellem datoen for konstateringen af den manglende opfyldelse af solvenskapitalkravet og datoen for forelæggelsen af situationsrapporten.

15. Såfremt hjemlandene den 23. maj 2014 anvendte bestemmelser, som er anført i artikel 4 i direktiv 2003/41/EF, kan disse hjemlande frem til den 31. december 2019 fortsat anvende de love, forordninger og administrative bestemmelser, som de har vedtaget for at overholde artikel 1-19, 27-30, 32-35 og 37-67 i direktiv 2002/83/EF, som var gældende på den sidste anvendelsesdato for direktiv 2002/83/EF.

Kommissionen kan vedtage delegerede retsakter, der ændrer den overgangsperiode, der er foreskrevet i dette stykke, hvis ændringsforslag til artikel 17-17c i direktiv 2003/41/EF er vedtaget inden den dato, der er angivet i dette stykke.

16. Medlemsstaterne kan give det endelige moderforsikrings- eller genforsikringsselskab tilladelse til i en periode indtil den 31. marts 2022 at ansøge om godkendelse af en intern koncernmodel for en del af en koncern, hvor både selskabet og det endelige moderselskab er etableret i den samme medlemsstat, og hvis denne del udgør en særskilt del med en væsentlig anden risikoprofil end resten af koncernen.

17. Uanset artikel 218, stk. 2 og 3, finder overgangsbestemmelserne som omhandlet i denne artikels stk. 8-12 og 15 samt i artikel 308c, 308d og 308e tilsvarende anvendelse på koncernniveau.

Uanset artikel 218, stk. 2, 3 og 4, finder overgangsbestemmelserne som omhandlet i denne artikels stk. 14 tilsvarende anvendelse på koncernniveau, samt i de tilfælde hvor de deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskaber eller forsikrings- og genforsikringsselskaber i en koncern overholder den korrigerede solvens, som er omhandlet i artikel 9 i direktiv 98/78/EF, men ikke overholder koncernens solvenskapitalkrav.

Kommissionen vedtager delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 301a vedrørende fastsættelse af ændringerne i koncernsolvensen, når de i nærværende artikels stk. 13 omhandlede overgangsbestemmelser finder anvendelse, og som vedrører:

- a) eliminering af dobbelt anvendelse af anerkendt kapitalgrundlag og af kapital, der er skabt inden for en koncern, som fastsat i artikel 222 og 223
- b) værdiansættelsen af aktiver og passiver som fastsat i artikel 224
- c) anvendelsen af beregningsmetoderne på tilknyttede forsikrings- eller genforsikringsselskaber som fastsat i artikel 225
- d) anvendelsen af beregningsmetoderne på mellemliggende forsikringsholdingselskaber som fastsat i artikel 226
- e) metoderne til beregning af koncernsolvens som fastsat i artikel 230 og 233
- f) beregningen af koncernsolvenskapitalkravet som fastsat i artikel 231
- g) fastsættelsen af kapitaltillæg som fastsat i artikel 232
- h) principperne for beregning af koncernsolvensen for et forsikringsholdingselskab som fastsat i artikel 235.

Artikel 308c

Overgangsforanstaltning vedrørende risikofrie renter

1. Forsikrings- og genforsikringsselskaber kan, såfremt der er indhentet forhåndsgodkendelse hos deres tilsynsmyndighed, anvende en overgangsjustering på den relevante risikofrie rentekurve, for så vidt angår tilladelige forsikrings- eller genforsikringsforpligtelser.

2. For hver enkelt valuta beregnes justeringen som en del af forskellen mellem:

- a) renten som fastsat af forsikrings- eller genforsikringsselskabet i overensstemmelse med de love og administrative bestemmelser, der er vedtaget i henhold til artikel 20 i direktiv 2002/83/EF på den sidste dato for anvendelse af nævnte direktiv
- b) den årlige effektive rente, beregnet som den enkelte diskonteringsrate, der anvendt på cash flows for porteføljen af tilladelige forsikrings- og genforsikringsforpligtelser giver en værdi svarende til værdien af det bedste skøn for porteføljen af forsikrings- eller genforsikringsforpligtelser, hvor der tages hensyn til tidsværdien under anvendelse af den relevante risikofrie rentekurve, jf. artikel 77, stk. 2.

Såfremt medlemsstaterne har vedtaget love og administrative bestemmelser i henhold til artikel 20, stk. 1, punkt B, litra a), nr. ii), i direktiv 2002/83/EF, fastsættes den rente, der er omhandlet i litra a) i første afsnit af dette stykke, ved hjælp af de metoder, der anvendes af forsikrings- eller genforsikringsselskabet, på den sidste dato for anvendelse af direktiv 2002/83/EF.

Den del, der er omhandlet i første afsnit, falder lineært ved slutningen af hvert år fra 100 % i det år, der begynder den 1. januar 2016, til 0 % den 1. januar 2032.

Såfremt forsikrings- og genforsikringsselskaber anvender den i artikel 77d omhandlede volatilitetsjustering, skal den relevante risikofrie rentekurve, der er omhandlet i litra b), være den i artikel 77d fastsatte justerede relevante risikofrie rentekurve.

3. De tilladelige forsikrings- og genforsikringsforpligtelser omfatter kun forsikrings- eller genforsikringsforpligtelser, der opfylder følgende krav:

- a) de aftaler, hvorfra forsikrings- og genforsikringsforpligtelserne hidrører, blev indgået før den første dato for anvendelsen af dette direktiv, bortset fra fornyelse af aftaler på eller efter denne dato
- b) indtil den sidste dato for anvendelse af direktiv 2002/83/EF, de forsikringsmæssige hensættelser for forsikrings- og genforsikringsforpligtelserne blev fastsat i overensstemmelse med de love og administrative bestemmelser, der er vedtaget i henhold til artikel 20 i nævnte direktiv på den sidste dato for anvendelse heraf
- c) artikel 77b finder ikke anvendelse på forsikrings- og genforsikringsforpligtelserne.

4. Forsikrings- og genforsikringsselskaber, der anvender stk. 1, skal:

- a) ikke medtage de tilladelige forsikrings- og genforsikringsforpligtelser i beregningen af den i artikel 77d omhandlede volatilitetsjustering
- b) ikke anvende artikel 308d
- c) som del af deres rapport om deres solvens og finansielle situation, jf. artikel 51, offentliggøre, at de anvender den midlertidige risikofrie rentekurve, og en kvantificering af indvirkningen på deres finansielle stilling af ikke at anvende denne overgangsforanstaltning.

Artikel 308d

Overgangsforanstaltning vedrørende forsikringsmæssige hensættelser

1. Forsikrings- og genforsikringsselskaber kan, såfremt der er indhentet forhåndsgodkendelse hos deres tilsynsmyndighed, anvende et fradrag på de forsikringsmæssige hensættelser. Dette fradrag kan anvendes på det i artikel 80 omhandlede niveau for homogene risikogrupper.

2. Overgangsfradraget svarer til en del af forskellen mellem følgende to beløb:

- a) de forsikringsmæssige hensættelser efter fradrag af beløb, der kan kræves tilbagebetalt i henhold til genforsikringsaftaler og special purpose vehicles, beregnet i overensstemmelse med artikel 76 på den første dato for dette direktivs anvendelse
- b) de forsikringsmæssige hensættelser efter fradrag af beløb, der kan kræves tilbagebetalt i henhold til genforsikringsaftaler, der beregnes i overensstemmelse med love og administrative bestemmelser, som vedtages i henhold til artikel 15 i direktiv 73/239/EØF, artikel 20 i direktiv 2002/83/EF og artikel 32 i direktiv 2005/68/EF dagen før disse direktiver ophæves i henhold til nærværende direktivs artikel 310.

Den maksimale del, der kan fratrækkes, falder lineært ved udgangen af hvert år fra 100 % i det år, der begynder den 1. januar 2016, til 0 % den 1. januar 2032.

Såfremt forsikrings- og genforsikringsselskaber på den første dato for anvendelsen af dette direktiv anvender den i artikel 77d omhandlede volatilitetsjustering, beregnes det i litra a) omhandlede beløb med volatilitetsjusteringen på denne dato.

3. Efter forhåndsgodkendelse fra eller på initiativ af tilsynsmyndigheden kan de forsikringsmæssige hensættelser, herunder i givet fald beløbet på volatilitetsjusteringen, der anvendes til at beregne det i stk. 2, litra a) og b) omhandlede overgangsfradrag, genberegnes hver 24. måned eller hyppigere, hvis selskabets risikoprofil har ændret sig væsentligt.

4. Det i stk. 2 omhandlede fradrag kan begrænses af tilsynsmyndigheden, hvis anvendelsen af det kan medføre en reduktion af de krav til de finansielle midler, der gælder for selskabet, i forhold til dem, der beregnes i overensstemmelse med love og administrative bestemmelser, som er vedtaget i henhold til direktiv 73/239/EØF, direktiv 2002/83/EF og direktiv 2005/68/EF dagen før disse direktiver ophæves i henhold til nærværende direktivs artikel 310.

5. Forsikring- og genforsikringsselskaber, der anvender stk. 1, skal:

- a) ikke anvende artikel 308c
- b) såfremt de ikke opfylder solvenskapitalkravet uden at anvende overgangsfradraget, hvert år forelægge deres tilsynsmyndighed en rapport med en redegørelse for de hidtidige foranstaltninger og fremskridt med hensyn til ved afslutningen af den i stk. 2 omhandlede overgangsperiode at genskabe det nødvendige anerkendte kapitalgrundlag til dækning af solvenskapitalkravet eller reducere deres risikoprofil for at sikre, at de igen opfylder solvenskapitalkravet
- c) som del af deres rapport om deres solvens og finansielle situation, jf. artikel 51, offentliggøre, at de anvender det midlertidige fradrag i de forsikringsmæssige hensættelser, og en kvantificering af indvirkningen på deres finansielle stilling af ikke at anvende dette overgangsfradrag.

*Artikel 308e***Indfasningsplan for overgangsforanstaltninger vedrørende risikofrie renter og forsikringsmæssige hensættelser**

Forsikrings- og genforsikringsselskaber, der anvender de i artikel 308c eller 308d omhandlede overgangsforanstaltninger, underretter tilsynsmyndigheden, så snart de bemærker, at de ikke ville opfylde solvenskapitalkravet uden at anvende disse overgangsforanstaltninger. Tilsynsmyndigheden skal kræve, at det pågældende forsikrings- eller genforsikringsselskab træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre opfyldelse af solvenskapitalkravet ved udgangen af overgangsperioden.

Senest to måneder efter at have konstateret, at solvenskapitalkravet ikke kunne opfyldes uden anvendelse af disse overgangsforanstaltninger, forelægger det berørte forsikrings- eller genforsikringsselskab tilsynsmyndigheden en indfasningsplan med angivelse af de planlagte foranstaltninger til at etablere et niveau for det anerkendte kapitalgrundlag, der opfylder solvenskapitalkravet, eller til at reducere dets risikoprofil for at sikre opfyldelse af solvenskapitalkravet ved udgangen af overgangsperioden. Det berørte forsikrings- eller genforsikringsselskab kan ajourføre indfasningsplanen i løbet af overgangsperioden.

De berørte forsikrings- eller genforsikringsselskab forelægger hvert år en rapport for deres tilsynsmyndighed med angivelse af de foranstaltninger, der er truffet, og det fremskridt, der er gjort, med henblik på at sikre opfyldelse af solvenskapitalkravet ved udgangen af overgangsperioden. Tilsynsmyndighederne tilbagekalder godkendelsen af anvendelsen af overgangsforanstaltningen, hvis denne situationsrapport viser, at det er urealistisk at opnå opfyldelse af solvenskapitalkravet ved udgangen af overgangsperioden.

▼B*KAPITEL II**Afsluttende bestemmelser**Artikel 309***Gennemførelse****▼M5**

1. Medlemsstaterne gennemfører og offentliggør de nødvendige love og administrative bestemmelser for at efterkomme artikel 4, 10, 13, 14, 18, 23, 26-32, 34-49, 51-55, 67, 68, 71, 72, 74-85, 87-91, 93-96, 98, 100-110, 112, 113, 115-126, 128, 129, 131-134, 136-142, 144, 146, 148, 162-167, 172, 173, 178, 185, 190, 192, 210-233, 235-240, 243-258, 260-263, 265, 266, 303 og 304 samt bilag III og IV senest den 31. marts 2015. De meddeler straks Kommissionen teksten til disse love og bestemmelser.

▼M2

De i første afsnit omhandlede love og administrative bestemmelser anvendes fra den ►**M4** 1. januar 2016 ◀.

▼B

Bestemmelserne skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De skal også omfatte en erklæring om, at henvisninger i gældende love og administrative bestemmelser til de direktiver, der ophæves ved dette direktiv, skal anses som henvisninger til dette direktiv. De nærmere regler for henvisningen og formuleringen af erklæringen fastsættes af medlemsstaterne.

▼M5

Uanset andet afsnit anvender medlemsstaterne de nødvendige love og administrative bestemmelser til at opfylde artikel 308a fra den 1. april 2015.

▼**B**

2. Medlemsstaterne tilsender Kommissionen de vigtigste nationale retsfor skrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 310

Ophævelse

Direktiv 64/225/EØF, 73/239/EØF, 73/240/EØF, 76/580/EØF, 78/473/EØF, 84/641/EØF, 87/344/EØF, 88/357/EØF, 92/49/EØF, 98/78/EF, 2001/17/EF, 2002/83/EF og 2005/68/EF, som ændret ved de retsakter, der er nævnt i bilag VI, del A, ophæves med virkning fra ►**M4** 1. januar 2016 ◀, dog uden at medlemsstaternes forpligtelser med hensyn til de i bilag VI, del B, anførte frister for gennemførelse og anvendelse af direktiverne berøres heraf.

Henvisninger til de ophævede direktiver gælder som henvisninger til dette direktiv og læses i overensstemmelse med den i bilag VII anførte sammenligningstabel.

▼**M5**

Artikel 311

Ikrafttræden

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i Den Europæiske Unions Tidende. Artikel 308a finder anvendelse fra den 1. april 2015.

Artikel 1, 2, 3, 5-9, 11, 12, 15, 16, 17, 19-22, 24, 25, 33, 57-66, 69, 70, 73, 145, 147, 149-161, 168-171, 174-177, 179-184, 186-189, 191, 193-209, 267-300, 302 og 305-308, 308b, samt bilag I og II, V, VI og VII finder anvendelse fra den 1. januar 2016.

Kommissionen kan vedtage delegerede retsakter samt reguleringsmæssige tekniske standarder og gennemførelsesmæssige tekniske standarder inden den i stk. 3 anførte dato.

▼**B**

Artikel 312

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

BILAG I

SKADESFORSIKRINGSKLASSER

A. Klassifikation af risici ved hjælp af forsikringsklasser

1. Ulykker (herunder arbejdsulykker og erhvervs sygdomme):

- fastsatte ydelser
- skadeserstatninger
- kombinationer
- passagerers tilskadekomst.

2. Sygdom:

- fastsatte ydelser

- skadeserstatninger
 - kombinationer.
3. Kaskoforsikring for landkøretøjer (bortset fra jernbaners rullende materiel)
Alle skader på:
- motordrevne landkøretøjer
 - ikke-motordrevne landkøretøjer.
4. Kaskoforsikring for jernbanekøretøjer
Alle skader på jernbanekøretøjer.
5. Kaskoforsikring for luftfartøjer
Alle skader på luftfartøjer.
6. Kaskoforsikring for fartøjer til sejlads på have, indsøer og floder
Alle skader på:
- flodfartøjer
 - indsøfartøjer
 - havfartøjer.
7. Godstransport (herunder varer, bagage og alt andet gods)
Alle skader på transporterede varer eller bagage, uanset arten af transportmidlet.
8. Brand og naturkræfter
Alle skader på ejendom (bortset fra ejendom omfattet af klasserne 3, 4, 5, 6 og 7), når de er forårsaget af:
- brand
 - eksplosion
 - storm
 - naturkræfter bortset fra storm
 - kerneenergi
 - jordskred.
9. Andre skader på ejendom
Alle skader på ejendom (bortset fra ejendom omfattet af klasserne 3, 4, 5, 6 og 7), når disse skader skyldes hagl eller frost samt årsager af enhver art, f.eks. tyveri, bortset fra dem, der er anført i klasse 8.
10. Ansvarsforsikring for motordrevne landkøretøjer
Ethvert ansvar hidrørende fra brugen af motordrevne landkøretøjer (herunder førerens ansvar).
11. Ansvarsforsikring for luftfartøjer
Ethvert ansvar hidrørende fra brugen af luftfartøjer (herunder førerens ansvar).
12. Ansvarsforsikring for fartøjer til sejlads på have, indsøer og floder
Ethvert ansvar hidrørende fra anvendelsen af flod-, indsø- og havfartøjer (herunder førerens ansvar).
13. Almindelig ansvarsforsikring
Ethvert ansvar, der ikke er anført under klasse 10, 11 og 12.
14. Kredit:
- almindelig insolvens
 - eksportkredit
 - salg på afbetaling
 - hypotekforsikring
 - landbrugsforsikring.
15. Kaution:
- direkte kaution
 - indirekte kaution.
16. Diverse økonomiske tab:
- arbejdsløshedsrisici
 - incassotab (almindeligt)

- dårligt vejr
- tab af fortjeneste
- vedblivende almindelige omkostninger
- uforudsete handelsudgifter
- tab af salgsværdi
- husleje- eller indtægtstab
- andre indirekte handelstab
- andre ikke forretningsmæssige økonomiske tab
- andre økonomiske tab.

17. Retshjælpsforsikring

- Retshjælpsforsikring.

18) Assistance

Assistance til personer, der kommer i vanskeligheder under rejse, under fravær fra deres bopæl eller deres sædvanlige opholdssted.

B. Benævnelse af den tilladelse, der gives samtidig for flere klasser

Følgende navne benyttes om tilladelser, som samtidig omfatter nedenstående klasser:

▼ C1

- a) klasserne 1 og 2: »ulykke- og sygeforsikring«

▼ B

- b) klasserne 1 (fjerde led), 3, 7 og 10: »motorkøretøjsforsikring«
 c) klasserne 1 (fjerde led), 4, 6, 7 og 12: »sø- og transportforsikring«
 d) klasserne 1 (fjerde led), 5, 7 og 11: »luftfartsforsikring«
 e) klasserne 8 og 9: »brand og andre skader på ejendom«
 f) klasserne 10, 11, 12 og 13: »ansvarsforsikring«
 g) klasserne 14 og 15: »kredit og kaution«
 h) alle klasser: den af medlemsstaterne valgte benævnelse, der meddeles de øvrige medlemsstater og Kommissionen.

BILAG II

LIVSFORSIKRINGSKLASSER

- I. Livsforsikringsformer som omhandlet i artikel 2, stk. 3, litra a), nr. i), ii) og iii), undtagen de i punkt II og III omhandlede
- II. Forsikring, som kommer til udbetaling ved ægteskab. Forsikring, som kommer til udbetaling ved fødsel
- III. Forsikring, der er tilknyttet investeringsfonds, og som er omhandlet i artikel 2, stk. 3, litra a), nr. i) og ii)
- IV. »Permanent health insurance« som omhandlet i artikel 2, stk. 3, litra a), nr. iv)
- V. Tontinevirksomhed som omhandlet i artikel 2, stk. 3, litra b), nr. i)
- VI. Kapitaliseringsvirksomhed som omhandlet i artikel 2, stk. 3, litra b), nr. ii)
- VII. Forvaltning af kollektive pensionsmidler som omhandlet i artikel 2, stk. 3, litra b), nr. iii) og iv)
- VIII. De former for virksomhed, der er omhandlet i artikel 2, stk. 3, litra b), nr. v)
- IX. De former for virksomhed, der er omhandlet i artikel 2, stk. 3, litra c).

BILAG III

SELSKABSFORMER

A. Skadesforsikrings-selskabsformer:

- 1) i Kongeriget Belgien: »société anonyme/naamloze vennootschap«, »société en commandite par actions/commanditaire vennootschap op aandelen«, »association d'assurance mutuelle/onderlinge verzekeringsvereniging«, »société coopérative/coöperatieve vennootschap«, »société mutualiste/maatschappij van onderlinge bijstand«
- 2) i Republikken Bulgarien: »акционерно дружество«
- 3) i Den Tjekkiske Republik: »akciová společnost«, »družstvo«
- 4) i Kongeriget Danmark: »aktieselskaber«, »gensidige selskaber«
- 5) i Forbundsrepublikken Tyskland: »Aktiengesellschaft«, »Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit«, »Öffentlich-rechtliches Wettbewerbsversicherungsunternehmen«
- 6) i Republikken Estland: »aktsiaselts«
- 7) i Irland: »incorporated companies limited by shares or by guarantee or unlimited«
- 8) i Den Helleniske Republik: »ανώνυμη εταιρία«, »αλληλσφαλιστικός συνεταιρισμός«
- 9) i Kongeriget Spanien: »sociedad anónima«, »sociedad mutua«, »sociedad cooperativa«
- 10) i Den Franske Republik: »société anonyme«, »société d'assurance mutuelle«, »institution de prévoyance régie par le code de la Sécurité Sociale«, »institution de prévoyance régie par le Code rural«, »mutuelle regie par le Code de la Mutualité«

▼M3

- 10a) for Republikken Kroatien: »dioničko društvo«, »društvo za uzajamno osiguranje«

▼B

- 11) i Den Italienske Republik: »società per azioni«, »società cooperativa«, »mutua di assicurazione«
- 12) i Republikken Cypern: »εταιρεία περιορισμένης ευθύνης με μετοχές«, »εταιρεία περιορισμένης ευθύνης χωρίς μετοχικό κεφάλαιο«
- 13) i Republikken Letland: »apdrošināšanas akciju sabiedrība«, »savstarpējās apdrošināšanas kooperatīvā biedrība«
- 14) i Republikken Litauen: »akcinė bendrovė«, »uždaroji akcinė bendrovė«
- 15) i Storhertugdømmet Luxembourg: »société anonyme«, »société en commandite par actions«, »association d'assurances mutuelles«, »société coopérative«
- 16) i Republikken Ungarn: »biztosító részvénytársaság«, »biztosító szövetkezet«, »biztosító egyesület«, »külföldi székhelyű biztosító magyarországi fióktelepe«
- 17) i Republikken Malta: »limited liability company/kumpanija b »responsabbilta« limitata«
- 18) i Kongeriget Nederlandene: »naamloze vennootschap«, »onderlinge waarborgmaatschappij«
- 19) i Republikken Østrig: »Aktiengesellschaft«, »Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit«
- 20) i Republikken Polen: »spółka akcyjna«, »towarzystwo ubezpieczeń wzajemnych«
- 21) i den Portugisiske Republik: »sociedade anónima«, »mútua de seguros«
- 22) i Rumænien: »societăți pe acțiuni«, »societăți mutuale«
- 23) i Republikken Slovenien: »delniška družba«, »družba za vzajemno zavarovanje«
- 24) i Republikken Slovakiet: »akciová spoločnosť«
- 25) i Republikken Finland: »keskinäinen vakuutusyhtiö/ömsesidigt försäkringsbolag«, »vakuutusosakeyhtiö/försäkringsaktiebolag«, »vakuutusyhdistys/försäkringsförening«
- 26) i Kongeriget Sverige: »försäkringsaktiebolag«, »ömsesidiga försäkringsbolag«, »understödsföreningar«

- 27) i Det Forenede Kongerige: »companies limited by shares or by guarantee or unlimited«, »societies registered under the Industrial and Provident Societies Acts«, »societies registered under the Friendly Societies Acts«, »the association of underwriters known as Lloyd's«

▼M5

- 28) under alle omstændigheder og som alternativ til de skadesforsikringselskaber, der er angivet i punkt 1)-27) og 29), kan et selskab tage form af et europæisk selskab som defineret i Rådets forordning (EF) nr. 2157/2001⁴⁶).
- 29) for så vidt den pågældende medlemsstat giver mulighed for, at et andelsselskabs juridiske virksomhedsform kan tage form af et skadesforsikringselskab og som alternativ til de skadesforsikringselskaber, der er angivet i punkt 1)-28), kan et selskab tage form af et europæisk andelsselskab som defineret i Rådets forordning (EF) nr. 1435/2003⁴⁷).

▼B

B. Livsforsikringselskabsformer:

- 1) i Kongeriget Belgien: »société anonyme/naamloze vennootschap«, »société en commandite par actions/commanditaire vennootschap op aandelen«, »association d'assurance mutuelle/onderlinge verzekeringsvereniging«, »société coopérative/cooperatieve vennootschap«
- 2) i Republikken Bulgarien: »акционерно дружество«, »взаимозастрахователна кооперация«
- 3) i Den Tjekkiske Republik: »akciová společnost«, »družstvo«;
- 4) i Kongeriget Danmark: »aktieselskaber«, »gensidige selskaber«, »pensionskasser omfattet af lov om forsikringsvirksomhed (tværgående pensionskasser)«
- 5) i Forbundsrepublikken Tyskland: »Aktiengesellschaft«, »Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit«, »öffentlich-rechtliches Wettbewerbsversicherungsunternehmen«
- 6) i Republikken Estland: »aktsiaselts«
- 7) i Irland: »incorporated companies limited by shares or by guarantee or unlimited«, »societies registered under the Industrial and Provident Societies Acts«, »societies registered under the Friendly Societies Acts«
- 8) i Den Helleniske Republik: »ανώνυμη εταιρία«
- 9) i Kongeriget Spanien: »sociedad anónima«, »sociedad mutua«, »sociedad cooperativa«
- 10) i Den Franske Republik: »société anonyme«, »société d'assurance mutuelle«, »institution de prévoyance régie par le code de la sécurité sociale«, »institution de prévoyance régie par le code rural«, »mutuelles régies par le code de la mutualité«

▼M3

- 10a) for Republikken Kroatien: »dioničko društvo«, »društvo za uzajamno osiguranje«

▼B

- 11) i Den Italienske Republik: »società per azioni«, »società cooperativa«, »mutua di assicurazione«
- 12) i Republikken Cypern: »εταιρεία περιορισμένης ευθύνης με μετοχές«, »εταιρεία περιορισμένης ευθύνης χωρίς μετοχικό κεφάλαιο«
- 13) i Republikken Letland: »apdrošināšanas akciju sabiedrība«, »savstarpējās apdrošināšanas kooperatīvā biedrība«
- 14) i Republikken Litauen: »akcinė bendrovė«, »uždaroji akcinė bendrovė«
- 15) i Storhertugdømmet Luxembourg: »société anonyme«, »société en commandite par actions«, »association d'assurances mutuelles«, »société coopérative«
- 16) i Republikken Ungarn: »biztosító részvénytársaság«, »biztosító szövetkezet«, »biztosító egyesület«, »külföldi székhelyű biztosító magyarországi fióktelepe«
- 17) i Republikken Malta: »limited liability company/kumpannija b »responsabbilta« limitata«
- 18) i Kongeriget Nederlandene: »naamloze vennootschap«, »onderlinge waarborgmaatschappij«
- 19) i Republikken Østrig: »Aktiengesellschaft«, »Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit«

- 20) i Republikken Polen: »spółka akcyjna«, »towarzystwo ubezpieczeń wzajemnych«
- 21) i den Portugisiske Republik: »sociedade anónima«, »mútua de seguros«
- 22) i Rumænien: »societăți pe acțiuni«, »societăți mutuale«
- 23) i Republikken Slovenien: »delniška družba«, »družba za vzajemno zavarovanje«
- 24) i Republikken Slovakiet: »akciová spoločnosť«
- 25) i Republikken Finland: »keskinäinen vakuutusyhtiö/ömsesidigt försäkringsbolag«, »vakuutusosakeyhtiö/försäkringsaktiebolag«, »vakuutusyhdistys/försäkringsförening«
- 26) i Kongeriget Sverige: »försäkringsaktiebolag«, »ömsesidiga försäkringsbolag«, »understödsföreningar«
- 27) i Det Forenede Kongerige: »companies limited by shares or by guarantee or unlimited«, »societies registered under the Industrial and Provident Societies Acts«, »societies registered under the Friendly Societies Acts«, »the association of underwriters known as Lloyd's«

▼M5

- 28) under alle omstændigheder og som alternativ til de livsforsikringselskaber, der er angivet i punkt 1)-27) og 29), kan et selskab tage form af et europæisk selskab som defineret i forordning (EF) nr. 2157/2001
- 29) for så vidt den pågældende medlemsstat åbner mulighed for, at et andelsselskabs juridiske virksomhedsform kan tage form af et livsforsikringselskab og som alternativ til de skadesforsikringselskaber, der er angivet i punkt 1)-28), kan et selskab tage form af et europæisk andelsselskab som defineret i forordning (EF) nr. 1435/2003.

▼B

C. Genforsikringselskabsformer:

- 1) i Kongeriget Belgien: »société anonyme/naamloze vennootschap«, »société en commandite par actions/commanditaire vennootschap op aandelen«, »association d'assurance mutuelle/onderlinge verzekeringsvereniging«, »société coopérative/cooperatieve vennootschap«
- 2) i Republikken Bulgarien: »акционерно дружество«
- 3) i Den Tjekkiske Republik: »akciová společnost«
- 4) i Kongeriget Danmark: »aktieselskaber«, »gensidige selskaber«
- 5) i Forbundsrepublikken Tyskland: »Aktiengesellschaft«, »Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit«, »Öffentlich-rechtliches Wettbewerbsversicherungsunternehmen«
- 6) i Republikken Estland: »aktsiaselts«
- 7) i Irland: »incorporated companies limited by shares or by guarantee or unlimited«
- 8) i Den Helleniske Republik: »ανώνυμη εταιρία«, »αλληλασφαλιστικός συνεταιρισμός«
- 9) i Kongeriget Spanien: »sociedad anónima«
- 10) i Den Franske Republik: »société anonyme«, »société d'assurance mutuelle«, »institution de prévoyance régie par le code de la sécurité sociale«, »institution de prévoyance régie par le code rural«, »mutuelles régies par le code de la mutualité«

▼M3

- 10a) for Republikken Kroatien: »dioničko društvo«

▼B

- 11) i Den Italienske Republik: »società per azioni«
- 12) i Republikken Cypern: »εταιρεία περιορισμένης ευθύνης με μετοχές«, »εταιρεία περιορισμένης ευθύνης με εγγύηση«
- 13) i Republikken Letland: »akciju sabiedrība«, »sabiedrība ar ierobežotu atbildību«
- 14) i Republikken Litauen: »akcinė bendrovė«, »uždaroji akcinė bendrovė«
- 15) i Storhertugdømmet Luxembourg: »société anonyme«, »société en commandite par actions«, »association d'assurances mutuelles«, »société coopérative«

- 16) i Republikken Ungarn: »biztosító részvénytársaság«, »biztosító szövetkezet«, »harmadik országbeli biztosító magyarországi fióktelepe«
- 17) i Republikken Malta: »limited liability company/kumpannija ta responsabbiltà limitata«
- 18) i Kongeriget Nederlandene: »naamloze vennootschap«, »onderlinge waarborgmaatschappij«
- 19) i Republikken Østrig: »Aktiengesellschaft«, »Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit«
- 20) i Republikken Polen: »spółka akcyjna«, »towarzystwo ubezpieczeń wzajemnych«
- 21) i den Portugisiske Republik: »sociedade anónima«, »mútua de seguros«
- 22) i Rumænien: »societate pe actiuni«
- 23) i Republikken Slovenien: »delniška družba«
- 24) i Republikken Slovakiet: »akciová spoločnosť«
- 25) i Republikken Finland: »keskinäinen vakuutusyhtiö/ömsesidigt försäkringsbolag«, »vakuutusosakeyhtiö/försäkringsaktiebolag«, »vakuutusyhdistys/försäkringsförening«
- 26) i Kongeriget Sverige: »försäkringsaktiebolag«, »ömsesidigt försäkringsbolag«
- 27) i Det Forenede Kongerige: »companies limited by shares or by guarantee or unlimited«, »societies registered under the Industrial and Provident Societies Acts«, »societies registered under the Friendly Societies Acts«, »the association of underwriters known as Lloyd's«

▼ M5

- 28) under alle omstændigheder og som alternativ til de genforsikringselskaber, der er angivet i punkt 1)-27) og 29), kan et selskab tage form af et europæisk selskab som defineret i forordning (EF) nr. 2157/2001
- 29) for så vidt den pågældende medlemsstat åbner mulighed for, at et andelsselskabs juridiske virksomhedsform kan tage form af et genforsikringselskab og som alternativ til de genforsikringselskaber, der er angivet i punkt 1)-28), kan et selskab tage form af et europæisk andelsselskab som defineret i forordning (EF) nr. 1435/2003.

▼ B

BILAG IV

STANDARDFORMEL FOR SOLVENSKAPITALKRAVET (SCR)

1. Beregning af det primære solvenskapitalkrav

Det primære solvenskapitalkrav, jf. artikel 104, stk. 1, beregnes på følgende måde:

$$\text{Basic SCR} = \sqrt{\sum_{i,j} \text{Corr}_{i,j} \times \text{SCR}_i \times \text{SCR}_j}$$

hvor SCR_i betegner risikomodul i , SCR_j betegner risikomodul j , og hvor » i, j « betyder, at summen af de forskellige led bør omfatte alle mulige kombinationer af i og j . I beregningen erstattes SCR_i og SCR_j af følgende:

- SCR non-life betegner risikomodulet for skadesforsikringer
- SCR life betegner risikomodulet for livsforsikringer
- SCR health betegner risikomodulet for sygeforsikringer
- SCR market betegner markedsriskomodulet
- SCR default betegner risikomodulet for »modparts misligholdelse«.

Faktoren $\text{Corr}_{i,j}$ betegner den post, der er fastlagt i række i og i kolonne j i den følgende korrelationsmatrix:

i \ j	Marked	Misligholdelse	Liv	»Health«	Skade
Marked	1	0,25	0,25	0,25	0,25
Misligholdelse	0,25	1	0,25	0,25	0,5
Liv	0,25	0,25	1	0,25	0
»Health«	0,25	0,25	0,25	1	0
Skade	0,25	0,5	0	0	1

2. Beregning af risikomodulet for skadesforsikringer

Risikomodulet for skadesforsikring, jf. artikel 105, stk. 2, beregnes på følgende måde:

$$SCR_{\text{non-life}} = \sqrt{\sum_{i,j} \text{Corr}_{i,j} \times SCR_i \times SCR_j}$$

hvor SCR_i betegner delmodul i, SCR_j betegner delmodul j, og hvor »i, j« betyder, at summen af de forskellige led bør omfatte alle mulige kombinationer af i og j. I beregningen erstattes SCR_i og SCR_j af følgende:

- SCR_{nl} premium and reserve betegner delmodulet »non-life premium and reserve risk«
- SCR_{nl} catastrophe betegner delmodulet »non-life catastrophe risk«.

3. Beregning af tegningsrisikomodulet for livsforsikringer

Risikomodulet for livsforsikring, jf. artikel 105, stk. 3, beregnes på følgende måde:

$$SCR_{\text{life}} = \sqrt{\sum_{i,j} \text{Corr}_{i,j} \times SCR_i \times SCR_j}$$

hvor SCR_i betegner delmodul i, SCR_j betegner delmodul j, og hvor »i, j« betyder, at summen af de forskellige led bør omfatte alle mulige kombinationer af i og j. I beregningen erstattes SCR_i og SCR_j af følgende:

- $SCR_{mortality}$ betegner delmodulet »mortality risk«
- $SCR_{longevity}$ betegner delmodulet »longevity risk«
- $SCR_{disability}$ betegner delmodulet »disability — morbidity risk«
- $SCR_{life\ expense}$ betegner delmodulet »life expense risk«
- $SCR_{revision}$ betegner delmodulet »revision risk«
- SCR_{lapse} betegner delmodulet »lapse risk«
- $SCR_{life\ catastrophe}$ betegner delmodulet »life catastrophe risk«.

4. Beregning af markedsrisikomodulet

Markedsrisikomodulets struktur

Markedsrisikomodulet, jf. artikel 105, stk. 5, beregnes på følgende måde:

$$SCR_{\text{market}} = \sqrt{\sum_{i,j} \text{Corr}_{i,j} \times SCR_i \times SCR_j}$$

hvor SCR_i betegner delmodul i , SCR_j betegner delmodul j , og hvor » i,j « betyder, at summen af de forskellige led bør omfatte alle mulige kombinationer af i og j . I beregningen erstattes SCR_i og SCR_j af følgende:

- SCR interest rate betegner delmodulet »interest rate risk«
- SCR equity betegner delmodulet »equity risk«
- SCR property betegner delmodulet »property risk«
- SCR spread betegner delmodulet »spread risk«
- SCR concentration betegner delmodulet »market risk concentrations«
- SCR currency betegner delmodulet »currency risk«.

BILAG V

GRUPPER AF SKADESFORSIKRINGSKLASSER, JF. ARTIKEL 159

1. ulykker og sygdom (1 og 2 i bilag I)
2. bilforsikring (3, 7 og 10 i bilag I; tallene vedrørende klasse 10, bortset fra fragtførerens ansvar, præciseres senere)
3. brand og andre skader på ejendom (8 og 9 i bilag I)
4. luftfarts-, sø- og transportforsikring (4, 5, 6, 7, 11 og 12 i bilag I)
5. almindelig ansvarsforsikring (13 i bilag I)
6. kredit og kaution (14 og 15 i bilag I)
7. øvrige klasser (16, 17 og 18 i bilag I).

BILAG VI

DEL A

Ophævede direktiver med ændringer

(jf. artikel 310)

Rådets direktiv 64/225/EØF
(EFT 56 af 4.4.1964, s. 878)

Tiltrædelsesakten af 1973, artikel 29, bilag I, punkt III, nr.
G. 1
(EFT L 73 af 27.3.1972, s. 89)

Rådets første direktiv 73/239/EØF
(EFT L 228 af 16.8.1973, s. 3)

Tiltrædelsesakten af 1994, artikel 29, bilag I, nr. XI. B, artikel 29, bilag I, nr. XI. B. II. 1
(EFT C 241 af 29.8.1994, s. 197)

(som erstattet ved Rådets afgørelse 95/1/EF)
(EFT L 1 af 1.1.1995, s. 1)

Tiltrædelsesakten af 2003, artikel 20, bilag II, nr. 3.1
(EUT L 236 af 23.9.2003, s. 335)

Tiltrædelsesakten af 1985, artikel 26, bilag I, nr. II.c. 1.a (EFT L 302 af 15.11.1985, s. 156)	
Rådets direktiv 76/580/EØF (EFT L 189 af 13.7.1976, s. 13)	kun artikel 1
Rådets direktiv 84/641/EØF (EFT L 339 af 27.12.1984, s. 21)	kun artikel 1 til 14
Rådets direktiv 87/343/EØF (EFT L 185 af 4.7.1987, s. 72)	kun artikel 1 og bilag
Rådets direktiv 87/344/EØF (EFT L 185 af 4.7.1987, s. 77)	kun artikel 9
Rådets andet direktiv 88/357/EØF (EFT L 172 af 4.7.1988, s. 1)	kun artikel 9, 10 og 11
Rådets direktiv 90/618/EØF (EFT L 330 af 29.11.1990, s. 44)	kun artikel 2, 3 og 4
Rådets direktiv 92/49/EØF (EFT L 228 af 11.8.1992, s. 1)	kun artikel 4, 5, 6, 7, 9, 10, 11, 13, 14, 17, 18, 24, 32, 33 og 53
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/26/EF (EFT L 168 af 18.7.1995, s. 7)	kun artikel 1, 2, stk. 2, tredje led, og artikel 3, stk. 1
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/26/EF (EFT L 181 af 20.7.2000, s. 65)	kun artikel 8
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/13/EF (EFT L 77 af 20.3.2002, s. 17)	kun artikel 1
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/87/EF (EUT L 35 af 11.2.2003, s. 1)	kun artikel 22
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/1/EF (EUT L 79 af 24.3.2005, s. 9)	kun artikel 4
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/68/EF (EUT L 323 af 9.12.2005, s. 1)	kun artikel 57
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/101/EF (EUT L 363 af 20.12.2006, s. 238)	kun artikel 1 og bilagets punkt I

Rådets direktiv 73/240/EØF (EFT L 228 af 16.8.1973, s. 20)	
Rådets direktiv 76/580/EØF (EFT L 189 af 13.7.1976, s. 13)	
Rådets direktiv 78/473/EØF (EFT L 151 af 7.6.1978, s. 25)	
Rådets direktiv 84/641/EØF (EFT L 339 af 27.12.1984, s. 21)	
Rådets direktiv 87/344/EØF (EFT L 185 af 4.7.1987, s. 77)	
Rådets andet direktiv 88/357/EØF (EFT L 172 af 4.7.1988, s. 1)	
Rådets direktiv 90/618/EØF (EFT L 330 af 29.11.1990, s. 44)	kun artikel 5 til 10
Rådets direktiv 92/49/EØF (EFT L 228 af 11.8.1992, s. 1)	kun artikel 12, stk. 1, og artikel 19, 23, 27, 30, stk. 1, 34, 35, 36, 37, 39, stk. 1, 40, stk. 1, 42, stk. 1, 43, stk. 1, 44, stk. 1, 45, stk. 1, og 46, stk. 1
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/26/EF (EFT L 181 af 20.7.2000, s. 65)	kun artikel 9
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/14/EF (EUT L 149 af 11.6.2005, s. 14)	kun artikel 3
Rådets direktiv 92/49/EØF (EFT L 228 af 11.8.1992, s. 1)	
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/26/EF (EFT L 168 af 18.7.1995, s. 7)	kun artikel 1, andet led, 2, stk. 1, første led, artikel 4, stk. 1, 3 og 5, og artikel 5, andet led
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/64/EF (EFT L 290 af 17.11.2000, s. 27)	kun artikel 2
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/87/EF (EUT L 35 af 11.2.2003, s. 1)	kun artikel 24
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/1/EF (EUT L 79 af 24.3.2005, s. 9)	kun artikel 6

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/68/EF (EUT L 323 af 9.12.2005, s. 1)	kun artikel 58
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/44/EF (EUT L 247 af 21.9.2007, s. 1)	kun artikel 1
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/78/EF (EFT L 330 af 5.12.1998, s. 1)	
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/87/EF (EUT L 35 af 11.2.2003, s. 1)	kun artikel 28
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/1/EF (EUT L 79 af 24.3.2005, s. 9)	kun artikel 7
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/68/EF (EUT L 323 af 9.12.2005, s. 1)	kun artikel 59
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/17/EF (EFT L 110 af 20.4.2001, s. 28)	
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/83/EF (EFT L 345 af 19.12.2002, s. 1)	
Rådets direktiv 2004/66/EF (EUT L 168 af 1.5.2004, s. 35)	kun bilagets punkt II
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/1/EF (EUT L 79 af 24.3.2005, s. 9)	kun artikel 8
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/68/EF (EUT L 323 af 9.12.2005, s. 1)	kun artikel 60
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/101/EF (EUT L 363 af 20.12.2006, s. 238)	kun artikel 1 og bilagets punkt 3
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/44/EF (EUT L 247 af 21.9.2007, s. 1)	kun artikel 2
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/19/EF (EUT L 76 af 19.3.2008, s. 44)	kun artikel 1
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/68/EF (EUT L 323 af 9.12.2005, s. 1)	
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/44/EF (EUT L 247 af 21.9.2007, s. 1)	kun artikel 4

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/19/EF kun artikel 1
(EUT L 76 af 19.3.2008, s. 44)

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/37/EF kun artikel 1
(EUT L 81 af 20.3.2008, s. 1)

DEL B

Frister for gennemførelse i national ret

(jf. artikel 310)

Direktiv	Gennemførelsesfrist	Anvendelsesfrist
64/225/EØF	26. august 1965	
73/239/EØF	27. januar 1975	27. januar 1976
73/240/EØF	27. januar 1975	
76/580/EØF	31. december 1976	
78/473/EØF	2. december 1979	2. juni 1980
84/641/EØF	30. juni 1987	1. januar 1988
87/343/EØF	1. januar 1990	1. juli 1990
87/344/EØF	1. januar 1990	1. juli 1990
88/357/EØF	30. december 1989	30. juni 1990
90/618/EØF	20. maj 1992	20. november 1992
92/49/EØF	31. december 1993	1. juli 1994
95/26/EF	18. juli 1996	18. juli 1996
98/78/EF	5. juni 2000	
2000/26/EF	20. juli 2002	20. januar 2003
2000/64/EF	17. november 2002	
2001/17/EF	20. april 2003	
2002/13/EF	20. september 2003	
2002/83/EF	17. november 2002, 20. september 2003, 19. juni 2004 (afhængigt af den pågældende bestemmelse)	
2002/87/EF	11. august 2004	
2004/66/EF	1. maj 2004	
2005/1/EF	13. maj 2005	
2005/14/EF	11. juni 2007	
2005/68/EF	10. december 2007	
2006/101/EF	1. januar 2007	
2008/19/EF	Ikke relevant	
2008/37/EF	Ikke relevant	

BILAG VII

SAMMENLIGNINSTABEL

Direktiv 73/239/EØF	Direktiv 78/473/EØF	Direktiv 87/344/EØF	Direktiv 88/357/EØF	Direktiv 92/49/EØF	Direktiv 98/78/EF	Direktiv 2001/17/EF	Direktiv 2002/83/EF	Direktiv 2005/68/EF	Direktiv 2007/44/EF	Nærværende direktiv
------------------------	------------------------	------------------------	------------------------	-----------------------	----------------------	------------------------	------------------------	------------------------	------------------------	------------------------

Artikel 1, stk. 1				Artikel 2		Artikel 1, stk. 1	Artikel 2, første punktum	Artikel 1, stk. 1		Artikel 1, artikel 2, stk. 2, artikel 2, stk. 3 og artikel 267
Artikel 1, stk. 2										Artikel 2, stk. 2
Artikel 1, stk. 3										—
Artikel 2, nr. 1, litra a)-c)										—
Artikel 2, nr. 1, litra d)							Artikel 3, stk. 4			Artikel 3
Artikel 2, nr. 1, litra e)										—
Artikel 2, nr. 2, litra a)										Artikel 5, nr. 1)
Artikel 2, nr. 2, litra b)										Artikel 5, nr. 2)
Artikel 2, nr. 2, litra c)										Artikel 5, nr. 3)
Artikel 2, nr. 2, litra d)										Artikel 5, nr. 4)
Artikel 2, nr. 3, første — fjerde afsnit										Artikel 6
Artikel 2, nr. 3, femte afsnit										Artikel 15, stk. 4
Artikel 3, stk. 1, første og andet afsnit										—
Artikel 3, stk. 1, tredje afsnit										Artikel 4, stk. 5
Artikel 3, stk. 2										Artikel 7
Artikel 4, første punktum										Artikel 8, første punktum
Artikel 4, litra a)										Artikel 8, nr. 2)
Artikel 4, litra b)										—
Artikel 4, litra c)										Artikel 8, nr. 3)
Artikel 4, litra e)										—
Artikel 4, litra f)										Artikel 8, nr. 1)
Artikel 4, litra g)										Artikel 8, nr. 4)
Artikel 5, litra a)										—
Artikel 5, litra b)							Artikel 1, stk. 1, litra o)			—
Artikel 5, litra c)							Artikel 1, stk. 1, litra p)			Artikel 134, stk. 1
Artikel 5, litra d)										►M5 Artikel 13, nr. 27 ◀
Artikel 6				Artikel 4			Artikel 4	Artikel 3		Artikel 14, stk. 1, og stk. 2, litra a) og b)
Artikel 7, stk. 1 og stk. 2, første afsnit				Artikel 5, stk. 1 og stk. 2, første afsnit			Artikel 5, stk. 1 og stk. 2, første afsnit			Artikel 15, stk. 1 og stk. 2, første afsnit

Artikel 7, stk. 2, andet afsnit, litra a)				Artikel 5, stk. 2, andet afsnit, litra a)						Artikel 15, stk. 3, første afsnit
Artikel 7, stk. 2, andet afsnit, litra b)				Artikel 5, stk. 2, andet afsnit, litra b)						
Artikel 8, stk. 1, litra a)				Artikel 6, stk. 1, litra a)			Artikel 6, stk. 1, litra a)	Bilag I		Bilag IIIA og B
Artikel 8, stk. 1, litra a), sidste afsnit								Artikel 5, stk. 2		Artikel 17, stk. 2
Artikel 8, stk. 1, litra b)				Artikel 6, stk. 1, litra b)			Artikel 6, stk. 1, litra b)	Artikel 6, litra a)		Artikel 18, stk. 1, litra a)
								Artikel 6, litra a)		Artikel 18, stk. 1, litra b)
Artikel 8, stk. 1, litra c)				Artikel 6, stk. 1, litra c)			Artikel 6, stk. 1, litra c)	Artikel 6, litra b)		Artikel 18, stk. 1, litra c)
Artikel 8, stk. 1, litra d)				Artikel 6, stk. 1, litra d)			Artikel 6, stk. 1, litra d)	Artikel 6, litra c)		Artikel 18, stk. 1, litra d)
Artikel 8, stk. 1, litra e)				Artikel 6, stk. 1, litra e)			Artikel 6, stk. 1, litra e)	Artikel 6, litra d)		► CI Artikel 18, stk. 1, litra g) ◀
Artikel 8, stk. 1, litra f)										► CI Artikel 18, stk. 1, litra h) ◀
Artikel 8, stk. 1, andet til fjerde afsnit							Artikel 6, stk. 2)	Artikel 7		Artikel 19
Artikel 8, stk. 1a							Artikel 6, stk. 3	Artikel 8		Artikel 20
Artikel 8, stk. 2				Artikel 6, stk. 2			Artikel 6, stk. 4			Artikel 18, stk. 2
Artikel 8, stk. 3, første afsnit				Artikel 6, stk. 3, første afsnit			Artikel 6, stk. 5, tredje afsnit	Artikel 9, stk. 1		Artikel 21, stk. 4
Artikel 8, stk. 3, andet afsnit				Artikel 6, stk. 3, andet afsnit, og artikel 29, første afsnit, første punktum			Artikel 6, stk. 5, første afsnit	Artikel 9, stk. 2		Artikel 21, stk. 1, første afsnit
Artikel 8, stk. 3, tredje afsnit				Artikel 6, stk. 3, tredje afsnit, og artikel 29, andet afsnit						Artikel 21, stk. 2
Artikel 8, stk. 3, fjerde afsnit				Artikel 6, stk. 3, fjerde afsnit						Artikel 21, stk. 3
Artikel 8, stk. 4				Artikel 6, stk. 4			Artikel 6, stk. 6	Artikel 10		Artikel 22
Artikel 9, litra a)-d)				Artikel 7, litra a)-d)			Artikel 7, litra a)-d)	Artikel 11, stk. 1, litra a), c), d) og e)		Artikel 23, stk. 1, litra a), c), d) og e)
Artikel 9, litra e) og f)				Artikel 7, litra e) og f)				Artikel 11, stk. 2, litra a) og b)		Artikel 23, stk. 2, litra e)
Artikel 9, litra g) og h)				Artikel 7, litra g) og h)			Artikel 7, litra f) og g)	Artikel 11, stk. 2, litra c) og d)		Artikel 23, stk. 2, litra a) og d)
Artikel 10, stk. 1				Artikel 32, stk. 1			Artikel 40, stk. 1			Artikel 145, stk.

									1, første afsnit
Artikel 10, stk. 2, første afsnit			Artikel 32, stk. 2, første afsnit			Artikel 40, stk. 2			Artikel 145, stk. 2
Artikel 10, stk. 2, andet afsnit			Artikel 32, stk. 2, andet afsnit						Artikel 145, stk. 3
Artikel 10, stk. 3			Artikel 32, stk. 3			Artikel 40, stk. 3			Artikel 146, stk. 1 og 2
Artikel 10, stk. 4			Artikel 32, stk. 4			Artikel 40, stk. 4			Artikel 146, stk. 3
Artikel 10, stk. 5			Artikel 32, stk. 5			Artikel 40, stk. 5			Artikel 146, stk. 3, andet afsnit
Artikel 10, stk. 6			Artikel 32, stk. 6			Artikel 40, stk. 6			Artikel 145, stk. 4
Artikel 11			Artikel 33						—
Artikel 12			Artikel 56			Artikel 9	Artikel 13		Artikel 25, andet afsnit
Artikel 12a						Artikel 9a	Artikel 14 og artikel 60, stk. 2		Artikel 26
Artikel 13, stk. 1 og stk. 2, første afsnit			Artikel 9, stk. 1 og stk. 2, første afsnit			Artikel 10, stk. 1, første punktum og stk. 2, første afsnit	Artikel 15, stk. 1, første afsnit, og stk. 2		Artikel 30, stk. 1 og stk. 2, første afsnit
Artikel 13, stk. 2, andet afsnit			Artikel 9, stk. 2, andet afsnit						Artikel 30, stk. 2, andet afsnit
						Artikel 10, stk. 1, andet og tredje punktum	Artikel 15, stk. 1, andet afsnit		Artikel 30, stk. 3
Artikel 13, stk. 2, tredje afsnit						Artikel 10, stk. 2, andet afsnit	Artikel 60, stk. 3		Artikel 32, stk. 1
Artikel 13, stk. 3			Artikel 9, stk. 3			Artikel 10, stk. 3	Artikel 15, stk. 4		—
Artikel 14			Artikel 10			Artikel 11	Artikel 16		Artikel 33
Artikel 15, stk. 1, stk. 2 og stk. 3, andet afsnit			Artikel 17			Artikel 20, stk. 1-3, og stk. 4, andet afsnit	Artikel 32, stk. 1 og 3		Artikel 76-86
Artikel 15, stk. 3, første afsnit						Artikel 20, stk. 4, første afsnit	Artikel 32, stk. 2		Artikel 134, stk. 2, og artikel 173
Artikel 15a			Artikel 18				Artikel 33		—
Artikel 16						Artikel 27	Artikel 35 og 36 og artikel 60, stk. 8		Artikel 87-99
Artikel 16a						Artikel 28	Artikel 37-39 og artikel 60, stk. 9		Artikel 100-127
Artikel 17, stk. 1						Artikel 29, stk. 1	Artikel 40, stk. 1		Artikel 128 og artikel 129, stk. 1, litra a)-c), og stk. 2

Artikel 17, stk. 2							Artikel 29, stk. 2	Artikel 40, stk. 2		Artikel 129, stk. 1, litra d)
Artikel 17a							Artikel 30	Artikel 41		—
Artikel 17b							Artikel 28 og 28a	Artikel 60, stk. 10		—
Artikel 18							Artikel 31			—
Artikel 14							Artikel 11	Artikel 16		Artikel 33
Artikel 19, stk. 2				Artikel 11, stk. 2			Artikel 13, stk. 2	Artikel 17, stk. 2		Artikel 35
Artikel 19, stk. 3, første afsnit og andet afsnit, litra a) og b)			Artikel 10	Artikel 11, stk. 3, første afsnit og andet afsnit, litra a) og b)			Artikel 13, stk. 3, første afsnit og andet afsnit, litra a) og b)	Artikel 17, stk. 3 og stk. 4, første afsnit, litra a) og b)		Artikel 34, stk. 1-3, og 5-7
Artikel 19, stk. 3, andet afsnit, litra c)			Artikel 10	Artikel 11, stk. 3, andet afsnit, litra c)			Artikel 13, stk. 3, andet afsnit, litra c)	Artikel 17, stk. 4, første afsnit, litra c)		Artikel 34, stk. 8
Artikel 19, stk. 3, tredje afsnit			Artikel 10	Artikel 11, stk. 3, tredje afsnit			Artikel 13, stk. 3, tredje afsnit	Artikel 17, stk. 4, andet afsnit		Artikel 35, stk. 2, litra b)
Artikel 20, stk. 1							Artikel 37, stk. 1	Artikel 42, stk. 1		Artikel 137
Artikel 20, stk. 2, første afsnit				Artikel 13, stk. 2, første afsnit			Artikel 37, stk. 2, første afsnit	Artikel 42, stk. 2, første afsnit		—
Artikel 20, stk. 2, andet afsnit				Artikel 13, stk. 2, andet afsnit			Artikel 37, stk. 2, andet afsnit	Artikel 42, stk. 2, andet afsnit		Artikel 138, stk. 5
Artikel 20, stk. 3, første afsnit				Artikel 13, stk. 3, første afsnit			Artikel 37, stk. 3, første afsnit	Artikel 42, stk. 3, første afsnit		—
Artikel 20, stk. 3, andet afsnit				Artikel 13, stk. 3, andet afsnit			Artikel 37, stk. 3, andet afsnit	Artikel 42, stk. 3, andet afsnit		Artikel 139, stk. 3
Artikel 20, stk. 4				Artikel 13, stk. 4						—
Artikel 20, stk. 5				Artikel 13, stk. 2, andet afsnit, og stk. 5			Artikel 37, stk. 2, andet afsnit, og stk. 5	Artikel 42, stk. 2, andet afsnit, og stk. 4		Artikel 138, stk. 5
Artikel 20a, stk. 1, første afsnit, første punktum							Artikel 38, stk. 1, første punktum	Artikel 43, stk. 1		Artikel 138, stk. 2, og artikel 139, stk. 2
Artikel 20a, stk. 1, første afsnit, andet punktum, litra a)-e)							Artikel 38, stk. 1, andet punktum, litra a)-e)	Artikel 43, stk. 2, litra a)-e)		Artikel 142, stk. 1
Artikel 20a, stk. 2							Artikel 38, stk. 2			Artikel 141
Artikel 20a, stk. 3							Artikel 38, stk. 3	Artikel 43, stk. 4		Artikel 140, stk. 2
Artikel 20a, stk. 4							Artikel 38, stk. 4	Artikel 43, stk. 5		—

	stk. 2, litra a)-c)							2-4
	Artikel 3, stk. 3							Artikel 200, stk. 1, andet afsnit
	Artikel 4							Artikel 201
	Artikel 5							Artikel 202
	Artikel 6							Artikel 203
	Artikel 7							Artikel 204
	Artikel 8							Artikel 205
	Artikel 9							Artikel 16, stk. 2
		Artikel 1						—
		Artikel 2, litra a), b) og e)						—
		Artikel 2, litra c)				Artikel 1, stk. 1, litra c)	Artikel 2, stk. 1, litra e)	—
		Artikel 2, litra d)						Artikel 13, nr. 13
		Artikel 2, litra f)	Artikel 1, litra e)			Artikel 1, stk. 1, litra h)		—
		Artikel 3				Artikel 1, litra b), andet punktum		Artikel 145, stk. 1, andet afsnit
		Artikel 4						Artikel 187
		Artikel 6						—
		Artikel 7, stk. 1), litra a)-e)						—
		Artikel 7, stk. 1, litra f)	Artikel 27					—
		Artikel 7, stk. 1, litra g), og artikel 7, stk. 3						—
		Artikel 8, stk. 1 og 2						Artikel 179, stk. 1 og 2
		Artikel 8, stk. 3						—
		Artikel 8, stk. 4, litra a) og c)	Artikel 30, stk. 1					—
		Artikel 8, stk. 4, litra d)						Artikel 179, stk. 3
		Artikel 8, stk. 5						Artikel 179, stk. 4
		Artikel 12						—
		Artikel 12a, stk. 1-3						Artikel 150
		Artikel 12a, stk. 4, første afsnit						Artikel 151
		Artikel 12a, stk. 4, andet til sjette afsnit						Artikel 152
		Artikel 14	Artikel 34			Artikel 41		Artikel 147
		Artikel 16,	Artikel 35			Artikel 42		Artikel 148

		stk. 1, første og andet afsnit							
		Artikel 16, stk. 1, tredje afsnit	Artikel 35						Artikel 148, stk. 2
		Artikel 17	Artikel 36			Artikel 43			Artikel 149
		Artikel 26							—
		Artikel 27							—
		Artikel 31							Artikel 299
		Artikel 31				Artikel 68, stk. 2			Artikel 300
		Bilag I	Artikel 23			Bilag II			—
		Bilag 2 A							—
		Bilag 2 B							—
		Artikel 5, 9, 10 og 11							—
			Artikel 1, litra a)	Artikel 1, litra a)	Artikel 2, litra a)	Artikel 1, stk. 1, litra a)			Artikel 13, nr. 1)
			Artikel 1, litra b)			Artikel 1, stk. 1, litra b)	Artikel 2, stk. 1, litra d)		Artikel 13, nr. 11)
			Artikel 1, litra c)		Artikel 2, litra e)	Artikel 1, stk. 1, litra e)	Artikel 2, stk. 1, litra f)		Artikel 13, nr. 8), litra a)
			Artikel 1, litra d)			Artikel 1, stk. 1, litra f)	Artikel 2, stk. 1, litra g)		—
			Artikel 1, litra f)			Artikel 1, stk. 1, litra i)	Artikel 2, stk. 1, litra i)		Artikel 13, nr. 18)
			Artikel 1, litra g)			Artikel 1, stk. 1, litra j)	Artikel 2, stk. 1, litra j)		Artikel 13, nr. 21), artikel 24, stk. 2, og artikel 63
			Artikel 1, litra h)	Artikel 1, litra d)		Artikel 1, stk. 1, litra k)	Artikel 2, stk. 1, litra k)		Artikel 13, nr. 15)
			Artikel 1, litra i)	Artikel 1, litra e)		Artikel 1, stk. 1, litra l)	Artikel 2, stk. 1, litra l)		Artikel 13, nr. 16)
			Artikel 1, litra j)			Artikel 1, stk. 1, litra m)			Artikel 13, nr. 22)
			Artikel 1, litra k)	Artikel 1, litra k)	Artikel 2, litra h)	Artikel 1, stk. 1, litra n)	Artikel 2, stk. 1, litra m)		Artikel 13, nr. 10)
			Artikel 1, litra l)			Artikel 1, stk. 1, litra r)	Artikel 2, stk. 1, litra n)		Artikel 13, nr. 17)
			Artikel 1, litra l), underlitra a)	Artikel 1, litra f)		Artikel 1, stk. 1, litra r), nr. i)	Artikel 2, stk. 1, litra n), nr. i)		Artikel 13, nr. 20)
			Artikel 1, litra l), underlitra b)			Artikel 1, stk. 1, litra r), nr. ii)	Artikel 2, stk. 1, litra n), nr. ii)		Artikel 13, nr. 18)
			Artikel 3						Artikel 188
			Artikel 8				Artikel 12		Artikel 24, stk. 1
			Artikel 12, stk. 2			Artikel 14, stk. 1	Artikel 18		Artikel 39, stk. 1
			Artikel 12, stk. 3-6			Artikel 14, stk. 2-5			Artikel 39, stk. 2-6
			Artikel 15, stk. 1 og 2			Artikel 15, stk. 1 og 2	Artikel 19, stk. 1		Artikel 57
			Artikel 15, stk. 3			Artikel 15, stk. 3	Artikel 22		Artikel 61
			Artikel 15, stk. 4			Artikel 15, stk. 4	Artikel 23		Artikel 62

				Artikel 15a			Artikel 15a	Artikel 19, stk. 2-8		Artikel 58, stk. 1-7
				Artikel 15b			Artikel 15b	Artikel 19a		Artikel 59
				Artikel 15c			Artikel 15c	Artikel 20		Artikel 60
				Artikel 16, stk. 1			Artikel 16, stk. 1	Artikel 24		Artikel 64
				Artikel 16, stk. 2			Artikel 16, stk. 2	Artikel 25		Artikel 65
				Artikel 16, stk. 3			Artikel 16, stk. 3	Artikel 26		Artikel 66
				Artikel 16, stk. 4			Artikel 16, stk. 4	Artikel 27		Artikel 67
				Artikel 16, stk. 5			Artikel 16, stk. 5	Artikel 28, stk. 1		Artikel 68, stk. 1
				Artikel 16, stk. 5b, første til fjerde af- snit			Artikel 16, stk. 7, første til fjerde af- snit	Artikel 28, stk. 3, første til fjerde af- snit		Artikel 68, stk. 3
				Artikel 16, stk. 5b, femte afsnit			Artikel 16, stk. 7, femte af- snit	Artikel 28, stk. 3, femte af- snit		Artikel 68, stk. 4
				Artikel 16						Artikel 66
				Artikel 16, stk. 5c			Artikel 16, stk. 8	Artikel 29		Artikel 70
				Artikel 16, stk. 5a			Artikel 16, stk. 6	Artikel 28, stk. 2		Artikel 68, stk. 2
				Artikel 16a, stk. 1, litra a)			Artikel 17, stk. 1, litra a)	Artikel 31, stk. 1, første af- snit		Artikel 72, stk. 1, litra a)-c)
				Artikel 16a, stk. 1, litra b)			Artikel 17, stk. 1, litra b)	Artikel 31, stk. 1, andet af- snit		Artikel 72, stk. 1, andet afsnit
				Artikel 16a, stk. 2			Artikel 17, stk. 2	Artikel 31, stk. 2		Artikel 72, stk. 2
				Artikel 20			Artikel 22			—
				Artikel 21			Artikel 23	Artikel 34, stk. 1-3		—
				Artikel 22			Artikel 24	Artikel 34, stk. 4		—
				Artikel 25						—
				Artikel 28			Artikel 33			Artikel 180
				Artikel 29						Artikel 181, stk. 1 og 3
				Artikel 30, stk. 2						Artikel 181, stk. 2
				Artikel 31						Artikel 183
				Artikel 38			Artikel 44			Artikel 153
				Artikel 39, stk. 2 og 3			Artikel 45			Artikel 154
				Artikel 40, stk. 2			Artikel 46, stk. 1			Artikel 155, stk. 8
				Artikel 40, stk. 3			Artikel 46, stk. 2			Artikel 155, stk. 1
				Artikel 40, stk. 4, 6-8 og 10			Artikel 46, stk. 3, 5-7 og 9			Artikel 155, stk. 2, 4-6 og 9
				Artikel 40, stk. 5			Artikel 46, stk. 4			Artikel 155, stk. 3

			Artikel 40, stk. 9			Artikel 46, stk. 8		Artikel 155, stk. 7
			Artikel 41			Artikel 47		Artikel 156
			Artikel 42, stk. 2			Artikel 48		Artikel 160
			Artikel 43, stk. 2 og 3					Artikel 184
			Artikel 44, stk. 2			Artikel 49		Artikel 159 og bilag V
			Artikel 45, stk. 2					Artikel 189
			Artikel 46, stk. 2, første til tredje afsnit			Artikel 50, stk. 1, første og tredje afsnit, og stk. 2		Artikel 157
			Artikel 47-50					—
			Artikel 51			Artikel 64	Artikel 56	—
			Artikel 51, sidste led					Artikel 1, stk. 4
			Artikel 52					Artikel 58, stk. 8
			Artikel 54					—
			Artikel 55					Artikel 206
			Artikel 24 og 26					Artikel 207
			Artikel 12, stk. 1, artikel 19, artikel 33, artikel 37, artikel 39, stk. 1, artikel 40, stk. 1, artikel 42, stk. 1, artikel 43, stk. 1, artikel 44, stk. 1, artikel 45, stk. 1, og artikel 46, stk. 1					—
								Artikel 13, nr. 3)
						Artikel 1, stk. 1, litra s)	Artikel 2, stk. 1, litra c)	Artikel 13, nr. 4)
								Artikel 212, stk. 1, litra a)
								Artikel 212, stk. 1, litra b)
							Artikel 59, stk. 2, litra a), underlitra i)	► C1 Artikel 212, stk. 1, litra f) ◀
							Artikel 59, stk. 2, litra a), underlitra j)	► C1 Artikel 212, stk. 1, litra g) ◀
							Artikel 59, stk. 2, litra b)	Artikel 13, nr. 6)

					Artikel 2			Artikel 59, stk. 3		Artikel 214, stk. 1
					Artikel 3			Artikel 59, stk. 3		Artikel 214, stk. 1 og stk. 2, første og andet afsnit
					Artikel 4			Artikel 59, stk. 3		Artikel 247, stk. 1
					Artikel 5, stk. 1			Artikel 59, stk. 4		Artikel 246
					Artikel 5, stk. 2					Artikel 254, stk. 1
					Artikel 6			Artikel 59, stk. 5		Artikel 254, stk. 2, og artikel 255, stk. 1 og 2
					Artikel 7			Artikel 59, stk. 5		Artikel 249, stk. 1, og artikel 252 og 253
					Artikel 8			Artikel 59, stk. 5		Artikel 245 og 246 og artikel 258, stk. 1
					Artikel 9			Artikel 59, stk. 6		Artikel 218 og 219 og artikel 258, stk. 1
					Artikel 10			Artikel 59, stk. 7		Artikel 218 og 219, artikel 258, stk. 1, og artikel 260-263
					Artikel 10a			Artikel 59, stk. 8		Artikel 264
					Artikel 10b					Artikel 257
					Artikel 12	Artikel 32	Artikel 73	Artikel 65	Artikel 8, stk. 1	Artikel 311
					Bilag I			Artikel 59, stk. 9, og bilag II		Artikel 213-215 og 218-246
					Bilag II			Artikel 59, stk. 9, og bilag II		Artikel 215-217 og 220-243
					Artikel 1, stk. 2					Artikel 267
					Artikel 2, litra b)					Artikel 268, stk. 1, litra b)
					Artikel 2, litra c)					Artikel 268, stk. 1, litra c)
					Artikel 2, litra d)					Artikel 268, stk. 1, litra d)
					Artikel 2, litra f)			Artikel 2, stk. 1, litra h)		Artikel 13, nr. 9)
					Artikel 2, litra g)					Artikel 268, stk. 1, litra a)
					Artikel 2, litra i)					Artikel 268, stk. 1, litra e)

					Artikel 2, li- tra j)			Artikel 268, stk. 1, litra f)
					Artikel 2, li- tra k)			Artikel 268, stk. 1, litra g)
					Artikel 3			—
					Artikel 4			Artikel 269
					Artikel 5			Artikel 270
					Artikel 6			Artikel 271
					Artikel 7			Artikel 272
					Artikel 8			Artikel 273
					Artikel 9			Artikel 274
					Artikel 10			Artikel 275
					Artikel 11			Artikel 277
					Artikel 12			Artikel 278
					Artikel 13			Artikel 279
					Artikel 14			Artikel 280
					Artikel 15			Artikel 281
					Artikel 16			Artikel 282
					Artikel 17			Artikel 283
					Artikel 18			Artikel 284
					Artikel 19			Artikel 285
					Artikel 20			Artikel 286
					Artikel 21			Artikel 287
					Artikel 22			Artikel 288
					Artikel 23			Artikel 289
					Artikel 24			Artikel 290
					Artikel 25			Artikel 291
					Artikel 26			Artikel 292
					Artikel 27			Artikel 293
					Artikel 28			Artikel 294
					Artikel 29			Artikel 295
					Artikel 30, stk. 1			Artikel 268, stk. 2
					Artikel 30, stk. 2			Artikel 296
					Bilag			Artikel 276
					Artikel 1, stk. 1, litra d)			—
					Artikel 1, stk. 1, litra g)			Artikel 13, nr. 14)
					Artikel 1, stk. 1, litra q)			—
					Artikel 1, stk. 2	Artikel 2, stk. 3		—
					Artikel 2, stk. 1			Artikel 2, stk. 3
					Artikel 3, nr. 2)- 3) og 8)			Artikel 9
					Artikel 3, nr. 5)			Artikel 10

						og 7)			
						Artikel 3, nr. 6)			—
						Artikel 5, stk. 2, andet og tredje afsnit			Artikel 15, stk. 2, tredje afsnit og stk. 3, andet afsnit
						Artikel 6, stk. 5, første og andet afsnit			Artikel 21, stk. 1
						Artikel 7, litra e)			Artikel 23, stk. 2, litra f)
						Artikel 8	Artikel 12		Artikel 24, stk. 1
						Artikel 12			Artikel 208
						Artikel 16, stk. 9	Artikel 30		Artikel 69
						Artikel 18, stk. 1-6			Artikel 73
						Artikel 18, stk. 7			—
						Artikel 19, stk. 1, første afsnit, første led			Artikel 74, stk. 1
						► C1 Artikel 19, stk. 1, første afsnit, andet led ◀			Artikel 74, stk. 3, andet afsnit
						Artikel 19, stk. 1, andet afsnit, samt stk. 2 og 3			Artikel 74, stk. 4-7
						Artikel 21			Artikel 209
						Artikel 25			—
						Artikel 26			—
						Artikel 32			—
						Artikel 34			Artikel 182
						Artikel 35			Artikel 186
						Artikel 36, stk. 1			Artikel 185, stk. 1
						Artikel 36, stk. 2			Artikel 185, stk. 4, første punktum
						Bilag III A			Artikel 185, stk. 6
						Artikel 36, stk. 3			Artikel 185, stk. 7
						Artikel 41			Artikel 147
						Artikel 42, stk. 1-3			Artikel 148, stk. 1, 3 og 4
						Artikel 43			Artikel 149
						Artikel 45			—
						Artikel 48			Artikel 160

							Artikel 49			Artikel 159
							Artikel 51, stk. 2, litra a)-g)			Artikel 162, stk. 2, litra a)- e), g) og h)
							Artikel 51, stk. 3 og 4			Artikel 163
							Artikel 52, stk. 1			Artikel 169
							Artikel 55, stk. 1 og 2			Artikel 166, stk. 1 og 2
							Artikel 56			Artikel 167
							Artikel 59, stk. 1 og 2	Artikel 52, stk. 1 og 2		Artikel 177, stk. 1 og 2
							Artikel 59, stk. 3 og 6	Artikel 52, stk. 3 og 4		—
							Artikel 60, stk. 1			Artikel 305, stk. 2, andet og tredje afsnit
							Artikel 60, stk. 2			Artikel 305, stk. 3
			Artikel 31				Artikel 61			Artikel 43
							Artikel 65	Artikel 55		Artikel 301, stk. 1 og 3
							Artikel 66			Artikel 308
							Artikel 67	Artikel 53		Artikel 297
							Artikel 68, stk. 1			—
							Artikel 71			—
							Artikel 72			Artikel 310
							Bilag I			Bilag II
							Bilag III			Artikel 185, stk. 2, litra a)-c), stk. 3 og stk. 5, første af- snit
							Bilag IV			—
							Bilag V			Bilag VI
							Bilag VI			Bilag VII
								Artikel 1, stk. 2, litra d)		Artikel 11
								Artikel 2, stk. 1, litra a)		Artikel 13, nr. 7)
								Artikel 2, stk. 1, litra b)		—
								Artikel 2, stk. 1, litra h)		Artikel 13, nr. 9)
								Artikel 2, stk. 1, litra o)		Artikel 13, nr. 25)
								Artikel 2, stk. 1, litra p)		Artikel 13, nr. 26)
								Artikel 2, stk. 1, litra q)		Artikel 210, stk. 3
								Artikel 2, stk. 2		—
								Artikel 4, stk. 2		Artikel 15, stk. 5

								Artikel 5, stk. 1, første afsnit og stk. 2		Artikel 17, stk. 1 og 2, og bilag IIIC
								Artikel 9, nr. 1		Artikel 21, stk. 4
								Artikel 11, stk. 1, litra b)		Artikel 23, stk. 1, litra b)
								Artikel 15, stk. 3		Artikel 32, stk. 2
								Artikel 21		—
								Artikel 45		—
								Artikel 46		Artikel 211, stk. 1 og 2
								Artikel 47		Artikel 158
								Artikel 48		Artikel 161
								Artikel 50		Artikel 175
								Artikel 51		Artikel 176
								Artikel 54, stk. 1		Artikel 298, stk. 1
								Artikel 61		Artikel 308
								Artikel 62		Artikel 12
								Artikel 63		Artikel 307
								Artikel 57-60 og bilag II		—
								Artikel 1, nr. 4, artikel 2, nr. 4, og artikel 4, nr. 6	Artikel 1, nr. 4, artikel 2, nr. 4, og artikel 4, nr. 6	Artikel 58, stk. 8
								Artikel 8, stk. 2	Artikel 8, stk. 2	Artikel 312

- 1) EUT C 224 af 30.8.2008, s. 11.
- 2) Europa-Parlamentets udtalelse af 22.4.2009 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 10.11.2009.
- 3) EFT L 228 af 16.8.1973, s. 3.
- 4) EFT L 151 af 7.6.1978, s. 25.
- 5) EFT L 185 af 4.7.1987, s. 77.
- 6) EFT L 172 af 4.7.1988, s. 1.
- 7) EFT L 228 af 11.8.1992, s. 1.
- 8) EFT L 330 af 5.12.1998, s. 1.
- 9) EFT L 110 af 20.4.2001, s. 28.
- 10) EFT L 345 af 19.12.2002, s. 1.
- 11) EUT L 323 af 9.12.2005, s. 1.
- 12) EFT L 103 af 2.5.1972, s. 1.
- 13) EFT L 193 af 18.7.1983, s. 1.
- 14) EFT L 8 af 11.1.1984, s. 17.
- 15) EUT L 145 af 30.4.2004, s. 1.
- 16) EUT L 177 af 30.6.2006, s. 1.
- 17) EFT L 181 af 20.7.2000, s. 65.
- 18) EUT L 35 af 11.2.2003, s. 1.
- 19) EUT L 25 af 29.1.2009, s. 28.
- 20) EUT L 157 af 9.6.2006, s. 87.
- 21) EUT L 177 af 4.7.2008, s. 6.
- 22) EFT L 184 af 17.7.1999, s. 23.
- 23) EFT 56 af 4.4.1964, s. 878.
- 24) EFT L 228 af 16.8.1973, s. 20.
- 25) EFT L 189 af 13.7.1976, s. 13.
- 26) EFT L 339 af 27.12.1984, s. 21.
- 27) EUT L 235 af 23.9.2003, s. 10.
- 28) EFT L 9 af 15.1.2003, s. 3.
- 29) EUT C 321 af 31.12.2003, s. 1.
- 30) EFT L 222 af 14.8.1978, s. 11.
- 31) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 af 4. juli 2012 om OTC-derivater, centrale modparter og transaktionsregistre (EUT L 201 af 27.7.2012, s. 1).
- 32) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1060/2009 af 16. september 2009 om kreditvurderingsbureauer (EUT L 302 af 17.11.2009, s. 1).
- 33) EUT L 390 af 31.12.2004, s. 38.
- 34) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1094/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/79/EF (EUT L 331 af 15.12.2010, s. 48).
- 35) EFT L 375 af 31.12.1985, s. 3.
- 36) EUT L 309 af 25.11.2005, s. 15.
- 37) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1092/2010 af 24. november 2010 om makrotilsyn på EU-plan med det finansielle system og om oprettelse af et europæisk udvalg for systemiske risici (EUT L 331 af 15.12.2010, s. 1).
- 38) EFT L 126 af 12.5.1984, s. 20.
- 39) EFT L 78 af 26.3.1977, s. 17.
- 40) EUT L 331 af 15.12.2010, s. 12.
- 41) EUT L 331 af 15.12.2010, s. 48.
- 42) EUT L 331 af 15.12.2010, s. 84.
- 43) Kommissionens afgørelse 2004/9/EF af 5. november 2003 om nedsættelse af Det Europæiske Udvalg for Forsikring og Arbejdsmarkedsoverrettede Pensioner (EUT L 3 af 7.1.2004, s. 34).
- 44) EUT L 335 af 17.12.2009, s. 1«.
- 45) EUT L 3 af 7.1.2004, s. 34.«.
- 46) EFT L 294 af 10.11.2001, s. 1.
- 47) Rådets forordning (EF) nr. 1435/2003 af 22. juli 2003 om statut for det europæiske andelsselskab (SCE) (EUT L 207 af 18.8.2003, s. 1).

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV 2013/50/EU**af 22. oktober 2013**

om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/109/EF om harmonisering af gennemsigtighedskrav i forbindelse med oplysninger om udstedere, hvis værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/71/EF om det prospekt, der skal offentliggøres, når værdipapirer udbydes til offentligheden eller optages til handel, og Kommissionens direktiv 2007/14/EF om gennemførelsesbestemmelser til visse bestemmelser i direktiv 2004/109/EF

(EØS-relevant tekst)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 50 og artikel 114,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Den Europæiske Centralbank¹⁾,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg²⁾,

efter den almindelige lovgivningsprocedure³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Efter artikel 33 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/109/EF⁴⁾ skulle Kommissionen aflægge beretning om anvendelsen af direktivet til Europa-Parlamentet og Rådet, herunder om det hensigtsmæssige i at bringe fritagelsen for eksisterende gældsbeviser til ophør efter den i artikel 30, stk. 4, foreskrevne tiårsperiode, og om de mulige konsekvenser af anvendelsen af direktivet for Europas finansielle markeder.

(2) Den 27. maj 2010 vedtog Kommissionen en beretning om anvendelsen af direktiv 2004/109/EF, hvori der blev påpeget områder, hvor den ordning, der er indført ved direktivet, kan forbedres. Beretningen viser navnlig, at der er behov for at forenkle visse udstederforpligtelser med henblik på at gøre de regulerede markeder mere attraktive for små og mellemstore udstedere, der rejser kapital i Unionen. Desuden bør effektiviteten af den eksisterende gennemsigtighedsordning forbedres, navnlig hvad angår offentliggørelse af oplysninger om virksomheders ejerforhold.

(3) I sin meddelelse af 13. april 2011 med titlen »Akten for det indre marked — Tolv løftestænger til at skabe vækst og øget tillid — Sammen om fornyet vækst« påpegede Kommissionen, at det er nødvendigt at gennemgå direktiv 2004/109/EF med henblik på at gøre kravene til børsnoterede små og mellemstore virksomheder mere rimelige, samtidig med at der opretholdes samme grad af investorbeskyttelse.

(4) Ifølge Kommissionens beretning og Kommissionens meddelelse bør den administrative byrde ved forpligtelserne i forbindelse med optagelse til handel på et reguleret marked reduceres for små og mellemstore udstedere for at forbedre deres adgang til kapital. Forpligtelserne til at offentliggøre foreløbige ledel-

seserklæringer eller kvartalsrapporter udgør en stor byrde for mange små og mellemstore udstedere, hvis værdipapirer er optaget til handel på regulerede markeder, og de er ikke nødvendige for investorbekyttelsen. Disse forpligtelser tilskynder desuden til kortsigtede resultater og modvirker langtidsinvesteringer. For at fremme bæredygtig værdiskabelse og langsigtede investeringsstrategier er det væsentligt at reducere det kortsigtede pres på udstedere og give investorer et incitament til at anlægge et mere langsigtet perspektiv. Kravet om offentliggørelse af foreløbige ledelseserklæringer bør derfor afskaffes.

(5) Medlemsstaterne bør ikke have mulighed for i deres nationale lovgivning at pålægge et krav om at offentliggøre periodiske finansielle oplysninger hyppigere end årsrapporter og halvårsrapporter. Medlemsstaterne bør imidlertid kunne stille krav om, at udstederne offentliggør yderligere periodiske finansielle oplysninger, hvis et sådant krav ikke udgør nogen væsentlig økonomisk byrde, og hvis de krævede yderligere oplysninger står i et rimeligt forhold til de faktorer, der bidrager til investorbekyttelser. Dette direktiv berører ikke yderligere oplysninger, som kræves i EU-sektorlovgivning, og navnlig kan medlemsstaterne kræve, at finansielle institutioner offentliggør yderligere periodiske finansielle oplysninger. Endvidere kan et reguleret marked kræve, at udstedere, hvis værdipapirer er optaget til handel herpå, offentliggør yderligere periodiske finansielle oplysninger i alle eller nogle af dette markeds segmenter.

(6) For at skabe yderligere fleksibilitet og dermed mindske de administrative byrder bør tidsfristen for offentliggørelse af halvårsrapporter forlænges til tre måneder efter udløbet af regnskabsperioden. Da den periode, hvor udstederne kan offentliggøre deres halvårsrapporter, udvides, må det forventes, at markedsdeltagerne er mere opmærksomme på små og mellemstore udsteders rapporter, hvorved disse udstedere bliver mere synlige.

(7) For at sikre større gennemsigtighed i forbindelse med betalinger til myndigheder bør udstedere, hvis værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked, og som har aktiviteter i udvindingsindustrien eller i virksomheder inden for skovning af primærskove, hvert år i en særskilt beretning offentliggøre de betalinger, der er foretaget til myndigheder i de lande, hvor de driver virksomhed. Beretningen bør indeholde tilsvarende typer af betalinger som dem, der offentliggøres i forbindelse med gennemsigtighedsinitiativet for udvindingsindustrien (Extractive Industries Transparency Initiative (EITI)). Offentliggørelsen af betalinger til myndigheder bør stille oplysninger til rådighed for civilsamfundet og investorer med henblik på at holde myndigheder i lande med mange naturressourcer ansvarlige for deres indtægter fra udnyttelsen af disse ressourcer. Initiativet er også et supplement til EU-handlingsplanen for retshåndhævelse, god forvaltningspraksis og handel på skovbrugsområdet (EU FLEGT) og bestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 995/2010 af 20. oktober 2010 om fastsættelse af krav til virksomheder, der bringer træ og træprodukter i omsætning⁵⁾, som stiller krav til forhandlere af træ og træprodukter om at udøve behørig omhu for at forhindre, at træ og træprodukter fra ulovlig skovhugst i at få adgang til EU-markedet. Medlemsstaterne bør sikre, at medlemmerne af virksomhedens ansvarlige organer, der handler inden for de beføjelser, der er tillagt dem efter den nationale lovgivning, har ansvar for efter bedste overbevisning og evne at sikre, at beretninger om betalinger til myndigheder udarbejdes i overensstemmelse med kravene i dette direktiv. De detaljerede krav er fastlagt i kapital 10 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/34/EU af 26. juni 2013 om årsregnskaber, konsoliderede regnskaber og tilhørende beretninger for visse virksomhedsformer⁶⁾.

(8) For at fremme gennemsigtighed og investorbekyttelse bør medlemsstaterne kræve, at følgende principper finder anvendelse på indberetning af betalinger til myndigheder i overensstemmelse med kapitel 10 i direktiv 2013/34/EU: væsentlighed (der er ikke krav om, at en betaling, hvad enten den foretages som en enkelt betaling eller en række med hinanden forbundne betalinger, tages i betragtning i beretningen, hvis den er på under 100 000 EUR inden for et regnskabsår); indberetning for hver myndighed og projekt for projekt (indberetning om betalinger til myndigheder bør foretages for hver myndighed og projekt for pro-

jekt); universalitet (der gøres ingen undtagelser, f.eks. for udstedere, der er aktive i visse lande, som har forvridende virkning og gør det muligt for udstederne at udnytte lemfældige gennemsigthedskrav); fuldstændighed (alle relevante betalinger og indtægter, som betales til myndigheder, skal indberettes i overensstemmelse med kapitel 10 i direktiv 2013/34/EU og dertil hørende betragtninger).

(9) Den finansielle innovation har ført til oprettelse af nye typer finansielle instrumenter, der eksponerer investorer økonomisk over for selskaber, og som ikke er omfattet af bestemmelser om offentliggørelse i direktiv 2004/109/EF. Disse instrumenter kan anvendes til hemmeligt at erhverve aktieposter i selskaber, hvilket kan føre til markedsmisbrug og give et falsk og misvisende billede af ejerforholdene i børsnoterede selskaber. For at sikre at udstedere og investorer har fuldt kendskab til virksomhedernes ejerskabsstruktur, bør definitionen af finansielle instrumenter i nævnte direktiv omfatte alle instrumenter med ensartede økonomiske virkninger for besiddelser af aktier og besiddelser af rettigheder til at erhverve aktier.

(10) Finansielle instrumenter, hvis økonomiske virkninger svarer til besiddelser af aktier og besiddelser af rettigheder til at erhverve aktier, som kræver kontant afregning, bør beregnes på »deltajusteret« grundlag ved at multiplicere det nominelle antal underliggende aktier med instrumentets delta. Delta angiver, hvor meget et finansielt instruments teoretiske værdi varierer i tilfælde af kursudsving i det underliggende instrument, og giver et nøjagtigt billede af eksponeringen for indehaverens underliggende instrument. Denne tilgang er valgt for at sikre, at oplysningerne om det samlede antal stemmerettigheder, der er til rådighed for investor, er så nøjagtigt som muligt.

(11) For at sikre tilstrækkelig gennemsigthed i større besiddelser bør der desuden, hvis en indehaver af finansielle instrumenter udøver sin ret til at erhverve aktier, og de samlede besiddelser af stemmerettigheder, der er knyttet til de underliggende aktier, overstiger anmeldelsestærsklen, uden at det ændrer den samlede procentdel af de tidligere anmeldte besiddelser, kræves en ny anmeldelse for at offentliggøre ændringen i besiddelsernes karakter.

(12) En harmoniseret ordning for anmeldelse af større besiddelser af stemmerettigheder, særlig med hensyn til sammenlægningen af aktiebesiddelser med besiddelser af finansielle instrumenter, forventes at forbedre retssikkerheden, øge gennemsigtheden og reducere den administrative byrde for grænseoverskridende investorer. Medlemsstaterne bør derfor ikke kunne indføre strengere regler end dem, der er fastsat i direktiv 2004/109/EF, med hensyn til beregningen af anmeldelsestærskler, sammenlægning af besiddelser af stemmerettigheder, der er knyttet til aktier, med besiddelser af stemmerettigheder, der er knyttet til finansielle instrumenter, og undtagelser fra anmeldelseskravene. Af hensyn til de forskelle, der findes i ejerskabskoncentrationen i Unionen, og de selskabsretlige forskelle i Unionen, som fører til, at det samlede antal aktier adskiller sig fra det samlede antal stemmerettigheder for nogle udsteders vedkommende, bør medlemsstaterne dog fortsat have mulighed for at fastsætte både lavere og yderligere tærskler for anmeldelse af besiddelser af stemmerettigheder og for at kræve tilsvarende anmeldelser i forbindelse med tærskler baseret på kapitalbesiddelser. Endvidere bør medlemsstaterne fortsat have mulighed for at fastsætte strengere forpligtelser end dem, der er fastsat i direktiv 2004/109/EF, med hensyn til indholdet (af f.eks. oplysninger om aktionærernes hensigter), proceduren og tidspunktet for anmeldelse og for at kræve yderligere oplysninger om større besiddelser, som direktiv 2004/109/EF ikke indeholder bestemmelser om. Navnlig bør medlemsstaterne også fortsat kunne anvende love eller administrative bestemmelser, der er vedtaget i relation til overtagelsestilbud, fusionstransaktioner og andre transaktioner, som påvirker ejerskabet af eller kontrollen med selskaber under tilsyn fra de af medlemsstaterne udpegede myndigheder i medfør af artikel 4 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/25/EF af 21. april 2004 om overtagelsestilbud⁷⁾, som indebærer strengere krav til offentliggørelse end kravene i direktiv 2004/109/EF.

(13) Tekniske standarder bør sikre ensartet harmonisering af ordningen for anmeldelse af større besiddelser og en passende grad af gennemsigthed. Det vil være effektivt og hensigtsmæssigt at lade Den Euro-

pæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed (ESMA), oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1095/2010⁸⁾, få til opgave at udarbejde udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder, som ikke indebærer politikbeslutninger, til forelæggelse for Kommissionen. Kommissionen bør vedtage de reguleringsmæssige tekniske standarder, som ESMA udarbejder med henblik på at præcisere betingelserne for anvendelse af de eksisterende undtagelser fra anmeldelseskravene for større besiddelser af stemmerettigheder. ESMA bør navnlig, ved hjælp af sin ekspertise, fastlægge undtagelsestilfælde og i den forbindelse tage hensyn til, at de muligvis kan misbruges til at omgå anmeldelseskravene.

(14) For at tage hensyn til den tekniske udvikling bør beføjelsen til at vedtage retsakter delegeres til Kommissionen i overensstemmelse med artikel 290 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF) for at specificere indholdet af anmeldelser af større besiddelser af finansielle instrumenter. Det er navnlig vigtigt, at Kommissionen gennemfører relevante høringer under sit forberedende arbejde, herunder også på ekspertniveau. Kommissionen bør i forbindelse med forberedelsen og udarbejdelsen af delegerede retsakter sørge for samtidig, rettidig og hensigtsmæssig fremsendelse af relevante dokumenter til Europa-Parlamentet og Rådet.

(15) For at fremme grænseoverskridende investeringer bør investorer have ubesværet adgang til regulerede oplysninger om alle børsnoterede selskaber i Unionen. Det eksisterende net af officielt udpegede nationale mekanismer for den centrale opbevaring af regulerede oplysninger gør det imidlertid ikke nemt at finde frem til sådanne oplysninger i hele Unionen. For at sikre grænseoverskridende adgang til oplysningerne og for at tage hensyn til den tekniske udvikling på de finansielle markeder og det kommunikationsteknologiske område bør beføjelsen til at vedtage retsakter delegeres til Kommissionen i overensstemmelse med artikel 290 i TEUF med henblik på fastlæggelse af minimumsstandarder for udbredelse af regulerede oplysninger, adgang til regulerede oplysninger på EU-plan og mekanismerne for den centrale opbevaring af regulerede oplysninger. Kommissionen bør også tillægges beføjelse til med bistand fra ESMA at træffe foranstaltninger med henblik på at forbedre den måde, hvorpå nettet af officielt udpegede nationale opbevaringsmekanismer fungerer, og til at udarbejde tekniske kriterier for adgang til regulerede oplysninger på EU-plan, specielt vedrørende driften af en central adgangsportale til søgning af regulerede oplysninger på EU-plan. ESMA bør udvikle og drive en webportal, der kan fungere som en europæisk elektronisk adgangsportale (»adgangsportalen«).

(16) For at forbedre overholdelsen af kravene i direktiv 2004/109/EF og for at følge op på Kommissionens meddelelse af 9. december 2010, »Udvidelse af sanktionsordningerne i sektoren for finansielle tjenesteydelser«, bør beføjelserne til at pålægge sanktioner styrkes, og de bør opfylde visse væsentlige krav vedrørende adressaterne, de kriterier, der skal tages hensyn til ved anvendelsen af en administrativ sanktion eller foranstaltning, de vigtigste beføjelser til at pålægge sanktioner og størrelsen af de administrative bøder. Disse beføjelser til at pålægge sanktioner bør mindst kunne anvendes ved overtrædelse af vigtige bestemmelser i direktiv 2004/109/EF. Medlemsstaterne bør også kunne udøve dem i andre tilfælde. Medlemsstaterne bør navnlig sikre, at de administrative sanktioner og foranstaltninger, der kan anvendes, giver mulighed for at pålægge bøder, som er tilstrækkeligt store til at have afskrækkende virkning. I tilfælde af overtrædelser begået af juridiske enheder bør medlemsstaterne kunne sørge for, at der indføres sanktioner over for medlemmerne af den pågældende juridiske enheds administrations-, ledelses- eller tilsynsorganer eller andre, som kan drages til ansvar for de pågældende overtrædelser på de betingelser, der er fastsat i national ret. Medlemsstaterne bør også kunne fastsætte bestemmelser om suspension af eller om muligheden for at suspendere udøvelsen af stemmerettigheder for indehavere af aktier og finansielle instrumenter, som ikke overholder anmeldelseskravene. Medlemsstaterne bør kunne fastsætte, at suspension af stemmerettigheder kun finder anvendelse på de groveste overtrædelser. Direktiv 2004/109/EF bør henvises til både administrative sanktioner og administrative foranstaltninger for at omfatte alle tilfælde af

manglende overholdelse, uanset om de i national ret betegnes som en sanktion eller en foranstaltning, og det bør ikke berøre bestemmelser i medlemsstaternes nationale ret om strafferetlige sanktioner.

Medlemsstaterne bør kunne fastsætte bestemmelser om yderligere sanktioner eller foranstaltninger og større administrative bøder end dem, der er fastsat i direktiv 2004/109/EF, da ordentlige og gennemsigtige markeder kræver sanktioner med tilstrækkeligt afskrækkende virkning. Bestemmelserne vedrørende sanktioner og dem vedrørende offentliggørelsen af administrative sanktioner danner ikke præcedens for anden EU-lovgivning, særlig ikke for grovere lovovertrædelser.

(17) For at sikre at beslutninger, der pålægger en administrativ foranstaltning eller sanktion, virker afskrækkende på offentligheden som helhed, bør de normalt offentliggøres. Offentliggørelse af beslutninger er også et vigtigt middel til at oplyse markedsdeltagerne om, hvilken adfærd der betragtes som en overtrædelse af direktiv 2004/109/EF, og til at fremme god opførsel blandt markedsdeltagerne. Hvis offentliggørelsen af en afgørelse ville være en alvorlig trussel mod det finansielle systems stabilitet eller en igangværende officiel efterforskning eller, i det omfang, hvor dette kan fastslås, ville påføre de involverede institutter eller enkeltpersoner uforholdsmæssig stor skade, eller hvis offentliggørelsen af personoplysninger, såfremt sanktionen pålægges en fysisk person, ved en obligatorisk forhåndsvurdering af proportionaliteten af en sådan offentliggørelse viser sig at være ude af proportioner, bør den kompetente myndighed dog kunne beslutte at udsætte sådan offentliggørelse eller at offentliggøre oplysningerne anonymt.

(18) For at tydeliggøre behandlingen af ikkebørsnoterede værdipapirer repræsenteret ved aktiecertifikater, som er optaget til handel på et reguleret marked, og for at undgå mangler i gennemsigtigheden bør definitionen af »udsteder« specificeres yderligere, så den også omfatter udstedere af ikkebørsnoterede værdipapirer repræsenteret ved aktiecertifikater, som er optaget til handel på et reguleret marked. Definitionen af »udsteder« bør desuden ændres for at tage hensyn til det forhold, at udstedere af værdipapirer, der er optaget til handel på et reguleret marked, i nogle medlemsstater kan være fysiske personer.

(19) Efter direktiv 2004/109/EF er udstederens hjemland for så vidt angår tredjelandsudstedere af gældsbeviser, hvis pålydende værdi pr. enhed er under 1 000 EUR, eller af aktier, den medlemsstat, der henvises til i artikel 2, stk. 1, litra m), nr. iii), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/71/EF⁹⁾. For at præcisere og forenkle fastlæggelsen af sådanne tredjelandsudstederes hjemland bør definitionen heraf ændres, så det fastlægges, at hjemlandet skal være den medlemsstat, som udstederen har valgt blandt de medlemsstater, hvor udstederens værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked.

(20) Alle udstedere, hvis værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked i Unionen, bør være underlagt tilsyn fra en kompetent myndighed i en medlemsstat for at sikre, at de overholder deres forpligtelser. Udstedere, som efter direktiv 2004/109/EF skal vælge hjemland, men ikke har gjort det, kan undgå tilsyn fra en kompetent myndighed i Unionen. Direktiv 2004/109/EF bør derfor ændres, så der fastsættes et hjemland for udstedere, som ikke har meddelt de kompetente myndigheder noget valg af hjemland inden for en frist på tre måneder. I sådanne tilfælde bør hjemlandet være den medlemsstat, hvor udstederens værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked. Hvis værdipapirerne er optaget til handel på et reguleret marked i mere end én medlemsstat, er alle disse medlemsstater hjemlande, indtil udstederen vælger og oplyser om et enkelt hjemland. Dette ville tilskynde disse udstedere til at vælge hjemland og oplyse de relevante kompetente myndigheder om valget, og i mellemtiden ville de kompetente myndigheder ikke længere mangle de fornødne befojelselser til at gribe ind, indtil en udsteder har oplyst om sit valg af hjemland.

(21) Efter direktiv 2004/109/EF gælder udstederens valg af hjemland i tre år for så vidt angår udstedere af gældsbeviser, hvis pålydende værdi pr. enhed er 1 000 EUR eller derover. Når en udsteders værdipapirer ikke længere er optaget til handel på det regulerede marked i udstederens hjemland og forbliver optaget til

handel i et eller flere værtslande, har den pågældende udsteder imidlertid ikke nogen forbindelse med det oprindeligt valgte hjemland, når det ikke er den medlemsstat, hvor udstederen har sit vedtægtsmæssige hjemsted. En sådan udsteder bør kunne vælge et af sine værtslande eller den medlemsstat, hvor udstederen har sit vedtægtsmæssige hjemsted, som sit nye hjemland inden udløbet af fristen på tre år. Den samme mulighed for at vælge et nyt hjemland vil også gælde en tredjelandsudsteder af gældsbeviser, hvis pålydende værdi pr. enhed er under 1 000 EUR, eller af aktier, hvis værdipapirer ikke længere er optaget til handel på det regulerede marked i udstederens hjemland, men fortsat er optaget til handel i et eller flere værtslande.

(22) Der bør være overensstemmelse mellem direktiv 2004/109/EF og direktiv 2003/71/EF for så vidt angår definitionen af hjemland. For at sikre at det er den mest relevante medlemsstat, der fører tilsyn, bør direktiv 2003/71/EF ændres, så der er mulighed for større fleksibilitet i situationer, hvor værdipapirer tilhørende en udsteder, der er registreret i et tredjeland, ikke længere er optaget til handel på det regulerede marked i dennes hjemland, men derimod er optaget til handel i en eller flere andre medlemsstater.

(23) Kommissionens direktiv 2007/14/EF¹⁰⁾ indeholder især regler om anmeldelse af udstederens valg af hjemland. Disse regler bør indføjes i direktiv 2004/109/EF. For at sikre at de kompetente myndigheder i værtslandet eller værtslandene og den medlemsstat, hvor udstederen har sit vedtægtsmæssige hjemsted, hvis denne medlemsstat hverken er hjemland eller værtsland, underrettes om udstederens valg af hjemland, bør alle udstedere pålægges at meddele deres valg af hjemland til den kompetente myndighed i deres hjemland, de kompetente myndigheder i samtlige værtslande og den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvor de har deres vedtægtsmæssige hjemsted, hvis den er en anden end deres hjemland. Reglerne om anmeldelse af valg af hjemland bør ændres i overensstemmelse hermed.

(24) Kravet efter direktiv 2004/109/EF om offentliggørelse af nye udstedelser af lån har ført til mange praktiske gennemførelsesproblemer og anses for at være kompliceret at anvende. Desuden overlapper dette krav delvist kravene i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/71/EF, og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/6/EF af 28. januar 2003 om insiderhandel og kursmanipulation (markedsmisbrug)¹¹⁾ og tilføjer ikke markedet mange yderligere oplysninger. Derfor og for at fjerne unødvendige administrative byrder for udstederne bør dette krav afskaffes.

(25) Kravet om meddelelse af ændringer af en udsteders stiftelsesoverenskomst eller vedtægter til de kompetente myndigheder i hjemlandet overlapper det lignende krav efter Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/36/EF af 11. juli 2007 om udøvelse af visse aktionærrettigheder i børsnoterede selskaber¹²⁾, og kan skabe forvirring om den kompetente myndigheds rolle. Derfor og for at fjerne unødvendige administrative byrder for udstederne bør dette krav afskaffes.

(26) Et harmoniseret elektronisk format for rapportering vil være til stor gavn for udstedere, investorer og kompetente myndigheder, da det vil gøre rapporteringen nemmere og lette tilgængeligheden, analysen og sammenligneligheden af årsrapporterne. Derfor bør det fra den 1. januar 2020 være obligatorisk at udarbejde årsrapporter i et fælles elektronisk rapporteringsformat, forudsat at ESMA har foretaget en cost-benefit-analyse. ESMA bør udarbejde udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder, som Kommissionen kan vedtage, med henblik på nærmere at beskrive det elektroniske rapporteringsformat med behørig henvisning til nuværende og fremtidige teknologiske muligheder, som f.eks. eXtensible Business Reporting Language (XBRL). ESMA bør, når den udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder, foretage åbne offentlige høringer af alle berørte aktører, foretage en grundig vurdering af de mulige virkninger af vedtagelsen af de forskellige teknologiske muligheder og gennemføre passende afprøvnings i medlemsstaterne, som den aflægger rapport om til Kommissionen, når den forelægger udkastet til reguleringsmæssige tekniske standarder. Når ESMA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for de formater, der skal anvendes for banker og finansielle formidlere og forsikringselskaber,

bør den samarbejde regelmæssigt og tæt med Den Europæiske Tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed), oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010¹³⁾, og Den Europæiske Tilsynsmyndighed (Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejds-markedspensionsordninger), oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1094/2010¹⁴⁾, for at tage hensyn til de særlige kendetegn ved disse sektorer, sikre tværsektoriel sammenhæng i arbejdet og nå frem til fælles holdninger. Europa-Parlamentet og Rådet bør kunne gøre indsigelse mod de reguleringsmæssige tekniske standarder i henhold til artikel 13, stk. 3, i forordning (EU) nr. 1095/2010, i hvilket tilfælde disse standarder ikke bør træde i kraft.

(27) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger¹⁵⁾ og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 af 18. december 2000 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i fællesskabsinstitutionerne og -organerne og om fri udveksling af sådanne oplysninger¹⁶⁾ finder i alle enkeltheder anvendelse på behandlingen af personoplysninger i forbindelse med dette direktiv.

(28) Dette direktiv overholder de grundlæggende rettigheder og de principper, som anerkendes i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder som fastsat i traktaten, og det skal gennemføres i overensstemmelse med disse rettigheder og principper.

(29) Målet for dette direktiv, nemlig at harmonisere gennemsigtighedskravene vedrørende oplysninger om udstedere, hvis værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne og kan derfor på grund af dets omfang eller virkninger bedre nås på EU-plan. Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går dette direktiv ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.

(30) I henhold til den fælles politiske erklæring af 28. september 2011 fra medlemsstaterne og Kommissionen om forklarende dokumenter¹⁷⁾ har medlemsstaterne forpligtet sig til i tilfælde, hvor det er berettiget, at lade meddelelsen af gennemførelsesforanstaltninger ledsage af et eller flere dokumenter, der forklarer forholdet mellem et direktivs bestanddele og de tilsvarende dele i de nationale gennemførelsesinstrumenter. I forbindelse med dette direktiv finder lovgiver, at fremsendelse af sådanne dokumenter er berettiget.

(31) Direktiv 2004/109/EF, 2003/71/EF og 2007/14/EF bør derfor ændres i overensstemmelse hermed —

VEDTAGET DETTE DIREKTIV:

Artikel 1

Ændringer af direktiv 2004/109/EF

I direktiv 2004/109/EF foretages følgende ændringer:

1) I artikel 2 foretages følgende ændringer:

a) I stk. 1 foretages følgende ændringer:

i) Litra d) affattes således:

»d) »udsteder« en fysisk person eller en offentlig- eller privatretlig juridisk enhed, herunder en stat, hvis værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked.

I tilfælde af aktiecertifikater, der er optaget til handel på et reguleret marked, er udstederen den, der har udstedt de værdipapirer, som aktiecertifikaterne repræsenterer, uanset om disse værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked eller ej«.

ii) I litra i) foretages følgende ændringer:

i) Nr. i), andet led, affattes således:

»— når udstederen er registreret i et tredjeland, den medlemsstat, som udstederen har valgt blandt de medlemsstater, hvor udstederens værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked. Valget af hjemland er fortsat gældende, medmindre udstederen har valgt et nyt hjemland i henhold til nr. iii) og har oplyst om valget i overensstemmelse med andet afsnit i dette litra«.

ii) Nr. ii) affattes således:

»ii) for så vidt angår udstedere, der ikke er omfattet af nr. i), den medlemsstat, udstederen har valgt blandt den medlemsstat, hvor vedkommende har sit vedtægtsmæssige hjemsted, hvor det er relevant, og de medlemsstater, hvor udstederens værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked. Udstederen må kun vælge én medlemsstat som hjemland. Dette valg gælder i mindst tre år, medmindre udstederens værdipapirer ikke længere er optaget til handel på noget reguleret marked i Unionen, eller medmindre udstederen bliver omfattet af nr. i) eller iii) i løbet af treårsperioden«.

iii) Følgende nummer tilføjes:

»iii) for så vidt angår udstedere, hvis værdipapirer ikke længere er optaget til handel på et reguleret marked i udstederens hjemland som defineret i nr. i), andet led, eller nr. ii), men i stedet er optaget til handel i en eller flere andre medlemsstater, et sådant nyt hjemland, som udstederen kan vælge blandt de medlemsstater, hvor udstederens værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked, og, hvor det er relevant, den medlemsstat, hvor udstederen har sit vedtægtsmæssige hjemsted«.

iv) Følgende afsnit tilføjes:

»En udsteder skal offentliggøre sit hjemland, jf. nr. i), ii) eller iii), i overensstemmelse med artikel 20 og 21. Endvidere skal en udsteder oplyse om sit hjemland til den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvor udstederen har sit vedtægtsmæssige hjemsted, når det er relevant, til den kompetente myndighed i hjemlandet og til de kompetente myndigheder i samtlige værtslande.

Hvis udstederen undlader at offentliggøre sit hjemland som defineret i nr. i), andet led, eller nr. ii) inden for en frist på tre måneder fra den dato, hvor udstederens værdipapirer første gang optages til handel på et reguleret marked, er hjemlandet den medlemsstat, hvor udstederens værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked. Når udstederens værdipapirer er optaget til handel på regulerede markeder, der er beliggende i eller udøver virksomhed i mere end én medlemsstat, er disse medlemsstater udstederens hjemlande, indtil udstederen har truffet valg om et enkelt hjemland og har offentliggjort dette.

For en udsteder, hvis værdipapirer allerede er optaget til handel på et reguleret marked, og hvis valg af hjemland, jf. nr. i), andet led, eller nr. ii), ikke er blevet offentliggjort inden den 27. november 2015, begynder fristen på tre måneder den 27. november 2015.

En udsteder, der har foretaget valg af hjemland, jf. nr. i), andet led, eller nr. ii), og har meddelt dette valg til de kompetente myndigheder i hjemlandet inden den 27. november 2015, er undtaget fra kravet efter andet afsnit i dette litra, medmindre denne udsteder vælger et andet hjemland efter den 27. november 2015.«

iii) Følgende litra tilføjes:

»q) »formel aftale« en aftale, som er bindende i henhold til de gældende retsregler.«

b) Følgende stykke indsættes:

»2a. Alle henvisninger til juridiske enheder i dette direktiv forstås som omfattende registrerede virksomhedssammenslutninger uden status som juridisk person og trusters.«

2) I artikel 3 foretages følgende ændringer:

a) Stk. 1 affattes således:

»1. Hjemlandet kan stille strengere krav til en udsteder end de i dette direktiv fastsatte krav, idet det dog ikke kan stille krav om, at udstedere skal offentliggøre periodiske finansielle oplysninger hyppigere end de i artikel 4 omhandlede årsrapporter og de i artikel 5 omhandlede halvårsrapporter.«

b) Følgende stykke indsættes:

»1a. Uanset stk. 1 kan hjemlandene kræve, at udstedere offentliggør yderligere periodiske finansielle oplysninger hyppigere end de i artikel 4 omhandlede årsrapporter og de i artikel 5 omhandlede halvårsrapporter, når følgende betingelser er opfyldt:

- de yderligere periodiske finansielle oplysninger udgør ikke nogen uforholdsmæssig stor økonomisk byrde i den pågældende medlemsstat, især ikke for de berørte små og mellemstore udstedere, og
- indholdet af de krævede yderligere periodiske finansielle oplysninger står i et rimeligt forhold til de faktorer, der bidrager til investeringsbeslutninger, som investorerne i den pågældende medlemsstat træffer.

Før medlemsstaterne træffer beslutning om at kræve, at udstedere offentliggør yderligere periodiske finansielle oplysninger, vurderer de både, om disse supplerende krav kan føre til, at der fokuseres for meget på udstedernes kortsigtede resultater, og om de kan få negativ indvirkning på små og mellemstore udsteders mulighed for at få adgang til de regulerede markeder.

Dette berører ikke medlemsstaternes mulighed for at kræve, at udstedere, som er finansielle institutioner, offentliggør yderligere periodiske finansielle oplysninger.

Hjemlandet må ikke stille strengere krav til de i artikel 10 eller 13 omhandlede aktionærer, fysiske personer eller juridiske enheder end dem, der er fastsat i dette direktiv, undtagen når:

- i) der fastsættes lavere eller yderligere anmeldelsestærskler end dem, der er fastsat i artikel 9, stk. 1, og der kræves tilsvarende anmeldelser i forbindelse med tærskler baseret på kapitalbesiddelser
- ii) der gælder strengere krav end dem, der er fastsat i artikel 12, eller
- iii) der anvendes love eller administrative bestemmelser, som er vedtaget i relation til overtagelsestilbud, fusionstransaktioner og andre transaktioner, der påvirker ejerskabet af eller kontrollen med selskaber, under tilsyn fra de af medlemsstaterne udpegede myndigheder i medfør af artikel 4 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/25/EF af 21. april 2004 om overtagelsestilbud¹⁸⁾.

3) I artikel 4 foretages følgende ændringer:

a) Stk. 1 affattes således:

»1. Udstederen offentliggør årsrapporten senest fire måneder efter udgangen af hvert regnskabsår og sikrer, at den forbliver offentligt tilgængelig i mindst ti år.«

b) Følgende stykke tilføjes:

»7. Med virkning fra den 1. januar 2020 udarbejdes alle årsrapporter i et fælles elektronisk rapporteringsformat, forudsat at Den Europæiske Tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapir- og Markeds-tilsynsmyndighed) (ESMA), oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1095/2010 af 24. november 2010¹⁹⁾, har foretaget en cost-benefit-analyse.

ESMA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for at specificere det elektroniske rapporteringsformat med behørig henvisning til nuværende og fremtidige teknologiske muligheder. Inden vedtagelsen af udkastene til reguleringsmæssige tekniske standarder udfører ESMA en passende vurdering af mulige elektroniske rapporteringsformater og gennemfører passende afprøvninger i marken. ESMA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 31. december 2016.

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage de i andet afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder efter proceduren i artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1095/2010.

4) Artikel 5, stk. 1, affattes således:

»1. En udsteder af aktier eller gældsbeviser offentliggør så hurtigt som muligt efter udløbet af den relevante periode, dog senest tre måneder herefter, en halvårsrapport for regnskabsårets første seks måneder. Udstederen sørger for, at halvårsrapporten forbliver offentligt tilgængelig i mindst ti år.«

5) Artikel 6 affattes således:

»Artikel 6

Beretning om betalinger til myndigheder

Medlemsstaterne kræver, at udstedere inden for udvindingsindustrien eller skovning af primærskove som defineret i artikel 41, stk. 1 og 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/34/EU af 26. juni 2013 om årsregnskaber, konsoliderede regnskaber og tilhørende beretninger for visse virksomhedsformer²⁰⁾ hvert år udarbejder en beretning om betalinger til myndigheder i overensstemmelse med kapitel 10 i nævnte direktiv. Beretningen skal offentliggøres senest seks måneder efter udgangen af hvert regnskabsår og forblive offentligt tilgængelig i mindst ti år. Betalinger til myndigheder indberettes på koncernniveau.

6) I artikel 8 foretages følgende ændringer:

a) Stk. 1 affattes således:

»1. Artikel 4 og 5 finder ikke anvendelse på følgende udstedere:

- a) stater eller en stats regionale eller lokale myndigheder, offentligretlige internationale organer, som mindst én medlemsstat er medlem af, Den Europæiske Centralbank (ECB), den europæiske finansielle stabilitetsfacilitet (EFSF) oprettet ved EFSF-rammeaftalen og andre mekanismer oprettet med henblik på at opretholde Den Europæiske Monetære Unions finansielle stabilitet ved at yde midlertidig finansiell bistand til de medlemsstater, der har euroen som valuta, og medlemsstaternes nationale centralbanker, uanset om disse udsteder aktier eller andre værdipapirer, og
- b) udstedere, der kun udsteder gældsbeviser optaget til handel på et reguleret marked, hvor den pålydende værdi pr. enhed er mindst 100 000 EUR, eller, hvis der er tale om gældsbeviser i en anden valuta end euro, hvor værdien af pålydendet pr. enhed på udstedelsesdagen svarer til mindst 100 000 EUR.«

b) Stk. 4 affattes således:

»4. Uanset denne artikels stk. 1, litra b), finder artikel 4 og 5, i hele gældsbevisernes løbetid, ikke anvendelse på udstedere, der udelukkende udsteder gældsbeviser, hvis pålydende værdi pr. enhed er mindst 50 000 EUR, eller, hvor der er tale om gældsbeviser i en anden valuta end euro, hvis værdien af pålydendet pr. enhed på udstedelsesdagen svarer til mindst 50 000 EUR, hvis disse allerede er optaget til handel på et reguleret marked i Unionen inden den 31. december 2010.«

7) I artikel 9 foretages følgende ændringer:

a) Stk. 6 affattes således:

»6. Denne artikel finder ikke anvendelse på stemmerettigheder i et kreditinstituts eller investeringselskabs handelsbeholdning som defineret i artikel 11 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/49/EF af 14. juni 2006 om kravene til investeringsselskabers og kreditinstitutters kapitalgrundlag²¹⁾, forudsat at:

- a) stemmerettighederne i handelsbeholdningen ikke overstiger 5 %, og
- b) stemmerettigheder, der er knyttet til aktier i handelsbeholdningen, ikke udøves eller på anden måde anvendes til at gribe ind i udstederens ledelse.

b) Følgende stykker indsættes:

»6a. Denne artikel finder ikke anvendelse på stemmerettigheder knyttet til aktier, der erhverves til stabiliseringsformål i overensstemmelse med Kommissionens forordning (EF) nr. 2273/2003 af 22. december 2003 om gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/6/EF med hensyn til tilbagekøbsprogrammer og stabilisering af finansielle instrumenter²²⁾, forudsat at stemmerettigheder, der er knyttet til disse aktier, ikke udøves eller på anden måde anvendes til at gribe ind i udstederens ledelse.

6b. ESMA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere den metode, der under hensyntagen til artikel 12, stk. 4 og 5, skal anvendes til at beregne 5 %-tærsklen i stk. 5 og 6, også når der er tale om en koncern.

ESMA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 27. november 2014.

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder efter proceduren i artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1095/2010.

8) I artikel 12, stk. 2, affattes indledningen således:

»Anmeldelse til udstederen skal ske omgående, dog senest fire handelsdage efter den dato, hvor aktionæren eller den fysiske person eller juridiske person som omhandlet i artikel 10«.

9) I artikel 13 foretages følgende ændringer:

a) Stk. 1 affattes således:

»1. Anmeldelseskravene i artikel 9 finder også anvendelse på fysiske personer eller juridiske enheder, som direkte eller indirekte besidder:

- a) finansielle instrumenter, der i henhold til en formel aftale giver indehaveren ubetinget ret til at erhverve eller valgfrihed med hensyn til retten til at erhverve allerede udstedte aktier med stemmerettigheder fra en udsteder, hvis aktier er optaget til handel på et reguleret marked
- b) finansielle instrumenter, der ikke er omfattet af litra a), men som er baseret på de aktier, der er omhandlet i litra a), og som har økonomiske virkning, der ligner virkningen af de i litra a) omhandlede finansielle instrumenter, uanset om de giver ret til fysisk overdragelse eller ej.

Anmeldelsen skal indeholde en opdeling efter arten af de finansielle instrumenter, der besiddes i overensstemmelse med første afsnits litra a), og finansielle instrumenter, der besiddes i overensstemmelse med første afsnits litra b), idet der skelnes mellem finansielle instrumenter, som giver ret til fysisk overdragelse, og finansielle instrumenter, som giver ret til kontant afregning.«

b) Følgende stykker indsættes:

»1a. Antallet af stemmerettigheder beregnes på grundlag af det fulde nominelle antal aktier, der ligger til grund for det finansielle instrument, men hvis det finansielle instrument udelukkende giver mulighed

for kontant afregning, beregnes antallet af stemmerettigheder på deltajusteret grundlag ved at multiplicere det nominelle antal underliggende aktier med instrumentets delta. Med henblik herpå sammenlægges og anmelder indehaveren alle finansielle instrumenter, der har samme underliggende udsteder. Kun lange positioner tages i betragtning ved beregningen af stemmerettigheder. Lange positioner må ikke nettes med korte positioner, der har samme underliggende udsteder.

ESMA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere:

- a) den metode, der skal anvendes til beregning af det i første afsnit omhandlede antal stemmerettigheder, når der er tale om finansielle instrumenter, som er baseret på en kurv af aktier eller et indeks, og
- b) metoderne til bestemmelse af delta med henblik på beregning af stemmerettigheder vedrørende finansielle instrumenter, der udelukkende giver mulighed for kontant afregning, som krævet i første afsnit.

ESMA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 27. november 2014.

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage de i nærværende stykkes andet afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder efter proceduren i artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1095/2010.

1b. I forbindelse med stk. 1 anses følgende for at være finansielle instrumenter, forudsat at de opfylder en eller flere af betingelserne i stk. 1, første afsnit, litra a) eller b):

- a) værdipapirer
- b) optioner
- c) futures
- d) swaps
- e) fremtidige renteaftaler
- f) differenceaftaler, og
- g) alle andre kontrakter eller aftaler med lignende økonomiske virkninger, som kan afvikles fysisk eller afregnes kontant.

ESMA opretter og ajourfører periodisk en vejledende liste over finansielle instrumenter, som er underlagt anmeldelseskrav i henhold til stk. 1, idet der tages hensyn til den tekniske udvikling på de finansielle markeder.«

c) Stk. 2 affattes således:

»2. Kommissionen tillægges beføjelse til ved hjælp af delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 27, stk. 2a, 2b og 2c, og med forbehold af betingelserne fastsat i artikel 27a og 27b at vedtage foranstaltninger med henblik på at fastlægge indholdet af den anmeldelse, der skal foretages, anmeldelsesperioden, og hvem der skal modtage anmeldelsen som omhandlet i stk. 1.«

d) Følgende stykke tilføjes:

»4. Undtagelserne i artikel 9, stk. 4, 5 og 6, og i artikel 12, stk. 3, 4 og 5, finder tilsvarende anvendelse på anmeldelseskravene i denne artikel.

ESMA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere, i hvilke tilfælde de i første afsnit omhandlede undtagelser finder anvendelse på finansielle instrumenter, som besiddes af en fysisk person eller en juridisk enhed, som udfører kundeordrer eller imødekommer kundeanmodninger om at udføre handler på et andet grundlag end ejerskab, eller afdækker positioner, der er resultatet af sådanne handler.

ESMA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 27. november 2014.

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage de i andet afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder efter proceduren i artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1095/2010.«

10) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 13a

Sammenlægning

1. Anmeldelseskravene i artikel 9, 10 og 13 finder også anvendelse på en fysisk person eller en juridisk enhed, hvis det antal stemmerettigheder, der direkte eller indirekte besiddes af en sådan person eller enhed i henhold til artikel 9 og 10, sammenlagt med det antal stemmerettigheder, der er knyttet til finansielle instrumenter, som besiddes direkte eller indirekte i henhold til artikel 13, når op på, overstiger eller falder under tærsklerne i artikel 9, stk. 1.

Den i dette stykkes første afsnit krævede anmeldelse skal indeholde en opdeling i antal stemmerettigheder, der er knyttet til aktier, som besiddes i overensstemmelse med artikel 9 og 10, og stemmerettigheder, som er knyttet til finansielle instrumenter som omhandlet i artikel 13.

2. Stemmerettigheder i forbindelse med finansielle instrumenter, som allerede er anmeldt i overensstemmelse med artikel 13, skal anmeldes på ny, hvis den fysiske person eller juridiske enhed har erhvervet de underliggende aktier og erhvervelsen medfører, at det samlede antal stemmerettigheder knyttet til aktier, som er udstedt af samme udsteder, når op på eller overstiger tærsklerne fastsat i artikel 9, stk. 1.«

11) Artikel 16, stk. 3, udgår.

12) Artikel 19, stk. 1, andet afsnit, udgår.

13) Artikel 21, stk. 4, affattes således:

»4. Kommissionen tillægges beføjelse til ved hjælp af delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 27, stk. 2a, 2b og 2c, og med forbehold af betingelserne fastsat i artikel 27a og 27b at vedtage foranstaltninger med henblik på at fastsætte følgende:

- a) minimumsstandarder for udbredelse af regulerede oplysninger, jf. stk. 1
- b) minimumsstandarder for den centrale opbevaringsmekanisme, jf. stk. 2
- c) regler for at sikre interoperabilitet mellem de informations- og kommunikationsteknologier, som de i stk. 2 omhandlede mekanismer anvender, og for adgang til de deri omhandlede regulerede oplysninger på EU-plan.

Kommissionen kan ligeledes opstille og ajourføre en liste over medier til udbredelse af oplysninger til offentligheden.«

14) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 21a

Europæisk elektronisk adgangsportal

1. Der oprettes en webportal, der fungerer som en europæisk elektronisk adgangsportal (»adgangsportalen«) senest den 1. januar 2018. ESMA udvikler og driver adgangsportalen.

2. Systemet til sammenkobling af de officielt udpegede mekanismer skal bestå af:
- de i artikel 21, stk. 2, omhandlede mekanismer
 - den portal, der fungerer som den europæiske elektroniske adgangsportal.

3. Medlemsstaterne sikrer adgang til deres centrale lagringsmekanismer via adgangsportalen.«

15) Artikel 22 affattes således:

»Artikel 22

Adgang til regulerede oplysninger på EU-plan

1. ESMA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at udforme og præcisere følgende tekniske krav vedrørende adgangen til regulerede oplysninger på EU-plan:

- a) de tekniske krav vedrørende den kommunikationsteknologi, som de i artikel 21, stk. 2, omhandlede mekanismer anvender
- b) de tekniske krav til driften af den centrale adgangsportale til søgning af regulerede oplysninger på EU-plan
- c) de tekniske krav vedrørende de i artikel 21, stk. 2, omhandlede mekanismers anvendelse af en entydig identifikator for hver udsteder
- d) det fælles format for de i artikel 21, stk. 2, omhandlede mekanismers levering af regulerede oplysninger
- e) den fælles klassificering af regulerede oplysninger hos de i artikel 21, stk. 2, omhandlede mekanismer og den fælles liste over forskellige former for regulerede oplysninger.

2. Ved udarbejdelsen af udkastene til reguleringsmæssige tekniske standarder tager ESMA hensyn til de tekniske krav til systemet til sammenkobling af selskabsregistre, der er indført ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/17/EU af 13. juni 2012²³).

ESMA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 27. november 2015.

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage de i nærværende stykkes første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder efter proceduren i artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1095/2010.

16) I artikel 23, stk. 1, tilføjes følgende afsnit:

»De oplysninger, der er omfattet af kravene i tredjelandet, registreres i overensstemmelse med artikel 19 og offentliggøres i overensstemmelse med artikel 20 og 21.«

17) I artikel 24 indsættes følgende stykker:

»4a. Med forbehold af stk. 4 tillægges de kompetente myndigheder alle de undersøgelsesbeføjelser, der er nødvendige, for at de kan varetage deres funktioner. Disse beføjelser udøves i henhold til national ret.

4b. De kompetente myndigheder udøver deres beføjelser til at pålægge sanktioner i overensstemmelse med dette direktiv og med national ret på én af følgende måder:

- direkte
- i samarbejde med andre myndigheder
- på deres eget ansvar ved delegation til sådanne myndigheder
- ved anmodning til de kompetente retslige myndigheder.«

18) I artikel 25, stk. 2, tilføjes følgende afsnit:

»De kompetente myndigheder samarbejder ved udøvelsen af deres beføjelser til at pålægge sanktioner og deres undersøgelsesbeføjelser for at sikre, at sanktionerne eller foranstaltningerne får de ønskede virkninger, og koordinerer deres indsats i forbindelse med sager på tværs af grænserne.«

19) Efter artikel 27b indsættes følgende overskrift:

»KAPITEL VIA

SANKTIONER OG FORANSTALTNINGER«.

20) Artikel 28 affattes således:

»Artikel 28

Administrative foranstaltninger og sanktioner

1. Uden at dette berører de kompetente myndigheders beføjelser i henhold til artikel 24 og medlemsstaternes ret til at fastsætte og pålægge strafferetlige sanktioner, fastsætter medlemsstaterne bestemmelser om administrative foranstaltninger og sanktioner, der finder anvendelse på overtrædelser af de nationale bestemmelser til gennemførelse af dette direktiv, og træffer alle nødvendige foranstaltninger til sikring af, at de gennemføres. Disse administrative foranstaltninger og sanktioner skal være effektive, stå i rimeligt forhold til overtrædelserne og have afskrækkende virkning.

2. Med forbehold af artikel 7 sikrer medlemsstaterne, at der i tilfælde af overtrædelse af bestemmelser vedrørende juridiske enheder kan indføres sanktioner på de betingelser, der er fastsat i national ret, over for medlemmerne af den pågældende juridiske enheds administrations-, ledelses- eller tilsynsorganer eller over for andre fysiske personer, som er ansvarlige for overtrædelserne i henhold til national ret.«

21) Følgende artikler indsættes:

»Artikel 28a

Overtrædelser

Artikel 28b finder som minimum anvendelse på følgende overtrædelser:

- a) udstederen har ikke inden for den fastsatte tidsfrist offentliggjort de oplysninger, der kræves i henhold til de nationale bestemmelser vedtaget til gennemførelse af artikel 4, 5, 6, 14 og 16
- b) den fysiske eller juridiske person har ikke inden for den fastsatte tidsfrist anmeldt erhvervelsen eller afhændelsen af større besiddelser i overensstemmelse med de nationale bestemmelser vedtaget til gennemførelse af artikel 9, 10, 12, 13 og 13a.

Artikel 28b

Beføjelser til at pålægge sanktioner

1. I tilfælde af de i artikel 28a omhandlede overtrædelser har de kompetente myndigheder beføjelse til mindst at pålægge følgende administrative foranstaltninger og sanktioner:

- a) en offentlig meddelelse, hvori den ansvarlige fysiske person eller juridiske enhed og overtrædelsens art nævnes
- b) en afgørelse, hvorved det påbydes den ansvarlige fysiske person eller juridiske enhed at bringe den udviste handlemåde, der udgør en overtrædelse, til ophør og at afholde sig fra at gentage en sådan handlemåde
- c) administrative bøder på
 - i) for juridiske enheder
 - op til 10 000 000 EUR eller op til 5 % af den samlede årsomsætning ifølge det senest tilgængelige årsregnskab, som ledelsesorganet har godkendt; hvis den juridiske enhed er et moderselskab eller et datterselskab af et moderselskab, som skal udarbejde konsoliderede regnskaber i henhold til

direktiv 2013/34/EU, er den relevante samlede omsætning den samlede årsomsætning eller den tilsvarende type indkomst i henhold til de relevante regnskabsdirektiver ifølge det senest tilgængelige konsoliderede årsregnskab, som det øverste moderselskabs ledelsesorgan har godkendt, eller

- op til det dobbelte af den fortjeneste, der er opnået, eller af det tab, der er undgået, som følge af overtrædelsen, såfremt fortjenesten eller tabet kan beregnes

alt efter, hvilket beløb der er størst

ii) for fysiske personer:

- op til 2 000 000 EUR, eller
- op til det dobbelte af den fortjeneste, der er opnået, eller af det tab, der er undgået, som følge af overtrædelsen, såfremt fortjenesten eller tabet kan beregnes alt efter, hvilket beløb der er størst.

I medlemsstater, hvor euroen ikke er den officielle valuta, beregnes den værdi, der i national valuta svarer til euro, på grundlag af den officielle valutakurs på ikrafttrædelsesdatoen for Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/50/EU af 22. oktober 2013 om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/109/EF om harmonisering af gennemsigtighedskrav i forbindelse med oplysninger om udstedere, hvis værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/71/EF om det prospekt, der skal offentliggøres, når værdipapirer udbydes til offentligheden eller optages til handel, og Kommissionens direktiv 2007/14/EF om gennemførelsesbestemmelser til visse bestemmelser i direktiv 2004/109/EF²⁴).

2. Uden at dette berører de kompetente myndigheders beføjelser efter artikel 24 og medlemsstaternes ret til at pålægge strafferetlige sanktioner, sikrer medlemsstaterne, at deres love eller administrative bestemmelser giver mulighed for at suspendere udøvelsen af stemmerettigheder, der er knyttet til aktier, i tilfælde af overtrædelser som omhandlet i artikel 28a, litra b). Medlemsstaterne kan fastsætte, at suspension af stemmerettigheder kun finder anvendelse på de groveste overtrædelser.

3. Medlemsstaterne kan fastsætte yderligere sanktioner eller foranstaltninger og højere niveauer for administrative bøder end dem, der er fastsat i dette direktiv.

Artikel 28c

Udøvelse af beføjelser til at pålægge sanktioner

1. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder ved valget af arten og fastsættelsen af størrelsen af administrative sanktioner eller foranstaltninger tager højde for alle relevante omstændigheder, herunder hvor det er relevant:

- a) overtrædelsens grovhed og varighed
- b) den ansvarlige fysiske persons eller juridiske enheds grad af ansvar
- c) den ansvarlige fysiske persons eller juridiske enheds finansielle styrke, f.eks. med udgangspunkt i den ansvarlige juridiske enheds samlede omsætning eller den ansvarlige fysiske persons årsindkomst
- d) den ansvarlige fysiske persons eller juridiske enheds fortjeneste eller undgåede tab, såfremt disse beløb kan beregnes
- e) tabene for tredjeparter, som følger af overtrædelsen, såfremt de kan beregnes
- f) den ansvarlige fysiske persons eller juridiske enheds vilje til at samarbejde med den kompetente myndighed
- g) overtrædelser, som den ansvarlige fysiske person eller juridiske enhed tidligere har begået.

2. Behandlingen af personoplysninger, der er indsamlet med henblik på udøvelse af tilsyns- og undersøgelsesbeføjelser i henhold til dette direktiv, udføres i overensstemmelse med direktiv 95/46/EF og forordning (EF) nr. 45/2001, når det er relevant.

22) Før artikel 29 indsættes følgende overskrift:

»KAPITEL VIB

OFFENTLIGGØRELSE AF BESLUTNINGER«.

23) Artikel 29 affattes således:

»Artikel 29

Offentliggørelse af beslutninger

1. Medlemsstaterne fastsætter, at de kompetente myndigheder hurtigst muligt offentliggør alle beslutninger om sanktioner og foranstaltninger, som pålægges for overtrædelse af dette direktiv, herunder som minimum oplysninger om overtrædelsens art og identiteten på de fysiske personer eller juridiske enheder, som er ansvarlige for overtrædelsen.

De kompetente myndigheder kan dog udsætte offentliggørelsen af en beslutning eller offentliggøre beslutningen anonymt på en måde, som er i overensstemmelse med national ret under en af følgende omstændigheder:

- a) hvis offentliggørelsen af personoplysninger, såfremt sanktionen pålægges en fysisk person, ved en obligatorisk forhåndsvurdering af proportionaliteten af en sådan offentliggørelse anses for at være ude af proportioner
- b) hvis offentliggørelsen vil være en alvorlig trussel mod det finansielle systems stabilitet eller en igangværende officiel efterforskning
- c) hvis offentliggørelsen i det omfang, hvor dette kan fastslås, ville påføre de involverede institutter eller enkeltpersoner uforholdsmæssig stor og alvorlig skade.

2. Hvis der indgives klage over en beslutning, som er offentliggjort efter stk. 1, er den kompetente myndighed forpligtet til enten at medtage oplysninger herom i offentliggørelsen på offentliggørelses tidspunktet eller at ændre offentliggørelsen, hvis klagen er indgivet efter den første offentliggørelse.«

24) Artikel 31, stk. 2, affattes således:

»2. Når medlemsstaterne vedtager foranstaltninger i henhold til artikel 3, stk. 1, artikel 8, stk. 2 eller 3, eller artikel 30, underretter de straks Kommissionen og de andre medlemsstater om disse foranstaltninger.«

Artikel 2

Ændringer af direktiv 2003/71/EF

I direktiv 2003/71/EF foretages følgende ændringer:

I artikel 2, stk. 1, litra m), affattes nr. iii) således:

»iii) for alle udstedere registreret i tredjelande af værdipapirer, der ikke er omhandlet i nr. ii), den medlemsstat, hvor værdipapirerne efter hensigten skal udbydes til offentligheden for første gang efter datoen for ikrafttrædelsen af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/50/EU af 22. oktober 2013 om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/109/EF om harmonisering af gennemsigtighedskrav i forbindelse med oplysninger om udstedere, hvis værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/71/EF om det prospekt, der skal offentliggøres, når værdipapirer udbydes til offentligheden eller optages til handel, og Kommissionens direktiv 2007/14/EF om gennemførelsesbestemmelser til visse bestemmelser i direktiv 2004/109/EF²⁵⁾,

eller hvor den første ansøgning om optagelse til handel på et reguleret marked indgives, efter valg foretaget af udstederen, udbyderen eller den person, der anmoder om optagelse, med forbehold af efterfølgende valg foretaget af udstedere registreret i et tredjeland, i følgende tilfælde:

- hvis hjemlandet ikke var bestemt efter deres valg, eller
- i overensstemmelse med artikel 2, stk. 1, litra i), nr. iii), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/109/EF af 15. december 2004 om harmonisering af gennemsigtighedskrav i forbindelse med oplysninger om udstedere, hvis værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked²⁶⁾.

Artikel 3

Ændringer af direktiv 2007/14/EF

I direktiv 2007/14/EF foretages følgende ændringer:

- 1) Artikel 2 udgår.
- 2) Artikel 11, stk. 1 og 2, udgår.
- 3) Artikel 16 udgår.

Artikel 4

Gennemførelse

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv inden for et tidsrum på 24 måneder efter datoen for dets ikrafttræden. De underretter straks Kommissionen herom.

Disse love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale foranstaltninger, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 5

Revision

Senest den 27. november 2015 aflægger Kommissionen beretning om anvendelsen af dette direktiv til Europa-Parlamentet og Rådet, herunder om dets indvirkning på små og mellemstore udstedere, og om anvendelsen af sanktioner, navnlig hvorvidt de er effektive, står i rimeligt forhold til overtrædelsen og har afskrækkende virkning, og vurderer, hvordan den valgte metode til beregning af antallet af stemmerettigheder i forbindelse med de i artikel 13, stk. 1a, første afsnit, i direktiv 2004/109/EF, omhandlede finansielle instrumenter fungerer, og om den er effektiv.

Beretningen ledsages, hvis det er hensigtsmæssigt, af et lovgivningsmæssigt forslag.

Artikel 6

Ikrafttræden

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 7

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Strasbourg, den 22. oktober 2013.

På Europa-Parlamentets vegne

M. SCHULZ

Formand

På Rådets vegne

V. LEŠKEVIČIUS

Formand

- 1) EUT C 93 af 30.3.2012, s. 2.
- 2) EUT C 143 af 22.5.2012, s. 78.
- 3) Europa-Parlamentets holdning af 12.6.2013 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 17.10.2013.
- 4) EUT L 390 af 31.12.2004, s. 38.
- 5) EUT L 295 af 12.11.2010, s. 23.
- 6) EUT L 182 af 29.6.2013, s. 19.
- 7) EUT L 142 af 30.4.2004, s. 12.
- 8) EUT L 331 af 15.12.2010, s. 84.
- 9) EUT L 345 af 31.12.2003, s. 64.
- 10) EUT L 69 af 9.3.2007, s. 27.
- 11) EUT L 96 af 12.4.2003, s. 16.
- 12) EUT L 184 af 14.7.2007, s. 17.
- 13) EUT L 331 af 15.12.2010, s. 12.
- 14) EUT L 331 af 15.12.2010, s. 48.
- 15) EFT L 281 af 23.11.1995, s. 31.
- 16) EFT L 8 af 12.1.2001, s. 1.
- 17) EUT C 369 af 17.12.2011, s. 14.
- 18) EUT L 142 af 30.4.2004, s. 12.
- 19) EUT L 331 af 15.12.2010, s. 84.
- 20) EUT L 182 af 29.6.2013, s. 19.
- 21) EUT L 177 af 30.6.2006, s. 201.
- 22) EUT L 336 af 23.12.2003, s. 33.
- 23) EUT L 156 af 16.6.2012, s. 1.
- 24) EUT L 294 af 6.11.2013, s. 13.
- 25) EUT L 294 af 6.11.2013, s. 13.
- 26) EUT L 390 af 31.12.2004, s. 38.